دا کتاب له اصلاح انلاین څخه ډانلوډ شوی دی
www.EslahOnline.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېژندنه

دکتاب نوم: سپيڅلی نبوي سيرت(الرحيق المختوم)

مؤلف:صفي الرحمن مبارکفوري

مترجم: سلطان محمود صلاح

کمپوز: د القلم کمپوز ځانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ددې پښتو چاپ په اړه

نحمده و نستعینه ونستغفره و نعوذ بالله من شرور انفسنا و سیئات اعمالنا من یهده الله فلا مضل له و من یضلله فلا هادي و نشهد ان لا اله الا الله وحده لا شریک له ، له الملک و له الحمد و هو علی کل شیئ قدیر. اما بعد:

دروند لوستونکی نیکمرغه دی چې د داسې یوه کتاب لوستلو ته یې اراده کړېده چې د مخلوقاتو د سردار او نبیانو (علیهم السلام) د امام حضرت محمد (صلی الله علیه وسلم) د مبارک ژوند په هکله د قدر وړ معلومات وړاندې کوي.

انسان د خپل فطرت په حکم تل د ګټې، خیر، آرامۍ، نیکمرغۍ او برې په تکل کې وي، خو متاسفانه ډیر کسان خپل دا هدف نه شي موندلی، د برې ساحل ته د رسیدو په تمه د سفر په پیل یا جریان کې د سمندر د وژونکو څپو ښکار شي، په تیارو سر او ډوب شي.

یوازې هغه څوک به اصلي هدف ته رسیږي، د سعادت او فلاح په درشل به پل ږدي چې د حضرت محمد (صلی الله علیه وسلم) اواره او سیده لاره ونیسي او تر وروستي منزله یې د همغه د هدایاتو مطابق تعقیب کړي.

د کائناتو پروردګار راته څرګنده کړېده چې له اسلام نه پرته نورې ټولې لارې کږې، تیاره او وروستی منزل یې بدمرغي او تباهي ده. قرآنکریم فرمایي: ((**ان الدین عند الله الاسلام**...)). د خدای په نزد غوره او مقبول دین اسلام دی.

که وغواړو د اسلام لنډ تعریف وکړو، نو ویلی شو: هغه دین چې حضرت محمد (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د الله تعالی له لوري راوړی، بیا یې پخپلو اقوالو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

افعالو، اخلاقو اوصفاتو د عمل په ډګر کې ټکی په ټکی عملي کړی، د قرآن او سنت په بڼه کې یې د ځمکې اوسیدونکو ته په میرات پرېښي تر څو تر قیامته د هر بنده په هر موقف مکان او مقام کې چې وي لارښوونه وکړي.

نو که څوک نجات او بری، خیر او ښیګڼه غواړي، باید مسلمان شي، او که څوک غواړي رښتونی مسلمان وي، نو باید د حضرت محمد (صلی الله علیه واله وصحبه وسلم) په سپیڅلي شریعت ایمان او عمل ولري.

د مطلوب ایمان او مقبول عمل لپاره دکائناتو د سردار حضرت محمد (صلی الله علیه واله و صحبه وسلم) په مبارک سنت او سیرت سیې پوهه درلودل ډیر ضروري او حتمي دي.

دا کتاب (سپیڅلی نبوي سیرت) چې د هند مشهور عالم الشیخ صفي الرحمن مبارکپوري (رحمه الله) په عربي ژبه د (الرحیق المختوم) په نوم لیکلی بیا یې اردو ته هم پخپله اړولی دی، د حضرت محمد (صلی الله علیه و آله وصحبه وسلم) د مبارک ژوند په مختلفو اړخونو د پوهیدو لپاره ډیره سوچه او غني چینه ده.

د خوښۍ ځای دی چې پښتو ژباړه یې د دوهم ځل لپاره پداسې حال کې چاپ ته سپارل کیږي چې د لومړي چاپ ډیرې غلطۍ پکې اصلاح شویدي. د لومړي ځل لپاره کتاب هغه وخت چاپ ته وسپارل شو چې زه د شهادت ورځپاڼې د مسئول مدیر په توګه پدې ونه توانیدم کتاب ته مراجعه وکړم، د تصحیح چارې یې هم نورو ورونو سرته رسولې وې نو څه داسې غلطۍ وې پکې چې باید تصحیح شوې وای.

دا دی د رحمان خدای په توفیق سره پدې بریالی شوم، کتاب ته له سره مراجعه وکړم او په نوې بڼه یې د سیرت قدرمنو مینه والو ته وړاندې کړم.ددې چاپ نوي شیان او زیاتونې دا دي:

- ټول کتاب له سره کمپوز شوی.
- تیرې طباعتې غلطۍ تصحیح شوې .
- د ځینو عباراتو ژباړه تجدید او سمه شوې.
- د احادیثو اصلي نصوص را نقل شوي.

له خدای تعالی نه سوال کوم دا عمل مې پخپل کرم سره قبول کړي، او همدا ارزښتمن اثر د لوستونکو د علمي تندې د خړوبولو او سم عمل وسیله او د آخرت توښه وګرځوي.له رحمان خدای نه د مغفرت او له لوستونکو نه د دعا په هیله. و صلی الله علی سیدنا محمد و علی آله واصحابه و من تبعهم باحسان الی یوم الدین. په احترام

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان محمود صلاح
حيات آباد ـ پيښور
پنجشنبه ۱۳۲۸/۸/۱۰=۲۰۰۷/۱۱/۱م

د مترجم سريزه

الحمدلله، الحمدلله الذي أرسل رسوله بالهدى و دين الحق ليظهره على الدين كله، و الصلاة و السلام على سيدنا و مولانا محمد و على آله و أصحابه أجمعين .

شکردی چې رحيم خدای يو ځل بيا د دې توفيق راکړ چې د حضرت محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د سيرت له کتابونو نه يو بل کتاب په پښتو وژباړم او د اسلام په ګناه ځورول شوي افغان ولس ته يې نذرانه کړم .

دا يو واقعيت دی چې هيڅوک تر هغې پورې د ايمان دعوی نه شي کولی تر څو پورې يې چې د الله تعالی او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) احکامو ته د اطاعت غاړه نه وي ايښې. مسلمان هغه دی چې اسلام يې د ژوند د قانون په حيث منلی او عملی کړی وي. اسلام هغه دين دی چې الله تعالی د خپلو بندګانو لپاره غوره او خوښ کړيدی. همدغه غوره دين الله تعالی د خپل افضل او وروستي پيغمبر حضرت محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پواسطه مونږ ته راليږلی دی. حضرت محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د الله تعالی دين په پوره اخلاص او امانت سره لومړی پخپل ځان عملي کړی او بيايې امت ته رسولی دی. د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مبارک سيرت يعنی د هغه اقوال، افعال او اخلاق، د اسلامي مقدس دين مکمله او عملي نمونه ده. که څوک غواړي ريښتونی مسلمان وي بايد د خپل ژوند په هره لويه او وړه کې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) اطاعت او پيروي وکړي. الله تعالی فرمايي: ((**وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ**...)) (المائدة:۹۲) [د الله او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) اطاعت وکړئ.]

د الله تعالی او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) اطاعت فرض دی. مسلمان بايد د الله تعالی دا حکم په بشپړه توګه عملي کړي، خو دا بايد له ياده ونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باسو چې د دې الهي حکم پوره تعمیل هغه وخت ممکن دی چې مسلمان د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په مبارک سیرت خبر او پدې هکله پوره علم ولري، ځکه حضرت محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د الله تعالی رسول او داسې بنده ؤ چې د اسلام له نیغې لارې نه یې د یوه ویښته په اندازه هم انحراف ندی کړی. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ژوند یا د اسلام عملي بڼه او شکل، له عائشې (رضي الله عنه) نه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د اخلاقو او ژوند په هکله پوښتنه وشوه هغې په ځواب کې وفرمایل: ((**کان خلقه القرآن**)) یعنې د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) اخلاق او عملي ژوند قرآن و،د هغه مبارک ژوند د قرآنکریم عملي نمونه او مثال و. نبوي سیرت د اسلامي دین عملي توضیح او بیان دی. سیرت مو د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له شخصیت نه خبروي، د قرآنکریم بشپړ او صحیح تفسیر راته بیانوي او د ژوند په ټولو برخو کې د هدایت داسې ډیوې راته بلوي چې که اقتدا پسې وکړو نو دنیوي او اخروي نیکمرغي به مو په برخه شي. الله تعالی فرمایي:

((**لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ**)) (الاحزاب : ۲۱)

د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په شخصیت کې د تاسو لپاره ډیره نیکه نمونه ده.

په تاسف سره باید اعتراف وکړو چې زمونږ هیوادوال که څه هم له اسلام سره ډیره مضبوط تړاو لري، خو د سیرت د زده کړې او پوهې په اړه یې مطلوبه او لازمه توجه نده کړې. کیدای شي ډیرو افغانانو د سیرت کتابونه لوستلي او مطالعه کړي وي، خو ډیر کم به داسې وي چې د سیرت کتاب یې پدې نیت لوستی وي چې د خپل دین احکام ورنه زده کړي او څه چې لولي هغه پخپل ژوند کې پلی کړي، همدا وجه ده چې زه له درنو لوستونکو نه هیله کوم چې ددې کتاب له لوستلو نه مخکې پدې هکله خپل تصور تصحیح او برابر کړي. د دې کتاب او د سیرت د نورو موثقو کتابونو لوستلو ته پدې نیت ملا وتړي چې له همدې مبارک سیرت نه د خپل دین احکام زده کړي، همدا یې د لارې مشال وي اوپه مکمله توګه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په مبارک قدم پل کیږدي. سیرت باید د نورو تاریخي کتابونو حیثیت ونلري، چې یوازې په تیرو واقعاتو د خبریدو او پوهیدو لپاره ویل کیږي، بلکه د سیرت لوستنې او زده کړې هدف باید خپل ژوند د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ژوند په شان برابرول اوعیارول دي. مسلمانان مکلف دي د خپل رسول (صلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله علیه و اله و صحبه و سلم) پیروي وکړي، الله تعالی امر کوي: ((قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمْ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ)).(آل عمران: ۳۱)

[ووایه اي محمده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! که چیرې تاسې له الله تعالی سره محبت کوئ نو زما (محمد(صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) متابعت وکړئ تر څو الله تعالی هم محبت درسره وکړي اوګناوې مو وبښي.]

دا هم یو واقعیت دی چې زمونږ په ټولنه کې د زیاترو ناخوالو عوامل له اسلام نه بې خبري او لیرې والی دی . نو اې زما ځوریدلیه وروره! ته که د ژوند په هره مرحله کې قرار لرې، او اجتماعي موقف دې که هرڅه وي کولی شې په همدې کتاب سره چې اوس ستا په لاس کې دی خپلې ډیرې ستونزې حل کړې، ځکه دا کتاب د هغه رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سیرت دی چې اطاعت یې د کاملې نیکمرغۍ او بشپړ بریالیتوب ضامن دی. زه ځان نیکمرغه او بختور شمیرم چې الله تعالی توفیق راکړ چې د صفي الرحمن مبارکپوري ((الرحیق المختوم)) نومی کتاب له عربي نه په پښتو وژباړم. دا ژباړه مې لومړی ځل په ۱۹۹۱ کال کې پیل کړې وه، خو د ژوندنیو ستونزو له امله ایله په ۲۰۰۲ کال کې بشپړ شوه، او دا ده اوس دالله تعالی په فضل سره دکتاب په بڼه کې ستاسې مخې ته قرار لري. په ژباړه کې مې تر ډیره حده له احتیاط او دقت نه کار اخیستی د شعرونو په ترجمه کې مې د همدې کتاب له اردو نسخې نه استفاده کړې، خو بیا هم د اشتباهاتو امکان نه شم ردولی. دکتاب په کمپوز او تصحیح کې د خواجه محمد اسحق او سید سلیمان هاشمd مرستې دقدر وړ دي. الله تعالی دې ټولو ته لا زیات توفیق وربه برخه کړي. و صلی الله تعالی علی سیدنا محمد وعلی آل سیدنا محمد و أصحابه و بارك وسلم علیهم أجمعین .

سلطان محمود صلاح

پیښور

۲۰۰۲/۱۰/۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ا کتاب

الحمدلله رب العالمين، والصلاة و السلام علی عبده و رسوله محمد افضل الرسل و خاتم النبيين، و علی آله و صحبه و من اهتدی بهديه الی يوم الدين . و بعد

دا هغه کتاب دی چې د سيرت ليکنې د هغه نړيوالې سيالۍ لپاره مې ليکلی و چې د رابطة العالم الاسلامي له اړخه تنظيم شوې وه. د دې سيالۍ اعلان د نبوي سيرت له لومړي کنفرانس نه وروسته وشو، کوم چې د ۱۳۹۲ هـ قمري کال د ربيع الاول په مياشت کې د پاکستان د حکومت له خوا جوړ شوی و.

الله تعالی دې کتاب ته داسې مقبوليت او برې ليکلی و چې ما يې د ليکلو په مهال تمه نه درلوده، په سيالۍ کې يې لومړی مقام وګاټه، عامو او خاصو داسې خوښ کړ چې رشک (غبطة) ورباندې کيږي.

خبره داسې وه چې زه د رابطې له خوا د مسابقې په اعلان پخپل وخت خبر نه شوم، وروسته مې چې خبر واورېد، نو په سيالۍ کې د ګډون څه فکر مې ونکړ، بلکه پدې اړه مې وړانديز هم ونه مانه، خو تقدير پکې ورګډ کړم.رابطې د ليکنو د تسليمولو لپاره د ۱۳۹۷هـ.ق کال د محرم مياشتې لومړۍ نيټه ټاکلې وه. د سيالۍ له اعلان نه تر دې نيټې پورې له تقريبا نهو مياشتو نه څو مياشتې له ما نه هسې ضايع شوې وې، او پاتې موده راته ددې ډول ليکنې لپاره کافي نه ښکاريده. خو چې اراده وکړه نو له الله سبحانه وتعالی نه مرسته وغوښته، متې مې بډ وهلې تر څو ليکنه بشپړه او پخپل وخت وليږل شوه.

هغه وخت نه يوازې دا چې وخت کم و، بلکه زه په نورو مصروفيتونو هم بوخت وم، د ليکنې لپاره کافي مصادر په لاس کې نه وو، او موجودو منابعو ته مراجعه هم ستونزمنه وه. زما هيله دا وه چې له ډير دقت نه کار واخلم، زياتې او اضافي خبرې را نه وړم، او تر وسه د موضوع حق ادا کړم. د ليکنې په مهال مې څو داسې موضوع تر نظر تير شول چې خالي او ناکافي راته ښکاريدل او ددې وړ وو چې بايد بشپړ او زياتونه پکې وشي، خو هغه ددې کار د تر سره کولو جوګه نه وم، بس دومره مې کولی شوای چې په لاس کې موجود مواد تسويد او ترتيب کړم او بيا يې له مراجعې او تدقيق پرته کافي او نقل کړم.

نو په زړه کې مې دا پاتې شوه چې بايد هغه کمبود پوره شي، او د لازمو زياتونو هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې همداسې نيمه خوا وه ، ورځې او کلونه تير شول، فرصت را نه لاړ. وروسته به مې په کتاب کې ګوتې وهلې، څه به مې مخکې او څه وروسته کول، ځنې عبارتونه به مې بدلول، څه به مې پکې زياتول، او دا ټول که څه هغه څه ه وو کوم چې د ليکنې په مهال مې سترګې پرې لګيدلې وې ، خو بيا هم ګټور او مهم دي ان شاء الله . همدا راز اوس پدې بريالی شوم تر ډيره حده پخواني مصادر وګورم چې له امله يې د هغو نويو مراجعو له احتياج نه خلاص شوم کومې چې د ليکنې په وخت کې مې مراجعه ورته کړې او حواله مې يې ورکړې وه، دا دی پدې چاپ کې دا هم ورزياتوم.
دا تمه مې هم درلوده چې د کتاب په اړه علمي او ارزښتناک ملاحظات تر لاسه کړم، تر څو د موضوعات په اصلي محتوی کې ګټه ورنه واخلم، خو پدې برخه کې چې کوم ملحوظات را رسيدلي هغه يو هم د موضوعاتو تر جوهر او اصل پورې اړه نلري، ټول د جانبي امورو په هکله دي چې څه ګټه ورنه نشي کيدلی، بلکه ځنې ملاحظات خو بالکل غلط او دومره بې اساسه دي چې متخصصين خو څه کوې بايد عام څيړونکي يې هم په خوله رانه وړي.
دا چاپ به چې زياتونې او بدلونونه پکې شوې له مخکنيو چاپونو نه زيات ګټور او غوره وي ان شاء الله. او همدا اصلي اوقانوني چاپ دی . دا کتاب تر اوسه څو ځله د رابطې له خوا او څو ځله د مؤلف په اجازه د يو شمير ورونو له خوا چاپ شويدی، خو په لس ګونو طبعې يې داسې دي چې د مؤلف له اجازې پرته په غير قانوني توګه چاپ شوې ، خپرونکو د کتاب ښه شهرت ته کتلي او چاپ کړی يې دی، ځينو خو دومره جرات کړی چې د کتاب ټول حقوق يې هم دځان لپاره محفوظ بللي، الله تعالی دې هدايت ورته وکړي، او دا توفيق دې ورکړي چې د هغې ورځې له راتګ نه مخکې چې نه دوستي شته پکې او نه سوداګري، ټول حقوق پخپلو حقدارانو وسپاري.
و صلی الله علی خير خلقه محمد و علی آله و صحبه و بارک وسلم.

۱۸ ربيع الاول ۱۴۱۵هـ ق
۲۲ اګست ۱۹۹۴م
صفي الرحمن مبارکپوري
الجامعة الاسلامية ، المدينة المنورة

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاغلي دکتور عبد الله عمر نصیف خبرې

الحمد لله الذي بتعمته تتم الصالحات، و اشهد ان لا اله الا الله وحده لا شريک له، و اشهد ان محمدا عبده و رسوله و صفيه و خليله، ادى الرسالة و بلغ الامانة و نصح الامة و ترکها على المحجة البيضاء ليلها کنهارها، صلى الله عليه و على آله و صحبه اجمعين، و رضي الله عن کل من تبع سنته و عمل بها الى يوم الدين، و عنا معهم بعفوک و رضاک يا ارحم الراحمين. اما بعد:

[ټولې ستاینې هغه الله لره دي چې په نعمت سره يې نيکۍ سرته رسيږي، شاهدي وايم چې له الله پرته بل د عبادت وړ معبود نشته، الله يوازې دی، شريک نلري، او شاهدي وايم چې محمد يې بنده او رسول، او غوره او خليل دی. محمد (صلی الله عليه وسلم) خپل رسالت ادا کړی، امانت يې رسولی، امت ته يې نصيحت کړی، او پداسې سپين غولي يې پريښی چې شپه يې له ورځ داسې رڼا ده، د الله درود دې وي پر محمد (صلی الله عليه وسلم) آل او اصحابو يې. الله دې راضي وي له هغه نه چې تر قيامته دهغه د سنت پيروي کوي او عمل ورباندې کوي. اې ارحم الراحمين خدايه! مونږ هم له خپلې عفوې او رضا نه برخمن کړه.]

سپېڅلی نبوي سنت هغه ذخيره او توښه ده چې تر قيامته به پاتې وي، خلک به يې په هکله خبرو او ليکنو کې سيالۍ او مسابقې کوي، د موضوعاتو په اړه يې د خبرو، کتابونو او ليکنو لړۍ د رسول (صلی الله عليه وسلم) له بعثت نه پيل شوې او تر هغې به دوام لري تر څو قيامت قايم شي. دا سنت هغه مشال دی چې د ژوند تر پايه د مسلمانانو لپاره لاره روښانه ساتي، د سلوکياتو، افعالو، اقوالو، له خدای سره اړيکو، له کورنۍ، خپلوانو، ورونو، امت او ټول بشريت سره د اړيکو په برخه کې عملي قدوه او نمونه ورته وړاندې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله تعالی فرمایلي: {لَّقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيراً} [الأحزاب: ٢١].[یقینا د تاسو هر هغه چا لپاره په رسول الله کې ډیره غوره اسوه ده، چې د الله او آخرت هیله لري او الله ډیر یادوي.]

له حضرت عائشة (رضوان الله علیها) نه چې د رسول (صلی الله علیه وآله وسلم) د اخلاقو په هکله پوښتنه وشوه ، نو ویې فرمایل: (کان خلقه القرآن). قرآن یې اخلاق و.

پدې کې شک نشته څوک چې بری او نجات غواړي، نو په ټولو دنیوي او اخروي چارو کې به د الهي منهج پیروي کوي او د رسول (صلی الله علیه وسلم) په قدمونو به پل ږدي، نبوي سیرت به د خپل فکر او تدبر اساس ګرځوي او پدې ایمان پیدا کوي چې دا الهي منهج چې رسول (صلی الله علیه وسلم) د ژوند په ټولو برخو کې په عملي توګه پلی کړی، هغه خزانه ده چې د هر چا لپاره د هدایت ضمانت کوي،پدې کې د مشرانو ،کشرانو، قومندانانو، افرادو، حاکمانو، محکومینو، وعظ کوونکو، وعظ اوریدونکو او مجاهدینو ټولو لپاره لارښوونې او هدایت شته. د ژوندانه په هر ډګر کې بشپړې لارښوونې لري، په سیاست، حکومت، اقتصاد، اجتماع، انساني اړیکو، اخلاقو او نړیوالو اړیکو کې د هدایت او چت ځلی او نیکه قدوه ده.

مسلمانان چې لدې سیده لارې او الهي منهج نه د لیرې والي او انحراف له امله د جهالت او وروسته والي په کنده کې لویدلي، باید بیرته خپلې اصلي لارې ته راوګرځي، سپیڅلي نبوي سیرت ته مخه کړي، په تعلیمي نصاب کې یې شامل کړي.

او پدې پوه شي چې دا سیرت تش تاریخ او فکري تسکین نه دی ، بلکه دا الله تعالی ته د عودت او رسیدو لار ده. پدې سره انسانان اصلاح کیږي، دا د خلکو د نجات او بري لار ده، او دا د الله تعالی د کتاب عملي ترجمه، تصویر او تمثیل دی، او دا هغه نظام دی چې په تطبیق سره یې مسلمان او مؤمن د ژوند په ټولو چارو کې د الهي شریعت تابع او خاضع ګرځوي.

دا کتاب [الرحیق المختوم] د مؤلف محترم الشیخ صفي الرحمن المبارکفوري له خوا یوه غوره او د ستاینې وړ هڅه ده. محترم مؤلف د رابطة العالم الاسلامي غوښتنې ته په ځواب سره د نبوي سیرت په هغه مسابقه کې ګډون وکړ، کومه چې په ١٣٩٢هـ ق کال کې د همدې ادارې له خوا تنظیم شوې وه. او لکه چې د کتاب د لومړي چاپ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مقدمه کې د رابطې پخواني عمومي سکرتر محترم الشيخ محمد علي الحرکان (رحمه الله، و جزاه الله عنا خير الجزاء) ويلي دغه کتاب په همغه مسابقه کې لومړی مقام وګاټه.

خلکو ډېر خوښ کړ، زياتې ستاينې يې وشوې، د لومړي چاپ ټولې نسخې خلاصې شوې، له ما نه يې وغوښتل د دريم چاپ لپاره څه وليکم، چې دادی دا لنډه مقدمه مې وليکله، له الله عزوجل نه سوال کوم چې دا عمل د خپل ذات لپاره خاص کړي، مسلمانانو ته يې د ګټې، خير او غوره بدلون وسيله وګرځوي ، او امت ته بيرته هغه له لاسه وتلی برم او د بشريت د مشرتابه مقام ورکړي، تر څو امت ددې الهي قول عملي مصداق شي چې فرمايي: {كُنتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ } [آل عمران: ۱۱۰]. [تاسو هغه غوره امت ياست چې د خلکو لپاره پيدا شوي يئ، په نيکۍ امر او له بدۍ نه نهی کوئ، او په الله ايمان لرئ.]

و صلی الله على المبعوث رحمة للعالمين، رسول الهدی و مرشد الانسانية الی طريق النجاة والفلاح، و علی آله و صحبه و سلم. والحمد لله رب العالمين.

دکتور عبدالله عمر نصيف
د رابطة العالم الاسلامي عمومي سکرتر (پخوانی)
د سعودي عربستان د مجلس الشوری د رئيس مرستيال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محترم الشيخ محمد بن علي الحركان خبرې

الحمد لله رب العالمين، خالق السموات و الارض، و جاعل الظلمات و النور، و صلى الله على سيدنا محمد خاتم الانبياء والرسل اجمعين، بشر و انذر و وعد و اوعد، انقذ الله به البشر من الضلالة، و هدى الناس الى صراط مستقيم، صراط الله الذي له ما في السموات و ما في الارض الا الى الله تصير الامور. و بعد:

[ټولې ستاينې هغه الله لره دي چې د عالميانو پروردګار دی. د آسمانونو او ځمکې، تيارو او رڼا پيدا کونکی دی، د الله تعالی درود دې وي زمونږ پر سردار د ټولو نبيانو او رسولا پر خاتم محمد باندې، هغه چې زيری راوړونکی او ويرونکی و، وعده کونکی او ګواښونکی، الله تعالی په همده سره بشريت له ګمراهۍ نه وژغوره او د همده په واسطه يې خلک نيغې لارې ته هدايت کړل، د هغه الله لارې ته چې د آسمانونو او ځمکې واکمني له همده سره ده، ياده دې وي چې هر څه د الله لوري ته ورتلونکي دي.]

الله سبحانه و تعالی چې خپل رسول ته د شفاعت حق او لوړه درجه ورکړه، مسلمانانو ته له ده سره د محبت امر او هدايت وکړ، او د ده پيروي يې د الهي محبت نښه وبلله، الله تعالی فرمايي:

{قُلْ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ اللّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ}[آل عمران: ۳۱].

[ورته ووايه که چيرې له الله سره محبت لرئ ، نو زما (محمد) پيروي وکړئ ، الله به له تاسو سره محبت وکړي او ګناوې مو دربښي.]

همدا هغه اسباب دي چې له امله يې زړونه له رسول (صلی الله عليه وسلم) د محبت هيله من کيږي، او د هغه په لټه پسې په حرکت راځي چې رسول (صلی الله عليه وسلم) ته د وصول او رسيدو سبب کيږي. د اسلام له لمر ځرک نه را پديخوا مسلمانان د رسول اکرم (صلی الله عليه وسلم) د محاسنو په بيان او سپيڅلي سيرت په خورولو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیالي او مسابقې کوي. د رسول (صلی الله علیه وسلم) اقوال، افعال او لوړ اخلاق د هغه سیرت دی، ام المؤمنین حضرت عائشة (رضي الله عنها) یې د اخلاقو په هکله وايي: (**کان خلقه القرآن**). قرآن دمحمد (صلی الله علیه وسلم) اخلاق و. او معلومه ده چې قرآن خو د الله کتاب او بشپړ کلمات دي، او څوک چې پدې لوړ مقام کې قرار ونیسي په رښتیا چې هغه له ټولو خلکو نه غوره، اکمل، او له ټولو نه د زیات محبت حقدار دی.

له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره د همدې مسلسل او دوامدار محبت له امله وه چې په ۱۳۹۲هـ.ق کال کې د پاکستان له خوا د سپیڅلي نبوي سیرت لومړنی اسلامي کنفرانس جوړ شو، او هملته وه چې رابطة العالم الاسلامي د سیرت په هکله دمسابقې اعلان وکړ او ژمنه یې وکړه چې پدې برخه کې لیکل شویو لومړنیو پنځو کتابونو یا څیړنو ته به د یو سل او پنځوس زره سعودي ریالونو په اندازه جایزه ورکوي. خو د کتاب یا څیړنې لپاره یې دا شروط وټاکل:

۱. بحث یا لیکنه باید بشپړه وي، او تاریخي پیښې پکې د واقع کیدو د نیټې په اساس ترتیب شوې وي.
۲. څیړنه باید په زړه پورې وي او مخکې نه وي خپره شوې.
۳. څیړونکی باید ټول هغه مخطوطات او علمي مصادر ذکر کړي، کوم چې په لیکنه کې یې استفاده وره کړې وي.
۴. لیکونکی باید خپل بشپړ ژوند لیک ولیکي، تعلیمي سویه وښیي او که تالیفات ولري نومونه یې واخلي.
۵. لیکنه دې په ښه او واضح خط ولیکل شي، که ټیپ شي غوره به وي.
۶. لیکنې په عربي ژبه او یا نورو ژوندیو ژبو د منلو وړ دي.
۷. د بحث د منلو نیټه د ۱۳۹۲ هـ کال د ربیع الثاني له لومړۍ نیټې نه پیل او ۱۳۹۷هـ.ق دمحرم په لومړۍ پای ته رسیږي.
۸. لیکنې په بنده لفافه کې په مکه کې د رابطة العالم الاسلامي عمومي سکرتریت ته سپارل کیږي، او د ادارې له خوا ځانګړې مسلسله شماره ورکول کیږي.
۹. بحثونه به پدې برخه کې له لویو علماوو نه جوړه شوې کمیټه ګوري.

دې اعلان هغه علماء مسابقې ته وهڅول چې الله تعالی د خپل رسول (صلی الله علیه وسلم) محبت ور په برخه کړیدی. د رابطې دفتر تیاري ونیوله چې په عربي، انګلیسي، اردو او یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه بله ژبه ليکل شوې ليکنې به مني.
ورونو خپل بحثونه وليکل او مونږ يو سل يو اويا بحثونه راورسيدل، لدې جملې نه۸۴ بحثونه په عربي ، ۲۴ په اردو ، ۲۱ په انګليسي، يو په هوساوي او يو په فرانسوي ژبه ليکل شوی و.
رابطې د لويو علماوو کميټه جوړه کړه تر څو دا بحثونه او ليکنې وګوري، او په درجه يې برابرې کړي. هغه ليکنې او بحثونه چې د جائزې وړ وبلل شول پدې ترتيب دي:

۱. د لومړۍ جائزې ګټونکی د هند له الجامعة السلفية نه الشيخ صفي الرحمن المباركفوري وپيژندل شو او د جائزې اندازه يې پنځوس زره رياله وه.
۲. دوهمه جائزه د د دکتور ماجد علي خان چې د هند د نوي ډيلي له الجامعة الملية نه دی، په برخه ورسيده او اندازه يې څلويښت زره رياله کيږي.
۳. دريمه جائزه په پاکستان د الجامعة الاسلامية رئيس دکتور نصير احمد ناصر وګټله او دا ديرش زره رياله وه.
۴. څلورمه جائزه د مصر استاذ حامد محمود محمد منصور ليمود و ګټله او د هغې اندازه شل زره رياله وه.
۵. پنځمه جائزه د سعودي عربستان د مدينې منورې استاذ عبد السلام هاشم تر لاسه کړه او هغه لس زره رياله وه.

د برياليو پنځو خيړونکو نومونه د رابطې له خوا په هغه اسلامي کنفرانس کې اعلان شول چې د ۱۳۹۸هـ.ق په شعبان مياشت کې د پاکستان په کراچۍ ښار کې جوړ شوی و. همدا راز د برياليو نومونه په ټولو اخبارونو کې هم خپاره شول.
په همدې مناسبت د رابطې عمومي سکرتريت پخپل دفتر مکه مکرمه کې د مکې د امارت د وکيل شهزاده سعود بن عبد المحسن بن عبد العزيز تر لارښوونې او اشراف لاندې يوه لويه غونډه را وبلله. او همدلته د۱۳۹۹کال د ربيع الاول په دوولسمه نيټه د هفتې په سهار شهزاده سعود د مکې مکرمې د امير شهزاده فواز بن عبد العزيز په استازيتوب جائزې ګټونکو ته وسپارلې.
په همدې غونډه کې رابطې اعلان وکړ چې دا بريالي بحثونه به چاپوي او په څو ژبو به يې خپروي، د همدې ژمنې په اساس دا دی د چاپ لړۍ د همغه بحثونو د سر په ګل سره پيلوو. دا د هند د سلفيه جامعې د شيخ صفي الرحمن مباركفوري بحث دی، څکه همده لومړی مقام ګټلی و. ورپسې نورې ليکنې او بحثونه په خپل ترتيب سره چاپ ته سپارو. له

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله تعالی نه سوال کوو چې زمونږ ټولو اعمال خالص دځان لپاره قبول کړي، انه نعم المولی و نعم النصير.

و صلی الله علی سيدنا محمد و علی آله و صحبه وسلم.

محمد بن علي الحرکان

د رابطة العالم الاسلامي عمومي سکرتر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مؤلف خبرې

الحمد لله الذي أرسل رسوله بالهدي ودين الحق ليظهره على الدين كله، فجعله شاهدًا ومبشرًا ونذيرًا، وداعيًا إلى الله بإذنه وسراجًا منيرًا، وجعل فيه أسوة حسنة لمن كان يرجو الله واليوم الآخر وذكر الله كثيرًا. اللهم صل وسلم وبارك عليه وعلى آله وصحبه ومن تبعهم بإحسان إلى يوم الدين، وفجّر لهم ينابيع الرحمة والرضوان تفجيرا.

وبعد:

[ټوله ثنا هغه الله لره ده چې خپل رسول يې له هدايت او حق دين سره راليږلی، تر څو پر ټولو اديانو برلاسي ورکړي، نو هغه يې شاهد، زيری ورکونکی او ويرونکی، د خدای په امر د خدای لوري ته بلونکی او روښانونکی چراغ ګرځولی، او د هغو کسانو لپاره يې نيکه قدوه ګرځولی کوم چې الله ډير يادوي او په الله او آخرت پورې زړونه تړي. يا خدايه! پر رسول(صلی الله عليه وسلم) درود، سلام او برکت وکړه، په آل ، اصحابو او دقيامت تر ورځې پيروانو يې هم همدا پيرزوينه وکړه، د رحمت او رضا چينې ورته را وخوټوه.]

د رخې (غبطې) او خوښۍ ځای دی چې رابطة العالم الاسلامي په پاکستان کې د سپيڅلي نبوي سيرت د کنفرانس په پای يعنې د ۱۳۹۲هـ کال د ربيع الاول په مياشت کې د سيرت په اړه د ليکنې او څيړنې نړيواله مسابقه اعلان کړه، تر څو په سپيڅلي سيرت کې تر ټولو غوره بحث وليکل شي، او تر څو ليکونکي تشويق او وهڅول شي او خپلې فکري هڅې ترتيب او تنظيم کړي. زه فکر کوم چې دا ډير ارزښتناک کار دی. ځکه که څير شو نبوي سيرت ـ علی صاحبها مايستحق من الصلاة والسلام ـ هغه يوازينې منبع او چينه ده چې د اسلامي ټولنې ژوند او بشريت نيکمرغي وررپورې تړلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نیکمرغي ده چې پدې مبارکه مسابقه کې پخپلې لیکنې سره ونډه اخلم، خو چیرته زه او چیرته دا مقام چې د سید المرسلین، سید الاولین والاخرین په ژوند رڼا واچوم. زه هغه څوک یم چې ټوله نیمکرغي او نجات مې پدې کې وینم چې د هغه له نور نه رڼا واخلم تر څو په تیارو کې ورک او هلاک نه شم، او زه هغه عاجز یم چې په ژوند یې له امت نه یم ، مرم به او امتي به یې وم، او دهمده په شفاعت سره به مې الله تعالی ګناوې راته ببښي.

پدې کتاب کې زما اسلوب هسې دی چې د رابطې د شروطو له پوره کولو سره سره مې پوره اعتدال مراعات کړی، له سترې کونکي اوږدوالي او مخل یا ناقصونکي لنډوالي نه مې ځان ساتلی. ځینې موضوعات مې داسې مخې ته راغلي چې په هکله یې د مصادرو تر منځ داسې اختلاف وجود درلود چې جمع او توفیق یې ممکن نه و ، پداسې حالت کې مې له ترجیح نه کار اخیستی او هغه څه مې په کتاب کې لیکلي چې له څیړنې، تدقیق او نقد نه وروسته راجح او قوي راته ښکاره شویدي، خو د ترجیح دلایل او وجوهات مې له اوږدوالي نه د ویرې له امله نه دي ذکر کړي.

د روایاتو د منلو او ردولو په اړه مې د محققو امامانو له لیکنو نه استفاده کړېده، او د صحیح، حسن او ضعیف په پیژندلو کې مې د دوی پر حکم او فیصلو باور او تکیه کړېده، ځکه وخت د نور تدقیق او بحث اجازه نه راکوله.

په ځینو ځایونو او موضوعاتو کې مې یو شمیر دلایلو او د ترجیح وجوهاتو ته اشاره کړېده، او دا په هغه ځای کې چې ویریدلی یم لوستونکي حیران نه شي، عجیبه ورته ښکاره نه شي، او یا په هغه موضوع او ځای کې چې لیدلي مې دي لومړنیو او وروستنیو ټولو هسې خبره کړېده او په داسې څه یې اتفاق کړی چې صحیح نه دی. والله ولي التوفیق.

اللهم قدر لي الخیر في الدنیا والآخرة انک انت الغفور الودود ، ذو العرش المجید.

صفي الرحمن المبارکفوري

بنارس۔ هند

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعربو موقعيت اوقومونه

نبوي پاک سيرت په حقيقت کې له هغه رسالت (پيغام) نه عبارت دی کوم چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) بشري ټولنې ته راوړی، او په هغه سره يې خلک له تيارو نه رڼا او د بندګانو له عبادت نه ديوه الله (جل جلاله) عبادت ته رابللي دي.
د دې سپېڅلي سيرت رېښتونې اوحقيقي څېره تر هغې پورې په سيي توګه نه شي څرګنديدی ترڅو د دې رسالت نښې او آثار له هغه نه مخکنيو شيانو او حالاتو سره نه وي پرتله شوي، نو له همدې کبله مونږ د کتاب په لومړني فصل کې له عربي قومونو له اسلام نه وړاندې د هغوی له تطور او بدلون، او له هغې وضعې او حالاتو نه خبرې کوو په کومه کې چې محمد(صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په نبوت مشرف شوی و.

د عربو موقعيت

العرب په لغت کې دښتو، ډاګونو او هغه وچو ځمکو ته ويل کيږي چې نه پکې اوبه وي او نه بوټي. عربي جزيره او د دې سيمې اوسيدونکي له ډيري پخوا زمانې راهيسې پدې نامه ياديږي. د دې جزيرې لويديځ ته سره بحيره او د سينا ټاپوزمه، ختيځ ته خليج او د عراق جنوبي زياتره برخې، جنوب ته عربي بحيره چې له بحرالهند نه امتداد مومي، او شمال ته يې شام اوعراق (که څه هم هلته د پولو په هکله اختلاف وجود لري) پروت دی. مساحت يې د يو مليون متر مربع او يو ميليون او دری سوه زره ميله مربع تر منځ اټکل شويدی. داجزيره د طبيعي جغرافيايي موقعيت له پلوه ډيره ارزښتناکه ده. چارچاپيره ئې داسې پراخه او ارتې دښتې او ريګستانونه دي چې دې جزيرې ته يې د يوې داسې پخې کلا بڼه ورکړيده چې پردي ورباندې په آسانۍ سره تسلط او قبضه نشي لګولی، او همدا وجه ده چې ددې سيمې خلک له ډيرې پخوا زمانې راهيسې پخپلو ژوندونو او کارونو کې آزاد او خود مختاره دي. که دا دښتې او ريګستانو نه نه وای نو بيا د عربو له وسه نه وه پوره چې د خپلو پولو نه اخوا پرتو دوو لويو امپراطوريو حملې او يرغلونه په شا وتمبوي او يا د هغوی له تسلط نه آزاد پاتې شي.
له بله پلوه دا جزيره د نړۍ د مشهورو وچو په مينځ کې پرته ده او له هغو ټولو سره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وچې او اوبو له لارې تړل شويده، پدې معنی چې په شمال کې له افريقا، شمال ختيځ کې له اروپا، او لويديځ کې له عجمو، منځني او نژدې ختيځ او همداسې له هند او چين سره لاره لري. همدا راز د اوبو له لارې له دې ټولو وچو نه کښتۍ او بحري جهازونه سيخ سيده د دې جزيرې بندرګاه ته راتلی شي.
او د همدې جغرافيايي موقعيت له برکته د عربي جزيرې شمالي او جنوبي برخو په تيره زمانه کې د مختلفو ولسونو لپاره د ورکړې راکړې (تجارت) فرهنګ، ديانت، هنر، فن او علم د يوه لوی مرکز حيثيت درلود.

عربي قومونه

تاريخ پوهانو عربي قومونه د عربو د اصل او نسل په اساس په دريو برخو ويشلي دی:
۱ ـ (البائدة) **له مينځه تللي عربان:** دا هغه پخواني عربان دي چې په هکله يې پوره تاريخي معلومات په لاس ندي راغلي، او دا لکه د عاد، ثمود، طَسْم، جَدِيس، عِمْلاق، أُمَيْم، جُرْهُم، حَضُور، وَبَـــار، عَبِيل، جاسم، حَضْرَمَوت او نور قومونه.
۲ ـ عاربة **عربان:** دوی د يَشْجُب بن يَعْرُب بن قَحْطان اولاده ده، او قحطاني عربان ورته ويل کيږي.
۳ ـ **مستعرب عربان:** دوی د اسماعيل (عليه السلام) اولاده ده او عدناني عربان بلل کيږي.

د عاربة **عربانو (قحطان پښه)** اصلي ځای يمن دی. **د سبأ بن يشجب بن يعرب بن قحطان** له اولادې نه زياتې قبيلې لري، **خو دوې قبيلې يې حِمْيَر بن سبأ، او کَهْلان بن سبأ ډيرې مشهورې دي،** او نورې يې ولس يې دومره شهرت **نلري.** او دغه عربان د **سبأ له اولادې نه پرته نورې قبيلې نلري.**
الف: **حِمْيَر بن سبأ**، چې مشهورې کورنۍ يې:

۱ ـ **قُضَاعة:** او له هغې نه بَهْراء، بَلِيٌّ، القَيْن، كَلْب، عُذْرَة او وَبَرَة منځته راغلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲ ــ السَّكاسك: دا د بنو زيد بن وائلة بن حمير كورنۍ ده، او دَ زيد لقب سكاسك و. او دوى د كِنْدة له سكاسك نه بيل قوم دى.

۳ ــ زيـــــد الجمهـــــور: او پښتې يې حمير الأصغر، سبأ الأصغر، حضور، او ذو أصبح دي.

ب: كَهْلان بن سبأ، مشهورې كورنۍ يې دا دي:

هَمْدان، أَلْهَان، الأَشْعَر، طيئ، او مَذْحِج [له مذحج نه: عَنْس او النَّخْع]، او لَخْم [له لخم نه: كندة، او له كندة نه : بنو معاوية، السَّكُون او السكاسك]، او جُذَام، عاملة، خَوْلان، مَعَافِر، او أنمار [او له أنمار نه: خَثْعَم، بَجِيلَة، او له بجيلة نه: أَحْمَس] او الأَزْد، [او له الأزد نه: الأوس، الخزرج، خُزَاعة او د جَفْنَة اولاده چي د شام پاچايان وو او آل غسان شهرت لري].

د كهلان كورنۍ پخوا له يمن نه وتلې او د جزيرې په مختلفو برخو كې خورې شويدي زياتره يې له عرم سيلاب نه مخكې هغه وخت له يمن نه ووتلې كله چې روميانو مصر او شام ونيول او د يمن په تجارتي بحري لارو يې هم قبضه ولګوله، د وچې لارې يې هم ګډې وډې كړې. ددې تر څنګ د كهلان او حمير كورنيو خپل مينځي جګړې او مقابلې هم د دې سبب شوې چې كهلان وطن پريږدي او د حمير قبيله پخپل ځاى پاتې شي.

د كهلان قبيلې مهاجرين په څلورو برخو ويشلى شو:

۱ - ازد – دوى د خپل مشر عمران بن عمرو مزيقباء په امر خپل وطن پريښود، لومړى په يمن كې د ننه له يوه ځاى نه بل ته تلل، راتلل، د حالاتو د معلومولو پخاطر يې د ځار ګروپونه استول تر څو په پاى كې د شمال په لور لاړل او مختلفې كورنۍ يې په مختلفو سيمو كې ميشتې شوې چې تفصيل يې داسې دى:

ثعلبه بن عمرو په حجاز كې د ثعلبيه او ذي قار تر مينځ واړول او كله يې چې اولادونه لوى شول او شميره يې ډيره شوه نو مدينې ته ننوت او هملته ميشت شو، اوس او خزرج او د حارثه بن ثعلبه اولاده له همدې (ثعلبه) قبيلې څخه دي.

حارثه بن عمرو (خزاعه) او اولاده يې په ظهران كې ځاى په ځاى شول، وروسته يې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکه حمله وکړه او د مکې اصلي اوسيدونکي (جرهميان) يې له مکې نه وايستل او دوی پکې ميشت شول.

عمران بن عمرو او اولاده يې عمان ته لاړل، همدوی د عمان ازديان دي.

د نصر بن ازد کورنۍ په تهامه کې ميشته شوه او دوی ته ازد شنوءه وايي.

جفنه بن عمرو او اولاده يې شام ته ورسيدل او هملته ميشت شول، جفنه په شام کې د غساسنه پاچايانو پلار و، دوی ته غساسنه ځکه ويل کيږي چې مخکې لدينه چې شام ته لاړ شي په حجاز کې يې د غسان په نامه مشهورې چينې تر خوا اړولي وو او همدې چينې ته د نسبت په اساس غساسنه وبلل شول.

۲ـ لخم او جذام – دوی د ختيځ او شمال په لوري لاړل. او **د لخم** له کورنۍ نه يو هم په حيره کې د مناذره پاچايانو پلار نصر بن ربيعه و.

۳ـ بنو طيئ – د ازد کورنۍ له وتلو وروسته بنو طيئ د شمال په لور وخوځيدل تر څو د اجا او سلمی نوميو غرونو تر مينځ ځای په ځای شول چې وروسته دا دواړه غرونه د طيئ د غرونو په نامه مشهور شول.

۴ـ کِنده- دوی لومړی بحرين ته لاړل، خو وروسته مجبور شول چې حضرموت ته ولاړ شي، هلته يې هم ګذاره ونشوه نجد ته لاړل او هلته يې لوی حکومت جوړ کړ، خو هغه هم ډير ژر له مينځه لاړ.

د حمير يوه قبيله (قضاعه) هم له يمن نه ووتله او د عراق د سرحدي برخو په السماوه نومي کلي کې ميشته شوه[1] خو پدې کې اختلاف شته دی چې قضاعه له حمير څخه وه او که نه.

مستعرب عربان

د مستعربه عربانو نيکه حضرت ابراهيم (عليه السلام) اصلا د عراق د (ار) نومي ښار ګوټي اوسيدونکي و. (ار) د فرات سيند په لويديځه غاړه له کوفې سره نژدې پروت دی، په اوس وخت له ځمکې کيندنې او څيړنې وروسته د نوموړي ښارګوټي او د ابراهيم (عليه السلام) د کورنۍ او د دوی د ټولنيزې او ديني وضعې په هکله زيات

(1). د نوموؤو قبيلو د هجرت او نورو تفصيلاتو په هکله د الخضري تاريخ الامم الاسلاميه نومي کتاب ۱/۱۱-۱۳ او د قلب جزيره العرب کتاب ۲۳۱ او ۲۳۵ مخ ته مراجعه وکؤه. د نوموؤو قبايلو د هجرت د نيتګيګ او عواملو په هکله تاريخي منابع پخپل مينځګ کې زيات اختلافات لري خو مونږ دلته له زيات دقت او څېړنې وروسته هغه څه رانقل کؤيدي چې د دليل له پلوه راته سمې او پياوړي ښکاره شويدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلومات په لاس راغلي دي.[۲]

څرګنده ده چې ابراهيم (عليه السلام) د عراق له (ار) نومي ځای نه حاران يا حران او له هغه ځای نه فلسطين ته تللی و او همدغه ځای يې د خپل دعوت لپاره مرکز ټاکلی و پدې ملک کې د ننه او بهر يې ډير سفرونه کړيدي[۱]. يو ځل مصر ته تللی و هلته چې د وخت د فرعون له فريب او مکر سره مخ شوی و، فرعون غوښتل چې د ابراهيم (عليه السلام) ښځې حضرت ساره ته ضرر ورسوي، خو الله تعالی د هغه دا چل او ول ناکام کړ، فرعون پدې پوه شو چې ساره له خپل خدای (جل جلاله) سره څومره نژدې او ټينګې اړيکې لري، همغه وه چې خپله لور (هاجر)[۲] يې ساره ته د خادمې او نوکرې په صفت ورکړه او بيا ساره هغه (هاجر) ابراهيم (عليه السلام) ته په نکاح ورکړه.[۳]

ابراهيم (عليه السلام) بيرته فلسطين ته راستون شو او هلته الله تعالی له هاجر نه زوی ورکړ، دغه وخت له ساره سره څه ضد پيدا شو او ابراهيم (عليه السلام) يې دېته اړ يوست چې هاجر او وړوکی زوی يې (اسماعيل عليه السلام) له دې ځای نه وباسي، نو ابراهيم (عليه السلام) هغوی دواړه له ځان سره بوتلل او د بيت الله شريف سره خوا کې تر هغې لوی ونې لاندې يې ځای په ځای کړل چې په هغه لړ اوچت شانته ځای چې شا او خوا يې د سيلاب اوبو وهلي و ولاړه وه، هغه وخت په مکه کې هيڅوک هم نه اوسيدل ځکه هلته نه اوبه وې او نه واښه.

ابراهيم (عليه السلام) هاجر او اسماعيل (عليه السلام) ته لږ څه اوبه او يوه کمه اندازه خواړه (خرما) پريښودل او خپله بيرته فلسطين ته ستون شو، څو ورځې لانه وې تيرې شوې چې د دوی د څښاک اوبه او خواړه خلاص شول په همدې وخت کې د الله تعالی په فضل او کرم سره د زمزم چينه را وخوټيده او پدې ترتيب سره رحيم خدای د دوی د څښاک او خوراک تدبير وکړ. دا کيسه اوږده او مشهوره ده.[۴]

وروسته د يمانيه قبيلې خلک (دوهم جرهميان) راغلل او د اسماعيل (عليه السلام) د مور په اجازه په مکه کې ميشته شول. ويل کيږي هغوی لدينه مخکې د مکې په شا او خوا درو کې اوسيدل.

---

[۲] تفهيم القران د سيد ابو الاعلی مودودي ليکنه ۱/ ۵۵۳-۵۵۴-۵۵۵-۵۵۲

[۱] تفهيم القران ۱/۱۰۸

[۲] مشهوره دا ده چې (هاجر) وينځګه وه خو سر محقق او ليکوال قاضي محمد سليمان المنصور پوري دا ثابته کړيده چې (هاجر) د فرعون لور وه، او هغه وينځګه نه بلکه آزاده وه. رحمة للعالمين ۲/۳۲-۳۷.

[۳] رحمة للعالمين ۲/۳۴ . د تفصيل لپاره صحيح بخاري ۱/۴۷۴ وکګوره.

[۴] صيح البخاري کتاب الانبياء ۱/۴۷۴ –۴۷۵ ته مراجعه وکړه.

د بخاري شريف له روايت نه دا په ډاګه کيږي چې يمانيان له اسماعيل (عليه السلام) نه وروسته خو مخکې لدينه چې هغه ځوان شي په مکه کې ميشت شوي وو، پداسې حال کې چې لدينه وړاندې به هم هغوی پدې دره باندې تيريدل.[1]

ابراهيم (عليه السلام) به کله کله د اسماعيل (عليه السلام) او حضرت هاجر د ليدو پخاطر مکې ته تشريف ووړ، خو دا نده معلومه چې څو ځله مکې ته تللی دی، تاريخي مصادرو مکې ته د ابراهيم (عليه السلام) يوازې څلور سفرونه ذکر کړيدي:

١- قرآنکريم فرمايي چې الله تعالی ابراهيم (عليه السلام) ته داسې خوب ورولید چې خپل زوی اسماعيل (عليه السلام) ذبح کوي، نو هغه هم د الله تعالی د دې امر د تعميل لپاره اقدام وکړ: (**فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ** (١٠٣) **وَنَادَيْنَاهُ أَنْ يَا إِبْرَاهِيمُ** (١٠٤) **قَدْ صَدَّقْتَ الرُّؤْيَا إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ** (١٠٥) **إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ** (١٠٦) **وَفَدَيْنَاهُ بِذِبْحٍ عَظِيمٍ**) (الصافات: ١٠٣– ١٠٧)

[ترجمه: ((او کله چې غاړه کېښوده (دواړو حکم د الله ته) او واېې چاوه دغه (اسماعيل) پر ښي اړخ دده او غږ وکړ مونږ ده ته داسې چې اې ابراهيم! په تحقيق رښتيا کړ تا خوب (خپل او ومو مانه هغه له تا) بيشکه مونږ همداسې (نيکه جزا لکه د ابراهيم نېکه) جزا ورکوو (نورو محسناتو نيکو کارانو ته، بيشکه چې هم دا ذبحه خوا مخوا دا ابتلا ازموينه وه ښکاره او فديه مو ورکړه دغه (اسماعيل) ته په مذبوحې لويې سره)).]

په سفر التکوين (بايبل) کې راغلي چې اسماعيل (عليه السلام) له اسحاق (عليه السلام) نه (١٣) ديارلس کاله مشر و، او د نومورې کيسې له سياق نه داسې معلوميږي چې دا پيښه د اسحاق (عليه السلام) له زيږيدو نه مخکې واقع شويده ځکه د اسحاق (عليه السلام) د پيدا کيدو زيری د کيسې په پای کې راغلی دی.

لدې کيسې نه دا ثابتيږي چې د اسماعيل (عليه السلام) له ځوانيدو نه مخکې ابراهيم (عليه السلام) لږ تر لږه يو ځل مکې ته سفرکړيدی. او د پاتې دريو نورو **سفرونو** تفصيلات يې بخاري شريف د ابن عباس (رضي الله عنهما) په روايت را نقل کړيدي چې لنډيز يې داسې دی [2]:

٢- کله چې اسماعيل (عليه السلام) ځوان شو او له جرهميانو نه يې عربي ژبه زده

---

[1] البخاري ج١/٤٧٥

[2] البخاري ج ٤٧٥/١ - ٤٧٢

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، د جرهمیانو مینه ورسره پیدا شوه، نو یوه ښځه یې ده ته په نکاح ورکړه، دغه وخت یې مور (حضرت هاجر) وفات شوه. په همدې وخت کې حضرت ابراهیم (علیه السلام) هم د دوی د احوال او لیدو پخاطر مکې ته راغی، اسماعیل (علیه السلام) یې ونه موند، له ښځې نه یې دده او د ژوند د حال، احوال په هکله پوښتنه وکړه، ښځې یې له ژوند نه ډیرې ګیلې او شکوې وکړې، نو ابراهیم (علیه السلام) ورته وویل کله چې اسماعیل (علیه السلام) راغی ورته ووایه چې د دروازې ته درۍ دې بدله کړه. اسماعیل (علیه السلام) چې راغی د پلار په مقصد پوه شو، نو خپله دا ښځه یې طلاقه کړه، او د جرهم قبیلې د مشر مضاض بن عمرو له لور سره یې واده وکړ.[1]

۳ - د اسماعیل (علیه السلام) له دوهم واده نه وروسته ابراهیم (علیه السلام) یو ځل بیا مکې ته راغی، خو دا ځل یې هم خپل زوی ونه ولید، له ښځې نه یې د حال او احوال پوښتنه وکړه هغې د الله تعالی حمد او ثنا ویله او پخپل ژوند یې شکر یوست، نو ابراهیم (علیه السلام) ورته وویل:اسماعیل (علیه السلام) ته ووایه چې د خپلې دروازې ته درۍ دې ټینګه ساته، او پخپله بیرته فلسطین ته ستون شو.

دریم ځل چې کله ابراهیم (علیه السلام) مکې ته راغی اسماعیل (علیه السلام) زمزم اوبو ته نژدې تر یوې لویې ونې لاندې غشي جوړول، کله یې چې خپل پلار ولید ورپاڅید یو له بل سره یې د مینې او محبت څرګندونه وکړه. د دوی دا لیدنه له ډیرې مودې جدایۍ وروسته شوې وه، ډیره ګرانه ده چې دومره اوږده موده دې د ابراهیم (علیه السلام) په شان مشر، مهربان او مشفق پلار د خپل زوی جدایي وزغملی شي، او یا دې د اسماعیل (علیه السلام) په شان نیک صالح، او مطیع زوی له خپل پلار نه بیل او جدا و اوسیدلی شي!! همدا ځل دوی دواړو (علیهما السلام) کعبه شریفه جوړه کړه او ابراهیم (علیه السلام) د الله تعالی په امر خلکو ته د حج کولو بلنه او دعوت ورکړ.

الله تعالی اسماعیل (علیه السلام) ته د مضاض له لور نه دولس زامن ورکړل چې نومونه یې دادي[2]:

نابت یا نبایوط، قیدار، ادبائیل، مبشام، مشماع، دوما، میشا، حدد، یتما، یطور، نفیس، قیدمان، بیا له دوی نه دولس کورنۍ جوړې شوی، یو څه موده ټول په مکه کې

---

[1] قلب جزیره العرب ص. ۲۳۰

[2] قلب جزیره العرب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسيدل او د يمن، شام او مصر تر مينځ يې تجارت کاوه، بيا وروسته دا کورنۍ په ټوله عربي جزيره او حتی چې له جزيرې نه اخوا هم خورې شوې لدې معلوماتو نه علاوه د قيدار او نابت له اولادې پرته د نورو په هکله څه نور معلومات په لاس کې نشته.
انباطي تمدن د حجاز په شمال کې ډير پرمختګ وکړ،هغوی هلته يو پياوړی حکومت جوړ کړ (بطراء) د دوی پايتخت و، هيڅا يې هم مقابله نشوای کولای، تر څو روميان راغلل او هغوی يې له مينځه يوړل. سليمان ندوي له ډير بحث او څيړنې وروسته وايي چې د آل غسان پاچايان او انصار (اوس او خزرج) د ال قحطان له اولادې څخه نه وو، بلکه هغوی د نابت بن اسماعيل (عليه السلام) له اولادې څخه دي[1].
د قيدار بن اسماعيل (عليه السلام) اولاده په مکه کې پاتې شوه، تر څو عدنان او ورپسې يې زوی معد پيدا شول د عدناني عربو د نسب سلسله تر همدې ځايه پورې په سيې توګه محفوظ ده. عدنان د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يوويشتم نيکه دی. په يوه حديث شريف کي راځي: کله به چې رسول الله (صلی الله عليه وسلم) د خپل نسب شجره ويله نو چې عدنان ته به ورسيد توقف به يې وکړ او نور نومونه به يې نه يادول ويل به يې:(**كذب النسابون**). شجره ويونکو دروغ ويلي دي[2].
يو شمير عالمان له عدنان نه پورته هم د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د نسب د شجرې ويل روا بولي ځکه هغوی پدې هکله دا مخکې ياد شوی حديث ضعيف بولي، دوی وايي چې د عدنان او ابراهيم (عليه السلام) تر مينځ څلويښت پلرونه (پوشته) تير شويدي.[3]
ويل کيږي چې (معد) يو زوی درلود چې (نزار) نوميده، د نزار څلور زامن پيدا شول چې له هغوی نه د (اياد)، (انمار)، (ربيعه)، او (مضر) څلور لويې کورنۍ جوړې شوې، خو ربيعه او مضر ډيرې لويې او د زياتو ښنو درلودونکې کورنۍ دي. د ربيعه کورنۍ ښنې دا دي: اسد بن ربيعه، عنزه، عبدالقيس، د وائل دوه زامن (بکر، تغلب) حنيفه او نورې.
مضر قبيله په دوو لويو کورنيو قيس عيلان بن مضر او الياس بن مضر باندې ويشل شويده، بيا له قيس عيلان نه بنو سليم، بنو هوازن، بنو غطفان، او له غطفان نه عبس، ذبيان، اشجع او غني بن اعصر، او له الياس بن مضر نه تميم بن مره، هذيل بن

---

[1]. تاريخ ارض القرآن ۲/ ۷۸ تر ۸۲
[2]. الطبري ۱۹۱/۱ تر ۱۹۴. الاعلام ۲/۵
[3]. رحمة للعالمين ۷/۲- ۸ -۱۴- ۱۵-۱۲ - ۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدرکه، بنو اسد بن خزیمه او د کنانه بن خزیمه کورنۍ، او له کنانه نه د قریشو قبیله چې د فهر بن مالک بن النضر بن کنانه له اولادې څخه دي جوړه شویده.
بیا قریش په مختلفو کورنیو ویشل شویدي چې مشهورې یې د جمح، سهم، عدي، مخزوم، تیم، زهره او د قصي بن کلاب کورنۍ دري واړه پښې یعنی (عبدالدار بن قصي، اسد بن عبدالعزی بن قصي، او عبدمناف بن قصي) کورنۍ دي.
د عبدمناف کورنۍ څلور پښې لري چې عبد شمس، نوفل، المطلب، او هاشم نومیږي، او د همدې هاشم له کورنۍ نه الله تعالی خپل رسول حضرت محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بن عبدالله بن عبدالمطلب بن هاشم د رسالت لپاره غوره کړیدی.[1]
رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فرمایلي:
((إن الله اصطفی من ولد ابراهیم اسماعیل، واصطفی من ولد اسماعیل کنانه، واصطفی من بني کنانه قریش، و اصطفی من قریش بني هاشم و اصطفاني من بني هاشم)) .(رواه مسلم عن وائله بن الاسقع، باب فضل نسب النبي (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ۲۴۵/۲ و الترمذي ۲۰۱/۲.) [الله تعالی د ابراهیم (علیه السلام) له اولادې نه اسماعیل (علیه السلام) او د اسماعیل (علیه السلام) له اولادې نه کنانه او له بني کنانه نه قریش، او له قریشو نه بني هاشم او له بني هاشم نه یې زه غوره کړی یم.]
له عباس بن عبدالمطلب (رضي الله عنه) نه روایت دی چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فرمایي:**((إن الله خلق الخلق فجعلني من خیر فرقهم و خیر الفریقین، ثم تخیر القبائل فجعلني من خیر القبیلة، ثم تخیر البیوت فجعلني من خیر بیوتهم، فأنا خیرهم نفسا و خیرهم بیتا))**.(رواه الترمذي باب ماجاء فی فضل النبي (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ۲۰۱/۲.
[الله تعالی مخلوق پیدا کړ، نو زه یې په له ټولو نه غوره فرقه او ډله کې وګرزولم، بیایې د هغوی په دوو غوره ډلو کې هم له هغې ډیرې غورې ډلې نه وګرزولم، بیایې قبیلې غوره کړې او زه یې په له ټولو نه غوره قبیله کې

[1]. محاضرات تاریخ الامم الاسلامیة للخضري بك ۱۴/۱-۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګرزولم، بیایې کورنۍ غوره کړې زه یې له ټولو نه په غوره کورنۍ کې وګرزولم، نو زه د خپل ذات له پلوه او د خپلې کورنۍ له اړخه (یعنی له دواړو خواوو نه) له ټولو نه غوره او بهتر یم.]

او کله چې د عدنان اولاده زیاته شوه، نو د عربي وطن په مختلفو برخو کې خواره شول. عبدالقیس، د بکر بن وائل او د تمیم څنې کورنۍ بحرین ته لاړې، بنوحنیفه بن صعب بن علي بن بکر یمامه ته لاړل او په حجر نومي ځای کې میشته شول، د بکر بن وائل نورې کورنۍ له یمامه، بحرین سیف کاظمه، خلیج او ان د عراق تر شا او خوا سیمو لکه ایله او هیت پورې ورسیدلې، د تغلب څنې کورنۍ د فرات په جزیره او نور یې له بکر سره میشته شول، بنو تمیم د بصرى په دښته کې واړول.

بنوسلیم مدینې ته نژدې د القرى له درې نه تر خیبره او له خیبر نه د مدینې تر ختیځ، او د مدینې له ختیځ نه تر جبلین او پدې ترتیب سره ان تر حره نومې سیمې پورې خواره شول. ثقیف په طائف او هوازن د مکې په ختیځ د اوطاس په برخه کې چې د مکې او بصرى په لاره کې پرته ده ځای په ځای شول. بنو اسد د تیماء په ختیځه او د کوفې په لویدیځه خوا کې میشت شول، د دوی او تیماء تر مینځه د طي قبیلې بحتر نومې کورنۍ اوسیدله، د دوی له ځای نه تر کوفې پورې د پنځو شپو مزل و. ذبیان کورنۍ د تیماء سره خوا کې تر حوران پورې پرته وه. د کنانه کورنۍ په تهامه او د قریشو ښنه په مکه او شا او خوا سیمو کې پاتې شول، خو هغوی ډیر خپل مینځي اختلافات درلودل، اتفاق یې نه درلود بلکه تیت او پرک و تر څو چې قصي بن کلاب څوان شو، او دوی ې سره متحد او یو موټی کړل، د نفاق اور یې ګل کړ، او خپل قوم یې د یووالي په رسۍ سره وتاړه، او د همدې اتفاق او وحدت له برکته هغوی د قدر، مقام او منزلت خاوندان شول[1].

---

[1]. محاضرات تاریخ الامم الاسلامیة للخضري بك ۱/۱۵-۱۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عربو حکومت او امارت

کله مو چې وغوښتل له اسلام نه وړاندې د عربو له حال او احوال نه خبرې وکړو، نو لازمه مو وليده چې د عربو د حکومت، امارت، قومونو او مذهبونو د تاريخ په هکله هم لنډ شانته معلومات وړاندې کړو، تر څو د اسلام د ظهور په وخت کې د وضعې څرګندونه او پېژندنه راته آسانه شوې وي. د اسلام له لمر څرک نه مخکې عربي واکداران په دوه ډوله وو، يو ډول يې داسې تاج لرونکي پاچايان وو چې په حقيقت کې يې پوره استقلال او آزادي نه درلوده، بل ډول د قبائلو او کورنيو مشران وو چې د پاچايانو په شان د پوره صلاحيت او امتيازاتو خاوندان وو، او زيات شمير يې د پوره استقلال درلودونکي هم وو، او کيدای شي چې يو شمير نورو به يې د کوم پاچا تابعيت هم درلود. د يمن، آل غسان او الحيره پاچايان تاج لرونکي او نور پاتې بې تاجه پاچايان وو.

د يمن پاچايي

په يمن کې د العاربه عربو له مينځ نه تر ټولو لومړی پيژندل شوی قوم د سبا قوم دی. د (اور) په څمکه کيندنه چی پدې وروستيو کې شوې ځنې داسې معلومات په لاس راغلي دي چې له ميلاد نه (۲۵) پيړۍ مخکنيې زمانه پورې اړه لري او د ددی قوم (سباء) يادونه هم پکې شويده. د دوی د تمدن پرمختګ او واکمنۍ وسعت او پراختيا له ميلاد نه يوولس (۱۱) پيړۍ مخکې شروع شويدی .

د دوی واکمني په لاندې ډول په مختلفو مرحلو ويشلی شو:

<u>۱ــ له ۶۵۰ ق. م نه مخکې پيړۍ</u>، پدې وختونو کې د دوی پاچايان د ((مکرب سبا)) په نامه يادېدل، پايتخت يې د (صرواح) ښار و چې لا تر اوسه پورې يې د مارب ښار لويديځ لوري ته د يوې ورځې مزل په اندازه ليرې مسافه کې نښې نښانې ليدلې کيږي او د (خريبه) په نامه يادول کيږي. د يمن په تاريخ کې مشهور بند (سدمارب) هم په همدې دوره کې جوړ شويدی. ويل کيږي چې د سبا قوم د واکمنۍ لمن دومره پراخه وه چې د عربي وطن په د ننه او بهر کې يې ډيرې مستعمرې درلودې.

<u>۲ــ له ۶۵۰ ق.م نه تر ۱۱۵ ق.م پورې</u>، پدې دوره کې د دوی پاچايان د سبا د پاچايانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نامه یادیدل، او د مکرب لقب یې پرېښود پایتخت یې له صرواح نه مارب ته انتقال کړ، او اوس هم د صنعاء ختیځې خواته شپیته (۶۰) میله لیرې د دې ښار (مارب) نښې نښانې لیدل کیږي.

۳ ـ له ۱۱۵ق. م نه تر ۳۰۰م پورې، پدې دوره کې حمیر قبیلې د سبا پاچایانو ته ماتې ورکړه او د (مارب) په ځای یې د (ریدان) ښار خپل پایتخت وټاکه دا ښار وروسته د (ظفار) په نامه ونومول شو، ځنې آثار یې تر اوسه پورې (یریم) ته نژدې د مدور په غره باندې باقي پاتې دي. د هغوی انحطاطه (ځوړتیا) له همدې دورې نه پیل شوه، تجارت یې له ناکامۍ سره مخ شو ځکه چې لومړی د حجاز پر شمال انباطیانو خپل تسلط ټینګ کړ او د سبا قوم یې له دې ځایه ویوست ورپسې رومیانو په مصر، سوریې او د دوهم ځل لپاره په شمالي حجاز باندې له تسلط او واکمنۍ وروسته بحري تجارتي لارې هم تر خپل کنترول لاندې راوستلې، او لدې نه علاوه د مختلفو قبیلو خپل مینځي اختلافات هم د دې سبب شول چې ال قحطان د ورکې او تباهۍ په څنډه ودریږي او له خپل وطن نه بې وطنه او در په در شي.

۴ ـ له ۳۰۰م کال نه تر اسلامي لمر څرک پورې- پدې دوره کې هغوی له ډول ډول ستونزو، کودتا ګانو، او خپل مینځي جنګونو سره لاس او ګریوان وو، تر څو دوی خپل هر څه حتی آزادي هم له لاسه ورکړه. په همدې وخت کې رومیان عدن ته ننوتل، حبشیانو د دوی په مرسته او د همدان او حمیر قبیلو له داخلي جګړو نه په استفادې سره په (۳۴۰)م کال کې د لومړي ځل لپاره یمن ونیو چې تر (۳۷۸م) پورې له همدوی سره و.

وروسته یمنیانو بیرته خپله آزادي وګټله، خو پدې وخت کې د مارب په بندکې درزونه پیدا شول تر څو په ۴۵۰ یا ۴۵۱م کال کې هغه لوی سیلاب چې قرآنکریم د سیل العرم په نوم یاد کړی راوبهید، هر څه یې په مخه کړل او ډیره تباهي او بربادي یې جوړه کړه.

په (۵۲۳م) کال یهودي مشر ذو نواس د نجران پر مسیحیانو سخته حمله وکړه او غوښتل یې هغوی په زور او جبر سره له مسیحیت نه واړوي، خو کله چې هغوی دا ونه منله نو ذونو اس ورته د اور کندې وایستلې او هغه مسیحیان یې پکې ورواچول. همدې کیسې ته قرآنکریم د (البروج) په سورت کې اشاره کوي فرمایي:

((**قُتِلَ أَصْحَابُ الأُخْدُودِ * النَّارِ ذَاتِ الْوَقُودِ * إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ * وَهُمْ عَلَى مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ * وَمَا نَقَمُوا مِنْهُمْ إِلاَّ أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ * الَّذِي**

(c) ketabton.com: The Digital Library

لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ)) (البروج: ٤ ـ ٩)
[ترجمه : مړه دې شي کندې ایستونکي، اور ډیر خس و خاشاك لرونکی.کله چې دوی پر هغوی ناست وو، او هغه څه يې ليدل چې پر مسلمانانو يې کول. اوله هغوی نه يې بدله نه اخيسته مګر ددې چې هغوی په عزيز او حميد خدای ايمان درلود، هغه خدای چې د اسمانونو او ځمکې پاچايي ورسره ده او الله پر هر څه شاهد او خبر دی.]
او د همدې پيښې په نتيجه کې نصرانيان د خپل انتقام پخاطر د روم د امپراطور تر مشرۍ لاندې په عربو باندې د تسلط او د خپلې واکمنۍ د پراختيا په تکل کې شول، حبشيان يې راپورته کړل، بحري قوت (کښتۍ او جهازونه) يې ورته برابر کړل، بالاخره اويا زره (۷۰۰۰۰) حبشي سپاهيان په يمن وروختل او په (**۵۲۵**م) کال يې يمن ونيو او ارياط يې حاکم وټاکل شو. نوموړی تر يو وخته د يمن حاکم و، تر څو د خپلو لښکرو د يوه قوماندان (ابرهه) له لاسه ووژل شو. ابرهه د قدرت واګې پخپل لاس کې ونيولې، او دا همغه ابرهه دی چې د مکې دورانولو لپاره يې لښکرې را ايستلې وې، دی او لښکر يې د اصحاب الفيل په نامه شهرت لري.
د الفيل له پيښې نه وروسته يمنيانو له فارسيانو نه د مرستې غوښتنه وکړه او بالاخره يې د يوې کلکې مقابلې په نتيجه کې حبشيان له خپل وطن نه وشړل او په (**۵۷۵**م) کال يې د معديکرب بن سيف ذي يزن الحميري تر مشرۍ لاندې خپله آزادي اعلان کړه، او معديکرب يې پاچا وټاکل شو.
نوموړي يو شمير حبشيان د خپل خدمت او چوپړ لپاره له ځان سره وساتل تر څو يوه ورځ د همدې حبشي خدمتګارانو له خوا ووژل شو او دده په مرګ سره د ذي يزن د کورنۍ حکومت هم پای ته ورسيد.
وروسته کسری په صنعاء کې فارسي والي مقرر کړ او يمن د فارس يو ولايت اعلان شو، دې سلسلې تر (۶۳۸م) کال پورې دوام درلود، خو په همدې کال فارسي والي باذان اسلام راوړ او پدې ترتيب سره په يمن باندې د فارس تسلط او واکمني ختمه شوه[1].

[1]. د زياتو معلوماتو لپاره مراجعه وکړئ تفهيم القرآن **۱۹۵/۴** تر ۱۹۸ او تاريخ ارض القران ج۱/۱۳۳ مخ ته د کتاب تر پايه. د کلونو د تعيين په هکله تاريخي روايات يو له بل سره أير توپير لري، حګنيګ ليکوالان واييګ چيګ دا تګوليګ هسيګ پخوانة کيسيګ دي، نه نور څه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حيره پاچايي

له کومې ورځې نه چې لوی قوروش په (۵۵۷-۵۲۹ ق.م) کې فارسيان سره يو کړي وو له همغې ورځې نه په عراق او شا او خوا سيمو کې د فارسيانو حکومت چليده، دا وخت د دوی د زور او دبدبې وخت و هيچا يې هم مقابله نشوای کولای تر څو په (۳۲۶ ق. م) کال کې اسکندر مقدوني د فارسيانو پاچا (لومړنی دارا) ته ماتې ورکړه، او پدې ډول سره دا دولت تجزيه شو، ملک الطوايفی ورباندې حاکمه شوه. دا لړۍ تر (۲۳۰م) پورې جاري وه، په همدې وخت کې قحطانيانو هجرت وکړ او د عراق ځنې کليوالي سيمې يې ونيولې، ورپسې عدنانيان راغلل او له دوی سره له کشمکش او جنجال وروسته يې د فرات جزيرې څه برخې قبضه کړې.

فارسيان د دوهم ځل لپاره له (۲۲۶م) کال نه را پديخوا د ساساني دولت د بنسټ اينښودونکي (اردشير) په دوره کې د قدرت خاوندان شول. نوموړي فارسيان سره متحد کړل او په ګاونډيو عربانو يې قبضه ولګوله، په نتيجه کې د قضاعه قبيلې خلک مجبور شول چې شام ته لاړ شي، حيره او انبار هم د اردشير تر ولکې لاندې راغلل.

د ارد شير په دوره کې په حيره او د عراق او عربي جزيرې په کليوالو سيمو کې د ميشته قبيلو لکه مضر او ربيعه والي جذيمه الوضاح نوميده. ارد شير پوهيده چې په عربو باندې حکومت کول او د هغوی له حملو نه ځان ساتل تر هغه پورې ممکن ندي تر څو يې پر دوی داسې يو څوک نه وي ګمارلی چې له قومي او ملي قوت نه برخمن وي، په قوم کې ځای ولري او وکولی شي چې له روميانو سره د مقابلې په وخت د دوی مرسته لاسته راوړي، او هم د عراق عربان د روم تر قبضې لاندې شام کې اوسيدونکو عربانو په مقابل کې ودروي. همدا راز د الحيرې له والي سره به د فارسي لښکرو يو غونډ هم موجود و، تر څو د حکومت په خلاف د صحرا نشينو عربانو د پاڅون په ټکولو کې ورنه کار واخلي. جذيمه د (۲۶۸م) کال په شا او خوا کې مړ شويدی.

د جذيمه له مرګ نه وروسته د سابور بن اردشير په دوره کې عمرو بن عدي بن نصر اللخمي- د لخميانو د لومړني حاکم په توګه د حيرې والي وټاکل شو. لخميانو تر هغې پورې په حيره باندې حکومت کاوه تر څو قباذ بن فيروز د فارس واکدار وټاکل شو، پدې وخت کې مزدک هم را پيدا شو، نوموړي د فساد، فحشاء او اباحيت لور ته بلنه پيل کړه، قباذ او نورو ډيرو د مزدک دا بلنه ومنله، وروسته قباذ د حيرې مشر المنذر بن ماء السماء ته ليک واستاوه او هغه يې هم دې نوي دعوت ته راوباله، خو هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل غرور له کبله دا غوښتنه ونه منله، نو قباذ هغه عزل او په ځای یې د مزدکي مذهب یو پیرو حارث بن عمرو بن حجر الکندي د حیرې والي مقرر کړ.
له قباذ نه وروسته د فارس مشري د کسری نوشیروان په غاړه ولویده، نوموړي له مزدکي مذهب سره ډیر کینه درلوده، مزدک او د هغه ډیر پیروان یې ووژل، منذر یې بیرته د حیران والي وټاکه، حارث یې راوغوښت خو هغه دارکلب ته وتښتید او بیا هملته مړ شو.
له منذر بن ماء السماء نه وروسته حکومت له همدوی سره و، تر څو د نعمان بن منذر دوره پیل شوه پدې وخت کې زید بن عدي العبادي د نعمان په خلاف یوه توطئه جوړه کړه او د همدې توطئې په نتیجه کې کسری وربانديې په غوصه شو او هغه یې راوغوښت خو نعمان لومړی په پټه سره د آل شیبان مشر هاني بن مسعود ته ورغی، خپل مال او اولاد یې له هغه سره پرېښودل، بیا دکسری په لور وخوځیده، کسری هغه بندي کړ په بندیخانه کې مړ شو، او د ده پر ځای یې ایاس بن قبیصه الطائي د حیرې والي وټاکه. او هغه ته یې امر وکړ چې له هاني بن مسعود نه د نعمان مال وغواړي، خو هاني دا ونه منله چې د نعمان مال ورکړي، نو کسری د هاني په خلاف د جګړې اعلان وکړ او خپلې لښکرې یې د ایاس په مشرۍ د هغه په لور ور مرش کړې، پدې ترتیب سره د ذي قار په سیمه کې د دواړو خواوو تر منځ سخته جګړه ونښته چې په پای کې بنو شیبان بری وموند او فارسیانو ماتې وخوړه، او دا لومړی ځل ؤ چې عربو عجمانو ته ماتې ورکړه. دا پیښه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له ولادت نه لږه موده وروسته واقع شویده، رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په حیره باندې د ایاس بن قبیصه د حکمرانۍ له پیل نه اته میاشتې وروسته زیږیدلی دی. په ایاس پسې د حیرې ولایت یوه فارسي نژاده شخص ته وسپارل شو، خو په (۶۳۲م) کال کې د حیرې ولایت بیرته د آل لخم کورنۍ ته په لاس ورغی او منذر چې په معرور سره مشهور و والي وټاکل شو، خو د ده د ولایت لا اته میاشتې نه وې پوره شوی چې د خالد بن الولید (رضي الله عنه) تر مشرۍ لاندې اسلامي لښکرې ورباندې وروختلې.[1]

د شام حکومت

---

[1]. محاضرات تاریخ الامم الاسلامیة للخضري بك ۲۹/۱ تر ۳۲ پورې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې عربانو له خپل اصلي ټاټوبي نه کوچېدل پیل کړل، نو د قضاعه کورنۍ ځنې پښې لکه بني سلیح بن حلوان چې بنو ضجعم بن سلیح یې له اولادې نه وو، د شام په پولو کې میشته شوې. رومیانو دا کورنۍ د ځان کړې او غوښتل یې په دوی سره له یوې خوا د صحرا او وچې د عربانو مخه ونیسي او له بل پلوه د فارس په مقابل کې ورنه ګټه واخلي. پدې ترتیب سره یې د هغوی لپاره بیل پاچا وټاکه، د دوی پاچایي د دوهمې میلادي پیړۍ له پیل نه تقریبا تر پایه پورې دوام درلود، تر ټولو مشهور پاچا یې زیاد بن الهبوله و. او د دوی د پاچایۍ لړۍ هغه وخت پای ته ورسیده کله چې د آل غسان کورنۍ ضجاعمه ته ماتې ورکړه، او پدې سره د رومیانو له خوا د شام پاچایي هم آل غسان ته وسپارله شوه، نوموړې کورنۍ د رومیانو د مزدورانو په صفت تر (۱۳ ه کال پورې د شام په عربانو حکومت وچلاوه، خو په نوموړي کال د حضرت عمر (رضي الله عنه) د خلافت په دوران کې د یرموک د غزا په نتیجه کې د دوی حکومت پای ته ورسید، او د دوی وروستی پاچا (جبله بن الایهم) اسلام راوړ او له مسلمانانو سره یو ځای شو[1].

د حجاز پاچایي

ترڅو چې اسماعیل (علیه السلام) ژوندی و د مکې مشري او د بیت الله شریف مسئولیت له همده سره و،[2] خو کله چې هغه د (۱۳۷) کلونو په عمر له دنیا نه رحلت وکړ،[3] نو دا مسئولیت یې زامنو نابت وروسې قیدار او په بل روایت قیدار بیا نابت په غاړه واخیست. او له دوی نه وروسته د مکې مشري د دوی نیکه مضاض بن عمرو الجرهمي ته وسپارله شوه، خو د اسماعیل (علیه السلام) اولاده که څه هم مشري له نورو سره وه د ډیر قدر او عزت خاوندان وو ځکه د دوی پلار او نیکه کعبه شریفه جوړه کړې وه.[4]

د وخت په تیریدو سره د اسماعیل (علیه السلام) د اولادې نوم او نښان مخ په ورکیدو شو، جرهمیان هم د بخت نصر له دورې مخکې کمزوري شول، او په همدې وخت د مکې په سیاسي آسمان کې د عدنان د کورنۍ ستوری وځلید. په ذات عرق کې په عربانو باندې د بخت نصر د تیرې په هکله را نقل شوی روایت هغه چې وایي پدې

(1). نفس المصدر ۳۴/۱ و ارض القرآن ۸۰/۲-۸۲
(2). قلب جزیرة العرب ص ۲۳۰-۲۳۷
(3). سفر التکوین ۱۷:۲۵
(4). قلب جزیرة العرب ۲۳۰- ۲۳۷ ابن هشام ۱۱۱/۱-۱۱۳ ابن هشام یوازیګ د نابت له مشرة نه یادونه کوٌیده

پیښنه کې د عربو مشر د جرهم له قبیلې څخه نه و، زمونږ د یادې شوې خبرې پخلاوی کوي.[(١)]

د عدنان کورنۍ د بخت نصر د دوهمې حملې (۸۷ ۵ ق .م) په وخت کې یمن ته وتښتیدلې، برمیاه (علیه السلام) چې د اسرائیلو نبي و، معد له ځان سره شام ته بوتلا، او کله چې د بخت نصر فشارونه کم شول معد بیرته مکې ته راستون شو، خو هغه وخت په مکه کې له جرهمیانو نه یوازې جرشم بن جلهمه پاتې وو،معد د هغه له لور سره واده وکړ او له هغې نه یې زوی (نزار) پیدا شو.[2]

نوره د جرهمیانو وضعه هم مخ په خرابیدو شوه، څوک به چې مکې ته راتلل نو دوی به ورباندې ظلمونه کول دکعبې ټول مال ئې ځان ته خاص کړ[3]. دې کار عدنانیان په غوصه کړل،او کله چې د خزاعه قبیلې خلک په مرظهران نومې منطقه کې میشته شول او ویې لیدل چې د جرهمیانو او عدنانیانو وضعه ښه نده، نو له همدې وضعې نه په استفادې او د عدنان قبیلې دځینو کورنیو په مرسته یې د جرهمیانو په خلاف جګړه پیل کړه، بالاخره یې د دوهمې میلادي پیړۍ په نیمایي کې جرهمیان له مکې نه وشړل او د مکې مشري دوی په غاړه واخیسته.

جرهمیانو چې کله مکه پریښوده، نو ځنې شیان یې د زمزم په څاه (کوهي) کې واچول او خوله یې وریټه کړه.ابن اسحاق وایي:عمرو بن الحارث بن مضاض الجرهمي[٤] دکعبې شریفې دوې هوسۍ [4] او حجر اسود دواړه د زمزم په کوهي کې ښخ کړل او بیا له خپلو ملګرو سره د یمن په خوا وخوځیده.

د مکې پریښودل جرهمیانو ته ډیر غم اوخفګان باعث وو پدې هکله عمرو داسې وایي :

کأن لم یکن بین الحجون الی الصفا أنیس و لم یســـمر بمـــکة سامر

[(١)]. قلب جزیرة العرب ص. ۲۳.

[2]. رحمة للعالمین۲/۴۸.

[3]. قلب جزیرة العرب ص ۲۳۱.

[٤]. دا هغه مضاض الجرهمي نه دی کوم چې د اسماعیل (علیه السلام) په کیسه کې یې یادونه شوید.

[۴]. مسعودي وایي: په تیره زمانه کې به فارسیانو کعبې ته پیسې او جواهرات اهداء کول. پدې لړ کې ساسان بن بابک دوې د سرو زرو هوسۍ جواهرات، تورې او ډیر نور سره زر اهداء کړي وو. عمرو بیا دا ټول شیان د زمزم په کوهي کې واچول او پټې ښخ یې کړل.مروج الذهب ۱/ ۲۰۵.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلی نــــحن کــــنا أُهلها فأُبـــادنا صروف الليالي والجدود العواثر [1]

د شعر ترجمه داسې کيږي:

[ته به وايې چې دحجون او صفا ترمنځ هيڅوک نه وو (آشنا اودوست نشته) اونه دمکې د شپې له خوا جوړو شويو محفلوکې کوم کيسه ويونکی د شپې کيسې ويلې دي.مونږ د دې ځای اوسيدونکي وو، خو د وخت ناکردو اوخرابو قسمتونو اونيمه خوا نصيبونو تباه او برباد کړو.]

اسماعيل (عليه السلام) په شلمې قبل الميلاد پيړۍ کې تير شوی ؤ. نو پدې سره ويلی شو چې جرهم قبيله تقريبا يوويشت پيړۍ په مکه کې اوسيدلی،او د شلو پيړيو په شا اوخوا کې يې حکومت ورباندې کړی دی.پدوی پسې د مکې مشري د خزاعه کورنۍ ته رسيدلې، خو دری لاندينې مسئوليتونه له مضر کورنۍ سره پاتې شوي وو:

۱ـ له عرفات نه مزدلفې ته د خلکو ليږدول او په (يوم النفير) (يعنی دذي الحجې ديارلسمه ورځ) له منی نه د تللو اجازه ورکول.دا وظيفه د بنوالغوث بن مره چې د الياس بن مضر له کورنۍ څخه و په غاړه وه.دوی ته صوفه ويل کيدل،د(يوم النفير) په ورځ به تر هغه پورې بل هيچا هم جمرې نه ويشتلې ترڅو به چې د صوفه يوه کس جمرې ويشتل نه وو پيل کړي، اوکله به چې خلک له جمرې ويشتلو فارغ شول، نو د صوفه خلکو به د عقبې دواړه خواوې ونيولې او تر هغې به بل چاته دتګ اجازه نه وه ترڅو به چې دوی تړول نه ووتللي،او چې دوی به تړول لاړل نو بيا به يې نورو خلکو ته د تګ اجازه ورکړه، د صوفه له ختميدو وروسته دا ميراث د تميم قبيلې د بنوسعد بن زيد مناه کورنۍ په برخه ورسيد.

۲ـ د نحر (قربانۍ) يا لوی اختر په سهار له مزدلفې نه منی ته تلل، دا دنده د بني عدوان په غاړه وه .

۳ـ د الاشهرالحرام وروسته، مخکې کول چې دا د بني کنانه قبيلې د بني تميم بن عدي کورنۍ وظيفه وه.[2] هغه وخت هم دوی د الاشهرالحرام احترام درلود، پدې مياشتو کې به ئې جګړې نه کولې، خوکله به چې جګړه روانه وه نو بيا به يې داسې فيصله کوله چې دا مياشتی به وروسته کړو،يعنی اوس به جګړې ته ادامه ورکړو او بيا به راتلونکې مياشتې الاشهرالحرام وګرځوو.

په مکه باندې د خزاعه کورنۍ مشري دری سوه (۳۰۰) کاله دوام وموند[1]. د دوی په

---

[1]. ابن هشام ۱/۱۱۴-۱۱۵.

[2]. ابن هشام ۱/۴۴-۱۱۹-۱۲۰-۱۲۲.

۱. ياقوت/ د مکة لفظ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوره کې عدنانيان په نجد، بحرين او د عراق شا او خوا کې خواره شول، د قريشو ځنې کورنۍ لکه حلول او حرم او د بني کنانه مختلفې پښې د مکې په شنډو کې پاتې شوې خو دوی د قصي بن کلاب تر وخته د مکې اوکعبې شريفې په کارونو کې هيڅ ونډه نه درلوده[2].

د قُصي په هکله ويل کيږي چې دوی لا د مور په غيږ کې و چې پلار يې مړشو، موريې د بني عذره کورنۍ له (ربيعه بن حرام) نومي سړی سره واده وکړ او ورسره د هغه اصلي وطن يعنی د شام سرحدي سيمې ته لاړه، خو کله چې قصي ځوان شو بيرته مکې ته راستون شو، پدې وخت کې دمکې مشر د خزاعه کورنۍ حليل بن حبشه و. قصي د هغه له لورحبي سره واده وکړ[3]، خو کله چې حليل مړ شو نو د خزاعه او قريشو ترمنځ جګړه ونښته، په پای کې دمکې اوکعبې شريفې ټول کارونه قصي پخپله غاړه واخيستل.

د دې جګړې د اسبابو په هکله درې روايتونه رانقل شويدي:

۱ـ کله چې قُصي د مال او ډيرو سړيو خاوند شو، حليل مړ شو نو ده ځان د مکې اوکعبې شريفې د مشرۍ لپاره تر خزاعه او بني بکر نه غوره وباله، او ويل به يې:

ځرنګه چې قريش د اسماعيل (عليه السلام) د اولادې مشران دي نو بايد دا مشري هم له دوی سره وي، پدې هکله يې له قريشو او بني کنانه سره خبرې اترې اومشورې وکړې هغوی د ده دا خبره ومنله او په يوه اتفاق يې خزاعه او بني بکر له مکې نه وايستل[4].

۲ـ بل دا- د خزاعه په ګومان ـحليل وصيت کړی و چې دمکې اوکعبې شريفې مشري به قصي ته سپارل کيږي.[5]

۳ـ حليل دکعبې شريفې مشري خپلې لور (حبي) ته سپارلې وه او ابو غبشان خزاعي يې ورته وکيل نيولی و. او پدې سره دکعبې شريفې مشري د حبي په نمايندګۍ د ابو غبشان په غاړه وه، خوکله چې حليل مړ شو نو قصي دا مشري له ابو غبشان نه په يوه ژي (مشک) شرابو واخيستله، خو خزاعه پدې قانع نه شول، او غوښتل يې قصي له کعبې شريفې نه منع کړي، نو قصي هم د دوی د مقابلې لپاره د قريشو اوبني کنانه

---

۲. محاضرات تاريخ الامم الاسلامية للخضري بک ۳۵/۱. ابن هشام ۱۱۷/۱.

۳. ابن هشام ۱۱۷/۱-۱۱۸.

۴. ابن هشام ۱۱۷/۱-۱۱۸.

۵. ابن هشام ۱۸۸/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک راټول کړل ترڅو خزاعه بیخي له مکې نه وشړي او هغوی هم ټول پدې خبره کې له قصي سره موافق شول[1].

په هر حال کله چې حلیل مړ شو صوفه خپل کارونه سرته رسول،یو وخت قصي له قریشو اوکنانه سره یوځای له عقبې سره د دوی مخې ته ودرید او ورته ویې ویل : د دې کار د سرته رسولو لپاره مونږ له تاسو نه غوره یو او په همدې سره ونښتل په پای کې قصي ورباندې بریالی شو، او پدې سره خزاعه او بنوبکر د قصي خوا پرېښوده، قصي هم د هغوی په خلاف د جګړې تیاري ونیوله. سخته جګړه پیل شوه دواړو طرفونو ته زیات ځاني اومالي تاوانونه واوښتل بالاخره په سوله راضي شول او د بني بکر کورنۍ یوغړی (یعمر بن عوف) یې مینځګړی وټاکه او هغه داسې فیصله وکړه: د مکې او کعبې شریفې د مشرۍ لپاره قصي له خزاعه نه غوره او مناسب دی قصي که څوک وژلي د هغه وینې ورته ببښل شویدي، خو خزاعه او بنوبکر به د وژل شویو کسانو دیت ورکوي، اوکعبه دې قصي ته پرېښووله شي. نوموړی دهمدې فیصلې له امله له همدې ورځې نه په شداخ ونومول شو[2].

پدې ترتیب سره قصي د پنځمې میلادي پیړۍ په نیمائې برخه یعنی (۴۴۰م) کال کې د مکې او کعبې شریفې مشري په غاړه واخیسته[3].او په همدې سره په مکه باندې د خزاعه مشرۍ پای وموند او د قریشو او قصي د مشرۍ دوره پیل شوه. قصي خپل قوم د مکې له شاوخوا نه راټول کړ، هرې قبیلې ته یې بیل بیل ځایونه وټاکل،او النساء، آل صفوان، عدوان او مره بن عوف ته یې خپلې خپلې دندې هم وروسپارلې، څکه ده دا په ځان پور باله چې باید پوره یې ادا کړي[4].

د قصي بل مهم کار دا و چې دکعبې شریفې شمال ته یې دارالندوه (د مشورو کوټه) جوړه کړه، د دې کوټې دروازه جومات ته راختلې وه، قریش به دلته د خپلومهمو مسائلو د حل و فصل لپاره راټولیدل. هغوی دې کوټې ته په ډېره درنه سترګه کتل، ځکه د همدې کوټې له برکته د دوی په منځ کې یووالی راغلی و،او همدلته به د دوی لویې لویې پیښې په ښې طریقې سره حل کیدلې[1].

---

[1]. رحمة للعالمین ۲/۵۵.

[2]. ابن هشام ۱/۱۲۳-۱۲۴.

[3]. قلب جزیرة العرب ص ۲۳۲.

۴ . ابن هشام ۱/۱۲۴-۱۲۵.

[1]. ابن هشام ۱/۱۲۵. محاضرات تاریخ الامم الاسلامیة ۱/۳۲. اخبار الکرام ص ۱۵۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قصي پخپله دا تشريفاتي دندې په غاړه لرلې

۱ــ د دارالندوه مشري- دلته به قريشو د خپلو مهمو مسايلو په هکله بحثونه کول، او همدلته به يې دخپلو لوڼو ودونه تر سره کول (د ودونو عقد او تړون به همدلته ترسره کيده).

۲ــ اللوا (بيرغ) - د جګړې جنډه به له ده پرته نه پورته کيدله .

۳ــ الحجابه (ساتنه) - د کعبې شريفې دروازه به يوازې ده پرانستله،اوهمده به يې خدمت او سرپرستي کوله .

۴ــ سقايه يعنې حاجيانو ته اوبه ورکول- دوی به د حاجيانو لپاره په خرما اوممیزو سره خوږې شوې اوبه برابرولې او د حج په وخت کې به يې حاجيانو ته ور څښلې[۲].

۵ــ حاجيانو ته خوراک ورکول (رفاده الحاج)- دا هغه خوراک و چې دوی به حاجيانو ته د ميلمستيا په دود ورکاوه. قصي په قريشو باندې دا لازمه کړې وه چې د حج په موسم کې څه اندازه مال ده ته ورکړي تر څو هغهورباندې بې وسه حاجيانو ته خوراک برابر کړي [۳].

دا ټولې دندې د قصي په غاړه وې، نوموړی لا ژوندی و چې زوی يې عبدمناف د مقام او منزلت خاوند شو، خو عبدالدار چې له هغه نه مشر و پدې خوښ نه و، نو ځکه قصي ورته وويل:اې عبدالداره! زه به تا په قوم کې مطرح کوم که څه هم هغوی له تانه تکړه او عزتمن دي او له تانه يې ميدان ګټلی دی او که څه هم هغوی ستا ورور له تا نه غوره بولي، په همدې اساس يې عبدالدار ته د دارالندوه، حجابه،اللوا او السقايه او الرفاده مسئوليتونه وسپارل. د قصي خبره به هيچا هم په ځمکه نه غورځوله، د هغه هر امر که په ژوند و او يا پس له مرګه داسې و لکه د دين حکم او امر،او همدا وجه وه چې د ده له مرګه وروسته هم د ده امر په ځای پاتې شو او زامنو يې بيله کوم مخالفته عمل ورباندې کاوه، خوکله چې عبدمناف هم مړ شو نو بيا د هغه زامنو د خپل تره (عبدالدار) له زامنو سره د دې دندو په سر اختلاف پيل کړ.

پدې ډول قريش په دوو برخو وويشل شول،او نژدې وه چې د دواړو ډلو ترمنځ جګړه ونښلي، خو بالاخره سوله وشوه او دا منصبونه يې سره وويشل. د السقايه او الرفاده مسئوليت د عبدمناف زامنو په غاړه واخيست، دارالندوه، اللوا او الحجابه له بني

---

۲. محاضرات تاريخ الامم الاسلامية ۳۲/۱.

۳. ابن هشام ۱۳۰/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالدار سره پاتې شول. بیا بنو عبدمناف هم پخپل منځ کې پچه واچوله (قرعه اندازي یې وکړه) او دا وظیفه د هاشم بن عبدمناف په برخه ورسیده.
کله چې هاشم مړ شو نو دا وظیفه یې ورور المطلب بن عبدمناف ته وسپارله شوه،او له هغه نه وروسته عبدالمطلب بن هاشم بن عبدمناف ددې منصب لپاره غوره کړای شو. دا دنده (د السقایه او الرفاده مسئولیت) د عبدالمطلب له زامنو سره و، چې اسلام راغی او پدې وخت دا وظیفه د عباس بن عبدالمطلب (رضي الله عنه) په غاړه وه[1].
قریشو لدېنه علاوه نورمنصوبه او وظیفې هم درلودلی چې پخپل منځ کې یې سره ویشلې وې،او یوه دموکراتیک دولت ته ورته اداره یې جوړه کړې وه، او د اوسنۍ زمانې پارلماني تشکیلاتو ته ورته تشکیلات یې درلودل .

او هغه ادارې او دندې عبارت دي له :
۱ـ الایسار- د ویش پخاطر د بوتانو په غشو باندې قرعه اندازي (پچه اچول) دا دنده د بني جمح په غاړه وه .
۲ـ تحجیرالاموال - بوتانوته وړاندې شویو او اهداء شویو نذرونو اوقربانیو تنظیمول، د شخړو، دښمنیو او داسې نورو مسایلو هوارول، دا دنده او مسئولیت له بني سهم سره و.
۳ـ شوری - چې مسئولیت یې د بني اسد په غاړه و.
۴ـ الاشناق - د دیتونو او جریمو تنظیمول، دا د بني تیم دنده وه .
۵ـ العقاب - د ملي بیرغ وړل او اوچتول، دا د بني امیه وظیفه وه.
۶ـ القبة – د لښکرو برابرول او د آسونو مشري، دا د بني مخزوم مسئولیت و.
۷ـ السفارة - دا دنده د بني عدي په غاړه وه[2].

دنورو عربانو حکومت

لکه مخکې مو چې وویل د عربو قحطاني او عدناني قبیلو د عربي جزیرې مختلفو

[1] . ابن هشام ۱۲۹/۱-۱۳۰-۱۳۱-۱۳۲-۱۳۷-۱۴۲-۱۷۸-۱۷۹.
[2] . تاریخ ارض القرآن ۱۰۴/۲-۱۰۵-۱۰۶.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخو ته هجرت وکړ، او عربي خاوره د دوی ترمنځ وويشل شوه. بيا هغه قبيلې چې حيرې ته نژدې وې په حيره کې د عربي پاچايانو ترظاهري نفوذ او اغيزې لاندې وې،او هغه چې د شام له پولو سره پرتې وې هغوی د غساسنه پاچايانو تر حکم لاندې وې. خو حقيقت دا و چې هغوی عملاً د دې پاچايانو تابعيت نه درلود بلکه دا تش په نوم تابعيت و، مګر هغه قبيلې چې د جزيرې په مينځنيو برخو او ميرو کې اوسيدلې هغوی په پوره ډول آزادې اومستقلې وې. دې قبيلو بيل بيل رئيسان درلودل، هره قبيله لکه د يوه وړوکي دولت غوندې وه چې د سياسي تشکيل اوجوړښت اساس يې په قومي يووالي او د پرديو نه د وطن د دفاع په اړوند په مشترکه ګټو باندې ولاړ و. د هرې قبيلې مشر لکه پاچا داسې و، ټولو به په سوله اوجنګ کې ورنه اطاعت کاوه، نظر به يې هرچا قبلاوه، او خپلې غوښتنې به يې لکه د يوه ديکتاتور په شان پر خلکو تحميلولې او کله به که کوم مشر په غوسه کيده، نو بيا به ډيرې تورې له تيکيو وتلې وې او چا به د پوښتنې جرات هم نه درلود چې دا ولې؟

خو يوشې چې مشران به يې له عادي خلکو سره معاملې ته اړ ايستل هغه د مشرۍ او قدرت لاسته راوړلو پخاطر د تربرونو تر مينځ مسابقه او مقابله وه، هر يوه به زيار ايست چې په ميلمه پالنه، شجاعت، حلم او زغم کې له نورو نه وړاندې شي، تر څو د خلکو خصوصاً شاعرانو چې د قوم د ژبې حيثيت يې درلود په مينځ کې ځای پيدا کړي. رئيسانو خاص او فوق العاده حقوق درلودل، رئيس به د غنيمت په مال کې د المرباع (د غنيمت څلورمه برخه) او الصفی (هغه چې له ويش نه مخکې يې رئيس د ځان لپاره اخلي) النشيطه (هغه چې رئيس ته په لاره کې مخکې لدې چې د دښمن قوم عسکري مرکز ته ورسيږي په لاس ورځي) او الفضول يعنی هغه چې له ويش نه اضافي پاتې شي، يعنی هغه څه چې په جګړه مارو پوره نه ويشل کيږي لکه له ويش نه اضافه شوی آس، اوښ او نور....) په نامه برخې درلودې.

يو شاعر وايي:

لك المرباع فينا و الصفايا   و حكمك و النشيطة و الفضول

دا څيزونه مخکې توضيح شويدي.

سيـا سي حـا لـت

د عربانو د مشرانو په هکله مو خبرې وکړې، اوس بايد په مجموعي توګه د هغوی په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاسي حالت باندې هم لږ شانته رڼا واچوو. د هغو دریو سیمو کومې چې له پولو سره نژدې وې سیاسي حالت ډېر خراب اوګڼوو. هلته خلک په دوو برخو بادار او غلام او یا حاکم او محکوم ویشل شوي وو، هره ګټه او وټه به د بادارانو خصوصاً پردیو لپاره وه او هر تاوان او جریمه به د غلامانو (محکومانو) په برخه وه، په بل عبارت په هغه ځای کې رعیت لکه یوزراعتي فارم داسې و چې ټول حاصلات به یې د حاکمانو او واکدارانو په مزو، چړچو، ظلمونو اوتیریو کې خرڅیدل، خو رعیت به ډول ډول ربړونه اوکړاوونه ګالل، که هر څو به وربانديې زور، زیاتی کیده خو هغوی د شکوې او شکایت حق اوجرئت نه درلود. په ټولنه کې ظلم او استبداد حکومت کاوه، د هیڅا حقوق خوندي نه وو. دې برخوته څیرمه پرتې قبیلې هم مذبذبې او بې ارادې وې کله به د خپلې هوی او هوس په اساس عراق ته اوکله به شام ته ورګډې شوې. د جزیرې په مینځ کې پرتې قبیلې هم یوله بل نه بیلې اوجدا وې، قومي، نژادي، او دیني تعصب وربانديې مسلط و، له دوی نه یوکس وایي :

و ما أنا إلا من غزية إن غوت غويت، وإن ترشد غزية أرشد

[زه هم د غزیه قبیلې یوغړی یم که هغه په غلطه لاره ځي زه هم په غلطه ورسره روان یم او که سمې لارې ته شي نو زه هم ورسره په سمه لار روان وم.]

هغوی داسې څوک نه درلودل چې د دوی له استقلال او آزادۍ نه تایید او ملاتړ وکړي، او یا د مشکلاتو او سختیو په وخت مخ ورواړوي اویا په بده ورځ د دوی په ښه راشي

خو دا وه چې هغه وخت خلکو دحجاز حکومت ته په درنه سترګه کتل، اوهغوی یې د دیني مرکز مشران ګڼل. د حجاز حکومت په حقیقت کې د دیني او دنیوي مشرۍ او زعامت یوګډ شکل و، او له حرم نه بهرعربو ته یې د دیني مشرتابه حیثیت درلود، خو په حرم کې د ننه او شاوخوا نژدې برخوکې یې د یوه داسې حکومت ښه درلوده چې کعبې شریفې ته د راتلونکو(زیارت کونکو) خلکو د امورو مشري او د ابراهیمي شریعت جاري کول او تطبیق یې په غاړه و. دې حکومت د نني دور پارلمان ته ورته تشکیلات او ادارې درلودې، خو په هیڅ صورت هم دا یو پیاوړی او مضبوط حکومت نه و، او خپلې دندې یې په ښه توګه سرته نه شوای رسولی بلکه په خپلو کارونو کې ډیر پاتې راغلی و، چې د حبشیانو د تیري په ورځ دا خبره ښه په ډاګه شوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعربو دینونه اومذهبونه

زیات شمیر عربو د اسماعیل (علیه السلام) بلنه منلې وه ،او د هغه د پلارحضرت ابراهیم (علیه السلام) دین ته یې غاړه ایښې وه، یوازې د الله تعالی عبادت یې کاوه ، خو د وخت په تیریدو سره ورو ورو له نیغې لارې بې لارې کیدل، خپل اصلي دین یې هیر کړ، یوازې توحید او د ابراهیمي دین څنې شعائر یې ساتلي وو ترڅو د خزاعه قبیلې مشر عمرو بن لحي راپیداشو. نوموړی په دیانت، خیرات ورکولو او نیکۍ سره مشهورء خلکو ډیر احترام ورته درلود، او د ستر عالم په سترګه ورته کتل. یو وخت هغه شام ته سفر وکړ که ګوري چې هلته خلک د بتانو عبادت کوي، دا کار یې خوښ شو او داسې ګومان یې وکړ څرنګه چې دا د رسولانو او آسماني کتابونو د نازلیدو وطن دی نو دا بت پرستي به هم حق وي، او د همدې ګومان په اساس یې له ځان سره یو بت چې ((هبل)) نومیده راوړ او دکعبې شریفې په منځ کې یې ودراوه، او نور د مکې خلک یې هم دې شرک او بت پرستۍ ته راوبلل، هغوی د ده دا بلنه ومنله، لږ موده وروسته د حجاز خلکو هم د شرک لاره خپله کړه او د کعبې له مشرانو سره په بت پرستۍ کې شریک شول.[1]

د هغوی (عربانو) تر ټولو پخوانی بت (منات) و، چې د سرې بحیرې په څنډه قدید ته نژدې د المشلل په سیمه کې پروت و[2]. وروسته یې (لات) نومی بت په طائف کې ودراوه، او بیا یې په وادي النحله نومې سیمه کې د (العزی) په نامه بل بت نصب کړ. همدا درې د دوی تر ټولو ستر بتان وو، وروسته شرک او بت پرستي په ټول حجاز کې خوره شوه. وایي: چې عمرو بن لحي یو پیری ملګری کړی و، هغه ورته وویل: چې د نوح (علیه السلام) د قوم بتان (ود، سواع، یغوث، یعوق او نسر) په جده کې ښخ شویدی، نو عمرو ورغی او هغه یې راوایستل او تهامه نومې منطقې ته یې راوړل او بیا یې د حج په وخت کې په مختلفو قبیلو وویشل هغوی بیا له ځان یوړل.

لنډه دا چې بتان دومره ډیر شول چې هر قبیلې بلکه هر کور بیل بیل بت درلود، مسجد حرام یې هم له بتانو ډک کړی و، او کله چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و

(1). مختصر سیره الرسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) للشیخ محمد بن عبدالوهاب ص ١٢

(2). صحیح البخاري ٢٢٢/١.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صحبه و سلم) مکه فتحه کړه د کعبې شریفې په شا او خوا کې (۳۶۰) بتان موجود وو، رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغه ټول دړې وړې کړل، او بیا یې امر وکړ چې دا ټوټې دې د باندې وایستل شي، او پدې ترتیب سره هغه ټول له مسجد نه د باندې وسوځیدل او توري ایرې شول.[1]

دا خلک چې ځانونه یې د ابراهیم (علیه السلام) د دین پیروان بلل، پدې ترتیب سره د جاهلیت په لومو کې راګیر او په شرک او بت پرستۍ کې تر ستوني پورې ډوب شول.

هغوی د بتانو په عبادت کې ډول ډول رسمونه او رواجونه درلودل، چې زیاتره یې د عمرو بن لحي له خوا رواج شوي وو، دوی داسې عقیده درلوده چې هغه څه چې عمرو بن لحي رواج کړی یو حسنه بدعت دی نه دا چې دا د ابراهیم (علیه السلام) په دین کې بدلون وي.

په جاهلي ټولنه کې د بت پرستۍ ځنې مراسم:

۱ ـ هغوی به د مشکلاتو او سختیو په وخت کې بتانو ته مخ کاوه، له بتانو نه به یې مرسته غوښتله او د هغوی په نامه به یې نارې وهلې، د خپلو حاجتونو د پوره کولو سوالونه به یې ورنه کول، او دا عقیده یې درلوده چې دا بتان الله تعالی ته د دوی شفاعت کوي، او د دوی اړتیاوې پوره کولی شي.

۲ ـ له بتانو به یې طواف کاوه زارۍ او سجدې به یې ورته کولې.

۳ ـ بتانو ته د تقرب او نژدیوالي پخاطر به یې قربانۍ کولې، د بتانو په نامه او لپاره به یې مالونه (څاروي) حلالول، الله تعالی دا دواړه ډوله قربانۍ او حلالول داسې یادوي: ((**وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ**)) (المائدة–۳)

[ترجمه: او (حرام دي) هغه چې حلال کړی شوي وي (په نامه د کوم ځای یا شي).]

بل ځای فرمایي: ((**وَلا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرْ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ**)) (الأنعام–۱۲۱)

[ترجمه: او مه خورئ تاسې له هغې (مردارې) چې نه وي یاد کړی شوی نوم د الله پر هغې باندې (عمداً).]

۴ ـ بتانو ته د تقرب پخاطر به یې له خپل خوراک او څښاک نه یوه اندازه د بتانو په نامه کوله.

همدا راز د هغوی په حاصلاتو او څارویو کې به هم د بتانو لپاره خاصه برخه وه، عجیبه خو لا دا وه چې هغوی عادت درلود چې لدې شیانو نه به یې یوه برخه د الله

---

[1]. مختصر سیرة الرسول لمحمد بن عبد الوهاب ص۱۳ - ۵۴.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعالی لپاره هم ټاکله، خو بیا د دوی په وراندې او د دوی په عقیده داسې علتونه او اسباب موجود وو چې د هغې له امله به یې د الله تعالی لپاره ټاکل شوې برخه د بتانو په نامه ګرزوله، خو داسې به کله هم نه پیښیدل چې د بتانو برخه د الله تعالی لپاره وګرزوي، الله تعالی پدې هکله فرمايي: ((وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالأَنْعَامِ نَصِيباً فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَهَذَا لِشُرَكَائِنَا فَمَا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ فَلا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَى شُرَكَائِهِمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ)) (الأنعام- ۱۳۶)

[ترجمه: او مقرر کړې دي دغو (مشرکانو) الله تعالی ته له هغه شي چې پيدا کړيدی الله تعالی هغه له کښته او چارپايانو يوه برخه، نو وايي دوی دا برخه د الله لپاره په زعم د دوی سره، او دا (بله برخه) د پاره د شريکانو زمونږ ده، نو هغه برخه چې وي د پاره شريکانو د دوی، پس (هغه) نه رسيږي الله ته، او هغه برخه چې وي د پاره د الله نو هغه رسيږي شريکانو د دوی ته (چې بتان دي ډير) بد دی هغه حکم (انصاف) چې کوي يې دوی.]

۵ ـ بتانو ته د هغوی د تقرب بله طریقه دا وه چې د بتانو په نامه به یې پخپلو مالونو او کښتونو کې نذرونه ايښودل، الله تعالی فرمايي: ((وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَامٌ وَحَرْثٌ حِجْرٌ لا يَطْعَمُهَا إِلاَّ مَنْ نَشَاءُ بِزَعْمِهِمْ وَأَنْعَامٌ حُرِّمَتْ ظُهُورُهَا وَأَنْعَامٌ لا يَذْكُرُونَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا افْتِرَاءً عَلَيْهِ ...)) (الانعام – ۱۳۸)

[ترجمه: او وايي دوی چې (دغه برخه د بتانو) که چارپايان دي او (که) کښت ممنوع (حرام) دی چې نه به خوري له دې مګر هغه څوک چې زمونږ خوښ وي په ګومان د دوی او ځينې چارپايان دي چې حرامې کړی شويدي شاګانې د دوی (له سوريدلو) او ځينې نور چار پايان دي چې نه يادوي دغه (مشرکان په وخت د ذبح کې) نوم د الله پر دوی بلکه نوم د بتانو پرې يادوي او نسبت کوي د دغو احکامو الله ته، په طريقه د دروغ تړلو په الله پسې.]

۶ ـ لدې ډول نذرونو نه د البحيره، السائبه، الوصيله، او الحامه په نامه ياد شوي نذرونه- ابن اسحاق وايي: البحيره د السائبه لور (بچې) ته وايي: السائبه هغې اوښې ته ويل کيده چې په مسلسله توګه به يې لس جونګيانې وزيږولې، نو بيا به نه څوک وربانديې سپريدل، او نه به يې وړۍ اخيستل روا وو، شيدې يې له ميلمنو پرته بل چا نه خوړلې، او که چيرته به يې يوولسمه جونګۍ هم راوړه، نو د هغې جونګۍ غوږ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ځيراوه او له مور سره به يې همداسې آزاده خوشې کوله، نو بيا به پدې هم نه څوک سپريدل، نه به يې وړی اخيستل کيدلې او شيدې به يې هم يوازې ميلمنو خوړلې او دې ډول اوښې ته البحيره ويل کيدله چې د سائبه لور به وه، او الوصيله هغې ميږې ته ويل کيدله چې په مسلسله توګه به يې په پنځو خيټو کې لس وری چې نر وری به بالکل نه و پکې راوړې، نو بيا به دوی ويل اوس دا ميږه وصيله شوه، او لدينه وروسته به دې ميږې که هر څه راوړل هغه به يوازې نارينوو خوړلی شوی او ښځو نه شوای کولی هغه وخوري، خو که به ورنه کوم وری مړ پيدا شو او يا به ورنه کوم يو مرداريده نو هغه بيا ښځو او نرو ټولو ته روا و. حام هغه وينده اوښ ته ويل کيده چې اوښو ته په ورخوشې کيدو سره به يې په مسلسله توګه لس جونګی رازيږولې وې او هيڅ نر جونګی به نه و پکې، نو بيا به د دې وينده شا محفوظه وه، نه به څوک وربادې سپريدل، نه به يې وړی اخيستل کيدلې، يوازې په اوښو کې به خوشی و، يوازې همدا کارئې چې اوښې به يې ورته نيولې او بس. الله تعالی د جاهليت دا طريقې ردوي او فرمايي: ((مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ وَلا سَائِبَةٍ وَلا وَصِيلَةٍ وَلا حَامٍ وَلَكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَأَكْثَرُهُمْ لا يَعْقِلُونَ)). (المائدة–١٠٣)

[ترجمه: نه دي روا کړی الله هيڅ بحيره او نه سائبه او نه وصيله او نه حام، او ليکن هغه کسان چې کافران شويدي تړي دوی پر الله دروغ (بهتان) او ډير له دوی ځنې نه پوهيږي (په حق او باطل).]

بل ځای فرمايي:

((وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الأَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَى أَزْوَاجِنَا وَإِنْ يَكُنْ مَيْتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ)). (الأنعام:١٣٩)

[ترجمه: او وايي چې هغه شی چې په ګيډو د دې چارپايانو کې دي خالص دي لپاره د نارينوو زمونږ، او حرام کړی شويدي پر ښځو زمونږ، او که وي هغه مرداره نو دوی (نر او ښځې) پکې شريکان دي.]

د دې ډول ځارويو (نذرونو) د توضيح په هکله نور روايتونه او تفسيرونه هم موجود دي[1]. سعيد بن المسيب وايي چې دا ډول ځاروي يوازې د دوی د طاغوتيانو (باطلو معبودانو) لپاره وو[2].

په صحيح البخاري کې مرفوعاً روايت دی چې عمرو بن لحي لومړنی کس و چې اوښه

---

(1). ابن هشام ١/٨٩-٩٠.

(2). صحيح البخاري ١/٤٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې سائبه ونوموله (البته په تيرو شرطونو سره)[1].

عربانو به دا ټول کارونه د بتانو پخاطر تر سره کول، ځکه د دوی دا عقيده وه چې بتان به دوی له الله تعالی سره نژدې کوي او د دوی شفاعت به ورته کوي. قرآنکريم دي ته اشاره کوي او فرمايي:((مَا نَعْبُدُهُمْ إِلاَّ لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى)). (الزمر:۳)

[ترجمه: وايي :نه کوو عبادت ددوی مگر د پاره د دې چې نژدې کړي دوی مونږ طرف د الله ته نژدې کول...]

((وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لا يَضُرُّهُمْ وَلا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ)). (يونس:۱۸)

[ترجمه :اوعبادت کوي دغه (کفار) غير له الله (جل جلاله) د هغو بتانو چې نه شي رسولی هيڅ ضرر دوی ته (که يې عبادت ونکړي) اونه نفع رسولی شي دوی ته (که يې عبادت وکړي) اووايي دغه (کفار) چې دغه بتان شفاعت کوونکي زمونږ دي په نزد د الله.]

مشرکينو به ازلام (دپال اچولوغشي) هم استعمالول، ازلام د زلم جمع ده او زلم هغه غشي ته ويل کيږي چې بڼکه نه وي ورباندې لگيدلی. ددوی ازلام (غشي) دری ډوله وو:

يو ډول يې دا وو چې (نعم) او (لا) ورباندې ليکل شوی و، او کله به يې چې غوښتل سفر وکړي، يا نکاح وتړي اويا دېته ورته بل کوم کار ترسره کړي، نو د کار له پيل نه مخکې به يې پدې غشي سره پال اچاوه که به (نعم) راووت، نو هغه مطلوب کار به يې کاوه اوکه (لا) به راووت نو بيا به يې هغه کار تر يوه کاله پريښوده، ترڅو بيا د بت په وړاندې پال واچوي. په بل ډول يې يوازې المياه (اوبه) او الديه (ديت) ليکل شوي و، او دريم ډول يې دا و چې (منکم) او (من غيرکم) او (ملصق) به ورباندې ليکل شوي و او دا به يې هغه وخت استعمالاوه چې د چا د نسب په هکله به څه شک او شبهه پيدا شوه نو نوموړی کس به يې له سلو اوښانو سره د(هبل) مخې ته بووه، اوښان به يې (قداح) پال اچوونکي ته ورکول، هغه به ټول غشي سره گډوډ کړل بيا به يې يو ورنه راوکيښ، نوکه به (منکم) راووت نو هغه سړی به بيا د دوی له عزتمندو څخه شميرل کيده، اوکه به (من غيرکم) راووت نو هغه به بيا د دوی حليف (ملگری) يعنی د دوی

---

[1]. نفس المصدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ترون کې شامل و، او که ((ملصق)) به راووت، نو هغه به بیا د دوی په منځ کې پخپل حالت پاتې و او خپل منزلت به یې درلود خو هم نسب اوحلیف به نه شمیرل کیده[1].

دېته ورته یوه بل رواج قداح (د قمارغشي) او میسر(قمار وهل) هم د مشرکینو په منځ کې عمومیت درلود دا د قمار یو ډول و، چې د غشي په راوتلو سره به هغوی د قمار اوښ حلالاوه اود هغه غوښه به یې وربانديې ویشله[2].

هغوی د کاهنانو، نجومیانو اوعرافینو په خبرو هم ایمان اوعقیده درلوده،کاهن هغه چا ته ویل کیږي چې د راتلونکو پیښو او حالاتو په هکله خبرې کوي چې داسې به وشي، او دا به نه کیږي، دا او هغه به هسې او داسې شي.کاهن ادعا کوي چې په پټو شیانو خبر لري، او ځنې خو یې لا داسې وایي چې: زما پیریان ملګري دي، هغوی ټول معلومات راته راوړي، او ځنې نور یې وایي چې له پټو او غیبي شیانو نه زما خبرې زما د خپل علم او پوهې په اساس ولاړې دي، او نور یې وایي چې مونږ د پوښتونکي د خبرو یا کار او یا وضعې او حالت د مقدماتو او اسبابو په نظر کې نیولو په اساس د راتلونکو پیښو په هکله معلومات ورکوو او دې ډول کاهن ته عراف ویل کیږي، او دا داسې دی لکه څوک چې ووایي: زه کولی شم د غلا، د غلا شویوشیزونو او د غلا د ځای په هکله معلومات ورکړم. نجومي هغه ته ویل کیږي چې د راتلونکو پیښو او حالاتو په هکله د ستورو حرکت او وختونو ته د کتلو په اساس څه معلومات وړاندې کوي[3]. څوک که د نجومیانو په خبرو باور لري نو هغه په حقیقت کې په ستورو باندې ایمان لري، او په ستورو باندې د هغوی د ایمان یوشکل دا و چې هغوی په الانواء (ستورو راختلو) باندې داسې عقیده درلوده چې ویل به یې د فلاني ستوري د راختلو په وجه راباندې ووریدل[4].

په مشرکینوکې (طیره) یعنې بد شاګوم نیول هم رواج و. د دې اصلي حقیقت او شکل داسې و چې کله به کوم مشرک د کوم کار سرته رسولو نیت وکړ نو کومې هوسۍ او یا مرغه ته به ورغی او هغه به یې له خپله ځایه پورته کړه، وبه یې شاړه، نوکه هغه

---

[1]. محاضرات تاریخ الامم الاسلامیة للخضري ۵۲/۱. ابن هشام ۱۵۲/۱-۵۳.

۲ . ددې طریقه داسې وه چې قمار وهونکو به یو اوښ حلال کړ، بیا یې په لسو یا آته ویشتو برخو وویشه، ورپسې به یېپه غشو سره پچه واچوله. دا غشي به داسې وو چې پر ځینو به هیڅ نښه نه وه، بې نښانه به وو او پر ځینو به د وړلو (بري) نښه وه. د چا په نامه به که د بري یا وړلو غشی راووت، نو هغه به کامیاب و، خپله برخه به یې اخیستله او که د چا په نوم به بې نښانه غشی راووت، نو هغه بهٔ قیمت ادا کاوه او بایلیې به یې وه.

۳ . مرقاة المفاتیح شرح مشکاة المصابیح ۲/۲-۳.

۴ . د صحیح مسلم شرح نووي باب کفر من قال مطرنا بالنوء، کتاب الایمان ۵۹/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسۍ یامرغه به ښۍ خوا ته لاړه مطلوبه کار به یې تر سره کاوه، او که به کیڼې خوا ته لاړه نو بیا به یې له هغه کار نه ډډه کوله او دا به یې بدشاګوم باله. همدا راز هغوی ته به که په لاره کې مرغه یا کوم حیوان مخی ته ورغی نو هغه یې هم په بد شاګون نیوه. همدېته ورته د هغوی یو بل کار دا و چې د سویې د ښنګري هډوکي به یې په غاړو کې اچول یا ځوړندول، او همدا راز هغوی ځنې ورځې، میاشتې، څاروي،کورونه او ښځې او داسې نور شیان په بد شاګون نیول. هغوی د بیماریو په ساري بودن یعنې یو له بل نه په لړیدیدو هم عقیده درلوده او پدې یې هم باور درلود چې دوژل شوي شخص روح تر هغه وخته نا کراره وي تر څو یې انتقام نه وي اخیستل شوی، روح یې لکه د بوم په شان ګرزي، په دښتو او ډاګونو کې الوزي را الوزي، تنده او یا اوبه راکړئ، اوبه راکړئ چیغې وهي، خوکله یې چې انتقام واخیستل شي نو بیا آرام او ځای په ځای شي[1].

په ابراهیمي دین کې د قریشو بدعتونه

دا وو د هغه وخت د جاهلیت د پیروانو ځنې عادتونه، خو لدې سره سره هغوی د ابراهیمي مقدس دین ځنې شعائر هم ساتلي وو، لکه د بیت الحرام احترام او درناوی ، طواف، حج، عمره، په عرفات او مزدلفه دریدل او په حج کې قرباني کول، خو پدې شیانو کې یې هم ځنې بدعتونه رواج کړي وو. لدې ډول بدعتونو نه ځنې دا وو:

قریشو به ویل: مونږ د ابراهیم (علیه السلام) اولاده، اهل حرم، د بیت الله مشران او د کعبې اوسیدونکي یوو، هیڅوک هم زمونږ په شان منزلت او حقوق نلري. همدا راز دوی ځانونه الحمس (ډیرغیرتي اوګرمجوش) بلل، او دا عقیده یې درلوده چې هغوی باید د حرم شریف له حدودو نه د باندې ونه وزی، او د همدې عقیدې له امله وه چې په عرفات به نه دریدل، یعنې عرفات ته به نه تلل او نه به یې ور نه افاضه کوله، بلکه همدلته مزدلفه کې به پاتې کیدل او له هماغه ځای نه (مزدلفې) نه به یې افاضه کوله (بیرته به راتلل)[2]. قرآنکریم د دې بدعت اصلاح کوي او فرمایي:

((ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ...)). (البقرة :۱۹۹)

[ترجمه : بیا راکوزیږئ (اې قریشو د طواف د پاره) له هغه ځایه (عرفات څخه) چې

---

۱. صحیح بخاري ۲/۸۵۱-۸۵۷، مع حواشیه للشیخ احمدعلي السهارنفوري.

۲ . ابن هشام ۱۹۹/۱. صحیح البخاري ۲۲۲/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکوزېږي نور خلک (مزدلفې ته)]
دوی به دا هم ویل: چې د حمس (قریشو) لپاره نه ښایي د احرام په وخت کې کروت جوړ کړي او غوړي ویلې کړي (ځینې وایي کروت خوړل به یې نه ښه نه ګڼل) . لکه چې دا هم ورته مناسبه نده د وړیو په کوټو (د سنیو په خیمو) کې ننوزي، باید د څرمنې له خیمې پرته د بل شي ترسیوري لاندې و نه درېږي[1]. د دوی یو بل بدعت دا و چې ویل به یې اهل الحل (د حرم شریف نه باندې خلکو) ته دا نده روا چې په حرم کې د ننه هغه خوراک وخوري کوم چې دوی له ځان سره له حل نه حرم ته راوړی وي، خو پدې شرط چې د حج او یا عمرې لپاره راغلي وي[2]. دوی اهل الحل (له حرم نه د باندې اوسیدونکي) پدې مکلف کړي وو چې هغوی باید پخپل لومړني طواف کې د الحمس (قریشو) جامې واغوندي، او که دا جامې یې پیدا نکړی شوای نو بیا به نارینه وو لوڅ لغړ طواف کاوه، ښځو به هم ټولې جامې ایستلې وې او یوازې مخصوص ځایونه به یې په یوه ټوټه سره پټ کړي وو او یا دا چې یو وړوکی خلاص کمیس به ئې اغوستی و او د طواف په دوران کې به یې دا شعر وایه :

اليوم يبدو بعضه أو كله و مابدا منه فلا أحله

[نن ورځ د شرمګاه څه برخه او یا ټول ښکاري، خو هغه چې ښکاري زه هغه ته د کتلو جواز نه ورکوم.]
الله تعالی دا خرافات باطل اعلانوي اوفرمايي: ((يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ)).(الأعراف: ۳۱)
[ترجمه :ای زامنو د آدمه ! واخلئ تاسې ښایست خپل په نزد (د وخت) د هرلمانځه].
خوکه کوم سړي او یا ښځې به ځان لدې قانون نه اوچت وباله او پخپلو (له حل نه راوړل شویو) جامو کې به یې طواف وکړ، نو له طواف نه وروسته به یې دا جامې ایسته اچولې او بیا به هیچا هم نه استعمالولې[3]. د هغوی بل ډول بدعت دا و چې د احرام په دوران کې به خپلو کورونو ته د دروازو له لارې نه ننوتل بلکه دکورونو په شا کې به یې غټ غټ سوري جوړول اوله همغې لارې نه به کورته داخلیدل او بیرته به له همغه لارې نه وتل، او دا ددوی په نظر یونیک عمل و، خو قرآنکریم لدې کار نه نهی کوي او فرمايي : ((وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَى وَأْتُوا

---

[1] . ابن هشام ۲۰۲/۱.
۲ . ابن هشام ۲۰۲/۱.
[3] . ابن هشام ۲۰۲/۱-۲۰۳. صحیح البخاري ۲۲۲/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ)) (البقرة:۱۸۹)
[ترجمه :او نه ده نیکي (دا کار) چې راځئ تاسې کورو ته د شا له لوري او لیکن (خاون) دنیکۍ هغه څوک دی چې ویرېږي (له الله (جل جلاله) په ترک د مخالفت، او راځئ کورونو ته له طرفه د دروازو د هغوی، او ویرېږئ له الله (جل جلاله) څخه د دې لپاره چې تاسې خلاص شئ (دالله تعالی له عذاب نه) او پخپل مراد ورسیږئ.]
د عربي جزیرې زیاتره برخې پدې جاهلیت، بت پرستۍ او خرافاتو کې راګیر وې، یهودیت، نصرانیت، مجوسیت، او د ستورو نمانځنه هم لدې لارې نه عربو ته ننوتې ده.

په عربي جزیره کې د یهودانو لږ ترلږه دوې دورې د یادولو وړ دي:
لومړۍ: په فلسطین باندې د بابلیانو او آشوریانو له قبضې وروسته د فشار او زور په نتیجه کې دیهودانو هجرت، بخت نصر پاچا په (۵۸۷ق .م) کې د یهودانو هیکل (معبد) او کورونه وران کړل، زیات شمیر یهودان یې ونیول له ځان سره یې بابل ته بوتلل، بله برخه یې مجبورشول له فلسطین نه حجاز ته هجرت وکړي چې د حجاز په شمالي برخو کې میشته شول[1].
دوهمه: دا مرحله په (۷۰م) کال کې د روماني تیطس (تایتس) ترمشرۍ لاندې په فلسطین باندې د رومیانو له تسلط نه پیلیږي، رومیانو د هغوی (یهودانو) هیکل وران کړ، او د دوی د زیات فشار په وجه ځنې یهودي قبیلې حجاز ته لاړې او په یثرب، خیبر، او تیماء کې ځای په ځای شوې او هلته یې کلیاو کورونه جوړکړل، نو ویلی شو چې یهودان له اسلام نه وړاندې او د اسلامي دین په لومړیو وختونو کې په سیاسي ډګر کې یومطرح قوت او ځواک وو. کله چې اسلام راغی نو هغه وخت یهودي مشهورې قبیلې دا وې: خیبر، نضیر، مصطلق، قریظه او قینقاع، خو سمهودي د وفاء الوفاء نومي کتاب په (۱۶۶) مخ کې لیکي چې د یهودي قبیلو شمیر له شلو نه زیات و[2].
یمن ته یهودیت د تبان اسعد ابو کرب په لاس داخل شویدی، نوموړی د جګړې لپاره یثرب ته تللی و او هملته یهودي شو، او کله چې بیرته راته نو له ځان سره یې دوه یهودي پوهان چې له بني قریظه قبیلې څخه وو یمن ته راوستل. پدې ترتیب سره په

---
[1] . قلب جزیرة العرب ص ۲۵۱.
۲ . قلب جزیرة العرب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یمن کې هم یهودیت خور شو، او کله چې د اسعد زوی یوسف ذو نواس د یمن مشر وټاکل شو د نجران په مسیحیانو یې حمله وروړه، هغوی یې یهودیت ته راوبلل، خو چې هغوی یهودیت ته غاړه ږیږده نکړه نو یوسف ذو نواس د اورکندې وایستلې او هغوی یې پکې وسیځل. ویل کیږي چې پدې پیښه کې تقریباً له شلو نه ترشلوېښتو زرو پورې نارینه، ښځې، ماشومان او زاړه (بوډاګان) سیځل شویدي. دا پیښه د (۵۲۳م) کال د اکتوبر په میاشت کې واقع شویده[1]. او قرآنکریم هم د البروج په سورت کې ورته اشاره کړیده.

خو نصراني دین عربي جزیرې ته د حبشې او رومیانو د تسلط او واکمنۍ له لارې ننوتی دی، حبشي حکومت په لومړي ځل په (۳۴۰م) کال کې یمن ونیو چې تر (۳۷۸م) کال پورې ورسره و[2]. د مسیحي دین دعوت هم په همدې وخت کې پدې سیمه کې خور شویدی او دې وخت ته نژدې کلونو کې یو زاهد او دکرامت خاوند چې فیمیون نومیده نجران ته راغی د سیمې خلک یې د مسیحیت په لور وبلل، خلکو هم چې دده صدق او کرامت ولید نو بلنه یې ومنله اومسیحیان شول[3].

او هغه وخت چې حبشیانو یمن ونیو او ابرهه هلته خپل حکومت ټینګ کړ نو مسیحي دین پدې خاوره کې زیات خور شو، ډیر پیروان یې پیداکړل، ان تر دې چې ابرهه په همغه ځای کې دده په خوله کعبه جوړه کړه غوښتل یې عربان هم باید لدې وروسته په یمن کې دده کعبې ته د حج لپاره ورشي.

او د دې پخاطر چې خلک دده کعبې ته راشي قصد یې وکړ بیت الله شریف ورانه کړي، خو الله تعالی د هغه دا توطئه شنډه کړه او هغه یې له دنیوي او اخروي شرم او رسوایۍ سره مخ کړ. همدا راز له روم سره خوا کې میشته قبیلو لکه غساسنه، تغلب اوطئ او د حیرې پاچایانو هم مسیحي دین ومانه.

مجوسیت په هغو عربانو کې رواج درلود کوم چې له فارس سره نژدې پراته وو لکه د عربو په عراق، بحرین، الاحساء، حجر او د عربي خلیج (خلیج فارس) په نژدې څنډوکې میشته خلک.

همدا راز یمن ته هغه وخت مجوسیت لاس اوږد کړ کله چې فارس ورباندې قبضه ولګوله. پاته شوه د صبائي مذهب خبره، هغه معلومات چې په عراق او نورو سیمو کې له ځمکې کیندنې نه لاسته راغلي وایي چې صبائیت د کلدانیانو دین و، د شام زیاتره

[1] تفهیم القرآن للسید مودودي ۲۹۷/۲-۲۹۸. ابن هشام ۲۰/۱_۲۱_۲۲_۲۷_۳۱_۳۵_۳۲.
[2] . تفهیم القرآن ۲۹۷/۲.
[3] . ابن هشام ۳۱/۱تر ۳۴.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک او همداراز یمنیان ډیر پخوا د دې دین پیروان وو خو کله چې یهودیت او نصرانیت خور شو او زور یې وموند، تقریباً د دې دین اثر کمزوری اوپیروان یې کم شول خو لاتر اوسه هم په عراق او د عربي خلیج په څنډو کې د ځینو خلکو په منځ کې چې له مجوسیانو سره ګډ شوي او یا د هغوی ګاونډیان وو د دې دیانت ځنې آثار، نښې او نښانې لیدلې کیږي[1].

دیني حالت

دا وو له اسلامي لمر څرک نه مخکې ځنې عربي ادیان او مذهبونه، چې ټول له خپلې اصلې لارې نه بې لارې، شکل او څیره یې بلکل بدله شوې وه.هغه مشرکان چې ځانونه ئې د ابراهیمي دین پیروان بلل د ابراهیم (علیه السلام) له دین نه بالکل په بله خواتللي وو، د دین اوامر، نواهي او ټول فضیلتونه یې هیر کړي وو، ټول تر ستوني پورې په ګناهونو کې ډوب وو، په مینځ کې یې لکه د بت پرستانو په شان خرافات، بې اساسه عادات او رواجونه خواره شوي وو، او همدې خرافاتو د هغوی د ژوند ټولې (سیاسي، ټولنیزې، دیني) برخې تر خپل تاثیر او اغیزې لاندې راوستې وې.
یهودیت هم په ریا کارۍ او استبداد بدل شوی و. د هغوی مشران لکه خدایان داسې ګرزیدلي وو، په خلکو به یې د خپلې خوښې حکمونه چلول. تر دې چې د هغوی د پټو خیالاتو او د شونډو د ښوریدو او خوځیدو حساب به یې هم ورسره کاوه.
د قدرت او پیسو په غم کې ډوب وو، هر څه یې یوازې د همدې پخاطر وو، دین او دیني احکام یې د پیسو او قدرت په مقابل کې هیڅ بلل، دا مادي هدف به یې چې پوره کیده نور نو د څه شي غم نه و ورسره. دا فکر به هم نه و ورسره چې الحاد او کفر خور شو، او د هغه دین احکام تر پښنو لاندې کیږي د کوم په هکله چې الله تعالی امر کوي چې هر څوک باید د هغه احترام او پیروي وکړي.
له نصرانیت نه داسې یو دین جوړ شوی و چې پوهیدل ورباندې ګران وو، دې دین د انسان او الله تعالی تر مینځ یو عجیب غوندې ترکیب جوړ کړی و او پدې سره دا هم یو باطل او وثني (مشرکانه) دین ګرزیدلی و.
په همدې دین متدینو عربانو باندې یې هم اغیزه کمه وه، ځکه د دې دین لارښوونې

[1] . ارض القرآن ۱۹۳/۲ تر ۲۰۸.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د دوی عادات او رواجونه ډېره سره ليرې او مختلف وو او په څه چې دوی عادت شوي وو هغه يې د دين پخاطر نه شوای پرېښودای.
همدا راز د عربو د نورو اديانو پيروان هم لکه مشرکين داسې وو، د هغوی زړونه، عقيدې عادات او رواجونه ډېر سره ورته او نژدې وو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عربي جاهلي ټولنې څونمونې

د عربي جزيرې د اوسيدونكو د سياسي او ديني وضعې په هكله مو څه نا څه خبرې وكړې، اوس غواړو د دې خلكو د ژوند پر ټولنيزه او اقتصادي برخه هم لږ شانته رڼا واچوو:

ټولنيز حالت

په عربو كې د مختلفو طبقاتو او بيلا بيلو عاداتو او حالاتو درلودونكي خلك موجود وو، په اشرافي كورنيو كې د سړي اړيكې له خپل كور او خپلې ښځې سره ډيرې ښې او پر مخ تللې وې. ښځو يې پوره آزادي درلوده، خبرې او نظريات يې زيات منل كيدل، په ټولنه كې ډير د قدر او احترام په سترګه ورته كتل كيدل، ان تردې چې د ښځې پخاطر دا هم كيداى شواى تورې له تيكيو ووزي او ډيرې وينې تويې شي او كه چا به غوښتل په كرم (سخا) او شجاعت كوم چې د عربو په وړاندې تر ټولو لوړ او اوچت صفات شميرل كيدل د ځان ستاينه وكړي، نو هغه به هم زياتره ښځې ته په خطاب سره د ځان ستاينه او صفت كاوه. همدا راز د ښځې له وسه دا هم پوره وه چې مختلفې قبيلې د سولې له لارې سره را ټولې كړي، او دايې هم كولى شواى چې د هغوى په مينځ كې د جګړې اور بل كړي، خو لدې ټولو سره سره د كورنۍ مشري او صلاحيت له نارينه سره و. ښځې او سړي به د واده او نكاح له لارې يو له بل سره اړيكې ټينګولې، خو ښځې پخپل سر واده نه شواى كولى بلكه واده به يې د مشرانو تر نظر لاندې او د هغوى په خوښه ترسره كيده.

دا و د اشرافي كورنيو ټولنيز حالت، خو په نورو كورنيو كې ښځې او نارينه داسې سره ګډ شوي وو چې له فساد، فحشا، او فتنو پرته بل نوم نه شو ورباندې ايښودى. ابو داود له حضرت عايشې (رضي الله عنها) نه په روايت سره وايي: د جاهليت په دوران كې نكاح په څلور ډوله وه : يو ډول يې د اوسنۍ نكاح په شان وه، يوه سړي به د بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کس لور یا خور او... ورنه غوښتله هغه به موافقه کوله او نکاح به یې ترل کیدله. بل ډول نکاح داسې وه چې کله به د کوم سړي ښځه له حیض نه پاکه شوه نو میړه به یې ورته ویل: لاړه شه له فلاني سړي سره یو ځای شه (زنا ورسره وکړه) او خپل میړه به یې بیا تر هغه نه ورسره یو ځای کیده تر څو به یې له هغه بل سړي نه حمل نه وڅرګند شوی او کله به یې چې حمل ښکاره او ثابت شو نو بیا به یې که زړه غوښتل ورسره یو ځای کیده به، دا نکاح د استبضاع په نامه یادیدله او دا صرف د اولاد پیدا کیدو پخاطر ترسره کیدله. دریم ډول داسې وه چې له لسو نه کم کسان به له یوې ښځې سره یو ځای شول، او کله به چې ښځه حامله شوه او بیا به یې اولاد پیدا شو نو څو ورځې وروسته به یې دا ټول کسان راوغوښتل، هغوی به راغلل هیڅوا هم سر غړاوی نه شوای کولی بیا به دې ښځې ورته ویل: پوهیږئ چې څه مو وکړل، دادی زما اولاد پیدا شو، نو دا ستا زوی دی اې فلانیه! له همغو کسانو نه به یې د کوم یوه نوم واخیست، دا ماشوم به نور د همغه سړي زوی و. څلورم ډول نکاح داسې وه چې زیات شمیر خلک به له یوې فاحشې ښځې سره یو ځای کیدل، هغه داسې فاحشې وې چې د کورونو په دروازو به یې جنډې درولې وې ترڅو خلک پوه شې چې دا د فاحشې کوردی اوبې تشویشه ورشي خو کله به یې چې اولاد پیدا شو نو بیا به یې څیره پیژندونکی راووست او هغه به د خپلې تجربې په اساس دا ماشوم یوه کس ته منسوبوه نو همغه ماشوم به د همغه سړي زوی و، د اعتراض او انکار حق یې نه درلود، خو کله چې الله تعالی محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په نبوت مشرف کړ نو د نکاح دا ټول ډولونه یې باطل کړل، او نن ورځ یوازې اسلامي نکاح شته او بس.[۱]

داسې هم پیښیدل چې خلکو به د تورې او نیزې په زور ښځې د ځان کولې، کله به چې څوک په جګړه کې بریالی شو نو د ماتې خوړلي دښمن ښځې به یې نیولې او د ځان لپاره به یې روا بللې، او د دې ښځو اولاد به د مرګ تر ورځې د شرم او خجالت ژوند تیراوه.

د جاهلیت پدې دوره کې هر چا حق درلود چې بې شمیره ښځې ولري، د ښځو لپاره څه حد او اندازه نه وه، په یوه وخت کې د دوو خویندو نکاح هم دوی روا کړې وه، زوی د پلار له طلاقې شوې او یا کونډې ښځې سره (چې میره یا میرنۍ مورکیږي) نکاح کولی شوای. (د نساء سورت ۲۲= ۲۳ ایت).هغه وخت د طلاق حق له نارینه سره

---

[1]. ابو داود، کتاب النکاح، باب وجوه النکاح التي کان یتناکح بها اهل الجاهلیة.

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، خو کومه ټاکلې شمیره او حد یې نه درلود[۲].

زنا خو دومره زیاته وه چې دهرې طبقې خلک وربانديې مبتلا وو، ډیرکم کسان به داسې وو چې لدې مرض نه یې ځان ساتلی وي، خو بیا هم آزادې او اصیلې ښځې د وینځو په نسبت ښې اوغوره وې. داسې ښکاري چې د جاهلیت زیاتو پیروانو زنا د ځان لپاره شرم اوعیب نه ګاڼه، ابو داود له عمرو بن شعیب عن ابیه عن جده نه روایت کوي وایي : یوسړی پاڅید او ویې ویل: یارسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! دا فلانی سړی زما زوی دی، د جاهلیت په وخت کې مې د هغه له مور سره زنا کړیده. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: ((**لا دعوة في الاسلام، ذهب امر الجاهلية الولد للفراش، وللعاهر الحَجَرُ**)) یعنې په اسلام کې دا ډول دعواګانې ځای نلري، د جاهلیت خبره پای ته رسیدلې ماشوم د هغه چا دی چې مور یې د هغه ښځه او یا وینځه وي، او د زنا کار لپاره تیږې (کاڼي) دي.

همدا راز د عبدالرحمن بن زمعه چې د زمعه د وینځې زوی و په سر چې د سعد بن ابي وقاص (رضي الله عنه) او عبد بن زمعه ترمنځ کوم اختلاف اوجنجال تیر شوی د هغه کیسه هم مشهوره ده[۱]

د جاهلیت پدې دوره کې د زوی او پلار اړیکې هم ډول ،ډول وې، ځینو به ویل :

انمـــــــــا اولادنا بيننا اكبادنا تمشي على الارض

[زمونږ اولادونه زمونږ په ځمکه ګرزیدونکي زړونه دي.]

خو داسې پلرونه هم وو چې خپلې لوڼې به یې د شرم او یا فقر له امله ژوندۍ ترخاورو لاندې کولې،او د بې وسۍ په وجه یې خپل اولادونه په قتل رسول (قرانکریم:الانعام:۱۵۱. النحل:۵۸-۵۹.الاسراء: ۳۱. التکویر:۸). خو دا جرم ډیر عام ځکه نه و چې هغوی به تل په جګړو کې بند وو، او د دښمن د مقابلې لپاره یې زامنو ته زیاته اړتیا درلودله .

له وروڼو، د تره له زامنو او نورو تربرونو سره به اړیکې ډیرې ټینګې اونژدې وې، هغوی په قومي تعصب کې نوم درلود، د قوم پخاطر به هم مړه وو او هم ژوندي، د ټولنیز نظام اساس او تهداب یې په قومیت، نژاد پرستۍ، او خپلولۍ سره ولاړ و.

---

۲ . ابو داؤود باب نسخ المراجعة بعد التطليقات الثلاثة. مفسرینو د (الطلاق مرتان) آیت په شان نزول کې همدا خبره کړیده.

۱ . ابو داؤود باب الولد للفراش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقیده یې داسې وه چې سړی باید د قومیت په اساس په حق او باطل دواړو کې له خپلوانو سره ودریږي، خو د مقام او قدرت په سر به کله کله د یوه پلار د زامنو ترمنځ هم جګړې پیښېدلې لکه د اوس او خزرج، او یا عبس او ذبیان او یا بکر او تغلب خپل مینځی جګړې. لکه اشاره مو چې وکړه هرڅه د قومیت په اساس وو، نو له همدې کبله د مختلفو او بېلابېلو قبایلو ترمنځ هیڅ ډول اړیکې او همکاري نه وه، بلکه د هغوی ټول توان او قوت به یو د بل سره په مقابله اومسابقه کې خرڅېده، خو کله کله به دا دښمني د دیني، خرافاتي او یا نورو عاداتو په وجه کېدله، او داسې به هم پیښېدل چې د همکارۍ، تعاون، اطاعت او دوستۍ داسې تړون وشي چې څو بېلا بېلې قبیلې او کورنۍ سره یوځای کړي. لدې نه علاوه د حرام میاشتې هم د دوی د ژوند او ژوندینو اړتیاوو د پوره کولو لپاره ډیرې مهمې او ارزښناکې وې، دا میاشتې د دوی لپاره غټ رحمت او طلايي فرصت و. لنډه دا چې د هغوی ټولنیز نظام ډیر کمزوری اوګډوډ و، خلکو د څارویو په شان ژوند درلود، جهل، ناپوهي، خرافات او بې دیني هرلوري ته خوره وه، ښځه لکه د حیواناتو په شان خرڅېدله، ځنې وخت به له ښځې سره له حیوان نه هم بده رویه کېدله، د خلکو په منځ کې کوم قانون او نظام وجود نه درلود، او هغه تش په نامه حکومتونه که موجود هم وو خو د هغوی لومړنی او وروستنی کار او هدف د ملت له خزانو او پیسو نه د خپلو خیټو او جیبونو ډکول، او د ملت د وینې په قیمت له دښمنانو سره جګړې کول وو.

اقتصادي حالت

د عربو اقتصادي حالت او نظام د هغوی د ټولنیز نظام تر بشپړې اغیزې لاندې و، د دوی د ژوندنیو اړتیاوو د پوره کولو تر ټولو ستره وسیله تجارت و، او دا خو ښکاره ده چې امن نه وي نو تجارت به څنګه ترسره کیږي، هغه وخت امن او امان بالکل وجود نه درلود، جګړې به یوازې د حرام په میاشتو کې بندېدلې او په همدې میاشتو کې به د عربو مشهور بازارونه لکه عکاظ، ذي المجاز، مجنه او نور پرانیستل کېدل.

صنعت خو ډېر کمزوری و، یوازې په یمن، حیره، د شام په سرحدي برخو کې د ټوکر اوبدلو (په لاس سره) څرمنو رنګولو او آش ورکولو او داسې نورو صنعتونو رواج درلود، خو د جزیرې په منځنیو برخو کې کرهڼه او مالداري هم وه، د عربو ټولې ښځې په سنې او بدلو او جوړولو بوختې وې، خو څرنګه چې هر څه په جګړو کې په مصرف رسیدل نو ځکه خلک له لوږې، فقر، او نیستۍ سره لاس او ګریوان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخلاق

هیڅوک لدینه انکار نه شي کولی چې د جاهلیت پیروان د ډیرو سپکو اخلاقو، خرابو عاداتو او رواجونو درلودونکي وو، خو لدینه هم انکار نه شي کیدلی چې لدې سره سره دوی ځنې داسې نیک او غوره اخلاق او عادات هم درلودل چې هر چاته د ویاړ او فخر وړ دي، د مثال په توګه :

١ـکرم (سخاوت): هغوی په کرم او سخاوت کې یو له بل سره سیالي کوله، د هغې دورې نیمایي شعرونه پدې هکله ویل شویدي چې یا یې پکې ځان پدې صفت ستایلی او یا یې د همدې صفت له کبله د بل چا ستاینه کړیده. کرم او سخاوت ډیر عمومیت درلود چا ته به چې په ډیره یخنۍ او لوږه (نیستۍ) کې هم میلمه راغی او هغه (کوربه) به له یوې اوښې پرته چې ټول ژوند به یې وربانديې روان و بل څه نه درلودل خو بیا به یې هم د کرم او سخا په حکم خپله لوږه او سخته ورځ هیروله او خپله یوازینۍ اوښه به یې میلمه ته حلالوله. د هغوی د کرم له آثارو نه یو هم دا و چې د انساني ژوند او انساني وینې د ساتنې پخاطر به یې ډیر زیات دیتونه او جریمې منلې او دا به یې د ځان لپاره فخر او ویاړ وباله او د نورو سردارانو په مقابل کې به یې پدې افتخار کاوه.

د همدې کرم او سخا د حس قوت و چې هغوی به په شرابو څښلو ویاړ کاوه، دا ویاړ پدې خاطر نه و چې ګویا شراب څښل پخپله یو ویاړ دی بلکه دا لدې امله و چې شراب څښل هم د کرم او سخا یوه طریقه ده او دا کار انسان ته د خرڅ او مصرف لاره ښیي، او له همدې امله ده چې هغوی د انګورو ونې ته کرم وایي، او د انګورو شرابو ته یې بنت الکرم (د انګورو لور) ویل، که د جاهلي دورې د اشعارو دیوانونو ته مراجعه وشي، نو هلته به پدې هکله د فخر او ویاړ بیل باب وموندل شي. عنتره بن شداد العبسي وایي:

ولقد شربت من المدامة بعدما ركـــد الهواجربالمشوف المعلم

بزجابةصـــفراء ذات اســـرة قرنت بازهر بالشمال مفـــدم

فـــاذا شربت فانني مستهلك مالي، و عرضي وافـــر لم يكلم

واذاصحوت فما اقصرعن ندى وكما علمت شمائلي وتكـــرمي

[کله چې د غرمې د ګرمۍ زور مات شو نو ماله یو زیړ، لیکې دار بلورین جام نه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چېې خوا ته ايښودل شوي ځليدونکي (تابناک) او سرپټي خم (د شرابو لوښي) سره و، نښه شوي صاف او شفاف شراب وڅښل، او کله چې زه شراب څښم نو خپل مال خرڅوم، عزت او آبرو ته مې څه زيان نه رسيږي (آبرو مې نه لکه داره کيږي)، او کله چې را په حال او په خود کيږم نو بيا هم په سخاوت کې کوتاهي نه کوم، او زما اخلاق او کرم خو تا ته معلوم دي چې څه دي.]

همدا راز دوی قمار (جواری) ته هم کرم او سخا ويله ځکه کوم مال به يې چې لدې لارې نه ګاټه هغه به يې تول، او يا هغه برخه چې د ګټونکو له برخو نه به زياته وه (نه به وربانديې ويشل کيدله) هغه به يې په مسکينانو او فقيرانو ويشله، او له همدې ځايه ده چې قرآنکريم د شرابو او قمار ګټې بالکل نه نفي کوي بلکه فرمايي: ((...وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِنْ نَفْعِهِمَا...)) (البقرة: ۲۱۹) [ګناه يې له ګټې ډيره ده.]

۲ ـ وفا- د هغوی له ښو اخلاقو نه يو هم په عهد وفا وه، په قول او عهد به ټينګ ولاړ وو، حتی چې پدې لاره کې به د ځان، اولاد، او مال قرباني ته هم حاضر وو، د دې مطلب د وضاحت او بيان لپاره د هاني بن مسعود الشيباني، سموال بن عاديا او حاجب بن زراره کيسې کافي دي.

۳ ـ بل ښه خوی او خصلت چې د هغوی په مينځ کې رواج درلود هغه عزت النفس، ذلت او سپکاوي ته نه تسليميدل وو، د دوی غيرت او شجاعت ډير زيات و، ظلم او جبر يې نه مانه، کله به يې هم چې سپکه او د ذلت خبره واوريده نو فورا به يې توري ته لاس کړ او جګړه به پيل شوه. هغوی د خپل عزت په خاطر ځانونه هم قربانول.

۴ـ کلکه او پخه اراده هم د هغوی له غوره صفتونو څخه وه، کوم کارته به يې چې اراده وکړه نو بيا به يې هغه په هر قيمت چې و تر سره کاوه.

۵ـحلم او برده باري او سنجيدګي هم د دوی لپاره د افتخار وړ صفتونه وو، خو دا چې د غيرت او ژر احساساتي کيدلو روحيه وربانديې غالبه وه نو ځکه حلم پکې کم و.

۶ـ د اوسنۍ زمانې له چلونو، فريبونو او مکرونو نه پاکه سادګي، رښتيا، امانتداري، او اخلاص هم د دوی له غوره اخلاقو څخه شميرل کيدل. وينو چې د عربي جزيرې د جغرافيايي موقعيت تر څنګ د دوی دا پورته ذکر شوي او داسې نور غوره صفتونه او اخلاق د دې سبب شول چې الله تعالی همدا عربان د رسالت د درانده پيټي د اوچتولو او د بشري نړۍ د لارښوونې او مشرتابه لپاره انتخاب کړل، ځکه دا اخلاق که څه هم ځنې يې له شر او ضرر نه خالي نه وو خو هغه پخپل ذات کې له اصلاح وروسته ډير د قدر وړ او ارزښتناک وو، او کله چې اسلام راغی او هغه يې سم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصلاح کړل نو خیریې ټولې دنیا ته ورسید. په وفا پسې د دوی تر ټولو غوره صفت عزت النفس او پخه اراده وه، ځکه که عزت النفس، غیرت او پخه اراده نه وي، نو فساد او شر له مینځه نه شي تللی. له پورته ذکر شویو غوره اخلاقو او صفاتو علاوه هغوی نور هم ښه صفتونه درلودل خو مونږ دلته ورنه یادونه ونه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسول الله(ﷺ)نسب او کورنۍ

د نبي (ﷺ) نسب:

د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د نسب سلسله په دریو برخو ویشلی شو: یوه برخه داسې ده چې اهل السیر او نسب پوهان یې په صحت اتفاق لري او دا برخه تر عدنان پورې ده، او بله برخه داسې ده چې ځنې اهل السیر یې صحیح بولي او ځنې نورو توقف پکې کړیدی او دا له عدنان نه تر ابراهیم (علیه السلام) پورې ده، دریمه برخه یې هغه ده چې بې له شکه دروغ او غیر صحیح امور پکې موجود دي او دا له ابراهیم (علیه السلام) نه تر آدم (علیه السلام) پورې رسیږي. اوس راځئ دا درې واړه برخې په مفصله توګه تر نظر تیرې کړو.

لومړنۍ برخه: محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بن عبدالله بن عبدالمطلب- اصلي نوم یي شیبه دی- بن هاشم – اصلي نوم یې عمرو دی- بن عبدمناف_ اصلي نوم یې مغیره دی- بن قصي- اصلي نوم یې زید دی – بن کلاب بن مره بن کعب بن لوئ بن غالب بن فهر_ چې لقب یې قریش واو د قریشو قبیله همده ته د انتساب له امله قریش بلل کیږي_ بن مالک بن النضر- چې اصلي نوم یې قیس دی – بن کنانه- بن خزیمه بن مدرکه – اصلي نوم یې عامر دی – بن الیاس بن مضربن نزار بن معد بن عدنان[1].

دوهمه برخه: له عدنان نه پورته، یعنی عدنان بن اد بن همیسع بن سلامان بن عوص بن بوز بن قموال بن ابي بن عوام بن ناشد بن حزا بن بلداس بن یدلاف بن طابخ بن جاحم بن ناحش بن ماضي بن عیض بن عبقر بن عبید بن الدعا بن حمدان بن سنبر بن یثربي بن یحزن بن یلحن بن ارعوي بن عیض بن دیشان بن عیصر بن افناد بن ایهام بن مقصر بن ناحث بن زارح بن سمي بن مزي بن عوضه بن عرام بن قیدار بن اسماعیل بن ابراهیم (علیهما السلام).[2]

---

[1] . ابن هشام ۱/۱_۲. تلقیح فهوم اهل الاثر ۵_۶. رحمة للعالمین ۲/۱۲_۱۳_۱۴_۵۲.

(2). محمد سلیمان المنصور پوری د کلبي په روایت سره د نسب دا برخه جمع کړیده، همدا راز ابن سعد له ډیر دقیق تحقیق وروسته. رحمه للعالمین ۲/ ۱۴- ۱۵-۱۲-۱۷ وکګوره، د دی برخي په هکله تاریخي مصادر بوله بل سره ډیر توپیر او اختلاف لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريمه برخه : له ابراهيم (عليه السلام) نه پورته يعنی ابراهيم بن تارح ـ اصلي نوم يې آزر دیـ بن ناحور بن ساروع يا ساروغ بن راعو بن فالخ بن عابر بن شالخ بن ارفخشد بن سام بن نوح (عليه السلام) بن لامک بن متوشلخ بن اخنوخ ـ ويل کيږي چې همدا ادريس (عليه السلام) دی ـ بن يرد بن مهلائيل بن قينان بن آنوشته بن شيث بن آدم ـ عليهما السلام[1].

نبوي کورنۍ

د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) کورنۍ دده جد هاشم ته د انتساب له امله په هاشمي کورنۍ مشهوره ده، نو بې ځايه به نه وي که د هاشم او له ده نه وروسته حالاتو باندې لږ رڼا واچوو:

۱- هاشم- لکه مخکې مو چې وويل هغه وخت چې بنو عبد مناف او بنو عبدالدار د سولې په نتيجه کې منصبونه سره وويشل نو د سقايې او رفادې مسئوليت د بني عبدمناف کورنۍ هاشم نومي سړي په غاړه واخيست.

هاشم يو مالدار او معزز سړی و او هغه لومړنی شخص و چې په مکه کې يې حاجيانو ته شوربا او ډوډۍ ورکړيده. اصلي نوم يې عمرو و، خو څرنګه يې چې ډوډۍ په شوربا کې ميده وله، نو په هاشم مشهور شو، ځکه هاشم ميده کوونکي ته وايي. د قريشو دواړو سفرونه د ژمي سفر او اوړي سفر هم د لومړي ځل لپاره ده رواج کړيدي، دده په هکله يو شاعر وايي:

عمرو الذي هشم الثريد لقومه   قــوم بمكة مسنتين عجاف
سنت إليه الرحلتان كلاهـــما   سفر الشتاء ورحلة الاصياف

[داعمرو و چې خپل قحطي ځپلي، کمزوري او ډنګر قوم ته يې په شوربا کې ماته شوې ډوډۍ ورکړه، او همدا عمرو و چې د ژمي او اوړي دواړو سفرونو تهداب يې ورته ايښی دی.]

دده د ژوند يوه پيښه داده چې وايي: هغه شام ته د تجارت لپاره روان شو، خوکله چې مدينې ته ورسيد هلته يې د بني عدي بن النجار کورنۍ له سلمی بنت عمرو سره واده

---

[1] . ابن هشام ۲/۱_۳. تلقيح فهوم الاثر ص ۷. خلاصة السير للطبري ص ۷. رحمة للعالمين. ۱۸/۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړ، هملته څه موده ورسره پاتې شو. وروسته بیا شام ته وخوځید ،دغه وخت یې ښځه حامله شوې وه، هاشم په همدې سفرکې د فلسطین په غزه نومې سیمه کې وفات شو، او په (۴۹۷م) کال یې زوي عبدالمطلب پیداشو، اوځرنګه چې د زوی په سرکې یې سپین ویښتان وو، نو مور یې (سلمی) شیبه نوم ورباندې کیښود[۱]. او همدلته د پلار په کور(یثرب) کې یې د خپل زوی روزنه کوله او په مکه کې د هاشم له کورنۍ نه هیڅوک نه وو ورباندې خبر. هاشم څلور زامن او پنځه لوڼې درلودې چې نومونه یې دا دي: اسد، ابو صیفي، نضله او عبدالمطلب، او د لوڼو نومونه یې: شفاء، خالده، ضعیفه، رقیه، او جنه وو[۲].

۲_ عبدالمطلب _ په هاشم پسې سقایه او رفاده (حاجیانو ته اوبه ورکول او د هغوی میزباني کول او خواړه ورکول) یې د ورور مطلب بن عبدمناف په غاړه ولویده. مطلب هم یو شریف، پخپل قوم کې د عزت او اعتبار خاوند و، خلکو به یې خبرې منلې ، او د زیات سخاوت له امله به قریشو فیاض باله. شیبه (عبدالمطلب) چې کله په مدینه کې لس کلن شو، تره یې (مطلب) ورنه خبرشو، ورپسې ورغی چې مکې ته یې راولي کله یې چې ولید له سترګو یې اوښکې روانې شوې، په غیږ کې یې ټینګ ونیو او پخپله سپرلۍ یې ورسره سپورکړ چې مکې ته یې بوزي، خو عبدالمطلب ورته وویل زه ترهغې نه درسره ځم ترڅو مې چې مور راته اجازه نه وي کړې، نو مطلب یې مورته وویل چې وراره مې راسره ولیږه، خو مور یې دا خبره ونه منله. ده ورته وویل: اجازه ورکړه، هغه د خپل پلار وطن او د الله (جل جلاله) حرم ته ځي، پدې خبرې سره یې مور اجازه ورکړه، او پدې ترتیب مطلب هغه له ځان سره په اوښ سپورمکې ته راووست،کله چې خلکو ولید ویې ویل: دا (عبدالمطلب) دی، خو ده ورته وویل نه داسې نده، دا زما د ورور هاشم زوی دی. عبدالمطلب همدلته مکه کې د خپل تره (مطلب) تر روزنه لاندې لوی شو، ترڅو مطلب د یمن په ردمان نومې سیمه کې وفات شو، نو نوموړی مسئولیت عبدالمطلب ته وسپارل شو. ده هم خپل قوم ته ټول هغه خدمتونه وړاندې کول کوم چې دده پلرونو به کول، بالاخره پخپل قوم کې د دومره شرف او عزت خاوند شو چې پلرونه او اجداد یې هم هغې درجې ته نه وو رسیدلي خلکو ورسره ډیره مینه لرله او ډیر درناوی یې ورته درلود[۳] .

[۱] . ابن هشام ۱۳۸/۱. رحمة للعالمین ۲۴/۲۲,۲/۱.
[۲] . ابن هشام ۱۰۷/۱.
[۳] . ابن هشام ۱۳۷/۱_۱۳۸.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې مطلب وفات شو، نوفل د عبدالمطلب په ځينو عبادتخانو يا څه جايداد قبضه ولګوله، يا دا چې ديني مشرتابه يې ورنه غصب کړه، عبدالمطلب د خپل تره په مقابل کې له قريشو نه مرسته وغوښته، خوقريشو ورته وويل: مونږ ستا او ستا د تره ترمنځ مداخله نه کوو. بيا يې خپلو ماماخيلو (بني النجار) ته يو څوشعرونه واستول چې د کومک غوښتنه يې پکې کوله، نو ماما يې (ابوسعد بن عدي) له اتياوو سپرو سره روان شو، د مکې په ابطح کې يې واړول. عبدالمطلب ورغی او ورته ويې ويل: راځئ کور ته. ماما يې وويل: نه، تر څومې چې نوفل نه وي ليدلی کورته به درسره لاړ نه شم، بيا نوفل ته ورغی، هغه په حطيم کې د قريشو له مشرانو سره يوځای ناست و، ابوسعد خپله توره له تيکي را وايسته او ورته ويې ويل: د دې کوټې د رب په نامه قسم يادوم که چيرته زما خوريي ته د هغه حق او يا مشري بيرته ورنکړې نو پدې توره به دې وهم. نوفل وويل: سيي ده ما هغه بيرته ورکړه، د قريشو مشران ورباندې شاهدان شول. بيا ابوسعد د عبدالمطلب کورته لاړ، دری ورځې ورسره ميلمه و، بيا يې عمره اداکړه او بيرته مدينې ته ستون شو.

پدې پيښه پسې مناف د بني هاشم په خلاف له بني عبدشمس بن عبدمناف سره تړون وکړ، اوکله چې خزاعه وليدل چې بني النجار د عبدالمطلب ملاتړ وکړ نو ويې ويل: هغه (عبدالمطلب) لکه څرنګه چې ستاسې له اولادې نه دی همدا ډول زمونږ له اولادې څخه هم دی او په مونږ هم حق لري چې مرسته يې وکړو.او دا ځکه چې د عبدمناف مور له خزاعه کورنۍ څخه وه، نو همدا وه چې د خزاعه کورنۍ خلکو په دارالندوه کې د نوفل او بني عبدشمس په خلاف له بني هاشم سره تړون وکړ، او همدا تړون و چې بيا وروسته د مکې د فتحې سبب شو، تفصيلات به پخپل ځای کې راشي[1].

د بيت الله شريف په امورو کې عبدالمطلب له دوو مهمو پيښو[2]سره مخامخ شوی و چې يوه د زمزم کوهي کيندل او بله د فيل واقعه وه.

د زمزم کوهي کيندل

د دې پيښې لنډيز داسې دی: عبدالمطلب په خوب کې د زمزم کوهي په کيندلو مامور کيږي، تاکلی ځای هم ورته ښودل کيږي، نو هغه هم شروع وکړه او کوهي يې را لوڅ کړ

---

[1]. مختصر سيرة الرسول (ص) للشيخ محمد بن عبد الوهاب ص ۴۱_۴۲.

[2]. ابن هشام ۱۴۲/۱ تر ۱۴۷ پورې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ټول هغه شیان یې پکې وموندل کوم چې جرهمیانو د هجرت په وخت کې پکې ښخ کړي وو، هغه توري، زغري، دواړه طلائي هوسۍ، ټول یې را وایستل، توري او هوسۍ ئي دکعبې شریفې په دروازه کې نصب کړې، او د حاجیانو لپاره یې د زمزم اوبه څښلو ته برابرې کړې.
کله چې د زمزم څاه را ښکاره شو، قریشو عبدالمطلب ته وویل: چې مونږ هم پدې کار کې درسره شریک کړه، ده ورسره ونه منله، او ورته ویې ویل: چې زه خاص پدې کار ټاکل شوی یم، خو هغوی مخالفت ورسره کاوه تر څو د بني سعد یوې کاهنې ته د محاکمې لپاره لاړل، خو دوی لا په لاره وو چې الله تعالی دا ور وښودله چې عبدالمطلب زمزم ته خاص شویدی. په همدې وخت کې عبدالمطلب نذر کیښود او ویې ویل: که چیرته الله تعالی لس زامن راکړل او ټول ځوانان شول نو یو به ورنه په کعبه کې ذبح کوم.

د فیل واقعه

د دې کیسې خلاصه داسې ده چې ابرهه الصباح الحبشي چې په یمن کې د نجاشي نماینده و، ولیدل چې عرب کعبې شریفې ته د حج لپاره ځي، نو ده په صنعاء کې یوه لویه کلیسا جوړه کړه او غوښتل یې عرب هم دکعبې په ځای د دې کلیسا حج وکړي. د ابرهه دا خبره د بني کنانه یوه سړي واوریده، نو د شپې په تیاره کې کلیساته ننووت او قبله یې په مرداری ورته ولړله. ابرهه چې له پیښې خبرشو، ډیر په غوسه شو، شپیته زره پیاوړی لښکر یې د مکې په لور روان کړ ترڅو کعبه شریفه ونړوي، ورسره (۹) یا (۱۳) فیلان هم وو، پخپله په یوه لوی فیل سپور و. وخوځیدل ترڅو مغمس نومې منطقې ته ورسیدل، هلته یې لښکرې برابرې کړې، فیلان یې آماده کړل اومکې ته د ننوتلو په تکل کې شول، خوکله چې د مزدلفې او منی مینځ کې د محسر سیمې ته ورسیدل، فیل یې چو شو، او د مکې په طرف ئې قدم نه اوچتاوه، بل هرطرف ته به یې چې روان کړ یوځل به په منډو شو، خو چې د کعبې په طرف به یې مخ شو په ځای به څملاست. دوی په همدې حالت کې وو چې الله تعالی یوسیل مرغان ورباندې وګمارل، او هغوی یې په پخو شویو ګټو وویشتل، او په دې سره الله تعالی هغوی لکه ځپل شوي او خوړل شوي بوس داسې وګرزول. دې مرغانو له ابابیل او قمري سره ورته والی درلود، اوږدې مښوکې، نري وزر او پیرړې لکۍ یې درلودې، له هر مرغه سره د نخود د دانې په اندازه دری دری ګاټې وو چې یوه به یې په مښوکه او دوی نورې به یې په منګولو کې نیولې وې، په هر چا به چې دا ګاټې (وړوکې تیږه) ولګیده اندامونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به یې پرې شول او مړ به شو، ټول پدې ګاڼو ونه لګیدل خو هغوی له ډیرې ویرې په هره خوا منډې وهلې، یو بل یې تر پښو لاندې کاوه، که کتل به دې هرې خواته او په هره چینه به د دوی مړی پراته وو. ابرهه پخپله په یوه داسې مرض ګرفتار شو چې دګوتو سرونه یې ولویدل او ترڅو چې صنعاء ته رسیده نو یو بې بڼکو چرګوړی ورنه جوړ شوی و او هملته یې سینه دوه پړکې شوه ، زړه یې ترې راووت او مردار شو.
قریش د دې لښکرو له ویرې خوړونو، غارونو او د غرو سرونو ته تللي وو، او کله چې الله تعالی هغه لښکر دړې وړې کړ نو دوی بیرته ډاډه خپلو کورونو ته راوګرزیدل[1].
دا پیښه د زیاتره تاریخ پوهانو په نظر د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تر مبارک میلاد پنځه پنځوس (۵۵) ورځې مخکې د محرم په میاشت کې واقع شوې ده، چې دا نیټه د (۵۷۱م) کال د فبروري میاشتې د وروستیو او یا د مارچ له لومړیو سره سمون خوري.
دا پیښه په حقیقت کې یوه مقدماتي او تمهیدي نښه وه چې الله د خپل رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او خپل کور (بیت الحرام) لپاره ښکاره کړه، ځکه وینو پداسې حال کې چې د بیت المقدس اوسیدونکي مسلمانان دي خو مشرکین او د الله تعالی دښمنان ورباندې مسلط کیږي لکه په (۵۷۸م) کال کې د بخت نصر حمله او (۷۰م) کال کې د رومیانو سیطره، خو کعبه شریفه سره لدې چې اوسیدونکي یې مشرکان وو نصرانیان چې هغه وخت مسلمانان وو تسلط نه شي ورباندې موندلی.
د دې پیښې خبر د وخت په ټوله متمدنه نړۍ کې خورشو، ځکه هغه وخت حبشې له رومیانو سره نژدې اړیکې درلودې، فارسیانو خو د دوی هر څه تر نظر لاندې لرل او په کمین کې ورته ناست وو، او دا یې کتل چې رومیان او ملګري یې څه کوي او له څه سره مخامخ کیږي، او همدا وجه وه چې پدې پیښه پسې فارسیان سملاسي یمن ته راغلل. هغه وخت د متمدنې نړۍ مشري له رومیانو او فارسیانو سره وه. دې واقعې دنیا حیرانه کړه، د هر چا توجه یې د بیت الله شریف مقام او درجې ته راواړوله، او دا یې ورته وښودله چې یوازې همدا خونه ده چې الله تعالی ورته قدر او شرف ورکړی دی، او یوازې همدا د تقدیس وړ ده، نو که د دې مقدس ځای کوم اوسیدونکی په نبوت مشرف کیږي، نو دا د همدې پیښې غوښتنه او مقتضی ده. او پدې سیمه کې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ظهور په حقیقت کې د الله تعالی هغه

[1]. ابن هشام ۱/ ۴۳ تر ۵۲، تفهیم القران ۴۲۲/۲/۲ تر ۴۲۹.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکمت په ګوته کوي کوم چې پدې پیښه کې یې د همغه حکمت په اساس مشرکین پر نصرانیانو باندې پداسې طریقې سره برلاسي کړي وو چې د اسبابو له دایرې نه لوړه او اوچته وه.
عبدالمطلب لس زامن درلودل چې نومونه یې دا دي: حارث، زبیر، ابو طالب، عبدالله، حمزه (رضي الله عنه)، ابولهب، غیداق، مقوم، صفار، عباس (رضي الله عنه). او دا هم ویل شوي چې یوولس زامن یې درلودل او ((قثم)) نوم یې ورسره زیات کړی دی. ځنی وایي: دیارلس زامن یې وو او هغوی د عبدالکعبه او حجل نومونه ور زیات کړیدي، او دا هم ویل کیږي چې عبدالعکبه همدا مقوم، او حجل همدا غیداق و او د قثم په نامه یې زوی نه درلود، خو لوڼې یې شپږ وې او نومونه یې دا دي: ام حکیم (البیضاء)، بره، عاتکه، صفیه، اروی او امیمه.[1]

۳- د رسول اکرم (ﷺ) محترم پلار عبد الله

د عبدالله مور فاطمه بنت عمرو بن عائذ بن عمران بن مخزوم بن یقظه بن مره وه. د عبدالمطلب په اولادونو کې عبدالله تر ټولو ښکلی، شریف، غوره او ټولو ته ګران، او په ذبیح سره مشهور و. ذبیح یې له دې امله باله کله چې د عبدالمطلب زامن پوره لس شول او ټول ځوانۍ ته ورسیدل، نور یې د ده ملاتړ او دفاع کولی شوی، نو له خپل هغه نذر نه چې ایښی یې و خبر کړل، زامنو یې خبره ورسره ومنله. عبدالمطلب د دوی ټولو نومونه د پال په غشو ولیکل او بیایې د هبل مینجور ته ورکړل، مینجور غشي سره ګډ کړل او بیایې یو ورنه راویوست که ګوري د عبدالله نوم راوتلی دی، نو عبدالمطلب چاړه راوخیسته، خپل زوی (عبدالله) یې راونیو تر څو کعبې ته یې بوزي او هلته یې ذبح کړي، خو قریشو خصوصا د عبدالله ماما خیلو او ورور یې ابو طالب عبدالمطلب لدې کارنه منع کړ. عبدالمطلب ورته وویل: نو چاره څه ده؟ زه خپل نذر څنګه ادا کړم؟ دوی ورته وویل: له فلانۍ عرافې ښځې نه پدې هکله مشوره وغواړه. عبدالمطلب عرافې ته ورغی هغې ورته وویل چې د عبدالله او لسو اوښانو تر مینځ قرعه اندازي وکړه، که د عبدالله نوم راووت، نو لس نور اوښان ورباندې ورزیات کړه، پدې ترتیب سره لس، لس ور زیاتوه تر څو خدای راضي شي او د اوښانو پچه وخیژي. پدې ترتیب سره هغه راغی، د عبدالله او لسو اوښانو تر مینځ یې پچه واچوله، د

---

[1]. تلقیح فهوم الاثر ص ۸-۹. رحمة للعالمین ۲/۵۲_۲۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله نوم راووت، نو عبدالمطلب لس نور ورزيات کړل، خو بيا هم د عبدالله نوم راووت، نو لس، لس يې ورزياتول تر څو سل اوښان پوره شول بيا د اوښانو پچه وختله، عبد المطلب دا سل اوښان د عبدالله په ځای حلال کړل او همداسې يې واچول هر چا چې ورل، وړل يې، نه يې انسان ترينه منع کاوه او نه حيوان. لدې پيښې نه مخکې په عربو او قريشو کې د ديت بيه لس اوښان وه خو لدينه وروسته سل اوښان شوه، اسلام هم همدا سل اوښان تاييد کړل. له رسول اکرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه په روايت کې راځي چې فرمايي: (انا ابن الذبيحين) [زه د دوو ذبيحانو يعنی اسماعيل (عليه السلام) او عبدالله زوی يم].[1]

عبدالمطلب خپل زوی عبدالله ته آمنه بنت وهب بن عبدمناف بن زهره بن کلاب په نکاح کړه. آمنه هغه وخت په قريشو کې د نسب او مقام له پلوه تر ټولو غوره ښځه وه، پلار يې د نسب او شرف له پلوه د بني زهره مشر و، د عبدالله او آمنې واده په مکه کې ترسره شو، خو له واده نه څه موده وروسته عبدالمطلب هغه مدينې ته واستاوه تر څو دوی ته خرماوې راوړي. عبدالله لاړ او هملته مدينه کې وفات شو، او ځنې وايي: چې عبدالله د تجارت لپاره شام ته تللی و، او بيرته د قريشو له يوه کاروان سره راتله چې مدينې ته راورسيدل عبدالله مريض او بيا همدلته د ۲۵ کلو په عمر وفات شو، او د النابغه الجعدي په کورکې خاورو ته وسپارل شو. هغه وخت رسول اکرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه و زيږيدلی، که څه هم ځنې روايتونه وايي چې عبدالله د رسول اکرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له ميلاد نه دوې مياشتې وروسته وفات شوی دی.[2] خو زياتره مورخين لومړنی نظر تاييدوي او کله چې د عبدالله د مړينې خبر مکې ته راورسيد نو آمنې دده په مرثيه کې دا شعر ووايه:

عفاجانب البطحاء من ابن هاشم	و جاورلحدا خارجـا في الغمـاغم
دعـته المنايا دعوة فـأجـابهـا	و ما تركت في الناس مثل ابن هاشم
عشـية راحـوا يحملون سـريره	تعـاوره اصحابـه في التـزاحـم
فإن تـك غالته المنـايا و ريـبها	فقـد كان معطاء كثير التـراحـم[3]

---

[1]. ابن هشام ۱/۱۵۱ تر ۱۵۵. رحمة للعالمين ۲/ ۸۹ – ۹۰. مختصر سيرة الرسول (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) للشيخ عبدالله نجدي ص ۱۲-۲۲-۲۳.

(2). ابن هشام ۱/156_158. فقه السيرة لمحمد الغزالي ص ۴۵. رحمة للعالمين ۲/۹۱.

[3]. طبقات ابن سعد ۱/۲۲.

Comment: ښپښپښيسپيسش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترجمه:[د بطحا غيږ د هاشم له زوی نه خالي شوه، هغه د آوازونو او ژړاګانو (غوغا) په مينځ کې د لحد ملګری شو، مرګي وغوښت هغه هم دې بلنې ته لبيک ووايه، اوس مرګي د خلکو په مينځ کې د ابن هاشم د زوی په شان څوک نه دي پريښي، (څومره غمجن و) هغه ماښام چې خلکو د ده کټ په اوږو اخيستی، که څه هم مرګ او د مرګ حوادثو هغه ختم کړ (خو د هغه د کړو ياد به تل وي) هغه ډير پوه، رحيم او سخي سړی و.]

د عبدالله ټول ميراث پنځه اوښان، يوه رمه (يوشمير) ميږې او يوه حبشي وينځه وه چې نوم يې برکه او کنيه نوم يې ام ايمن و، او دا همغه ام ايمن ده چې رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به يې په غيږ کې ګرځاوه پالنه به يې کوله.[1]

---

[1]. مختصر سيره الرسول (ص) للشيخ النجدی ص ۱۲. تلقيح فهوم اهل الاثر ص ۴. صحيح مسلم ۹۲/۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکمرغه میلاد

او

د سپیڅلي ژوند لومړني څلویښت کلونه

نیکمرغه میلاد

سیدالمرسلین حضرت محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د بني هاشم په شعب (مینه) کې، د دوشنبې په سهار چې د فیل د پیښې د لمړنۍ کال د ربیع الاول نهمه نیټه وه دنیا ته سترگې وغړولې، دغه وخت د کسرى نوشیروان د پاچایۍ څلویښت کاله تیر شوي وو، د ستر عالم محمد سلیمان المنصور فورى او فلکي محقق محمود باشا د تحقیق په اساس دا تاریخ د (۵۷۱م) کال د اپریل د میاشتې له شلمې او یا دوه ویشتمې نیټې سره سمون خوري.[۱]

ابن سعد روایت کوي چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مور وایي: کله چې هغه (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وزیږیده نو زما له جسم نه یو نور ووت چې د شام قصرونه یې روښانه کړل، احمد هم له عرباض بن ساریه نه دې ته ورته یو روایت نقل کړیدی.[۲]

ځنې روایتونه وایي چې د نیکمرغه میلاد په وخت کې ځنې ارهاصات (د نبي له بعثت نه مخکې خارق العاده پیښې) واقع شوي وو، وایي د کسرى د قصر څوارلس کنگرې راولویدلې. د مجوسو آتش کده چې نمانځنه به یې کیدله مړه اوسړه شوه، د ساوه بحیره وچه شوه او په شا او خوا کې یې موجودې کلیسا گانې راپریوتې، دا روایتونه بیهقي رانقل کړیدي، خو محمد الغزالي یې نه مني.[۳]

کله چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پیدا شو، نو مور یې عبدالمطلب ته خوک ورولیږل چې د لمسی زیرى ورکړي، عبدالمطلب خوشاله راغی خپل لمسی

---

(1). محاضرات تاریخ الامم الاسلامیة للخضري ۲۲/۱. رحمة للعالمین۳۸/۱ - ۳۹ . د میلادي جنتریو د توپیر او اختلاف له امله د اپریل د شلمې او دوه ویشتمې نیټې په ټاکلو کې اختلاف راغلی دی.

(2). مختصر سیرة الرسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) للشیخ النجدي ص. ۱۲ ابن سعد ۲۳/۱.

(3). فقه السیرة لحمد الغزالی ص ۴۲ وگوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې په غيږ کې واخيست او کعبې شريفې ته يې داخل کړ، د الله تعالی شکرونه يې ادا کول، دعاوې کوله او نوم يې محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورباندې کېښود. هغه وخت د محمد نوم په عربو کې شهرت او رواج نه درلود، او د عربو د عادت تر مخې يې په اوومه ورځ سنت کړ.[1]

لومړنۍ تی ورکونکې ښځه چې له مور (آمنې) نه وروسته يې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته تی (شيدې) ورکړيدي د ابو لهب وينځه ثويبه ده، چې هغه وخت يې خپل زوی مسروح ته هم تی (شيدې) ورکاوه ، او لدينه مخکې يې حمزه (رضي الله عنه) او بيا وروسته يې ابو سلمه بن عبدالاسد مخزومي ته هم تی (شيدې) ورکړيدي .

له بني سعد سره

د ښار اوسيدونکو عربانو عادت درلود چې خپلو اولادونو ته به يې له صحرايي خلکو نه دايې (شيدې ورکوونکې ښځې) نيولې، تر څو هغوی له ښاري مرضونونه سالم پاتې شي، اندامونه يې پياوړي، اعصاب يې مضبوط وي، او په زانګو کې فصيحه عربي ژبه زده کړي، نو د همدې عادت په بنا عبدالمطلب هم د خپل لمسي لپاره دايه لټوله، بالاخره يې د بني سعد بن بکر کورنۍ يوه ښځه چې حليمه بنت ابي ذويب نوميده د هغه لپاره دايه ونيوله. د حليمې ميړه حارث بن عبدالعزی نوميده، کنيه نوم يې ابو کبشه و او له همدې قبيلې (بني سعد بن بکر) څخه و.

هلته د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) رضاعي ورونه او خويندې دا وو: عبدالله بن الحارث، انيسه بنت الحارث، حذافه او يا جذامه بنت الحارث (لقب يې شيماء و، خو همدا لقب يې ته نامه نه زيات مشهور و (نوموړې به رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په غيږ کې ګرځاوه او کراراوه به يې) او ابوسفيان بن الحارث بن عبدالمطلب چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د تره زوی هم کيږي او د حليمې له طرفه د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) رضاعي ورور دی.

د رسول کريم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تره حمزه (رضي الله عنه) هم له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه مخکې د بني سعد بن بکر په قبيله

---

[1]. ابن هشام ۱۵۹/۱ - ۱۲۰، محاضرات تاريخ الامم الاسلامية للخضري ۲۲/۱. دا هم ويلی شوي چې رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سنت کړی شوی پيدا شويدی تلقيح فهوم الاثر ص ۴ وګوره، خو ابن القيم وايي پدې هکله ثابت حديث نشته، زاد العاد ۱۸/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې و، یوه ورځ د حمزه (رضي الله عنه) رضاعي مور هم رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته شیدې ورکړیدي نو پدې اساس حمزه (رضي الله عنه) له دوو خواوو نه د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) رضاعي ورور و، یو د ثویبې له خوا نه او بل د همدې سعدیې ښځې له پلوه [1]. د رضاعت په دوران کې حلیمې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) داسې برکتونه لیدلي چې بالکل ورته حیرانه وه، راځئ پدې هکله یوه کیسه پخپله د حلیمې له خولې نه واورو:

ابن اسحاق وایي: حلیمې به ویل: زه له خپل میړه او کوچني زوی چې شیدې مې ورکولې د بني سعد کورنۍ له یوې ډلې ښځو سره له کوره پدې نیت ووتلو چې د شیدو ورکولو لپاره ماشومان پیدا کړو. وایي: دغه کال ډیر وچ و، مونږ ته هیڅ هم نه و را پاتې. وایي: پدې سفر کې زه پخپله سپینه خره سپره وم، زمونږ سره یوه زړه اوښه هم وه، چې هیڅ شیدې یې نکولې، ماشوم مو هم ډیر وږی و، ټوله شپه مو د ده له لاسه خوب نه درلود ځکه له لوږې به یې ژړل، زما په تیو کې څه نه و او اوښې هم دومره شیدې نه کولې چې د ده بس شوې وی، خو دا طمعه او هیله مو درلوده چې باران به وشي او لاس به مو لږ آزاد شي.

لنډه دا چې زه په همدې خره سپره وم چې د ډیرې کمزورۍ له امله په ځای ودریده، دومره ورو، ورو تلو چې د کاروان ټول ملګري رانه په تنګ شول، په هر ترتیب چې وو مکې ته ورسیدو هلته مو ماشومان کتل. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) زمونږ د کاروان ټولو ښځو ته وړاندې شو، خو کله به چې خبرې شوې چې دا یتیم دی، نو نه به یې اخیست، ځکه مونږ خو دا غوښتل چې د ماشوم پلار به راسره مرسته کوي، نو دا چې یتیم دی، مور او نیکه به یې څه راسره وکړي؟ نو له همدې امله هیچا هم هغه وانخیست. په پای کې ټولو ښځو ماشومان پیدا کړل، خو زه یوازینۍ ښځه وم چې ماشوم مې نه و موندلی، او کله مو چې د ستنیدو اراده وکړه خپل میړه ته مې وویل: زما ټولو ملګرو ماشومان واخیستل، دا د ځان لپاره شرم ګڼم چې زه همداسې تش لاس بیرته ستنه شم، قسم په خدای ورځم او همدا یتیم ماشوم له ځان سره اخلم. میړه مې وویل: بده نده، کیدای شي الله تعالی هغه را ته د برکت سبب کړي. حلیمه وایي: لاړم، هغه (محمد "صلی الله علیه وسلم") مې له ځان سره راوړ، او دا هم ځکه چې بل ماشوم را ته پیدا نشو. وایي: هغه مې له ځان سره راووست کله مې چې تي ته

---

[1]. زاد المعاد ۱۹/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچاوه، يو ځل مې په تيو كې شيدې را پيدا شوې، ويې رودلې او موړ شو، بيا يې ورور هم دومره شيدې ورودلې تر څو ښه موړ شو، بيا ويده شو، پداسې حال كې چې لدينه مخكې نه ده خوب درلود او نه موړ ورنه ويده كيداى شواى. ميړه مې پاڅيد چې هغه زړه اوښه را ولوشي كه ګوري چې غولانځه يې ډكه ده، را ويې لوشله دومره شيدې يې وكړې چې دواړه ښه ورباندې ماړه شوو، دا شپه مو ډيره په خير او آرامۍ سره تيره كړه. وايي: سهار مې ميړه راته وايي: پوه شه اې حليمې! قسم په خداى چې تا ډيره مباركه روح اخيستې ده. حليمه وايي: ما ورته وويل: زه له الله تعالى نه همدا غواړم. وايي: بيا مو حركت وكړ، زه پخپله خره سپره شوم هغه ماشوم مې هم راسره واخيست، قسم په خداى چې دا خره داسې ګړندۍ تله چې يوه خره هم نه شوى پسې رسيدلى تر دې چې ملګرو مې راته ويل: اې د ابي ذويب لورې، په مونږ لږ مهربانۍ وكړه، آيا دا هماغه خره ده چې له هغه بل طرف نه پرې راغلې؟ ما به ورته ويل: هو دا هماغه خره ده، نو دوى راته ويل: چې حتماً څه خاصه خبره شته ده. بالاخره خپل مېښې ته راورسيدو، او دغه وخت لدې ځاى نه بل ځاى زيات وچ او قحطۍ ځپلى نه و، خو كله مو چې دا مبارك ماشوم له ځان سره يووړ، له همغې ورځې نه به زمونږ ميږې مړې او غولانځې به يې له شيدو ډكې وې، لوشلې به مو او شيدې به مو خوړلې، دا پداسې حال كې چې نورو خلكو به خپلو شپنو ته ويل: تاسې هم ميږې په هغه ځاى كې څروئ چېرته يې چې د بنت ابي ذويب شپون څروي، ځكه د هغوى ميږې به وږې او نرې بيرته راتللې، يو څاڅكى شيدې يې هم نه كولې، خو زما ميږې به مړې او له شيدو ډكې راتللې. په همدې ترتيب سره همداسې د خير او بركت را ته مخه وه تر څو د محمد (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) دوه كاله پوره شول، او له شيدو نه مې بيل كړ. دا مبارك به د نورو ماشومانو په نسبت ډير ژر، ژر لوئيده، په دوو كلونو كې هغه يو پياوړى او تكړه هلك شو. حليمه وايي: بيا مو هغه خپلې مور ته وروست، خو آرزو مو دا وه چې نور هم له مونږ سره پاتې شي، ځكه د هغه بركتونه مو ليدل. مورته مو يې وويل: زوى دې څه موده نور هم له مونږ سره پريږده، تر څو لوى شي، زه ويريږم چې دا په مكه كې ګډه شوې وبا زيان ور و نه رسوي. حليمه وايي: تر هغې هملته ورسره وو، تر څو يې مور پدې راضي شوه چې بيرته يې له مونږ سره واستوي.[١]

شق الصدر (سينې څيرلو) پيښه

[(1)]. ابن هشام ۱۲۲/۱ - ۱۲۳-۱۲۴.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې ډول سره رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تر هغې په بني سعد کې پاتې شو تر څو څلور کلن او یا پنځه کلن شو[1] او په همدې عمر کې د شق الصدر (سینې څیرولو) پیښه وشوه. امام مسلم له انس (رضي الله عنه) نه په روایت سره وایي: یوه ورځ رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له ماشومانو سره لوبې کولې چې جبرئیل (علیه السلام) ورته راغی، را ویې نیو، په ځمکه یې څملاوه، سینه یې ورڅیرې کړه، زړه یې ترې راویوست، یوه ټوټه غوښه یې ورنه لیرې کړه او ویې ویل: دا ستا په وجود کې د شیطان برخه ده، بیایې د سرو زرو په یوه طشت کې د زمزم په اوبو ومینځه، بیایې بیرته سره یو ځای کړ او پخپل ځای کې یې ورکیښود. ماشومان په منډو منډو دده رضاعي مورته ورغلل او ورته ویې ویل: چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ووژل شو. د کور خلک یې پسې راووتل او محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې پداسې حال کې مخې ته راغی چې مبارک رنګ یې الوتی و.[2]

د مور په له محبت نه ډکه غيږ کې

له دې پیښې نه وروسته حلیمه ورباندې وویریده او خپلې مورته یې ور تسلیم کړ، او بیا تر شپږ کلنۍ پورې له خپلې قدرمنې مور سره و.[3]

آمنې نیت وکړ چې د وفا په دود د خپل میړه د قبر زیارت وکړي، نو یې د یثرب په لور حرکت وکړ، او تقریبا دا پنځه سوه کیلو متره لار یې ووهله. پدې سفر کې یې یتیم زوی محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)، خادمه یې (ام ایمن) او سر پرست یې (عبدالمطلب) هم ورسره ملګري وو. آمنه هلته یوه میاشت پاتې شوه، خو چې د بیرته راتګ اراده کوي مریضه کیږي، او د لارې په اوږدو کې یې تکلیف زیاتیږي چې بالاخره د مکې او مدینې تر مینځ ابواء نومې سیمه کې وفات شوه.[4]

---

[1]. دا د زیاتره تاریخ پوهانو نظریه ده، خو د ابن اسحاق له روایت نه داسې معلومیږي چې دا پیښه په درې کلنۍ کې شویده، ابن هشام ۱۲۴/۱ - ۱۲۵ وګوره.

[2]. صحیح مسلم، باب الاسراء ۹۲/۱.

[3]. تلقیح فهوم الاثر ص ۷.

[4]. ابن هشام ۱۲۹/۱. تلقیح فهوم الاثر ص ۷ . محاضرات تاریخ الامم الاسلامیة للخضري ۲۳/۱. فقه السیرة للغزالي ص ۵۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مهربان نیکه ترسیوري لاندې

سپین ږیري عبدالمطلب خپل یتیم لمسی مکې ته راووست، زړه یې د لمسي له مینې او محبت نه ډک، ډیر وریاندې زهیر و، څکه هغه له نوي داسې غم سره مخ شوی و چې پخواني غمونه یې ټول را تازه کول. او همدا وجه وه چې عبدالمطلب لدې لمسي سره دومره مهرباني او نرمي کوله چې له بل هیڅ یوه اولاد سره یې نه وه کړې. هغه یې نه پرېښوده چې د بې کسۍ او تنهایۍ احساس وکړي، له خپلو زامنو نه یې هغه ته توجه ډیره وه. ابن هشام وايي: د کعبې تر سیوري لاندې به عبدالمطلب ته ځای برابریده، زامن به یې شاوخوا کیناستل ترڅو هغه به راغی، هیڅوک به هم ده ته د احترام او تقدیر له امله د ده په ځای نه کیناستل، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به چې لا تراوسه ځوان شوی هم نه و راته او د خپل بابا په ځای به کیناست، ترونو به یې منع کاوه، اجازه به یې نه ورکوله چې هلته کیني، خو عبدالمطلب به چې کله ولیدل نو ورته ویل به یې: زما زوی پرېږدئ قسم په خدای (جل جلاله) چې د لوړ شان خاوند دی. کله به محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خپل بابا سره ناست و، بابا به یې ورته په سر او شا د مینې لاس راتیراوه، او په کړو وړو (نقل او حرکت) به یې ډیر خوشالیده[1].

خو کله چې د حضرت محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د عمر آته کاله، دوې میاشتې او لس ورځې پوره شوې، مهربان بابا یې (عبدالمطلب) هم په مکه کې وفات شو. عبدالمطلب له خپل مرګ نه مخکې د خپل خوارږه لمسي کفالت ابوطالب ته چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د پلار (عبدالله) سکنی ورور کیده سپارلی و[2].

د شفیق تره په کفالت کې

ابو طالب د خپل وراره حقوق کامل او پوره ادا کړل، هغه یې له خپلو زامنو سره یوځای کړ، بلکه له هغوی نه یې زیات ځان ته رانژدې کړ، ډیر شفقت او محبت یې ورسره درلود. ترڅلوېښتو کالو زیاته موده یې خوا ته ولاړ و، هیڅ ډول مرسته او همکاري یې نه ورنه سپموله، د ده په سر به یې دوستي او دښمني کوله، د دې خبرې څه تفصیلات به په راتلونکو پاڼو کې راشي .

---

[1]. ابن هشام ۱۲۸/۱.

[2] .تلقیح فهوم الاثر ص ۷. ابن هشام ۱۲۹/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد (ﷺ) له رویه باران غوښتل کیږي

ابن عساکر له جلهمه بن عرفطه نه روایت کوي چې وایي:زه مکې ته راغلم، دغه وخت خلک له وچ کالۍ او قحطۍ سره لاس اوګریوان وو، قریشو ابوطالب ته وویل : وادي او سیمه وچکالۍ وهلې، خلک قحطۍ ځپلي، راځه د باران دعا وکړه، نو ابوطالب له یوه داسې هلک سره راووت چې مخ یې لکه د لمر په شان ځلیده، تا به ویل همدا اوس له لمر نه توري وریځې ایسته شوې او روڼ، روښانه لمر ورنه راښکاره شویدی. د هلک شا و خوا نور هلکان هم وو، ابوطالب راونیو او مبارکه شا یې د کعبې شریفې له دیوال سره ولګوله، هلک یې ګوته نیولې وه، د باران دعا یې وکړه ، پدې وخت کې په آسمان کې د وریځې یوه ټوټه هم نه لیدل کیده، خو ورو، ورو له یوې او بلې خوا نه وریځې را پیدا شوې، سره ټینګې شوې او داسې باران وشو چې سیمه اوبو په سر واخیسته، ټول وطن خړوب او شاداب شو. ابوطالب همدې پیښې ته په اشارې سره د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) داسې ستاینه کوي:

وابیض یستسقی الغمام بوجهه ثمال الیتامی عصمة للأرامل[1]

[هغه سپین او ښکلی دی، د ده له رویه د باران سوال کیږي، هغه د یتیمانو د پناه ځای او دکونډو محافظ او ساتونکی دی.]

بحیرا راهب

کله چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دولس کلن، او په بل روایت د دولسو کلو دوو میاشتو او لسو ورځو شو[2]، نو ابوطالب له ځان سره شام ته د تجارت لپاره یوووړ. شام ته لاړل تر څو بصری نومې سیمې ته چې په شام کې د حوران د منطقې یو ښار و ورسیدل. دا ښار هغه وخت په عربي جزیره کې د رومي مستعمرو مرکز و، دلته یو راهب چې په بحیرا سره مشهور و هم اوسیده، اصلي نوم یې جرجیس و. کله چې کاروان ور ورسید راهب ورته راووت ټول یې میلمانه کړل مخکې لدینه به هغه د چا مخې ته نه راووت.

---

[1] . مختصر سیرة الرسول (ص) للشیخ عبد الله النجدي ص ۱۵_۱۲.

[2] . دا د ابن جوزي خبره ده تلقیح فهوم الاثر ص ۷.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې د نښو او صفاتو له مخې وپيژانده، او پداسې حال کې چې د ده مبارک لاس يې نيولی و ويل يې : دا د ټول عالم سيد او پيشوا دی، الله تعالی به دا د عالميانو لپاره رحمت راليږي. ابوطالب پوښتنه ورنه وکړه، ته له کومه پدې موضوع خبر شوې؟ راهب ورته وويل:
کله چې تاسې لدې غونډۍ نه راښکاره شوئ، نو ټولې ونې اوتيږې په سجده شوې، .ونې اوکاڼي په انسانانو کې يوازې نبي ته سجده کوي. او همدا راز زه يې د نبوت د هغه مهر له مخې هم پيژنم کوم چې د ده د اوږې په لانديني کرپېدونکې باندې د منې په شکل اېښودل شويدی. مونږ پخپلو کتابونو کې هم د ده په هکله معلومات ليدلي او د ده صفات مو لوستلي دي. بيا يې له ابوطالب نه وغوښتل چې بيرته يې مکې ته بوزي، او شام ته لاړ نشي، ځکه کيدای شي هلته يهود څه زيان ور ورسوي، نو ابوطالب هم هغه له خپلو ځينو کسانو سره بيرته مکې ته واستاوه[1].

د فجار جگړه

د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په پنځلس کلنۍ کې د فجار جگړه ونښته. پدې جگړه کې قريش اوکنانه يوې خواته او قيس عيلان بلې خواته وو. د قريشو اوکنانه مشري د حرب بن اميه په غاړه وه ځکه هغه له ټولو نه مشر او د زيات شرف خاوند و.
د ورځې په لومړي سر کې قيس په کنانه باندې برلاسې وه، خو د ورځې په نيمايې برخه کې دجنگ حالت بدل شو او بری د کنانه په برخه شو.
دې جگړې ته ځکه حرب الفجار وايي چې پدې سره د حرم شريف او د حرام د مياشتو حرمت تر پښو لاندې شوی و. رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) هم پدې جگړه کې برخه درلوده، او خپلو ترونو ته به يې غشي برابرول[2].

حلف الفضول

[1] . مختصر سيرة الرسول (ص) ص ۱۲. ابن هشام ۱۸۰/۱تر ۱۸۳. په ترمذي او ځينو نورو کتابونو کې راغلي چې ابو طالب له خپل وراره محمد (ص) سره بلال (رض) بيرته مکې ته وليږه (تحفة الاحوذي)خو دا څرگنده غلطي ده ځکه کيدای شي بلال به هغه بالکل وجود نه درلود او که چيرته موجود هم و، نو نه له ابوبکر (رض) سره و او نه له ابو طالب سره، زاد المعاد ۱۷/۱.

[2] . ابن هشام ۱۸۴/۱_۱۸۵_۱۸۶_۱۸۷. قلب جزيرة العرب ص ۲۲.محاضرات تاريخ الامم الاسلامية ۲۳/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې جګړې نه وروسته د ذي القعدې په میاشت کې چې د حرم له میاشتو څخه ده حلف الفضول ((د فضول تړون)) ترسره شو. ددې کار اهتمام د قریشو ځینو کورنیو لکه بني هاشم، بنوالمطلب، اسد بن عبدالعزی، زهره بن کلاب او تیم بن مره کړی و.
ټول د عبدالله بن جدعان التیمي په کور کې چې مشر او د شرف خاوند و، سره راغونډ شول او داسې عهد او تړون یې وکړ چې : په مکه کې به له هر مظلوم سره ولاړ وي د هر مظلوم مرسته به کوي هغه د دې ځای اوسیدونکی وي اوکه دبل ځای، او تر هغه به د مظلوم خوا نه پریږدي ترڅو یې له ظالم نه ورته خپل حق نه وي اخیستي.
رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هم پدې تړون کې حضور درلود، اوکله چې په رسالت مشرف شو نو فرمائل یې: ((**لقد شهدت في دار عبدالله بن جدعان حلفا ما أحب أن لي به حمر النعم، ولو ادعى به في الإسلام لأجبت**[1])).
[زه د عبدالله بن جدعان په کورکې په یوه داسې تړون کې حاضر وم چې د هغه په بدل کې سره اوښان هم نه خوښوم، او که چېرته اوس د اسلام په دورکې هم ورته بلل شم نو لبیک به ورته ووایم.]
دغه تړون او د تعصب په اساس جاهلي حمیت (غیرت) یو له بل سره تناقض او منافات لري. ددې تړون د سبب او علت په هکله ویل کیږي چې د زبید قبیلې یوه سړي مکې ته څه سامان راوړی و، چې عاص بن وائل السهمي په بیه ورنه واخیست، خو بیا یې د هغه حق ادا نکړ، نوموړي سړي پدې هکله له ملګرو قبیلو لکه عبدالدار، مخزوم، جمح، سهم او عدي نه مرسته وغوښته، خو هیچا هم ورته توجه ونکړه او خبره یې وانه وریده، نو هغه د ابي قبیس غره سرته وخوت او په لوړ آواز سره یې داسې اشعار وویل چې خپل مظلومیت ته یې پکې اشاره کوله.
زبیر بن عبدالمطلب دې خواته متوجه شو، او ویې ویل دا سړی ولې داسې بې یاره او مددګار دی؟ یوې خوا بلې خواته لاړ اوپه پای کې مخکې یادې شوې قبیلې سره راټولې شوې، دا تړون یې لاسلیک کړ، بیا عاص بن وائل ته ورغلل اود زبیدي حق یې ورنه واخیست [2] .

د کړاوونو ژوند

---

[1] . ابن هشام ۱/۱۱۳_۱۳۵. مختصر سیرة الرسول (ص) ۳۰_۳۱.
۲ .مختصر سیرة الرسول (ص) ص ۳۰_۳۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ځوانۍ په لومړيو کې څه خاص کار او عمل نه درلود، خو متواتر روايتونه وايي چې مېږې به يې څرولې[1]. د بني سعد مېږې يې څرولې، او د څو قيراطو په بدل کې يې د مکې د خلکو رمه هم پوولې ده[2]. (يو قيراط (۰،۲۱۲۵) ګرامه سپين زر کېږي او پدې حساب يو مثقال له شل قيراطه سره برابر دی) . خوکله چې پنځه ويشت کلن شو، نو د خديجې (رضي الله عنها) مال يې د تجارت لپاره شام ته يووړ. ابن اسحاق وايي : خديجه بنت خويلد (رضي الله عنها) د مال، شرف او عزت خاونده ميرمن وه، خپل مال به يې د تجارت لپاره خلکو ته ورکاوه، او د مضاربت د اصولو په اساس به يې هغوی ته يوه برخه ټاکله، هغه وخت زياترو قريشو د تجارت کار و بار کاوه، او کله چې خديجه (رضي الله عنها) د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د رېښتينولۍ،امانتدارۍ، سپېڅلتيا، کرم او ښو اخلاقو نه خبره شوه، نو احوال يې ورولېږه چې د دې مال د تجارت لپاره شام ته يوسي او ده ته به له نورو خلکو نه زياته برخه وټاکي، او خپل غلام ميسره به هم ورسره واستوي. رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د خديجې (رضي الله عنها) پيشنهاد ومانه، او له ميسره سره يوځای د تجارت په خاطر شام ته وخوځيد[3].

له خديجې (رضي الله عنها) سره واده

کله چې رسول اکرم (صلی الله علیه وسلم) له شام نه راستون شو، او خديجې (رضي الله عنها) وليدل چې په مال کې يې د پخوا په نسبت ډېر زيات امانت او ديانتداري شوې او دومره برکت دی پکې چې مخکې يې هيڅکله هم دومره برکت نه و ليدلی. همدا راز ميسره هم د رسول اکرم (صلی الله علیه وسلم) د ښو او اوچتو اخلاقو، قوي او پاخه فکر، رېښتني منطق او امانتدارۍ خبرې د خديجې (رضي الله عنها) غوږونو ته ورسولې، نو همدا وه چې هغې خپل هدف وموند. خديجه داسې ښځه وه چې د عربو رئيسانو او مشرانو ور سره د واده هيلې درلودې، وړانديزونه به يې کول، خو دې به نه منل، مګر کله چې د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لدې اوچت شخصيت نه خبره شوه دومره ورنه متاثره شوه چې پخپله يې ورسره د واده اراده وکړه، د زړه دا

---

[1] . ابن هشام ۱۲۲/۱.

۲ . فقه السيرة لمحمد الغزالي. صحيح البخاري، الاجارات، باب رعي الغنم على قراريط ۳۰۱/۱.

۳ . ابن هشام ۱۸۷/۱_۱۸۸.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره يې خپلې ملګرې نفيسه بنت منيه ته وکړه، هغه د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورغله اوله خديجې (رضي الله عنه) سره يې د واده خبره ورسره مطرح کړه. رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) هم ومنله، له ترونو سره يې خبره وکړه، هغوی د خديجې (رضي الله عنها) تره ته ورغلل اوپدې ترتيب سره يې د واده عقد او تړون تر سره شو او ورپسې دواړو نکاح وکړه. د واده په مراسمو کې د بني هاشم خلک او د مضر قبيلې مشران حاضر وو. دا مبارک واده له شام نه د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د راستنيدو له ورځې نه دوې مياشتې وروسته ترسره شو. رسول اکرم (صلی الله عليه وسلم) خديجې (رضي الله عنها) ته په مهر کې شل اوښان ورکړل، خديجه (رضي الله عنها) هغه وخت څلويښت کلنه وه او د خپل وخت ترټولو ښځو نه د شرف، عزت، مال او پوهې له مخې وړاندې او اوچته وه. دا د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لومړنۍ بي بي وه او تر څو چې هغه نه وه وفات شوې رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) بل واده ونکړ[1].

له ابراهيم پرته نور ټول اولادونه يې له خديجې (رضي الله عنها) نه وو، لومړنی او مشر زوی يې قاسم نوميده او دده مبارک (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) کنيه نوم هم (ابوالقاسم) و، ورپسې زينب بيا رقيه، بيا ام کلثوم، بيا فاطمه او بيا عبدالله پيداشوي، د عبدالله لقب طيب او طاهر و. زامن يې ټول په وړوکوالي کې وفات شويدي، خو لوڼو يې اسلام راوړی او هجرت يې کړی دی، او له فاطمې (رضي الله عنهم اجمعين) پرته نورې درې واړه د خپل پلار (صلی الله عليه وسلم) په ژوند کې وفات شويدي، فاطمه (رضي الله عنه) د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له رحلت نه شپږ مياشتې وروسته وفات شويده (رضي الله عنهم اجمعين)[2].

د کعبې ودانول او د حجر اسود د شخړې حل

رسول اکرم (صلی الله عليه وسلم) پنځه ديرش کلن و چې قريشو د کعبې شريفې بيا ودانول پيل کړل، او دا هم ځکه چې کعبې شريفې هغه وخت له انساني قد نه د لږ شانته لوړې څلور ديوالۍ شکل درلود. د حضرت اسماعيل (عليه السلام) په زمانه

---

[1] . ابن هشام ۱/۱۸۹_۱۹۰. فقه السيرة لمحمد الغزالي ص **۵۹**. تلقيح فهوم الاثر ص ۷.

۲ . ابن هشام ۱/۱۹۰_۱۹۱. فقه السيرة ص ۲۰. فتح الباري **۵۰۷/۷**. که څه هم دا مصادر يو له بل سره ددې موضوع په هکله څه کم شانته اختلاف لري، خو مونږ ارجح قول را نقل کړيدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د کعبې اوچتوالی نه (۹) گزه و، خو چت يې نه درلود، او له همدې نه په استفادې سره د کعبې شريفې په منځ کې ايښودل شوې خزانه غلو ووهله، د دې ترڅنگ ډېره زمانه ورباندې تيره شوې وه، تعمير يې خراب شوی او ديوالونه يې چاودېدلي وو. او په همدې کال يعنې له بعثت نه پنځه کاله مخکې يو ډېر لوی سيلاب راغی چې مخه يې د کعبې شريفې په خوا وه، کعبه يې ډېره کمزورې کړه او هر وخت ددې احتمال موجود و چې پر ځمکه راپرېوزي، نو قريش مجبورشول ددې مبارکې خونې د مقام او منزلت د بقا پخاطر هغه بيا ودانه کړي.

ټولو پدې فيصله وکړه چې د کعبې شريفې په بيا ودانولو کې به يوازې حلالې پيسې لگوي، پدې کې به د رنډۍ اجرت (مهر)، د سود مال او په ظلم اخيستل شوې پيسې بالکل نه استعمالېږي. د بيا ودانولو لپاره ضروري وه چې پخوانی تعمير ونړول شي، خو هيچا هم دا جرات نه شوای کولی چې کعبه ورانه کړي، ترڅو وليد بن مغيره المخزومي په رنگولو پيل وکړ، خلکو وکتل چې څه زيان ور ونه رسيد، نو ټولو کار پيل کړ. هرې قبيلې ته خپله، خپله، خپله برخه ورکړه شوه، هرې قبيلې بيلې بيلې تيږې راوړې او کار پيل شو، باقوم نومې يو رومي معمار د کعبې شريفې معماري کوله، خوکله چې خبره د حجر اسود ايښودلو ته ورسيده د دوی ترمنځ اختلاف راولاړ شو چې دا شرف به د چا په برخه کيږي؟ دا جنجال څلور پنځه ورځې روان و، نژدې وه يوه سخته او خونړۍ جگړه ونښلي، خو ابو اميه بن مغيره مخزومي داسې فيصله وکړه هرڅوک چې لومړی د جومات (مسجد حرام) له دروازې نه را داخل شو هماغه به پدې هکله پريکړه کوي، ټولو دا خبره ومنله. د الله تعالی اراده داسې وه چې دا لومړی راتلونکی شخص به رسول (صلی الله عليه وسلم) وي، کله چې را ننووت ټولو وويل: بالکل سيي ده، دا امين دی، قبول مو دی، اوکله چې دوی ته راورسيد، له پيښې يې خبر کړ، نو ده مبارک يو څادر واخيست حجر اسود يې پکې کيښودله او بيايې د قبيلو مشرانو ته وويل چې هر يو د څادر يوه يوه څنډه ونيسي او حجراسود پورته کړي اوکله يې چې خپل ځاکلي ځای ته ورسوله، نو پخپل مبارک لاس يې را اوچته کړه او پخپل ځای يې کيښوده. دا يوه داسې معقوله پريکړه وه چې ټول خلک ورباندې خوښ شول.

پدې وخت کې له قريشو سره پاک مال اوپيسې کمې شوې، نو مجبورشول چې د شمال خوا ته له کعبې نه تقريباً شپږ گزه اوږده ځمکه پريږدي، او همدې ټوټې ته حجر يا حطيم وايي. دا ځل قريشو د کعبې دروازه له ځمکې نه اوچته جوړه کړه تر څو بې له اجازې څوک ورداخل نه شي، او کله چې کعبه شريفه پنځلس گزه لوړه شوه نو په شپږو ستنو سره يې چت ورباندې ودراوه. له تکميل نه وروسته د کعبې شريفې خونې مربع

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکل ځان ته ونيو چې لوړوالی يې تقريباً پنځلس متره دی. هغه ديوال چې حجر اسود پکې ده او هغه ته مقابل ديوال يعنی جنوبي او شمالي ديوالونه لس، لس متره اوږدوالی لري، حجر اسود د مطاف (طواف له ځای) نه يو نيم متر اوچته ايښودل شويده، دروازې واله ديوال او هغه ته مقابل ديوال دولس، دولس متره اوږده دي، دروازه له مځکې نه دوه متره اوچته ده. د کعبې شريفې تر ديوالونو چارګرد لاندې د کرسۍ په شکل يوه ضلعه را تاو شوې چې متوسط لوړوالی يې ۲۵ سانتي متره، او متوسط پلنی والی يې ۳۰ سانتي متره دی چې دا د شاذروان په نامه ياديږي، او په حقيقت کې دا هم د کعبې شريفې برخه ده خو قريشو دا هم د باندې پرې ايښې ده[1].

له نبوت نه مخکې اجمالي سيرت

رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ټولو هغو نيکو او غوره اخلاقو او عاداتو درلودونکی و کوم چې هغه وخت يې ځنې شريف خلک په متفرقه توګه درلودونکي وو. هغه جناب د قوي او روښانه فکر، پياوړي نظر او استعداد لوړ ځلی و د زيات ذکاوت، تيز او رڼا دماغ د سيي او درست هدف او وسيلې ټاکونکی و. د هغه جناب له اوږدې خاموشۍ نه ورته د غور، تفکر، او حق پلټنې ښه فرصت په لاس ورتله، د الله تعالی رسول (صلی الله عليه وسلم) پخپل تيز او پياوړي ذهن او روښانه فطرت سره د ژوند ټولې پاڼې، د خلکو او ډلو ټول حال اواحوال لوستلي او څيړلي وو، او په کومو خرافاتو کې چې دا خلک راګير وو له هغه نه يې ځان پاک او ډير ليرې ساتلی و، له ټولو بې لاريو نه پاک او په عقل او بصيرت مبني او لوړ ژوند يې تيراوه. خلکو به چې هر د خير کار کاوه نو هغه جناب به پکې له ټولو نه وړاندې و، او که به د خير کار نه و نو تنهايي او ګوشه نشيني به يې غوره کوله. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) کله هم شراب ندي څښلي، د بتانو په نامه حلال شويو مالونو غوښه يې نده خوړلې، او د بتانو په وياړ جوړو شويو ميلو او مجالسو کې يې بالکل برخه نده اخيستې. د ژوند له پيل نه يې لدې باطلو معبودانو او هرډول خرافاتو سره سخته کينه او کرکه وه، تردې چې د لات او عزی په نامه قسم يادول يې هم نه شوای تحمل کولی[2].

---

[1] . ابن هشام ۱۹۲/۱_۱۹۷. فقه السيرة ص ۲۲_۲۳. صحيح البخاري، باب فضل مکة و بنيانها ۲۱۵/۱.

[2] . له بحيرا سره يې خبرو کې ددې خبرې د اثبات دليل موجود دی، ابن هشام ۱۲۸/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې کې هيڅ شک او شبهه نشته چې هغه (صلی الله عليه وسلم) د تقدير په حفاظت او ساتنه کې و، ځکه هرکله به يې چې د دينوي لذتونو د حصول پخاطر نفساني جذبات راوپاريدل، او يا به يې زړه دېته تيار شو چې د کوم ناپسنديده او ناخوښ عادت او يا رواج تقليد او پيروي وکړي، نو سمدلاسه به الهي رحمت او عنايت مداخله کوله او دې ډول کارته به يې نه پريښود.د ابن اثير په روايت سره رسول اکرم (صلی الله عليه وسلم) فرمايي: ((**ما هممت بشئ مما كان أهل الجاهلية يعملون غير مرتين، كل ذلك يحول الله بيني و بينه ثم ما هممت به حتى أكرمني برسالته قلت ليلة للغلام الذي يرعى معي الغنم بأعلي مكة: لو أبصرت لي غنمي حتى أدخل مكة أو أسمر بها كما يسمر الشباب! فقال:افعل فخرجت حتى إذا كنت عند أول دار بمكة سمعت عزفا، فقلت: ما هذا ؟فقالوا: عرس فلان بفلانة، فجلست أسمع، فضرب الله على أذني فنمت، فما أيقظني إلا حرالشمس. فعدت إلى صاحبي فسألني، فأخبرته، ثم قلت ليلة أخرى مثل ذلك، و دخلت بمكة فأصابني مثل أول ليلة .. ثم ما هممت بسوء**[1])).

[له دوه مرتبو پرته ما د هغو کارونو چې د جاهلي دورې خلکو به کول تصور او تش خيال هم ندی کړی، خو دا دواړه مرتبې هم الله تعالی زما او هغه کار ترمنيځ حايل او خنډ پيداکړې يعنی هغه مې سرته ندي رسولي او پدې پسې مې بيا هيڅکله هم داسې اراده او تصور ندی‌کړی ترڅو الله تعالی په رسالت مشرف کړم. يوه شپه مې خپل ملګري ته چې د مکې په پاسنۍ برخه کې يې ميږې راسره پوولې، وويل: که ته مې ميږو ته ګورې، نو زه به مکې ته لاړ شم او هلته به لکه د نورو ځوانانو په شان د شپې د کيسو ويلو په مجلس کې ګډون وکړم. ملګري راته وويل : سيې ده لاړشه. زه وخوځيدم د مکې لومړني کورته چې ورسيدم د باجې (موسيقۍ) آواز مې ترغوږو شو، پوښتنه مې وکړه څه خبره ده؟ دوی راته وويل: چې د فلاني او فلانۍ واده دی. زه کيناستم او دا آواز اورم، يو ځل مې الله تعالی غوږونه بندکړل، خوب راباندې راغی اوهمدلته ويده شوم ترڅو د لمر ګرمۍ راويښ کړم او بيرته خپل ملګري ته ورغلم او د هغه د پوښتنې په ځواب کې مې ټوله کيسه ورته بيان کړه. يوځل مې بيا يوه بله شپه خپل ملګري ته همداسې وويل او مکې ته لاړم، نو دا ځل هم هماغه پيښه راسره

[1] . حاکم او ذهبي دا حديث صحيح بولي، خو ابن کثير په البداية والنهاية ۲۸۷/۲ کې همدا حديث ضعيف بللی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشوه، او لدینه وروسته مې کله هم د بد کار اراده نده کړې.
امام بخاري (رحمه الله) له جابر بن عبدالله (رضي الله عنه) نه روایت کوي وايي: کله چې کعبه شریفه جوړیدله، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او عباس (رضي الله عنه) لاړل تیږې یې راوړې، حضرت عباس(رضي الله عنه) رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته وویل: خپل لنګ په اوږه کېږده دا دې اوږې له تیږو نه ساتي (نه به خوږیږي) خو پدې سره رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په ځمکه راپریوت، سترګې یې د آسمان په لور وختلې، او کله چې را په حال کې شو چېغې یې وهلې،(ازاري، ازاري) زما لنګ، زما لنګ، چی بیا یې د هغه جناب لنګ وروتاړه. په یوه بل روایت کې راځي چې لدېنه وروسته هیڅکله دده مبارک عورت ندی لیدلی شوی[1].
رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د غوره اخلاقو، پاک سیرت، اوچت کردار او سپیڅلي عمل خاوند و، له ټولو نه زیات غیرتي، له هر چا نه زیات د ښو او خوږو اخلاقو او نیکې معاملې درلودونکی و. نیک او عزیز ګاونډی، په حلم اوریښتینولۍ، نرمۍ او عفت کې له هر چا نه مخکې، د خیر خاوند، نیک عمله، کریم، امین، با وفا او په عهد ټینګ ولاړ انسان و. هر څوک یې په عظمت او عزت قایل وو، هغه د ټولو نیکیو مجموعه او نمونه وه، خپل قوم ورته د امین لقب ورکړی و، او لکه چې حضرت خدیجه (رضي الله عنها) دده مبارک په هکله فرمایي:
((یحمل الکل، ویکسب المعدوم، ویقرئ الضیف، ویعین علي نوائب الحق[2])). [هغه به د بې وزلانو مرسته کوله، د هغوی بار به یې اوچتاوه، د فقیرانو او تش لاسیو لپاره به یې بندوبست کاوه، د میلمه قدر او درناوی به یې کاوه، او په پیښو، او حوادثو کې به یې د حق مرسته او پلوي کوله.]

---

[1] . صحیح البخاري باب بنیان الکعبة ۵۴۰/۱.
۲ . صحیح البخاري ۳/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نبوت او رسالت په سيورو کې

د حراء په غار کې

کله چې رسول اکرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) څلويښت کلنۍ ته نژدې شو، نو تفکر او تاملاتو يې دده او نور قوم ترمنځ فکري او ذهني واټن ډير سره ليرې کړئ و. همدا وه چې نوريې تنهايي ډيره خوښيدله، له ځان سره به يې څه سويق (يو ډول خواړه دي چې د غنمو او وربشو له ډيرو ميدو اوړو نه تيارېږي) او اوبه واخيستې او په جبل نورکې به يې د حراء غار ته تشريف يووړ. دغه ځای له مکې مکرمې نه تقريباً دوه ميله فاصله لري، دا يو برابر شانته غار دی چې اوږدوالی يې څلور ګزه اوعرض يې پاوکم دوه ګزه دی، دا غار په ځمکه کې د ننه ندی بلکه د دوو لويو تيږو له يوځای کيدو نه جوړ شوی يوکت دی .

رسول اکرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) به چې کله دې غار ته تشريف وړه، نو حضرت خديجه (رضي الله عنها) به هم ورسره تلله او ده ته نژدې چېرې به اوسيدله. محمد (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) به د رمضان مياشت په غار کې تيروله، څوک فقيران به که ورباندې پيښيدل نو څه خوراک به يې ورکاوه، ټول وخت به په عبادت بوخت و په کائناتو او د هغه قدرت په هکله به يې غور فکر کاوه چې دا ټول شيان يې پيداکړيدي. ده د خپل قوم عقيده او مسلک نه شوای منلی، د هغوی ټول باطل افکار او تصورات يې ردول، خو خپله يې هم له ځان سره کوم واضح او څرګند منهج او مسلک نه درلود، او نه يې داسې لاره پيژندله چې زړه يې ورباندې مطمئن او ډاډه شوی وی[1]. لدې تنهايۍ او ګوښه والي سره د رسول اکرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) مينه او محبت په حقيقت کې يو الهي تدبير و، تر څو هغه (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د رسالت د درانده پيتې اوچتولو لپاره تيار او برابر کړي. ښکاره خبره ده هغه روح او شخصيت چې د انساني ژوند د بدلون او د انساني ژوند په واقعيتونو او حقايقو باندې د اغيزې لپاره انتخاب شوی وي، د داسې روح او شخصيت لپاره دا ضروري ده چې څه موده ګوښې او تنها وي، د ځمکې له کارونو، د

---

[1] . رحمة للعالمين ۴۷/۱. ابن هشام ۳۵/۱_۳۶. في ظلال القرآن ۱۶۶/۲۹.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند له شور او هسکو، ټیټو، د خلکو له وړو وړو امورو او مسائلو نه لیرې چېرته ګوښه کې وي.
همدا و د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لپاره د الله تعالی تدبیر، غوښتل یې هغه د لوی امانت د اوچتولو، په ځمکه او نړۍ کې د یوه ستر انقلاب، او د تاریخ د مسیر د بدلون لپاره آماده کړي، نو له بعثت نه دری کاله مخکې یې د تنهایۍ او ګوښوالي دا سلسله ورته پیل او برابره کړه، پوره یوه میاشت به رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په کائناتو کې فکر کاوه، او د کائناتو تر شا د هغه غیبي قوت او قدرت په هکله به یې فکر او تدبر کاوه چې دا ټول شیان یې پیدا کړیدي، تر څو د پوره تیارۍ سره د الله تعالی په اذن او ارادې سره لدې غیبي قدرت سره د تعامل نیته او فرصت راورسیږي.[1]

جبریل (علیه السلام) وحي راوړي

کله چې د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ژوند څلویښت کاله پوره شول او همدا د ذهني او عقلي کمال عمر دی، ویل کیږي چې رسولان په همدې عمر کې په نبوت مشرف شوي، نو د ژوند له افق نه یې د نبوت آثار او نښانې راښکاره او څرګندې شوې. دغه آثار او نښې خوبونه وو، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به چې هر خوب لیده هغه به لکه د سپیده داغ په شان را ښکاره او څرګندیده (خوبونه یې حقیقت وو). دې حالت شپږ میاشتې دوام وموند او څرنګه چې د نبوت ټوله دوره درویشت کاله وه نو دا موده د نبوت د دورې شپږ څلویښتمه برخه کیږي. د حراء په غار کې د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د عزلت او ګوښه والي په دریم کال د رمضان په میاشت کې د ځمکې پر خلکو د الهي رحمت باران وشو، الله تعالی محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په نبوت مشرف کړ او د جبریل (علیه السلام) په واسطه یې د قرآنکریم څو آیتونه ورباندې نازل کړل.[2]
که پدې هکله موجود قرائن او دلایل لږ په غور او دقت سره تر نظر تیر کړو نو ویلی شو

---

[1]. في ظلال القران ۲۹/۱۶۶-۱۶۷

[2]. ابن حجر وايي: بیهقي ویلي چی د خوب لیدو مرحله شپږ میاشتی وه، او پدې سره ویلی شو چی د خوب له لارې د نبوت پیل په خګلویشګت کلنی او د ربیع الاول په میاشت کی شوی دی، او په ویشګه د وحي راتلل د رمضان په میاشت کي شروع شویدي. فتح الباری ۱/۲۷.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا د رمضان د میاشتې یوویشتمه او د دوشنبې شپه وه چې د (۶۱۰م) کال د اګست له لسمې نیټې سره سمون خوري. دغه وخت د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) عمر په قمري حساب پوره څلویښت کاله، شپږ میاشتې او دوولس ورځې او په شمسي حساب نهه دیرش کاله، درې میاشتې او دوولس ورځې و.[1]

---

[1]. د بعثت او د وحي د نزول د لومړنۍ میاشتې د تحدید په هکله مورخین پخپل مینځ کې اختلاف لري، زیاتره دا نظر لري چې دا د ربیع الاول میاشت وه، نور وایي د رمضان میاشت وه، او ځینو نورو ویلي چې دا د رجب میاشت وه (مختصر سیرة الرسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) للشیخ النجدي ص ۷۵) خو زمونږ په رایه دوهم نظر (د رمضان میاشت) د تایید وړ دی. ځکه الله تعالی فرمایي: ((شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ)) (البقرة: ۱۸۵) ترجمه: میاشت د رمضان هغه میاشت ده چې نازل کړی شوی پدې کې قرآن. او بل ځای فرمایي ((إِنَّا أَنزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ)). (القدر: ۱) بیشکه مونږ نازل کړیدی دغه (قرآن) په شپه د قدر کې. د قدر شپه خو د رمضان په میاشت کې ده، او د همدې قدر شپې ته الله تعالی اشاره کوي فرمایي: ((إِنَّا أَنزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُّبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ)) (الدخان:۳)
بله دا چې رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به د رمضان میاشت د حراء په غار کې تیروله، او دا خو په ډاګه ده چې جبرئیل (علیه السلام) د لومړي ځل لپاره د حراء په غار کې ورته راغلی و.
هغه کسان چې وایي د وحي نزول د رمضان له میاشتې پیل شوی دوی بیا پدې کې سره اختلاف لري چې دا کومه ورځ وه، ویل کیږي چې دا د رمضان اوومه، او ځینې نور وایي د رمضان اوولسمه او په بل روایت سره اتلسمه نیټه وه [مختصر سیرة الرسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ص ۷۵. رحمة للعالمین ۴۹/۱]. خو خضري پخپل کتاب کې پدې تاکید کړی چې دا د رمضان اوولسمه نیټه وه (محاضرات تاریخ الامم الاسلامیه للخضری ۲۹/۱).
خو مونږ دا د رمضان یوویشتمه نیټه بولو که څه هم هیچا دا ندي ویلي چې دا یوویشتمه نیټه وه، خو څرنګه چې ټول او یا اکثر سیرت پوهان پدې اتفاق لري چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دوشنبې په ورځ په نبوت مبعوث شویدی،ددې نظر تایید هغه حدیث هم کړی چې د حدیث امامانو روایت کړیدی. له ابو قتاده (رضي الله عنه) نه روایت دی چې د دوشنبي د ورځې د روژې په هکله له رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه پوښتنه وشوه، ده ورته وفرمایل: په همدې ورځ زه پیدا شوی یم او په همدې ورځې وحي راته راغلې ده، او بل عبارت داسې دی: دا هغه ورځ ده چې زه پکې پیدا شوی یم، او دا هغه ورځ ده چې زه پکې په نبوت مشرف شوی یم او یا وحي راباندې را نازله شویده. (صحیح مسلم ۱: ۳۲۸. احمد ۲۹۷/۵ – ۲۹۹
په نوموړي کال کې د رمضان د میاشتې اوومه، څوارلسمه، یوویشتمه او آته ویشتمه نیټه د دوشنبې له ورځې سره سمون لري او صحیح روایتونه دا ښیي چې د قدر شپه د رمضان د دریمې لسیزې په طاق شپو کې ده، او پدې شپو کې له یوې نیټې نه بلې نیټې ته انتقال مومي. او کله چې د الله تعالی دا قول ((إِنَّا أَنزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ)) او د ابو قتاده دا روایت چې وایي چې د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) بعثت د دوشنبې په ورځ و، او همدا راز د علمي، تجربوي جنترۍ له مخې د نوموړي کال د رمضان د میاشتې د دوشنبې ورځې تر نظر تیرې کړو او بیا دا ټول سره مقایسه کړو نو دا به راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس راځئ حضرت عايشې (رضي الله عنها) ته غوږ شو چې د دې عظیمې پېښې کیسه راته واوروي، هغه پیښه چې د الهي نور یوه داسې شعله وه چې د کفر او جاهلیت تیارې یې له مینځه یوړې د ژوند تګلاره یې او مسیر یې بدل کړ، د تاریخ مخه یې بلې خوا ته وګرځوله، حضرت عايشې (رضي الله عنها) فرمایلي:

((أول ما بدئ به رسول (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) من الوحي الرويا في النوم، فكان لايرى رويا إلا جاءت مثل فلق الصبح، ثم حبب إليه الخلاء وكان يخلو بغار حراء فيتحنث فيه – و هوالتعبد– الليالي ذوات العدد قبل أن يترع إلى أهله، ويتزود لذلك، ثم يرجع إلى خد يجة فيتزود لمثلها حتى جاءه الحق و هو في غار حراء، فجاءه الملك فقال: اقرأ، فقلت: ما أنا بقارئ، قال: فأخذني فغطني حتى بلغ مني الجهد، ثم أرسلني فقال: اقرأ، فقلت: ما أنا بقارئ فأخذني فغطني الثالثة، ثم أرسلني فقال:((اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذي خَلَقَ (١) خَلَقَ الإِنسَانَ مِنْ عَلَقٍ (٢) اقْرَأْ وَرَبُّكَ الأَكْرَمُ (٣) الَّذي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ (٤) عَلَّمَ الإِنسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ (٥))(١)

فرجع بها رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) يرجف فواده، فدخل علي خديجة بنت خويلد فقال: زملوني، زملوني فزملوه حتى ذهب عنه الروع، فقال لخديجة: مالي، و أخبرها الخبر، لقد خشيت على نفسي. فقالت خديجة: كلا، والله ما يخزيك الله أبدا، إنك لتصل الرحم، و تحمل الكل، و تكسب المعدوم و تقرئ الضيف، و تعين على نوائب الحق، فانطلقت به خديجة حتى أتت به ورقة بن نوفل بن اسد بن عبدالعزى بن عم خديجة.

وكان امرءا تنصر في الجاهلية، وكان يكتب الكتاب العبراني، عمي، فقالت له خديجة: يا ابن عم! اسمع من ابن اخيك، فقال له ورقة: يا ابن اخي ماذا ترى؟ فاخبره رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) خبر ما رأى، فقال له

په أاکګه شي چیګ د رسول اکرم (صلی الله علیه وسلم) بعثت د رمضان د یوویشتمیګ نیتګیګ په شپه پیل شویدی.

(1). دا آیتونه د الله تعالی تردې قول پورې (علم الانسان مالم یعلم) پورې را نازل شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورقة: هذا الناموس الذي نزله الله على موسى يا ليتني فيها جذعا، ليتني أكون حيا إذ يخرجك قومك، فقال رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم): أو مخرجي هم؟ قال: نعم، لم يأت رجل قط بمثل ما جئت به إلا عودي، و إن يدركني يومك انصرك نصرا موزرا، ثم لم ينشب ورقة أن توفي و فتر الوحي)).[1]

[**يعني**: پر رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) باندې د وحي پيل له نيکو او ريښتينو خوبونو نه شويدی، رسول اکرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) به چې هر خوب ليده لکه د سپيده داغ په شان به ښکاره او څرګندېده،(تحقق به يې موند) ورپسې رسول (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته تنهايي او ګوښه والی محبوب او ګران شو، نو د حراء په غار کې به يوازې او تنها په عبادت بوخت و، څو شپې به يې کورته تشريف نه ووړ، ددې څو شپو توښه، خوراک او څښاک به يې له ځان سره وړه (کله به چې خلاص شول) نو بيا به حضرت خديجې (رضي الله عنها) ته راتله او تقريباً د همدومره نورو شپو آذوقه (توښه) به يې له ځان سره وړله، تر څو حق ورته راغی، دغه وخت حضرت رسول اکرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د حراء په غار کې تشريف درلود چې فرښته ورته راغله، او ورته ويې ويل: چې ووايه، رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: زه لوستونکی نه يم، فرمايي: چې دغه وخت نوموړې فرښتې ونيوم او په داسې زور سره يې په غيږ کې ورټينګ کړم چې بالکل بې سېکه شوم، بيا يې پرېښودم، او راته ويې ويل: ووايه، ما ورته وويل: زه لوستونکی نه يم نو بيايې په همداسې زور سره راونيوم چې بالکل بې سېکه شوم، بيايې پرېښودم او راته ويې ويل: ووايه، ما بيا ورته وويل: زه لوستونکی نه يم، نو د دريم ځل لپاره يې په همداسې زور سره راټينګ کړم چې بالکل بې سېکه شوم بيا يې پرېښودم او دا آيتونه يې راته ولوستل ((**اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ (١) خَلَقَ الإِنسَانَ مِنْ عَلَقٍ (٢) اقْرَأْ وَرَبُّكَ الأَكْرَمُ (٣) الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ (٤) عَلَّمَ الإِنسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ (٥)**)) (ولوله اې محمده! (قرآن) په برکت د نامه د رب خپل، هغه رب چې پيداکړې يې دي ټول مخلوقات، پيدا کړی يې دی انسان له ټوټو د ترلیو شويو وينو څخه، ولوله (اې محمده! قرآن) حال دا چې ستا رب لوی کريم دی (پرټولوکريمانو).

رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) لدې آيتونو سره کورته راستون شو،

---

[1]. صحيح البخارى ١/ ٢-٣ باب كيف كان بدء الوحي. د الفاظو د لږ اختلاف سره دا روايت د بخاري شريف په كتاب التفسير او تعبير الرويا كي هم روايت شويدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه يې رپيده، حضرت خديجې (رضي الله عنها) ته ورغی او ورته ويې فرمايل: ما ونغاړئ، ما ونغاړئ، په څادر کې مې پټ کړئ، هغې هم په څادر کې پټ کړ، تر څو ويره او خوف يې له زړه نه ووتل. بيا رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ددې پېښې کيسه ورته بيانوله او ويې فرمايل: په ماڅه شوي؟ کيسه يې ورته وکړه او زياته يې کړه، زه پخپل ځان ويريدم. خديجې (رضي الله عنها) ورته وويل: نه داسې نده، قسم په الله چې خدای به تاکله هم رسوا او خوار نکړي، ته د خپلوۍ اړيکې ټينګې ساتې د صله رحمۍ خاوند يې، د بې وزلانو بار او پيتی اوچتوې، د نادراه او بې وسه خلکو لاس نيوی کوې، د ميلمنو قدر او عزت کوې، او د حق په مصيبتونو کې مرسته او کومک کوې يا تل د حق پلوي کوې. بيا خديجی (رضي الله عنها) د خپل تره زوی ورقه بن نوفل بن اسد بن عبدالعزی ته ورووست. ورقه د جاهليت په وخت کې عيسايي شوی و په عبراني ژبه يې ليکل کولی شوی، او په همدې ژبه به يې د خپل توان تر اندازې انجيل ليکه، خو دغه وخت ډير زوړ شوی و سترګو يې نه ليدل. حضرت خديجې (رضي الله عنه) ورته وويل: اې د تره زويه! د وراره کيسه دې واوره چې څه وايي. ورقه وويل: وراره! وايه څه دې ليدلي؟ رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د خپلو سترګو ليدلی حال ورته بيان کړ. بيا ورقه ورته وويل: دا همغه فرښته ده کومه چې الله تعالی موسی (عليه السلام) ته راليږلې وه، کاشکې زه پياوړی او توانمند وای، اې کاش زه هغه وخت ژوندی وم کله چې تا خپل قوم شړي. رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: آيا دا خلک به ما شړي؟ ورقه وويل: هو، هر وخت چې چا ستا په شان پيام راوړی دی، نو له هغه سره حتما دښمني شويده، که زه ژوندی پاتې شوم نو پوره مرسته به دې وکړم. مګر څه وخت وروسته ورقه وفات شو او وحي هم په موقتي توګه بنده شوه.]

د طبري او ابن هشام له روايت نه دا څرګنديږي چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د وحي له ناڅاپي راتلو وروسته د حراء له غار نه وتلی و، خو بيا بيرته ورته را ګرزيدلی او خپل ټاکلی وخت يې هملته پوره کړی و او ورپسې يې مکې ته تشريف وړی و. د طبري روايت له غار نه د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د وتلو سبب هم په ګوته کوي، هغه روايت داسې دی:

رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د وحي د راتلو يادونه کوي فرمايي: د الله تعالی په مخلوقاتو کې مې له شاعر او ليوني نه بل شی زيات بد نه ايشيدل (يعنی لدې دواړو سره مې له بل هر شي نه زياته کينه درلوده) ان تر دې چې هغوی ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې کتل هم نه شوی تحمل کولی، (کله چې وحي راته راغله) نو له خپل ځان سره مې وویل: چې دا زه (خپل مبارک ځان ته یې اشاره ده) شاعر یا لیونی دی! نه ، زما په هکله به قریش کله هم داسې خبره و نشي کړی، زه د غره سرته خیژم او له هغه ځای نه ځان را خطا کوم، تر څو مړ شم او د تل لپاره په راحت شم! رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فرمایي: زه په همدې فکر ووتلم، خو کله چې د غره نیمایي ته ورسیدم له آسمان نه مې آواز واورید چې راته وایي: اې محمده! ته د الله رسول یې (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) زه جبریل (علیه السلام) یم. فرمایي: کله مې چې د آسمان په لوري وکتل که ګورم چې جبرئیل (علیه السلام) د یوه سړي په شکل او څیره کې د آسمان په افق کې پښې ایښې دي او وایي: اې محمده، ته د الله تعالی رسول یې، او زه جبریل یم. فرمایي: ودریدم او ورته کتل مې، او په همدې مشغول شوم او خپله اراده مې عملي نکړه، په ځای ولاړ وم هیڅ وروسته او مخکې نه تلم، د آسمان هرې خوا ته به مې چې وکتل نو هملته به مې جبرئیل (علیه السلام) په همغه شکل لیده، همدلته ځای په ځای ولاړ وم نه مخکې تلم او نه وروسته ترڅو خدیجې (رضي الله عنها) څوک راپسې را واستول، هغوی تر مکې رسیدلي وو اوبیرته خدیجې (رضي الله عنها) ته راستانه شوي وو، او زه هملته ولاړ وم، بیا جبرئیل (علیه السلام) رانه لاړ، او زه هم بیرته خپل اهل ته راستون شوم[1]. خدیجې (رضي الله عنها) ته ورغلم او د هغې له زنګانه سره پداسې حال کې چې تکیه مې ورباندې کړی وه کیناستم، راته ویې ویل : اې ابوالقاسمه: چېرته وې؟ قسم په خدای (جل جلاله) چې ما خلک درپسې ولیږل تر مکې لاړل او بیرته راستانه شول، نو ما د سترګو لیدلی حال ورته بیان کړ، دې راته وویل: د تره زویه! خوشاله اوسه، له ثبات نه کار واخله زما دې په همغه ذات قسم وي چې د خدیجې ځان د هغه په واک کې دی چې زما دا هیله ده چې ته به ددې امت نبي او رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وې[2]. بیا ورقه بن نوفل ته ورغله او هغه یې له پیښې خبرکړ، نو ورقه ورته وویل: قدوس، قدوس، قسم په هغه ذات چې د ورقه ژوند د هغه په واک کې دی چې ده ته همغه ناموس اکبر (فرښته) راغلې ده کومه به چې موسی (علیه السلام) ته راتله، دا ددې امت نبي دی، ورته ووایه ټینګ او ثابت اوسه. بیا خدیجه (رضي الله عنها) ورته راغله او د ورقه بن نوفل خبرې یې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته وکړې. وروسته کله چې رسول اکرم د حراء په غار کې خپل مقرر وخت پوره کړ او مکې ته یې تشریف یووړ، نو

---

[1] . دا د طبري متن دی ۲۰۷/۲.

[2] . دا د ابن هشام متن دی ۲۳۷/۱_۲۳۸.

له ورقه سره يې وکتل او کله چې ورقه د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خبرې واوريدې ورته ويې ويل: قسم په هغه ذات چې زما نفس د هغه په واک کې دی ته ددې امت نبي يې او تا ته هماغه ناموس اکبر (فرښته) راغلي دی کوم چې موسی (عليه السلام) ته راغلی و.

د وحي موقتي بنديدل

د وحي ددې موقتي بنديدو په هکله ابن سعد له ابن عباس (رضي الله عنهما) نه يو روايت رانقل کړيدی دا ښيي چې وحي صرف څو ورځې بنده شوې وه[1]. د مسئلې په ټولو اړخونو کې له غور او څيړنې وروسته همدا نظر له نورو نه سيي او قوي بلکه يقيني ښکاری. او دا چې ويل کيږي دغه موده دری او يا دوه نيم کاله وه، د دا ډول نظر په هکله دلته يوازې دومره ويلی شو چې دا له حقيقت نه ليرې او بې اساسه خبره ده. د وحي د بنديدو پدې ورځو کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ډيرغمګين او پريشانه و، ويرې او حيرت اخيستی و. امام بخاري (رحمه الله) په کتاب التعبير کې يو روايت داسې رانقلوي :

((و فترالوحي فترة حتى حزن النبي (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) فيما بلغناحزنا عدا منه مرارا كي يتردى من رووس شواهق الجبال فكلما أوفى بذروة جبل لكي يلقي نفسه منه تبدى له جبريل فقال يا محمد! انك رسول الله حقا، فيسكن لذلك جأشه، و تقر نفسه، فيرجع، فإذا طالت عليه فترة الوحي غدا [2]لمثل ذلك، فإذا أوفى بذورة الجبل تبدى له جبريل فقال له مثل ذلك[3])). [د څه وخت لپاره وحي بنده شوه، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دومره خفه او غمګين شو چې څو ځله يې د غره لوړې څوکې ته په منډه، منډه تشريف وړی ترڅو له

---

[1] . ابن هشام ۱۳۸/۱ لنډيز. د بخاري شريف له سياق او بدې هکله د نورو روايتونو له تقابل او څيړنې وروسته ويلی شو چې مکې ته د رسول (ص) ستنيدل او له ورقه سره ملاقات د وحي له نزول وروسته به همغه ورځ تر سره شوی و. او له مکې له بيرته ستنيدو وروسته يې پاتې موده په غار حراء کې پوره کړې وه.

۲ . په عين (ع) سره دی چې له العدو نه اخيستل شوی او تيز تګ ته وايي او په ځينو نسخو کې په غين(غ) هم راغلی دی.

۳ . صحيح البخاري کتاب التعبير باب اول ما بدئ به رسول الله (ص) من الوحي الرويا الصالحة ۱۰۳۴/۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ځای نه ځان راوغورځوي، خو کله به چې د غره څوکې ته ورسید ترڅو ځان راوغورځوي، نو جبریل (علیه السلام) به ورته را څرګند شو او ورته ویل به یې: اې محمده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته په حقه د الله تعالی رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې. پدې سره به د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) زړه ډاډه شو، پریشاني به یې ورکه شوه او بیرته به ستون شو، خو بیا به چې د وحي بندیدلو موده ورباندې اوږده شوه، نو بیا به په همدې اراده ووت او د غره څوکې ته به چې ورسید، نو یوځل به بیا حضرت جبریل (علیه السلام) ورته راښکاریده او هماغه خبره به یې ورته تکراروله.]

جبریل (علیه السلام) بیا وحي راوړي

ابن حجر (رحمه الله) وایي چې: دا (د وحي څو ورځې بندیدل) ددې پخاطر وو چې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه هغه ویره لیرې شي کومه چې د وحي له نزول سره پیداشوې وه او تر څو د وحي بیا راتګ ته یې تنده زیاته شي[1]. کله چې د ویرې اوحیرت پردې څیرې شوې د حقیقت او واقعیت تهداب ټینګ شو، او رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په علم الیقین سره پوه شو چې هغه د لوی او متعال خدای (جل جلاله) له پلوه په نبوت مشرف شویدی، او هغه فرښته چې ورته راغلې وه د وحي را وړونکې فرښته ده چې ده ته له آسمان نه وحي راوړي، نو د وحي بیا راتګ ته یې شوق او انتظار د وحي د بیا راتګ په صورت کې د ثبات او ټینګار سبب شو. بالاخره جبریل (علیه السلام) بیاورته راغی، امام بخاري (رحمه الله) له جابر بن عبدالله نه روایت کوي وایي: له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه مې اوریدلي چې د وحي د بندیدو په هکله فرمایي :

((فبينا أنا أمشي سمعت صوتا من السماء، فرفعت بصري قبل السماء، فإذا الملك الذي جاءني بحراء قاعد على كرسى بين السماء والارض، فجئثت منه حتى هويت إلى الأرض فجئت أهلي فقلت زملوني، زملوني، فزملوني، فأنزل الله تعالى:((ياايهاالمدثر)) إلى قوله ((فاهجر)) ثم حمي الوحي وتتابع)) [2].

[یعني زه روان وم چې له آسمان نه مې یو ناڅاپي آواز واورید، پورته آسمان ته مې

[1] . فتح الباري ۲۷/۱.

[2] . صحیح البخاري کتاب التفسیر باب والرجز فاهجر ۷۳۳/۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل که ګورم چې هماغه فرښته چې د حراء په غارکې راته راغلې وه د آسمان او ځمکې ترمنځ پر چوکۍ ناسته ده، زه ورنه وویریدم او په ځمکه را پریوتم بیا خپل اهل (کور) ته راغلم، ورته ومې ویل : ما ونغاړئ، ما ونغاړئ (په څادر کې مې پټ کړئ) هغوی به څادر کې ونغښتلم، اوبیا الله تعالی (یاایها المدثر) – تر (والرجز فاهجر) پورې راباندې نازل کړ، پدې پسې د وحي سلسله ګرمه شوه او په مسلسله توګه به راتله .

د وحي ډولونه

مخکې لدینه چې د رسالت او نبوت د مبارک ژوند تفصیلاتو ته داخل شو، لازمه وینو چې د وحي ډولونه وپیژنو ځکه وحي د رسالت مصدر او منبع او د دعوت اصل او اساس ده. ابن القیم (رحمه الله) د وحي ډولونه داسې بیانوي:

<u>لومړی:</u> ریښتینی خوب: او له همدې ریښتیني خوب نه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته د وحي پیل شویدی.

<u>دوهم:</u> فرښتې به پداسې حال کې د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په زړه کې وحي وراچوله چې هغه (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به فرښته نه لیدله، لکه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې فرمایلي : ((**إن روح القدس نفث في روعي ّنه لن تموت نفس حتى تستكمل رزقها، فاتقوا الله واجملوا في الطلب، ولا يحملنكم استبطاء الرزق على أن تطلبوه بمعصية الله، فإن ما عندالله لا ينال إلا بطاعته**)).

[یعنې روح القدوس زما په زړه کې دا خبره پوکړه (وا یې چوله) هیڅ یونفس ترهغې نه مری ترڅو یې خپله روزي نه وي پوره کړی، نو له الله تعالی نه وویریږئ په غوره او نیکې طریقې سره طلب او لټه کوئ او د رزق او روزۍ تاخیر او کمی دې تاسې دېته ونه هڅوي چې خپله روزي د الله تعالی په معصیت او نافرمانۍ کې ولټوئ ځکه هغه څه چې له الله (جل جلاله) سره دي هغه له اطاعت او فرمانبرۍ پرته په بل څه نه شي تر لاسه کیدلی.]

دریم : فرښته به د سړي په شکل کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته راتلله، هغه ته به یې خطاب کاوه، او هرڅه به یې چې ورته وحي کول هغه به رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ټول یادول، پدې صورت کې به کله کله اصحابو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(رضي الله عنهم) هم دا فربنته ليدله.

څلورم : رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته به وحي د ګړونګي د آواز په شان راتلله. د وحي دا صورت تر ټولو سخت اوګران و پدې صورت کې به فربنته د رسول اکرم له مبارک جسد سره يوځای کيده او وحي به يې ورته راوړله او دا دومره ګرانه وه چې د سختې يخنۍ په وخت کې به هم د رسول اکرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له مبارکې تندې نه خولې بهيدلې،او که به پدې صورت کې په اوښ سپور و، نو اوښ به يې پر ځمکه څملاست. يو ځل په همدې صورت کې وحي ورته راغله او دا وخت د محمد(صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) مبارک ورون د زيد بن ثابت (رضي الله عنه) په ورانه ايښی و، نو په زيد (رضي الله عنه) دومره زور راغی چې خيال يې کاوه ورون يې بوټ مات شو.

پنځم: رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) به فربنته په اصلي شکل او څيره کې ليدله، او په همدې حالت کې به فربنتې د الله تعالى په امر او ارادې سره وحي ورته کوله. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته پدې صورت کې دوه ځله وحي راغلې ده چې الله (جل جلاله) د النجم په سورت کې ورنه يادونه کړيده .

شپږم: هغه ډول وحي چې الله (جل جلاله) پاس په آسمانونو کې د معراج په شپه د لمونځونو د فرضيت او نورو مسائلو په هکله رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته کړيده.

اووم: پرته لدې چې فربنته د وحي واسطه وي له رسول اکرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره د الله تعالى مستقيمې يعنی بلا واسطه خبرې، لکه څرنګه چې الله تعالى له موسی (عليه السلام) سره خبرې کړې. له الله تعالى سره د موسی (عليه السلام) بلا واسطه خبرې د قرآنکريم په نص سره ثابتې دي، او له محمد (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره د الله تعالى د مستقيمو خبرو دليل د معراج او اسراء حديث شريف دی.

ځينې پوهانو د وحي آتم ډول هم راښوولی دی چې الله تعالى له خپل رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره پداسې حال کې مخامخ خبرې کړې چې هيڅ پرده او حجاب يې تر منځ نه و، خو ددې ډول وحي په هکله له سلفو نه رانيولې ترخلفو پورې اختلاف را روان دی او حقيقت دا دی چې دا آتم ډول ثابت ندی[1].

[1] . زاد المعاد ۱۸/۱. د لومړني او آتم ډول په بيان کې مو لنډيز کړيدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الله تعالی لور ته د بلنې حکم

د قرآنکريم پدې آيتونو کې د اسې امر وشو: ((يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ (١) قُمْ فَأَنذِرْ (٢) وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ (٣) وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ (٤) وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ (٥) وَلا تَمْنُنْ تَسْتَكْثِرُ (٦) وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ (٧).)) (المدثر: ١-٧)

[ترجمه : اې په جامه کې نغښتونکيه (له هيبته د وحې) پورته شه! (له ځايه د خوبه) نو ووېروه (خلک له عذابه د الله که ايمان نه راوړي) او د خپل رب لويې بيان کړه او کالي خپل پاک وساته، او ګندګي او بتان ترک کړه، او مه کوه داسې احسان چې بدل يې ډېر غواړې او د پاره د رب خپل صبرکوه (او هيله ورته ولره احکامو ته يې منتظر اوسه)]

پدې آيتونو کې د الله تعالی له لوري رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته داسې امرونه شويدي چې په ظاهرکې ډېر ساده او عادي ښکاري، خو په حقيقت کې د ډېرو اوچتو او لويو اهدافو او د واقعيتونو په دنيا کې د ژورې اغيزې او لوی عمل درلودونکي دي:

١ـ له انذار (ويرولو) نه هدف او غوښتنه دا ده چې ټول هغه کسان چې پدې دنيا کې له الهي اوامرو نه سرغړوي او د الله (جل جلاله) د رضا مخالفت کوي بايد له خپل وخيم او خطرناک انجام او عاقبت نه خبر او وويرول شي، ترڅو په زړه کې يې ويره او لړزه را ولاړه شي.

٢ـ د رب العالمين د تکبير او په لويۍ سره د هغه د يادولو تقاضا او غوښتنه دا ده چې د ځمکې په مخ بايد بل هيڅ ته هم لويي او کبريا پاتې نه شي، بلکه د داسې کبرياء او لويۍ ماتې بايد رانسکورې کړی شي تر څو د ځمکې په مخ له الله (جل جلاله) پرته بل هيڅوک د لويۍ اوکبريا درلودونکی نه وي.

٣ـ د جامو د پاکۍ او له هر ډول چټلۍ نه د ځان ساتلو هدف دا دی چې په ظاهري او باطني صفايۍ او پاکۍ، له هر ډول ګندګۍ او شائبو نه د نفس په تزکيه کې د کمال هغه لوړې پوړۍ ته وخيژي چې انسان ورته يوازې د الله تعالی په رحمت، حفظ، هدايت او نور سره رسيدی شي. هدف دا دی چې هغه د کمال دې درجې ته په رسيدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د انساني ټولنې لپاره داسې قدوه او عظیمه نمونه وي چې سلیم زړونه ور پورې نښلي، او له حق نه منحرف او کاږه زړونه یې له هیبت او عظمت نه په لړزه راځي، او بالاخره ټوله دنیا د موافقت او یا مخالفت په صورت کې د هغه په شاوخوا راوڅرخي.
۴ـ دا چې امر ورته کوي چې په نیکۍ او احسان سره د کثرت یا زیات بدل هیله او غوښتنه مه کوه، مطلب یې دا دی چې خپل عمل، کړه او هلې ځلې لویې او غټې ونه شمیرې، بلکه په مسلسله توګه په یوه عمل پسې د بل په لټه او کوښښ کې وې، زیات مشقت وګالې، عظیمې قربانۍ وړاندې کړې، خو بیا دا ټول هیرکړې او داسې وانګیرې چې دا د الله تعالی په وړاندې هیڅ هم ندي یعنی د الله تعالی په یاد او د هغه په وړاندې د ځواب ورکولو له ویرې خپلې ټولې قربانۍ، مشقتونه او تکلیفونه له یاده وباسې اوپه هیڅ یې وشمیرې.
۵ـ په وروستي آیت کې الله تعالی دېته اشاره کوي چې د دعوت او بلنې په لاره کې به هغه (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دښمنانو او معاندینو له خوا ډول ډول کړاوونه او تکلیفونه وینې، مخالفت به ورسره کیږي، ملنډې به ورباندې وهل کیږي، ان تر دې چې دده او دده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د اصحابو (رضي الله عنهم) د قتل او وژلو کوښښونه به کیږي. نو الله تعالی ورته امر کوي چې ددې ټولو مشکلاتو په وړاندې له صبر او زغم نه کار واخلي او د فولادي غره په شان ثابت او ټینګ ودریږي، خو دا صبر او ثبات به ددې پخاطر نه وي چې کومه شخصي ګټه او نفسي غوښتنه یې پرې پوره شي بلکه دا ټول به یوازې او یوازې د الله تعالی د رضا پخاطر وي .
الله اکبر! دا حکمونه او اوامر په ظاهره څومره بسیط خو الفاظ یې څومره جذاب، اوچت او د ژور اثر درلودونکي دي، او همدا په ظاهر کې بسیط او آسانه اوامر د عمل او هدف په ډګر کې ډیر عظیم، سخت او لوی دي. او د همدې اوامرو په نتیجه کې څومره عظیم الشان طوفان را اوچت شویدی چې د نړۍ ګوټ ګوټ ته رسیدلی، لوی انقلاب یې راوستی او نړۍ یې یو له بل سره وصل او یو ځای کړیده.
همدا مبارک آیتونه د تبلیغ او دعوت مواد او اصول هم په ګوته کوي، د انذار مطلب او مقصد دا دی چې دا وښیي د انسان ځینې کارونه او اعمال داسې دي چې نتیجه او عاقبت یې ډیر خطرناک او وخیم دی، او څرنګه چې هرچا ته دا معلومه ده چې انسان پدې دنیا کې د خپلو ټولو کړو نتیجه او جزا نه ویني، نو پدې صورت کې د انذار یوه تقاضا دا ده چې د انسان د ټولو اعمالو او کړو وړو د بدلې او جزا لپاره له دنیا نه علاوه یوه بله ورځ هم وجود ولري، او دا همغه ورځ ده چې د قیامت، د جزا، او دین د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې په نامه یادیږي، او دا بیا ددې غوښتنه کوي چې باید له دنیوي ژوند نه پرته بل ژوند هم وجود ولري.
او نور آیتونه له بندګانو نه دا غواړي چې باید یوازې د توحید لاره غوره کړي، ټول کارونه واحد خدای ج ته وسپاري، د خدای تعالی د امر او رضا په مقابل کې خپلې هیلې، غوښتنې او د خلکو خوښې او رضا شا ته واچوي.

نو د دعوت مواد او اصول به دا وي:

الف: توحید.
ب: د قیامت په ورځ ایمان.
ج: د نفس تزکیه، له هر ډول منکراتو، بدیو او چټلیو نه ځان ساتل، او د ټولو هغو امورو پریښودل چې د خطرناک عاقبت او وخیم انجام درلودونکي وي. همدا راز د هر ډول نیکۍ، خیر، فضیلت او کمال خپلول او سرته رسول .
د: ټول کارونه الله تعالی ته سپارل.
هـ: ددې سلسلې آخرینۍ کړۍ د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په رسالت باندې ټینګ او پوخ ایمان درلودل، او دا ټول د هغه تر قیادت لاندې او د هغه له لارښوونې سره سم سرته رسول دي.
بله دا چې دا مبارک آیتونه ددې عظیم کار او مسولیت د ادا لپاره رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته امرکوي چې نور خوب، آرام، ګرمه بستره پریږدي د کړاو، مشقت، او جهاد لاره غوره کړي: ((يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ (١) قُمْ فَأَنذِرْ (٢))) دا ددې معنی ورکوي لکه چې وویل شي: هغه څوک چې یوازې د ځان لپاره ژوند کوي،کیدای شي خوب او آرام ولري، خو ته اې محمده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دومره مسولیت په غاړه لرې چې باید نور د خوب، آرام او ګرمې بسترې په فکر کې نه وې، ستا پیټی دومره درووند دی چې له هغه سره له کړاو او مشقت پرته بل څه نه شې لیدلئ، پاڅه، ډیرعظیم مسولیت در په غاړه دی، دا تر ټولو ستر پیټی همدا ستا دی، پاڅه د جهاد او تکلیفونو دا اغزنه لار ووهه، پاڅه! نور د خوب او آرام وخت نشته نور د بې خوابۍ، مسلسل کړاو دور شروع شویدی، پاڅه او ددې لوی او درانده بار د اوچتولو لپار ځان تیار او چمتوکړه. دا ډیره عظیمه او هیبتناکه کلمه او خبره ده چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له ګرمې بسترې او آرام ژوند نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپاڅوي او د تندو توپانونو، خونړیو جګړو، او عظیمو حادثو په سمندر کې یې ورلاهو کوي، د کور له آرام ژوند نه یې را باسي او د خلکو د ضمیرونو او ژوندنیو حقایقو د مقابلې او کشمکش په میدان کې یې دروي.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هم ددې الهي حکم د اوریدو سره سم را پاڅید او څه د پاسه شل کاله د جهاد او مقاومت په ډګر کې ولاړ و، خوب او آرام یې نه درلود. ددې عظیم مسولیت د ادا په لارکې یې ځان، اهل او اولاد ټول هیرکړي وو، په پوره ثبات او میړانه سره یې د الله تعالی لورته بلنه کوله، او ددې دومره ستر او درانده بار او پیتې په اوچتولو او وړلو کې یې د ستومانۍ او کمزورۍ احساس ونکړ. رښتیا هم چې دا ډیر دروند بار و ځکه دا د ټول بشریت، او د ټولې عقیدې مسئولیت و، دا د ژوند په ټولو اړخونو کې د جهاد او انقلاب لار وه. دا ټوله موده د الله تعالی رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د جهاد، جګړې او کړاو په ډګر کې و، داسې کله هم پیښنه نه شوه، چې د یوه کار له امله دې بل کار ورنه پاتې شوی وي. له کومه وخته یې چې دا الهي حکم تر غوږو شویدی له همغې ورځې نه یې ټول ژوند د مسلسل جهاد او دوامدارې جګړې په میدان کې تیر کړیدی، جزاه الله عنا و عن البشرية كلها خيرالجزاء[1].

په راتلونکو پاڼو کې به د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ددې مسلسل او نه ستړیکیدونکي جهاد په هکله څه لنډې او مختصرې خبرې وکړو.

---

[1]. في ظلال القرآن ۱۲۸/۲۹ تر ۱۸۲ پورې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دعوت مرحلې (پړاوونه)

د محمد (ﷺ) د نبوت مبارک ژوند په دوو بیلابیلو دورو ویشلی شو:

ا_ مکي دور_ تقریبا دیارلس کاله.
۲_ مدني دور_ پوره لس کاله.

بیا هر دور مختلفې مرحلې لري چې هره مرحله د خاصو ځانګړتیاوو او بیلوونکو خصائصو درلودونکې ده، که د دعوت او بلنې پر دې دواړو دورو لږ دقیق او ژور نظر واچوو، نو همدا خبره به راته ښه څرګنده او په ډاګه شي.

مکي دور په دریو مختلفو مرحلو ویشل کیدای شي:
۱_ د پټې بلنې مرحله چې موده یې درې کاله وه .

۲_ د مکې خلکو ته د بلنې د اعلان مرحله، د بعثت د څلورم کال له پیل نه د بعثت د لسم کال تر وروستۍ برخې پورې.

۳_ له مکې نه د باندې د دعوت د اعلان او خوریدو مرحله، د بعثت د لسم کال له وروستیو نه مدینې ته د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تر هجرته .
د مدني دور د مراحلو تفصیل به پخپل ځای کې راشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړۍ مرحله

دعوت او تبلیغ

درې کاله پټه او سرې بلنه

دا خو هرڅا ته په ډاګه ده چې مکه هغه وخت د عربو دیني مرکز و، د کعبې شریفې ساتونکي، د امورو مشران او د عربو په نزد د مقدسو بتانو ساتونکي هم همدلته مکه کې وو، نو ددې ځای اصلاح او ددې خلکو په نیغه لار روانول د نورو په نسبت ډیرګران او مشکل کار و. دلته د دعوت او اصلاح لپاره داسې پخې ارادې او ټینګ عزم ته ضرورت و چې د مصیبتونو او مشکلاتو طوفانونه یې له ځایه ونه شي خوځولی. او پداسې حالاتو کې د حکمت تقاضا او غوښتنه هم دا وه چې دعوت او بلنه باید په لومړي سرکې په پټه او مخفي توګه ترسره شي، ترڅو د مکې اوسیدونکي په ناڅاپي او نابېره توګه له یوه راپاروونکي حالت سره مخامخ نه شي .

د اسلام لومړني لارویان

طبیعي خبره وه چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) باید لومړی هغه کسان اسلام ته راوبولي چې له ده او آل بیت سره دوستي او نژدې اړیکې ولري. همداسې وشول رسول کریم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لومړی خپل دوستان اسلام ته راوبلل، او هغو کسانو ته یې د اسلام بلنه ورکړه چې د خیر تمه یې ورنه کوله، پیژندل یې چې هغوی تل د حق او حقیقت خواته درېږي، او دده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په صدق، رېښتینولی او صلاح باندې پوخ باور لري.

لدې ډلې نه هغو کسانو د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بلنه ومنله چې کله یې هم د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د عظمت، صلاح، صدق، او صداقت په هکله شک نه و کړی. دا د الله تعالی غوره بندګان په اسلامي تاریخ کې د السابقون الاولون په نامه شهرت لري، ددې ډلې په سرکې د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بي بي حضرت خدیجه (رضي الله عنها)، د رسول کریم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) آزاد شوی غلام زید بن حارثه بن شرحبیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

الکلبي[۱]، او د محمد مصطفی (علیه السلام) د تره زوی علي بن ابي طالب، چې هغه وخت لا ماشوم و او د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تر کفالت لاندې و او د رسول کریم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تر ټولو نژدې ملګری حضرت ابوبکر صدیق (رضي الله عنهم) وو، دوی هغه کسان دي چې د دعوت په لومړنیو ورځو کې په اسلام مشرف شویدی.

پدې پسې ابوبکر الصدیق (رضي الله عنه) د اسلام لورته د بلنې لپاره متې راونغښتلې. ابوبکر (رضي الله عنه) پخپل قوم کې یو منل شوی او مخور سړی و، د خپلو نیکو اخلاقو، تدبر، پوهې او په تجارت کې د تجربې له برکته به همیش خلک ده ته ورتلل، ناسته ولاړه یې ورسره درلوده، نو له همدې فرصت او حیثیت نه په استفادې سره یې هغه کسان اسلام ته رابلل چې اعتماد او باور یې ورباندې درلود، او خپل راز یې ورته ویلی شوای، بالاخره د ابوبکر (رضي الله عنه) د دعوت او تبلیغ په نتیجه کې عثمان بن عفان الاموي، زبیر بن العوام الاسدي، عبدالرحمن بن عوف، سعد بن ابي وقاص (الزهریان)، طلحه بن عبیدالله التیمي (رضي الله عنهم اجمعین) په اسلام مشرف شول او پدې ترتیب سره دا آته کسان د اسلام لومړني لاروي او مخکښان دي.

همدا راز بلال بن رباح الحبشي (رضي الله عنه) هم د لومړنیو مسلمانان څخه دی، ورپسې د اسلامي امت امین ابو عبیده عامر بن الجراح[۲] (د بني الحارث بن فهر له کورنۍ نه)، ابو سلمه بن عبدالاسد، ارقم بن ابي الارقم (المخزومیان)، عثمان بن مظعون او ورونه یې قدامه او عبدالله، عبیده بن الحارث بن المطلب بن عبدمناف، سعید بن زید العدوي او ښځه یې فاطمه بنت الخطاب العدویه (د عمر بن الخطاب خور)، خباب بن الارت، عبدالله بن مسعود الهذلي او داسې نور (رضي الله عنهم) په اسلام مشرف شول. او همدوی السابقون الاولون دي چې د قریشو په مختلفو کورنیو پورې يې اړه درلوده. ابن هشام یې شمیره څلویښت ښوولې او نومونه یې هم ذکر

---

(1). زید په جکګۀ کې نیول شوی او غلام (اسیر) شوی و، حضرت خدیجه (رضي الله عنها) د هغه مالکه وه او بیا یې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته هبه کړ بو وخت د هغه پلار او تره راغلل تر څګو له ځان سره یې بوزي، خو هغه رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د خپل تره او پلار په مقابل کیګ غوره کړ. نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغه متبني (خپل نسبتی زوی) وباله او په زید بن محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره یې شهرت وموند تر څګو اسلام راغی او د عربو دغه عادت یې لغوه کړ.

(۲). پدې هکله صحیح البخاری مناقب ابي عبیده بن الجراح ۱/۵۳۰ وګګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړيدي[۳]. خو پدې لست کې ځنې کسان داسې دي چې له السابقون الاولون نه يې شميرل پوره ثابت ندي او په هکله يې اختلاف وجود لري.
ابن اسحاق وايي: وروسته ډله ډله خلک (نارينه او ښځې) په اسلام مشرف شول تر دې چې په ټوله مکه کې د اسلام نوم خور شو او د خلکو په ژبو به ياديده.[۱]
خو لومړنيو ټولو په پټه اسلام راوړی و، رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به هم په مخفي توګه غونډې ورسره کولې او د دين ښوونه به يې ورته کوله، ځکه دغه وخت دعوت مخفي او وګړيز (فردي) و. وحي هم د المدثر سورت له لومړيو آيتونو وروسته په مسلسله توګه راتلله. دغه وخت به چې کوم آيتونه را نازليدل هغه به لنډ لنډ وو خاتمه به يې په ډيرو زړه راښکونکو الفاظو سره کيده. دا آيتونه به پر زړونو د ژورې اغيزې درلودونکي او د هغه وخت له سکون او رقت نه ډکې فضا عين مطابق وو. دې آيتونو د نفس تزکيې او پاکۍ ته بلنه ورکوله او په دنيوي چټليو باندې د ملوث کيدو او ککړيدو زيانونه يې په ګوته کول، له جنت او دوزخ نه به يې خبرې کولې او داسې به يې ترسيمول تا به ويل چې همدلته اوس حاضر موجود دي، مومنان به يې د وخت له بشري ټولنې نه اوچت او يوې بلې فضا اوچتول.

لمونځ

د لمانځه امر د اسلام په لومړيو کې رانازل شوی ، مقاتل بن سليمان وايي: د اسلام په لومړيو کې الله تعالی دوه رکعته سهار او دوه رکعته ماښام لمونځ فرض کړی و، الله تعالی فرمايي: ((وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعَشِيِّ وَالإِبْكَارِ)). (غافر– ۵۵)
ترجمه: (او تسبيح وايه سره له ثنا د رب خپل هم په آخره د ورځې کې او (هم) په اوله د ورځې کې...). ابن حجر وايي: له معراج نه مخکې هم رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او اصحابو (رضي الله عنهم) په قطعي توګه لمونځ کاوه، خو اختلاف پدې کې دی چې د پنځه وخته لمانځه له فرضيت نه مخکې هم کوم لمونځ فرض و او که نه؟ ويل کيږي چې هغه وخت يوازې له لمرختلو او لمر لويدلو نه مخکې لمونځ فرض و او بس. حارث بن اسامه د ابن لهيعه له لارې له زيد بن حارث نه موصول روايت کوي: په لومړيو کې چې رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته وحي راغله، جبريل (عليه السلام) ورته راغی، د اوداسه طريقه يې وروښودله، او کله

---

[۳]. سيره ابن هشام ۱/۲۴۵ الی ۲۲۲.
[۱]. ابن هشام ۱. ۲۲۲ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له اوداسه فارغ شو نو یوه لپه اوبه یې واخیستی او په عورت (شرمګاه) یې وروشیندلې. ابن ماجه هم پدې مفهوم یو حدیث رانقل کړیدی. له براء بن عازب اوله ابن عباس (رضي الله عنهم) نه هم دې ته ورته یو حدیث روایت شویدی د ابن عباس (رضي الله عنهما) په حدیث کې راځي: ((**وكان ذلك من أول الفريضة**))(١). دا لمونځ له لومړنیو فرائضو څخه و.

ابن هشام وایي: کله به چې د لمانځه وخت شو نو رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحاب (رضي الله عنهم) به درو او خوړونو ته تلل او هلته به یې له خپل قوم نه پټ لمونځ اداء کاوه. یو ځل ابو طالب ولیدل چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او علي (رضي الله عنه) لمونځ کوي، نو پدې هکله یې پوښتنه ورنه وکړه، او چې په حقیقت پوه شو نو د ثبات او ټینګار امر یې ورته وکړ.(٢)

قریش په اجمالي توګه له مسئلې نه خبریږي

د دعوت او بلنې په مختلفو پیښو او واقعاتو کې له غور او دقت نه وروسته دا په ډاګه کیږي چې دعوت که څه هم پدې مرحله کې پټ، مخفي او انفرادي شکل درلود، خو بیا هم قریش ورباندې خبر وو البته دا وه چې چندان باک یې نه ورباندې راوړ او دې خوا ته یې زیاته توجه نه درلوده.

محمد الغزالي وایي: دا خبرونه د قریشو غوږونو ته رسیدلي وو، خو ځان یې نه خوځاوه، باک یې نه ورباندې راوړ، کیدای شي به دا ګومان به یې کاوه چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به هم د هغو دیني خلکو په شان وي کوم چې د الوهیت او الهي حقوقو په هکله خبرې کوي، لکه امیه بن ابي الصلت، قس بن ساعده، عمرو بن نفیل او داسې نور، خو کله چې د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دعوت مخ په خوریدو شو، اغیزه یې زیاته شوه، همدا وه چې هغوی هم ورنه وویریدل او د وخت په تیریدو سره یې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او دده دعوت تر نظر او مراقبت لاندې ونیو.(٣)

دری کاله تیر شول خو اسلامي دعوت همداسې پټ او انفرادي (وګړیز) شکل درلود،

---

(١). مختصر سیرة الرسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) للشیخ النجدي ص ٨٨.

(٢). ابن هشام ١/ ٢٤٧.

(٣). فقه السیرة ص ٧٢.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې موده کې یو داسې مومن ټولګی جوړ شو چې غړي یې د وروری او تعاون په مزي یو له بل سره تړل شوي وو. د رسالت تبلیغ جریان درلود ، او اوچت منزل ته د رسالت او دعوت د رسولو هڅې جاري وې، په همداسې حالت کې د الله تعالی له لوري وحي راغې او رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته امر کوي چې خپل قوم په ښکاره او علني توګه اسلام ته راوبولي، له باطل سره ډاګیزې مقابلې ته ملا وتړي او د دوی پر بتانو د حقیقت ګوزار وکړي او له مخ نه یې پردې پورته کړي تر څو خلک یې په حقیقت او محتوی پوه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهمه مرحله

ښکاره دعوت او تبلیغ

د دعوت د اعلانولو لومړی فرمان

پدې هکله تر ټولو لومړی د الله تعالی دا قول را نازل شوي ((وَأَنذِرْ عَشِيرَتَكَ الأَقْرَبِينَ)). (الشعراء:۲۱٤)

[ترجمه: او ویروه ته (له عذابه اې محمده! هغه) خپلوان د تا چې ډېر نژدې دي (درته).]

دا آیت د الشعراء په سورت کې دی، ددې سورت په پیل کې د موسی (علیه السلام) کیسه راغلې ده او دا ښيي چې د موسی (علیه السلام) د نبوت پیل څنګه او څه ډول و، بیا هغه له خپل قوم (بني اسرائیلو) سره هجرت وکړ الله تعالی دوی ته له فرعون نه نجات ورکړ، فرعون او لښکرې یې غرقې شوې. په بل عبارت دغه کیسه د موسی (علیه السلام) د دعوت پر ټولو مرحلو رڼا اچوي. پداسې وخت کې د موسی (علیه السلام) د کیسې بیان چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په ښکاره او علني بلنه مامور کیږي، زما په نظر ددې پخاطر و چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحاب یې (رضي الله عنهم) د دعوت له پیل نه د خپلې لارې له هر څه نه خبر وي، په وړاندی یې یوه داسې نمونه او یو داسې مثال موجود وي چې د هغه په رڼا کې دې ته آماده او تیار شي چې د ښکاره او علني دعوت په مرحله کې به له راز راز مشکلاتو سره مخامخ کیږي، د دروغو نسبت به ورته کیږي او ډول، ډول ظلمونه به ویني.

دا سورت د هغو قومونو له عاقبت او انجام نه هم یادونه کوي کوم چې د الله تعالی رسولان (علیهم السلام) یې تکذیب کړي او د هغوی له اطاعت نه یې سر غړولی دی لکه د نوح (علیه السلام) قوم، عاد، ثمود د ابراهیم او لوط (علیهما السلام) قومونه او اصحاب ایکه. د فرعون او ددې قومونو له عاقبت او انجام نه یادونه او خبرې ددې پخاطر دي چې د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تکذیبونکي او د هغه له امر نه سر غړونکي پدې پوه شي چې که هغوی سمې لارې ته برابر نه شي او د حق پیروي ونکړي نو هغوی به هم له یوه خطرناک انجام سره مخ کیږي او الله تعالی به یې مواخذه کوي، او بل هدف یې دا و چې مومنان له خپل راتلونکي نه مطمئن او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې باوري شي چې پای او راتلونکی د دوی دی، بری د دوی او ناکامي د دښمنانو په برخه ده.

نژدې خپلوانو ته بلنه

ددې آیت له نازلیدو وروسته رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپله کورنۍ (بني هاشم) راوبلل، هغوی بلنه ومنله راغلل، او د بني المطلب بن عبدمناف له کورنۍ نه هم څو کسان ورسره وو، ټول پنځه څلويښت کسان راټول شول.

ابو لهب وړاندې شو د خبرې سر یې ونیو او محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته په خطاب سره یې وویل: ګوره! دا ستا ترونه او د ترونو زامن دي، خبرې وکړه خو ناپوهي پريږده، پدې ښه پوه شه چې ستا کورنۍ د ټولو عربو زور نلري، نو زه حق لرم چې و دې نیسم (لدې کارنه دې منع کړم).ستا لپاره همدا ستا کورنۍ کافي ده چې مخه دې ونیسي که چېرې ته پخپله خبره همداسې ټینګ پاتې شې، نو ستا د قوم لپاره ستا مخنیوی لدینه آسانه دی چې قریش ټول ستا په خلاف را پورته شي، او نور عرب یې هم مرسته وکړي، زه نه پوهیږم هغه وخت به بیا بل څوک داسې پیدا شي چې ستا په شان د خپل قوم د تباهۍ او بربادۍ دا ډول سبب وګرزي؟! رسول اکرم (صلی الله علیه وسلم) چوپ پاتې شو او پدې مجلس کې یې هیڅ خبرې ونکړې.

وروسته رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دوهم ځل بیا هغوی راوبلل، کله چې غونډ شول ويې فرمایل: ((**الحمد لله أحمده، و أستيعنه، و أومن به، و أتوكل عليه، و أشهد أن لا إله إلاالله وحده لا شريك له**)) **ثم قال**: ((**إن الرائد لا يكذب أهله و الله الذي لا إله إلا هو، إني رسول الله إليكم خاصة و إلى الناس عامة و الله لتموتن كما تنامون، و لتبعثن كما تستيقظون، و لتحاسبن بما تعملون، و إنها الجنة أو النار أبدا**)). يعنې: ټول حمد او ثنا الله تعالی لره ده، زه د هغه ثنا وایم، له هغه نه مرسته غواړم، په هغه ایمان لرم، او په هغه باندې بروسه او توکل کوم، او پدې شاهدي وایم چې له الله تعالی پرته بل هیڅوک هم د عبادت وړ ندي، هغه واحد دی هیڅ شریک نلري، بیا یې وویل: مشر او لاربنود خپل اهل او د خپل کور خلکو ته دروغ نه وايي قسم په هغه خدای چې لده پرته بل اله (د عبادت وړ معبود) نشته، زه د الله تعالی له لوري ستاسې لپاره په خاصه توګه او د ټولو خلکو لپاره په عامه توګه رسول او استازی راليږل شوی یم، قسم په الله (جل جلاله) داسې به مرئ لکه څرنګه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویده کیږئ، او داسې به بیرته را ژوندي کیږئ لکه څرنګه چې له خوب نه را پاڅیږئ، او د خپل هر عمل حساب او کتاب به درسره کیږي، بیا به د تل لپاره یا جنت وي او یا دوزخ.

ور پسې ابو طالب داسې وویل: ستا سره زمونږ لپاره د ویاړ خبره ده، مونږ له هر چا نه زیات ستا نصیحت ته غوږ ږدو او منو یې، مونږ له هر چا نه زیات ستا خبره رښتیا ګڼو، دا دي ستا ترونه او تربرونه ټول حاضر دي، زه هم د دوی یو غړی یم، خو زه ستا د خوښې او هدف د تکمیل په لار کې له دوی نه وړاندی یم، په پوره ډاډ او اطمینان سره مخ په وړاندې درومه، خپله دنده په ښه توګه ادا کړه، قسم په الله تل به دې خوا ته ولاړ وم او ملاتړ به دې کوم، خو طبیعت او نفس مې د دې اجازه نه راکوي چې د عبدالمطلب دین پریږدم.

دلته ابو لهب وویل: والله چې دا ډیره بده ده، مخکې لدینه چې نور خلک یې له دې کارنه منع کړي باید تاسو یې لاس ونیسئ او له دې لارې نه یې را واړوئ. ابو طالب په ځواب کې ورته وویل: قسم په الله تر څو ژوندي یو دفاع به ور نه کوو[1].

د صفا پر غونډۍ

کله چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لدینه ډاډه شو چې نور به ابو طالب د دعوت په لاره کې له ده نه دفاع او ملاتړ کوي، نو یوه ورځ د صفا غونډۍ ته وخوت او په لوړ آواز یې وفرمایل: یا صباحاه.[2]! (اې سهاره)؟ ددې غږ په اوریدو سره د قریشو خلک راټول شول، او رسول کریم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) توحید، په رسالت او آخرت باندې ایمان ته راوبلل. بخاري شریف ددې کیسې یوه برخه له ابن عباس (رضي الله عنهما) نه روایت کوي وایي:

((لما نزلت ((و انذر عشيرتك الاقربين)) صعد النبي (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) علي الصفا فجعل ينادي يا بني فهر! يا بني عدي! لبطون قريش، حتى اجتمعوا، فجعل الرجل إذا لم يستطع أن يخرج أرسل رسولا لينظر ما هو؟ فجاء أبو

---

[1]. ابن الاثیر، فقه السیرة ص ۷۷- ۷۸.

(2). د عربو دا عادت وُ چې د دښمن له حملې نه د خبریدو او اعلان په وخت کې به په کوم اوچت ځای دریدل او پدې الفاظو (یا صباحاه) سره به یې نارې وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لهب و قريش فقال: أرايتكم لو أخبرتكم أن خيلا بالوادي تريد أن تغير عليكم أكنتم مصدقي؟ قالوا: نعم، ما جربنا عليك إلا صدقا. قال: فإني نذير لكم بين يدي عذاب شديد. فقال أبولهب: تبا لك سائر اليوم، ألهذا جمعتنا؟ فنزلت ((تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ))[1] . [يعنی کله چې د ((وَأَنذِرْ عَشِيرَتَكَ الأَقْرَبِينَ)) آيت را نازل شو رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د صفا غونډۍ ته وخوت او د قريشو کورنيو ته يې جدا جدا غږ وکړ، اې بني فهر، اې بني عدي! تر څو ټول قريش راغونډ شول، ابولهب هم راغی، نو رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: که درته ووايم چې پدې دره يا خوړکې يوه ډله شهسواران دي غواړي حمله درباندې وکړي، نو آيا تاسې به زما دغه خبره ومنئ؟ دوی وويل: هو، مونږ له تا نه هميشه رښتيا اوريدلي دي. بيا يې ورته وفرمايل: زه تاسې ته له يوه سخت عذاب نه د خبر ورکونکي په حيث راغلی يم. پدې وخت کې ابو لهب وويل: ټوله ورځ هلاک اوسې، همدا نن هلاک شې آيا د همدې لپاره دې راټول کړي وو؟ نو پدې پسې (تبت يدا ابي لهب و تب) (مات، هلاک دې شي دواړه لاسونه د ابي لهب او پخپله دې هم هلاک شي)) سورت رانازل شو.]

مسلم شريف له ابو هريره (رضي الله عنه) نه په روايت سره ددې کيسې بل اړخ رانقلوي وايي: کله چې د(**وَأَنذِرْ عَشِيرَتَكَ الأَقْرَبِينَ**) آيت را نازل شو، رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) آواز وکړ، دا آواز عام هم و او خاص هم، ويې فرمايل:**((يا معشر قريش انقذوا انفسكم من النار،يا معشر بني کعب! انقذوا انفسکم من النار، يا فاطمةبنت محمد! انقذي نفسک من النار، فاني والله لا املک لکم من الله شيئا، الا ان لکم رحما سابلها ببلالها))**.

[اې قريشو! ځانونه له جهنم نه وساتئ، اې بني کعب! ځانونه له دوزخ نه وساتئ، اې د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لورې فاطمې! (رضي الله عنها) ځان له اور نه وساته، ځکه قسم په خدای چې زه د الله تعالی له مواخذې او ګرفت نه ستاسې د خلاصون په لاره کې هيڅ واک او اختيار نلرم، خو دا ده چې ستاسې سره د نسب او قرابت اړيکې لرم، او کوښښ کوم چې حق يې ادا کړم، ټينګې او برقرارې يې

[1]. صحيح البخاري ۲/ ۷۰۲- ۷۴۳ په صحيح مسلم کې هم دا روايت شته دی ۱۱۴/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وساتم.[1]

دا بلنه پوره او بشپړ اعلان او تبلیغ و، رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپلو خپلوانو ته دا وښوده چې نور د اړیکو ټینګښت پدې رسالت باندې تر ایمان راوړلو پوری اړه لري او د الله تعالی له لوري ددې اعلان او انذار له نازلیدو وروسته د عربو باطل قومیت او قومي تعصب له مینځه تللی دی.

د حق اعلان او د مشرکینو عکس العمل

ددې آواز انګازې د مکې په شا او خوا کې لا اوریدل کیدلې چې د الله تعالی یو بل امر رانازل شو او هغه داسې و:((فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنْ الْمُشْرِكِينَ)).(الحجر: ۹٤) [ترجمه: نو ښکاره (او په جهر کړه اې محمده!) هغه چې ته مامور یې پرې او مخ واړوه له مشرکانو څخه (او مه کوه هیڅ التفات او پروا ددوی ویلو ته)).] نو رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هم پیل وکړ د شرک او خرافاتو له مخ نه پردې اوچتوي، ضررونه یې په ګوته کوي د بتانو اصلي څیره خلکو ته ښیي او د مثالونو په رڼا کې ددې باطلو معبودانو کمزوري او ناتواني په ګوته کوي او دا اعلانوي هر څوک چې د بتانو عبادت کوي او یا بتان د ځان او الله تعالی تر مینځ وسیله ګرزوي هغوي ټول ګمراهان او بې لاری دي.

کله چې د مکې خلکو واوریدل چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په بتانو پسې خبرې کوي او په ډاګه سره وایي چې مشرکان او د بتانو عبادت کوونکي ټول ګمراهان او په باطله روان دي، نو دا د حق آواز لکه تندر داسې ورباندې ولګید، اور ورباندې بل شو، ویرې واخیستل چې هسې نه دا عظیم انقلاب د هغوی ټول عادات او عنعنات ختم نکړي، نو همدا وه چې ددې بر حق انقلاب په وړاندې ودریدل او د دښمنۍ لاره یې ورسره ونیوه.

مشرکان ځکه ددې لوی بدلون او عظیم انقلاب په وړاندې ودریدل چې پدې پوهیدل چې له یوه الله تعالی نه پرته له بل هر چا نه د الوهیت نفي، او په رسالت او آخرت باندې ایمان دا معنی لري چې انسان باید دې دین ته په کامله توګه مطیع او فرمانبردار وي او دې رسالت ته داسې تسلیم شي چې بیا د ځان او مال سودا او خبره ورسره نه وي، هر څه یې الله تعالی ته سپارلي وي. څرګنده ده چې پدې صورت کې خو

[1]. صحیح مسلم ۱۱۴/۱. صحیح بخاري ۱/ ۳۸۵.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د مشرکینو هغه باطله مشري او واکداري له مینځه تلله، او بیایې نه شوی کولی خلکو ته د دین په نامه بازي ورکړي، ویې غولوي او دا ممکنه نه وه چې نور یې پر مظلومانو باندې خپلو ظلمونو ته ادامه ورکړې وی. هو، هغوی د ایمان په ربښتینې معنی پوه وو ځکه یې زړه نه شوی ورته ښه کولی. هغوی خپله ګمراهي او باطله مشري نه شوای پریښودلی نو ځکه یې د رسالت له قبلولو نه انکار کاوه، الله تعالی فرمایي:

((بَلْ یُرِیدُ الإِنسَانُ لِیَفْجُرَ أَمَامَهُ)) (القیامة:٥)

هغوی پدې ټولو ښه پوه وو، خو حیران وو، چې د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په شان صادق، امین، کریم، عزیز او د داسې عظیم شخصیت درلودونکي چې په اوچتو اخلاقو او سپیڅلتیا کې یې په ډیرو پیړیو کې مثال ندې لیدل شوی، په وړاندې څه وکړي؟ او کومه لاره ورسره ونیسي؟ له سلا او مشورو، غور او فکر وروسته دې فیصلې ته ورسیدل چې د رسول اکرم(صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تره ابوطالب ته ورشي او سوال ورنه وکړي چې خپل وراره لدې کارنه واړوي . زیار یې یوست چې خپله دا غوښتنه جدي اوکلکه وښیي، نو دا خبره یې سره غوټه کړه چې ابوطالب ته به داسې وایي: د بتانو د عبادت پریښودلو ته بلنه، او دا خبرې چې دا بتان باطل دي، هیڅ وس او توان نلري، دا ټول په حقیقت کې د دوی (مشرکانو) او د دوی د پلرونو سپکاوی او د دوی د دین توهین دی چې دوی یې نه شي زغملی .

ابوطالب ته د قریشو جرګه

ابن اسحاق وایي: د قریشو ځینې مشران ابوطالب ته ورغلل اوداسې یې ورته وویل: ابوطالبه! ستا وراره زمونږ خدایانو ته د بدو نسبت کوي، زمونږ دین باطل ګڼي، زمونږ پلرونه بې لارې اوګمراهان بولي، مونږ ته بې عقلان او احمقان وایي، نو یا یې لدې کار نه واړوه، او یا ته له مینځه لیرې شه چې مونږ ورسره پوه شوو او خپل حساب ورسره تصفیه کړو، پوهیږو ته هم زمونږ په شان اختلاف ورسره لرې، نو پریږده چې ورنه بې غمه دې کړو. ابوطالب په ډیره ښه او نرمه لهجه هغوی ته ځواب ورکړ او رخصت یې کړل. رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل دعوت جاري ساته او د الهي دین د قیام او حاکمیت لپاره یې نه ستړیدونکې هلې ځلې کولې.[1]

د حج په موسم کې د دعوت د مخنیوي پخاطر د قریشو مشورتې

[1] . ابن هشام ١/٢٦٥.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه

د ښکاره بلنې له پيل نه يوازې څو مياشتې تيرې شوې وې چې د حج وخت را نژدې شو قريش متوجه شول چې پدې وخت کې د مختلفو ځايونو خلک راځي، نو په کار ده چې داسې يو تدبير ونيول شي او داسې يوه خبره سره جوړه شي چې عربان ورباندې قانع کړې شو ترڅو د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خبره و نه مني او دعوت يې اغيزه ورباندې ونکړې شي. نو همدا وه چې ټول وليد بن مغيره ته ورغلل ترڅو پدې هکله مشوره ورسره وکړي. وليد ورته وويل: په کار ده پدې هکله يوه خبره جوړه کړو، داسې و نه شي چې يو به يو څه وايي او بل به بل څه، ځکه دا پخپله يو د بل د خبرې اثر کموي او ارزښت يې له منځه وړي. دوی ورته وويل: ته ووايه چې څه بايد ووايو؟ وليد وويل: نه، لومړی تاسې خپل نظرونه څرګند کړئ زه به يې اورم. دوی وويل: داسې به وايو چې محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) کاهن دی. وليد وويل: نه والله که هغه کاهن وي، کاهنان خو مونږ ليدلي هغوی داسې نه وي، د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خبرې د کاهنانو له خبرو سره نه په سجع اوقافيه او نه زمزمه په هيڅ شي کې هم ورته والی نلري. قريشو وويل: وايو به چې محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) شاعردی. وليد وويل: نه هغه شاعر هم ندی، مونږ په شعر پوهيږو، د شعر ټول ډولونه رجز، هجز، قريض، مقبوض، او مبسوط راته معلوم دي د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) اقوال او خبرې شعر ندی. بيا دوی وويل: نو وايو به چې محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ساحر دی. وليد وويل: ساحر هم ندی، ساحران مو ليدلي. هغوی داسې نه وي. نو دوی ورته وويل: اوس ته ووايه څه ووايو؟ وليد وويل: قسم په خدای (جل جلاله) د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خبرې ډيرې خوږې دي، ريښې يې ډيرې ټينګې، اصل يې مضبوط او څانګې يې ميوه دارې دي، تاسې يې چې په هکله هرڅه ووايئ خلک يې مني، ستاسو په خبرو باور نه کوي، خو زما په نظر تر ټولو مناسبه دا ده چې وويل شي هغه جادوګر دی، داسې څه يې راوړي چې د هغه په واسطه د پلار او زوی، ورونو، ميړه او ښځې، قوم او قبيلې ترمنځ بيلتون راولي، يو له بل سره يې اړيکې شلوي، بالاخره ټول په همدې خبره سره متفق شول او مجلس يې پای ته ورسيد[1].

Comment: ۱_ ابن هشام ۲۷۱/۱

Comment:

ځنې نور روايتونه وايي: کله چې وليد د قريشو ټولې خبرې او نظريې ردکړې نو دوی

[1] . ابن هشام ۲۷۱/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وويل: اوس ته خپل سيي او بې داغه نظر راته څرګند کړه، وواېه ستا رايه څه ده؟ وليد وويل: اجازه راکړئ چې پدې هکله څه سوچ او فکر وکړم، له ډېر سوچ او فکر ورسته يې دوی ته خپل مخکې ذکرشوی نظر وړاندې کړ چې د ټولو سلا ورباندې راغله.[١] الله تعالی د وليد په هکله د مدثر په سورت کې (١۶) آيتونه نازل کړيدي، او دا مبارک آيتونه د نوموړې خبرې په هکله د وليد د فکر او سوچ کولو حالت ته هم اشاره کوي، فرمايي : ((إِنَّهُ فَكَّرَ وَقَدَّرَ (١٨) فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ (١٩) ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ (٢٠) ثُمَّ نَظَرَ (٢١) ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ (٢٢) ثُمَّ أَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ (٢٣) فَقَالَ إِنْ هَذَا إِلاَّ سِحْرٌ يُؤْثَرُ (٢٤) إِنْ هَذَا إِلاَّ قَوْلُ الْبَشَرِ (٢٥))(المدثر: ١٨٠–٢٥).

[ترجمه: بيشکه هغه فکر وکړ (چې څرنګه طعن وکړم په قرآن) کې او اندازه يې وکړه په زړه خپل کې (کار د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)) ووژلی شو (ملعون کړی شو) څرنګه يې اندازه کړه بيا دې ووژلی شي (ملعون دی کړی شي) څرنګه اندازه يې وکړه (په طعن د قرآن او محمد کې) بيا يې وکتل (محمد يا قرآن ته) بيايې مخ تريو کړ او تندی يې غوټه کړ (له کراهيته) بيايې شا واړوله (له محمده) او غاړه يې وغړوله (له اسلاميته) نو ويې ويل نه دی دا (قرآن) مګر خو سحر دی چې نقل کاوه شي (له نورو ساحرانو نه) نه دی دا (قرآن) مګر خو خبره د بشر (بني آدم) ده.]

د قريشو په همدې خبره سلا راغله، او کله چې د حج وخت راورسيد نو قريشو به د مکې ټولې لارې ونيولې هر څوک به چې راتلل د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په هکله به يې هماغه مخکې جوړه شوې خبره ورته کوله، او کوښښ به يې کاوه د خلکو توجه له محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه بلې خواته واړوي.[٢]

ددې باطلې وظيفې په سرته رسولو کې ابو لهب تر ټولو مخکې و، رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به د حج په دوران کې حاجيان پخپلو ځايونو او مېنو لکه عکاظ، مجنه او ذي المجاز کې د الله تعالی لوري ته رابلل، هلته به يې تشريف وروړه او هغوی ته به يې د اسلام دعوت ورکاوه، ابو لهب به ورپسې و او خلکو ته به يې ويل: د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خبره ونه منئ، دا يو دروغجن او له خپل دين نه اوښتی شخص دی.[٣]

---

[١]. في ظلال القرآن ١٨٨/٢٩.

[2]. ابن هشام ٢٧١/١.

[3]. روي فعله هذا الترمذی عن يزيد بن رومان و... عن طارق عبدالله المجاري، ورواه الامام احمد في مسنده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې هلو ځلو نتيجه دا شوه چې عربو د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د نبوت خبر له ځان سره خپلو ځايونو ته يووړ، او پدې ترتيب سره د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نوم او د دعوت خبر په ټولو عربو کې خور شو.

له اسلامي دعوت سره د مقابلې بيلابيل شکلونه

کله چې قريشو وليدل محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په هيڅ ډول خپله لاره او بلنه نه پريږدي، نو يو ځل يې بيا سوچ وکړ او د اسلامي دعوت د له مينځه وړلو پخاطر يې لاندينۍ هلې ځلې او توطيې په کار واچولې:

١ـ تکذيب، ملنډې، خنداګانې، استهزاء او مسخرې – قريشو غوښتل پدې ډول سره او لدې لارې نه د مسلمانانو روحيات کمزوري، ارادې يې ماتې او د ذلت او سپکاوي معامله ورسره وکړي. نو همدا وه چې په رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پورې يې ډول ډول تورونه او تهمتونه وتړل، د هغه جناب (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په شان کې يې ډيره بې ادبي او ګستاخي کوله، کله به يې ليونی باله، قرآنکريم فرمايي:

((وَقَالُوا يَا أَيُّهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ)) (الحجر: ٦) [او ويلې (دغو کفارو محمدته) اې هغه سړبه چې نازل کړی شويدی پر هغه باندې ذکر(قرآن ، پند) (په زعم د منکرينو) بيشګه ته خوا مخواه ليونی يې.] کله به يې د سحر او دروغو نسبت ورته کاوه، الله تعالی فرمايي: ((وَعَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا سَاحِرٌ كَذَّابٌ)) (ص: ٤) [او تعجب کوي (کفار) له دې نه چې راغلی دی دوی ته (نبي) ويروونکی له دوی نه او وايي دا کافران چې دغه (ويروونکی نبي) ساحر کوډګر دی، دروغجن.] د قريشو کفارو به رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته په ډيره بده سترګه کتل، له حد نه زياته کينه او عداوت يې ورسره درلود، تل به په دې هڅه کې وو چې په سترګو کې يې وخوري. الله تعالی داسې خبر راکوي:

((وَإِنْ يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَيُزْلِقُونَكَ بِأَبْصَارِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ)) (القلم: ٥١)

[او بيشکه نژدې وو هغه کسان چې کافران شويدي خوامخواه وبه ښويوي تا (وبه دې غورځوي پر ځمکه) پخپلو سترګو سره هر کله چې واوريده دوی قرآن (ستا له ژبې) او

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي دوی (د کينې له مخې) بيشکه دغه (محمد) ليونی دی.]
رسول کريم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به چې کله له خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) سره ناست و، قريشو به له استهزاء نه په ډکه لهجه سره ويل: وګورئ دا دده ملګري دي!! قرآنکريم فرمايي: ((...أَهَؤُلاءِ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا)) (الأنعام: ٥٣). [آيا هم دا (خواران) فضل کړيدی الله پردوی په منځ زمونږ کې (په هدايت سره).] الله تعالی ددې په ځواب کې فرمايي: ((أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ)) (الأنعام: ٥٣) [آيا نه دی الله ښه عالم په شکر کوونکو (په نعمت د اسلام بلکه دی، نو ځکه تفضلا احسان پرې کوي).]
قرآنکريم د مشرکينو دا کيفيت او حالت په ګوته کوي فرمايي: ((إِنَّ الَّذِينَ أَجْرَمُوا كَانُوا مِنْ الَّذِينَ آمَنُوا يَضْحَكُونَ (٢٩) وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامَزُونَ (٣٠) وَإِذَا انقَلَبُوا إِلَى أَهْلِهِمْ انقَلَبُوا فَكِهِينَ (٣١) وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوا إِنَّ هَؤُلاءِ لَضَالُّونَ (٣٢) وَمَا أُرْسِلُوا عَلَيْهِمْ حَافِظِينَ)).(المطففين: ٢٩- ٣٣). [بيشکه هغه کسان چې کافران شويدي، وو دوی په هغو کسانو باندې چې ايمان يې راوړی و خندل به يې، او مسخرې به يې پرې کولې) او کله چې تيرېږي منکران پر مومنانو باندې هغوی ته پخپلو منځونو کې سره سترګکونه وهي (لپاره د استهزاء) او کله چې وګرځي خپلو کورونو ته (نو) ګرځي دوی خوشاله (خبرې جوړوونکي په سبب د تمسخر او استهزاء پر مومنانو باندې) کله چې وبه ليدل (کفارو) دغه (مومنان) نو ويل به يې پخپل منځ کې چې بيشکه دغه (مومنان) خامخواه بې لارې دي حال دا چې ندي ليږل شوي (کافران) پردغو (مومنانو) باندې ساتونکي څارونکي.]
٢- شکوک: د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ذات، شخصيت او هداياتو په خلاف د بې اساسه شکوکو او شبهاتو راولاړول، او د هغه په خلاف دروغ او دومره زيات پروپاګند په کار اچول چې عوام خلک هيڅ ددې فرصت ونه مومي چې د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د دعوت او رسالت په هکله غور، تفکر او تامل وکړي. مشرکانو چې د قرآنکريم په هکله څه عقيده درلوده الله تعالی هغه داسې بيانوي:
((وَقَالُوا أَسَاطِيرُ الأَوَّلِينَ اكْتَتَبَهَا فَهِيَ تُمْلَى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلاً)) (الفرقان:٥). [او وايي (کفار) دا کيسې دي د ړومبنيو خلکو چې ليکلې دي هغه (محمد) پر ليکونکو پس هغه لوستل کيږي په ده سهار او ماښام.] ((إِنْ هَذَا إِلاَّ إِفْكٌ افْتَرَاهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ

(c) ketabton.com: The Digital Library

قَوْمٌ آخَرُونَ)) (الفرقان:٤)مشرکینو به دا هم ویل: ((إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ)) (النحل: ١٠٣)
[بیشکه همدا خبره ده چې ښوونه کوي ورته انسان.]
د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په هکله به یې د اعتراض په توګه دا هم ویل: ((وَقَالُوا مَالِ هَذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِي فِي الأَسْوَاق))(النحل:٧).
[او وایي (کفار) چې څه دی دغه رسول ته چې خوري طعام او ګرځي په بازارونو کې (لکه نور خلک د پاره طلب د معاش).]
قرآنکریم ځای ځای د مشرکینو دې ډول پروپاګند، ناروا تبلیغاتو او له دښمنۍ نه ډک او بې اساسه انتقاداتو ته اشاره کړې او د هغې ځواب یې ویلی دی.

٣ـ د پخوانیو کیسو په بیان سره د قرآنکریم مقابله، او په همدې کیسو سره له قرآنکریم نه د خلکو لیرې ساتل. ویل کیږي چې نضر بن حارث یو ځل قریشو ته وویل: اې قریشو! قسم په خدای چې تاسې له یوې داسې پیښې سره مخامخ شوي یاستئ چې تر اوسه پورې مو یې هیڅ بند او بست ندی کړی، محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یو داسې ځوان و، چې ستاسې په مینځ کې تر ټولو زیات منل شوی، رېښتونی او امین شخصیت و، تر څو په سرکې یې سپین ولګیدل، او دا نوی دین یې درته راوړ، نو بیا تاسې ساحر وباله، خو قسم په الله هغه ساحر ندی، ساحران خو مونږ لیدلي هغوی داسې نه وي، دا مو وویل چې هغه کاهن دی، قسم په خدای هغه کاهن هم ندی، ومو ویل چې شاعر دی قسم په الله، شاعر هم ندی، شعر او د شعر ډولونه خو مونږ پیژنو هغه داسې نه وي، دا مو وویل چې هغه لیونی دی، خو قسم په الله هغه لیونی هم ندی. اې قریشو، بیدار شئ، متوجه شئ تاسې له یوې ډیرې لویې پیښې سره مخ شوي یاستئ.
وروسته نضر بن حارث (حیره) ته لاړ او هلته یې د فارس د پاچایانو لکه رستم او اسفندیار کیسې او نکلونه زده کړل او بیرته راغی. او کله به چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په کوم مجلس کې وعظ او تبلیغ کاوه خلک به یې له الهي عذاب نه ویرول، نضر به ورپسې ورته او ویل به یې: قسم په خدای، محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له ما نه ښې او غوره خبرې نه شي کولی او شروع به یې وکړه خلکو ته به یې د رستم او اسنفدیار کیسې اورولې بیا به یې ویل: د محمد (صلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله عليه و اله و صحبه و سلم) خبرې زما له خبرو نه په څه غوره او ښې دي[1] ؟
له ابن عباس (رضي الله عنهما) نه په يوه روايت کې رانقل شوي چې نضر بن حارث يو شمير ډمې په بيه اخيستې وې، کله به چې خبر شو چې فلانې سړې د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خوا ته ميلان پيدا کړيدی، نو يوه ډمه به يې ورپسې کړه، ډمې به نوموړې سړي ته خوراک او څښاک برابراوه، خدمت به يې کاوه او سندرې به يې ورته ويلې تر څو به يې له اسلام سره د نوموړې اړيکې وشلولې، الله تعالی پدې هکله فرمايي:((وَمِنْ النَّاسِ مَنْ يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ))(لقمان:٦). [ځنې خلک داسې هم دي چې بيهوده او لهوه خبرې اخلي تر څو د الله له لارې نه خلک ورباندې بې لارې کړي.]

٤_ تـوطئې: قريشو د سازش او توطيې لاره هم نيولې وه، غوښتل يې د يوې سودا بازۍ په نتيجه کې اسلام او جاهليت سره ګډ کړي. پيشنهاد يې وکړ چې له څه نه به مونږ تير شو او له يو څه نه دې محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تير شي. قرآنکريم دېته اشاره کوي او فرمايي: ((وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ)) (القلم:٩) [خوښوي دوی چې که ته نرمي کوې(له دوی سره) نو دوی به هم نرمي کوي (له تاسره).]
د ابن جرير او طبراني يو روايت دی چې وايي: مشرکينو رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته وړانديز وکړ چې يو کال ته زمونږ د خدايانو عبادت وکړه، او يو کال به مونږ ستا د خدای عبادت وکړو. خو د عبد بن حميد روايت وايي چې هغوی رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته وويل: که ته زمونږ خدايان ومنې نو مونږ به ستا د رب عبادت وکړو.[2]
ابن اسحاق وايي: يو ځل رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له بيت الله شريف نه طواف کاوه چې د قريشو مشران لکه الاسود بن المطلب بن اسد بن عبدالعزی، وليد بن مغيره او اميه بن خلف او عاص بن واثل السهمدي ورته راغلل او ورته ويې ويل: راځه ته زمونږ د خدايانو عبادت کوه، او مونږ به ستا د خدای عبادت کوو، پدې ډول به عبادت سره شريک کړو، که چېرته ستا معبود زمونږ له معبودانو نه غوره وي، نو مونږ به هم څه فايده کړې وي، او که زمونږ معبودان ستا له معبود نه غوره وي، نو بيا به تا هم څه ګټه کړې وي. د دوی دا پيشنهاد الله تعالی رد کړ او دا

---

[1]. ابن هشام ١/ ٢٢٩ – ٣٠٠- ٣٥٨. تفهيم القران ٤/ ٩،٨. مختصر سيره الرسول (صلی الله عليه وسلم) للشيخ عبدالله النجدی ص ١١٧، ١١٨.
[2]. تفهيم القران ٢/ ٥٠١- ٥٠٢

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورت يې را نازل کړ[1]:

((قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ (١) لا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ (٢) وَلا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ (٣) وَلا أَنَا عَابِدٌ مَا عَبَدْتُمْ (٤) وَلا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ (٥) لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ (٦))).

[ووايه (اې محمده! چې) اې کافرانو، نه کوم زه عبادت د هغه شي چې تاسې يې عبادت کوئ.....]

پدې ترتيب سره الله تعالی د دوی دا سازش هم له خاورو سره خاورې کړ، او په ډاګه سره يې اعلان وکړ چې د مشرکينو لاره له اسلام نه بيله او جدا ده. پدې هکله د روايتونو له اختلاف نه دا څرګنديږي چې کيدای شي مشرکينو څو ځله ددې سازش هڅې کړې وي.

پر مسلمانانو باندې ظلمونه

د نبوت د څلورم کال په لومړيو کې قريشو د اسلامي دعوت د مخنيوي پخاطر پورته يادې شوې لارې چارې يوه په بله پسې په کار واچولې، څو مياشتې همداسې تيرې شوې، خوکله يوه شول چې نور دا هلې ځلې ناکامې دي، او نه شي کولی پدې سره د اسلامي دعوت مخه ونيسي، نو يو ځل بيا سره راغونډ شول او يوه پنځه ويشت کسيزه کميټه يې جوړه کړه مشر يې ابو لهب و. د کميټې غړو له ډير غور او بحث وروسته فيصله وکړه چې نور بايد د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)، اسلام او اصحابو (رضي الله عنهم) په خلاف له زور، زياتي، وحشت او تيري نه کار واخيستل شي.[2]

هغوی دا فيصله وکړه او د فيصلې د پلي کولو لپاره يې متې راونغښتلې. مشرکينو په آسانۍ سره کولای شوي په اصحابو (رضي الله عنهم) خصوصاً په بې وسه کسانو هر ډول ظلم او زياتی وکړي، خو د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په هکله هر چا دا جرات نه شوی کولی، ځکه هغه د داسې عظيم شخصيت درلودونکی و چې له دوستانو وړاندې دښمنانو ورته د قدر او احترام په سترګه کتل، او د هغه په وړاندې يوازې هغو کسانو بې ادبي او ګستاخي کولی شوی چې له عقل او حيا به بالکل خلاص وو. او ددې تر څنګ محمد (صلی الله عليه وسلم) د ابو طالب غوندې

[1]. ابن هشام ٣٢٢/١.

[2].رحمة للعالمين ٥٩/١ – ٦٠.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهم سړي له تائيد او ملاتړ نه هم برخمن و، هغه ابو طالب چې د مکې سردار او د خلکو په مينځ کې د قدر او منزلت خاوند و. چا دا جرات نه شوی کولی چې هغه کم وشميري، تړون يې مات کړي او د کورنۍ پر غړو يې تجاوز وکړي. دې وضعې قريش څه انديښمن کړي وو، او جرات يې ورنه سلب کړی وو، خو کله چې د هغوی زعامت او د دين په نامه تر لاسه شوې مشري د نوي اسلامي دعوت تر تهديد لاندې راغله، نور نو لکه ليونيان را پورته شول او د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په خلاف يې هم ظلمونه او تيري شروع کړل. پدې کار کې ابو لهب له هر چا نه وړاندې و، ومو کتل چې د بني هاشم په غونډه او د صفا په غونډۍ يې له رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره څه وکړل.

ځنې روايتونه وايي چې د صفا په غونډۍ وروسته له هغې چې رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خپله بلنه واوروله، ابو لهب يوه تيږه واخيسته او غوښتل يې رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورباندې وولي.[۱] له بعثت نه مخکې د ابو لهب زامنو عتبه او عتيبه د رسول اکرم (صلی الله عليه وسلم) له لوڼو (رقيې او ام کلثوم رضي الله عنهما) سره ودونه کړي وو، خو له بعثت نه وروسته ابو لهب خپل زامن دېته اړ ايستل چې د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لوڼو ته طلاق ورکړي.[۲]

هغه وخت د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دوهم زوی عبدالله وفات شو، ابو لهب له ډيرې خوشالۍ نه منډې کړې او خپلو ملګرو ته يې زيرى ورکاوه چې محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ابتر (ميراث) شو.[۳]

لکه مخکې مو چې وويل ابو لهب به د حج په دوران او بازارونو کې په رسول کريم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پسې روان وو او خبرې به يې ورتکذيبولې. طارق بن عبدالله محاربي وايي: ابو لهب نه يوازې دا چې د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خبرې به يې تکذيبولې بلکه هغه جناب به يې په تيږو هم ويشته او د بشريت د عظيم لاربنود(صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مبارکې پوندې به يې په وينو رنګولې.[۱]

د ابو لهب ښځې ام جميل اروی بنت حرب بن اميه چې د ابوسفيان خور وه، هم له

---

[۱]. دا روايت ترمذي را نقل کړيدی.
[۲]. في ظلاق القران ۳۰/ ۲۸۲. تفهيم القران ۲/ ۵۲۲.
[۳]. تفهيم القران ۲/ ۴۹۰.
[1]. جامع الترمذي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره د ابو لهب په شان عداوت او کینه درلوده، اغزي به یې راټولول او د شپې له مخې به یې د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په دروازه او لارو کې ورته شیندل. نوموړې ډیر خرابه ژبه درلوده، د الله تعالی د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په شان کې یې ډیره ګستاخي او بې شرمي کوله، تورونه او تهمتونه به یې ورپسې تړل، فتنې او فسادونه به یې جوړول، او همدا وجه ده چې قرآنکریم ورته حماله الحطب ویلي دي.

اروی چې کله واوریدل قرآنکریم ددې او د میړه یې (ابو لهب) غندنه کړیده، نو پداسې حال کې جومات (مسجد الحرام) ته راغله چې یو موټی تیږې هم ورسره وې، رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او ابوبکر (رضي الله عنه) د کعبې شریفې خوا ته ناست وو. کله چې ورنژدې شوه نو الله تعالی یې په سترګو پرده ور واچوله او رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې نه لیده، ابوبکر (رضي الله عنه) ته یې وویل: ملګری دې چېرته دی؟ خبره شوې یم چې زما بدي یې بیان کړیده، قسم په خدای که مې ولید نو پدې تیږو به یې په ده خوله وولم! ګوره، زه یوه شاعره یم، بیا یې داسې وویل:

مذمما عصينا — و أمره ابينا — و دينه قلينا[۲]

موږ د مذمم (په بدو یاد شوي) نافرماني کړې، د هغه مو نده منلې او د هغه دین مو د نفرت او حقارت له مخې پریښی دی، دا خبره یې وکړه او ووتله.

وروسته ابوبکر (رضي الله عنه) وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) آیا هغې ته ونه لیدلې؟ رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**ما رأتني، لقد أخذ الله ببصرها عني**). نه زه یې ونه لیدلم ځکه الله تعالی یې پر سترګو پرده واچوله[۳]. ابوبکر بزار دا کیسه رانقلوي او وایي: کله چې اروی راغله ابوبکر (رضي الله عنه) ته یې وویل: ستا ملګري زمونږ هجوه (بدي) ویلې ده. ابوبکر (رضي الله عنه) ځواب ورکړ، نه، قسم په الله هغه شعر نه وایي. ام جمیل ورته وویل: ته مصدق یې خبره دې د منلو ده .

ابو لهب سره لدې چې د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تره هم و او

(2). زیاتره مشرکینو به محمد (صلی الله علیه وسلم) د مذمم په نامه یادوه، د مذمم معنی د محمد د معنی بالکل مخالفه یعنی ضد ده.

(3). ابن هشام ۱/ ۳۳۵ - ۳۳۶.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډی هم، خو بيا يې هم دا ټول ظلمونه ترسره کول. د ابو لهب کور د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له کور سره بالکل جوخت، څنګ په څنګ و، نوموړي به لکه د نورو مشرکينو په شان رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته پخپل کورکې هم ضرر او اذيت رساوه. ابن اسحاق وايي: د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ګاونډيانو له جملې نه ابو لهب، حکم بن ابي العاص بن اميه، عقبه بن ابي معيط، عدي بن حمراء الثقفي، او ابن الاصداء الهذلي دومره شرير او خبيث وو چې رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې حتی پخپل کورکې هم له شره په امن نه و. دې شريرانو به په کور کې هم اذيت ورساوه، او لدې جملې نه يوازې حکم بن ابي العاص چې د اموي خليفه مروان پلار و په اسلام مشرف شوی نور ټول مشرک مړه شويدي! د هغوی د اذيت رسولو يوه طريقه دا وه چې کله به رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لمونځ کاوه نو کوم يوه به يې د ميږې پريوان ورباندې وراچاوه، او يا به چې کله رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ديګ باندې کړی و، نو دوی به پريوان را واخيست او د ديګ پر سر به يې وراچاوه. بالاخره رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مجبور شو چې يوه پنايي جوړه کړي تر څو د لمانځه په وخت کې د دوی له شره په امن وي. او کله به چې نوموړو مشرکينو پريوان او يا کثافت ورباندې ورواچاوه، نو د الله تعالی رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به په يوه لرګي سره را پورته کړ، په دروازه کې به ودريد او فرمايل به يې: اې بني عبدمناف! دا څه ډول ګاونډيتوب دی؟ بيا به يې پريوان ايسته واچاوه.[1]

عقبه بن ابي معيط پدې خباثت کې نور هم وړاندې تللی وو. بخاري شريف له عبدالله بن مسعود (رضي الله عنه) نه روايت کوي چې: يو ځل رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د کعبې شريفې خوا ته لمونځ کاوه، ابو جهل او ډله يې ناست وو، کوم يوه يې وويل: څوک به د بني فلان د اوښ لری او کولمې راوړي او کله چې محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په سجده څملي دا شيان يې په شا ورواچوي؟ پدې وخت کې تر ټولو بدبخته او خبيث سړی (عقبه بن ابي معيط) پاڅيد هغه شيان يې راوړل او کله چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سر په سجده کيښود هغه شيان يې ورباندې ورواچول. ابن مسعود (رضي الله عنه) وايي: ما کتل خو هيڅ مې هم له لاسه نه و پوره، ويل مې کاشکي مرستندوی مې درلودی، ابو جهل او ډلې

(1). ابن هشام ۴۱۲/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خندل او له ډيرې خوشالۍ او غرور نه يو پر بل ورکړېدل يوې خوا بلې خواته اوړېدل، رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) همداسې سر په سجده پروت و تر څو فاطمه (رضي الله عنها) راغله او هغه شيان يې ورنه ايسته کړل. رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سر را اوچت کړ او درې ځله يې وفرمايل: ((**اللهم عليك بقريش**)) اې خدايه! له قريشو سره پوه شې، چاره يې وروکړې. په مشرکينو هم د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دې دعا اثر وکړ او ډيره سخته ورباندې تمامه شوه ځکه هغوی داسې باور درلود چې دلته دعاګانې قبليږي. رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بيا وفرمايل: (**اللهم عليك بأبي جهل، وعليك بعتبة بن ربيعة، وشيبة بن ربيعة، والوليد بن عتبة، وأمية بن خلف، وعقبة بن أبي معيط**) اې خدايه! ته د ابو جهل، عتبه بن ربيعه، شيبه بن ربيعه، وليد بن عتبه، اميه بن خلف او عقبه بن ابي معيط چاره ور وركړې. ابن مسعود (رضي الله عنه) وايي اووم نوم يې هم ياد کړ خو زما په ياد ندی. ابن مسعود بيا وايي: قسم په خدای دا ټول کسان چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) يې نومونه واخيستل د بدر په ورځ مې وليدل چې ټول مړه او مردار پراته او په کنده کې غورځيدلي وو[١].

اميه بن خلف به چې کله رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وليد نو استهزاء به يې ورپورې کوله، اشارې او سترګکونه به يې کول، نو د ده په هکله الله تعالی دا آيت را نازل کړ: ((**وَيْلٌ لِكُلِّ هُمَزَةٍ لُمَزَةٍ**) (الهمزة: ١)

ابن هشام وايي: ((همزه)) هغه سړي ته ويل کيږي چې په ښکاره سره بل سړی کنځي، په سترګکونو او اشارو سره ملنډې ورباندې وهي، او ((لمزه)) هغه ته وايي چې په پټه سره د خلکو بد وايي او اذيت ورسوي.[٢]

د اميه ورور ابي بن خلف د عقبه بن ابي معيط ډير نژدې ملګری و، يو ځل عقبه د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په حضور کې کيناست او څه خبرې يې ورنه واوريدې، خو کله چې ابي بن خلف ورباندې خبر شو، نو عقبه يې ډير بې زړه وباله، زيات يې تهديد کړ، او غوښتنه يې ورنه وکړه چې لاړ شي او رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورتف کړي. هغه خبيث هم همداسې وکړل، او ده

---

[١]. صحيح البخاري، كتاب الوضوء ،باب اذا القي علي المصلي قذر او جيفة. ٣٧/١.

[٢]. ابن هشام ١/ ٣٥٢ - ٣٥٧.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخپله یعني ابي بن خلف یو وروست شوی هډوکی راواخیست، میده یې کړ او د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په طرف یې ور پوکړ.(۱)

اخنس بن شریق الثقفي به هم رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته زیات تکلیف او اذیت رساوه. قرآنکریم د نوموړي نهه هغه ناوړه صفتونه کړیدي چې دده حقیقي بڼه لوڅوي او فرمایي: (وَلَا تُطِعْ كُلَّ حَلَّافٍ مَهِينٍ (۱۰) هَمَّازٍ مَشَّاءٍ بِنَمِيمٍ (۱۱) مَنَّاعٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ (۱۲) عُتُلٍّ بَعْدَ ذَلِكَ زَنِيمٍ)) (القلم: ۱۰– ۱۳) [نو ته خبره مه منه د هر ډیر قسم خوړونکي سپک عجیب ویونکي، تلونکي په چغلۍ سره، منع کوونکي د خیر، له حده تیریدونکي (په ظلم کې) ډیر ګنهګار بدخوی، سخت ویونکي، وروسته له دې ټولو عیبو حرام زاده.]

ابو جهل به کله نا کله د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په حضور کې حاضریده او قرآنکریم به یې ورنه اوریده، خو ایمان به یې نه راوړ، نه به یې اطاعت کاوه، او نه به یې په زړه کې خوف او ویره پیدا کیدله، بلکه رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته به یې هر ډول زیان او تکلیف رساوه، خلک به یې د خدای له دین څخه منع کول، او بیا به یې پخپل دې باطل او ناروا کار فخر او ویاړ هم کاوه. قرآنکریم دده (ابوجهل) په هکله فرمایي:

(فَلا صَدَّقَ وَلا صَلَّى) (القیامة:۳۱)(۲) [بیا یې یقین ونکړ (په مومن باندې) او نه یې لمونځ وکړ.]

ابو جهل به تل ددې کوښښ کاوه چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له لمانځه نه منع کړي، یوه ورځ یې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ولید چې له مقام ابراهیم (علیه السلام) سره لمونځ کوي نو ورته ویې ویل: اې محمده! (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) آیا ته مې لدې کاره نه یې منع کړی؟ لدې سره یې اخطارونه او تهدیدونه هم شروع کړل. رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هم ورباندې په غوصه شو او کلک ځواب یې ورکړ، نو ده ورته وویل: اې محمده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په څه مې ویروې؟ پدې منطقه کې هیڅوک هم له ما نه زیات زور او ځواک نلري. پدې پسې الله تعالی دا آیت را نازل کړ: (فَلْيَدْعُ نَادِيَه) (العلق:۱۷) (۱) [پس را ودې بولي اهل د مجلس خپل.]

---

(۱). ابن هشام ۱/ ۳۲۱ – ۳۲۲.

(۲). في ظلال القران ۲۹ / ۲۱۲.

(1). في ظلال القرآن ۲۰۸/۳۰.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بل روایت کې راځي چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ابو جهل تر غاړه راونیو او خو ځاوه را خوځاوه یې او ورته فرمایل یې: ((**أَوْلَى لَكَ فَأَوْلَى (٣٤) ثُمَّ أَوْلَى لَكَ فَأَوْلَى**)) (القیامة: **٣٤-٣٥**) **[**وړ ده تا ته (اې کافر انسانه! هغه شی (چې بد یې بولې سختې د مرګ) پس وړ ده (هغه شی چې بد یې بولې چې سختې د قبر ده) بیاوړ ده تا لره هغه شی چې بد یې بولې (چې سختې د ورځې د قیامت ده) پس وړ ده (تا لره هغه شی چې بد یې بولې چې همیشه عذابیدل ستا په دوزخ کې).

دلته د خدای دښمن (ابوجهل) ورته وویل: اې محمده! (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) آیا ته ما ویروې؟ قسم په خدای چې ته او ستا رب زما هیڅ هم نه شي کولئ، زه ددې سیمې تر ټولو غوره او عزیز اوسیدونکی یم.[٢]

په هر ترتیب ابو جهل له خپل رذالت او خباثت نه لاس وانخیست، بلکه لا پسې بدبخت شو. مسلم شریف له ابو هریره (رضي الله عنه) نه روایت کوي وایي: ابو جهل یو ځل د قریشو سردارانو ته وویل: آیا محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ستاسې په وړاندې خپل مخ په خاورو کې ږدي؟ دوی ورته وویل: هو، نو ده وویل: په لات او عزی قسم یادوم که ما هغه پداسې حال (سجده) کې ولید، نو په غاړه به یې پل ورکیږدم او مخ به یې په خاورو ولړم. بیا وروسته کله چې ابو جهل ولید رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لمونځ ادا کوي هغه وروان شو او غوښتل یې چې پر مبارکه غاړه یې پل ورکیږدي، خو خلکو کتل چې بیرته په شا را روان دی او لاسونه یې داسې مخې ته نیولي چې ته به وایې له څه شي نه د ځان دفاع کوي، خلکو ورته وویل: ابو الحکمه! څه خبره ده؟ ده وویل: زما او محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تر منځ د اور یوه کنده ده، او هغه وزرې لرونکي! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فرمایي: (**لو دنا منی لاختطفته الملائكة عضوًا عضوًا**). **[**که چېرې ابو جهل ماته را نژدې شوی وای، نو ملائکو به ټوټه ټوټه کړی وای.**]**[٣] دا هغه ظلمونه وو چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په حق کې ترسره کیدل، هغه رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې د ټولو په وړاندې عزیز او قدرمن و، او د ابو طالب چې د مکې ډیر محترم او مخور شخصیت و تایید او ملاتړ هم ورسره و، نو ویلی شو هغه ظلمونه چې مشرکانو په نورو اصحابو (رضي الله عنهم) خصوصا هغو

---

(2). في ظلال القرآن ٢٩ / ٣١٢.

(٣). رواه مسلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وزله او بې كسه كسانو باندې راوستلې ؤ لدې نه څو چنده سخت او دردوونكي وو. د هرې قبيلې مشركانو به د خپلې قبيلې مسلمان غړې په ډول ډول عذابونو تعذيبول، او كه څوک داسې مسلمان به پيدا شو چې دلته به يې خپل خپلوان نه درلودل بې كسه او بې وطنه به و، نو د قريشو سردارانو به داسې ظلمونه ورباندې كول چې وجدان يې له ياد نه شرميږي.

ابو جهل به چې خبر شو فلانی سړی مسلمان شويدی، نو كه هغه به د مقام او شرف خاوند و د تهديد او اخطار لاره به يې ورسره نيوله، او پدې به يې ويراوه كه له اسلام نه وانه وړې نو د ځاني او مالي زيان انتظار دې باسې، او كه به دا نوی مسلمان كمزوری او بې وسه و، نو بيا به يې تر متروكو لاندې نيوه او واهه به يې، او د وهلو ټكولو له لاری به يې د هغه د بې لارې او ارتداد كوښښ او هڅې كولې[1]. او همدا راز نور خلک به يې هم د هغه په خلاف را پاڅول.

د حضرت عثمان بن عفان (رضي الله عنه) تره به هغه د كجورو په پوزي كې نغښت او بيا به يې له لاندې نه دوبه ور پسې لګوله دودونه (لوګي) به يې ورته جوړول.[2]

د مصعب بن عمير (رضي الله عنه) مور چې كله د خپل زوی له اسلام راوړلو نه خبريږي، نو خپل هغه نازولی او په نعمتونو كې پټ زوی له كوره شړي او دومره لوږه او تنده ورباندې راولي چې هغه نرمه څرمن يې وچيږي، درز، درز چوي، او بدن يې لكه د مار په شان پټوكي (پوستكي) اچوي.[3]

بلال بن رباح (رضي الله عنه) چې د اميه بن خلف الجمحي غلام و كله چې په اسلام مشرف شو، نو اميه بن خلف به يې په غاړه كې پړی وراچاوه او هلكانو ته به يې په لاس وركړ چې د مكې په غرونو كې يې تاو راتاو كړي. پړي به يې غاړه ووهله، اميه به په ډير شدت سره راكاږه او په لرګي به يې واهه، سره لمرته به يې كيناوه، سخته لوږه به يې ورباندې راوستله، او په ټكنده غرمه كې به يې په سرو شګو كې څملاوه او په سينه به يې لويه تيږه وراېښودله او ورته ويل به يې: قسم په الله چې همداسې به پروت وې تر څو يا ومرې اويا په محمد (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) باندې كافرشې او د لات او عزى عبادت وكړې خو بلال (رضي الله عنه) به په همدې سخت حالت كې ويل: احد ، احد (الله يو دی، الله يو دی) تر څو يوه ورځ ابوبكر (رضي الله عنه) تيريده او بلال (رضي الله عنه) يې په همدې حالت كې وليد ، نو يې هغه په يوه تور غلام، او

---

(1). ابن هشام ۱/ ۳۲۰.

(2). رحمة للعالمين ۱/ ۵۷.

(3). رحمة للعالمين ۱/ ۵۸. تلقيح فهوم اهل الاثر ص ۲۰.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بل روایت د سپینو زرو په اوو یا پنځو اوقیو یعني دوه سوه اتیا درهمه چې له یو کیلو نه زیات سپین زر کیږي او په بل روایت په دوه سوه درهمه چې (**۷۳۵**) ګرامه سپین زر کیږي، ورنه واخیست او آزاد یې کړ.[۱]

عمار بن یاسر (رضي الله عنهما) چې د بني مخزوم غلام و، ده، مور او پلاریې چې کله ایمان راوړ، نو مشرکانو خصوصاً ابو جهل به هغوی په تکنده غرمه کې له کوره ایستل او په سرو شګو به یې تعذیبول. یوه ورځ رسول کریم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تیریده او دوی هملته په عذاب او ځور کې وو، نو د الله رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: ((**صبرا آل یاسر! فإن موعدکم الجنة**)) اې د یاسر اولادې صبر کوئ، ستاسې ځای جنت دی. یاسر د همدې تعذیبونو په نتیجه کې مړ شو، سمیه (د عمار مور) هم د ابو جهل له خوا په فرج کې په نیزه ووهل شوه او په شهادت ورسیده، پدې ترتیب سره نوموړې د اسلام لومړنۍ شهیده شمیرل کیږي. په عمار یې تکلیفونه او عذابونه نور هم زیات کړل، کله به یې سره لمر ته دراوه، او کله به یې پر سینه سرې تیږې وراینبودلې او کله به یې په اوبو کې اچاوه او ورته ویل به یې تر هغې دې نه پریږدو تر څو محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته بد ونه وایې، او د لات او عزی ستاینه او په غوره والي یې اعتراف ونکړې! عمار (رضي الله عنه) مجبور شو چې په خوله دا ورسره ومني، خو وروسته په ژړا د رسول کریم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغی او عذرونه یې ورته وړاندې کول، نو الله تعالی دا آیت شریف را نازل کړ.[۲]

((**مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلاَّ مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالإِيمَانِ**...)) (النحل: ۱۰۶)

[هر څوک چې کافر شو پر الله وروسته له ایمان راوړلو (نو پرې غضب دی د الله) مګر هغه څوک چې زور پرې وکړی شو (او مجبوراً یې د کفر کلمه وویله) حال دا چې زړه دده آرام نیوونکی دی په ایمان سره.]

ابو فکیهه چې نوم یې افلح و د بني عبدالدار غلام و، هغوی به یې پښه په رسۍ تړله او بیا به یې په ځمکه راکشاوه.[۱]

---

[1]. رحمة للعالمین ۱/ **۵۷**. تلقیح الفهوم ص ۲۱. ابن هشام ۱/ ۳۱۷ - ۳۱۸.

(2). ابن هشام ۳۱۹/۱ - ۳۲۰، فقه السیرة لمحمد الغزالي ص ۸۲، همدا راز عوفي هم له ابن عباس نه ددې یوه برخه روایت کړېده. د الشیخ عبدالله مختصر السیرةص (**۵۳**) ته مراجعه وکړه.

[1]. رحمة للعالمین **۵۷/۱**. من اعجاز التنزیل ص **۵۳**.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خباب بن الارت چې د انمار بنت سباع الخزاعیه غلام و هم د مشرکینو له خوا په ډول ډول ربړونو ربړولی شویدی، د سر له ویښتانو به یې رانیوه او راکشاوه به یې، ورمیږ به یې ورتاواوه ډیر ځله به یې په سرو سکروټو څملاوه او د پاسه به یې تیږې ورباندې ایښودلې چې راپورته نه شي. (۲)

زنیره، نهدیه او لور یې او ام عبیس هغه وینځې وې چې اسلام یې راوړی و، او د اسلام پخاطر یې د مشرکینو له خوا ډیر زیات تکلیفونه او ربړونه ګاللي دي. د بني عدي قبیلې د بني مومل کورنۍ یوې وینځې اسلام راوړ، نو عمر (رضي الله عنه) چې هغه وخت مشرک و همغه وینځه تر هغې ووهله چې ښه ستړی شو او ویې ویل: که ستړی شوی نه وای، نو وهله به مې پسې(۳). بیا ابوبکر صدیق (رضي الله عنه) دغه وینځې واخیستلې او آزادې یې کړې، لکه څرنګه یې چې بلال او عامر بن فهیره اخستي او آزاد کړي وو. (۴)

مشرکینو به ځینې اصحاب (رضي الله عنهم) د اوښ او یا غوایه په څرمنه کې نغښتل او بیا به یې سره لمر ته اچول، ځینې نورو ته به یې د اوسپنې زغرې وراغوستې او پر سرو تیږو به یې څملول. (۵)

هغه کسان چې د الله تعالی په لار کې ربړیدلي او ځوریدلي ډیر دي، خو په لنډه توګه دا ویلی شو هر چا به چې ایمان راوړ که مشرکان به ورباندې خبر شول، نو په ارام به یې نه پریښود او ډیر عذابونه به یې ورباندې راوستل.

دارالارقم (د ارقم کور)

د مشرکینو ددې شکنجو او فشارونو په مقابل کې د حکمت تقاضا او غوښتنه دا وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) ته هدایت ورکړي خپل اسلام پټ وساتي. همدا راز له هغوی سره خپل لیده کاته هم په پټه تر سره کړي، ځکه هغه پدې پوهیده که چېرې په ښکاره توګه سره غونډ شي نو

---

(۲). نفس المصدر ۵۷/۱. تلقیح فهوم اهل الاثر ص ۲۰.
(۳). رحمة للعالمین ۵۷/۱، ابن هشام ۳۱۹/۱
(٤). ابن هشام ۳۱۸/۱ - ۳۱۹.
(٥) رحمة للعالمین ۵۸/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرکان به مخالفت کوي او پرې به نږدې چې د الله رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل اصحاب وروزي، د الله کتاب او حکم ورزده کړي.
او دا هم کیدای شوای چې دا ښکاره غونډې د دواړو ډلو تر منځ د تصادم او ټکر سبب شوی وای، لکه څرنګه چې د نبوت په څلورم کال همداسې یوه پیښه وشوه. پیښه داسې وه چې اصحاب (رضي الله عنهم) به په یوه خوړ کې سره راټولیدل او هلته به یې په پټه لمونځونه کول، یوه ورځ مشرکینو ولیدل نو بد رد یې ورته وویل او بالاخره یې ترمنځ جګړه ونښته، سعد بن ابي وقاص (رضي الله عنه) یو سړی وواهه او وینې یې پرې راماتې کړې او دا په اسلامي تاریخ کې لومړۍ پیښه وه چې وینې پکې تویې شوې.[۱]
څرګنده ده که چېرې دغه ډول ټکرونه په پرله پسې او مکرر ډول پیښ شوي وای نو دا به حتماً د مسلمانانو د ورکې او تباهۍ سبب کیدل. نو د حکمت غوښتنه دا وه چې اصحاب (رضي الله عنهم) خپل اسلام، عبادت، دعوت او غونډې پټې وساتي.
خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به پخپله عبادت په ډاګه تر سره کاوه، او خپل دعوت به یې هم په ښکاره توګه مشرکینو ته اعلانوه، کـه څه هم له اصحابو (رضي الله عنهم) سره به یې لیده کاته په پټه و، او دا هم د اسلام او مسلمانانو د مصلحت پخاطر.
او څرنګه چې د ارقم بن ارقم المخزومي کور د صفا پر غونډۍ او د مشرکینو له نظر نه ګوښه پروت و، نو رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) همدغه ځای له مسلمانانو سره د غونډو لپاره مناسب وباله او د نبوت له پنځم کال نه یې همدا کور د خپل دعوت مرکز وټاکه.[۲]

حبشې ته لومړنی هجرت

په مسلمانانو باندې د مشرکینو ظلمونه د نبوت د څلورم کال په منځنۍ او یا آخرینۍ برخه کې پیل شول، دغه ظلمونه په لومړي سر کې لږ خو ورځ په ورځ مخ په زیاتیدو وو تر څو چې د پنځم کال په نیمایي کې خپل اوج ته ورسیدل. مسلمانان دومره په تنګ شول چې نور یې په مکه کې تیکان نه شوی کولی، او پدې فکر کې وو چې لدې عذاب

(1). ابن هشام ۱/ ۲۲۳. مختصر سیرة الرسول لمحمد بن عبدالوهاب ص ۲۰.
(2). نفس الصدر الاخیر ص ۲۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه څه ډول ځانونه خلاص کړي. په همدې سختو شپو او ورځو کې د کهف سورت رانازل شو، دې سورت د مشرکینو هغه پوښتنې ځواب کړې چې له رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه یې کړې وې، خو ددې تر څنګ یې درې داسې کیسې هم بیان کړې چې په هره یوه کې د مسلمانانو لپاره ښکاره هدایات او لارښوونې دي. د اصحاب الکهف کیسه دا په ګوته کوي چې کله مسلمانان د دین له پلوه له خطر سره مخ شي نو باید په الله باندې په توکل سره د کفر او ظلم له مرکز نه د امن ځای ته هجرت وکړي، الله تعالی فرمایي:

((وَإِذْ اعْتَزَلْتُمُوهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ إِلاَّ اللَّهَ فَأْوُوا إِلَى الْكَهْفِ يَنشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيُهَيِّئْ لَكُمْ مِنْ أَمْرِكُمْ مِرفَقاً)) (الکهف: ١٦) [او کله چې په تنګ شوئ تاسې له دغو مشرکانو او له هغو (بتانو) چې عبادت یې کوي دوی بې له الله نه، نو ځای ونیسئ هغه غارته (او دیره شئ پکې) خپور به کړي تاسې ته رب د تاسې له رحمته خپل او تیار به کړي تاسې ته له کار ستاسې اسباب د ګزران (او خوشالی).]

د حضرت خضر او موسی (علیه السلام) کیسه دا ښیي چې د حالاتو او واقعاتو نتیجه او پای تل داسې نه وي لکه څرنګه چې په ظاهره معلومیږي، بلکه ډیر ځله داسې کیږي چې د پیښو او حالاتو نتیجه د ظاهري شکل بالکل مخالفه او بر عکس وي، او دا دې ته اشاره کوي چې دا د مسلمانانو او مشرکینو ترمنځ پیل شوې جګړه به بالکل د اوسنۍ ظاهري بڼې په خلاف وي، پدې معنی چې همدا مشرکین او ظالمان به چې اوس یې د مسلمانانو په خلاف جګړه پیل کړې، که چېرې اسلام را نه وړي، حتماً به د همدې مظلومو مسلمانانو په وړاندې له ماتې او رسوایۍ سره مخ کیږي.

د ذوالقرنین کیسه دا ثابتوي چې ځمکه د الله تعالی ده هر چا ته چې وغواړي همغه ته یې په میراث ورکوي، او همدا راز دا په ګوته کوي چې بری او نیکبختي په ایمان کې ده، نه په کفر کې، او بله دا چې الله تعالی همیشه د خپلو مظلومو بندګانو د مرستې او د زمانې د یاجوج او ماجوج له شرنه د هغوی د نجات لپاره خپل ځنې بندګان رالیږي. دا کیسه دا هم ښیي چې د ځمکې د واکدارۍ تر ټولو مستحق خلک د الله تعالی صالح بندګان دي.

پدې پسې بیا د ((الزمر)) سورت را نازل شول، دا سورت د هجرت پلوته اشاره کوي او دا اعلانوي چې د الله تعالی ځمکه ډیره پراخه ده، قرآنکریم فرمایي: ((لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ)) (الزمر: ١٠). [ښته هغوکسانو ته چې نیکي یې کړیده په دغه دنیا کې (په طاعت سره)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيکي (په آخرت کې چې جنت او رضوان دی) او ځمکه د الله ارته ده، بيشکه همدا خبره ده پوره ورکولی شي صابرانو ته اجر (ثواب) د دوی بې حسابه (ډير زيات).]

رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خبر و چې د حبشې پاچا اصحمه (النجاشي) يو عادل سړی دی، او په پاچاهۍ کې يې ظلم او زياتی نشته، نو يې مسلمانانو ته امر وکړ چې حبشې ته هجرت وکړي.

پدې ترتيب سره د نبوت په پنځم کال د رجب په مياشت کې د اصحابو (رضي الله عنهم) لومړنۍ ډلې چې دوولس سړي او څلور ښځې پکې وې د عثمان بن عفان (رضي الله عنه) تر مشرۍ لاندې حبشې ته هجرت وکړ. له عثمان (رضي الله عنه) سره يې بي بي چې د رسول کريم (صلی الله عليه وسلم) لور وه او حضرت رقيه (رضي الله عنها) نوميدله هم ملګرې وه. رسول اکرم (صلی الله عليه وسلم)ددې دواړو په هکله فرمايلي:

((**إنهما أول بيت هاجر في سبيل الله بعد إبراهيم و لوط (عليهما السلام)**))[1].

يعنی: له ابراهيم او لوط (عليهما السلام) وروسته دوی دواړه (عثمان او رقيه رضي الله عنهما) لومړنۍ کورنۍ ده چې د الله په لاره کې هجرت کوي.

نوموړي مهاجرين ددې پخاطر چې قريش ورباندې خبر نشي د شپې په تياره کې په پټه سره له مکې نه ووتل او د الشعيبه نومې بندرګاه په لور لاړل، هلته ورته خدای دوې تجارتی کښتۍ برابرې کړې او حبشې ته يې يووړل. قريش چې ورباندې خبر شول ورپسې ووتل، خو هغه وخت بندر ته ورسيدل چې هغوی مخکې په خير او سلامتۍ سره تللي وو. پدې ډول سره نوموړي مسلمانان حبشې ته لاړل او هلته يې د امن ژوند پيل کړ.[2]

د همدې کال د رمضان په مياشت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حرم ته لاړ، چېرته چې د قريشو يو زيات شمير مشران او لويان موجود وو، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پاڅيد او په ناڅاپي توګه يې د (النجم) سورت تلاوت کړ، پداسې حال کې چې دې کفارو مخکې لدينه د الله تعالی کلام نه و اوريدلی، ځکه د هغوی اسلوب او لاره داسې وه چې قرآنکريم ته به يې غوږ نه نيوه، او يو بل ته به يې توصيه کوله چې د الله تعالی کلام وانه وري، قرآنکريم د دوی دې کارته اشاره کوي او فرمايي: ((**وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا فِيهِ**

---

[1]. مختصر سيرة الرسول للشيخ عبدالله النجدي ص ۹۲ - ۹۳. زاد المعاد ۱/ ۲۴. رحمة للعالمين ۱/ ۲۱.
(2). رحمة للعالمين ۲۱/۱. زاد المعاد ۲۴/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لَعَلَّكُمْ تَغْلِبُونَ)) (فصلت: ۲٦) [او وايي هغه كسان چې كافران شويدي (په وخت د قرائت (د قرآن) چې مه اوريئ دغه قرآن (چې محمد يې لولي) او شور ما شور واچوئ (په وخت د لوستلو د) ده كې ښايي چې تاسې غالب شئ (پرې اوله تبليغه يې ساكت كړئ).]

خو دلته چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د قرآنكريم دا سورت ورته تلاوت كړ، او د الله تعالى هغه اوچت، ښكلى او عظيم كلام يې ور واوراوه چې انساني ذهن او ژبه يې له بيان نه عاجز دي، نو د مشركينو حالت يو ځل بدل شو، پخواني وصيتونه يې هير كړل، ټولو په ډير دقت قرآن كريم اوريدو، يوازې همدې ته غوږ وو، نور هر څه ورنه هير شول، تر دې چې ددې سورت وروستي آيتونه يې ورته تلاوت كړل هغه چې لهجه يې دومره تنده او سخته ده چې زړونه ويلې كوي، او كله يې چې دا آيت ((**فَاسْجُدُوا لِلَّه وَاعْبُدُوا**)) (النجم: ٦۲) [پس سجده كوئ تاسې (خاص) الله ته او عبادت كوئ د هم دغه (الله (جل جلاله) نه د نورو)] تلاوت كړ او رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) سجده وكړه، نو يو ځل ټول په سجده پريوتل، ځكه د حق قوت د هغوى عناد، كبر او باطل له مينځه يووړ او ټول د خداى په وړاندې سر په سجده شول.[1] خو كله چې متوجه شول چې د الله تعالى كلام د هغوى حالت بدل كړى، او هغه څه يې پخپله وكړل چې د له مينځه وړلو پخاطر يې خپل ټول توان په كار اچولى و، او ددې تر څنګ هغو مشركينو چې پدې مجلس كې حاضر نه وو دغه سجده كوونكي مشركين ډير ورټل، پړه او ملامتې يې ورباندې اچوله، نو له همدې ځايه وه چې هغوى په رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) پورې دروغ وتړل او داسې افتراء يې جوړه كړه چې ګويا رسول اكرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د هغوى د بتانو ستاينه وكړه او داسې يې وويل: ((**تلك الغرانيق العلى، و إن شفاعتهن لترتجى**)) [دا اوچت ديوان دي، چې د شفاعت هيله او اميد يې كيږي]. دوى دا دروغ او افتراء ددې پخاطر جوړ كړل تر څو خپله هغه سجده توجيه كړي چې له رسول (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره يو ځاى يې كړې وه او تر څو دا د هغې په هكله د عذر او دليل په توګه وړاندې كړي. او دا څه نوې او عجيبه خبره نه وه چې هغوى كړې وه

---

[1]. امام بخاري ددې سجدې كيسه په لنډه توګه له ابن مسعود او ابن عباس (رضي الله عنهم) نه روايت كړې. د معلوماتو لپاره د باب سجدة النجم او باب سجود المسلمين و المشركين ۱/ ۱۴۲ او باب ما لقي النبي (صلى الله عليه وسلم) و اصحابه من المشركين بمكة. ۱/ ۵۴۳ وګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکه هغوی به تل همداسې دروغ او افتراګانې جوړولې.[١]
دغه خبر په نیمګړې توګه په حبشه کې مهاجرینو ته ورسید، د پېښې له واقعیت او حقیقت نه پوره خبر نه وو، داسې یې واورېدل چې ګویا قریشو اسلام راوړی، نو د همدې کال د شوال په میاشت کې بیرته مکې ته راستانه شول، خو کله چې مکې ته را لنډ شول او د موضوع په حقیقت خبر شول نو ځنې یې بیرته حبشې ته ورګرځېدل، او نور یې یا په پټه توګه او یا د کوم چا په ضمانت او تړون مکې ته ننوتل.[٢]

حبشې ته دوهم هجرت

وروسته قریشو په همدوی (له حبشې نه بیرته راغلیو) او ټولو مسلمانانو باندې خپل ظلمونه څو چنده کړل. مشرکینو دا هم نه شوای زغملای چې مسلمانان دې د نجاشي په پاچاهۍ کې د امن ژوند ولري، دا ډېره سخته ورباندې تمامیدله. او چې پر مسلمانانو یې ظلمونه زیات شول نو رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لازمه ولیده چې یو ځل بیا خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) ته حبشې ته د هجرت امر وکړي، خو دا دوهم هجرت مشکل و، ځکه قریش ورته بیدار او تیار وو کوښښ یې وکړ چې دا هجرت ناکام کړي، خو الله تعالی مسلمانانو ته لاره اواره کړه او د نجاشي وطن ته ورسیدل.
دا ځل مهاجرین دري اتیا (٨٣) سړي (که عمار هم ورسره وشمیرل شي، ځکه پدې هکله اختلاف دی چې آیا عمار هم ورسره واو که نه) اتلس (١٨) یا (١٩) نولس ښځې وې. [٣]
علامه محمد سلیمان منصور پوري لومړنۍ شمیره تاییدوي او په ټینګار سره وايي چې پدې هجرت کې د ښځو شمیره اتلس وه.[1]

په حبشه کې د مهاجرینو په خلاف د قریشو توطئه

[١]. تفهیم القرآن ٥/ ١٨٨. محدثین هم همدا توجیه تاییدوي.
[٢]. نفس الصدر (تفهیم القران) ١٨٨/٥. زاد المعاد ٢٤/١، ٢/ ٤٤. ابن هشام ٣٢٤/١.
[٣]. زاد المعاد ٢٤/١. رحمة للعالمین ٧١/١.
[1]. نفس المصدر الاخیر (رحمة للعالمین).

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرکينو دا نشوای زغملای چې مسلمانان دې په امن ژوند وکړي، او هلته حبشه کې دې همداسې په امن پاتې شي، نو يې عمرو بن العاص او عبدالله بن ابي ربيعه چې دواړه ډير پوه او ځيرک سړي وو حبشي ته واستول. د نجاشي او د هغه د درباريانو لپاره يې ډيرې قيمتي تحفې هم ورکړې. نومړو د نجاشي درباريانو ته هغه تحفې وړاندې کړې او ټول هغه دلايل يې وروښوول چې بايد مسلمانان وربانديې وشړل شي.
او کله چې درباريان پدې راضي شول چې نجاشي ته به د مسلمانانو د شړلو مشوره ورکوي، نو دوی دواړه نجاشي ته وروړاندې شول، تحفې يې ورکړې او ورته ويې ويل:
اې پاچا! ستا وطن ته داسې څو کم عقله ځوانان راغلي دي، چې د خپل قوم دين يې پريښی او ستا دين يې هم ندی منلی، د ځان لپاره يې يو نوی دين غوره کړی، دا داسې يو دين دی چې نه يې مونږ پيژنو او نه تاسې، نو اوس د هغوی پلرونو، ترونو، خپلوانو او د قوم مشرانو مونږ تا ته راليږلي يو چې هغوی بيرته ورواستوی (لدې ځای نه يې وباسې)، ځکه هغوی د دوی په احوال ښه خبر دي، د دوی عيبونه ښه ورته معلوم دي او پدې هکله يې ملامت کړي او رټلي هم دي.
درباريانو هم ورته وويل: زمونږ پاچا! دوی رښتيا وايي، هغوی (مهاجرين) دې دواړو ته وسپاره تر څو خپل وطن او قوم ته يې بوزي.
خو نجاشي وغوښتل چې د مسئلې په ټولو اړخونو ځان پوه کړي او له دواړو خواوو نه دلايل واوري. مسلمانان يې راوغوښتل، هغوی پدې اتفاق کړی و چې رښتيا به وايي نور که هر څه پيښيږي پيښ دې شي. او کله چې دربار ته راغلل، نجاشي ورته وويل:
دا کوم دين دی چې په هغه سره مو خپل قوم پرې ايښی، زما او يا لدې موجوده اديانو نه بل کوم دين مو هم ندی منلی؟
په ځواب کې جعفر بن ابي طالب (رضي الله عنه) د مسلمانانو په نمايندګۍ وويل: اې پاچا! مونږ د جاهليت په تيارو کې ژوند کاوه، د بتانو عبادت به مو کاوه او مردارې به مو خوړلې، فساد او فحشاء عموميت درلود د خپلوۍ اړيکې به مو شلولې، د ګاونډيتوب حقوق مو نه مراعاتول، د زور خاوندانو به د بې وزله خلکو وينې زبيښلې.
مونږ په همداسې يوه حالت کې وو چې الله تعالی زمونږ له مينځ نه رسول راته راواستاوه، داسې رسول چې مونږ يې د توحيد او د يوه خدای د عبادت په لور دعوت کړو، او دا يې راته وښوول چې د توحيد لاره غوره کړو، د تيږو او بتانو عبادت چې مونږ او زمونږ پلرونو به کاوه پريږدو. نومړی (رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)) مونږ ته دا امر کړی چې رښتيا به وايو، امانت به ساتو، د خپلوۍ اړيکې به ټينګې او مضبوطه وو، له ګاونډيانو سره به نيکي کوو، له وينې تويولو او محارمو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به ځان ساتو. له هر ډول فساد او فحشاء، دروغو، د يتيم له مال خوړلو، په پاک لمنو ښځو پسې له تور او تهمت ويلو نه يې په کلکه منع کړي يو. او دا امر يې راته کړی چې يوازې د يوه الله عبادت به کوو، له هغه سره به شريک نه نيسو. د لمانځه او روژې امر يې راته کړی، او داسې نور اسلامي امور يې ورته ياد کړل زياته يې کړه :
نو مونږ هم د هغه خبره ومنله او ايمان مو ورباندې راوړ، او هغه دين مو ومانه چې د الله تعالی له لوري نه يې راته راوړی دی. د يوه الله عبادت مو پيل کړ، هيڅ شريک نه ورسره نيسو، څه يې چې حرام کړي هغه حرام او څه يې چې روا بللي هغه روا شميرو.
او همدا وجه وه چې زمونږ قوم پر مونږ ظلمونه پيل کړل، ډير يې وکړولو تر څو د الله تعالی له عبادت نه مو واړوي، او بيرته د بتانو عبادت پيل کړو او بيرته هماغه خباثت او جاهليت ته وګرځو. هغوی په مونږ هر ډول ظلمونه وکړل، مونږ يې نه پرېښودو چې خپل ديني شعائر ادا کړو، مونږ يې له خپل دين نه منعې کولو، نو مجبور شو چې خپل وطن پريږدو او ستا وطن ته راشو، مونږ ته غوره کړئ يې، او ستا ګاونډيتوب مو اختيار کړئ، او دا هيله لرو چې ستا په پاچاهۍ کې په مونږ ظلم ونشي.
نجاشي ورته وويل له هغه څه نه چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د الله تعالی له لوري راوړي، څه شی درسره شته؟
جعفر (رضي الله عنه) ورته وويل: هو. نجاشي ورته وويل: نو راته ويې لوله. جعفر (رضي الله عنه) د (کهيعص) د پيل څو آيتونه ورته تلاوت کړل. نجاشي دومره وژړل چې ږيره يې لمده شوه، اساقفه (ديني عالمانو) هم د قرآنکريم په اوريدو سره وژړل. بيا نجاشي ورته وويل: قسم په خدای چې دا او هغه څه چې حضرت عيسی (عليه السلام) راوړي دواړه له يوې منبعې نه سر چينه اخلي. بيا يې عمرو بن العاص او عبدالله بن ابي ربيعه ته په خطاب سره وويل: چې لاړ شئ قسم په خدای چې دوی به تاسې ته ونه سپارم. نو هغوی دواړه له نجاشي نه راووتل. بيا عمرو بن العاص خپل ملګري عبدالله بن ابي ربيعه ته وويل: سبا به زه ورسره ګورم، داسې کار به پرې وکړم چې دوی به هم حيران شي بيخې به يې ورباندې ورک کړم. عبدالله بن ربيعه ورته وويل: نه، داسې مه کوه، ځکه هغوی هم خپلوان لري، که څه هم له مونږ سره مخالف دي. خو عمرو بن العاص پخپل نظر ټينګار کاوه او د عبدالله خبره يې ونه منله.
په سبا يې نجاشي ته وويل: اې پاچا! آيا ته خبر يې چې دا خلک (مهاجرين) دعيسی (عليه السلام) په هکله څه وايي؟ نجاشي هغوی راوغوښتل چې پوښتنه ورنه وکړي چې د عيسی (عليه السلام) په هکله څه عقيده لري؟ هغوی لومړی وويريدل خو بيا يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په رښتیا ویلو اتفاق وکړ، او دربار ته ورغلل. نجاشي ورنه پوښتنه وکړه. جعفر (رضي الله عنه) ورته وویل: مونږ د عیسی (علیه السلام) په هکله هغه څه وایو چې زمونږ نبي (علیه السلام) راته راوړي دي، مونږ وایو چې عیسی (علیه السلام) د الله بنده، د الله رسول او د الله روح او هغه کلمه ده چې پاک لمنې او پیغلې مریمې ته یې القاء کړې وه.
ددې خبرې په اوریدو سره نجاشي له ځمکې نه یو ډکی را اوچت کړ او ویې ویل: قسم په خدای چې عیسی (علیه السلام) لدینه چې تاسې وویل ددې ډکې په اندازه هم اخوا دیخوا ندی. درباریان یې وپښیدل او وځمبیدل، نجاشي ورته وویل: که تاسې هر څو وپښیږئ خبره همداسې ده.
بیا یې مسلمانانو ته وویل: ځئ، تاسې زما په ملک کې په امن یئ، که چا درته بد وویل، جریمه به شي، دری ځله یې دا خبره وکړه، زیاته یې کړه، که څوک راته د سرو زرو غرونه هم راکړي له تاسو نه کوم یوه ته به تکلیف او اذیت رسولو ته زړه ښه نکړم.
بیا یې خپلو کسانو ته امر وکړ چې ددې دواړو تحفې بیرته ورکړي، زه ورته څه اړه نلرم، قسم په خدای، الله تعالی چې کله ماته خپله پاچایي بیرته راکړې نو رشوت یې ندی رانه اخیستی، تر څو زه پدې لاره کې رشوت واخلم، همدارنګه الله تعالی زما په هکله د خلکو خبرې ندي منلې چې اوس زه د الله تعالی په هکله د خلکو خبرې ومنم.
ددې کیسی روایت کوونکې ام سلمه (رضي الله عنها) وایي: هغوی دواړه له خپلو تحفو سره په ډیر شرم او خجالت سره راووتل، او مونږ هملته په همغه غوره ځای او له غوره ګاونډي سره پاتې شوو.[١]
دا د ابن اسحاق روایت دی نور وایي چې عمرو بن العاص نجاشي ته له بدر نه وروسته ورغلی و، ځنې نور وایي چې عمرو بن العاص دوه ځله حبشې ته ورغلی و.[٢]
خو هغه روایتونه چې وایي عمرو بن العاص دوه ځله حبشې ته ورغلی و، دوی په دوهم ځل ورتګ کې تقریباً هماغه سوال او ځواب رانقلوي کوم چې په لومړي ځل کې د جعفر (رضي الله عنه) او نجاشي تر مینځه شوی او ابن اسحاق رانقل کړی دی. او بله دا چې د همدې سوال او ځواب موضوع او مطلب پدې دلالت کوي چې دا مناقشه د نجاشي په وړاندې په لومړنۍ مرافعه کې تر سره شوې وه.
د مشرکینو دا توطئه شنډه شوه، مکر او فریب یې ونه چلیده، او پدې پوه شول چې د خپلو پولو نه اخوا د دوی مکرونه اغیزه نلري، نو په بل فکر کې شول، او بالاخره دې نتیجې ته ورسیدل چې ددې مشکل حل دا دی چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و

---

(1). ابن هشام (لنډیز) ١/ ٣٨۴ تر ٣٣٨.
(٢). مختصر سیرة الرسول للشیخ عبدالله النجدي ص ٩٢ - ٩٨.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صحبه و سلم) له خپل دعوت نه واړوي او که نه اعدام يې کړي، خو پدې لاره کې ستر خنډ ابو طالب و ځکه هغه د خپل وراره ترخوا ولاړ و او د مشرکينو له ظلمونو نه يې خوندي ساته، نو مشرکينو تصميم ونيو چې پدې هکله له ابو طالب سره مقابله وکړي.

قريش ابو طالب تهديدوي

د قريشو مشران او مخور خلک ابو طالب ته ورغلل او ورته ويې ويل: اې ابو طالبه! ته زمونږ يو شريف مشر يې، په ډير اهميت درته قايل يو، مونږ درنه غوښتي و چې خپل وراره لدې دعوت نه منع کړې خو تا هغه منع نکړ، نو مونږ نور دا نه شو زغملای چې زمونږ پلرونو ته دې بد رد وويل شي، زمونږ په عقلونو پورې دې ملنډې ووهل شي، او زمونږ معبودان دې توهين او ورټل شي او خبرې دې ورپسې وشي، ستا خوښه وراره دې لدې کارنه اړوې او يا زمونږ سره مخامخ جګړه اعلانوې تر څو چې يو طرف تباه او مسئله هواره شي.

په ابو طالب باندې دا تهديد او اخطار سخت تمام شو، خپل وراره حضرت محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې راوغوښت او ورته ويې ويل: وراره! ستا د قوم خلک راته راغلي وو، داسې خبرې يې راته وکړې، نو لږ زما او د خپل ژوند خيال وساته، او ما په داسې څه مه مجبوره وه چې له وسه مې اوچت وي. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ګومان وکړ لکه چې تره يې هم د ده مرسته پريښوده نور کومک نه ورسره کوي، نو ويې فرمايل: ((**يا عم، و الله لو وضعوا الشمس في يميني و القمر في يساري على أن أترك هذا الامر – حتى يظهره الله أو أهلك فيه ما تركته**)) اې تره! قسم په خدای که هغوی لمر راته په ښي لاس او سپوږمۍ راته په چپ لاس کې راکړي چې دا کار پريږدم، خو زه به دا کار (دعوت) تر هغې پورې پرې نهږدم چې يا يې الله تعالی بريالی کړي او يا يې زه په لاره کې ووژل شم. دا خبره يې وکړه له سترګو يې اوښکې رواني شوې او پاڅيد. ابو طالب غږ پسې وکړ، هغه مخ ورته راواړوه، نو ده ورته وويل: وراره! ورځه څه دې چې زړه وي هماغه وايه، قسم په الله چې له مرستې به دې لاس وانخلم او نه به دې چاته پريږدم[1]. او بيا يې دا شعر ووايه:

والله لن يصلوا إليك بجمعهم حتى أوسد في التراب دفينا

---

[1]. ابن هشام ۱/ ۲۶۵ – ۲۶۶.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاصدع بأمرك ما عليك غضاضة وابشر و قربذلك منك عيونا(۲)

[قسم په خدای که هغوی له خپلو دې ټولیو سره تر هغې تا ته در ورسیدی شي، تر څو زه په خاورو کې ښخ شوی نه یم. خپله خبره په ډاګه کوه په تا هیڅ اعتراض نشته، خوشاله اوسه او سترګې دې پدې سره روښانه.**]**

قریش د دوهم ځل لپاره د ابو طالب په وړاندې

کله چې قریشو ولیدل رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل دعوت په مخ بیایي، ابو طالب هم د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مرسته نه پریږدي، او پدې لاره کې د قریشو دښمنۍ او مقابلې ته تیار دی. نو مشرکان سره راټول شول او عماره بن ولید بن مغیره یې ابو طالب ته ورووست او ورته ویې ویل: ابو طالبه! دا د قریشو تر ټولو غیرتي، پوه او ښکلی ځوان دی، ته دا واخله له عقل او قوت نه یې ګټه اخله، او د ځان لپاره یې زوی ونیسه په بدل کې یې خپل هغه وراره مونږ ته راکړه کوم چې ستا او ستا د پلرونو له دین نه اوړیدلی، په قوم کې یې بې اتفاقي اچولې، تر څو مړ یې کړو، سړی به دې په سړي وي نور څه غواړې؟

ابو طالب ورته وویل: دا ستاسې ډیره غلطه فیصله ده او دا څومره خرابه سودا ده چې له ماسره یې کوئ. تاسې خپل زوی ددې لپاره ماته راکوئ چې درته لوی او چاغ یې کړم او له مانه غواړئ خپل زوی درته وسپارم چې مړ یې کړئ، قسم په الله چې هیڅکله به هم داسې ونشي. پدې وخت کې مطعم بن عدي بن نوفل بن عبد مناف وویل: ابو طالبه! دې خلکو د انصاف خبره درته وکړه، هغوی له خپله طرف ډیرې هلې ځلې وکړې او څه چې نه خوښوي له هغه نه د خلاصون هڅې یې هم وکړې، خو ته نه غواړې چې د دوی پیشنهادونه ومنې! ابو طالب ورته وویل: قسم په خدای که دا انصاف وي، تاسو بالکل د انصاف خبره نده کړې، تا زما د ذلت پریکړه کړیده، او لدې قوم سره زما په خلاف دریدلی یې، نو هر څه چې کوې کوه یې.[1]

تاریخي مصادرو ددې دواړو لیدنو او یا په بل عبارت ابو طالب ته د قریشو ددې پیشنهادونو وخت او نیټه نده ښوولې، خو د قرائنو او شواهدو له لیدو او پلټلو وروسته دا په ډاګه کیږي چې دا دواړه پیښې د نبوت د شپږم کال په منځنۍ برخه کې

(2). مختصر سيرة الرسول للشيخ محمد بن عبدالوهاب النجدي ص ۲۸.

(1). ابن هشام ۱/ ۲۶۶ – ۲۶۷.

(c) ketabton.com: The Digital Library

واقع شوې، او د دواړو لیدنو تر مینځ ډیره کمه موده وه.

د رسول اکرم (ﷺ) د مرګ توطئه

کله چې د مشرکینو دا چلونه ټول ناکام شول او لدې لارې نه یې څه تر لاسه نشوای کړی، نو یې بیرته هماغه د ظلم او زیاتي پخوانۍ لاره ونیوه، خپل ظلمونه او وحشتونه یې څو چنده کړل، او پدې لټه کې شول چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له کومې لارې په شهادت ورسوي. خو د دوی دا فریب او چل هم بیرته د دوی په زیان او د مسلمانانو په ګټه تمام شو، او د قریشو د همدې ظلمونو او همدې توطئې په نتیجه کې د مکې دوه قهرمانان حمزه بن عبدالمطلب او عمر بن الخطاب (رضي الله عنهما) په اسلام مشرف شول.

د قریشو لدې وحشتونو او ظلمونو نه دلته څو د مثال په توګه وړاندې کوو: یوه ورځ عتیبه بن ابي لهب رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورغی او ورته ویې ویل: زه په ((وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَى)) کافر یم، او((دَنَا فَتَدَلَّى)) نه منم. وروسته یې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) کمیس ورڅیرې کړ، په مخ یې ورتف کړل خو لاړې یې ورباندې ونه لګیدې. پدې وخت کې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ښیره ورته وکړه او ویې فرمایل: (اللهم سلط علیه کلبا من کلابك) اې خدایه! له خپلو سپیو نه یو سپی ورباندې و ګماره. الله تعالی د خپل رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا دعا قبوله کړه، څه وخت وروسته عتیبه بن ابي لهب د قریشو له یوې ډلې سره په سفر لاړ او کله یې چې د شام په (زرقا) نومې ځای کې واړول، په همدې شپه یو زمری راغی، عتیبه چې ولید نو ویې ویل: افسوس اې وروره! قسم په خدای چې دا زمری به ما خوري، لکه څرنګه چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ښیره راته کړیده، اوس هغه په مکه کې دی خو زه یې دلته (په شام کې) ووژلم. زمري ورباندې ور ټوپ کړ، له سر نه یې راونیو دانګې دانګې یې کړ.[1]

ویل کیږي چې یو ځل رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د الله په حضور کې سر په سجده ایښی و چې عقبه بن ابي معیط راغی او د الله د رسول پر مبارکه

---

[1]. تفهیم القران ۲/ ۵۲۲ ، الاستیعاب، الاصابة، دلائل النبوة، الروض الانف، مختصر سیرة الرسول للشیخ عبدالله النجدي ص ۱۳۵.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاړه يې پښه ورکېښوده او دومره زور يې ورباندې وکړ چې نژدې وه د رسول کريم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مبارکې سترګې راووزي.[۲]

دا چې د قريشو طاغوتيانو غوښتل رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په شهادت ورسوي، ددې خبرې د صحت او اثبات لپاره د ابن اسحاق هغه اوږد روايت کافي دی چې وايي:

ابو جهل وويل: اې قريشو، وينئ چې محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) زموږ دين عيبجن کوي، عيوب يې بيانوي، زموږ پلرونو ته بد وايي، زموږ په عقلونو پورې خاندي، زموږ معبودان هم کنځي، نو زه له خدای سره عهد کوم چې يوه دومره لويه تيږه به اخلم چې پورته کولی يې شم او کله چې هغه (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سجده وکړه نو په ده سره به يې وروولم چې ککره يې ميده ميده شي. تاسې بيا ما و ساتئ او دفاع رانه وکړئ، بيا دې د بنو عبد مناف لاس خلاص وي څه چې کړی شي ويې دې کړي. قريشو ورته وويل: قسم په خدای که دې هيڅا ته هم ورکړو، ته خپل کار وکړه، موږ درسره يوو.

سبا سهار ابو جهل همداسې يوه تيږه واخيسته او د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په انتظار کيناست. رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د خپل عادت سره سم راغی او په عبادت يې پيل وکړ، قريش هم ټول راغلي وو او پخپلو ځايونو ناست وو، کتل يې چې ابو جهل څه کوي. کله چې رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په سجده پريوت، ابو جهل هغه تيږه راپورته کړه او د رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په خوا ور روان شو، خو چې ور نژدې شو په ويره سره په شا راغی بڼه يې الوتې وه، دومره ويرې اخيستی و چې تيږه يې له لاسونو خطا شوه او پر ځمکه ولويده. د قريشو مشرکان ورپورته شول او ورته ويې ويل: څه درباندې وشول اې ابا الحکمه؟ ده ورته وويل: زه ور روان شوم تر څو لکه پرون مې چې تاسې ته ويلی و هغه تيږه يې په سر وروولم، خو کله چې ورلنډ شوم يو داسې اوښ مې مخې ته راغی چې ډير لوی سر او لوی لوی غاښونه او اوږده غاړه يې درلوده او ما پخپل ژوند کې داسې اوښ ندی ليدلی غوښتل يې ما وخوري.

ابن اسحاق وايي: اوريدلي مې دي چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) فرمايلي: ((**ذلك جبريل (عليه السلام) لو دنا لأخذه**)) هغه جبريل (عليه السلام) و

(2).مختصر سيرة الرسول لعبد الله النجدي ص ۱۳۳.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که نژدې شوی وای نو را نیولی به یې وای.[۱]
وروسته ابو جهل له رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره هغه څه وکړل چې د حمزه بن عبدالمطلب (رضي الله عنه) د اسلام راوړلو سبب شول او په راتلونکیر کې به ورته یادونه وکړو.
د قریشو طاغوتیانو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د قتل توطئه په خپلو زړونو کې ښه پخه کړې وه. ابن اسحاق له عبدالله بن عمرو بن العاص نه روایت کوي چې وایي: قریش د کعبې تر خوا غونډ ناست وو، زه هم ورغلم او له دوی سره کیناستم. د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په هکله یې خبرې پیل کړې او ویل یې مونږ لدې سړي سره له دومره صبر او حوصلې نه کار واخیست چې بل هیڅا ته مو هم دومره صبر ندی کړی. دوی همدا خبرې کولې چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) راښکاره شوه، راغی حجر اسود یې مچې کړ د بیت الله طواف یې پیل کړ او کله چې د طواف په ضمن کې له قریشو نه تیر شو، نو دوی ځنې بدې خبرې ورته وکړې، طعنې یې ورکړې. ما د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په مبارک مخ کې ددې خبرو اثر ولید. دوهم ځل چې بیا ورنه تیر شو بیایې همغسې بدې خبرې ورته وکړې، بیا مې هم ددې خبرو اثر دده په مبارک مخ کې ولید. دریم ځل چې بیا ورنه تیر شو، بیا یې همداسې خبرې ورته وکړې، نو رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ودرید او ویې فرمایل: **(أتسمعون یا معشر قریش، أما والذي نفسی بیده، لقد جئتکم بالذبح)** [اې قریشو! واورئ، قسم په هغه ذات چې زما نفس د هغه په واک کې دی چې ما تاسې ته ستاسې د قتل او ذبحې حکم راوړی دی.] د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دې ارشاد خلک تر خپل تاثیر لاندې راوستل، او داسې چوپ او آرام کیناستل تا به ویل چې د هر یوه په سر مرغه ناست دی، تر دې چې د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په مقابل کې تر ټولو شدید او سخت سړي به هم ډیر نرم الفاظ او خوږې خبرې کولې او پدې سره به یې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه د رحمت سوالونه کول او ورته ویل به یې، اې ابو القاسمه بیرته لاړشه، قسم په خدای ته کله هم نادان نه وې!
په سبا باندې بیا پداسې حال کې چې هغوی د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په هکله خبرې کولې هغه مبارک تشریف راوړ، چې هغوی ولید یو ځل ټول

---

[1]. ابن هشام ۱/ ۲۹۸ - ۲۹۹.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپاڅیدل او د الله تعالی رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې راګیر کړ.
عبدالله بن عمرو بن العاص وایي: ما ولیدل چې یوه سړي رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تر چادر کلک رانیولی و، ابوبکر (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خواته ولاړ دی او پداسې حال کې چې ژاړي وایي: آیا تاسو هغه څوک وژنئ چې وایي: الله زما رب دی؟ وروسته بیا قریشو رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پریښود، راوي وایي: تر کومه چې ما لیدلي دا په رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) باندې د قریشو تر ټولو ستر ظلم و.[1]
امام بخاري له عروه بن الزبیر نه روایت کوي وایي: ابن عمرو بن العاص ته مې وویل چې پر رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) باندې د قریشو د تر ټولو ستر ظلم په هکله معلومات راکړه. هغه راته وویل: پداسې حال کې چې نبي اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د کعبې سره خوا کې په عبادت بوخت و عقبه بن ابي معیط راغی او خپل چادر یې د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په غاړه کې ورواچاوه او دومره یې تاوکړ چې نژدې و زندی شي، پدې وخت کې ابوبکر الصدیق (رضي الله عنه) راغی هغه یې ټینګ راونیو او له رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه یې ایسته ټیل واهه او ویې ویل: آیا هغه څوک وژنې چې وایي الله مې رب دی؟[2]
او په هغه حدیث کې چې اسماء (رضي الله عنها) روایت کړی راځي: یو چا ابوبکر (رضي الله عنه) ته چیغه وکړه چې هله د ملګري کومک ته دې ورشه! نو ابوبکر (رضي الله عنه) په منډه ور ووت، دغه وخت چې له کوره ووت د سر ویښتان یې څلورکوڅې وو او ویل یې: آیا تاسې هغه څوک وژنئ چې وایي: الله مې رب دی؟ یعنی یوازې پدې ګناه یې وژنئ چې وایي الله زما رب دی؟ پدې وخت کې مشرکینو رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پریښود او په ابوبکر (رضي الله عنه) ورټول شول، او کله چې بیرته کورته راغی نو په سر یې یو ویښته هم نه و کوڅې یې ټولې ورباندې شکولې وې، او که کوم یو ویښته پاته و، نو هغه زمونږ له لاسونو سره تویې شو.[1]

حمزه (رضي الله عنه) د ایمان په لار

[1]. ابن هشام ۲۸۹/۱ - ۲۹۰
[2]. صحیح البخاري - باب ذکر مالقي النبي (صلی الله علیه وسلم) و اصحابه من المشرکین بمکة/۱ ۵۴۴.
[1]. مختصر سیرة الرسول (ص) للشیخ النجدي ص ۱۱۳ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

پداسې حال کې چې د مکې فضا د ظلم او طغیان تورو تیارو نیولې وه، د حمزه بن عبدالمطلب (رضي الله عنه) په ایمان راوړلو سره د مومنانو زړونو ته نویو هیلو او آرزوګانو لاره ومونده. حمزه (رضي الله عنه) د نبوت د شپږم کال په وروستیو په غالب ګمان د ذي الحجې په میاشت کې ایمان راوړی دی.

د حمزه (رضي الله عنه) د ایمان راوړلو کیسه داسې ده: یوه ورځ ابو جهل د صفا له غونډۍ سره رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته اذیت ورساوه، بدې خبرې یې ورته وکړې، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چوپ و هیڅ یې هم نه ورته ویل: بیا ابو جهل پورته شو او رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې په یوه تیږه وواهه، مبارک سر یې ورمات کړ او وینې ترې روانې شوې، بیا ابو جهل ورنه روان شو اود کعبې تر خوا له قریشو سره کیناست. د عبدالله بن جدعان یوې وینځې چې د صفا پر غونډۍ پخپل کورکې وه دا صحنه ولیده، پدې وخت کې حمزه (رضي الله عنه) له ښکار نه راغی، لیندۍ یې په لاس کې وه. نوموړې وینځې د ابو جهل د دې ناروا کیسه ورته وکړه. حمزه (رضي الله عنه) چې د قریشو تر ټولو زړور او غیرتي ځوان و یو ځل په قهر او جوش راغی، روان شو تر څو ابو جهل ووینې او حمله ورباندې وکړي، مسجد ته ننووت د ابو جهل سرته ودرید، او ورته وې ویل: (یا مصفراسته) ـځکه چې ابوجهل په مقعد کې په پیس مرض اخته وـ اې بې غیرته! ته زما هغه وراره ته کنځلې کوې چې زه یې په دین یم؟ بیا یې په لیندۍ یو کلک ګوزار ورباندې وکړ او سر یې ورمات کړ. پدې وخت کې د ابو جهل د کورنۍ (بني مخزوم) او د حمزه (رضي الله عنه) د کورنۍ (بنو هاشم) خلک سره راپورته شول، خو ابو جهل وویل: ابو عماره (حمزه) پریږدئ ما یې وراره ته ډیرې بدې خبرې کړیدي.[۲]

د حمزه (رضي الله عنه) ایمان راوړل په لومړي سر کې د یوه ننګ او غیرت له امله وو پدې ننګ کې ګیر راغلی و چې وراره ته یې چا په سپکه سترګه کتلي وو، اذیت یې ور رسولی و، خو وروسته یې الله تعالی سینه پراخه کړه، او په اسلام ټینګ ودرید[۱]. او د حمزه (رضي الله عنه) ایمان هغه حمزه چې په غیرت او شجاعت کې یې ساری نه درلود د مسلمانانو لپاره د ډیر عزت او قوت سبب شو.

---

[۲]. مختصر سیرة الرسول (ص) للشیخ محمد بن عبدالوهاب ص ۲۲. رحمة للعالمین ۱/ ۲۸. ابن هشام ۱/۲۹۱، ۲۹۲.

[۱].پدې باندې هغه روایت دلالت کوي کوم چې الشیخ عبدالله النجدي پخپل مختصر سیرة الرسول (صلی الله علیه وسلم) ص (۱۰۱) کې روایت کړیدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمر (رضي الله عنه) د مومنانو په ليکو کې

په همدې وخت کې چې مکه د کفر او طغيان وريځو تياره کړې وه، د الله تعالى له پلوه مسلمانانو ته يو بل د اميد څراغ بل شو يعنى عمر (رضي الله عنه) د مومنانو په ډله ورګډ شو. عمر (رضي الله عنه) د حمزه (رضي الله عنه) له اسلام منلو نه درى ورځې وروسته [٢] د نبوت د شپږم کال د ذي الحجې په مياشت کې په اسلام مشرف شو[٣].

رسول اکرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له الله تعالى نه د هغه د اسلام سوال کړى و. ترمذي له ابن عمر (رضي الله عنه) او طبراني له ابن مسعود (رضي الله عنه) نه روايت کوي چې رسول الله (عليه السلام) فرمايلي: ((**اللهم أعز الإسلام بأحب الرجلين إليك: بعمر بن الخطاب أو بأبي جهل بن هشام**)). يعنې اې خدايه! ته اسلام ته په عمربن الخطاب او يا ابو جهل بن هشام هر يو چې تا ته ګران وي عزت او قوت ورکړې. الله تعالى ته عمر (رضي الله عنه) منظور و او همدى په اسلام مشرف شو[۴].

که ټولو هغو روايتونو ته کوم چې د عمر (رضي الله عنه) د اسلام راوړلو په هکله راغلي دي نظر واچوو، نو دا به راته په ډاګه شي چې اسلام د عمر (رضي الله عنه) زړه ته په تدريجي توګه لاره موندلې ده، خو مخکې لدينه چې ددې روايتونو لنډيز وړاندې کړو، لازمه وينم چې د عمر (رضي الله عنه) د احساساتو او عاطفې په هکله څه خبره وکړم:

عمر (رضي الله عنه) په شجاعت او غيرت مشهور و، حساس او تندخوى يې درلود، له لاسه يې مسلمانانو ډير کړاوونه ليدلي دي، خو په ذهن کې به يې تل کشمکش او مقابله وه، له يوې خوا يې د پلرونو او اجدادو عاداتو او تقاليدو ته زيات احترام درلود، له لهو او لعب او شرابو سره روږدى او عادت شوى و، خو له بلې خوا به دېته هم په تعجب کې و چې مسلمانان د خپلې عقيدې په لار کې دا دومره تکليفونه او ستونزې څه ډول ګالي؟! د مسلمانانو له غيرت او ثبات نه ډير متاثر شوى و، او کله کله به يې په زړه کې دا هم راګرزيدل چې کيداى شي اسلام له نورو نه پاک او اوچت وي. لکه غزالي چې وايي[١]: دده په ذهن کې د همدغه متناقضو نظرياتو له امله وه کله

---

٢ . پدې هکله به يو روايت په راتلونکې کې راشي.
٣ . تاريخ عمر بن الخطاب لابن الجوزي ص ١١.
۴ . الترمذي، ابواب المناقب، مناقب ابي حفص عمر بن الخطاب ٢٠٩/٢.
(1). فقه السيرة لمحمد الغزالي ص ٩٢، ٩٣.

به چې احساساتي شو نو ډېر ژر به بيرته نرم او آرام شو.

د عمر (رضي الله عنه) د اسلام په هکله د مختلفو رواياتو جمع او لنډيز

يوه شپه عمر (رضي الله عنه) له کور نه د باندې ويده کيدو په نيت راووت، حرم شريف ته لاړ او د کعبې شريفې تر پوښ لاندې ننوت، دا په داسې حال کې چې رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په لمانځه ولاړ دی او د (الحاقه) سورت لولي. عمر (رضي الله عنه) قرآنکريم ته غوږ ونيو، ډېر ورته په تعجب کې شو. عمر (رضي الله عنه) وايي: له ځان سره مې وويل: لکه قريش چې وايي محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) شاعر دی، وايي په همدې وخت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دا آيت تلاوت کړ ((إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ * وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيلاً مَا تُؤْمِنُونَ)) (الحاقة: ٤٠ –٤١) [بيشکه دا (قرآن) خبره د رسول مکرم عزتمن ده او نه ده دا خبره د کوم شاعر، بيخي لږ ايمان راوړئ تاسې (بلکه نه مومنان کيږئ).

وايي: بيا مې وويل: دا کاهن دی، نو هغه دا آيت تلاوت کړ: ((وَلاَ بِقَوْلِ كَاهِنٍ قَلِيلاً مَا تَذَكَّرُونَ (٤٢) تَنْزِيلٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ (٤٣) د سورت تر پايه. [او نه ده دا خبره د کاهن (تيروتي لکه چې تاسو ګومان کوئ) لږ پند اخلئ تاسې (بلکه نه يې اخلئ).]

وايي: نو پدې وخت کې مې اسلام پر زړه اغيزه وکړه.[٢]

دا د عمر (رضي الله عنه) پر زړه د اسلام لومړنۍ اغيزه وه، خو جاهلي عادات او د پنو سترګو تقليد دومره ورباندې زورور وو چې نه يې پريښود حق ته سلامې شي، هماغه د جاهليت په لار روان و او د اسلام په خلاف يې خپلو هلو ځلو ته ادامه ورکوله.

له رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره يې زياته کينه او دښمني درلوده، يوه ورځ يې توره واخيسته او پدې نيت له کوره ووت چې رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به په شهادت رسوي. د لارې په اوږدو کې له نعيم بن

(2). تاريخ عمر بن الخطاب (رضي الله عنه) لابن الجوزي ص: ٧. دې ورته يو روايت ابن اسحاق له عطاء او مجاهد نه هم را نقل کړيدی. که څه هم د هغه پای لدې سره څه اختلاف لري . ابن هشام ١/ ٣٤٢ تر ٣٤٨ ته مراجعه وکړه. او همدې ته ورته هغه روايت دی چې ابن الجوزی له جابر نه رانقل کړيدی خو د هغه آخرينۍ برخه هم لدې روايت سره اختلاف لري، تاريخ عمر بن الخطاب (رضي الله عنه) ص ٩ – ١٠ وګورئ..

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله النحام العدوي سره مخ شو[۱]. ځوک وايي د بني زهره قبيلې له کوم سړي [۲] او په بل روايت د بني مخزوم قبيلې[۳] له کوم کس سره مخامخ شو. هغه ورته وويل: اې عمره! چيرته روان يې؟ ده وويل: ځم چې محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ووژنم. هغه ورته وويل: بيا به له بني هاشم او بني زهره نه څنګه ځان خلاصوې؟ عمر (رضي الله عنه) په ځواب کې ورته وويل: داسې ښکاري لکه چې ته هم له خپل دين نه اوړيدلی يې؟ هغه ورته وويل: عمره! له يوې عجيبې پيښې نه دې خبر نکړم؟ هغه دا چې ستا خور او ستا د خور خاوند دواړه ستا له دين نه اوړيدلي دي. عمر (رضي الله عنه) بيرته راوګرځيد او خپلې خور او د هغې خاوند ته ورغی، د هغوی په کور کې خباب بن الارت (رضي الله عنه) و او يوه صحيفه (پاڼه) هم ورسره وه چې د (طه) سورت ورباندې ليکل شوی و، او دوی دواړو ته يې ورزده کاوه. خباب (رضي الله عنه) چې کله پوه شو عمر (رضي الله عنه) راغی نو ژر پټ شو، او د عمر خور فاطمې (رضي الله عنهما) هغه صحيفه هم پټه کړه، خو عمر (رضي الله عنه) د خباب (رضي الله عنه) غږ اوريدلی و چې دوی ته يې قرآنکريم تلاوت کاوه، کله چې کورته ور دننه شو ويې ويل: دا څه و چې ما واوريدل؟ هغوی ورته وويل: مونږ پخپل منځ کې خبرې کولې، نور څه خو نه وو. ده ورته وويل: دا څه و چې ما واوريدل؟ هغوی بيا ورته وويل: مونږ پخپل مينځ کې خبرې کولی، نور څه خو نه و. ده ورته وويل: لکه چې له خپل دين نه ګرزيدلي يئ؟ د خور خاوند يې ورته وويل: اې عمره! که حق ستا له دين نه پرته په بل څه کې وي، نو بيا؟ عمر (رضي الله عنه) ورباندې ورټوپ کړ او په ځمکه يې راچپه کړ، خور يې راغله او عمر (رضي الله عنهم) يې له خپل ميړه نه راپورته کړ، نو هغې ته يې هم داسې يوه څپيړه ورکړه چې پر مخ يې وينې را روانې شوې. ابن اسحاق وايي هغه يې هم ووهله او سر يې ورمات کړ. نوموړې (رضي الله عنها) پداسې حال کې چې غوسې اخيستې وه ورته وويل: اې عمره! پداسې حال کې چې حق ستا له دين نه پرته په بل څه کې دی، نو زه شاهدي وايم چې: له يوه الله پرته بل ځوک د عبادت وړ نشته او شاهدي وايم چې محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د الله تعالی رسول دی (**أشهد أن لا إله إلا الله و أشهد أن محمدا رسول الله**).

نو کله چې عمر (رضي الله عنه) نا اميده شو، او دا چې د خور وينې يې وليدې، خفه او

---

(1). دا د ابن اسحاق روايت دی ابن هشام ۱/ ۳۴۴ وګورئ.

(2). دا انس بن مالك (رضي الله عنه) روايت کړی، تاريخ عمر بن الخطاب ص ۱۰ او مختصر سيرة الرسول للشيخ النجدي ص ۱۰۳ وګوره.

۳ . دا د ابن عباس (رض) روايت دی، الصدر الاخير ص ۱۰۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپلو کړو پښېمانه شو، او ويې ويل: دا کتاب چې درسره و، راکړئ چې ويې لولم.
خور يې ورته وويل: ته نجس او ناپاک يې او دا کتاب نا پاکان نه شي اخيستئ (نه يې شي لمس کولئ)، ولاړ شه، غسل وکړه. هغه هم پاڅيد او غسل يې وکړ، او بيا يې هغه صحيفه واخيستله او ((**بسم الله الرحمن الرحيم**)) يې تلاوت کړه ويې ويل: پاک او سپيڅلي نومونه، بيا يې (طه) تر ((**إِنَّنِي أَنَا اللَّهُ لا إِلَهَ إِلاَّ أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمْ الصَّلاةَ لِذِكْرِي**(١٤). پورې تلاوت کړ.
[بيشکه زه چې يم هم دا زه الله يم، نشته لايق د عبادت بل هيڅوک مګر هم دا زه يم پس عبادت کوه زما او سم دروه (ادا کوه) لمونځ د پاره د ذکر (يادولو) زما.]
او ويې ويل: دا څومره ښکلی او اوچت کلام دی، ما ته محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) راوښاياست. خباب (رضي الله عنه) چې کله د عمر (رضي الله عنه) دا خبرې واوريدې راووت او ويې ويل: زيری مې درباندې اې عمره! هيله ده چې د پنجشنبې په شپه د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دعا ستا لپاره وي، هغه دعا چې فرمايلې يې وو ((**اللهم أعز الإسلام بعمر بن الخطاب أو بأبي جهل بن هشام**)) او رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) اوس د صفا سره په دارالارقم کې تشريف لري.
نو عمر (رضي الله عنه) خپله توره له تيکي راوايستله او له کوره ووت تر څو دارالارقم ته ورسيد، دروازه يې وټکوله يو صحابي (رضي الله عنه) راپاڅيد او د دروازې له چولو يې وکتل چې عمر (رضي الله عنه) توره په لاس ولاړ دی، ژر يې رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته خبر ورکړ. موجود خلک سره راټول شول، حمزه (رضي الله عنه) ورته وويل: څه خبره ده؟ دوی ورته وويل: عمر (رضي الله عنه) دی. ده وويل: دروازه ورته خلاصه کړئ، که چيرته په خير او ښه نيت راغلی وي، مرسته به يې وکړو، او که چيرې د شر پخاطر راغلی وي، نو پخپله توره به يې ووژنو. پدې وخت کې رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ننه و وحي ورته کيدله، وروسته راووت او عمر (رضي الله عنه) يې په کوټه کې وموند، هغه يې له جامو او د تورې له بند نه راونيو، په شدت سره يې راکش کړ او ورته ويې فرمايل: (**أما أنت منتهيًا يا عمر حتى ينزل الله بك من الخزى والنكال ما نزل بالوليد بن المغيرة؟ الله م، هذا عمر بن الخطاب، اللهم أعز الإسلام بعمر بن الخطاب**) [عمره! آيا ته تر هغې له خپلې لارې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ګرزي تر څو چې الله تعالی د وليد بن المغيره په شان سپکاوی او عذاب درباندې نازل کړي؟ دا عمر بن الخطاب دی، يا خدايه! ته اسلام ته په عمر بن الخطاب (رضي الله عنه) باندې عزت او قوت ورکړې.] همدا وه چې عمر (رضي الله عنه) وويل: ((أشهد أن لا إله إلا الله و أنك رسول الله)) او پدې ترتيب سره هغه هم په اسلام مشرف شو. کله چې عمر (رضي الله عنه) د شهادت کلمه وويله په دار الارقم کې په يوه آواز سره د تکبير چيغه او چته شوه چې ټولو خلکو واوريده.[۱]

عمر (رضي الله عنه) د بې ساري غيرت او شجاعت درلودونکی و، او دده اسلام راوړل د مشرکينو لپاره د ذلت او سپکاوي او د مسلمانانو لپاره د عزت او قوت پيغام و.

ابن اسحاق په خپل سند سره له عمر (رضي الله عنه) نه روايت کوي وايي: کله مې چې اسلام راووړ نو فکر مې وکړ چې په مکه کې څوک له رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره ډيره کينه او دښمني لري؟ ومې ويل: دا ابو جهل دی، نو کورته يې ورغلم دروازه مې ورووټکوله، هغه راووت، او راته ويې ويل: په خير راغلې، خيريت دی، څنګه راغلی يې؟ ما ورته وويل: ددې لپاره راغلم چې پدې دې خبر کړم چې ما په الله او د الله په رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ايمان راوړ، او ټول هغه څه مې ومنل چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) راوړي دي. وايي: نو ابو جهل دروازه ورپسې بنده کړه او ويې ويل: خدای دې تا او هغه څه چې راوړي دې دي خراب او برباد کړي.[۲]

ابن جوزي وايي چې عمر (رضي الله عنه) ويلي: کله به چې چا اسلام راوړ، نو خلکو به هغه نه پرېښود، جګړې به يې ورسره کولې، هغوی به هغه او هغه به دوی وهل، خو کله چې زه په اسلام مشرف شوم، نو خپل ماما (عاصي بن هاشم) ته ورغلم او له پيښې مې خبر کړ هغه په خونه ننوت. وايي: بيا د قريشو يوه بل مشر لکه چې ابوجهل وي ته ورغلم ورته ومې ويل چې زه مسلمان شوم هغه هم پخپل کور رانه ننوت[۱].

ابن هشام او همدا راز ابن جوزي په لنډه توګه دا روايت رانقل کړيدی: کله چې عمر (رضي الله عنه) ايمان راوړ نو جميل بن معمر الجمحي ته ورغی، نوموړي به د قريشو خبرونه يو بل ته وړل راوړل. معمر ته مې وويل چې زه په اسلام مشرف شوم، جميل بن معمر لاړ او په لوړ آواز چيغه کړه چې اې خلکو: عمر (رضي الله عنه) له دين نه

---

[۱]. تاريخ عمر بن الخطاب (رضي الله عنه) ص ۷- ۱۰ - ۱۱ مختصر سيرة الرسول (صلی الله عليه وسلم) للشيخ عبدالله ص ۱۰۲ - ۱۰۳ . ابن هشام ۱/ ۳۴۳ - ۳۴۲.

[۲]. ابن هشام ۱/ ۳۴۹ - ۳۵۰.

[۱]. تاريخ عمر بن الخطاب (رضي الله عنه) لابن الجوزي ص ۸.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدلی دی. عمر (رضي الله عنه) چې ورپسې و وویل: دروغ وایې، بلکه ما اسلام راوړی دی. یو ځل مشرکین ورباندې راټول شول او وهل ټکول شروع شول تر څو چې لمر ښه رابره شو، عمر (رضي الله عنه) ډیر ستړی شو نو کیناست هغوی یې په سر ور کیناستل، ده ورته ویل: کوئ څه چې کولئ شئ، قسم په خدای که مونږ دری سوه کسه وای، نو بیا به یا مونږ دا وطن پریښوده او یا تاسو.[۲]

لدینه وروسته مشرکینو د عمر (رضي الله عنه) په کور حمله وروړه او غوښتل یې هغه په شهادت ورسوي. بخاري شریف له عبدالله بن عمر (رضي الله عنهما) نه روایت کوي وایې: پداسې حال کې چې عمر (رضي الله عنه) په کور کې و او ویرې اخیستی و، چې عاص بن وائل السهمي (ابو عمرو) ورته راغی، ښکلې لیکه داره چپنه او وریښمین کمیس یې اغوستې وُ. نوموړی له بني سهم قبیلې څخه وُ، په جاهلیت کې زمونږ او هغوی تر مینځ تړون هم وُ، ورته وې ویل:څه پیښه ده؟ ده ورته وویل: قوم دې غواړي ما ووژني ځکه ما اسلام راوړی. عاص ورته وې وویل: په تا هیڅوک هم لاس نه شي پورته کولی، کله یې چې دا خبره وکړه، مونږ ډاډه شوو. بیا عاص بیرته ووت، هلته ګوري چې خوړ خلکو په سر اخیستې، ورته وې ویل: چیرته ځئ؟ هغوی وویل: دا د خطاب زوی عمر (رضي الله عنه) له خپل دین نه اوړیدلی، هغه پسې ورځو. ده ورته وویل: هغه ته څوک نه شي ویلی، نو یو ځل خلک په شاشول. او د ابن اسحاق په روایت کې راځي چې داسې شول لکه دمه چې ورنه ختلې وي.

دا خو د مشرکینو دریځ او حال وُ، د مسلمانانو په هکله، مجاهد له ابن عباس (رضي الله عنهم) نه روایت کوي وایي: له عمر (رضي الله عنه) نه مې وپوښتل، تا ته ولې الفاروق ویل کیږي؟ ده وویل: حمزه (رضي الله عنه) له مانه دری ورځې مخکې ایمان راوړی وُ، بیا یې د خپل اسلام راوړلو کیسه راته تیره کړه، او د کیسې په پای کې یې وویل: کله مې چې اسلام ومانه نو ومې ویل: اې د الله رسوله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! آیا مونږ په حقه نه یو که مړه شو او یا ژوندي وو؟! هغه راته وفرمایل: **(بلی، والذي نفسي بیده، إنکم علی الحق وإن متم وإن حییتم).[**هو، مونږ په حقه یو، قسم په هغه ذات چې زما ځان د هغه په واک کې دی چې تاسې په حقه یاست که مړ شئ او که ژوندي وئ.**]** عمر (رضي الله عنه) وایي نو ما ورته وویل: چې د اسې ده نو دا پټه څه معنی لري؟ قسم په هغه ذات چې ته یې په حق مبعوث کړی یې مونږ به خوا

---

[۲]. تاریخ عمر بن الخطاب (رضي الله عنه) ص ۸ . ابن هشام ۱/ ۳۴۸ - ۳۴۹.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخوا د باندې وزو. پدې ترتیب سره مونږ په دوو صفونو (لیکو) کې له رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره یو ځای د باندې راووتلو، په یوه صف کې حمزه ؤ او په بل کې زه (عمر رضي الله عنهما) وم، زمونږ له پښو سره لکه د اوړو د ګرد په شان ګرد هم اوچتیده تر څو مسجد حرام ته ننوتو. عمر (رضي الله عنه) وايي کله چې قریشو زه او حمزه (رضي الله عنهما) ولیدو نو پداسې غم غمجن شول چې کله یې هم دومره لوی غم نه و لیدلی، او په همدغه ورځ رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ما ته د الفاروق لقب راکړ.[1]

ابن مسعود (رضي الله عنه) وايي: مونږ تر هغې پورې له کعبې شریفې سره لمونځ نشو کولی تر څو عمر (رضي الله عنه) اسلام راوړ.[2]

صهیب بن سنان رومي (رضي الله عنه) وايي: کله چې عمر (رضي الله عنه) ایمان راوړ، نو اسلام ښکاره شو دعوت هم په ښکاره ډول کیده، مونږ د کعبې تر څنګ حلقه ووهله، طواف مو وکړ، او هغه چا چې ظلمونه راباندې کړي وو له هغوی نه مو څه ناڅه انتقام واخیست او حساب مو ورسره وکړ.[3]

عبدالله بن مسعود (رضي الله عنه) وايي: له کومې ورځې نه چې عمر (رضي الله عنه) په اسلام مشرف شوی مونږ عزتمن او سر لوړی یوو.[4]

د قریشو استازی د رسول (ﷺ) په حضور کې

کله چې د مکې هغه دواړه قهرمانان حمزه بن عبدالمطلب او عمر بن الخطاب (رضي الله عنهما) په اسلام مشرف شول، نو د قریشو په زړونو کې ماتې ګډه شوه، د مکې له آسمان نه د ظلم تورې وریځې مخ په شاکیدو شوې، مشرکان له خپلې مستۍ نه لږ په هوش راغلل، پوه شول چې نور ځورول او رنځول څه ګټه نلري، نو یې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره د سازش او سولې لاره ونیوه او ددې پخاطر چې د الله تعالی رسول یې له خپل دعوت نه منع کړی وي تشویقونکي وړاندیزونه یې ورته وړاندې کړل، خو هغوی لدینه بې خبر وو چې دا ټوله دنیا د هغه د دعوت په مقابل کې د ماشې د یوه وزر په اندازه هم ارزښت نلري، نو ځکه د دوی دا هیلې هم له

---

(1). تاریخ عمر بن الخطاب لابن الجوزي ص ۶-۷

(2). مختصر سیرة الرسول (صلی الله علیه وسلم) للشیخ عبدالله النجدي ص ۱۰۳

(3). تاریخ عمر بن الخطاب (رضي الله عنه) لابن الجوزی ص ۱۳.

(4). صحیح البخاري، باب اسلام عمر بن الخطاب (رضي الله عنه) ۵۴۵/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاورو سره خاورې شوې.
ابن اسحاق وايي: يزيد بن زياد له محمد بن كعب قرظي نه راته روايت كوي وايي: راته ويل شوي چې د قريشو مشر عتبه بن ربيعه يوه ورځ د قريشو په ديره کې ناست وُ، او رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هلته په جومات کې يوازې تشريف درلود، عتبه وويل: اې قريشو، خوښه مو نده چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورشم، خبرې ورسره وکړم، څه وړانديزونه ورته وکړم کيدای شي څه ومني، او چې مونږ يې شرط پوره کړو بيا به هغه هم له مونږ نه لاس واخلي. دا داسې وخت وُ چې حمزه (رضي الله عنه) هم ايمان راوړی و او دوی ليدل چې د رسول اكرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د اصحابو شميره مخ په زياتيدو ده. قريشو ورته وويل: سمه ده ورشه اې ابو وليده او خبرې ورسره وكړه! عتبه پاڅيد او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په حضور كې كيناست او ورته وې ويل: وراره، ته خو زمونږ په مينځ كې د اوچتې او قدرمنې كورنۍ، محترم او لوړ نسب خاوند يې، او تا خپل قوم ته يوه لويه مساله راوړې، او پدې سره دې هغوی بې اتفاقه كړې د هغوی دين او معبودان دې عيبجن او توهينوې، د هغوی د پلرونو دين او عادات دې پريښې، نو اوس واوره، زه څو پيشنهادونه درته كوم، فكر پكې وكړه، كيدای شي كوم يو يې ومنې. راوي وايي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وويل: (**قل يا أبا الوليد أسمع**).وايه، ابو الوليده څه وايې اورم؟ هغه وويل: وراره! كه غواړې او هدف دې دا وي پدې دعوت چې شروع كړی دې دی، مال او دارايي لاسته راوړې، نو مونږ به درته دومره مال او دارايي راټوله كړو چې له ټولو نه به زيات مالدار شې، او كه لدې لارې مشرې غواړې، نو مونږ به دې خپل مشر وټاكو، او هيڅ فيصله به ستا له مشورې پرته نه كوو، او كه پاچايي غواړې نو پاچا به دې كړو، او كه چيرته دا څه چې درته راځي جن يا پيری وي چې ته يې وينې او ځان نه شې ورنه خلاصولی، نو مونږ به دې پخپلو پيسو علاج او تداوي وكړو تر څو جوړ شې ځكه كله كله داسې پيښيږي چې جن پر انسان غلبه مومي او بيا د هغه د علاج ضرورت پيدا كيږي. عتبه چې خبرې پای ته ورسولی، رسول اكرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**أقد فرغت يا أبا الوليد؟**). [ابو الوليده، خبرې دې خلاصې شوې؟] هغه وويل: هو، ده ورته وفرمايل: (**فاسمع مني**).اوس ماته غوږ شه، هغه وويل: وايه غوږ مې دی، نو رسول اكرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خبرې داسې پیل کړی:
((حم (١) تَنزِيلٌ مِنْ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ (٢) كِتَابٌ فُصِّلَتْ آيَاتُهُ قُرْآناً عَرَبِيّاً لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ(٣) بَشِيراً وَنَذِيراً فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لا يَسْمَعُونَ (٤) وَقَالُوا قُلُوبُنَا فِي أَكِنَّةٍ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ...)) (فصلت : ١_٥) [(دغه قرآن) را لیږلی شوی دی (له هغه الله) نه چې خورا مهربان، ډیر رحم والا دی، داسې کتاب دی چې په تفصیل سره بیان شویدي آیتونه دده، پدې حال چې لوستلی شوی دی په عربي ژبه د پاره د هغه قوم چې پوهیږي. زیری ورکوونکی دی (دا کتاب مؤمنانو ته په جنت) او ویروونکی دی دا کتاب (کفارو لره له دوزخ نه)، پس مخ وګرځاوه زیاترو د دغو (کفارو) پس دوی نه اوري (حق په اوریدلو د قبول سره)، او وایي (دغه کفار محمد ته) زړونه مو په پردو کې دي له (فهم) د هغه څیزه چې بولې ته موږ هغه ته (چې توحیدیا قرآن دی).]
رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) قرآنکریم تلاوت کوي او عتبه چوپ ورته ناست دی، غوږ یې ورته ایښې دی، لاسونه یې شاته ایښي او تکیه یې وربانديې کړې ده، تر څو رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د سجدې آیت تلاوت کړ او سجده یې وکړه او بیا یې وویل: ابو الولیده وا دې وریدل، اوس پخپله فکر وکړه، ته پوه شه او کار دې! ابو الولید پاڅید او خپلو ملګرو ته ور روان شو. هلته هغوی سره ویل چې قسم په خدای د ابو الولید بڼه بدله شویده، کله چې هغه راغی او کیناست، دوی ورته وویل: څه کیسه ده؟ ده وویل، خبره خو دا ده، چې اوس ما داسې خبرې واوریدې چې قسم په خدای که مې په ټول عمر کې اوریدلې وي، قسم په خدای چې هغه نه شعر وُ، نه سحر وُ، نه جادو ګري او مداري ګري وه، اې قریشو زما خبره ومنئ او مسئولیت یې هم زما په غاړه، دا سړی یعنې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پریږدئ، قسم په خدای چې دا خبرې مې چې ورنه واوریدې پدې دلالت کوي چې هغه د لوی خیر خاوند دی، او کومه لویه پیښه به رامنځته کوي، تاسې هغه پریږدئ که چیرې عربو له مینځه یووړ، نو تاسې به ورنه بې غمه شئ، او که چیرته هغه پر عربو بریالی شو، نو بیا خو د هغه پاچایي ستاسې پاچایي ده، د هغه عزت ستاسې عزت دی. دوی ورته وویل: لکه چې سحر یې درباندې کړی اې ابو الولیده! ده ورته وویل: چې د هغه په هکله زما نظر همدا دی، د تاسې خپله خوښه څه مو چې زړه وي هماغه وکړئ.[1]

---

[1]. ابن هشام ١/ ٢٩٣ - ٢٩٤.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بل روايت کې راځي چې عتبه همداسې غوږ ورته اېښي ؤ تر څو رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دا آيت تلاوت کړ ((فَإِنْ أَعْرَضُوا فَقُلْ أَنذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ))(فصلت:۱۳)

[پس که چيرې مخ وګرځاوه (دغه کفارو له حقه) پس ووايه (اې محمده! دوی ته) چې ويروم زه تاسې له سخت عذابه به مثل د سخت عذاب د عاديانو (لکه باد د صرصر) او ثموديانو (لکه چيغه دجبريل) .]

عتبه يو ځل وار خطا شو پاڅيد او خپل لاس يې د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په مبارکه خوله ور کېښود او ورته ويل يې: د خدای پخاطر رحم راباندې وکړه! دا ځکه چې وويريد هسې نه الهي عذاب يې راګير نکړي، بيا خپلو ملګرو ته ورغی او هغوی ته يې خپل نظر بيان کړ .(۲)

ابوطالب له بني هاشم او بني عبدالمطلب سره غونډه کوي

که څه هم وضعې او حالاتو بدلون موندلی ؤ، خو ابو طالب ويريده چې هسې نه مشرکين بې واره حضرت محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته څه زيان ورسوي. د هغه په ذهن کې هغه پخوانۍ پېښې ترسيمدلې او دا يې ښه په ياد ؤ چې قريشو يو ځل د جګړې اخطار ورکړی ؤ، دا يې هم له ياده نه و ايستلې چې قريشو عماره بن الوليد ورته راوستلی ؤ چې دا واخله او خپل وراره مونږ ته راکړه چې مړ يې کړو، دا به يې تل په سترګو کې ګرزيدل چې ابو جهل څنګه هغه لويه تيږه واخيستله چې دده خوږ وراره (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورباندې ووژني ، مبارک سر يې پرې ميده کړي، او هغه چې عقبه بن ابي معيط د ده زړه ته ډېر نژدې او د الله تعالی مختار رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تر چا در نيولی ؤ او نژدې ؤ چې زندۍ يې کړي، عمر بن الخطاب (رضي الله عنه) توره را ايستلې وه چې هغه (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په شهادت ورسوي، دا ټولې پېښې به د ابو طالب د دماغ په پرده تلې راتلې، ډېر يې ځوراوه او پدې فکر کې به ؤ چې دا پېښې هسې عادي پېښې ندي، لدېنه د لوی شر بوی راځي، مشرکين غواړي يې دده ترون مات کړي او وراره (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې په شهادت ورسوي،

(2). تفسير ابن اکثير ۲/ ۱۵۹ - ۱۲۰- ۱۲۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چيرې کوم مشرک په ناڅاپي توګه په محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حمله وکړي، نو بيا به حمزه او عمر (رضي الله عنهما) څه وکړي؟

ابو طالب پدې ښه متيقن ؤ، او واقعيت هم همداسې ؤ، مشرکينو پدې اتفاق کړی ؤ چې رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به په ښکاره توګه وژني، د دوی دې ګډ تصميم ته قرآنکريم داسې اشاره کوي: ((أَمْ أَبْرَمُوا أَمْراً فَإِنَّا مُبْرِمُونَ)) (الزخرف: ۷۹) [بلکه محکم کړيدی (کفارو په خلاف د انبياوو) يو کار، پس بيشکه مونږ هم محکم کوونکي يوو (د تدبير خپل).]

نو پداسې حالت کې ابو طالب څه بايد وکړي؟کله چې ده د خپل وراره په خلاف د قريشو دا دريز او پلان وليد، نو خپل خپلوان يعنې د بني هاشم او بني عبدالمطلب خلک يې را ټول کړل، او له هغوی نه يې دا وغوښتل چې دده د وراره (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په دفاع او ملاتړ کې له ده سره ودريږي. هغوی ټول ورسره ودريدل، مسلمانانو د ايمان او کافرو د قومي تعصب په اساس خپل ملاتړ ورنه څرګند کړ، خو يوازې ابو لهب (د ابو طالب ورور) دا خبره ورسره ونه منله، او لاړ د قريشو په خوا کې ودريد.[1]

---

[1]. ابن هشام ۲۲۹/۱. مختصر سيرة الرسول (صلی الله عليه وسلم) للشيخ عبدالله بن محمد النجدي ص ۱۰۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمومي پريکون

په څلورو هفتو یا لدې نه هم کمه موده کې مشرکین له څلورو لویو پيښو سره مخ شول: حمزه (رضي الله عنه) اسلام راوړ، وروسته عمر (رضي الله عنه) په اسلام مشرف شو، بیا رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مشرکينو سازشونه او پیشنهادونه رد کړل، پدې پسې بني المطلب او بني هاشم ټول له یوه سره مسلمان وو او که کافر پدې متفق شول چې له محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه به دفاع او ملاتړ کوي. پدې پيښو پسې قریش هک پک او حیران ودریدل، او د هغوی حیرانتیا بې ځایه ځکه نه وه چې پدې ښه پوه شوي وو که چیرې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په قتل ورسوي، نو په مکه کې به د وینو لښتي روان شي، او یا کیدای شي د هغوی د کاملې تباهۍ او بربادۍ سبب وګرزي، نو له همدې امله وه چې د قتل منصوبه يې پريښوده او دیوه بل داسې ظلم فیصله يې وکړه چې تر مخکې یاد شویو ټولو ظلمونو نه زیات او سخت و.

د ظلم او عدوان تړون

مشرکین د محصب په وادي د بني کنانه په خیف کې سره راغونډ شول، او د بني هاشم او بني المطلب په خلاف يې يو ظالمانه تړون وکړ، او داسې پريکړه يې وکړه چې: نور به څوک له دې دوو کورنيو (بني هاشم او بني مطلب) سره نه دوستي او خپلوي (واده او نکاح) کوي، نه به ورسره بیع (اخیستل او پلورل) کیږي، نه به ورسره ناسته ولاړه کیږي، نه به څوک د دوی کورونو ته ورځي، یعنې حتی خبرې ورسره منع دي. لنډه دا چې له هغوی سره به تر هغې دا عمومي او بشپړ پريکون دوام لري تر څو يې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مشرکينو ته نه وي سپارلی.

دوی ددې تړون لپاره یوه صحیفه (لیک یا خط) ولیکه. په دې صحیفه کې يې پدې خبره تړون او اتفاق کړی و ((د بني هاشم د سولې وړاندیزونه به هیڅکله هم نه مني او نه به ورسره کوم ډول همدردي او مرسته کوي تر څو محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د قتل لپاره ورته تسلیم کړي)). ابن القیم وایي: ویل کیږي دا خط

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور بن عکرمه بن عامر بن هاشم لیکلی وې، او دا هم ویل شوي چې ددې صحیفې لیکونکی نضر بن الحارث وې، خو سیې خبره او روایت دا دی چې دا صحیفه بغیض بن عامر بن هاشم لیکلې وه چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته ښیره وکړه او لاس یې شل شو.[1]

تړون وشو، او دا صحیفه د کعبې شریفې په مینځ کې راوځړول شوه، او ددې په نتیجه کې له ابو لهب پرته د بني هاشم او بني المطلب ټول غړي مسلمان وو او که کافر، ټول یو ځای د ابو طالب په شعب (دره یا خوړ) کې محاصره شول. دا د نبوت د اووم کال د محرم د میاشتې د لومړنۍ شپې واقعه ده.

دری کلنه محاصره

محاصره او کلا بندي سخته شوه، په محاصره شویو مظلومانو باندې غله، د خوراک او څښاک ټول شیان بند شول ځکه مکې ته به چې څه خوراکي مواد او یا نور د اخیستلو او پیرودلو شیان راتلل، نو فوراً به مشرکینو اخیستل. پدې ترتیب سره د محاصره شویو کسانو وضعه ډیره خرابه شوه د خوراک لپاره یې څه نه درلودل او له ډیرې مجبورۍ به یې پاڼې او پوستکي خوړل. له لوږې نه به د ماشومانو او ښځو د ژړا آوازونه له دې درې نه د باندې هم اوریدل کیدل، په پټه به که لږ څه ور ورسیدل خو ښه به وو او که نه نورې ټولې لارې وربانديې بندې وې د خپلو اړتیاوو د پوره کولو او ضروري شیانو د اخیستلو لپاره یوازې په حرمت لرونکو میاشتو (الاشهر الحرام) کې له شعب (خوړ) نه روانی شوای او بس. او پدې موده کې به یې له باندې نه راغلیو کاروانونو نه مواد اخیستل، خو مشرکینو پدې کې هم داو وربانديې واهه او د موادو بیه به یې دومره زیاتوله چې د دوی وس به نه ورته رسیده. حکیم بن حزام به کله کله په پټه سره خپلې ترور (عمې) خدیجې (رضي الله عنها) ته په غالب ګومان سره غنم وروړل، یو ځل ابو جهل په مخه ورغی او قصد یې وکړ چې حکیم منع کړي، خو ابو بختري مداخله وکړه او حکیم یې پریښود چې غنم خپلې ترور (عمه) ته ورسوي.

ابو طالب په رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) باندې ډیر ویریده، او دده امنیت ته یې ډیره پاملرنه درلوده کله به چې خلک ویده کیدل، نو رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته به یې وویل چې پخپل ځای دې ویده شه، دا د دې پخاطر و که چیرې څوک د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د قتل

---

[1]. زاد المعاد ۲/ ۴۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیت لري او ځا رنـه کـوي چې وګوري هغه چیرته ویده شو، خو کله به چې خلک ویده شول، نو بیا به یې خپل کوم زوی، یا ورور، یا د تره زوی ته وویل چې لاړ شه او د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په ځای ویده شه، او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته به یې ویل چې راشي او د هغه پر ځای ویده شي.

د حج په دوران کې به رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او نور مسلمانان له شعب نه د باندې وتل، خلکو ته به ورتلل او هغوی به یې اسلام ته رابلل او دا چې ابو لهب به څه کول هغه ته خو مو مخکې اشاره کړې ده.

تړون مات شو

پوره درې کاله تیر شول، خو حالات همداسې وو، تر څو د بعثت په لسم کال د محرم په میاشت کې[1] صحیفه نقض او تړون مات شو. ددې تړون د ماتیدو سبب هم دا وُ چې ځنې قریش له پیل نه پدې تړون نه وو خوښ، او همدې نا خوښو کسانو د تړون د ماتولو لپاره هلې ځلې کولې تر څو مات شو.

د تړون ماتولو اصلې محرک د بني عامر بن لوئ کورنۍ غړی هشام بن عمرو وُ، نوموړي به د شپې له خوا بني هاشم ته خواړه استول، یو ځل هشام د ابو طالب خوریې زهیر بن ابي امیه المخزومي ته ورغی ـ د زهیر مور عاتکه د عبدالمطلب لور وه – او ورتــه ويې ویل: اې زهیره! پداسې حال کې چې ته خورې او څښې، نو څنګه پدې راضي یې چې د ماما خیلو دې همسې حال وي؟ زهیر وویل: افسوس، افسوس، زه په یو سر څه کولای شم؟ قسم په الله که یو بل کس راسره ملګری وای، نو ددې تړون د ماتولو لپاره به راپورته کـیدم ! هشام ورته وویل: څه، یو بل کس هم درسره دی، ده ورته وویل: هغه به څوک وي؟ هشام ورته وویل: هغه زه یم. زهیر وویل: اوس دریم کس راګوره.

پدې پسې هشام، مطعم بن عدي ته ورغی، هغه ته یې د بني عبد مناف له اولادې

---

[1]. ددې خبرې دلیل دادی چې ابو طالب د صحیفې له نقض نه شپږ میاشتې وروسته وفات شویدی. او سیې روایت دا دی چې ابو طالب د رجب په میاشت کې وفات شویدی، او هغه کسان چې وایي ابو طالب د رمضان په میاشت کې وفات شوی، نو د دوی په نظر ابو طالب د صحیفې له نقض نه آته میاشتې او څو ورځې وروسته وفات شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(بني هاشم، بني المطلب) سره د ده د دوستۍ او نژدې نسبي اړیکو یادونه وکړه، ملامتې او پړه یې ورباندې واچوله چې ته ولې پدې ظالمانه تړون او عهد کې د قریشو خوا ته ولاړ یې! مطعم ورته وویل: افسوس، نو زه څه وکړم؟ زه یو تن یم! هشام ورته وویل: دویم هم درسره دی، ده ورته وویل: هغه څوک دی؟ ده ورته وویل: هغه زه یم. نو مطعم ورته وویل:اوس دریم راګوره ، هشام وویل: دریم کس مې هم پیدا کړی، هغه ورته وویل څوک دی؟ ده ورته وویل: هغه زهیر بن ابي امیه دی. مطعم وویل: اوس څلورم را ګوره. بیا هشام ابي البختري بن هشام ته ورغی، هغه ته یې هم داسې خبرې وکړې لکه مطعم ته یې چې کړې وې، نو ابو البختري ورته وویل: آیا داسې څوک به وي چې پدې هکله مرستې ته حاضر شي؟ هشام بن عمرو ورته وویل: هو، شته، هغه وویل: څوک دي؟ ده ورته وویل: زهیر بن ابي امیه، مطعم بن عدي او زه هم درسره بیا هغه ورته وویل: اوس پنځم کس راګوره.

بیا زمعه بن اسود بن المطلب بن اسد ته ورغی، پدې هکله یې خبرې ورسره وکړې، او له بني عبد مناف سره دده د قرابت (خپلولۍ) او د هغوی د حقوقو یادونه یې ورته وکړه. زمعه ورته وویل: کوم څوک داسې شته چې ستا ددې نظر او پیشنهاد تایید او ملاتړ وکړي؟ هشام بن عمرو ورته وویل هو، پدې هکله فلانی او فلانی او... ټول نومونه یې ورته واخیستل کلک ولاړ دي، بالاخره ټول له حجون سره راټول شول، او ددې صحیفې د نقض او تړون د ماتولو عزم او پریکړه یې وکړه، زهیر وویل: د کار پیل به له ما نه وي، یعنی لومړی به زه پدې هکله خبرې کوم.

سهار شو، خلک ټول خپلو خپلو مجلس ځایونو ته راغلل، زهیر هم پداسې کې چې ښکلې جامې یې اغوستې وې راغی، له بیت الله شریف نه یې اوه ځله طواف وکړ، بیا یې خلکو ته مخ کړ او ورته وې ویل: اې د مکې خلکو! مونږ دې خورو او څښو، خو بني هاشم دې له لوږې نه مري، نه دې څه ورنه اخیستل کیږي او نه دې څه ورباندې پلورل کیږي؟ قسم په الله، زه به تر هغې کښینم تر څو دا ظالمانه تړون مات شوی نه وي او تر څو دا صحیفه نقض او څیرې شوې نه وي.

ابو جهل چې د مسجد حرام په کوم کنج کې ناست ؤ وویل: دروغ دې وویل، قسم په الله، دا صحیفه به څیرې نه شي! پدې وخت کې زمعه بن اسود وویل: قسم په الله چې ته ډیر دروغ وایې، پدې صحیفه د لیکلو په وخت کې هم مونږ راضي نه وو، ابو البختري هم غږ وکړ او وې ویل: زمعه رښتیا وایي پدې صحیفه کې چې څه لیکل شوي مونږ نه ورباندې خوښ یوو او نه یې ملاتړ کوو.

مطعم بن عدي هم وویل: تاسې رښتیا وویل، او څوک چې بل څه وایي هغه دروغجن

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، مونږ لدې صحیفې او له هغه څه نه چې پکې لیکل شوي خپل براءت اعلانوو. بیا هشام بن عمرو هم دې ته ورته څه خبرې وکړې.

ابوجهل وویل: ددې خبرې تړون د شپې شویدی، او پدې هکله مشوره چیرته بل ځای شویده. پدې وخت کې ابو طالب هم د مسجد حرام په کومه ګوښه کې ناست ؤ، د هغه د راتګ سبب هم دا ؤ چې الله تعالی خپل رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته د صحیفې په هکله خبر ورکړی ؤ چې الله تعالی ورباندې وینه (پویه) مقرره کړې چې د الله له نامه پرته ټولې د ظلم، زیاتي او دښمنۍ کلمې یې خوړلې دي. رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا خبره خپل تره ته وکړه، نو ابو طالب هم قریشو ته راغی او ورته وېې ویل چې وراره مې داسې وایي که چیرې دروغ یې ویلي ؤ نو بیا تاسې پوهیږئ او هغه، او که چیرې پدې ادعا کې ریښتونی ؤ نو بیا لدې ظلم نه لاس واخلئ او زمونږ محاصره ختمه کړئ. هغوی ورته وویل: دا د انصاف خبره ده. او کله چې د ابوجهل او دې نورو تر مینځ دا خبرې تبادله شوې، نو مطعم پاڅید چې هغه صحیفه څیرې کړي، صحیفه یې چې رواخستله ګوري چې د صحیفې ټول ټکي وینه خوړلي او یوازې (باسمک اللهم) او هر چیرته چې د الله نوم ؤ هغه پاتې دی، نور ټول خوړل شوي هیڅ هم نه ؤ پاتې .

نو صحیفه نقض شوه، تړون مات شو، او رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره له ټولو محاصره شویو کسانو له شعب نه راووتل. مشرکینو د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د نبوت یوه عظیمه نښانه او معجزه د سر په سترګو ولیدله، خو لدې سره هم د هغوی رویه داسې وه لکه چې دا آیت ورته اشاره کوی:

((وَإِنْ يَرَوْا آيَةً يُعْرِضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُسْتَمِرٌّ)) (القمر: ۲) [او که وویني دغه (کفار د قریشو) کوم دلیل (د قدرت) نو پر څنګ به شي دوی (مخ به واړوي) ترې او وایي به دوی (دغه) سحر کوډې دي قوي، چې له پخوا راهیسې راځي.]

هوکې، مشرکینو لدې نښانې او معجزې نه هم مخ واړاوه، اعراض یې وکړ، او پخپل کفر او ګمراهۍ کې لا پسې وړاندې لاړل.[1]

---

[1]. ددې عمومي پریکون تفصیلات مو لدې مراجعو نه اخیستی دي: صحیح البخاري، باب نزول النبي (صلی الله علیه وسلم) بمکة ۱/ ۲۱۲، او باب تقاسم المشرکین علی النبي (صلی الله علیه وسلم) ۱/ **۵۴۸**. زاد المعاد **۴۶/۲**. ابن هشام ۱/ **۳۵۰، ۳۵۱، ۳۷۴، ۳۷۵، ۳۷۲، ۳۷۷**. رحمة للعالمین ۱/ **۶۹**. **۷۰** مختصر سیرة الرسول (صلی الله علیه وسلم) للشیخ عبدالله النجدي ص **۱۰۲- ۱۰۷- ۱۰۸ – ۱۰۹- ۱۱۰**. مختصر السیرة للشیخ محمد بن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابو طالب ته د قريشو وروستۍ جرګه

رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ابو طالب له خوا (درې) نه په راوتو سره د دعوت او تبليغ کارته د پخوا په شان ادامه ورکوله قريشو که څه هم په ظاهر کې دا محاصره او بايکاټ ختم کړی وُ، خو په حقيقت کې يې پر مسلمانانو باندې خپل ظلمونه او فشاورنه همداسې جاري ساتل، او خلک يې د الله تعالی له دين نه منع کول. ابو طالب هم د پخوا په شان د خپل وراره تر شا ټينګ ولاړ و خو عمر يې له اتيا کلونو نه اوښتی وُ، او ددې څو کلونو سختيو او دردوونکو پيښو خصوصاً دری کلنې محاصرې ډير کمزوری او ملا ماتی کړی وُ. له محاصرې نه د خلاصون لا څومياشتې نه وې تيرې شوې چې ابو طالب ناروغ شو، بيماري يې زياته شوه. دغه وخت مشرکينو وويل که ابو طالب مړ شي او بيا مونږ دده له وراره سره ظلم او زياتی کوو، نو دا به زمونږ لپاره لويه بدنامي وي، د همدې بـدنـامـی له ويرې نه هغوی يو ځل بيا د خبرو اترو لاره ونيوه، او نيت يې وکړ چې د ابو طالب په وړاندې له محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره د خبرو له لارې معامله وکړي، او دا ځل د داسې شيانو په ورکړه هم راضي شول چې مخکې يې هغه نه ورکول، نو همدا وه چې ابو طالب ته يې خپله وروستۍ جرګه ور واستوله.

ابن اسحاق او نور وايي: کله چې ابو طالب بيمار شو، او قريش پوه شول چې حالت يې مخ په خرابيدو دی، نو پخپل منځ کې يې سره وويل: عمر او حمزه (رضي الله عنهما) په اسلام مشرف شول، د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دين د قريشو په ټولو کورنيو کې خور شويدی، راځئ ابو طالب ته ورشو، تر څو هغه خپل وراره زمونږ په اړه د کومې خبرې پابند کړي او زمونږ نه هم په دې اړه عهد او وعده واخلي، قسم په خدای ويريږو چې خلک به بيا زمونږ له ادارې او کنترول نه ووزي. په بل روايت کې داسې راځي: ويريږو چې که دا بوډا مړ شي او بيا پر محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) کوم ظلم او زياتی وشي نو بيا به عرب مونږ ته دا طعنه را کوي چې وګورئ دوی محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پرې اينبی وُ او د هغه په مقابل کې يې د ظلم او زياتي جرات نه درلود، خو کله يې چې تره وفات شو نو را

عبدالوهاب النجدي ص ٢٨ – ٢٩- ٧٠-٧١- ٧٢-٧٣. د موضوع په هکله نوموړی مصادر څه کم شانته اختلاف سره لري، خو مونږ د قرائنو له څېړلو وروسته زمونږپه نظر له ټولو نه قوي نظريه اخيستې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي‌ې نيو او ظلمونه يې ورباندې شروع کړل! د قريشو دا وفد ابو طالب ته ورغی، د وفد (هيئت) غړي د قريشو اشراف او مخور خلک وو لکه عتبه بن ربيعه، شيبه بن ربيعه، ابو جهل بن هشام، اميه بن خلف، ابو سفيان بن حرب او د قريشو نور اشرافيان چې د ټولو شمير (**۲۵**) کسانو ته رسيده.

د هيئت غړو له ابو طالب سره خبرې اترې وکړې او داسې يې ورته وويل: ته چې زمونږ په مينځ کې کوم مقام او منزلت لرې هغه ښه درته معلوم دی، په کوم حال کې چې اوس قرار لرې هغه هم وينې، زمونږ ويره ده چې دا ستا آخري شپې ورځې دي، زمونږ او ستا د وراره تر مينځ چې کوم کشمکش روان دی په هغه هم ښه خبر ياست، نو لازمه ده چې ته هغه راوغواړې او زمونږ نه د هغه لپاره، او له هغه نه زمونږ لپاره قول او تړون واخلې يعنې داسې چې هغه له مونږ نه لاس واخلي او مونږ له ده نه، مونږ دې پرېږدي چې پخپل دين و اوسو، او هغه به پرېږدو چې پخپل دين وي. ابو طالب خپل وراره حضرت محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) راوغوښت، هغه راغی، ابو طالب ورته وويل: وراره! دا ستا د قوم مشران او مخور درته راغلي دي، غواړي چې د څه شيانو قول او وعده درنه واخلي او د څه شيانو قول او وعده دوی درکړي. بيا يې د هغوی وړانديزونه ورته واورول او دا يې ورته وويل چې غواړي داسې تړون سره وکړئ چې نور به يو پر بل غرض نه سره لرئ.

رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ددې خبرو په ځواب کې د هيئت غړو ته مخ ور واړاوه او داسې يې ورته وفرمايل: (**أرأيتم إن أعطيتكم كلمة تكلمتم بها، ملكتم بها العرب، ودانت لكم بها العجم**). [دا راته ووايئ که زه داسې کلمه او خبره درته وړاندې کړم چې د هغې په ويلو سره به تاسې د عربو پاچايان شئ، عجم به ټول درته سلامي شي، نو تاسې څه نظر لرئ؟] په ځينو روايتونو کې راځي چې رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ابو طالب ته وفرمايل: (**إني أريدهم على كلمة واحدة يقولونها تدين لهم بها العرب، وتؤدى إليهم بها العجم الجزية**) [زه له دوی نه د داسې يوې خبرې غوښتونکی يم چې که چيرې هغه ووايي نو عربان به ټول ورته تسليم شي او عجم به ورته جزيه ورکوي.] په بل روايت کې راځي چې خپل تره ته يې وفرمايل: (**أي عم، أفلا أدعوهم إلى ما هو خير لهم؟**) [کاکا جانه! ته ولې هغوی داسې يوې کلمې ته نه رابولې چې هغه د دوی لپاره غوره او بهتره ده؟] ابو طالب ورته وويل: ته هغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه شي ته رابولې؟ ده ورته وفرمایل: (**أدعوهم إلى أن يتكلموا بكلمة تدين لهم بها العرب، ويملكون بها العجم**) [زه غواړم هغوی داسې یوې کلمې ته راوبولم چې د هغې په ویلو سره به دوی د ټولو عربو مشري وګټي او په عجمو باندې به یې پاچایي قایمه شي.]

د ابن اسحاق یو روایت داسې دی: رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل:(**كلمة واحدة تعطونها تملكون بها العرب، وتدين لكم بها العجم**). [تاسې زما یوازې یوه خبره ومنئ، هغه داسې خبره ده چې په ویلو سره به یې د عربو پاچایان او عجم به ټول درته سلامي شي.]

په هر حال کله چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا خبره وکړه دوی ټول چوپ او حیران شول چې څنګه کیدای شي تر دې حده یوه ګټوره خبره رد کړي؟ بالاخره ابو جهل ورته وویل: دا کومه خبره ده؟ ستا په پلار قسم، ووایه داسې یوه خبره څه لس خبرې خو وکړه مونږ یې منلو ته تیاریو. رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: تاسې دا ووایئ چې: ((**لا إله إلا الله ، وتخلعون ما تعبدون من دونه**))[له الله پرته بل حق معبود نشته، او پرته له یوه الله نه د بل هر څه عبادت پریږدئ]. ددې خبرې په اوریدو سره دوی لاسونه سره ووهل او وې ویل: اې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته غواړې چې ددې ټولو خدایانو په ځای یوازې یو خدای ونیسو؟ په رښتیا چې ستا دا معامله ډیره عجیبه او غریبه ده، بیا یې یو بل ته سره وویل: قسم په الله چې دا سړی ستاسې هیڅ خبره هم نه مني، ځئ چې ځو، او د خپلو پلرونو په دین به ټینګ اوسو تر څو الله تعالی زمونږ او ده تر مینځ فیصله وکړي، پدې ترتیب سره هغوی هر یو پخپله لار لاړ.

او د همدې خلکو په باره کې په قرآنکریم دا آیتونه رانازل شول:

((**ص وَالْقُرْآنِ ذِي الذِّكْرِ (١) بَلْ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ (٢) كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ فَنَادَوْا وَلاتَ حِينَ مَنَاصٍ (٣) وَعَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا سَاحِرٌ كَذَّابٌ (٤) أَجَعَلَ الآلِهَةَ إِلَهاً وَاحِداً إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ (٥) وَانطَلَقَ الْمَلأُ مِنْهُمْ أَنْ امْشُوا وَاصْبِرُوا عَلَى آلِهَتِكُمْ إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ (٦) مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي الْمِلَّةِ الآخِرَةِ إِنْ هَذَا إِلاَّ اخْتِلاقٌ (٧)** (ص: ١ _ ٧))[1]

---

[1]. ابن هشام ۴۱۷/۱ – ۴۱۸- ۴۱۹ . تفهیم القران ۴/ ۳۱۲ – ۳۱۷ - ۳۱۸. مختصر السیرة للشیخ عبدالله النجدي ص ۹۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

[ص، قسم دی په قرآن چې څښتن د پند، ذکر، بیان، شرف، شهرت، عظمت دی (داسې ندي چې کفار د معبودانو په نسبت وايي) بلکه هغه کسان چې کافران شویدي په کبر، سر کشۍ کې دي (له قبوله د حق) او په مخالفت کې دي (له مسلمانۍ سره)، (نه ګوري منکران چې) څومره ډیر هلاک کړیدي مونږ پخوا له دې څخه له اهل د زمانې پس نارې به یې وهلې (عند نزول العذاب) حال دا چې نه به و هغه وخت د خلاصیدلو (او د تښتیدلو) او تعجب کوي (کفار) له دې نه چې راغلی دی دوی ته (نبي) ویروونکی له دوی نه او وايي دا کافران چې دغه (ویروونکی نبي) ساحر کوډګر دی دروغجن آیا ده ګرځولي دي دغه (۳۶۰) معبودان الله یو معبود؟ بیشکه دغه (ګرځول د ډیرو معبودانو یوه ته چې تاسې نور معبودان پریږدئ او د یو الله عبادت کوئ) خوامخواه یو څیز ډیر عجیب دی (چې مثل نلري) او لاړل په تلوار سره مشران له دوی نه (له مجلسه چې سره ویونکي وو یو بل ته) چې ځئ (پاڅئ له دې ځایه) او صبروکړئ (او محکم اوسئ) پر(عبادت د) معبودانو خپلو، بیشکه دغه شی (توحید) خوامخواه یوشی دی چې اراده یې کړې شوې ده (له مونږ څخه)، ندی اوریدلی مونږ دغه (توحید، و حدانیت په دین وروستني (عیسوی کې) نه دی دغه (توحید) مګر له خپله ځانه جوړ کړي شوي دروغ دي.]

د غم کال

د ابو طالب وفات

د ابو طالب ناروغي سخته شوه بالاخره د بعثت په لسم کال د رجب[۱] په میاشت کې وفات شو. دغه وخت د اقتصادي محاصرې له ماتیدو نه یوازې شپږ میاشتې تیرې شوې وې.[۲] په بل روایت سره ابو طالب د خدیجې (رضي الله عنها) له وفات نه درې ورځې مخکې د رمضان په میاشت کې وفات شویدی.

په صحیح البخاري کې له مسیب (رضي الله عنه) نه روایت شوی: کله چې د ابو طالب ځنکدن وُ، ابو جهل ورسره ناست وُ رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هم ورغی او ورته ویې وفرمایل: (**أي عم، قل: لا إله إلا الله ، كلمة أحاج لك بها عند الله**). **[کاکا جانه! د (لا اله الا الله) کلمه ووایه، یوازې همدا یوه کلمه تر څو د الله تعالی په وړاندې یې ستا لپاره د حجت او دلیل په توګه وړاندې کړی شم.]**

دلته ابوجهل او عبدالله بن ابي امیه ورته وویل: ابو طالبه! آیا د عبدالمطلب له دین نه ګرزې؟ دوی دواړو همداسې خبرې ورته کولې تر څو له خلکو سره د ابو طالب وروستۍ خبره دا شوه چې ویې ویل: د عبدالمطلب په ملت (دین) یم. نو بیا رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**لأستغفرن لك ما لم أنه عنــــه**) [تر هغې به له الله تعالی نه درته ښښنه غواړم تر څو لدینه منع کړی شوی نه وم.] پدې پسې دا آیت شریف را نازل شو[۳]: ((**مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُرْبَى مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ**))

---

(1). تاریخ اسلام للشاه اکبر النجیب آبادي ۱۲۰/۱. تاریخي مصادر پدې هکله چې ابو طالب په کومه میاشت کې وفات شویدی، زیات اختلاف سره لري خو مونږ د رجب میاشت ځکه غوره کړې چې زیاتره مصادر پدې اتفاق لري چې ابو طالب له شعب نه له راوتلو نه شپږ میاشتې وروسته وفات شوی، اقتصادي محاصره درې کاله وه، او پیل یې د بعثت د اووم کال د محرم له لومړۍ شپې نه وُ نو پدې حساب سره دده د مرګ نیټه د نبوت د لسم کال د رجب میاشت راځي.

(2). مختصر السیرة للشیخ عبدالله النجدي ص ۱۱۱.

۳- صحیح البخاري باب قصة ابي طالب ۵۴۸/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

(التوبة: ۱۱۳) [نه دي لايق او (روا) نبي ته او (نه دي لايق او روا) هغو کسانو ته چي ايمان لرونکي دي دغه چې مغفرت وغواړي دوی د پاره د مشرکانو او اګر که وي دا (مشرکان) خاوندان د خپلولۍ وروسته له دې خبرې چې ښکاره شي دوی ته چې بيشکه دوی صاحبان دي د دوزخ (او په کفر مړه دي).]

او دا آيت هم را نازل شو: ((إِنَّكَ لا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ...)). (القصص: ۵۶)[بيشکه ته (اې محمده) نشي ښوولی (لاره حقه) هغه چا ته چې خوښ وي ستا.]

دلته ددې ضرورت نه وينو چې ووايو ابو طالب څومره او څه ډول د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حفاظت او ملاتړ کړی وُ، ابو طالب د مکې د جاهلو او لويانو د حملو په وړاندې د اسلامي دعوت لپاره د يوې پخې او اوچتې کلا حيثيت درلود، خو هغه د خپلو پلرونو او مشرانو په ملت او دين مړ شو، نو ځکه يې پوره او کامله کاميابي او رستګاري په برخه نه شوه.

په بخاري شريف کې له عباس بن عبدالمطلب (رضي الله عنه) نه روايت دی وايي: حضرت عباس (رضي الله عنه) رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته وفرمايل: ته خپل تره ته څه کولی شې؟ پداسې حال کې چې هغه به ستا ساتنه کوله او د تا په سر به يې له نورو سره شخړې او جګړې کولی او د تا پخاطر به په نورو غوصه کيده؟ رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل:

(هو في ضَحْضَاح من نار، ولو لا أنا لكان في الدرك الأسفل من النار).

[هغه د دوزخ په باندينۍ برخه يا څنډه کې دی، او که چيرته زه نه وی، نو هغه به د دوزخ په له ټولو نه ژوره کنده کې وای.][1]

ابو سعيد الخدري (رضي الله عنه) وايي چې: يو ځل د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په وړاندې دده د تره (ابو طالب) يادونه وشوه نو ده (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل:

(لعله تنفعه شفاعتي يوم القيامة، فيجعل في ضحضاح من النار تبلغ كعبيه).

[کيدای شي د قيامت په ورځ زما شفاعت ګټه ور ورسوي، او د دوزخ په باندينۍ برخه (څنډه)کې يې ځای شي چې اور به يې يوازې تر ښنګريو پورې ورسيږي.]

(1). صحيح البخاري باب قصه ابي طالب ۱/ ۵۴۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدیجه (رضي الله عنها) د عقبی په لور

د ابو طالب له وفات نه دوی میاشتې او یا یوازې درې ورځې وروسته د روایتونو د اختلاف په اساس د بعثت په لسم کال د رمضان په میاشت کې ام المؤ منین حضرت خدیجه الکبری (رضي الله عنها) د (۶۵) کلنۍ په عمر کې له دې فاني دنیا نه سترگې پټې کړې او دغه وخت د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مبارک عمر پنځوسم کال ؤ.(۱)

حضرت خدیجه (رضي الله عنها) د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لپاره د الله تعالی له خوا لوی او ډیر گرانبها نعمت و، پنځه ویشت کاله یې یو ځای سره تیر کړل. خدیجه (رضي الله عنها) د غم او خفگان په وخت د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لپاره خوشالي او ډاډ گیرنه وه، په سختیو کې به یې خوا ته ولاړه وه، د رسالت د تبلیغ په لاره کې به یې مرسته ورسره کوله، د جهاد کړاوونه او سختۍ به یې ورسره گاللې، په ځان او مال سره به یې له رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره غمشریکي کوله. رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ام المؤمنین خدیجې (رضي الله عنها) په هکله فرمایي: (آمنت بي حین کفر بي الناس و صدقتني حین کذبني الناس،و اشرکتنی في مالها حین حرمني الناس، ورزقني الله ولدها، و حرم ولد غیرها)) (۲) [خدیجې (رضي الله عنها) هغه وخت زې په ما ایمان راوړ چې خلک راباندې کافر وو، او هغه وخت یې زما تصدیق وکړ چې خلکو تکذیبولم او هغه وخت یې زه پخپل مال کې شریک کړم چې خلکو زه محروم کړی وم او الله تعالی ما ته له هغې نه اولاد راکړ او له نورو نه یې اولاد رانکړ.]

بخاري شریف له ابو هریره (رضي الله عنه) نه روایت کوی وایي:(اتی جبریل (علیه السلام) النبي (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فقال:یا رسول الله هذه خدیجة (رضي الله عنها) قد اتت، معها اناء فیه ادام او طعام او شراب فاذا هي اتتك فاقرا علیها السلام من ربها، و بشرها ببیت في الجنة من قصب لا خصب فیه ولانصب)(۳)

---

(۱). ابن جوزي او علامه منصور پوري وایي خدیجه (رضي الله عنها) د رمضان په میاشت کې وفات شویده: تلقیح الفهوم ص ۷، رحمة للعالمین ۱۲۴/۲

(۲). رواه الامام احمد في مسنده ۱۱۸/۲

(۳). صحیح البخاری باب تزویج النبي (صلی الله علیه وسلم) خدیجة و فضلها ۱/ ۵۳۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

یعنی جبریل (علیه السلام) د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته تشریف راوړ او ورته ویې فرمایل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا ده خدیجه (رضي الله عنها) تشریف راوړي او ورسره یو لوښی دی چې پکې څه کتغ (سالن) خواړه یا څه د څښلو شی (مشروب) دی او کله چې هغه تا ته راورسیده نو ته ددې د رب له طرفه ورته سلام ورسوه، او په جنت کې د زمردو او یاقوتو د داسې یوه کور زیری ورکړه چې هلته به نه څوږ او شور وي او نه ستوماني او درماندګي.

د غمونو لړۍ

دا دواړه ډیرې دردوونکې پیښې وې، چې په ډیره کمه موده کې یوه په بله پسې پیښې شوې، رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې ډیر ودرداوه او زړه یې ډیر غمجن او خفه شو، او په همدې پسې د نورو غمونو ورته مخه شوه. د ابو طالب له وفات وروسته مشرکین وربانديې ور روږدي شول او جرات یې وموند، رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې په ښکاره اذیت رساوه او ظلمونه یې وربانديې کول.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دومره غمونو واخیست، او زړه یې دومره ودریده چې نور یې لدې خلکو امید قطع شو او پدې هیله یې د طائف لاره ونیوه چې کیدای شي هلته یې څوک دعوت ومني، پناه ورکړي او د خپل قوم په مقابل کې مرسته ورسره وکړي، خو هلته هم چا د الله تعالی د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دعوت ونه مانه، پناه یې ور نکړه ، هیڅ ډول مرسته یې ورسره ونکړه، او د هغه ځای خلکو د نیکۍ په ځای دومره بدي ورسره وکړه چې په مکه کې چا نه وه ورسره کړې.
څومره چې په رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مکې د مشرکینو ظلمونه زیات شول، هومره په اصحابو (رضي الله عنهم) هم ظلمونه او ربړونه ډیر شول، تر دې چې د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نژدې ملګری ابوبکر الصدیق (رضي الله عنه) هم مجبور شو د حبشې په لور د هجرت لار ونیسي، له کوره ووت او تر برک الغماد پورې ورسید ، خو هلته ابن الدغنه ولید بیرته یې پخپل جوار او پناه کې مکې ته راووست.[1]

[1]. شاه اکبر خان نجیب آبادي وایي چې دا واقعه په همدې کال شویده تاریخ اسلام ۱/ ۱۲۰ وګوره، دا اږده کیسه په ابن هشام ۱/ ۳۷۲، ۳۷۴ او صحیح البخاري ۱/ ۵۵۲، ۵۵۳ کې هم رانقل شویده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابن اسحاق وايي: د ابو طالب له وفات نه وروسته قريشو په رسول اكرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) باندې داسې ظلمونه وكړل چې د ابو طالب په ژوند كې يې تصور قدرې هم نه شوی كولی، ان تر دې چې د قريشو يوه گمراه او جاهل يوه ورځ د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) پر مبارک سر خاورې ور واچولې، او د الله تعالى رسول (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) همداسې گردجن او په خاورو لړلي سر كور ته تشريف يووړ، هلته يې يوه لور ورپاڅيده او د خپل گرانقدر پلار (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) مبارک سر يې ومينځه، خاورې يې ورنه پاكولې او ژړل يې. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل:

(**لا تبكي يابنية، فإن الله مانع أباك**). لورې! ته ژاړه مه، الله تعالى ستا د پلار ساتنه او حفاظت كوي. پدې وخت كې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) دا هم وفرمايل: (**ما نالت مني قريش شيئًا أكرهه حتى مات أبو طالب**).

[تر څو چې ابو طالب ژوندی و قريشو زما په هكله هسې كار نه شوای كولی چې زما نه خوښيده، يعنې اذيت يې نه شوای راړسولئ.] .(1)

او څرنگه چې پدې كال كې رسول اكرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته يو په بل پسې غمونه او دردونه پيښيدل نو دا كال يې د عام الحزن (د غم كال) په نامه ونوماوه، او په همدې نامه په تاريخ كې شهرت لري.

له حضرت سوده (رضي الله عنها) سره واده

په همدې كال يعنی د بعثت په لسم كال د شوال په مياشت كې رسول اكرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له حضرت سوده (رضي الله عنه) سره واده وكړ. حضرت سوده (رضي الله عنها) په اسلام مشرفه شوې وه او په دوهم ځل هجرت كې يې حبشې ته هجرت كړی و.

لومړنی ميړه يې سكران بن عمرو نوميده هغه هم مسلمان ؤ او له دې سره يې يو ځای هجرت كړی ؤ خو هملته حبشه كې وفات شو، يا دا چې مكې ته راستون شو او وفات شو. او كله چې د سوده (رضي الله عنها) عدت پوره شو، نو رسول اكرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) خطبه (كوزده) ورسره وكړه او بيا يې نكاح كړه.

(1). ابن هشام ۴۱۲/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سوده (رضي الله عنها) لومړنۍ ښځه وه چې د خديجې (رضي الله عنها) له وفات نه وروسته رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نکاح ورسره کړې ده. وروسته په مدينه منوره کې سوده (رضي الله عنها) د رسول الله (صلی الله عليه وسلم) د خوشالۍ پخاطر خپل نوبت حضرت عائشې (رضي الله عنها) ته هبه کړی (ببښلی) و[1].

[1]. رحمة للعالمين ۲/ ۱۱۵. تلقيح فهوم الاثر ص۱۰.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لومړنیو مسلمانانو
د
صبر او ثبات عوامل

دلته د ډیر پیاوړي عقل او غټ زړه خاوندان هم له حیرت نه ګوته په غاښ دریږي، او د لوی علم او پوهې خاوندان هم دا پوښتنه کوي چې هغه کوم عوامل او اسباب وو کوم چې د مسلمانانو د دومره عظیم صبر او ثبات سبب شویدي؟ هغوی د داسې ظلمونو په وړاندې چې تش په اوریدو یې ویښتان په غوني نیغ دریږي او له یاد نه یې زړونه په لړزه راځي، څنګه او څه ډول ټینګ ولاړ وو؟ او دا کوم زور ورسره ؤ چې داسې ظلمونه او کړاوونه یې ګاللی شوی؟ نو ددې پخاطر چې دا ډول پوښتنې ځواب شوې وي، لازمه وینو چې د لومړنیو مسلمانانو د صبر او ثبات ځنې عوامل تر نظر تیر کړو:

١. ددې ثبات او مقاومت لومړنی او اساسي عامل او سبب په واحد الله (جل جلاله) باندې ټینګ ایمان، او د هغه حقیقي پیژندنه او درست معرفت دی. ځکه یو ځل چې زړه د ایمان په نور منور شي، او د ایمان شمعه په زړه کې بله شي، نو بیا هغه له غرونو نه هم ټینګ وي او هم دروند، او د داسې ایمان خاوند د دنیا ټول مشکلات او کړاوونه که هر څومره ډیر او خطرناک وي په هیڅ شمیري، او هغه ټول د خپل ایمان په مقابل کې لکه د اوبو ځګ او یا لکه د یوه طوفاني او نړوونکي سیلاب په مخ کې د شګو بند شمیري. هغه د ایماني لذت او خپل اعتقادي راحت او طراوت په وړاندې هیڅ مشکل ته مشکل نه وایي، او د ایمان په لاره کې د هیڅ کړاو پروا هم نه ساتي: ((...فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الأَمْثَالَ)) (الرعد: ١٧) [نو هر څه ځګ او خیری نو لاړ به شي په دغه حال کې چې پریوتی وي له نظره (او بې نفعې به وي) او هر څه هغه شیز چې نفع رسوي خلکو ته، نو پاتې کیږي په ځمکه کې (د ګټې پخاطر).

دا اساسي علت او سبب نورې ځانګې هم لري چې هر یوه یې د ثبات او صبر په لاره کې د بیل بیل اهمیت د رلـو د ونـکې ده او هغه دا دي:

٢. داسې قیادت او مشرتابه چې په زړونو حکومت کوي، رسول الله (صلی الله علیه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

اله و صحبه و سلم) چې نه يوازې د اسلامي امت بلکه د ټول بشريت قائد او لارښود دی د داسې جسماني جمال، نفساني کمال، کريمانه او نيکو اخلاقو، عظيم کردار او ډيرو غوره عاداتو او خصائلو درلودونکی ؤ چې زړونه به پخپله ورته تسليميدل، او خلک به ورنه ځاريدل ځکه هغه کمالات او ښيګڼې چې خلک ځانونه ورنه قربانوي رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته له هغو نه دومره برخه ورکړل شوې وه چې بل هيڅ بني بشر ته هم دومره لويه برخه نده ورکړل شوې. رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د شرف، عظمت، فضل او کمال تر ټولو لوړ او اوچت ځلی ؤ، د هغه (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په عفت، امانتدارۍ، صدق، رينښتينولۍ، او نورو ټولو ښيګڼو باندې له دوستانو وړاندې دښمنانو هم اعتراف کاوه. هره خبره به چې د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له مبارکې خولې وتله حتی ډير غټ دښمنان به هم د هغې په صدق باندې پوره متيقن وو ډيرې داسې پيښې او شواهد وجود لري چې زمونږ د مخکې تيرې شوې خبرې تصديق او تاييد کوي. يو ځل له قريشو نه دری کسان سره راټول شول، دوی هر يوه بيل، بيل او په پټه توګه قرآنکريم اوريدلی ؤ لومړی يو له بل نه خبر نه وو خو بالاخره يې راز فاش او يو په بل خبر شول، لدې دريو نه يو ابو جهل ؤ، کله چې دری واړه سره راټول شول نو يوه يې له ابو جهل نه وپوښتل چې ووايه د هغه څه په هکله چې له محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه دې اوريدلي ستا نظر څه دی؟ ابو جهل په ځواب کې ورته وويل: ما څه اوريدلي؟ اصلي خبره دا ده چې په شرف او عظمت کې زمونږ او بنو عبدمناف تر مينځ مقابله او مسابقه وه، هغوی غريبانو ته خواړه ورکول مونږ هم ورکول، هغوی خلکو ته د سپرلۍ بند وبست کاوه مونږ هم ورته سپرلۍ برابرولې، هغوی خلکو ته مرستې ورکولې، مونږ هم ورسره کومکونه کول، يعنی څه به چې هغوی کول مونږ به هم همداسې کول تر څو دواړه سره بالکل برابر شوو، مونږ او هغوی لکه په يوه مسابقه کې دشرط دوه آسان داسې شولو چې هر يو دا کوښښ کوي له بل نه مخکې شي، خو اوس بنو عبدمناف وايي چې زمونږ په مينځ کې داسې نبي (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دی چې له آسمانه وحې ورته راځي، نو اوس ووايئ مونږ به کله دې ته ورسيدی شو؟ قسم په خدای، مونږ به کله هم پدې سړي ايمان را نه وړو، او کله به يې هم تصديق ونکړو.[1]

[1]. ابن هشام ۳۱۲/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا راز ابو جهل به دا هم ویل: اې محمده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مونږ تا دروغجن نه بولو، خو هغه څه تکذیبوو چې تا راوړي دي، نو الله تعالی دا آیت شریف را نازل کړ:((فَإِنَّهُمْ لا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ))[1] (الانعام: ۳۳). [نو بیشکه دوی نه کوي تکذیب ستا (په واقع کې) و لیکن دا ظالمان په ایتونو د الله انکار (مسخرې) کوي.]

دا کیسه خو مخکې تیره شوه چې یوه ورځ کفارو رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته درې ځله طعنې ورکړې، او په دریم ځل رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: اې قریشو! ما تاسې ته قتل او ذبح راوړې ده، یعنی دا یو ډول تهدید وُ چې هغوی ته یې ویل ما درته ستاسې د قتل خبر راوړی دی. دې خبرې په هغوی باندې دومره اغیزه وکړه چې په هغه مجلس کې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره له ټولو نه د زیات عداوت او دښمنۍ درلودونکي هم په ډیره نرمه لهجه او خوږو کلماتو د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د رضا او خوښۍ حاصلولو کوښښ کاوه.

دا مو هم مخکې وویل چې یوه ورځ رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په لمانځه ولاړ وُ کله یې چې سر په سجده کېښود کفارو د اوښ لرې او کولمې ورباندې ورواچولې، خو کله چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له سجدې نه سر راپورته کړ، نو دوی ته یې ښیره وکړه، یو ځل د مشرکینو خنداګانې په خولو کې ور وچې شوې، غم او ویرې واخیستل او پدې باوري شول چې حتماً به هلاکیږي نور یې نجات نشته.

دا کیسه هم مخکې تیره شوې چې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ابو لهب زوی عتیبه ته ښیرې وکړې، عتیبه پدې پوره یقین درلود چې دا ښیرې به حتماً ورته لګیږي، او کله یې چې په شام کې زمرې ولید نو ويې ویل: قسم په خدای چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) زه پداسې حال کې ووژلم چې پخپله په مکه کې ناست دی.

همدا راز ابي بن خلف به تل رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته د قتل اخطارونه ورکول، یو ځل رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دده په ځواب کې ورته وفرمایل: (بل أنا أقتلك إن شاء الله) [چې ته نه، بلکه زه به تا وژنم (ان شاء الله).] او کله چې د احد په غزا کې رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و

[1]. رواه الترمذي في تفسير سورةالانعام ۱۳۲/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلم) د ابي بن خلف په غاړه د نیزې ګوزار وکړ، که څه هم هغه معمولي ټپي شوی وُ، خو داسې یې ویل: محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ما ته په مکه کې دا ویلی وُ چې زه به تا وژنم، قسم په خدای که هغه ما ته لاړې هم را تو کړې نو زما روح به له کالبد نه وزي (ددې پیښې تفصیل به په راتلونکو پاڼو کې راشي).[۱]

همدارنګه یو ځل سعد بن معاذ په مکه کې امیه بن خلف ته وویل: ما له رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه اوریدلي چې فرمایل یې: (إنهم — أي المسلمین — قاتلوك) چې ته (امیه) به د مسلمانانو په لاس وژل کیږې. ددې خبرې په اوریدو سره د امیه زړه ولوید ویرې واخیست او له ځان سره یې دا عهد وکړ چې له مکې نه به د باندې نه وځي، او د بدر د غزا په وخت کې چې د ابو جهل د ډیر اصرار په وجه مجبور شو له مکې نه ووځي، نو یو ډیر تند او تیز اوښ یې واخیست تر څو د خطر په وخت کې یې ژر له صحنې راوایستلی شي، پدې وخت کې چې امیه له مکې نه د مدینې په لور تګ ته تیار شو، نو ښځې یې ورته وویل: اې ابو صفوانه! تا د هغه یثربي ورور خبره هیره کړیده؟ ابو صفوان په ځواب کې ورته وویل: نه، نه مې ده هیره شوې، خو قسم په خدای چې له هغوی سره تر دې نژدې ځایه پورې ځمه.[۲]

دا وُ د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دښمنانو حال، خو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یاران او اصحاب (رضي الله عنهم) دومره د خپل عظیم لارښود په مینه کې ډوب وو چې مرګ او ژوند یې په همغه پورې تړلی وُ هغه یې د سترګو تور او د زړه سر وُ، زړونه یې داسې ورپورې نښتي وو لکه اوسپنه په آهن ربا پورې.

فصورته هیولی کل جسم   و مغناطیس افئدة الرجل

[یعنی د هغه صورت د هر جسم هیولی او وجود یې د خلکو د زړونو آهن ربا (مقناطیس) وه.] د همدې مینې، محبت، فداکارۍ او ځان قربانولو نتیجه دا وه چې اصحابو کرامو (رضي الله عنهم) به خپل ځانونه مرګ ته ورکول خو دا یې نه شوی زغملی چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نوک دې پټ شي او یا یې دې په ګوته کې اغزی لاړ شي.

یوه ورځ په مکه کې ابوبکر صدیق (رضي الله عنه) ډیر زیات ووهل شو، خلکو تر لغتو

---

(1). ابن هشام ۲/ ۸۴

(2). صحیح بخاري ۵۲۳/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې اچولی و، عتبه بن ربيعه په دوو پيوند شويو څپليو واهه، په مخ يې ډير ګوزارونه ورکول بيا يې په خېټه ور وخوت، دومره وټکول شو چې مخ او پزه يې سره يو شول، وروسته د بنو تيم خلکو په يوه ټکه کې ونغښت او کور ته يې يووړ، چا هم دا ګومان نه کاوه چې ژوندی به پاتې شي، خو د ورځې په وروستۍ برخه کې په حال شو خبرې يې وکړې او داسې يې وويل: د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) څه حال دی؟ پدې خبره د قوم خلک ورباندې په غوسه شول، پړه او ملامتي يې وربادې وويله، بيا پاڅيدل او دده مور ام الخير ته يې وويل: څه ورکړه چې ويې خوري او يا څه وروڅښه. او کله يې چې مور ورسره ګوښې پاتې شوه ډير اصرار يې وربانديې وکړ چې څه وخوري او يا څه وڅښي، خو ابوبکر صديق (رضي الله عنه) به همدا ويل چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) څه حال دی؟ نو مور يې ورته وويل: قسم په خدای زه د تا د ملګري په حال نه يم خبره. ابوبکر (رضي الله عنه) ورته وويل: لاړه شه او له ام جميل بنت الخطاب نه د هغه په هکله پوښتنه وکړه، موريې ووتله او ام جميل ته ورغله او ورته وې ويل: زما زوی ابوبکر (رضي الله عنه) د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په هکله له تا نه معلومات غواړي چې هغه څنګه دی؟ ام جميل (رضي الله عنها) ورته وويل: زه نه ابوبکر (رضي الله عنه) پيژنم او نه محمد بن عبدالله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)، خو که ته غواړې چې زه ستا زوی ته درسره لاړه شم نو ځه چې ځو، دواړه راووتلې او کور ته راغلې که ګوري چې د ابوبکر الصديق (رضي الله عنه) حال بل دی، د چا خبره له ډيرو وهلو څلور زره پروت دی. ام جميل ور لنډه شوه او چيغه يې کړه، قسم په خدای دا خلک چې ته يې دې حال ته راوستی يې فاسقان او کافران دي، له الله تعالی نه دا غواړم چې ستا غچ او انتقام ورنه واخلي. ابوبکر (رضي الله عنه) ورته وويل د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) څه حال دی؟ ام جميل ورته وويل: دلته خو ستا مور ده هغه خو زمونږ خبرې اوري! ده ورته وويل: له هغې نه مه ويريږه، نو ام جميل ورته وويل: رسول الله (ص جوړ او روغ دی، ده ورته وويل: اوس چيرته دی؟ دې ورته وويل: هغه اوس په دار الارقم کې تشريف لري بيا ابوبکر (رضي الله عنه) وويل: له خدای تعالی سره دا عهد کوم چې تر هغې به نه څه وخورم او نه به څه وڅښم تر څو د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په خدمت کې حاضر شوی نه وم، مور او ام اجميل ورته وويل: اوس صبر وکړه، تر څو لږ آرامي شوه خلک کورونو ته لاړل، تګ راتګ بند شو بيا هغوی د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ملاقات پخاطر ووتل، ابوبکر (رضي الله عنه) پداسې حال کې چې په ام الخير او ام جميل باندې يې تکيه کوله د رسول اکرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته حاضر شو.[۱]
له رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره د اصحابو (رضي الله عنهم) د مينې اوله ده نه د ځان قربانولو نورې اهمې او نادرې پيښې به هم په راتلونکو پاڼو کې سره ولولو، خصوصا د احد د غزا پيښې او د خبيب (رضي الله عنه) او نورو اصحابو (رضي الله عنهم) تاريخي واقعې.

۳. د مسئوليت احساس – اصحابو (رضي الله عنهم) دا ښه درک کړې وه چې د بشريت په هکله د دوی په غاړه د مسئوليت څومره دروند پيټی پروت دی. هغوی د خپل انساني مسئوليت پوره احساس درلود، او پدې باوري وو چې ددې مسئوليت ادا کول حتمي او لازمي دي، او لدينه غاړه غړول او اوږه خالي کول، لدې اوسنيو کړاوونو او ظلمونو نه ډير خطرناک او ضررناک عواقب لري، او ددې عظيم مسئوليت له ادا نه سرغړول د دوی او ټول بشريت لپاره دومره بدبختي او زيانونه راوړي چې له هغو تکليفونو نه چې ددې دندې د ترسره کولو په لاره کې يې ګالي څو چنده زيات او دردونکي بلکه له هغې سره بالکل د مقايسې وړ ندي.

۴. په آخرت باندې ايمان – په آخرت باندې ايمان د دوی په زړونو کې د مسئوليت احساس نور هم پياوړی کاوه هغوی پدې ټينګه عقيده درلوده چې له مرګ نه وروسته به بيا راژوندي کيږي، الله تعالی به د ټولو وړو او لويو پټو او ښکاره عملونو حساب ورسره کوي، بيا به د تل لپاره يا جنت ته ځي او يا به د جهنم په سوزيدونکو لمبو کې وي. ژوند يې د خوف (ويرې) او رجاء (تمې او هيلې) تر مينځ و. يعنی د الله تعالی رحمت او مهربانۍ ته هيلمن وو او له عذاب نه يې ويريدل، د هغوی حالت داسې ؤ لکه دا مبارک آيت چې ورته اشاره کوي:

((وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَى رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ)) (المومنون:٦٠) [او هغه کسان چې ورکوي هر هغه چې ورکوي (له زکاتونو او خيراتونو) حال دا چې زړونه د دوی ويريدونکي دي (له عدم قبوله ځکه چې) بيشکه دوی رب خپل ته ورتلونکي دي.] هغوی پدې پوخ باور درلود چې دا ټوله دنيا د آخرت په مقابل کې د مچ او ماشې د يوه وزر قدرې ارزښت هم نلري نو همدا ټينګه عقيده او درست معرفت ؤ چې د دنيا هر مشکل يې ورته آسانه کړی ؤ، هر ډول کړاو او درد يې زغملی شوی، له ټولو نه ستر ستر مشکلات او کړاوونه يې هم د هدف په لار کې خنډ او مانع نه شوی ګرزيدلی.

---

[1]. البداية و النهاية ۳۰/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵. قرآنکريم ـ مشکلاتو او کړاوونو پدې له ټولو نه سخت وخت کې د قرانکريم هغه سورتونه او اياتونه رانازليدل چې د اسلام د اساسي اصولو او مبادئو لپاره يې په زړه راښکونکي انداز او قاطعانه لهجه دلايل او براهين قائم کړيدي. دغه وخت اسلامي دعوت د همدې اصولو په محور چورليده، او دې آيتونو مسلمانانو ته هغه بنيادي او اساسي امور او مسايل په ګوته کول کوم چې الله تعالی د بشريت له ټولو نه اوچتې او سپيڅلې ټولنې (اسلامي ټولنې) جوړښت په همغو امورو پورې تړلی دی. همدا راز دې آيتونو مسلمانانو ته د زغم او صبر، ثبات او پايمردۍ درس هم ورکاوه، پدې هکله يې مثالونه ورته راوړل او پدې کې نغښتې حکمتونه يې ورته بيانول:

((أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَّاءُ وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ أَلا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ)). (البقرة: ٢١٤) [بلکه آيا ګومان کوئ تاسي (اې مؤمنانو) چې ننه به وځئ تاسې جنت ته حال دا چې راغلې به نه وي په تاسې باندې په مثل (دسختيو) د هغو کسانو چې تير شويدي پخوا له تاسې نه چې رسيدلې وه دوی ته سختئ (لکه فقر او مرض) او ګرځول شوي وو دوی (په سختيو سره) تر هغه پورې چې ويل به (هم) رسول او (هم) هغو کسانو چې ايمان يې راوړی ؤ سره له ده چې کله به وي نصرت د الله؟ خبردار شئ! چې بيشکه نصرت د الله نژدې دی (مؤمنانو) ته.]

((الم (١) أَحَسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لا يُفْتَنُونَ (٢) وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ)) (العنكبوت: ١-٣).

[آيا ګومان کوي دا خلک ددې چې پرې به ښودی شي دوی (په هم دې قدر) چې وايي دوی چې ايمان راوړی دی مونږ حال دا چې دوی به ونه ازمويل شي، او خوامخواه په تحقيق ازمويلي ؤ مونږ هغه کسان چې له دوی نه رومبی وو پس هرومرو معلوم به کړي الله (په علم ظاهري سره هم) هغه کسان چې رينښتيني دي (په دعوی د ايمان کې) او خوامخوا معلوم به کړي الله (هغه) دروغجن (په علم ظاهري هم).]

ددې تر څنګ دغه وخت داسې آيتونه هم نازليدل چې کفارو او ټولو معاندينو او مخالفينو ته به يې غابښ ماتوونکي ځوابونه ورکول، د هغوی ټولې حيلې به يې ورماتولې او هيڅ بهانه مانه به يې نه ورته پريښوده. او په پوره څرګنده او صريحه توګه به يې دا ورته اعلانول چې که هغوی حق ته غاړه تيټه نکړي او همداسې ګمراه او بې لارې پاتې شي نو پای او عاقبت به يې ډير خراب او زيانمن وي، پدې هکله به يې د پخوانيو قومونو کيسې او نور داسې تاريخې شواهد ورته وړاندې کول چې دا به ورنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلومیده چې د مسلمانانو او کافرانو په هکله د الله تعالی سنت او فیصله څه ده، خو لدې تهدید او ویرې سره سره داسې آیتونه هم رانازلیدل چې له کرم او مهربانۍ نه به ډک وو، لهجه یې نرمه وه د افهام او تفهیم، و عظ او اراشاد خوا به یې نیولې وه تر څو ګمراهان له خپلې ګمراهۍ او ضلالت نه حق او هدایت ته واوړي.

قرانکریم په حقیقت کې مسلمانانو ته یوه بله دنیا او بیل جهان جوړکړی وُ، لدې خاورینې دنیا نه یې اوچت کړي وو هلته یې د کائناتو مشاهد، د ربوبیت جمال او کمال، د الوهیت عظمت او رفعت، او د رحمت، رضا او مهربانۍ داسې صحنې ورښودلې چې په لیدو سره به یې هغوی دومره پیاوړي کیدل چې بیا به ورته د کړاوونو او مشکلاتو غرونه لکه د یوه طوفاني سیلاب په وړاندې د شګو بندونه داسې وو.

دې آیتونو به مسلمانانو ته د الله تعالی له طرفه د رحمت، رضا، او له همیشنیو نعمتونو نه ډک جنت زیري هم ورکول، او د دوی د ظالمو او کافرو دښمنانو هغه حالت به یې هم ورته تمثیل او ترسیماوه، چې د قیامت په ورځ به د الهي عدالت محکمې ته راوستل کیږي، محاسبه به ورسره کیږي او بالاخره به پړمخې په دوزخ کې اچول کیږي چې څۍ اوس د اور خوند وګورئ.

۶. <u>د برې زیري</u> ـ ددې ټولو تر څنګ مسلمانان له کله نه چې له کړاوونو سره مخ شول بلکه له هغې نه هم وړاندې پدې ښه پوهیدل چې اسلام قبلول او مسلمان کیدل یوازې دا معنی نلري چې تل به دردونه، ظلمونه او کړاونه ګالي، بلکه د اسلامي دعوت هدف دا دی چې د جاهلیت دا تورې تیارې ختمې کړي، او دا د ظلم مانۍ را نسکوره او په ځای یې د عدل څلی ودروي. همدا راز ددې دعوت دا غوښتنه ده چې د نړۍ په سیاسي ډګر کې له نورو نه مخکې شي هلته خپل نفوذ او حاکمیت قایم کړي تر څو اسلامي امت او ټول بشریت د بندګانو له عبادت نه آزاد او یوازې د یوه الله عبادت ته یې بوزي او الهي رضا یې په برخه شي.

قرآنکریم به مسلمانانو ته کله په صریحه لهجه او کله په کنایه سره دا ډول زیري ورکول، پدې سختو شپو او ورځو کې چې تر مسلمانانو لاندې ځمکه سور اور ګرځیدلې وه، له هرې خوا راګیر وو نژدې وو چې له غمه یې زړونه وچوي، په همدې غمجنو حالاتو کې به قرآنکریم د پخوانیو انبیاوو (علیهم السلام) او د دوی د مشرکو اقوامو حالات او واقعات بیانول، او دې آیتونو به د هغو حالاتو او واقعاتو کیسې کولې چې د مکې د مسلمانانو او کفارو له حالاتو سره به یې ډیر ورته والی او شباهت درلود. او پدې ترتیب سره به یې مسلمانانو ته د پخوانۍ زمانې د حق او باطل د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړې هغه نقشه په مخ کې ایښودله چې دوی به اوس د سر په سترګو لیدله، بیا به یې ددې جګړې نتیجه هم ورته اعلانوله او دا به یې ورته ښووله چې الله تعالی کافران او ظالمان څه ډول هلاک او برباد کړي او د ځمکې حاکمیت یې خپلو نیکو بندګانو ته سپارلی وي. له دې ډول کیسو نه دا په ډاګه کیدله چې د مکې مشرکان به په ډیر نژدې وخت کې له شرمیدونکې ماتې سره مخ کیږي، مسلمانان به بری مومي او اسلامي دعوت به خپل منزل ته رسیږي.

له هغو آیتونو څخه چې د دعوت پدې مرحله کې نازل شوي او د مسلمانانو د بري او فتحې زیری ورکوي ځنې دا دي:

((وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ (١٧١) إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنصُورُونَ (١٧٢) وَإِنَّ جُندَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ (١٧٣) فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّى حِينٍ (١٧٤) وَأَبْصِرْهُم فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ (١٧٥) أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ (١٧٦) فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنذَرِينَ)) (الصافات: ١٧١ –١٧٧) [په تحقیق ېخوا لا صادر شوی دی حکم زمونږ د پاره د مرسلینو بندګانو زمونږ، چې بیشکه دوی له هم دوی سره مدد کړی شوی دی، او بیشکه لښکرې زمونږ خوامخواه هم دوی کامیاب دي (په کافرو) پس مخ وګرځوه ته (اې محمده) له دوی نه تر یوه وخته پورې، اوګوره ته دوی ته پس ژر ده چې وبه ویني دوی (عاقبت خپل)، آیا پس (په راتلو) د عذاب زمونږ تلوار کوي دوی، پس کله چې نازل شي (عذاب) په میدان (غولي) د دوی پس بد به وي سبا د ویرولیو شویو.]

((سَيُهْزَمُ الْجَمْعُ وَيُوَلُّونَ الدُّبُرَ)) (القمر: ٤٥) [ژر ده چې ماته به کړه شي جمع (د دوی) او وبه ګرزوي دوی شاوې خپلې (مسلمانانو ته له جنګه). ((جُندٌ مَا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِنَ الأَحْزَابِ)) (ص: ١١) [دوی خو یو لښکر ګوتې دی په دغه ځای کې چې ماتې ورکړې شوې له هغو ډیرو لښکرو څخه دي.

د هغو اصحابو (رضي الله عنهم) په هکله چې حبشې ته یې هجرت کړی وُ د الله تعالی دا قول را نازل شویدی:

((وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا ظُلِمُوا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَلأَجْرُ الآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ)) (النحل: ٤١). [او هغه کسان چې هجرت یې کړی دی په (لیاره د) الله کې وروسته له هغه چې ظلم پرې وکړی شو، نو خوا مخواه ځای به ورکړومونږ دوی ته په دنیا کې ښه (ځای) او خوامخواه اجر (بدل) ثواب د آخرت ډیر لوی دی که وئ دغه (کفار) چې پوهیدئ (په ثواب د هجرت....)]

(c) ketabton.com: The Digital Library

کفارو له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه د يوسف (عليه السلام) د کيسې پوښتنه وکړه، نو په ځواب کې الله تعالی داسې ورته وفرمايل: ((لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ آيَاتٌ لِلسَّائِلِينَ)) (يوسف:٧) [په تحقيق چې وُ په (کيسې د) يوسف او ورونړو دده کې دلائل (د قدرت د الله او نبوت ستا) لپاره د پوښتونکو] يعنی دا چې د مکې مشرکين د يوسف (عليه السلام) د کيسې پوښتنه کوي نو دوی به هم لکه د يوسف (عليه السلام) د ورونړو په شان له ناکامۍ سره مخامخ کيږي، او آخر به دوی هم لکه د هغوی په شان د تسليمۍ سر پر ځمکه ږدي.

بل ځای قرآنکريم له رسولانو نه يادونه کوي فرمايي: ((وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَا فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ (١٣) وَلَنُسْكِنَنَّكُمُ الأَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ ذَلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ)) (ابراهيم: ١٣. ١٤) [او وويل هغو کسانو چې کافران شوي وو رسولانو خپلو ته چې خوامخواه و به باسو مونږ تاسې هرو مرو له ځمکې خپلې يا به خوامخواه وګرځئ تاسې خوامخواه په دين زمونږ کې پس وحي وکړه دوی ته رب د دوی چې هرومرو هلاک به کړو مونږ ظالمان او خوامخواه به و اوسوو مونږ تاسې په ځمکه د دوی کې وروسته (د هلاکت) د دوی، دغه (اهلاک او اسکان حق دی) د پاره د هغه چا چې ويريږي له دريدلو په مخ زما کې او ويريږي له وعدې (د عذاب زما).]

هغه وخت چې د فارسيانو او روميانو تر مينځ جګړه ګرمه وه د کفارو دا هيله وه چې فارسيان بری ومومي ځکه هغوی هم مشرکين وو، خو د مسلمانانو اميد دا وُ چې بری د روميانو په برخه شي ځکه روميانو هم په الله، رسولانو، وحي، کتاب او آخرت باندې ايمان درلود، خو دا ځل بری د فارسيانو په برخه شو، خو په همدې وخت کې الله تعالی مسلمانانو ته زيری ورکوي چې پدې څو لنډو کلونو کې به روميان پر فارسيانو غلبه ومومي، او د دې زيري تر څنګ يې د مسلمانانو د فتحې او بري زيری هم ورکړ، الله تعالی فرمايي : ((...وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ (٤) بِنَصْرِ اللَّهِ...)) (الروم: ٤. ٥) [او په دغه ورځ (د غلبې د روم په فارس) خوشاله به شي مؤمنان په نصرت د الله (له کتابيانو سره په مجوسيانو).

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به پخپله هم وخت په وخت دا ډول زيري ورکول، د حج په وخت کې به يې چې په عکاظ، ذي المجاز، او مجنه کې خلک د الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دین ته رابلل، نو نه یوازې دا چې مؤمنانو ته به یې د جنت زیرې ورکول بلکه په ډاګه سره به یې دا هم فرمایل : اې خلکو (لا اله الا الله) ووایئ، تر څو بریالی شئ، او تر څو په همدې کلمې سره عربان لاندې کړئ او عجم هم تر خپلې قبضې لاندې راولئ، او که پدې لاره کې ومرئ نو په جنت کې به پاچایان وئ. د حدیث شریف متن دا دی: ((**یا ایها الناس قولوا لا اله الا الله تفلحوا، تملکوا بها العرب، و تدین لکم بها العجم، فاذا متم کنتم ملوکا في الجنة**)).(۱)

مخکې مو دا هم ولوستل چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) عتبه بن ربیعه ته چې غوښتل یې له رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره د دینوي هیلو او غوښتنو په سر سودا او سازش وکړي څه ډول ځواب ورکړی و، او عتبه د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خبرو نه څنګه پدې پوه شوی و او دا یې ویلي و چې بالاخره رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او دین به یې غلبه او بری مومي. رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ابو طالب ته د قریشو وروستي هیئت ته هم په صریحو ټکو کې فرمایلي وو چې زه له تاسې نه یوه خبره غواړم چې راسره ویې منئ او هغه داسې خبره ده چې په منلو سره به یې د عربو او عجمو ټولو پاچایي ستاسې وي.

خباب بن الارت (رضي الله عنه) وایي: ((**اتیت النبي (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وهو متوسد برده، و هو في ظل الکعبة، و قد لقینا من المشرکین شدة، فقلت: الا تدعوالله، فقعد و هو محمر وجهه، فقال لقد کان من قبلکم لیمشط بمشاط الحدید مادون عظامه من لحم و عصب ما یصرفه ذلک عن دینه ولیتمن الله هذا الامر حتی یسیر الراکب من صنعاء الی حضرموت ما یخاف الا الله — زاد بیان الراوي — و الذئب علی غنمه**[۱] **وفي روایة ولکنکم تستعجلون**))[۲]

[ترجمه: یو ځل زه د رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په خدمت کې حاضر شوم، رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د کعبې شریفې سیوري ته په یوه چادر تکیه وهلې وه. دغه وخت مونږ د کفارو له لاسه ډیر په عذاب وو، ما ورته وویل: اې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) !الله تعالی ته سوال او

---

(1). رواه الترمذي

(۱). صحیح البخاري ۵۴۳/۱

(۲). صحیح البخاري ۵۱۰/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا نه کوي؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ددې خبرې په اوریدو سره را کیناست مبارک مخ یې تک سور شو او ویې فرمایل: هغه خلک چې له تاسې نه مخکې تیر شویدي، غوښې، رګونه او اعصاب به یې تر هډوکو پورې د اوسپنې په ږومنځو توږل کیدل، خو پدې سختیو سره به هم هغوی له خپل دین نه اوړیدل، او بیا یې وفرمایل: الله تعالی به دا دین مکمل، غالب او بریالی کوي تر دې چې سپور به له صنعاء نه تر حضرموت پورې سفر کوي او له الله نه پرته به د بل څه ویره ورسره نه وي ـ راوي زیاتوي ـ او میږو ته به د لیوه خطره او ویره هم ور سره وي. په بل روایت کې دا هم راځي خو تاسې عجله او بیړه کوئ.

دا هم باید وویل شي چې د فتحې دا زیري څه پټ او مخفي نه وو بلکه دا د مسلمانانو او کفارو ټولو غوږونو ته رسیدلي وو، وایي چې اسود بن المطلب او ملګرو به یې چې کله د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) اصحاب (رضي الله عنهم) ولیدل، نو د استهزاء او ریشخند له مخې به یې ویل: دا دي د ځمکې پاچایان راغلل وګورئ دوی به په کسری او قیصر باندې بریالي کیږي!! بیا به یې شپیلي کول، چک چک او لاسونه به یې سره پړکول.[٣]

همدا د ځلانده مستقبل، او بالاخره په جنت کې د ابدي او دایمي ژوند زیري او امیدونه وو چې مسلمانانو ته یې د هغه لویو دردونو او سختو ظلمونو ګالل او زغمل آسانه کړي وو، او هغوی یې پدې باوري کړي وو چې دا تیارې به حتماً روښانه کیږي، او دا د غم دور به خاتمه مومي نور به بیا خوشالي وي او سعادت.

ددې تر څنګ به رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تل هغوی ته روحي غذا هم ورکوله، د هغوی زړونه او دماغونه به یې د ایمان په وړانګو روښانه کول، د قرآنکریم او حکمت (احادیثو) په واسطه به یې د هغوی نفساني تزکیه کوله، په ایمان او عقیده به یې روزل، د روحاني اوچتوالي، قلبي سپیڅلتیا، غوره او لوړو اخلاقو، له مادیاتو او شهواتو نه د آزادۍ او یوازې له یوه خدای ج سره د مینې او د یوه الله ج د بندګۍ لور ته به یې بلل، په زړونو کې به یې د واقعیت او حقیقت شعلې را اوچتولې، له تیارو نه یې روښنایۍ ته را ایستل، د زغم، صبر او حوصلې درس به یې ورکاوه، نو ددې لارښوونو او هدایاتو نتیجه دا شوه چې د هغوی په زړونو کې دین او ایمان کلک ځای ونیو، له مادیاتو او شهواتو سره یې اړیکې وشلیدلې، د الله تعالی

[٣]. فقه السیرة ص ٨۴.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ج) د رضا د حصول په خاطر هر ډول قربانۍ ته آماده وو، د جنت په تمه او هيله اوسيدل، علمي تنده يې لا پسې زياته شوه، له نفس سره د محاسبې روح او احساس يې پياوړی شو، خپل اعصاب، احساسات او عواطف يې تر اداري او کنترول لاندې ساتل، د صبر، سکون، عزت او وقار په وسيله يې د هر مشکل مقابله کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه مرحله

اسلامي دعوت له مکې نه د باندې

رسول الله (ﷺ) په طایف کې

د نبوت په لسم کال د شوال په میاشت کې چې د ۶۱۹م کاله د مې میاشتې له وروستیو او د جون له لومړیو سره سمون خوري[1]، رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د طائف په لور روان شو.

طائف له مکې نه تقریباً شپیته میله لیرې دی، رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا ټوله مسافه تګ او راتګ په پښو ووهله. پدې سفر کې دده آزاد کړی شوی غلام زید بن حارثه هم ورسره ملګری وُ. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به چې هرې قبیلې ته ورسید، د اسلام بلنه به یې ورکوله خو هیچا یې هم دعوت ونه مانه. طائف ته له رسیدو وروسته د ثقیف له قبیلې نه دریو وروڼو ته چې درې واړه یې رئیسان یا مشران وو او نومونه يې عبدیالیل، مسعود او حبیب او د پلار نوم یې عمرو بن عمیر الثقفي وُ، ورغی. د الله تعالی لورته یې راوبلل، د اسلام د تایید او ملاتړ غوښتنه یې ورنه وکړه، نو له هغوی نه یوه ورته وویل: که الله تعالی ته رسول رالیږلی وې نو زه به د کعبې پردې (پوښ) څیرې کړم. بل ورته وویل: الله تعالی له تا نه پرته بل څوک ندي پیدا کړي چې ته یې رسول رالیږلی یې! دریم ورته وویل: قسم په خدای که زه له تاسره خبرې وکړم، ځکه که چیرې ته په رښتیا سره رسول وې، نو بیا ستا خبرې ردول او نه منل زیات خطر لري او که چیرې ریښتونی رسول نه وې او په الله پورې دروغ تړې، نو بیا ددې وړ نه یې چې خبرې درسره وکړم. لدې ځواب نه وروسته رسول الله ورنه پاڅید یوازې دومره یې ورته وفرمایل: تاسې چې وکړل، هغه مو وکړل خو ګورئ دا خبره او راز به پټ ساتئ.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لس ورځې په طائف کې پاتې شو، ددې ځای ټولو مشرانو او سردارانو ته ورغی او د اسلام بلنه یې ورکړه، خو هیچا هم ونه منله او ټولو په یای کې ورته وویل: زمونږ له وطن نه ووزه. دې خلکو نه

[1]. دا د تاریخ اسلام د مؤلف نجیب آبادي خبره ده او زما په نظر همدا سمه ده تاریخ اسلام ۱۲۲/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې دا چې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) دعوت يې ونه مانه بلکه خپلو اوباشانو او بدماشانو ته يې امر وکړ چې رسول اکرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته اذيت ورسوي. همغه وه کله چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د بيرته ستنيدو اراده وکړه هغه جاهل او ګمراه خلک ورباندې راټول شول ليکې ليکې ورپسې روان وو، نارې او سورې يې جوړې کړې وې، کنځلې به يې ورته کولې، له بدو ردو سره سره به يې په ډبرو هم ويشته. او له مبارکو پښو يې دومره وينې وبهيدلې چې دواړه څپلۍ (پايزار) يې په وينو لمدې شوې. زيد بن حارثه (رضي الله عنه) به لکه ډال داسې دفاع ورنه کوله ځان به يې ګوزار ته وړاندې کاوه تر څو رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورنه په امن پاتې شي. بالاخره د زيد (رضي الله عنه) سر هم مات شو. دا احمقان او جاهلان همداسې ورپسې وو تر څو له طائف نه درې ميله ليرې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) پدې مجبور شو چې د ربيعه د زامنو عتبه او شيبه باغ ته پناه يوسي، او همدلته بيا هغه ظالمان احمقان ورنه وګرځيدل. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د انګورو تر سيوره لاندې يوه ديوال ته تکيه وکړه، او کله يې چې دمه جوړه شوه نو يې هغه دعا وکړه چې د مستضعفينو د دعا په نامه مشهوره ده. ددې دعا له هرې فقرې نه دا ښرګنديږي چې د طائف د خلکو ددې ظلم، بدسلوکۍ او لدې انکار نه چې هيچا هم اسلام ونه مانه د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) زړه څومره ځوريدلی او دردمند شوی و او لدې دعا نه دا معلوميږي چې هغه وخت رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) څومره خفه، غمجن او درديلی ؤ هغه دعا داسې ده چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل:

((**اللهم إليك أشكو ضَعْف قُوَّتي، وقلة حيلتي، وهواني على الناس، يا أرحم الراحمين، أنت رب المستضعفين، وأنت ربي، إلى من تَكِلُني؟ إلى بعيد يَتَجَهَّمُني؟ أم إلى عدو ملكته أمري؟ إن لم يكن بك عليّ غضب فلا أبالي، ولكن عافيتك هي أوسع لي، أعوذ بنور وجهك الذي أشرقت له الظلمات، وصلح عليه أمر الدنيا والآخرة من أن تنزل بي غضبك، أو يحل علي سَخَطُك، لك العُتْبَى حتى ترضى، ولا حول ولا قوة إلا بك**)). [اې خدايه، زه د خپلې کمزورۍ، بې بسۍ او د خلکو په وړاندې د خپلې بې قدرۍ شکايت تا ته کوم، اې له ټولو نه رحيم او مهربان خدايه! ته د بې وزلانو رب يې او ته زما رب يې، ته مې چا ته سپارې؟ پردي او بيګانه ته مې سپارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ظلم او زياتی راسره وکړي؟ او يا مې کوم داسې دښمن ته سپارې چې زما معامله دې هغه ته سپارلې ده؟ که ته را ته په غضب او قهر نه وې نو زما هيڅ پروا هم نشته، خو ستا عافيت ما ته ډير وسيع او پراخه دی، زه ستا د وجه (مخ) په هغه نور پناه غواړم کوم چې تيارې يې رڼا کړيدي او هغه چې دنيا او آخرت ورباندې جوړ شوی او برابر شويدی ستا له غضب نه پناه غواړم او پناه غواړم چې ستا د عتاب مورد ونګرځم، ستا رضا غواړم تر څو ته راضي شې او پرته له تا نه بل د زور او قوت خاوند وجود نلري.]

کله چې د ربيعه زامنو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وليد زړه يې پرې وسوو، خپل غلام يې چې عداس نوميده او نصراني ؤ راوغوښت او ورته وې ويل: دا يو وړی انګور واخله او هغه سړي ته يې وروړه. کله چې عداس انګور د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په مخکې کيښودل، رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) (بسم الله) وويله لاس يې وراوږد کړ او انګور يې وخوړل. عداس ورته وويل: ددې وطن خلک خو دا خبره يعنی (بسم الله) نه وايي! رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: (**من أي البلاد أنت؟ وما دينك؟**) ته د کوم ځای يې او د کوم دين پيروي کوې؟ عداس وويل: زه په دين نصراني او د((نينوی)) اوسيدونکي يم. رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: ((**من قرية الرجل الصالح يونس بن مَتَّى**)) ښه، ته د صالح سړي يونس بن متی (عليه السلام) کليوال يې! عداس ورته وويل: ته يونس بن متی (عليه السلام) له کومه پيژنې؟ رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: ((**ذاك أخي، كان نبيًا وأنا نبي**)).زما ورور ؤ هغه نبي ؤ او زه هم نبي يم. نو عداس يو ځل د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په سر، لاسونو او پښو ورپريوت او مچې کول يې. هلته د ربيعه زوی خپل ورور ته وويل: غلام خو يې درته بې لارې کړ. عداس چې بيرته راغی دوی ورته وويل: دا څه کيسه وه اې عداسه؟ عداس ورته وويل: باداره! پدې ټوله دنيا کې لدې سړي نه غوره شخص وجود نلري ما ته يې داسې معلومات راکړل چې په هغې له نبي پرته بل څوک نه پوهيږي. دوی ورته وويل: عداسه! ګوره چې تا له خپل دين نه وانه ړوي، ستا دين د هغه له دينه غوره دی.

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له باغ نه راووت او پداسې حال کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکي په لور روان شو چي زړه يې له حسرتونو او غمونو ډک وُ، او کله چې قرن المنازل ته ورسيد نو الله تعالی جبريل (عليه السلام) ورته راوليږه له هغه سره د غرونو فرښته هم ملګرې وه، هغوی ورته وويل: که غواړې نو امر راته وکړه چې د مکې په خلکو د اخشبين دواړه غرونه راچپه کړو.

بخاري شريف دا کيسه په مفصله توګه له عروه بن زبير نه روايت کړيده وايي عائشې (رضي الله عنها) راته ويلي چې:

((انها قالت للنبي (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم): هل اتى عليك يوم كان اشد عليك من يوم احد؟ قال: لقيت من قومك ما لقيت، وكان اشد ما لقيت منهم يوم العقبة، اذ عرضت نفسي على ابن عبد يا ليل بن عبد كلال، فلم يجبني الى ما اردت، فانطلقت و انا مهموم، على وجهي، فلم استفق الا و انا بقرن الثعالب، و هو المسمى بقرن المنازل، فرفعت راسي فاذا انا بسحابة قد اظلتني، فنظرت فاذا فيها جبريل، فناداني، فقال ان الله قد سمع قول قومك لك، ما ردوا عليك، و قد بعث الله اليك ملك الجبال لتامره بما شئت فيهم فناداني ملك الجبال، فسلم علي ثم قال: يا محمد، ذلك، فما شئت، ان شئت ان اطبق عليهم الاخشبين اي لفعلت، و الاخشبان: هما جبلا مكة، ابو قيس و الذي يقابله و هو قعيقعان. قال النبي (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم): بل ارجو ان يخرج الله (عزوجل) من اصلابهم من يعبد الله (عزوجل) وحده لا يشرك به شيئا).(۱)

[حضرت عائشه (رضي الله عنها) وايي: يو ځل ما له رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه پوښتنه وکړه چې آيا په تا باندې د احد له ورځې نه هم کومه سخته ورځ راغلې ده؟ رسول اکرم (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: هو! ستا د قوم له لاسه مې چې څه ناکردې ليدلې هغه مې ليدلې خو له ټولو نه زيات او سخت مصيبت هغه وُ چې د عقبې په ورځ ورسره مخ شوم هغه وخت چې د عبدياليل بن عبد كلال زوی ته ورغلم، دعوت مې ورکړ، خو هغه زما خبره او بلنه ونه منله نو زه پداسې حال کې چې غمونو او حسرتونو اخيستې وم بېرته را روان شوم، هيڅ په ځان نه وم خبر، تر څو قرن ثعالب ته چې قرن المنازل ورته ويل کيږي راورسيدم

---

(1) صحيح البخاري: كتاب بدء الخلق ۴۵۸/۱. مسلم: باب ما لقي النبي (صلى الله عليه وسلم) من اذى المشركين و المنافقين ۱۰۹/۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته متوجه شوم، پورته مې وکتل که ګورم يوه ټوټه وريځ مې په سر روانه ده او سيوره راباندې کوي په ځير مې ورته وکتل که ګورم چې جبريل (عليه السلام) پکې دی، آواز يې راته وکړ او راته ويې فرمايل: ستا قوم چې څه خبرې درته وکړې الله تعالی هغه واوريدې، نو اوس الله تعالی د غرونو فرښته درته راليږلې ده، ستا خوښه چې څه امر ورته کوې هغه به همداسې کوي، پدې پسې د غرونو فرښتې غږ راته وکړ سلام يې راباندې واچاوه او راته ويې ويل: اې محمده (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! ستا خوښه څه امر راته کوې؟ که امر راته کوې چې دا دواړه غرونه (ابو قيس او قعيقعان چې اخشبين ورته وايي) ورباندې راچپه کړم، نو همداسې به وکړم، خو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: نه، زما هيله دا ده چې الله تعالی له هغوی نه داسې زوزاده (نسل) پيدا کړي چې يوازې د يوه الله تعالی عبادت به کوي او هيڅ شريک به نه ورسره نيسي.]

د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لدې ځواب نه دده د شخصيت، عظمت، او دده د مبارکو اخلاقو رفعت او اوچتوالی ښه څرګنديږي، او ددې ځواب په اوريدو سره سليم عقل دا حکم کوي چې رښتيا هم رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د دومره عظيم شخصيت او لوړو اخلاقو درلودونکی ؤ چې انساني عقل يې له ادراک نه عاجز دی.

لنډه دا چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پدې الهي او غيبي نصرت او کومک چې الله تعالی له آسمانه ورته راليږلی ؤ، ډير ډاډه او مطمئن شو، غمونه او حسرتونه يې له زړه نه ووتل او په پوره ډاډ سره د مکې په خوا مخکې لاړ تر څو وادي نخله ته ورسيد، هلته څو ورځې پاتې شو. هغه وخت پدې ځای کې يوازې د السيل الکبير او الزيمه دوې سيمې د اوسيدو وړ وې ځکه هلته اوبه او شنه بوټې وو، خو مونږ له تاريخي مصادرو نه دا معلومه نه شوای کړی چې رسول اکرم (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دلته په کومه يوه سيمه کې اوسيدلی ؤ.

په همدې موده او همدې ځای کې الله تعالی رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته يوه ډله پيريان هم راوليږل، قرآنکريم دوه ځايه لدې پيريانو نه يادونه کوي او فرمايي: ((وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفَراً مِنْ الْجِنِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا أَنْصِتُوا فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا إِلَى قَوْمِهِمْ مُنْذِرِينَ (٢٩) قَالُوا يَا قَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَاباً أُنْزِلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى مُصَدِّقاً لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ وَإِلَى طَرِيقٍ مُسْتَقِيمٍ (٣٠) يَا

(c) ketabton.com: The Digital Library

قَوْمَنَا أَجِيبُوا دَاعِيَ اللَّهِ وَآمِنُوا بِهِ يَغْفِرْ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُجِرْكُمْ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ (٣١) (الاحقاف: ٢٩ – ٣١)

[او یاد کړه (هغه وخت اې محمده!) کله چې وګرزول مونږ تا ته یو ټولی له پیریانو څخه چې غوږ به یې ایښوده قرآن ته پس کله چې حاضر شول دوی (دې قرآن ته) وویل دوی پخپل منځ کې چپ شئ تاسې اې پیریانو بیا کله چې تمام شو (د قرآن تلاوت) بیرته وګرځیدل قوم خپل ته ویروونکي (له عذابه که همغسې کافران پاتې شي) وویل دوی اې قومه زمونږ بیشکه مونږ واوریده داسې یو کتاب چې نازل کړی شویدی وروسته له موسی پداسې حال کې چې تصدیق کوونکی موافق دی له هغو (کتابونو) سره چې پخوا له دې نه وو. لیاره ښیي حق دین ته او لیارې سمې ته، اې قومه زمونږ! قبول کړئ تاسې قول د بلونکي د الله او ایمان راوړئ په ده باندې چې مغفرت درته وکړي (الله) تاسې ته ګناهونه ستاسې، او خلاص به کړي (الله) تاسې له عذاب دردناک څخه.]

بل ځای د جن په سورت کې داسې فرمایي:

((قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِنْ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآناً عَجَباً (١) يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَداً (٢))) (الجن: ١–٢)

[ووایه (اې محمده! دوی ته) وحې راغلې ماته چې بیشکه شان دا دی چې واوریده (قرائت زما) یوه ټولې له پیریانو نه، نو وویل (دوی نورو قومونو خپلو ته کله چې بیرته ورغلل چې) بیشکه مونږ واوریده یو قرآن عجیب (په فصاحت او بلاغت سره) چې هدایت کوي رشد (ایمان او حق) ته نو ایمان راوړ مونږ پر هغه (قرآن) او هر ګز به شریک نه کړو (پس له دې ورځې) له رب خپل سره بل هیڅوک.]

ددې آیتونو له سیاق او همداراز ددې پیښې په هکله له رانقل شویو روایتونو نه دا څرګندیږي چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تر هغې پورې د پیریانو ددې ډلې په راتګ نه ؤ خبر تر څو الله تعالی د همدې آیتونو په ذریعه خبر ورکړ. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته دا د پیریانو لومړی ځل راتګ و او له احادیثو نه دا په ډاګه کیږي چې پدې پسې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته د پیریانو تګ راتګ څو ځله تکرار شویدی.

د پیریانو دا راتګ او د هغوی اسلام منل په حقیقت کې یو بل غیبي کومک ؤ چې الله تعالی د خپل غیب مکنون له خزانې نه د هغو لښکرو په واسطه له رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره وکړ کوم چې له الله تعالی (ج) نه پرته بل څوک ورباندې خبر ندي. او بل دا چې ددې پیښې په هکله را نازل شویو آیتونو د رسول الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

(صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دعوت د بري زیری هم ورکاوه او دا یې په ډاګه اعلانوله چې د ځمکې پر مخ هیڅ قوت هم ددې دعوت مخه نه شي نیولی او نه یې له خپل منزل نه په شا کولی شي لکه چې فرمایي:

((وَمَنْ لا يُجِبْ دَاعِي اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِنْ دُونِهِ أَولِيَاءُ أُوْلَئِكَ فِي ضَلالٍ مُبِينٍ)) (الاحقاف: ۳۲)

[او هغه څوک چې ونه مني (بلنه د) بلونکي پس نه به وي عاجز کوونکی (د الله، په تیښته سره) په ځمکه کې (بلکه هیڅیرې) او نه به وي ده ته بې له هغه (الله) څخه دوستان مددګارانو دغه کسان په ګمراهۍ ښکاره کې دي.]

((وَأَنَّا ظَنَنَّا أَنْ لَنْ نُعجِزَ اللَّهَ فِي الأَرْضِ وَلَنْ نُعْجِزَهُ هَرَباً)) (الجن: ۱۲) [او بیشکه مونږ یقین کاوه چې له سره به مونږ عاجز نه کړو الله په ځمکه کې (چې ترې پټ او خلاص شو) او له سره به نه عاجز کوو دغه (الله) په تیښتې سره (که ترې وتښتو).]

د الله تعالی پدې بشارتونو، او کومکونو سره د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له زړه او دماغ نه غمونو او تشویشونو کوچ وکړ، هغه پداسې حال کې له طائف نه راوتلی ؤ چې په سینه کې یې د نورو غمونو ځای نه ؤ، ناهیلي او نا امیدي یې سترګو ته کیدله، خلکو نه یوازې چې خبره یې نه وه منلې بلکه له خپلې سیمې یې راشړلی وو، خو د لارې په اوږدو کې الله تعالی داسې زیري او غیبي کومکونه ورسره وکړل چې غمونه او دردونه یې ټول هیر شول، په ټینګ عزم سره د مکې په لور وخوځید، تر څو هلته له نوي عزم، او نوې روحیې سره خپل دعوت مخکې بوزي او خلکو ته د الله تعالی دین ورسوي.

پدې وخت کې زید بن حارثه (رضي الله عنه) ورته وایي: جنابه (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! ته څنګه بیا مکې ته ننوزې پداسې حال کې چې د مکې خلکو (قریشو) ددې ځای پریښودو ته اړ کړی یې؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: **(یا زید، إن الله جاعل لما ترى فرجًا ومخرجًا، وإن الله ناصر دینه، ومظهر نبیه).** [اې زیده(رضي الله عنه)! دا حالات چې ته ګورې، الله تعالی به خوامخوا مونږ ته پکې د نجات او خلاصون لاره پیدا کوي، الله تعالی حتماً د خپل دین مرسته کوي او خپل نبي (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته بری ور په برخه کوي.]

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وخوځید تر څو د حراء لمنې ته ورسید هلته معطل (تم) شو، او له هغه ځای نه یې د خزاعه کورنۍ یو کس اخنس بن شریق ته احوال واستاوه او له هغه نه یې د پناه غوښتنه وکړه، خو هغه معذرت و غوښت او ویې ویل چې زه پخپله د مکې د اوسیدونکو حلیف یم (د تړون او عهد خاوندیم) او حلیف خو چا ته چې ملګرې قبیلې شړلی وي د پناه ورکولو حق او صلاحیت نلري. نو بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سهیل بن عمرو ته پیغام ورولیږه چې ده ته پناه ورکړي، خو سهیل په ځواب کې ورته وویل: چې بني عامر د بني کعب په مقابل کې چا ته پناه نه شي ورکولی. نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مطعم بن عدي ته د پناه غوښتنې پیغام واستاوه، په ځواب کې مطعم ورته وویل: هو زه ستا پناه په غاړه اخلم، نور یې خپله وسله راواخیسته، زامن او د قوم خلک یې راوغوښتل ورته ویې ویل خپلې وسلې را واخلئ او د کعبې شریفې سره شا او خوا کې ودریږئ، ځکه ما محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته پناه ورکړیده.

بیا یې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته پیغام واستاوه چې اوس راځه، مکې ته را دننه شه، نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هم پداسې حال کې چې زید بن حارثه (رضي الله عنه) هم ورسره ؤ مکې ته ننوت مسجد حرام ته یې تشریف یووړ پدې وخت کې مطعم بن عدي په خپله سپرلۍ ودرید او اعلان یې وکړ اې قریشو! ما محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته پناه ورکړیده، نور به هیڅوک ورسره غرض نلري. هلته رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حجر اسود ته ورغی، مچې یې کړه، دوه رکعته لمونځ یې وکړ بیا خپل کورته روان شو، مطعم او زامن او نور د قوم خلک یې همداسې مسلح تر شا و خوا روان وو تر څو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل کور ته تشریف یووړ.

ویل کیږي چې ابو جهل له مطعم بن عدي نه پوښتنه وکړه: چې تا محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته پناه ورکړه او که د هغه دین دې ومانه او د هغه پیرو شوې؟ مطعم ورته وویل: ما پناه ورکړه، نو ابو جهل ورته وویل: چا ته چې تا پناه ورکړیده مونږ هم پناه ورکوو.[1]

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مطعم بن عدي دا نیکي کله هم نده هیره کړې، هلته د بدر په ورځ چې مسلمانانو یو شمیر مشرکان په اسارت نیولي وو،

---

(1). د طائف د سفر تفصیلات مو له دې کتابونو نه اخیستي دي: ابن هشام ۴۱۹/۱- ۴۲۲ . زاد المعاد ۴۲/۲_۴۷. مختصر سیرة الرسول (ص) للشیخ عبد الله النجدي ۱۴۱_۱۴۳.رحمة للعالمین ۷۲/۱ . تاریخ اسلام للنجیب آبادي ۱۲۳/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او جبير بن مطعم د ځينو بنديانو (اسيرانو) د آزادولو پخاطر د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغلی ؤ، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) داسې فرمايلي وو:

((**لو كان المطعم بن عدى حيًا ثم كلمنى في هؤلاء النتنى لتركتهم له**))[1] **[**يعنی که چيرې مطعم بن عدي ژوندی وای او ددې بوينو په هکله يې راته خبره کړې وای، نو ما به دده پخاطر دوی ټول آزاد کړي وو.**]**

---

[1]. صحيح البخاري **۵۷۳/۲**

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو خلکو او قبايلو ته د اسلام بلنه

د بعثت په لسم کال د ذي القعدې په مياشت کې چې د ۶۱۹م کال د جون د وروستيو او يا جولای له لومړيو سره سمون خوري، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له طائف نه مکې ته راستون شو او دلته يې بيا خلک، او قبيلې د اسلام لور ته رابللې. او څرنگه چې د حج وخت راتلونکی ؤ نو خلک له هر ليرې او نژدې ځای نه د حج پخاطر سواره او پياده مکې ته راتلل، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به لدې موقع نه په استفادې سره هرې قبيلې ته بيل بيل ورته د اسلام بلنه به يې ورکوله او د ملاتړ غوښتنه يې ورنه کوله او پدې سره يې د نبوت له څلورم کال نه پيل شوې لړۍ يو ځل بيا را ژوندۍ کړه.

هغه قبيلې چې اسلام ته رابللې شوې وې

امام زهري (رحمه الله) وايي: له هغه قبيلو نه چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) هغوی ته تشريف وروړی او اسلام ته يې را دعوت کړې وې ځنې دا وې: بنو عامر بن صعصعه، محارب بن خصفه، فزاره، غسان، مره، حنيفه، سليم، عبس، بنونصر، بنوالبکاء، کلب، حارثه بن کعب، عذره، حضارمه، خو لدې ټولو نه يوه قبيله هم په اسلام مشرفه نه شوه.[١]

يادونه بايد وکړو دا قبيلې چې امام زهري يې نومونه ياد کړيدي ټولې په يوه کال يا د حج په يوه موسم کې اسلام ته ندې رابللې شوې بلکه دا د نبوت له څلورم کال نه تر هجرته مخکې وروستني حج پورې په لس کلنه موده کې اسلام ته رابللې شويدي.[٢]

او دا نشو ويلای چې فلانۍ قبيله په فلاني کال اسلام ته رابلل شويده، که څه هم علامه منصور پوري د ځينو قبيلو نومونه اخستي او دا يې ويلي دي چې دا قبيلې د بعثت په لسم کال اسلام ته رادعوت شويدي. ابن اسحاق اسلام ته د ځينو قبايلو د

---

[1]. ترمذي - مختصر السيرة للشيخ عبدالله ١۴٩

(2). رحمة للعالمين ۷۴/١ وگوره. تاريخ اسلام ١/ ١٣۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابللو کيفيت او د هغوی ځوابونه بيان کړيدي چې مونږ يې لنډيز په لاندې ډول وړاندې کوو:

١- **بنوکلب**- رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ددې قبيلې يوې ښاخې ته چې بنو عبدالله نوميده ورغی، د الله تعالی لور ته يې راوبلل، د ملاتړ غوښتنه يې ورنه وکړه او دا يې ورته وويل چې دی (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له ځان سره بوزي، د خپلو خبرو په ترڅ کې يې دا هم ورته وفرمايل: ((**يا بني عبدالله ان الله قد احسن اسم ابيکم**)). [اې د عبدالله اولادې! الله تعالی ستاسې نيکه ته ډير غوره نوم ورکړی دی] خو نوموړې قبيلې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دعوت و نه مانه.

٢- **بنوحنيفه**: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د هغوی ديرې ته ورغی د الله تعالی لور ته يې راوبلل، د اسلام غوښتنه يې ورنه وکړه، او له دوی سره يې د تګ خبره ورته وکړه، خو ددې قبيلې خلکو په ټولو عربو کې ډير خراب او ناوړه ځواب ورکړ.

٣- **بني عامر بن صعصعه**- رسول الله (صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) دې قبيلې ته هم ورغی، د الله تعالی دين ته يې راوبلل او له دوی سره د تګ هيله يې ورته څرګنده کړه. په ځواب کې له دوی نه يوه کس چې بحيره بن فراس نوميده داسې ورته وويل: قسم په خدای که زه دا ځوان له قريشو نه خپل کړم، نو ټول عرب به وربانددې وخورم يعنی ټول عرب به د ځان کړم، بيا يې رسول الله (صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ته وويل: ښه دا راته ووايه که چيرته مونږ ستا په دې دين بيعت درسره وکړو، بيا الله تعالی پر دښمنانو غلبه او بری در په برخه کړي، نو هغه وخت به بيا د کارونو واګې (واکداري) مونږ ته راکوې او که څنګه؟ رسول الله (صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ورته وفرمايل: د کارونو واک او اختيار له الله تعالی سره دی، هغه چاته يې ورکوي چې خوښه يې وي. بيا هغه سړي ورته وويل: ته دا غواړې چې مونږ له عربو نه ستا د دفاع په لار کې خپل سرونه قربان کړو، خو کله چې الله بری د رکړي، نو بيا دې واک او قدرت له بل چاسره وي، نو مونږ ستا دې دين ته اړتيا نلرو. پدې ترتيب سره دې قبيلې هم اسلام ونه مانه.

خو کله چې ددې قبيلې خلک له حج نه وروسته بيرته خپل وطن ته ستانه شول هلته يې خپل مشر ته چې د کمزورۍ او زړښت له وجې حج ته نه و راغلی دا کيسه واوروله

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ورته وېې ویل: د قریشو د بني عبدالمطلب کورنۍ یو ځوان چې د نبوت دعوی یې کوله مونږ ته راغی او دا یې رانه وغوښتل چې مونږ یې ملاتړ وکړو ورسره ودریږو او هغه خپلې سیمې ته راولو. بوډا چې دا خبرې واوریدې غبرګ لاسونه یې په سر کېښودل او ویې ویل: اې د عامر اولادې! آیا ستاسې دا خطا جبران کیدای شي؟ آیا دا له لاسه وتلی مرغه بیرته لاسته راتلی شي؟ قسم په هغه ذات چې د فلانـي نفس د هغه په اختیار کې دی چې اسماعیلي کله هم په دروغو د نبوت دعوه نده کړې، یقیناً چې دا حق دی، هغه وخت ستاسې عقل چیرته و؟[1]

د ایمان وړانګې له مکې نه د باندې

لکه څرنګه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) قبیلې، پلاوي او هیئتونه اسلام ته رابلل، همدا راز یې ځینې افراد او وګړي هم د الله تعالی دین ته رادعوت کړل، چې د ځینو عکس العمل هم ښه و، او لدې موسم نه څه موده وروسته یو شمیر افراد په اسلام مشرف هم شول. راځئ ددې کسانو او پېښو په هکله لاندینۍ څرګندونې سره ولولو.

۱- سوید بن صامت: د یثرب اوسیدونکی، ډیر زیرک او ذکي شاعر و، او د خپلې سنجیدګۍ، شاعرۍ شرف او نسب له امله په کامل سره مشهور و. مکې ته د حج یا عمرې لپاره راغلی و، رسول الله (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د اسلام بلنه ورکړه، نو ده ورته وویل: کیدای شي دا کوم څه چې له تاسره دي داسې وي لکه زما سره چې دي. رسول اکرم (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ورته وفرمایل: (**وما الذي معك؟**). له تاسره څه دي؟ سوید ورته وویل: **قال: حكمة لقمـــان**. له ماسره د لقمان حکمت (علم) دی. رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ورته وفرمایل: **قال: (اعرضها عليَّ)**. ما ته یې وړاندې کړه، نو هغه له دې حکمت نه څه ورته تیر کړل. بیا رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ورته وفرمایل:).**فقال له رسول الله صلى الله عليه وسلم: (إن هذا لكلام حسن، والذي معي أفضل من هذا؛ قرآن أنزله الله تعالى عليّ، هو هدى ونور)**. دا غوره کلام (خبرې) دي، خو هغه څه چې له ما سره

[1]. ابن هشام ۴۲۴/۱، ۴۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي لدینه غوره او افضل دي، هغه قرآنکریم دی چې الله تعالی پر ما را نازل کړی دی، هغه رڼا ده او هدایت دی. بیایې یو څو آیتونه ورته تلاوت کړل او اسلام ته یې راوباله، نو سوید هم بلنه ومنله او په اسلام مشرف شو او ویې ویل: دا له ټولو نه غوره قول دی. نوموړی چې بیرته مدینې ته ستون شو هلته د بعاث په جګړه کې ووژل شو[1] سوید د نبوت د یوولسم کال په پیل کې په اسلام مشرف شوی و.[2]

۲- ایاس بن معاذ- د یثرب اوسیدونکی ؤ، نوموړی نوی رسیدلی ځوان ؤ چې د اوس قبیلې له یوه هیئت (پلاوي) سره مکې ته راغلی ؤ. دا د نبوت د یوولسم کال پیل او د بعاث له جګړې نه مخکې پیښه وه. نوموړی وفد پدې نیت مکې ته راغلی ؤ چې د خزرج په مقابل کې له قریشو سره حلف او تړون وکړي، هغه وخت د اوس او خزرج تر مینځ د دښمنۍ اور تود ؤ، د اوس قبیلې شمیره هم کمه وه.رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) چې له نوموړي وفد نه خبر شو تشریف یې وروړ او ورته ویې فرمایل: تاسې چې د کوم مقصد لپاره دلته راغلی یاست آیا له هغه نه غوره څیز قبلوئ؟ دوی ورته وویل: هغه به څه وي؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ورته وفرمایل: زه د الله تعالی رسول یم، خلکو ته یې رالیږلی یم، زه انسانان دې ته رابولم چې یوازې د یوه الله عبادت وکړي، هیڅ شریک ورسره ونه نیسي، الله تعالی پر ما کتاب هم رانازل کړیدی، بیا یې د اسلام یادونه ورته وکړه، قرآنکریم یې ورته تلاوت کړ. نو ایاس بن معاذ وویل: اې قومه! قسم په الله تعالی دا له هغه څه چې تاسې ورپسې راغلی یئ ډیر غوره دی، پدې وخت کې د وفد له غړو نه یوه کس چې ابو الحیسر انس بن رافع نومیده یو موټی خاورې راواخیستې او د ایاس مخ ته یې وروشیندلې او ورته ویې ویل: زما په عمر قسم چې مونږ ددې لپاره نه یو راغلي، زمونږ د راتلو مقصد بل څه دی. ایاس چوپ شو او رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) هم پاڅید، وفد هم وروسته لدې چې له قریشو سره په تړون او عهد کولو کې ناکام شو بیرته مدینې ته ستون شو.

مدینې ته له رسیدو وروسته ایاس مړ شو، خو د ځنکندن په وخت کې یې (**لا الــه الا الله، الله اکبر، الحمدلله، سبحان الله**) په ژبه جاري وو، نو بیشکه چې هغه مسلمان مړ

---

[1]. ابن هشام ۴۲۵/۱- ۴۲۲-۴۲۷ رحمة للعالمین ۷۴/۱

[2]. تاریخ اسلام للنجیب آبادي ۱۲۵/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شويدی.[۳]

۳- ابوذر الغفاري : د يثرب د شاو خوا سيمو اوسيدونکی ؤ. کله چې د سويد بن صامت او اياس بن معاذ پواسطه د رسول اکرم(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) د بعثت خبر په مدينه کې خپور شو، نو ابوذر (رضي الله عنه) غوږ ته هم ورسيد او همدايي د اسلام راوړلو سبب شو.

امام بخاري له ابن عباس (رضي الله عنهما) نه روايت کوي وايي: **قال ابوذر: كنت رجلا من غفار، فبلغنا ان رجلا قد خرج بمكة يزعم انه نبي، فقلت: لاخي انطلق الى هذا الرجل و كلمه و اءتني بخبره، فانطلق، فلقيه ثم رجع، فقلت: ما عندك؟ فقال: و الله لقد رايت رجلا يامر بالخير و ينهي عن الشر، فقلت له: لم تشفني من الخبر، فاخذت جرابا و عصا، ثم اقبلت الى مكة، فجعلت لا اعرفه، و اكره ان اسال عنه، و اشرب من ماء زمزم و اكون في المسجد، قال: فمر بي علي فقال: كَاَن الرجل غريب؟ قال: قلت: نعم. فقال: فانطلق الى المنزل، فانطلقت معه، لا يسالني عن شي و لا اساله و لا اخبره. فلما اصبحت غدوت الى المسجد لا اسال عنه و ليس احد يخبرني عنه بشئ. قال: فمر بي علي، فقال: اما زال للرجل يعرف منزله بعد؟ قال: قلت: لا. قال: فانطلق معي، قال: فقال: ما امرك؟ وما اقدمك هذه البلدة؟ قال: قلت له: ان كتمت علي اخبرتك، قال: فاني افعل. قال: قلت له: بلغنا انه قد خرج ههنا رجل يزعم انه نبي الله، فارسلت اخي يكلمه، فرجع و لم يشفني من الخبر، فاردت ان القاه. فقال له: اما انك قد رشدت، هذا وجهي اليه، ادخل حيث ادخل، فانى ان رايت احدا اخافه عليك قمت الى الحائط كانى اصلح نعلي و امض انت. فمضى، مضيت معه حتى دخل و دخلت معه علي النبي (صلى الله عليه و آله وصحبه وسلم) فقلت له: اعرض علي الاسلام، فعرضه، فاسلمت مكاني. فقال لي: يا اباذر، اكتم هذا الامر، وارجع الى بلدك، فاذا بلغك ظهورنا فاقبل، فقلت: والذي بعثك بالحق لاصرخن بها بين اظهرهم، فجئت الى المسجد و قريش فيه! فقلت: يا**

---

[۳]. ابن هشام ۴۲۷/۱- ۴۲۸. تاريخ اسلام للنجيب آبادي ۱۲۲/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

معشر قريش. اني اشهد ان لا اله الا الله، و اشهد ان محمدا عبده و رسوله. فقالوا: قوموا الى هذا الصابئ. فقاموا، فضربت لاموت، فادركني العباس فاكب علـــي، ثم اقبل عليهم فقال: ويلكم تقتلون رجلا من غفار؟ و متجركم و ممركم على غفـــار فاقلعوا عني، فلما ان اصبحت الغد، رجعت فقلت مثل ماقلت بـــالامس، فقـــالوا: قوموا الى هذا الصابئ فصنع بي ما صنع بالامس، فادركني العباس، فاكب علي وقال مثل مقالته بالامس.))[1]

يعنی: ابوذر (رضي الله عنه) فرمايي: زه د بني غفار قبيلې يو كس وم، خبر شوم چې په مكه كې يو داسې څوک پيدا شوى چې ځان نبي بولي، ما خپل ورورته وويل: ته دې كس ته ورشه، خبرې ورسره وكړه او ما ته يې احوال راوړه، هغه لاړ، ملاقات يې ورسره وكړ او بيرته راغی، ما پوښتنه ورنه وكړه چې څه خبر دې راوړی؟ ده راتـه وويل: پـه الله قسم چې ما يو داسې شخصيت وليد چې پـه نيكۍ امر او لـه بـدۍ نـه نهي كـوي. مـا ورته وويـل: پـوره خبـر دې نـدې راوړی، زړه مې پرې ډاډه نـه شـو، نـو بيـا مـې د تـوښې توبره او همسا راواخيسته او د مكې په لـور روان شـوم، (مكـې تـه ورسيدم) خـو رسـول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) مې نـه پيژانـده، او دا هـم ښـه نـه راتـه ښكاريـده چې له چا نه يې پوښتنه وكړم، د زمزم اوبه به مې څښلې او په مسجد حرام كې به وم، بالاخره علي (رضي الله عنه) راغی راته ويې ويل: بيګانه معلوميږې! مـا ورتـه وويـل: هو، ده راته وويل: نو راځه زما سره كورته لاړ شه، زه هم ورسره لاړم، خو نه هغه رانـه د څه پوښتنه كوله او نه ما ورنه پوښتل او نه مې څه ورته ويل.كلـه چې سـهار شـو نـو بيـا مسجد حرام ته لاړم تر څو د رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) پـه هكلـه څـه معلومات حاصل كړم خو هيڅوک هم نه ؤ چې د رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) پـه هكلـه يـې معلومـات راكړي وای، بيـا علـي (رضـي الله عنـه) راتـه راغـی ويـې ليدم، راته ويې ويل: دې سړي تر اوسه خپل ځای (كور) ندی پيژندلئ؟ ما ورتـه وويـل: نه، ده راته وويل: ښه، نو راځه زما سره لاړ شـه، بيـا يـې راتـه وويـل دا راتـه ووايـه سـتا كار څه دی؟ او د څه پخاطر دې ښارته راغلی يې؟ ما ورته وويل: كـه تـه زمـا راز سـاتې نو درته وبه وايم: هغه راته وويل: سيي ده، (راز دې ساتم) نو مـا ورتـه وويـل: خبـر شـوی يم چې دلته يو داسې كس پيدا شويدی چې ځان د الله تعالى نبي (صلى الله عليـه و الـه

---

[1]. صحيح البخاري باب قصة زمزم ۴۹۹/۱ - ۵۰۰ و باب اسلام ابي ذر ۱/ ۵۴۴ - ۵۴۵.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصحبه وسلم) بولي، ما خپل ورور دلته را استولی ؤ چې راشي خبرې ورسره وکړي، هغه بيرته تـه راستون شو، خو څه اطميناني او تسلي بخش خبر يې نه ؤ راوړی، نو تصميم مې ونيو چې زه بايد پخپله لدې شخص سره وګورم. حضرت علي (کرم الله وجهه) راته وويل ته سيي ځای ته رارسيدلی يې، ګوره زه د همغه په طرف روان يم، په کومه چې زه تلم په همغه لار راپسې راځه او که د لارې په اوږدوکې لـه داسې چا سره مخامخ شوو چې ستا لپاره خطرناک ؤ، نو زه به د ديوال خوا تـه پدې بهانـه دريږم چې ګويا زه خپلې څپلی جوړوم، خو ته به تيريږې او خپله لار بـه وهې، بيا علي (کرم الله وجهه) روان شو، زه ورپسې وم تر څو هغه ننوت او زه هم ورپسې د رسول الله (صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) حضور ته ور ورسيدم او عرض مې ورتـه وکړ چې اسلام راتـه را وړاندې کړه! رسول اکرم(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) اسلام راتـه بيـان کـړ، نـو زه په همغه ځای مسلمان شوم، بيا رسول الله(صلی الله عليـه و الـه وصحبه وسلم) راتـه وويـل: (**يا أبا ذر، اكتم هذا الأمر، وارجع إلى بلدك، فإذا بلغك ظهورنا فأقبل**).ابـو ذره! دا خبره پټه ساته او بيرته خپـل وطن تـه لاړ شـه، او کلـه چې زمونږ د بـري خبـر در ورسيد نو بيا راشه. ما ورته وويل: په هغه ذات قسم چې ته يې په حقه راليږلی يې، زه به د دوی په مينځ کې دا په ډاګه اعلانوم. بيا مسجد حرام ته راغلم، قريش ناست وو، ما ورته وويل: اې قريشـو! واورئ : (**اشهد ان لا اله الا الله و اشهد ان محمدا عبده و رسوله**)، زه شاهدي ورکوم چې لـه الله تعالی پرتـه بـل د عبـادت وړ څوک نشـته، او زه شـاهدي ورکـوم چـې محمـد(صـلی الله عليـه و الـه وصـحبه وسـلم) د الله تعـالی بنـده او رسول دی.

دوی وويل: دا بې دين راونيسئ، يو ځل خلک را پاڅيدل او په مرګ يې ووهلم، تر څو عباس (رضي الله عنه) راغی پر ما يې ځان را واچاوه بيا يې قريشـو تـه مـخ ورواړه او ورتـه وې ويـل: تبـاه شـئ، تاسې د غفـار قبيلې سړی وژنـئ؟ پداسې حـال کـې چې ستاسې تجارت او ستاسې لار په غفار قبيله باندې ده! نو پدې سره خلکو زه پريښـودم او رانه لاړل. سبا سهار بيـا هملتـه ورغلـم او هماغـه پرونـی خبـره مې بيـا اعـلان کـړه، خلکو بيا وويل: دا بې دينه ونيسئ، او بيايې همغه پرونی معامله راسره وکړه (ډير يې ووهلـم) دا ځـل بيـا حضـرت عبـاس (رضـي الله عنـه) ورنـه خـلاص کـړم، پـر مـايې ځـان راواچاوه او هماغه پرونی خبره يې ورته وکړه.

۴- طفيل بن عمرو الدَوسي: دا يو شريف انسـان، د عقـل او پوهې خاوند، زيرک

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر او د خپل قوم مشر وُ. دده قبيلې (دوس) د يمن پر ځينو برخو پوره حاکميت او يا څه نا څه تسلط درلود. نوموړی د نبوت په يوولسم کال مکې ته راغی. د مکې خلکو يې ډير تود هرکلی وکړ، ډير قدر او عزت يې ورکړ، او دا يې ورته وويل: طفيله! تا زمونږ ښار ته تشريف راوړی، او دا شخص چې زمونږ په مينځ کې پيدا شوی زمونږ لپاره د ډيرو مشکلاتو سبب شويدی، زمونږ اتحاد ته يې صدمه رسولی، زمونږ يووالی يې ختم کړيدی، خبرې يې لکه د سحر او جادو په شان اثر او اغيزه لري، د پلار او زوی، وروڼو، ميړه او ښځې تر مينځ بيلتون راولي، مونږ ويريږو دا مشکلات چې مونږ ورسره مخ يو، ته او ستا قوم هم ورسره لاس او ګريوان شي، نو ته به ورسره هيڅ خبرې نه کوې او له هغه نه هيڅ هم بايد وا نه ورې.

حضرت طفيل (رضي الله عنه) وايي: دې خلکو ماته همدا خبرې کولی تر دې چې ما کلکه اراده وکړه چې له رسول الله (صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) سره به نه خبرې کوم او نه به څه ورنه اورم، ان تر دې چې کله سهار مسجد حرام ته لاړم، نو په غوږونو کې مې مالوچ کيښودل چې هسې نه د رسول الله(صلی الله عليه و آله وصحبه وسلم) کومه خبره مې تر غوږو شي، رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) له کعبې سره لمونځ کاوه او زه خوا کې ورسره ودريدم او څرنګه چې د الله تعالی اراده داسې وه چې زه به د رسول اکرم (صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) څه خبرې اورم، نو همداسې وشول ما ورنه ډيره غوره خبره واوريدله، بيا مې په زړه کې وويل: مور دې رابانديې بوره شي! زه يوه زيرک او پوه شاعر يم، ښه او بد پيژنم، نو بيا ولې ددې شخص خبرې نه اورم؟ که يې خبرې ښې او سيې وې وبه يې منم او که خرابې وې، نو نه به يې قبلوم، دا سوچ مې وکړ او همدلته پاتې شوم تر څو رسول الله (صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) کورته روان شو، نو زه هم ورپسې شوم او کله چې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) کورته ننوت زه ورپسې وم او هلته مې د خپل راتګ، د خلکو د خبرو، په غوږونوکې د مالوچو ايښوولو او لدې سره سره د رسول الله (صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) د ځينو خبرو اوريدلو ټول تفصيلات ورته بيان کړل، بيا مې عرض ورته وکړ چې ته خپلې خبرې راته واوروه! رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) اسلام راته بيان کړ او قرآنکريم يې راته ولوست، الله شاهد دی چې ما کله هم لدې نه غوره قول او لدې نه د زيات عدل او انصاف خبرې نه وې اوريدلې، نو همدا وه چې همدلته په اسلام مشرف شوم او د حق شهادت مې ادا کړ يعنی د شهادت کلمه مې وويله. بيا مې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ته عرض وکړ چې زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوم زما خبرې مني، زه بیرته ورځم او هغوی اسلام ته رابولم، نو ته الله تعالی ته سوال وکړه چې ماته څه نښانې راکړي! رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ورته دعا وکړه. حضرت طفیل (رضي الله عنه) ته چې کومه نښه ورکړل شوې وه هغه دا وه چې کله هغه خپلې قبیلې ته ورلنډ شو، نو الله تعالی یې په مخ کې لکه ډیوه داسې رڼا پیدا کړه، ده پدې وخت کې دعا وکړه او وې ویل: یا الله! د مخ په ځای دا رڼا په کوم بل ځای کې پیدا کړه، هسې نه چې خلک ووایي چې مُثله دی، نو دعایې قبوله شوه او دا رڼا یې همسا یا متروکې ته لاړه. بیا یې خپل پلار او خپله ښځه اسلام ته راوبلل او هغوی دواړه مسلمان شول، خو قوم یې ژر اسلام رانه وړ. طفیل (رضي الله عنه) خپل دعوت جاري وساته تر څو د خندق له غزا نه وروسته هغه پداسې حال کې هجرت وکړ چې د خپل قوم (۷۰) یا (۸۰) کورنۍ ورسره وې. حضرت طفیل (رضي الله عنه) د اسلام لپاره ډیره خدمتونه سرته رسولي دي او له ډیرو هلو ځلو وروسته د یمامه په جګړه کې په شهادت رسیدلی دی.

۵- ضِماد الازدي- نوموړی د یمن اوسیدونکې او د ازد شنوءه، قبیلې غړی وُ، دم او چوپ یې وظیفه وه. مکې ته راغی هلته یې د سیمې له جاهلانو نه واوریدل چې محمد(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) لیونی دی. ضماد وویل: زه دې سړي ته ورځم، کیدای شي الله تعالی یې زما په دم جوړ کړي. ورغی او له رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) سره یې ملاقات وکړ او ورته وې ویل: اې محمده (ص)! زه د مرضونو او دې باد دم او چوپ کوم څنګه ته دم او چوپ ته ضرورت لرې؟ رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) په ځواب کې ورته وفرمایل:

(إن الحمد لله نحمده ونستعينه، من يهده الله فلا مضل له، ومن يضلله فلا هادى له، وأشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له، وأشهد أن محمدًا عبده ورسوله. أما بعد). یعنی: ټول ثنا او صفت خاص د الله تعالی لپاره دی، مونږ د هغه حمد او ثنا وایو، او له همده نه مرسته غواړو چا ته چې الله تعالی هدایت وکړي، نو هیڅوک هم هغه نه شي بې لارې کولی، او الله تعالی چې څوک بې لارې کړي، نو هیڅوک هم هغه ته هدایت نه شي کولی، او زه شاهدي وایم چې له الله پرته هیڅ بل معبود نشته، هغه واحد دی هیڅ شریک نلري، او زه شاهدي وایم چې محمد (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د الله تعالی بنده او رسول دی. اما بعد.

ضماد ورته وویل: دا خبرې یو ځل بیا راته واوروه! رسول الله(صلی الله علیه و اله

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصحبه وسلم) دا خبرې درې ځله ورته تکرار کړې. بیا ضماد وویل: ما د کاهنانو، جادوګرانو او شاعرانو خبرې اوریدلې دي، خو کله مې هم ستا د خبرو په شان خبرې ندي اوریدلې، دا د سمندر تل ته رسیدلی خبرې دي، راوړه، لاس دې را اوږد کړه تر څو بیعت درسره وکړم. پدې ترتیب سره په اسلام مشرف شو او له رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) سره یې د اسلام بیعت وکړ.[۱]

د مدینې منورې شپږ نیکبخته کسان

د نبوت په یوولسم کال د حج په موسم کې چې د (۶۲۰م) کال د جولای له میاشتې سره سمون خوري اسلامي بلنې داسې نیالګي ومونډل چې ډیر ژر په داسې لویو ونو بدل شول چې په کلونو کلونو سترړیو او ظلم ځپلیو مسلمانانو یې تر یخې سیورې لاندې د امن او راحت ژوند پیل کړ.

د مکې مشرکینو د رسول اکرم(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د تکذیب او له اسلام نه د خلکو د منع کولو لپاره چې کومې لارې چارې او هلې ځلې په کار اچولې وې، رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د هغوی د دې کوښښونو د ناکامولو پخاطر دا لاره نیولې وه او دا حکمت یې په کار اچولې ؤ چې د شپې په تیاره کې به قبایلو ته د دعوت لپاره ورته، تر څو د مکې مشرکینو څه موانع ورته ایجاد نه کړای شي[۲].

یوه شپه رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د دعوت په منظور ووت ابوبکر او علي (رضي الله عنهما) هم ورسره ملګري وو د بنو ذهل او بنو شیبان بن ثعلبه هستوګنځي ته ورغلل او د اسلام په هکله یې خبرې ورته وکړې، هغوی که څه هم نیک او هیله من کوونکی ځواب ورکړ خو في الحاله یې اسلام قبول نکړ. پدې وخت کې د حضرت ابوبکر (رضي الله عنه) او بنو ذهل د یوه کس تر مینځ د نسب د شجرې په هکله ډیر په زړه پورې سوال او ځواب هم وشو ځکه دوی دواړه نسب پوهان وو.[۳]

بیا رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) په منی کې له عقبې نه تیریده چې د

---

[1]. صحیح مسلم، مشکاة المصابیح باب علامات النبوة ۵۲۵/۲

(2). تاریخ اسلام للنجیب آبادي ۱۲۹/۱

(3). مختصر السیرة للشیخ عبدالله ص ۱۵۰ - ۱۵۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو خبرې يې تر غوږو شوې، نو د هغوی په طرف ور روان شو او ورغی دا له يثرب نه راغلي شپږ ځوانان وو، چې ټول د خزرج له قبيلې څخه وو او نومونه يې دا دي:

۱. اسعد بن زراره (له بني النجار قبيلې څخه)
۲. عوف بن الحارث بن رفاعه بن عفراء (له بني النجار قبيلې څخه)
۳. رافع بن مالک بن العجلان (له بني زريق قبيلې څخه)
۴. قطبه بن عامر بن حديده (له بني سلمه قبيلې څخه)
۵. عقبه بن عامر بن نابي (له بني حرام بن کعب قبيلې څخه)
۶. جابر بن عبدالله بن رئاب (له بني عبيد بن غنم قبيلې څخه)

د مدينې د خلکو يوه نيکبختي دا هم وه چې هغوی به د خپلو حليفانو يعنی د مدينې له يهودانو نه دا اوريدل چې ويل به يې پدې زمانه کې يو نبي مبعوث کيدونکې دی، ډير ژر به را ښکاره شي، مونږ به يې متابعت او پيروي وکړو او د هغه په ملګرتيا به تاسې لکه د عاد او ارم په شان ووژنو.[1]

کله چې رسول الله (صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) هغوی ته ور ورسيد پوښتنه يې ورنه وکړه چې تاسې څوک ياست؟ هغوی ورته وويل: مونږ د خزرج قبيلې غړي يوو. رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ورته وفرمايل: د يهودانو حليفان؟ دوی وويل: هو. رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ورته وفرمايل: نو تاسې کينئ چې څه خبرې درسره وکړم! هغوی کيناستل، رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) د اسلام حقيقت ورته بيان کړ، د الله تعالی لور ته يې راوبلل، او قرآنکريم يې ورته تلاوت کړ، هغوی پخپل مينځ کې سره وويل: داسې ښکاري چې دا همغه نبي(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) وي کوم چې يهودان يې يادونه کوي او په همدې سره تاسې ويروي او اخطارونه درکوي، نو په کار ده چې يهود درنه مخکې نه شي. پدې پسې هغوی د رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) دعوت ومانه او په اسلام مشرف شول.

دا د يثرب پوه او زيرک خلک وو، هغوی خپل مينځي جګړو چې اورونه يې لا بل وو ډير ستړي کړي وو، نو له همدې امله دا هيله ورسره پيدا شوه چې کيدای شي د رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) دا دعوت جګړې او جنګونه پای ته ورسوي.

رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ته يې داسې وويل: مونږ خپل قوم پداسې حال کې پريښی دی چې بل څوک به د دوی په شان په عداوت او بدبختۍ نه وي

[1]. زاد المعاد ۲/ ۵۰. ابن هشام ۱/ ۴۲۹ - ۵۴۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخته، هيله ده چې الله تعالی هغوی ستا په برکت سره يو کړي، مونږ ورځو او خلک ستا دعوت ته رابولو، او دا دين چې مونږ ومانه هغوی ته يې هم ور وړاندې کوو، که الله تعالی ستا په واسطه هغوی سره متحد کړل، نو بيا ستا په شان عزيز او معزز کس نشته. او کله چې دا خلک مدينې ته ستانه شول، له ځان سره يې د اسلام پيغام هم يووړ، او د همدوی په واسطه د مدينې په هر کور کې د رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) يادونه پيل شوه.[١]

له حضرت عائشې (رضي الله عنها) سره د رسول الله(ﷺ) نکاح

په همدې کال يعنی د نبوت د يوولسم کال په شوال مياشت کې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) له حضرت عائشې (رضي الله عنها) سره نکاح وکړه. دغه وخت د عائشې (رضي الله عنها) عمر شپږ کاله ؤ، او واده يې په مدينه کې د هجرت په لومړي کال د شوال په مياشت کې تر سره شو چې هغه وخت عائشه (رضي الله عنها) نهه (٩) کلنه وه.[٢]

---

[١]. ابن هشام ١/ ٤٢٨ – ٤٢٩ - ٤٣٠

[٢]. تلقيح فهوم اهل الاثر ص ١٠، صحيح البخاري ١/ ٥٥١

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسراء او معراج

پداسې حال کې چې د رسول اکرم(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) دعوت او تبلیغ د ظلم او ستم په مینځ کې د بري لار وهله، او د فتحې د افق په لیرو څنډو کې د برلاسی او غلبې د ستورو تته شانته رڼا تر سترګو کیدله، په همدې وخت کې د اسراء او معراج پیښه وشوه.

ددې پیښې د نیټې په هکله اهل سیر (تاریخ پوهان) مختلف نظرونه لري:

۱ـ ویل کیږی په کوم کال چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) په نبوت مشرف شو په هماغه کال د اسراء پیښه وشوه (دا د طبري قول دی).

۲ـ له بعثت نه پنځه کاله وروسته دا پیښه شوې ده (امام نووي او امام قرطبي دا قول راجح بولي).

۳ـ د نبوت د لسم کال د رجب میاشتې په اوه ویشتمه د اسراء او معراج واقعه پیښه شویده، (دا قول علامه منصور پوري غوره کړیدی).

۴ـ ویل کیږی چې دا پیښه د بعثت د دوولسم کال د رمضان په میاشت یعنی له هجرت نه شپاړس میاشتې مخکې واقع شویده.

۵ـ ویل شوي چې دا پیښه له هجرت نه یو کال او دوې میاشتې مخکې یعنی د نبوت د دیارلسم کال د محرم په میاشت کې واقع شوې ده.

۶ـ یو روایت دا هم دی چې دا پیښه له هجرت نه یو کال مخکې یعنی د نبوت د دیارلسم کال د ربیع الاول په میاشت کې واقع شوې ده.

لدې اقوالو نه درې لومړني قولونه ځکه سیي نه شمیرل کیږي چې خدیجه (رضي الله عنها) د نبوت د لسم کال د رمضان په میاشت کې وفات شویده، او دا خو ثابته ده چې نومورې د پنځ ګونو لمونځونو له فرضیت نه مخکې وفات شوې، او دا هم ثابته ده چې د پنځګونو لمونځونو ادا کول د اسراء په شپه فرض شویدي[1].

خو د دریو وروستیو روایتونو په هکله هم ما داسې څه ونه موندل چې له هغو نه

---

[1]. ددیگ اقوالو په هکله دا کتابونه وکگوره. زاد المعاد ۴۹/۲. مختصر سیرةالرسول للشیخ عبدالله النجدي ص ۱۴۸ - ۱۴۹ رحمة للعالمین ۷۲/۱، تاریخ الاسلام للنجیب آبادي ۱۲۴/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم یو ورباندې غوره او راجح وبولم، یوازې دومره ویلی شم چې د اسراء سورت له سیاق نه دا څرګندېږي چې اسراء او معراج ډېر وروسته واقع شویدی.
حدیث پوهانو ددې پیښې ټول تفصیلات رانقل کړیدي، مونږ ورنه په لاندې توګه لنډه غونډې یادونه کوو:
ابن القیم وايي: د صحیح روایت مطابق رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) جسماً پداسې حال کې چې په براق سپور او جبریل (علیه السلام) ورسره ملګری ؤ له مسجد الحرام نه بیت المقدس ته بوتلی شو، هلته کوز شو، براق یې د جومات د دروازې له یوې کړۍ سره وتاړه او نبیانو (علیهم السلام) ته یې لمونځ ورکړ. بیا په همدې شپه کې له بیت المقدس نه د دنیا تر آسمان پورې پورته یووړل شو، هلته جبریل (علیه السلام) د دروازې خلاصولو (ننوتلو) اجازه ورته وغوښتله، دروازه ورته بیرته شوه او هملته یې آدم (علیه السلام) ولید سلام یې ورباندې واچاوه، هغه هم د سلام ځواب ورکړ او ښه راغلاست یې ورته ووایه او د رسول الله (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) په نبوت یې اقرار وکړ. او هملته الله تعالی خپل رسول(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ته د هغه (آدم "علیه السلام") ښۍ خوا نه د شهیدانو او په کیڼې خوا ته یې د بدبختانو ارواوې وربنودلې.
ورپسې دوهم آسمان ته وخیژول شو، د ننوتلو اجازه ورته واخیستله شوه، رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) هلته یحیی بن زکریا او عیسی بن مریم (علیهم السلام) وکتل، سلام یې ورکړ هغوی دواړو د سلام ځواب او ښه راغلاست ورته وویل او دده په نبوت یې اقرار وکړ.
بیا دریم آسمان ته هسک کړی شو، هلته یې له یوسف (علیه السلام) سره ملاقات وشو سلام یې ورکړ، هغه د سلام ځواب او ښه راغلاست ورته وویل او دده په نبوت یې اقرار وکړ.
پدې پسې څلورم آسمان ته بوتلل شو، هلته له ادریس (علیه السلام) سره مخامخ شو، سلام یې ورباندې واچاوه، هغه د سلام ځواب ورکړ، مرحبا یې ورته وویل او دده په نبوت یې اقرار وکړ.
بیا پنځم آسمان ته وخیژول شو، هلته یې هارون بن عمران (علیه السلام) ولید، سلام یې ورکړ، هغه د سلام ځواب او ښه راغلاست ورته وویل او دده په نبوت یې اقرار وکړ.
بیا شپږم آسمان ته وخیژل شو، هلته یې له موسی بن عمران (علیه السلام) سره ملاقات وشو، سلام یې ورکړ، د هغه د سلام ځواب او هرکلی ورته ووایه او دده په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نبوت یې اقرار وکړ، خو کله چې محمد (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) مخ په وړاندې روان شو، موسی (علیه السلام) وژړل، پوښتنه ورنه وشوه چې ولې ژاړې؟ ده په ځواب کې ورته وویل: لدې امله ژاړم چې له ما نه وروسته یو داسې ځوان په نبوت مشرف شویدی چې زما د امتیانو په نسبت به دده د امت زیات شمیر خلک جنت ته داخلیږي.

وروسته محمد (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) اووم آسمان ته هسک کړی شو، هلته یې له ابراهیم (علیه السلام) سره ملاقات وشو، سلام یې ورباندې واچاوه، هغه د سلام ځواب او ښه راغلاست ورته ووایه او دده په نبوت یې اقرار وکړ.

بیا سدره المنتهی ته وخیژول شو، وروسته محمد (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ته بیت المعمور وښودل شوه، بیا د جبار خدای (جل جلاله) حضور ته یووړل شو، او رسول الله (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) خپل رب (جل جلاله) ته دومره ورلنډ شو چې د دوو لیندیو د لرګي په اندازه او یا له دې نه هم کمه فاصله پاتې وه. همدلته الله تعالی خپل رسول (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ته هغه څه وحي کړل چې وحي یې کړل، او پنځوس لمونځونه یې ورباندې فرض کړل. بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) بیرته راستون شو تر څو موسی (علیه السلام) ته ورسید، هغه وپوښته چې الله تعالی په څه مامور کړې؟ محمد (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) په ځواب کې ورته وویل: الله تعالی د پنځوسو لمونځونو امر راته وکړ. موسی (علیه السلام) ورته وویل: ستا امت د پنځوسو لمونځونو توان نلري، بیرته خپل رب ته ورشه او د خپل امت لپاره د تخفیف سوال ورنه وکړه.

رسول الله (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) جبریل (علیه السلام) ته پداسې انداز کې وکتل لکه چې مشوره ورنه غواړي. هغه ورته وویل: سیې ده که ستا خوښه وي، نو همدا وه چې جبریل (علیه السلام) بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د الله تعالی حضور ته حاضر کړ، او هغه پخپل ځای وُ ـ په ځینو طریقو (روایاتو) کې او دا د بخاري شریف لفظ دی- الله تعالی لس لمونځونه ورنه کم کړل، بیا محمد (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) راکوز شو او موسی (علیه السلام) ته یې لدې نه خبر ورکړ. موسی (علیه السلام) ورته وویل: بیرته د خپل رب حضور ته ورشه او د نور تخفیف سوال ورنه وکړه. پدې ډول سره رسول الله (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د الله تعالی او موسی (علیه السلام) تر مینځ تر هغې پورې تله، راتله تر څو الله تعالی یوازې پنځه لمونځونه فرض پریښودل. بیا هم موسی (علیه السلام) ورته وویل: بیرته خپل رب ته ورشه او د نور تخفیف (آسانۍ) سوال ورنه وکړه، خو محمد (صلی الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

علیه و اله وصحبه وسلم) ورته وویل: **[قد استحییت من ربي، ولکني أرضی وأسلم]** نور له الله تعالی نه شرم او حیا راځي، زه ورنه راضي او ورته تسلیم یم. او کله چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) لږ لیرې لاړ، نو آواز وشو چې ما خپله فریضه نافذه کړه او پخپلو بندګانو مې تخفیف او آساني وکړه.(۱)

پدې پسې ابن القیم ددې خبرې په هکله اختلاف ذکر کړی چې آیا رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) الله تعالی لیدلی او که نه؟ بیا یې د ابن تیمیه تحقیق رانقل کړی چې د هغه لنډیز داسې دی: په سترګو سره د الله تعالی لیدل ثابت ندي شوي او نه هم کوم صحابي (رضي الله عنه) پدې قول قایل دی، او دا چې له ابن عباس (رضي الله عنهما) نه په یوه روایت مطلق لیدل او په بل روایت د زړه لیدل را نقل شویدي، نو دا لومړنی روایت (مطلق لیدل) د دوهم روایت (زړه لیدلو) منافي ندي.

ابن قیم بیا وایي: ((د الله تعالی دا قول چې فرمایي: (({ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّى})) (النجم: ۸) [بیا نژدې شو (جبریل، محمد ته) پس ښه نژدې شو] د اسراء په کیسه کې ذکر شوی نژدیوالی پدې آیت شریف کې له ذکر شوي نژدیوالي سره توپیر لري، ځکه د نجم سورت پدې پورته ذکر شوي آیت کې نژدیوالی د جبریل (علیه السلام) له نژدیوالي او تدلي څخه عبارت دی، لکه څرنګه چې حضرت عائشې او حضرت ابن مسعود (رضي الله عنهما) فرمایلي او همدا راز د جملې سیاق هم په همدې دلالت کوی، او هلته د اسراء په حدیث کې نقل شوی نژدیوالی په صریحه د الله تعالی له نژدیوالي او تدلي څخه عبارت دی، پدې هکله هیڅ اشکال نشته او د نجم په سورت کې دې ته اشاره نده شوې بلکه هلته داسې ویل شوي چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) هغه د دوهم ځل لپاره له سدره المنتهی سره ولید او دا جبریل (علیه السلام) وُ چې رسول الله (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) دوه ځله پخپل اصلي شکل کې لیدلی، یو ځل یې په ځمکه کې لیدلی او بل ځل یې هلته له سدره المنتهی سره لیدلی دی.(۲) (الله تعالی له هر چانه ښه پوهیږي).

په همدې ځل د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د مبارکې سینې د

---

(1). زاد المعاد ۴۷/۲ - ۴۸

(2). زاد المعاد ۴۷/۲ –۴۸ صحیح البخاري: ۵۰/۱، ۴۵۵، ۴۵۶، ۴۷۰، ۴۷۱، ۴۸۱، ۵۴۸، ۵۴۹، ۵۵۰، ۲/ ۲۸۴. صحیح مسلم: ۱/ ۹۱/ ۹۲/ ۹۳/ ۹۴/ ۹۵/ ۹۶.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرولو پيښه هم شوې ده، او په همدې سفر کې رسول الله(صلی الله عليه واله وصحبه وسلم) ډير شيان ليدلي دي.
رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ته شيدې او شراب وړاندې شول هغه جناب(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) شيدې غوره کړې، نو ورته وويل شول: د فطرت لاره درته ښودل شويده، يا دا چې فطرت دې غوره کړ، او په ياد ولره که چيرې دې شراب غوره کړي واى، نو امت به دې بې لارې شوى واى.
رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) په جنت کې ځلور رودونه وليدل چې دوه يې ظاهري او دوه نور يې باطني وو، ظاهري يې د نيل او فرات رودونه وُو او ددې معنی دا ده چې د رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) رسالت به د نيل او فرات په حاصلخيزه ځمکو کې خوريږي، او د هغه ځاى خلک به پشت په پشت د اسلام پيروان وي، او ددې معنی دا نده چې ګويا ددې دواړو رودونو اوبه له جنت نه راوزي.
رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) مالک د دوزخ خازن هم وليد، هغه نه خندل او نه يې په مخ کې د خوشالۍ او خوښۍ څه نښې نښانې ښکاريدې. همدا راز د الله تعالی رسول(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) جنت او دوزخ هم وليدل. رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) هغه کسان هم وليدل چې په ظلم او ناحقه د يتيمانو مالونه خوري، هغوى د اوښانو په شان شونډې لرلې، د تيږو په شان د اور سکروټې به يې په خوله کولې چې بيرته به يې د مقعد له لارې وتلې.
سود خواره يې هم وليدل چې دومره لويې، لويې خيټې يې وې چې له ځايه به نه شواى خوځيداى او کله به چې آل فرعون (د فرعون لښکرې يا پيروان) د دوزخ په لور بيول کيدل، نو پدې سود خورو به د پاسه تيريدل او تر پښو لاندې کول به يې.
رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) هلته زنا کاران هم وليدل چې مخې ته يې ښه پاکه، تازه او چاغه غوښه ايښې وه او خوا ته يې نوره خوسا، وچه او بد بويه غوښه وه، هغوى به دا پاکه او تازه غوښه پريښوله او هغه مرداره او خوسا غوښه به يې خوړله.
هلته رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) هغه ښځې هم وليدلې چې په خپلو ميړونو پسې د بل چا اولاد تړي (پدې معنی چې له بل چا سره زنا کوي او له زنا نه حمل اخلي، او بيا په بې خبرۍ کې دا اولاد د هغې د ميړه شميرل کيږي) رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) دا ډول ښځې وليدلې چې د آسمان او ځمکې تر مينځ په تيو (سينو) راځړوندې شوې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا راز رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) په تګ راتګ کې د لارې په سر د مکې د خلکو یوه قافله هم ولیدله، او هغوی ته یې هغه اوښ هم وروښود کوم چې ورنه تښتیدلی او ورک شوی ؤ. رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ددې کاروان له یوه سر پټي لوښي نه اوبه هم وڅښلې، د کاروان خلک ټول ویده وو، او د هغه لوښي سر یې همداسې پټ پریښود، او همدغه خبره د اسراء د شپې په سهار د رسول الله (ص)، د صدق او ریښتینولی یو د لیل هم شو.[1]

ابن قیم وایي: کله چې سهار شو، نو رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) خپل قوم ته د هغه لویو، لویو نښو نښانو خبر ورکړ کومې چې الله تعالی ده ته ورښوولې وې. قوم یې دا خبرې ونه منلې، د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) تکذیب یې وکړ، او دده په خلاف یې ظلمونه او جبرونه لا پسې زیات کړل، او له رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) نه یې وغوښتل چې دوی ته د بیت المقدس کیفیت بیان کړي، نو پدې وخت کې الله تعالی خپل رسول(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ته بیت المقدس را ښکاره کړ، د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) سترګو ته ودرید ورته کتل یې او خپل قوم ته یې د هغه نښې او نښانې ویلې، هغوی ونه شوای کولای چې دده مبارک کومه خبره رد کړي. همدا راز رسول اکرم(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) قریشو ته د دوی د هغه کاروان خبره هم وکړه کوم چې ده معراج ته د تګ او راتګ په وخت کې لیدلی ؤ، او دوی ته یې د نومړي کاروان د راتګ نیټه هم وښودله، او د هغه اوښ نښې یې هم ورته وویلې کوم چې د کاروان په سرکې روان ؤ. وروسته څرګنده شوه چې حقیقت همداسې ؤ لکه څرنګه چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) بیان کړی ؤ، خو لدې ټولو سره سره هغوی حق و نه مانه بلکه لا پسې بې لارې شول او د خپل کفر او انکار له امله یې هیڅ ډول حقیقت ته غاړه نه ایښوده.[2]

ویل کیږي چې ابوبکر (رضي الله عنه) ته په همدې وخت کې د صدیق لقب ورکړ شو، ځکه نومړي پداسې وخت کې ددې پیښې (اسراء او معراج) تصدیق وکړ چې نورو خلکو یې تکذیب کاوه.[1]

د اسراء او معراج د سفر د ګټو او علتونو د بیانولو په هکله تر ټولو نه لویه او تر ټولو

---

[1] مخکې یاد شوي مصادر. ابن هشام ۱/ ۳۹۷، ۴۰۲ _ تر _ ۴۰۲

[2] زاد المعاد ۴۸/۱. صحیح البخاري ۲/ ۲۸۴. صحیح مسلم ۹۲/۱. ابن هشام ۴۰۲/۱. ۴۰۳

[1] ابن هشام ۳۹۹/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لنډه خبره د الله تعالی دا قول دی چې فرمایي: ((لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا)) (الاسراء : ۱) [چې (هلته وښیو مونږ دغه (محمد) ته ځینې له دلایلو (د قدرت) خپل.] د انبیاؤ (علیهم السلام) په هکله د الله تعالی سنت همدادی، فرمایي: ((وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنْ الْمُوقِنِينَ)) (الانعام: ۷۵) [او (لکه مو وښوده ابراهیم ته دده د قوم د ګمراهۍ قبحه) هم دا رنګه ښیو مونږ ابراهیم ته عجائبات د آسمانونو او د ځمکې (دپاره ددې چې دلیل ونیسي په وحدانیت زما) او له پاره ددې چې شي له یقین کوونکو (عیاناً هم لکه چې ؤ بیاناً).]

بل ځای حضرت موسی (علیه السلام) ته خطاب کوي او فرمایي: ((لِنُرِيَكَ مِنْ آيَاتِنَا الْكُبْرَى)) (طه: ۲۳). [دپاره ددې چې وښیو تاته ځینې له هغو معجزاتو چې ډیرې لـوېې دي.

الله تعالی ددې نښو نښانو د ښوولو هدف او مقصد ته اشاره کوي فرمایي: ((وَلِيَكُونَ مِنْ الْمُوقِنِينَ)) [تر څو له یقین کوونکو څخه شي.] او کله چې د انبیاء (علیهم السلام) علومو ته د داسې مشاهداتو لیدنه او کتنه هم ورزیاته شي، نو ورته د عین الیقین هغه درجه حاصلیږي چې اندازه کول یې ممکن ندي، په فارسی کې یو متل دی وایي ((شنیدن کی بود مانند دیدن)). او همدا وجه ده چې انبیاوو (علیهم السلام) د الله تعالی په لار کې داسې مشکلات او کړاوونه ګاللي چې د بل چا له وسه نه وو پوره، او د همدې عین الیقین په برکت د دنیا ټولو قوتونو د دوی په وړاندې د ماشې د یوه وزرقدرې ارزښت هم نه درلود، او له همدې امله وه چې هغوی د هیڅ کړاو او عذاب پروا نه ساتله.

دا چې د معراج ددې عظیم سفر تر شا نور کوم حکمتونه او اسرار پراته دي د هغې د بیانولو اصلي ځای د شریعت د اسرارو کتابونه دي، خو څه داسې حقایق هم شته چې له دې مبارک سفر نه سرچینه اخلي او د نبوي سیرت د ګلشن په لور امتداد مومي، نو دې ډول حقایقو ته داسې اشاره کوو:

ګورو چې الله تعالی د اسراء سورت یوازې په یوه آیت کې د اسراء کیسه یاد کړیده او بیا یې د یهودانو جرائم بیان کړي او د هغوی له جنایاتو یې پرده اوچته کړیده، وروسته یې هغوی دیته متوجه کړیدي چې دا قرآن تر ټولو نه نیغې او سمې لارې ته هدایت او لارښوونه کوي. کیدای شي چې د قرآنکریم تلاوت کوونکي ددې آیتونو په تلاوت سره داسې وانګیري چې د دواړو خبرو او مسئلو تر مینځ څه ارتباط او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړاو نشته، خو حقيقت داسې ندی، بلکه الله تعالی پدې اسلوب سره دې ته اشاره کوي چې دا سفر (اسراء) د بيت المقدس په خوا او له همغه ځای نه ترسره شويدی، او دا هم ځکه چې يهودان به نور د انساني امت له قيادت او مشرتابه نه ليرې کيږي، ځکه دوی داسې جرائم او جنايتونه کړيدي چې نور ددې وړ ندي چې د بشريت رهبري وکړي شي، نو الله تعالی اوس دا منصب خپل رسول(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ته سپاري، او د ابراهيمي دعوت دواړه مرکزونه (مکه – بيت المقدس) دده تر امر لاندې راولي، اوس هغه وخت رارسيدلی دی چې معنوي مشرتابه او قيادت له يوه امت نه بل امت ته وسپارل شي. په بل عبارت اوس ددې وخت دی چې دا معنوي قيادت له هغه امت نه واخستل شي کوم چې تاريخ يې ټول له غدر، خيانت، ظلم او بدکاريو نه ډک دی، او داسې يوه امت ته وسپارل شي چې نيکي او صلاح يې شعار، او رسول(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) يې له ټولو نه نيغې لارې ته د لارښوونکي قرآن په وحي مشرف دی.

خو خبره دا ده چې دا قيادت به څه ډول انتقال مومي، پداسې حال کې چې ددې امت رسول(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) د خلکو د ظلم له لاسه د مکې په غرونو کې لالهانده ګرزي؟ دا سوال له يوه بل حقيقت نه پرده اوچتوي او هغه دادی چې د اسلامي دعوت دا پړاو نور سرته رسيدلی، اوس به بل نوی پړاو پيليږي او له همدې امله ده چې قرآنکريم په صريحه او شديده لهجه مشرکين تهديدوي لکه چې فرمايي:

((وَإِذَا أَرَدْنَا أَنْ نُهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَــدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيراً)) (الاسراء: ۱۷) [او کله چې اراده وفرمايو مونږ ددې چې هلاک کړو کوم کلی (ښار) نو امر وکړو مونږ غټانو (او متمولانو) د هغه (ښار) ته (په طاعت د الله سره) نو فسق وکړي دوی په هغه کې نو حق (او ثابت) شي پر (ذمه د اوسيدونکو) هغه خبره (د عذاب) نو هلاکوو مونږ دوی په هلاکولو سختو سره له ګډولو کليو او ښارونو د دوی).]

((وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ الْقُرُونِ مِنْ بَعْدِ نُوحٍ وَكَفَى بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيراً بَصِــيراً)) (الاسراء: ۱۷)

[او ډير هلاک کړيدي مونږ له (اهل د) قرنونو پس له نوح (لکه عاديان او ثموديان) او کافي دی رب ستا په ګناهونو د بندګانو خپلو ښه خبردار ښه ليدونکی(عالم په پټو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاره وي].

او ددې وعيد لرونکو آيتونو تر څنګ داسې آيتونه هم راغلي چې مسلمانانو ته د هغه تمدن اصول او قواعد ور په ګوته کوي په کوم سره چې د دوی اسلامي ټولنه ودانيږي، داسې ښيي لکه چې دوی په کوم ځای کې ميشته شوي، ټول کارونه د دوی په لاس کې دي او يو له بل سره د يووالي پداسې مزي تړل شويدي چې ټولنه د همغې په محور را څرخي، نو پدې آيتونو کې دې ته اشاره ده او يا دا په ګوته کوي چې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) به ډير ژر داسې يوه پناه ګاه او مینه ومومي چې هلته به يې دين استقرار پيدا کړي، او همدا نوی مينه به يې په ټوله دنيا کې د دعوت د خوريدو مرکز وي. دا و د اسراء او معراج د مبارک سفر له پټو حکمتونو او اسرارو نه هغه حکمت او راز چې زمونږ له بحث او موضوع سره يې پيوند درلود او له همدې کبله مو دلته ورنه يادونه وکړه.

پدې ترتيب سره دې حکمت او دې ته ورته نورو حکمتونو ته له نظر کولو وروسته ويلی شو چې اسراء او معراج يا له بيعت عقبه اولی نه مخکې او يا د دواړو بيعتونو تر مينځ واقع شويدی. (والله اعلم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عَقَبه لومړنی بیعت

مخکې مو وویل چې د نبوت د یوولسم کال د حج په موسم کې د یثرب له خلکو نه شپږو کسانو ایمان راوړ، او له رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) سره یې ژمنه وکړه چې د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) رسالت به خپل قوم ته رسوي. ددې نتیجه دا شوه چې په راتلونکې کال یعنی د نبوت د دوولسم کال د حج په موسم کې چې د ۶۲۱م کال د جولای له میاشتې سره سمون خوري دوولس کسان د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) حضور ته راغلل، له دې جملې نه پنځه کسان هماغه وو کوم چې تیر کال حاضر شوي وو، او جابر بن عبدالله بن رئاب د هغوی شپږم وُ چې پدې کال نه وُ راغلی، او ددې دوولسو کسانو د پاتې اوو کسانو نومونه دا دي:

۱. معاذ بن الحارث بن عفراء له بني النجار کورنۍ نه	(خزرج)
۲. ذکوان بن عبدالقیس له بني زریق کورنۍ نه	(خزرج)
۳. عباده بن الصامت له بني غنم کورنۍ نه	(خزرج)
۴. یزید بن ثعلبه د بني غنم له ملګرو (حلیفانو) نه	(خزرج)
۵. عباس بن عباده بن نضله له بني سالم کورنۍ نه	(خزرج)
۶. ابو الهیثم بن التیهان له بني عبدالاشهل کورنۍ نه	(اوس)
۷. عویم بن ساعده له بني عمرو بن عوف کورنۍ نه	(اوس)

لدې کسانو نه یوازې دوه وروستي له اوس قبیلې څخه وو، نور ټول د خزرج قبیلې غړي وو.[1]

دې کسانو په منی کې له عقبې سره خوا کې له رسول اکرم(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) سره ملاقات وکړ، او له رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) سره یې د داسې خبرو بیعت وکړ، چې بیا وروسته یعنی د مکې د فتحې په وخت کې له ښځو نه د همغه خبرو بیعت واخیستل شو، او دې بیعت ته بیعه النساء (د ښځو بیعت) ځکه وایي چې د بیعت بندونه (مادې) لکه د ښځو د بیعت د بندونو او مادو په شان وې.

---

[1]. رحمة للعالمین ۸۵/۱. ابن هشام ۱/ ۴۳۱_ ۴۳۲_۴۳۳.

امام بخاري له عباده بن صامت نه روايت کوی وايي: رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) وفرمايل: **[تعالوا بايعوني على ألا تشركوا بالله شيئًا، ولا تسرقوا، ولا تزنوا، ولا تقتلوا أولادكم، ولا تأتوا ببهتان تفترونه بين أيـديكم وأرجلكـم، ولا تعصوني في معروف، فمن وفي منكم فأجره على الله ، ومن أصاب من ذلك شـيئًا فعوقب به في الدنيا، فهو له كفارة، ومن أصاب من ذلك شيئًا فستره الله ، فأمـره إلى الله ؛ إن شاء عاقبه، وإن شاء عفا عـنه]. قـال: فبايعتـه ـ وفي نسـخة: فبايعناه ـ على ذلك.**

[راشئ له ماسره پدې بیعت وکړئ چې : له الله تعالی سره به هیڅ شریک نـه نیسـئ، غلا به نه کوئ، زنا به نه کوئ، خپل اولادونه بـه نـه وژنـئ، بهتـان بـه نـه کوئ، په ښو کارونو کې به زما نافرماني نه کوئ، چا چې پدې خبرو پوره عمل وکړ نو اجر يې په خدای دی، او که څوک لدې امورو نـه د کـوم يـوه مرتکـب شـو يعنـی پـدې هکلـه يې په کوم څه کې زما له امر نه سرغړونه وکړه او بیا يې په دنیا کې د همغه عمل جزا ولیـده، نو همدا دده لپاره کفاره ده، او که چا پدې امورو کې کوم یـو تـر سره کړ یعنـی لـه دې کارونونه د یوه کار مرتکب شو، بیا الله تعالی د هغه پرده وکړه، نـو دده معاملـه لـه الله تعالی سره ده که د جزا اراده يې وکړه نو جزا به ورکړي، او که يې د عفوې اراده وکړه، نو عفوه به ورته وکړي. عباده بن صامت وايي نو پدې شیانو مې بیعت ورسره وکړ، او په بل نسخه کې د جمعې په صیغه راغلي یعنې: نو پـه همـدې شـیانو مـو بیعـت ورسره وکړ.[1]]

د اسلام سفیر په مدینه کې

کله چې بیعت سرته ورسید او د حج موسم هم تیر شو، نو رسول اکرم(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) له هغو خلکو سره مـدینې تـه خپـل لومړنی سفیر واستاوه، تر څو مسـلمانانوته د اسـلام احکـام او هـدايات ور زده کـړي او د مشـرکینو پـه مینـځ کـې د اسلام تبلیغ وکړي. رسول اکرم(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ددې دنـدې لپـاره د سابقین اولین له جملې نه یو ځوان انتخاب کړ چې نـوم يـې مصـعب بـن عمیـر عبـدري (رضي الله عنه) وٶ.

[1] . صحیح البخاري، باب علامة الايمان، حب الانصار ١ /٧، باب و فود الانصار ١/ ٥٥٠، ٥٥١ دلته را نقل شوی لفظ له همدې باب نه دی). باب قوله تعالی: (اذا جاءك المؤمنات) ٧٢٧/٢ باب الحدود، کفارة ٢/ ١٠٠٣

(c) ketabton.com: The Digital Library

لويه کاميابي

کله چې مصعب بن عمير يثرب ته ورسيد نو د اسعد بن زراره (رضي الله عنهما) په کورکې يې واړول، دوی دواړو په ډيره مينه او جوش او خروش سره د اسلام تبليغ کاوه، مصعب بن عمير (رضي الله عنه) د مقرئ په نامه مشهور شو.(مقرئ يعنی ويونکی هغه وخت به يې استاذ او معلم ته مقرئ ويل).

د دعوت او تبليغ په ډگر کې د مصعب (رضي الله عنه) له سترو کاميابيو څخه يوه دا ده چې يو ځل اسعد بن زراره (رضي الله عنه) هغه د بني عبدالاشهل او بني ظفر ځای ته ور ووست، هلته د بني ظفر د يوه باغ په د ننه کې له مرق نومي څاه سره کيناستل. څه شمير مسلمانان ورته راټول شول، هغه وخت د بني عبدالاشهل دواړه سرداران سعد بن معاذ او اسيد بن حضير مشرکان وو او لا تر اوسه په اسلام نه وو مشرف شوي. دوی دواړه چې کله لدينه خبر شول، نو سعد د بني عبدالاشهل بل سردار اسيد ته وويل: لاړ شه او دغه دواړه (مصعب او اسعد (رضي الله عنهما) ښه تهديد کړه او زمونږ ځای ته له راتلو نه يې منع کړه ځکه دوی دواړه راغلي تر څو زمونږ کمزوري کسان بې لارې او خراب کړي، او که چيرې اسعد بن زراره (رضي الله عنه) زما د خاله (ترور) زوی نه وای نو دا کار ما پخپله کاوه.

پدې سره اسيد خپله نيزه واخيسته او د دوی په لور ور روان شو، او کله چې د اسعد (رضي الله عنه) سترې ورباندې ولگيدلې نو مصعب (رضي الله عنه) ته يې وويل: دا دی د خپل قوم سردار را روان دی، دده په هکله له الله تعالی سره ريښتينولي غوره کړه. مصعب (رضي الله عنه) ورته وويل: که کيناست نو خبرې به ورسره وکړم. اسيد راغی، دوی ته ودريد او سختې سختې خبرې يې ورته وکړې ورته ويې ويل: تاسې د څه پخاطر دلته راغلي يئ؟ راغلي يئ تر څو زمونږ کمزوري کسان احمقان جوړ کړئ؟ که خپل ژوند درته گران وي، نو له مونږ ته ليرې شئ! مصعب (رضي الله عنه) ورته وويل: بده به نه وي که لږ څه کينې او زما خبرې واورې، که دې کومه خبره خوښه شوه، نو قبوله به يې کړې او که دې خوښه نه شوه، نو مه يې منه. حضرت اسيد ورته وويل: د انصاف خبره دې وکړه، خپله نيزه يې ودروله او کيناست. مصعب (رضي الله عنه) د اسلام خبره ورته وکړه او قرآنکريم يې ورته ولوست، هغه وايي: قسم په خدای مخکې لدينه چې حضرت اسيد خبرې وکړي مونږ يې په مخ کې د اسلام رڼا وليدله، بيا يې وويل: دا څومره ښکلی او خوږ کلام دی؟ دا راته ووايئ چې که څوک پدې دين کې شامليدل وغواړي، نو څه به کوي؟

هغوی ورته وويل: لومړی غسل وکړه، پاکې جامې واغونده، بيا د حق او شهادت کلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووايه، او دوه رکعته لمونځ ادا کړه. حضرت اسيد پاڅيد غسل يې وکړ، جامې يې پاکې کړې، د شهادت کلمه يې وويله او دوه رکعته لمونځ يې وکړ، پدې پسې يې دا خبره وکړه: ما پسې يو بل شخص هم دی، که چيرې هغه ستاسې متابعت غوره کړ، نو د هغه قوم به ټول په تاسې پسې روان شي او له دوی نه به هيڅوک هم ستاسې مخالفت ونکړي، زه اوس هغه تاسې ته رالېږم. سعد بن معاذ ته اشاره ده.

بيا حضرت اسيد (رضي الله عنه) خپله نيزه واخيستله او سعد بن معاذ ته ورغی، هغه له خپل قوم سره په ديره کې ناست وُ، سعد چې کله هغه وليد نو وې ويل: قسم په خدای دا چې په کوم مخ تللی وُ په هغه بيرته ندی راغلی. حضرت اسيد (رضي الله عنه) راورسيد، نو سعد بن معاذ وپوښته چې څه دې وکړل؟

ده ورته وويل: ما له هغو دواړو سره خبرې وکړې، خو قسم په خدای چې څه مشکل مې پکې ونه ليد، ما هغوی منع کړل، او دوی راته وويل څه چې ستا خوښه وي هغه به کوو. او بله دا چې زه خبر شوم بني حارثه راوتلي تر څو اسعد بن زراره ووژني، او دا پدې خاطر چې هغوی پدې خبر دي اسعد ستا د ترور زوی دی او غواړي پدې ډول له تا سره خپل ترون مات کړي. سعد بن معاذ چې دا خبرې واوريدلې، قهر او غوسې په سر واخيست فوراً راپاڅيد، خپله نيزه يې راواخيستله او د هغوی دواړو په خوا ورغی، خو کله يې چې هغوی ډاډه وليدل پوه شو چې پدې خبره سره اسيد غوښتل چې هغه (سعد) د دوی خبرې واوري، او کله چې ښه ورلنډ شو ورته ودريد او دوی دواړو ته يې ډيرې سپورې ستوغې وې ويلې بيا يې اسعد بن زراره (رضي الله عنه) ته وويل: اې ابو امامه! قسم په الله که زما او ستا تر مينځ خپلوي نه وای، نو بيا به تا له مانه دا طمعه او اميد نه وُ کړی، ته راځې او زمونږ په کلي او کور کې داسې کارونه کوې چې زمونږ نه خوښيږي؟

لدينه مخکې حضرت سعد، حضرت مصعب (رضي الله عنهما) ته ويلي وُ: دا دی داسې سردار درته را روان دی چې تر شا يې ټول قوم ولاړ دی که چيرې ده ستا پيروي غوره کړه ټول قوم به يې ستا پيروان ګرزي. همدلته وه چې مصعب (رضي الله عنه) ورته وويل: مهرباني وکړه لږ کينه او زما څو خبرې واوره، که د کومه خبره خوښه شوه قبوله به يې کړې، او که د خوښه نه وه نو مه يې منه! سعد بن معاذ په ځواب کې ورته وويل: د انصاف خبره دې وکړه، بيا يې خپله نيزه ودروله او کيناست. حضرت مصعب (رضي الله عنه) اسلام ورته بيان کړ او د قرآنکريم تلاوت يې ورته وکړ. وايي: قسم په خدای مخکې لدينه چې څه ووايي مونږ يې په مخ کې د اسلام رڼا وليدله، بيا يې راته وويل: کله چې اسلام منئ نو څه کوئ؟ دوی دواړو ورته وويل: ته لومړی غسل وکړه، خپلې جامې پاکې کړه، بيا د حق او شهادت کلمه ووايه او ورپسې دوه رکعته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ ادا کړه. حضرت سعد بن معاذ (رضي الله عنه) هم پاڅيد او دا ټول کارونه يې تر سره کړل. بيا يې خپله نيزه واخيستله او د خپل قوم په لور ور روان شو، هغوی چې وليد يو بل ته يې وويل: قسم په خدای په کوم مخ چې تللی ؤ په هغه بيرته ندی راغلی، او چې مجلس ته را ورسيد نو وې ويل: اې بني عبدالاشهل! ستاسې په مينځ کې زما مقام او معامله څنګه ده؟ دوی ورته وويل: ته زمونږ سردار يې، او له مونږ ټولو نه د پاخه نظر خاوند، او له مونږ ټولو نه برکتي او زمونږ نماينده او سرپرست يې. نو ده ورته وويل: ښه واورئ، ستاسې ټولو (نارينه او ښځو) سره تر هغې زما خبرې حرامې دي تر څو مو په الله تعالی او د هغه په رسول(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ايمان نه وي راوړی. د سعد بن معاذ (رضي الله عنه) ددې خبرې اثر دا ؤ چې تر ماښامه پورې دده ټول قوم نر او ښځې په اسلام مشرف شول، يوازې يوه کس چې (اصيرم) نوميده اسلام رانه ووړ هغه هم بيا وروسته د احد په جګړه کې مسلمان شو د الله په لار کې يې جګړه وکړه او پداسې حال کې په شهادت ورسيد چې الله تعالی ته يې يوه سجده هم نه وه کړې. رسول اکرم(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) دده په هکله فرمايلي: ((عمل قليلا و اجر کثيرا)) يعنی نوموړی عمل کم کړی، خو اجر يې زيات تر لاسه کړ.حضرت مصعب (رضي الله عنه) تر هغې پورې د اسعد بن زراره (رضي الله عنه) په کور کې ؤ او د اسلام تبليغ يې کاوه تر څو په انصارو کې داسې کورنۍ پاتې نه شوه چې څو کسان (نر او ښځې) نه وي پکې مسلمان شوي، يوازې د بني اميه بن زيد او خطمه او وايل کورنۍ داسې وې چې څوک نه وو ورنه مسلمان شوي، او دا هم ځکه چې مشهور شاعر قيس بن اسلت د دوی له ألې نه ؤ او دوی به دده خبره په کلکه سره منله، او همدې شاعر دوی د خندق تر غزا (پنځم هجري کال) پورې له اسلام نه بيل او ليرې ساتلي وو. حضرت مصعب بن عمير (رضي الله عنه) د بعثت د ديارلسم کال د د حج له موسم نه مخکې مکې مکرمې ته ستون شو او هلته يې خپل عظيم لاربنود حضرت محمد(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ته د فتحې زيري وارول، او هغه يې د يثرب د خلکو له حال احوال، د دوی له جنګي او دفاعي صلاحيتونو او نورو ښو ښو استعدادونو نه خبر کړ.[1]

[1]. ابن هشام ۴۳۵/۱. ۲۳۲، ۴۳۷. ۴۳۸، ۲ / ۹۰ زاد المعاد ۵۱/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عَقَبه دوهم بیعت

د نبوت د دیارلسم کال د حج په موسم یعنی د (۶۲۲م) کال د جون په میاشت کې د مدینې منورې له اوسیدونکو نه له اویاوو نه زیات مسلمانان د خپل قوم له مشرکانو سره یو ځای د حج ادا کولو پخاطر مکې ته ورسیدل. دا مسلمانان لا په مدینه او یا د مکې په لاره وو چې دا خبره یې سره یاده کړه ترکومه به رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د مکې په غرونو کې لا لهانده او له غمونو او مشکلاتو سره لاس او ګریوان پاتې وي؟

دوی مکې ته له رسیدو نه وروسته په پټه له رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) سره تماس ونیو او پدې سره سلا شول چې د ذي الحجې په دولسمه شپه به په منی او د جمره عقبه خوا کې سره غونډیږي.

اوس راځئ کعب بن مالک الانصاري (رضي الله عنه) ته غوږ شو چې ددې تاریخي غونډې په هکله کومې چې د کفر او اسلام د جګړې مخه یې بدله کړه څه وایي:

((حج ته لاړو، او له رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) سره مو د تشریق منځنې ورځ وعده وټاکله، بالاخره ټاکل شوې شپه را ورسیده، مونږ دا خبره د خپل قوم له مشرکینو نه پټه ساتله، خو یوازې له عبدالله بن عمرو بن حرام سره مو پدې هکله څه خبرې وکړې، نوموړی زمونږ له مشرانو او شریفو خلکو نه شمیرل کیده. مونږ ورته وویل: ابو جابره! ته زمونږ له مشرانو او شریفانو نه یې، مونږ نه غواړو چې د دوزخ په اور کې وسوځې، بیا مو اسلام ته راوباله، او له رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) سره له کړې وعدې نه مو خبر کړ، کعب وایي: نو هغه هم په اسلام مشرف شو او د عقبې په بیعت کې یې ګډون وکړ او د خپل قوم نقیب (استازی) وټاکل شو)).

کعب وایي: ((د نوموړې شپې په سر کې له خپل قوم سره یو ځای پخپله مېنه کې ویده شوو، خو د شپې د دریمې برخې له تیریدو نه وروسته راپاڅیدو او په پټه سره د ټاکل شوي ځای په خوا وخوځیدو تر څو د عقبې خوا کې سره غونډ شوو. زمونږ شمیره دري اویا سړي او دوه ښځې چې یوه یې د بني مازن بن النجار نسیبه د کعب لور (ام عماره) او بله یې د بني سلمه قبیلې اسماء د عمرو لور (ام منیع) وه)).

(c) ketabton.com: The Digital Library

همله ته ټول سره راټول شوو، او د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د راتلو انتظار مو یوست، تر څو تشریف یې راوړ، له ده سره یې تره عباس (رضي الله عنه) هم وُ، نوموړی هغه وخت لا مسلمان شوی نه وُ خو دا یې غوښتل چې د خپل وراره پدې معامله کې برخه ولري او ټینګ عهد ورته واخلي، او ددې غونډې لومړنی خبرې کوونکی هم عباس (رضي الله عنه) وُ.[1]

د خبرو پیل او د عباس (رضي الله عنه) له پلوه د مسئلې په اهمیت رڼا اچول

کله چې د مجلس غړي پوره شول، نو د دیني او عسکري تړون په اړوند خبرې پیل شوې، له ټولو نه مخکې عباس (رضي الله عنه) په پوره صراحت سره د مسئلې د ارزښت او د دوی د مسئولیت د دروندوالي په هکله خبرې وکړې او وېې ویل:

((اې خزرجیانو! -د هغه وخت عربو ټول انصارو یعنی اوس او خزرج دواړو ته خزرجیان ویل – تاسې زمونږ په مینځ کې د محمد(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) مقام او منزل وینئ، مونږ هغه د خپل قوم له مونږ سره په عقیده کې شریکوخلکو نه په امن ساتلی، هغه پخپل قوم کې د عزت خاوند دی، او دلته پخپل وطن کې زمونږ له ملاتړ او حمایې نه برخمن دی، خو هغه غواړي تاسې ته درشي، ستاسې لوري ته میلان لري، نو اوس که چیرې تاسې له ده سره په کړې وعده وفا کوئ، او له مخالفینو نه یې ساتئ، نو سیي ده، تاسې پوه شئ او مسئولیت مو، خو که ستاسې خیال دا وي چې له دې ځای نه له وتو وروسته یې ملاتړ پریږدئ، نو سر له اوس نه یې پریږدئ، ځکه پخپل وطن کې د عزت خاوند او زمونږ له ملاتړ نه برخمن دی)).

کعب وایي: مونږ په ځواب کې ورته وویل: مونږ ستا خبرې واوریدې، نو اوس ته خبرې وکړه یا رسول الله (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم)! او د خپل ځان او رب لپاره پخپله خوښه عهد او تړون واخله [2]. د انصارو له دې ځواب نه دا ښه په ډاګه کیږي چې هغوی د دې عظیم مسئولیت په ادا کولو کې څومره مخلص او ټینګ ولاړ وو، او پدې لاره کې یې د هر راز مشکلاتو زغمولو ته په پوره ایماندارۍ سره اوږه ورکوله. پدې پسې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) خپلې خبرې وکړې، او بیعت

[1]. ابن هشام ۱/ ۴۴۰ - ۴۴۱

[2]. ابن هشام ۱/۴۴۱ - ۴۴۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره وشو.

د بيعت بندونه

امام مالک پدې هکله د جابر روايت په مفصله توګه رانقل کړيدی. جابر وايي: مونږ رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ته وويل: په څه شي بيعت درسره وکړو؟ ويې فرمايل: پدې بيعت راسره وکړئ چې: **[على السمع والطاعة في النشاط والكسل. وعلى النفقة في العسر واليسر. وعلى الأمر بالمعروف والنهي عن المنكر. وعلى أن تقوموا في الله ، لا تأخذكم في الله لومة لائم.وعلى أن تنصروني إذا قدمت إليكم، وتمنعوني مما تمنعون منه أنفسكم وأزواجكم وأبناءكم، ولكم الجنة]**.

١ـ په هر حالت، سستۍ او چالاکۍ (کمزورۍ او پياوړتيا) کې به زما خبرې اورئ او منئ به يې يعنې اطاعت به مې کوئ.

٢ـ په فقر اوشتمنۍ دواړو يا نيستۍ اوهستۍ کې به مال خرڅوئ او مصرفوئ.

٣ـ په نيکۍ به امر او له بدۍ نه به نهي کوئ.

۴ـ د خدای د دين په خاطر راپورته شئ، او پدې لاره کې د هيچا پروا ونه ساتئ.

۵ـ کله چې زه درغلم نو ملاتړ به مې کوئ، او د خپلو ځانونو، ښځو او اولادونو په شان به زما دفاع هم کوئ، او ددې ټولو په بدله کې زه د جنت وعده درکوم.[1]

د کعب په هغه روايت کې چې ابن اسحاق راوړی دی يوازې وروستی بند ذکر شويدی او هغه داسې دی چې: کعب وايي: نو بيا رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) خبرې وکړې، د قرآنکريم له تلاوت، د الله لور ته له بلنې او اسلام ته له ترغيب او هڅونې وروسته يې وفرمايل: **[أبايعكم على أن تمنعوني مما تمنعون منه نسائكم وأبناءكم]**.پدې بيعت درنه اخلم چې زما داسې دفاع او ملاتړ وکړئ لکه څرنګه چې دخپلو ښځو او اولادونو دفاع کوئ. نو براء بن معرور په خپل لاس دده مبارک لاس ونيو او وې ويل: قسم په هغه ذات چې ته يې په حقه نبي را استولی يې چې د خپلو اولادونو په شان به دفاع درنه کوو، له مونږ نه بيعت واخله اې د الله رسوله ! مونږ د جنګ بچيان يو، وسله زمونږ سينګار ده، دا مونږ ته له پلرونو نه په ميراث را پاتې ده.

---

[1]. امام احمد دا په حسن اسناد را نقل کړيدی، حاکم او ابن حبان دا روايت صحيح بللی دی، د عبدالله النجدي مختصر سيره الرسول نومی کتاب **۱۰۵** مخ هم وګګوره، ابن اسحاق هم له عباده بن الصامت نه دې ته ورته روايت راوړی خو په هغه کيګ دا ماده زياته ده چيګ وايي: د حکومت پخاطر به له حاکمانو سره مخالفت نه کوو. ابن هشام ١/ **۴۵۴**

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوي وايي: ابو الهيثم بن التيهان د براء خبرې ور پرې کړې او وويل: اې رسول الله (ص)! زمونږ او يهودو تر منځ اوس ښې اړيکې دي، خو زمونږ هغه غوڅوو، هسې نه چې اوس مونږ دا اړيکې هم غوڅې کړو، بيا ته له فتحې او برې نه وروسته مونږ په ډاګ پريږدې او بيرته خپل قوم ته راشې؟ رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) تبسم وکړ او ويې فرمايل: [بل الدَّمُ الدَّمُ، والهَدَمْ الْهَدَمُ، أنا منكم وأنتم منى، أحارب من حاربتم، وأسالم من سالمتم]. نه، داسې نده ستاسې وينه زما وينه، او ستاسې تباهي زما تباهي ده، زه د ستاسې او تاسې زما يئ، له چا سره چې تاسې جګړه کوئ زه هم ورسره جنګيږم، او له چاسره چې سوله کوئ نو زه هم ورسره سوله کوم.[1]

د بيعت په هکله نور ټينګار

وروسته له دې چې د بيعت د شرطونو په هکله خبرې وشوې او خلکو يې د تړون اراده وکړه. د لومړي ډلې مسلمانانو له جملې نه دوه هغه کسان چې د نبوت په (۱۱) او (۱۲) کال يې اسلام راوړی وُ يو په بل پسې پاڅيدل تر څو خپل قوم ددې بيعت له اهميت او خطر نه يو ځل بيا خبر کړي، چې هغوی له بيعت کولو نه مخکې ښه پوه شي، او په پټو سترګو او ناپوهۍ کې دا مسئوليت په غاړه وانخلي او تر څو دا معلومه کړي چې قوم يې پدې لاره کې څومره قربانۍ ورکولو ته تيار دی.

ابن اسحاق وايي: کله چې خلکو د بيعت کولو اراده وکړه عباس بن عباده بن نضله وويل: اې خلکو آيا تاسې پوهيږئ چې لدې سړي سره د څه بيعت کوئ؟ دوی وويل: هو. ده ورته وويل: تاسې ددې بيعت ورسره کوئ چې له ټولو خلکو سور پوټوکو او تور پوټوکو سره به جنګيږئ نو که ستاسې دا خيال وي چې د خپلو مالونو له مکملې تباهۍ او د مشرانو له وژلو نه وروسته د هغه ملاتړ پريږدئ، نو همدا اوس يې پريږدئ، ځکه هغه وخت دده له ملاتړ نه لاس اخيستل د دنيا او آخرت تباهي او رسوايي ده، او که دا اراده لرئ چې د مالونو له تباهۍ او سردارانو له مرګ سره سره به له ده سره پخپل تړون وفا کوئ، نو بيا يې له ځان سره واخلئ، ټينګ يې کړئ ځکه دا د دنيا او آخرت خير او ګټه ده.

---

[1]. ابن هشام ۴۴۲/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی وویل: پدې لاره کې مونږ د مالونو د تباهۍ مشرانو او رهبرانو د مرګ ژوبلې خطر په ځان منو، یا رسول الله (ص)! دا راته ووایه که مونږ پدې وفا وکړو، نو ددې په بدله کې به زمونږ لپاره څه وي؟ ده وفرمایل: ددې په بدله کې د تاسې لپاره جنت دی.
دوی وویل: لاس دې را اوږد کړه، ده(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) خپل مبارک لاس ور اوږد کړ او دوی بیعت ورسره وکړ.[۱]
او د جابر په روایت کې راځي (وېې ویل): پاڅیدو تر څو بیعت ورسره وکړو کله یې چې اسعد بن زراره لاس ونیو، نوموړی تر ټولو کشر و او وېې ویل: لږ تم شئ اې د یثرب خلکو، مونږ دده حضور ته د حاضرۍ پخاطر دا اوږد سفر لدې یقین او باور سره کړی چې بیشکه هغه د الله رسول دی، نن ورځ دده وتل له ټولو عربو سره د مقاطعې او دښمنۍ معنی لري، دا ستاسې د سردارانو د مرګ او تورو چلولو غوښتنه کوي که تاسې دې قربانۍ ته تیار وئ، نو درسره واېې خلئ، خدای به اجر درکوي، او که چیرې تاسې پخپلو ځانونو ویریږئ نو بیا یې پریږدئ او دا به د الله په وړاندې ستاسې څه نا څه مقبول عذر وي.[۲]

د بیعت تړون

د بیعت په شرطونو او بندونو له موافقې او له یاد شوي تاکید وروسته د بیعت سلسله په مصافحې (لاس ورکولو) سره پیل شوه. جابر د اسعد بن زراره د خبرو له روایت نه وروسته وایي: نو هغوی وویل: اې اسعده! لاس دې لیرې کړه، قسم په خدای چې مونږ دا بیعت حتماً کوو او بیا یې نه ماتوو[۳]. پدې سره اسعد پوه شو چې قوم یې پدې لاره کې څومره قربانۍ ورکولو ته تیاردی، دی له دې پلوه ډاډه او مطمئن شو، نوموړی د بیعت کوونکو دیني رئیس و ځکه د مصعب بن عمیر ملګری داعي و او له ټولو نه لومړی همده بیعت وکړ. ابن اسحاق وایي: بنو النجار دا ګومان کوي چې ابو امامه اسعد بن زراره لومړنی کس و چې له رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) سره یې د بیعت لاس ورکړ.[۴]
وروسته عام بیعت پیل شو، جابر وایي: مونږ یو یو ورپاڅیدو او بیعت به مو کاوه، په

(1). ابن هشام ۴۴۲/۱
(2). د امام احمد له خوا د جابر په روایت نقل شوی حدیث
(3). پخوانی مصدر
(4).ابن اسحاق وایي: بنو عبدالاشهل وایي: چیګ لومړنی بیعت کونکی ابو الهیثم بن التیهان دی او کعب بن مالك وایي: لومړنی کس چی بیعت یی وکړ براء بن معرور وُ (ابن هشام ۱/ ۴۴۷) خو زه وایم: شاید دوی به د بیعت کوونکو او رسول الله (ص) تر مینحګ تیری شوی خبریګ بیعت ککنګي، خو سییګ دا ده چیګ لومړنی بیعت کوونکی اسعد بن زراره دی. و الله اعلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مقابل کې به یې د جنت وعده راکوله.[۱]
خو د هغو دوو ښځو چې هلته موجودې وې بیعت یوازې زباني ؤ ځکه رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) له پردی ښځې سره کله هم لاس ندی ورکړی.[۲]

د دوولسو مشرانو (استازیو) ټاکل

د بیعت له تکمیل نه وروسته رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د دوولسو کسانو د انتخاب غوښتنه وکړه، دا کسان به د خپل قوم مشري او د بیعت د بندونو د تطبیق او تنفیذ مسئولیت په غاړه لري. دوی ته یې وفرمایل: تاسې له خپل مینځ نه دوولس کسه وټاکئ چې دوی به د خپل قوم استازي او د هغوی له طرفه مسئول وي، نو فوراً دا دوولس کسه وټاکل شول، چې نه (۹) یې د خزرج او (۳) د اوس قبیلې ځخه وو.

د خزرج نقیبان (استازي):
۱_ اسعد بن زراره بن عدس.
۲_ سعد بن الربیع بن عمرو.
۳_ عبدالله بن رواحه بن ثعلبه.
۴_ رافع بن مالک بن العجلان.
۵_ البراء بن معرور بن صخر.
۶_ عبدالله بن عمرو بن حرام.
۷_ عباده بن الصامت بن قیس.
۸_ سعد بن عباده بن دلیم.
۹_ المنذر بن عمرو بن خنیس.

د اوس قبیلې نماینده ګان:
۱_ اسید بن حضیر بن سماک.
۲_ سعد بن خیثمه بن الحارث.

---

(۱).مسند امام حمد.
(۲). صحیح مسلم باب کیفیة بیعة النساء ۱۳۱/۲ مخ وګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳_ رفاعه بن عبدالمنذز بن زبیر.[۳]
دا هم ویل کیږي چې دا وس دریم نماینده ابو الهیثم بن التیهان وُ. کله چې دا دوولس کسه وټاکل شول، نو رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) له دوی نه د رئیسانو او مسئولینو په حیثیت یو بل تړون هم واخیست، او داسې یې ورته وفرمایل:
[أنتم على قومكم بما فيهم كفلاء، ككفالــة الحواريين لعيسى ابن مريم، وأنا كفيل على قومي] تاسې د خپل قوم داسې استازي او کفیلان یئ لکه څرنګه چې حواریون د عیسی (علیه السلام) کفیلان وو، او زه د خپل امت یعنی مسلمانانو کفیل یم. دوی وویل: هو، سمه ده.[۱]

شیطان د تړون راز افشا کوي

تړون او بیعت ترسره شو، خلک د خوریدو په حالت کې وو، په همدې وخت کې یوه شیطان د تړون او بیعت راز افشا کړ، خو څرنګه چې غونډه تقریباً پای ته رسیدلې وه او دا ممکنه نه وه چې د قریشو مشران په پټه سره خبر کړي تر څو بیعت ته حاضر شوي کسان په نابره توګه راګیر کړي، نو دا شیطان په یوه هسک ځای ودرید او په ډیر لوړ آواز یې چیغه کړه، اې خلکو! اې ددې کورونو اوسیدونکو! محمد(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) او ورسره بې دینان – له خپل دین نه اوړیدلي – کسان وګورئ، چې ستاسې سره د جګړې پخاطر راټول شویدي.
رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) وفرمایل: **[هذا أزَبُّ العقبة، أما والله يا عدو الله لأتفرغن لك. ثم أمرهم أن ينفضوا إلى رحالهم]**. (دا ددې عقبې شیطان دی، اې د الله دښمنه! واوره، زه اوس درته وزګاریږم) بیا یې حاضرو کسانو ته امر وکړ چې خپلو مېنو ته لاړ شي.[۲]

له قریشو سره د مقابلې لپاره د انصارو تیاري

د شیطان ددې آواز په اوریدو سره عباس بن عباده بن نضله وویل: ((قسم په هغه ذات

---

[۳]. زبیر په ب سره ، که څګه هم حګینو په ن یعنی زنیر ذکر کؤیدی، او یو شمیر مور خینو د رفاعه په حګای د ابوالهیثم بن تیهان نوم راوؤی دی.
[۱]. زاد ابن هشام ۱/۴۴۳ -۴۴۴- ۴۴۲
[۲]زاد المعاد ۵۱/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ته يې په حقه رسول راليږلی يې، که ته وغواړې نو مونږ به سبا د منی پر اوسيدونکو د تورو حمله وکړو)).

رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ورته وفرمايل: **[لم نؤمر بذلك، ولكن ارجعوا إلى رحالكم]** تر اوسه ددې اجازه نه ده راکړل شوې، خپلو مېنو ته ستانه شئ. بيا دوی هم ستانه او همّلته خپلو ځايونو کې ويده شول.[1]

قريش د يثرب مشرانو ته خپل احتجاج رسوي

دې آواز د قريشو غم او غصه راوپاروله، ځکه دوی ښه پوهيدل چې پردوی او د دوی پر مالونو به د داسې يوه بيعت اغيزه او اثر څه وي، نو کله چې سهار شو د قريشو له مشرانو نه يوه لويه ډله خلک د يثربيانو مېنې ته ورغلل تر څو هغوی ددې بيعت په هکله له خپل عکس العمل او احتجاج نه خبر کړي، او داسې يې ورته وويل: ((خزرجيانو! مونږ خبر شوي يو چې تاسې راغلي يئ تر څو زمونږ ملګری لدې ځای نه وباسئ او له مونږ سره د جګړې بيعت مو هم ورسره کړيدی، خو قسم په خدای چې مونږ د ټولو عربي قبيلو په نسبت ستاسې سره جګړه بده ګڼو)).[2]

خو څرنګه چې دخزرج مشرکان لدې مسئلې څخه نه وو خبر، ځکه دا بيعت د شپې په تياره کې په ډيره پټه ترسره شوی وُ، يو ځل راپورته شول، قسمونه يې خوړل چې هيڅ داسې پيښه په مينځ کې نشته او مونږ لدې نه هيڅ خبر نه لرو. بالاخره د قريشو وفد عبدالله بن ابي بن سلول ته ورغی، هغه هم ورته وويل: چې دا خبره دروغ ده، داسې څه ندي تر سره شوي، او دا هم امکان نلري چې زما قوم دې له مانه پټ داسې کار وکړي، که هلته مدينه کې هم وم، زما قوم زما له مشورې پرته داسې کار نه کوي. مسلمانانو هم يو بل ته وکتل، او چپ ناست وو پدې هکله يې هيڅ هم ونه ويل: قريشو هم د مشرکانو خبره ومنله، او بې فايدې ستانه شول.

د بيعت د خبر په هکله د قريشو باور او د يثربيانو تعقيبول

د قريشو مشران د دوی له مېنی نه پداسې حالت کې ستانه شول، چې د بيعت د خبر

---

[1]. ابن هشام ۴۸۸/۱

[2]. ابن هشام ۱/ ۴۴۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دروغوالي څه نا څه یقیني شوي وو، خو سر بیره پر دې پدې لټه کې وو چې سیې معلومات لاسته راوړي او پدې هکله یې خپله پلټنه جاري وساتله. بالاخره پدې باوري شول چې د بیعت خبر سیې دی، خو دا داسې وخت ؤ چې حاجیان ټول د خپلو وطنونو په لور خوځېدلي وو. په هر ترتیب د قریشو سپاره په یثربیانو پسې ووتل، مخکې لاړل تر څو سعد بن عباده او منذر بن عمرو یې ولیدل، تعقیب یې کړل منذر ورنه وتښتید، خو سعد یې ونیو، لاسونه یې له ورمیږه سره دده د کجاوې په رسۍ وتړل، تر وهلو او ټکولو لاندې یې ونیو ویښتان یې کشول او په کښولو کښولو یې مکې ته ورساوه. هلته مطعم بن عدي او حارث بن حرب بن امیه ولید او د دوی له بنده یې آزاد کړ، ځکه سعد به په مدینه کې د دوی له قافلو نه ملاتړ کاوه. انصار چې پوه شول سعد ورنه پاتې شویدی، نو پدې سره سلا شول چې بیرته ورپسې ورشي، خو دوی لا خوځېدلي نه وو چې هغه ورته راورسید، او ټول یو ځای مدینې ته ورسیدل.[1]

دا و د عقبې دویم بیعت چې د لوی بیعت په نامه یادیږي، دا بیعت پداسې حالت کې ترسره شو چې د مسلمانانو زړونه یو له بل سره له مینې او محبت نه ډک وو، او پدې لاره کې په پوره همت او میړانه سره هر راز قربانۍ ورکولو ته چمتو وو. د مدینې مسلمان په مکه کې پخپل مسلمان ورور باندې شفقت کوي، زړه وربادې سیځي، غم شریکي ورسره کوي، د هغه چا په وړاندې چې د مکې پر مسلمان ظلم کوي خپل قهر او غوسه څرګندوي، لنډه دا چې د خپل دیني ورور سره په هر څه کې ځان ګډ او شریک بولي. دا مینه او محبت هسې هم نه و چې د وخت په تیریدو سره له مینځه لاړ شي، ځکه ددې مینې سبب او مصدر پر الله، رسولانو او کتابونو باندې ایمان ؤ، داسې ایمان چې هیڅ ظالم او جابر یې د مینځه وړلو توان او قدرت نلري. دا داسې ایمان ؤ چې د عمل او عقیدې په ډګر کې به یې داسې کارنامې ترسره کولې چې د عادي بشر له وسه ندي پوره او پدې ایمان سره د هغه وخت مسلمانانو داسې کارونه او قهرمانۍ ترسره کړې چې نه یې اوس مثال شته، نه پخوا او نه به یې هم په راتلونکې کې مثال ولیدل شي.

[1]. زاد المعاد ۲/۵۱. ابن هشام ۱/۴۴۸–۴۴۹_۴۵۰.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هجرت پيل

وروسته له هغې چې د عقبې دويم بيعت ترسره شو، او اسلام وتوانيد له کفر او جهالت نه ډکې بيديا کې د ځان لپاره مېنه ومومي او د فتحې په درشل پښه کېږدي. -په ربښتيا چې دا د دعوت له پيل نه د اسلام لويه سوبه او لاسته راوړنه وه ـ رسول الله (صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) مسلمانانو ته د هجرت کولو اجازه ورکړه.
دغه وخت د هجرت معنی د ځان د احتمالي نجات او خلاصون پخاطر د ټولو ګټو او مصلحتونو تر پښو لاندې کول، او هر راز مالي قرباني په ځان منل وه. هر هجرت کوونکی به پدې ښه پوهيده چې سر يې هم په باوري توګه په امن ندی، کيدای شي د لارې په سر او يا پای کې ووژل شي، راتلونکې يې هم مجهول او نامعلوم دی، خدای خبر چې سبا به له څه ډول مشکلاتو او کړاوونو سره مخ کيږي.
مسلمانانو د هجرت سفر پيل کړ، دا ټول تکليفونه يې په ځان ومنل، مشرکينو هم د خطر په درک کولو سره زيار ايسته د دوی د هجرت مخه ونيسي، راځئ پدې اړه لاندې خبرې واورو:
١. لومړنی مهاجر ابو سلمه وه- ابن اسحاق وايي: نوموړي د عقبې له دويم بيعت نه يو کال وړاندې هجرت کړی وه – کله چې ده د هجرت اراده وکړه، نو خپله ښځه او زوی هم يې له ځان سره روان کړل، خو خسرګنۍ يې ورته وويل: د خپل ځان په هکله څه نه شو درته ويلی، خو دا ستا ښځه چې زمونږ خپله ده، څنګه يې درسره پريږدو چې ليرې وطن ته يې بوزې؟ همدا وه چې ښځه يې ورنه ستنه کړه. پدې وخت کې د ابو سلمه کورنۍ په غوسه شوه او وې‌ی ويل: مونږ هم خپل ماشوم نه پريږدو چې له مور سره يې ستاسې سره وي. د دواړو قبيلو خلکو ماشوم ونيو يو له بل نه يې را کاږه تر څو د ماشوم لاس ووت او بيا د ابو سلمه کورنۍ واخيست، او ابو سلمه يوازې د هجرت لاره ونيوه لاړ. ښځه به يې هر سهار له کوره وته او ابطح نومې ځای ته به تلله او ترماښامه به يې هلته ژړل، پوره يو کال يې همداسې بده ورځه وه. بالاخره يې د خپلوانو له جملې نه ديوه تن زړه وربانديې وسوځيده او نورو ته يې وويل: دا مسکينه پريږدئ، له زوی او ميړه نه مو جدا کړيده! نو دوی ورته وويل: که غواړې خپل ميړه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورشي، تلی شئ، لاړه شه، همغه وه چې دې خپل زوی د میړه له پلرګنی نه بیرته راواخیست، او د مدینې په لور وخوځیده. هو، دې اوږد سفر ته یې چې تقریباً پنځه سوه کیلو متره اوږد و په یوازې صورت ملا وتړله. لاړه پسې لاړه تر څو تنعیم ته ورسیده هلته عثمان بن طلحه بن ابي طلحه ولیده، د حال احوال له پوښتنې وروسته ورسره روان شو تر څو قباء ته ورسیدل هلته یې ورته وویل: میړه دې دلته دی، ورشه، او دی پخپله بیرته مکې ته روان شو.[1]

۲- هغه وخت چې صهیب د هجرت نیت وکړ، د قریشو کفارو ورته وویل: ته چې کله دلته راغلی یو حقیر او ناداره سړی وې، همدلته د مال او شتمنۍ خاوند شوې، اوس غواړې دلته ګټلی مال له ځان سره یوسې، دا کله هم نه شي کیدلی. صهیب په ځواب کې ورته وویل: که زه خپل مال تاسې ته درکړم، نو بیا مې پریږدئ چې ولاړ شم؟ دوی وویل: هو. ده ورته وویل: ځه زما مال ستاسې شو. دا خبره رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ته ورسیده نو ویې فرمایل: صهیب ګټه کړې، صهیب ګټه کړې.[2]

۳- عمر بن الخطاب، عیاش بن ابي ربیعه او هشام بن العاصي بن وائل یو ځای سره وټاکه چې سهار به هملته سره غونډیږي بیا به مدینې ته هجرت کوي، خو سهار عمر او عیاش راغلل او هشام ورنه وګرزول شو. او کله چې دوی دواړه قباء ته ورسیدل ابوجهل او ورور یې حارث راغلل او عیاش ته یې وویل: مور دې قسم خوړلئ چې تر هغې به نه سر مومنځوی او نه به سیورې ته کیني تر څو یې ته نه وې لیدلی، نو د عیاش زړه پرې وسوځید ورته خفه شو.- د دوی دری واړو مور یوه وه - پدې وخت کې عمر (رضي الله عنه) ورته وویل: عیاشه! دوی غواړي تا له خپل دین نه واړوي، متوجه اوسه، مور دې که له سپږو نه په عذاب شي حتماً به خپل سر ږومنځ کړي، او که ګرمي یې پسې واخلي خوامخوا به سیورې ته ځي. خو عیاش تصمیم ونیو چې له دوی سره بیرته مکې ته لاړ شي، تر څو د خپلې مور قسم ریښتونی کړي، نو عمر ورته وویل: اوس چې دا اراده لرې، نو دا زما اوښه درسره بوزه، دا ډیره ښه ارامه او چټکه اوښه ده، مه ورنه کوزیږه که چیرې دې د خلکو له طرف نه څه شکمن حرکت ولید فوراً را تښته. بیا دری واړه روان شول، په لاره کې ابو جهل ورته وویل: قسم په خدای چې دا زما اوښه سرکشه ده، څه کیږي که زه هم ستا سره سپور شم؟ عیاش وویل: سیي ده، اوښې یې ودرولې بیا یې چو کړې، په همدې وخت کې دواړو (ابوجهل او حارث)

---

[1]. ابن هشام ۱/ ۴۲۸ – ۴۲۹ - ۴۷۰

[2]. ابن هشام ۱/۴۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناڅاپي حمله ورباندې وکړه راويې نيو، ټينګ يې وتاړه، او مکې ته يې يوړ، هلته يې خلکو ته وويل: تاسې هم له خپلو بې عقلانو سره داسې چلن وکړي لکه څرنګه چې مونږ له خپل دې جاهل سره وکړ.[1]

دا ډول ؤ له هجرت کوونکو سره د مشرکينو چلن، خو سربيره پردې هم مسلمانان يو په بل پسې له مکې نه ووتل او د عقبې له دويم بيعت نه يوازې دوى مياشتې او څو ورځې تيرې شوې وې چې په مکه کې له رسول الله (صلى الله عليه واله وصحبه وسلم)، ابوبکر، علي او له هغو مسلمانانو نه پرته چې مشرکينو په زور نيولي وو، بل مسلمان نه ؤ پاتې شوى. ابوبکر او علي (رضي الله عنهما) د رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) په امر دلته پاته شوي وو، رسول(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) او ابوبکر (رضي الله عنه) د سفر تياري نيولې وه، خو پدې انتظار ؤ چې کله به ورته د وتو امر کيږي.[2]

امام بخاري له حضرت عايشي (رضي الله عنها) نه روايت کوى فرمايي: رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) مسلمانانو ته وويل: **[أني أريت دار هجرتكم، ذات نخل بين لابَتَيْن]** ما ته ستاسې د هجرت ځاى رابنودل شويدى، د لارې د دوو غرونو تر مينځ يوه نخلستاني علاقه ده. پدې پسې مسلمانانو مدينې ته هجرت وکړ، د حبشې مهاجرين هم ټول مدينې ته راغلل، ابوبکر (رضي الله عنه) هم مدينې ته د سفر تياري ونيوله، خو رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) ورته وفرمايل: **[على رِسْلِك، فأني أرجو أن يؤذن لي]**. لږ څه صبر وکړه، هيله ده ما ته هم د هجرت اجازه راکړل شي. نو ابوبکر (رضي الله عنه) ورته وويل: زما پلار له تا قربان، آيا ته ددې اميد لرې؟ رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) وفرمايل: **[نعم]** هو زه اميد لرم. نو ابوبکر (رضي الله عنه) هم پاتې شو تر څو له رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) سره ملګرى شي. ده دوې اوښې هم برابرې کړې وې او پوره څلور مياشتې يې د سمر ونې پاڼې ورکړې او بنې يې وساتلې.[3]

---

(1). هشام او عياش همداسې د کفارو په قيد کې وو تر څو رسول الله (ص) هجرت وکړ، يوه ورځ يې وفرمايل: څوك به هشام او عياش راخلاص کړي؟ د وليد زوى وليد وويل: زه يې درته راخلاصوم يا رسول الله (ص)! همدا وه چې وليد په پټه مکې ته لاړ، هلته يې يوه ښځه وليده چې دوى ته خواړه وروړي په دې سره يې د دوى د اوسيدو ځاى معلوم کړ او دا بو بې چته کور و، ماښام په ديوال ورواوښت ، دواړه يې را خلاص کړل او له ځان سره يې مدينې ته بوتلل ابن هشام ۴۷۴/۱- ۴۷۲.عمر له ۲۰ نورو کسانو سره يو ځاى مدينې ته تللى وْ بخاري ۱/ ۵۵۸

(2). زاد المعاد ۵۲/۲

(3). صحيح بخاري باب هجرة النبي (صلى الله عليه وسلم) و اصحابه ۵۵۳/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دارالندوه یا د قریشو د پارلمان غونډه

کله چې قریشو ولیدل د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) اصحاب مهاجر شول، اولادونه او څه اندازه مالونه یې د مدینې اوس او خزرج ته یووړل، نو یو ځل یې په زړونو کې بې ساري غم او غوبه را وپاریده. اور وربانديې بل شو، خپل دیني او اقتصادي وجود یې په خطر کې ولید، ځکه دوی محمد(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ښه پیژانده او پوهیدل چې هغه ځومره عظیم او موثر لاربنود دی. پدې هم پوه وو چې اصحاب (رضي الله عنهم) ځومره د صبر، استقامت خاوندان او قرباني ته تیار کسان دي، د اوس او خزرج قوت او زور یې هم لیده او پدې هم پوره باوري وو چې ددې دواړو قبیلو مشران او د عقل خاوندان ددې توان او استعداد لري چې خپل مینځي دښمنۍ ختمې کړي او یو بل ته د ورورۍ او همکارۍ لاس ورکړي.
د مدینې استراتیژیک موقعیت یې هم له سترګو پټ نه وُ، او پدې خبر وو چې دا علاقه د هغه تجارتي لارې لپاره د ځومره اهمیت درلودونکې ده کومه چې د سرې بحیرې په غاړه له یمن نه تر شام پورې غزیدلې ده. د مکې خلکو به هر کال شام ته د (۲۵۰) زرو طلایي دینارونو په بیه تجارت درلود د طائف او نورو ځایونو د اوسیدونکو تجارت لدینه جدا وُ، او ښکاره ده چې ددې لارې امن او آرامې د دوی د تجارت لپاره ډیره ضروري وه. خو دا هم باید ووایو چې قریشو په مدینه کې د اسلامي دعوت له ځای په ځای کیدو او د دوی په مقابل کې د هغه ځای د خلکو له راپاریدو نه هم غټ خطر احساساوه، دا ټول خطرونه یو ځای د قریشو سترګو ته ودریدل، نو پدې لټه کې شول چې د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) په لاس را پیدا شوی خطر بالکل او په پوره توګه له مینځه یوسي.
د عقبې له دویم بیعت نه تقریباً دوې نیمې میاشتې وروسته د پنجشنبې په سهار د نبوت د څوارلسم کال د صفر میاشتې په (۲۶) مه چې د (۶۲۲)م کال د سپتمبر میاشتې له (۱۲) مې سره سمون خوري[1] د قریشو پارلمان (دارالندوه) پخپل تاریخ

[1]. دا نیټګه مو د هغه تحقیقاتو له خګیړنې وروسته غوره کړه کوم چیګ علامه محمد سلیمان منصور پوري په رحمه للعالمین نومیګ کتاب کیګ لیکلي دي ۱/ ۹۵ -۹۷_ ۱۰۲، ۲/ ۴۷۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې له ټولو نه خطرناکه غونډه پرانیستله[1]، پدې غونډه کې د قریشو د ټولو قبیلو استازو برخه واخیسته، تر څو د اسلامي دعوت د ستر لاربنود د له مینځه وړو او اسلامي ډیوې د وژلو لپاره لارې چارې ولټوي او پدې هکله پریکنده فیصله وکړي.

پدې غونډه کې د قریشو له استازو نه لاندنیو مشهورو کسانو برخه اخیستې وه:

۱ـ ابو جهل بن هشام د بني مخزوم له قبیلې نه.

۲ـ جبیر بن مطعم، طعیمه بن عدي، او حارث بن عامر د بني نوفل بن عبد مناف نه.

۳ـ د ربیعه زامن شیبه او عتبه، او ابو سفیان بن حرب له بني عبد شمس بن عبد مناف قبیلې نه.

۴ـ نضر بن حارث له بني عبدالدار قبیلې نه، دا همغه سړی دی کوم چې پر رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) یې د اوښې پریوان وراچولې وُ.

۵ـ ابو بختري بن هشام، زمعه بن اسود او حکیم بن حزام له بني اسد بن العزی قبیلې نه.

۶ـ د حجاج زامن نبیه او منبه له بني سهم قبیلې نه.

۷ـ امیه بن خلف له بني جمح قبیلې نه.

ټول د وعدې سره سم راغلل، که ګوري چې شیطان د یوه مخور مشر په شکل کې په دروازه کې ولاړ دی، قیمتي چپنه یې اغوستې، دوی ورته وویل: دا مشر څوک دی؟ ده ورته وویل: زه د نجد قبیلې یو مشر یم ستاسې د غونډې خبر مې واورید، راغلم تر څو ستاسې خبرې واورم، او کیدای شي پدې هکله ښه مشوره درکړم. دوی ورته وویل: ډیر ښه، راځه، او پدې ترتیب هغه هم په غونډه کې شریک شو.

له مناقشې وروسته د رسول الله(ﷺ) د وژلو پریکړه

د پارلمان غړي ټول حاضر شول، خبرې او مناقشې پیل شوې، هر چا خپله طرحه وړاندې کوله، ابو اسود وویل: راځئ محمد(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) له خپل وطن نه وشړو، هر چیرته چې ځي لاړ دې شي، زمونږ څه کار ورسره نشته، خو دده په اخراج به زمونږ مشکل حل شي او اړیکې به مو بیرته سره ټینګې او وحدت به مو

---

[1]. ابن اسحاق روایت کوی چیګ جبریل (علیه السلام) رسول الله (صلی الله علیه وسلم) ته ددیګ غونأیګ په هکله خبر ورکؤ او د هجرت اجازه ییګ ورکؤه. او پدیګ هکله بل دلیل د عایشی (رضي الله عنها) روایت دی چیګ وروسته به ییګ سره ولولو.

قائم شي.

خو نجدي سپين ږيري وويل: نه دا سيي نظر ندی، تاسې نه ګورئ چې محمد (صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) څومره بليغ او منطقي شخصيت دی، د هغه زړه وړونکې او خوږې خبرې نه وينئ، او دا نه ګورئ چې هغه د نورو زړونه څه ډول ځانته راکاږي، نو ددې ويره موجوده ده چې هغه يوی بلې عربي قبيلې ته لاړ شي، او هغوی د ځان پيروان وګرزوي، بيا به پر تاسې حمله وکړي او دلته پخل وطن کې به مو تس او نس کړي او بيا به خپله رايه دربانديې تحميل کړي، بهتره دا ده چې پدې هکله نور فکر وکړئ او بل پلان جوړ کړئ.

ابو البختري وويل: هغه د ا وسپنې په پنجرو کې بند کړئ، تر څو د پخوانيو شاعرانو زهير او نابغه په څير مړ شي. د نجد مشر بيا وويل: نه دا هم چندان سيي نظريه نده، ځکه که تاسې هغه بند هم کړئ، هغه به خپل ارشادات خپلو اصحابو ته رسوي، کيدای شي هغوی حمله وکړي او له قيد نه يې آزاد کړي، بيا به يې پيروان ډير شي او پر تاسې به برلاسي ومومي، نو يوه بله لاره وګورئ.

پارلمان دا دواړه پيشنهادونه رد کړل، خو دا ځل د مشرکانو مشر او د مکې غټ مجرم ابو جهل داسې ظالمانه وړانديز وکړ چې ټولو ورسره موافقه وکړه. او هغه داسې ؤ چې ابو جهل وويل: زه دده په هکله داسې نظر لرم چې تاسې يو به يې هم نلرئ، دوی ورته وويل: وايه ستا څه نظر دی؟ ده وويل: چې مونږ بايد له هرې قبيلې نه يو يو غښتلی، تکړه او د ښه نسب خاوند ځوان غوره کړو، دوی ټولو ته تورې ورکړو او دده (صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) د مرګ لپاره يې ورواستوو، ټول به يو ځای وربانديې ګوزار وکړي او په قتل به يې ورسوي، نو مونږ به ورنه بيغمه شو، که داسې وکړو خون به يې په ټولو قبيلو وويشل شي او عبدمناف به هم ددې وس ونلري چې له ټولو قبيلو سره جګړه وکړي، نو مجبور به شي ديت اخيستل ومني او مونږ به يې ديت ورکړو. نجدي مشر وويل: ددې سړي خبره او نظريه د منلو وړ ده، زما نظر هم دا دی[1]. نو د پارلمان ټولو غړو دا نظريه او وړانديز ومانه، او تصميم يې ونيو چې دا طرحه به ژر او فوراً عملي کوي، او په همدې سره غونډه پای ته ورسيده.

---

[1]. ابن هشام ۱/ ۴۸۰، ۴۸۱، ۴۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسول الله(ﷺ) هجرت

کله چې قريشو د رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) د وژلو ظالمانه فيصله وکړه، نو جبريل (عليه السلام) وحي راوړه، رسول (عليه السلام) يې د قريشو لدې توطئې نه خبر کړ، او د ا يې ورته وويل چې الله تعالی د هجرت اجازه درکړيده، د هجرت کولو وخت يې ورته وټاکه او داسې يې ورته وويل: نن پخپل ځای مه ويده کيږه.[١]

نو رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) په همدې غرمه کې د ابوبکر (رضي الله عنه) کورته ورغی تر څو د هجرت په هکله پلان جوړ کړي. عائشه (رضي الله عنها) وايي: ټکنده غرمه وه مونږ د ابوبکر (رضي الله عنه) په کور کې ناست وو، چې يو کس آواز وکړ، دا دی رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) راغی سر يې پټ کړيدی. دا داسې وخت و چې عادتاً به هغه(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) پدې وخت کې زمونږ کره نه راته. ابوبکر وويل: زما مور او پلار دې ورنه قربان شي، قسم په خدای چې د کوم مهم کار لپاره راغلی دی.

عائشه (رضي الله عنها) وايي: رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) راغی او له اجازې وروسته کور ته را ننوت، ابوبکر ته يې وويل: **[أخـــرج مَـــنْ عنـــدك]**. دا حاضرين وباسه. ابوبکر (رضي الله عنه) ورته وويل: زما پلار له تا قربان يا رسول الله (صلی الله عليه وسلم)! دا خو ستا اهل دی. ده وفرمايل: **[فـأني قـد أذن لي في الخروج]**. ما ته د هجرت اجازه شويده، نو ابوبکر ورته وويل: اې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) پلار مې درنه قربان، آيا ما درسره ملگری کوې، زما لپاره به د ملگرتيا شرف وي؟ رسول(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) وفرمايل: هو.[٢]

د هجرت له پلان جوړولو وروسته رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) بيرته خپل کورته لاړ، او د شپې انتظار يې يوست.

---

(1). ابن هشام ۴۸۲/۱، زاد المعاد ۵۲/۲

(2). صحيح بخاري، باب هجرة النبي (ص) و اصحابه ۵۵۳/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسول الله (ﷺ) د کور محاصره

د قريشو مجرمانو مشرانو ټوله ورځ پدې تيره کړه چې د مکې پارلمان (دارالندوه) پريکړه بـه څنګه عملي کوي، او لـه تيـارۍ وروستـه يې ددې کـار د عملـي کـولـو لپاره يوولس مشران وټاکل چې نومونه يې دا دي:

١- ابو جهل بن هشام. ٢- حکم بن ابې العاص.٣- عقبه بن ابې معيط.۴- نضر بن حارث.۵- اميه بن خلف.۶- زمعه بن اسود.٧- طعيمه بن عدي. ٨- ابو لهب. ٩- ابې بن خلف.١٠- نبيه بن حجاج.١١- منبه بن حجاج.[1]

ابن اسحاق وايي: کله چې د شپې تياره خوره شوه، هغوی ټول د رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) تر کور راتاو شول او ددې انتظار يې يوست چې هغه ويده شي او دوی حمله ورباندې وکړي.[2]

مشرکانو پوره باور درلود چې د دوی دا توطئه به حتما کاميابيږي، تر دې حده چې ابـو جهـل د کبـر او غـرور پـه حالـت کې خپلـو ملګـرو تـه مـخ کـوي او وايـي: محمد(صلی الله عليـه و الـه و صحبه و سلم) وايي کـه تاسې دده پيروی وکړئ نو د عربو او عجمو پاچايان به شئ، او بيا به له مرګ نه وروسته بيا راژوندي شئ، او هلته به د اردن د باغونو په شان باغونه درکړل شي، او که داسې مو ونه کړل- دده دين مو ونه ما نه – نو بيا به دده له لاسه ستاسې په مينځ کې قتل و قتال وشي، او چې بيا را ژوندي کړی شي، نو بيا به په اور کې سوځئ[3]!!

د توطئې د پلي کولو وخت نيمه شپه ټاکل شوی و، هغوی ټول بيدار او ويښ ولاړ وو، د ټاکل شوي وخت انتظار يې يوست، خو الله تعالی تر ټولو لوی او غالب ذات دی، د ځمکې او آسمان پاچايي لـه ده سره ده څه يې چې اراده وي همغه کوي، هغه پناه ورکوونکې دی، چا ته چې پناه ورکړي هيڅوک هغه ته ضرر نه شي رسولی، او که وغواړي څوک را ګير کړي، نو بيا د هغه خلاصون نشته. پدې ترتيب سره غالب الله تعالی خپل رسول وساته، د قرآنکريم لاندينی آيت چې لدې پيښې وروسته را نازل شوی دا موقف داسې تشريح کوي:

((وَ إِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ

---

[1]. زاد المعاد ۵٢/٢

[2]. ابن هشام ۴٨٢/١

[3]. ابن هشام ۴٨٣/١

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ)). (الانفال: ۳۰)
[او یاد کړه (اې محمده) هغه وخت چې مکر فریب به کاوه له تا سره کافرانو لپاره د دې چې بندي کړي تا یا ووژني تا، یا وباسي تا (له مکې نه) او پټ فریب کوي دوی (له تا سره) او جزا د فریب ورکوي الله (دوی ته) او الله بهتر د جزا ورکوونکو د مکر دی.]

رسول الله (ﷺ) خپل کور پرېږدي

سره لدې چې قریشو د خپل وحشیانه پلان د تطبیق لپاره پوره تیاري نیولې وه، خو بیا هم له فـا حشې ناکامۍ سره مخ شول. په همدې سخت او مشکل وخت کې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د ابو طالب زوی علي (رضي الله عنه) ته وویل: ته نن شپه زما په بستره کې ویده شه، او دا زما شین حضرمي چادر دربانديې واچوه[١] ویده شه تا ته به د هغوی له لاسه هیڅ ضرر در و نه رسیږي. رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) به په همدې چادر کې ویده کیده.[٢]
بیا رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ووت، د دوی له مینځه تیر شو، او یو موټی شګلنه خاوره یې واخیسته او د دوی پر سرونو یې وروشنله، الله تعالی د هغوی سترګې ورباندې ړندې کړې او ویې نه لیده او ده مبارک دا آیت تلات کاوه: ((وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدّاً وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدّاً فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لا يُبْصِرُونَ)) (یــس: ۹). [او ګرځولی مو دی په مخ د دوی کې سد (دیوال) او له وروسته د دوی دیوال، پس پټې کړې مو دي (سترګې د دوی) پس دوی هیڅ نه ویني.]
رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د ټولو مشرکانو پر سرونو خاوره واچوله، او سیخ د ابوبکر (رضي الله عنه) کورته ورغی، له هغه ځای نه دواړه د شپې له مخې د یوې کړکۍ له لارې ووتل د یمن په طرف روان شول ترڅو غار ثور ته ورسیدل[٣]. هلته محاصره کوونکي د ټاکل شوي وخت د رارسیدو انتظار باسي، خو د وخت له رارسیدو لږ شیبه مخکې پخپله نامرادۍ او ناکامۍ پوه شول. یو سړی ورته راغی او

[1]. په حضرموت (جنوبیګ یمن) کیګ جوړ شوی خګادر په حضرمي چادر شهرت لري.
(2). ابن هشام ۴۸۲/۱ - ۴۸۳
(3). ابن هشام ۴۸۳/۱- زاد المعاد ۵۲/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وېې ویل: د څه انتظار باسئ؟ دوی ورته وویل: د محمد (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) انتظار باسو. ده ورته وویل: نامراده شوئ، ناکام شوئ، هغه خو در نه تللی، او ستاسې پر سرونو یې خاورې در اچولې، هغه پخپله لار تللی. دوی وویل: قسم په خدای مونږ خو ندی لیدلی، سرونو ته یې لاس کړ او خاورې یې ورنه پاکې کړې.
خو د دروازې له چاک نه یې د ننه وکتل، که ګوري چې علي (رضي الله عنه) ویده دی، دوی وویل: قسم په خدای هغه دی محمد (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) تر اوسه لا ویده دی. هغوی تر سهاره منتظر وو تر څو سهار شو او علي (رضي الله عنه) له ځایه پاڅید، دوی هغه را ونیو او د محمد (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) په هکله یې معلومات ورنه وغوښتل. ده ورته وویل: زه د هغه په هکله هیڅ معلومات نلرم.[1]

له کور نه تر غاره

رسول (صلی الله علیه وسلم) د نبوت د څوارلسم کال د صفر میاشتې په (۲۷) مه شپه چې د (۶۲۲م) کال د سپتمبر میاشتې له ۱۲/ ۱۳[2] سره سمون خوري له خپل کور نه ووت، د ابوبکر (رضي الله عنه) کورته ورغی، او له هغه ځای نه دواړه د کور له وروستۍ کړکۍ نه لدې ویرې نه چې وربانديې سهار نه شي په ډیره چټکۍ ووتل.
رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) پدې پوهیده چې مشرکین به یې په لټه پسې را وزي او لومړنۍ لار چې دوی به یې نیسي هغه دشمال خوا ته د مدینې لویه لاره ده، نو ده پخپل حکمت سره ددې مقابله یعنی د جنوب لاره ونیوله، دا لاره یمن ته تللې وه، تقریباً پنځه میله مخکې لاړل تر څو د ثور غره ته ورسیدل. دا ډیر لوړ، سخت او د لویو لویو تیږو درلودونکې غر دی.
د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) دواړه پښې لوڅې وې بلکه دا هم ویل کیږي چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د پښو په سرو (ګوتو) تله تر

---

[1]. ابن هشام – زاد المعاد
[2]. رحمة للعالمین ۹۵/۱. که د دې کلونوپیل له محرم میاشتی نه فرض کؤو نو دا میاشت (صفر) د نبوت د خګوارلسم کال میاشت راحګي او که د کلونو پیل د بعثت له میاشتی نه فرض کؤو نو بیا دا د نبوت دیارلسم کال میاشت راحګي.
او د سیرت زیات لیکونکیګ کله لومؤنی او کله هم دوهمه فرضیه سییګ کګنګي او همدا وجه ده چیګ د حوادثو په ترتیب کیګ خګه غلطی هم ورنه وشي، نو مونږ ددیګ شیانو په پام کیګ نیولو سره دا غوره کګنګو چیګ د کلونو پیل د محرم له میاشتیګ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو د پلونو اثر يې پاتې نه شي او پدې سره يې پښې زخمي شوې. په هر حال ابوبکر (رضي الله عنه) د غره له لمنې نه د غره په څوکه کې تر واقع غار پورې چې په تاريخ کې د ثور غار په نامه يادېږي رسول(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) په بيړه، بيړه په خپله شا يووړ. [۱]

په غار کې

کله چې غار ته ورسيدل ابوبکر (رضي الله عنه) وويل: يا رسول الله (صلى الله عليه وسلم)! ته به تر هغې پورې غار ته نه ننوزې تر څو زه پکې ننوتلی نه وم او کتلی مې نه وي، ځکه که هلته څه مضر شی وي، نو لومړی به زه ورسره مخامخ شم. ابوبکر (رضي الله عنه) غار ته ننوت او جارو يې کړ، ټول سوري يې د خپل لنګ په ټوټو پټ کړل، يوازې دوه سوري (سوړې) پاتې شول چې هغه يې هم پخپلو پښو بند کړل پښې يې پکې کيښودلې بيا يې رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) ته وويل: مهرباني وکړه غار ته را ننوزه. رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) غار ته تشريف يووړ او هلته يې د ابوبکر (رضي الله عنه) په غيږ کې سر کيښود او ويده شو. ابوبکر (رضي الله عنه) له يوه سوري نه په پښه څه شي وچيچه، او ددې له ويرې چې رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) راويښ نه شي هيڅ ونه خوځيد، خو اوښکې يې د رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) پر مبارک مخ را تويې شوې هغه را ويښ شو او ورته ويې فرمايل:څه خبره ده ابوبکره؟ ده ورته وويل: څه شي وچيچلم زما مور او پلار له تا قربان شه! نو رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) په هغه ځای خپلې مبارکې لاړې (زيړې) واچولې او پدې سره د ابوبکر (رضي الله عنه) درد ورک او آرام شو. [۲]

دوی دواړه درې شپې يعنی د جمعې، هفتې او يکشنبې شپې په غار کې پټ وو[۳].

د ابوبکر زوی عبدالله (رضي الله عنهما) به د شپې له دوی سره ويده کيده. عائشه (رضي الله عنها) وايي: عبدالله (رضي الله عنه) تنکی، پوه او زيرک ځوان ؤ سهار د

---

(1). رحمة للعالمين ۹۵/۱. مختصر سيرة الرسول للشيخ عبدالله النجدي ص ۱۲۷

(2). دا روايت رزين له عمر (رضي الله عنه) نه هم روايت کړی خو په هغه کيګ دا هم شته چيګ دديګ زهرو اثر د ابوبکر (رضي الله عنه) د مرکګ په وخت کيګ بيرته را شګکاره شو او همدا زهر بييګ د مرکګ سبب شول، مشکاة المصابيح باب مناقب ابيګ بکر ۵۵۲/۲

(3). فتح الباري ۷/ ۳۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخته به له دوی نه راووت، او داسې وخت به مکې ته رارسیده چې ګومان به کیده شپه یې همدلته تیره کړیده.
او قریشو به چې د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) په خلاف کومې خبرې کولې، ټولې به یې اوریدلې ځان به یې ورباندې پوهاوه او بیا به د شپې په تیاره کې دوی ته ورتله او دا خبرې به یې ورسولې. د ابوبکر (رضي الله عنه) غلام (عامر بن فهیره) به رمه پووله، او کله به چې شپه پخه شوه، نو رمه به یې د غار خولې ته راوستله، او د غار دواړو ملګرو به شیدې څښلې او ارام به ویده کیدل، او عامر به بیا سهار وختي رمه بیرته بیوله. هغه دا درې واړه شپې همداسې کول[1] او د سهار له خوا به یې رمه په هغه لاره بیوله په کومه به چې عبدالله بن ابوبکر (رضي الله عنهما) تللی وُ تر څو د هغه پلونه رنګ کړي اثر او نښه یې پاتې نه شي.[2]

د قریشو منډې تررړې

هلته د توطئې د تطبیق د شپې په سهار قریش له خپلې ناکامۍ او د رسول(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) له نجات نه باوري شول نژدې وو چې لیونیان شي، لاره ورنه ورک شوه، لومړی خو یې علي (رضي الله عنه) راونیوه ښه یې وواهه، کعبې ته یې یووړ او هلته یې بندي کړ تر څو د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) په هکله معلومات ورنه واخلي.[3] او کله یې چې له علي (رضي الله عنه) نه څه بود (تر لاسه) نکړل، نو د ابوبکر (رضي الله عنه) کور ته ورغلل دروازه یې ور وټکوله د ابوبکر لور اسماء (رضي الله عنها) راووته، دوی ورته وویل: پلار دې چیرته دی؟ دې ځواب ورکړ، والله که خبره وم چې پلار مې چیرته دی. پدې ځواب سره خبیث ابوجهل داسې کلکه څپیړه ورکړه چې د غوږ لښتۍ یې ایسته ولویده.[4]
قریشو د یوې عاجلې او فوق العاده غونډې په نتیجه کې فیصله وکړه چې باید د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) او ملګري د نیولو لپاره یې ټول وسایل او امکانات په کار واچول شي، نو فوراً یې له مکې نه د باندې وتلې ټولې لارې تر کلکې وسله والې څارنې لاندې ونیولې، او اعلان یې وکړ هر چا که هغوی دواړه مړه یا

---

[1]. صحیح البخاري ۵۵۳/۱ . ۵۵۴
[2] ابن هشام ۴۸۲/۱
[3]. رحمة للعالمین ۹۲/۱
[4]. ابن هشام ۱/ ۴۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوندي دوی ته راوستل، نو دوی به د هريوه په بدل کې سل اوښان جائزه ورکړي.[۱]
ددې لويې جائزې له اعلان نه وروسته ټولو خپلې هڅې ګړندۍ کړې، پلي او سپاره او پل پيژوندونکي يوې خوا بلې خوا ته خواره شول، غرونه، دښتې، خوړونه او درې يې پلټلې، خو ټول نامراده وو او هيڅ يې په لاس نه ورتلل.
څنې پلټونکي ان د غار خولې ته ورغلل، خو الله پخپل کار کې غالب او برلاسی دی.
امام بخاري له انس او هغه له ابوبکر (رضي الله عنه) نه روايت کوي وايي: زه له نبي(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) سره په غار کې وم، کله مې چې سر راپورته کړ که ګورم چې د خلکو پښې راته ښکاريږي، نو رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ته مې وويل: که د هغوی کوم يو هسې لاندې وګوري نو مونږ به ويني.
ده وفرمايل: **[اسكت يا أبا بكر، اثنان، الله ثالثهما]**، **وفي لفظ: [ما ظنك يا أبا بكر باثنين الله ثالثهما]**. چپ يا ابوبکره! مونږ دوه يو دريم مو الله دی، او په بل لفظ کې راځي: ابوبکره! د هغو دوو کسانو په هکله څه ګومان کوې چې دريم يې الله دی.[۳]
دا يوه معجزه وه چې الله تعالی خپل رسول پرې مشرف کړ، پلټونکي بيرته نا مراده ورنه وګرځيدل پداسې حال کې چې دده(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) او هغوی تر مينځ يوازې څو قدمه فاصله وه او بس.

د مدينې په لار

کله چې د لټې او پلټنې هلې ځلې غلې شوې، او قريش له دريو ورځو مسلسلو خو بې نتيجې منډو، ترړو نه وروسته څه نا څه آرام شول. نو رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) او ملګري يې له غار نه د وتو تياري ونيوله.
دوی له مخکې نه له عبدالله بن اريقط الليثي سره چې په صحرايي لارو پيژندنه کې يې خاص مهارت درلود د پيسو په مقابل کې مدينې ته د رسولو خبره کړې وه.

---

[۱]. صحيح البخاري ۱/**۵۵۴**

(3). صحيح البخاري ۱/**۵۱۲ – ۵۵۸**. د ابوبکر (رض) ويره د خپل حګان پخاطر نه وه، بلکه د ويرې سبب ييګ دا وُلکه چيګ په يوه روايت کيګ راحګي ده چيګ کله هغوی وليدل نو د رسول الله (ص) په هکله أير غمجن شو او ويی ويل: که زه ووژل شم نو يو سؤي يم پروا ميګ نشته، خو که ته ووژل شی يا رسول الله !نو تګول امت هلاك شو ، پديګ وخت کيګ رسول الله (ص) ورته وويل:مه خفه کيإه الله زمونإ سره دی، مختصر سيرة الرسول (صلی الله عليه وسلم) ۱۲۸.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومـوړی هغـه وخـت لا مشـرک وُ، خـو دوی تـه د اعتمـاد وړ وُ خـپلې اوښـې یـې ورتـه سپارلې وې او دا وعده یې ورسره کړې وه چې درې ورځې وروسـته بـه د غـار خـولې تـه راځي. همدا وه چې عبدالله بـن اریقـط د دوشـنبې پـه شـپه د هجـرت د لومـړي کـال د ربیـع الاول پـه لومـړۍ نیټـه چې د (۶۲۲م) کـال د سـپټمبر لـه (۱۶) مې سـره سـمون خوري اوښې د غار خولې ته راوستې. ابوبکر (رضي الله عنه) رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ته وویل: پلار مې له تا قربان شه یا رسول الله! لـه دې دوو اوښـو نـه یوه د تا ، او هغه بهتره اوښه یې ور وړاندې کړه. رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ورته وویل سیې ده خو په بیه.

پدې وخت کې اسماء بنت ابي بکر (رضي الله عنهما) ورته د لارې توښه راوړه، خو ددې د تړلـو لپـاره یـې څـه نـه وُ ورسـره راوړي، او کلـه چې دوی د سفر اراده وکـړه اسـماء (رضي الله عنها) څه پیدا نکړل چې هغه توښه پکې وتړي، نـو فـوراً یې د خـپلې مـلا کمربند دوه ځایه کړ، په یوه ټوټه یې خوراک وتاړه او بله یـې تـر مـلا کـړه او پـه دې سـره ذات النطاقین وبلله شوه.[1]

بیا رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) او ابوبکر (رضي الله عنـه) روان شـول، عـامر بـن فهیـره هـم ورسـره وُ او لارې پیژنـدونکی عبـدالله بـن اریقـط د بحـر د غـاړې (ساحل) لاره غوره کړه او همداسې مخکې لاړل.کله چې لـه غـار نـه ووتـل لومـړی د جنوب پلو ته د یمن په لور لاړل، بیـا د بحـر د غـاړې پـه خـوا د غـرب (لویـدیز) لـوري تـه راوګرځیـدل او مخکې لاړل تـر څـو داسـې لارې تـه ورسـیدل چې عـام خلـک بـه نـه ورباندې تلل، بیا د شمال لوري ته وګرځیدل او د سرې بحیرې غاړې ته نژدې په داسې لار روان شول چې له کوم یوه سړي پرته بل هیڅوک هم نه ورباندې تلل.

ابن اسحاق د هغو ځایونو نومونه ذکر کړیدي لـه کومـو نـه چې رسـول الله(صلی الله علیـه و الـه وصـحبه وسـلم) پـه دې سفر کې تیـر شـویدی. هغـه وایـې: لارې پیژنـدونکي لومړی هغوی د مکې په لاندینۍ برخه کې بوتلـل، بیـا د سـاحل پـه لاره روان شـول او د عسفان په لاندینۍ برخه کې یې لاره غوڅه کړه، بیا د امج پـه لاندینـۍ برخـه کې روان وو او کله چې له قدید نـه تیـر شـول،نو بیـا یې لاره غوڅـه کـړه، همداسې مخکې د خرار په لاره لاړل بیا په ثنیه المره او ورپسې په لقفا او بیا د لقف له بیابان نه تیر شول، ورپسې یې د مجاح بیابان (دښته) ونیوه، بیا د مجاح له ګرزندي (موړ) نه پورې وتل او د ذي الغضوین ګرزندی یې ونیو په ذي کشر ورننوتل او داسې په جداجد بیا پـه اجـرد ،

---

[1]. صحیح بخاري ۵۵۳/۱ – ۵۵۵. ابن هشام ۴۸۲/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذاسلم او د اعداء لـه لاري د تعهـن پـه دبنتـه او مخکې پـه عبابيـد او داسې پـه فاجـه بالاخره په عرج راكوز شول، بيا د ركوبه په بنی خوا كې له ثنيه العائر نـه تيـر شـول، او د رئم په وادي کې راکوز شول او مخکې د قبا[١] په لور لاړل.

اوس راځئ د لارې په دوران کې واقع شوې ځنې پيښې تر نظر تيرې کړو:

١- بخاري روايت كوي چې ابـوبكر الصـديق (رضـي الله عنـه) وايـي: كلـه چـې د شپې (له غاره ووتلو) نو دا ټوله شپه او سبا ورځ تر غرمې مو مزل وکړ، دغـه وخت لاره بالكل خالي وه هيڅ لاروی هم نه ليدل کيده، كه ګـورو چـې يـوه لويـه پرښـه ده او پـه سـيوره يـې تـر اوسـه لا لمـر نـه ؤ راغلـی، مونـږ همدلتـه واړول. مـا پخپـل لاس رسـول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) تـه ځـای برابـر كـړ، او يـو پوسـتين مـې وربانـدې اوار کړ او ورته ومې ويل: دلته ويده شه يا رسول الله (ص)! زه به د شـا او خـوا څارنـه او مراقبت کوم. رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) ويده شو او ما څارنه کوله، پدې وخت کې مې يو شپون وليد چې رمـه يـې د پـــرښـې پـه خـوا را روانـه كړيـده، غواړي زمونږ په شان دلته واړوي، ما ورته وويل: ته د چا يې؟ هغه د مکې يا د مـدينې د کوم سړي نوم واخيست. ورته ومې ويل: ميږې دې شيدې لري؟ ده وويـل: هـو. ورتـه و مې ويل : آيا لـوشې يې؟ و يې ويل: هو، يوه ميږه يې راونيوه تر څو ويې لوشي. ما ورته وويل: دا تی يې له خاورو، ويښتـانو او نـورو شـيانو نـه پـاک كـړه، بيـا يـې پـه يـوه لوښي کې شيدې را ولـوشلې. له ما سره يوه چرمې بدنۍ وه چې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) بـه اوبـه ورنـه څښلې او اودس بـه يـې وربانـدې كـاوه. بيـا رسول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) ته راغلم، خو مناسبه مې ونـه ليـده چـې راويښ يې کړم، هملتـه ورتـه ولاړم تـر څـو راويـښ شـو، نـو فـورا مـې پـه شيدو لـږ اوبـه وروا چولې تر څو لاندينۍ برخه يې يخه شوه او ورتـه ومـې ويـل: مهربـاني وكـړه شـيدې وڅښـه يـا رسـول الله (صـلى الله عليـه وسـلم)! رسـول الله(صـلى الله عليـه و الـه وصـحبه وسلم) دومره شيدې وڅښلې چې زه ډير پرې خوښ شوم، بيـا يـې وفرمايـل: د حركـت وخت ندی؟ ما ځواب ورکړ: هو د تګ وخت دی، بيا روان شوو.[٢]

٢- پدې سفر کې د ابـوبكر (رضـي الله عنـه) عـادت دا ؤ چې پـه رسـول الله(صلى الله عليه و اله وصحبه وسلم) پسې به وروسته په اوښـه سـپور ؤ. او څرنګـه چـې لـه عمـره

---

(1). ابن هشام ۴۹۱/۱ - ۴۹۲

(2). صحيح بگخاري ۵۱۰/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوخ ښکاریده نو د خلکو توجه به هم همده ته وه، او د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) په څیره کې د ځوانۍ نښې ډیرې وې، نو د خلکو زیاته توجه به نه وه ورته. او همدا وجه وه چې کله به له چاسره مخامخ شول نو لومړی به یې له ابوبکر (رضي الله عنه) نه پوښتنه کوله چې دا سړی څوک دی؟ ابوبکر (رضي الله عنه) به یې په ځواب کې ویل: دا زما لارښود دی، اوریدونکي به داسې ګومان کاوه چې دا لار ښیي په کومه چې روان دي، خو دده مراد به هغه د خیر او دین لاره وه.[1]

۳- سراقه بن مالک چې د هغوی په لټه پسې وتلی ؤ وایي: زه د خپل قوم بني مدلج له خلکو سره ناست وم چې له دوی نه یو سړی راغی راته ودریده او ویې ویل: اې سراقه! ما همدا اوس له ساحل سره څو کسان ولیدل، فکر کوم چې هغه محمد(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) او ملګري یې دي. سراقه وایي: زه پوه شوم چې دا کسان همدوی دي، خو ده ته مې وویل: دا هغوی نه شي کیدلای، او دا تا چې څوک لیدلي هغه فلانی او فلانی دي چې زمونږ له مخې تیر شول، بیا څه وخت همدلته مجلس کې پاتې شوم، وروسته پاڅیدم او کور ته لاړم. خپلې وینځې ته مې امر وکړ، چې آس وباسي او هلته د غونډۍ شا کې راته انتظار وکړي. ما خپله نیزه راواخیسته او د کور له وروستنۍ دروازې نه پداسې حال کې ووتلم چې د نیزې څوکه مې په ځمکه لګوله او پورتنۍ خوا مې یې هم کښته نیولې وه، آس ته ورغلم ورباندې سپور شوم او پوه شوم چې هغه مې د معمول په شان په منډو منډو مخکې وړي ان تر دې چې دوی ته ورلنډ شوم، دلته مې آس بودري وکړه او زه ورنه راپریوتم، بیا راپورته شوم توبرې ته مې لاس کړ او د فال غشي مې ورنه راوایستل، فال مې ورباندې واچوه چې آیا دوی ته زیان ور ورسوم او که نه؟ نو هغه غشی راووت چې زما خوښ نه ؤ، خو ددې غشي پروا مې ونکړه، په آس سپور شوم او په چټکۍ سره یې دوی ته دومره ورلنډ کړم چې د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د قرائت آواز مې واورید. هغه خپل قرائت کاوه هیڅ بل طرف ته یې التفات نه کاوه، خو ابوبکر (رضي الله عنه) ډیر یوې خوا بلې خواته کتل، پدې وخت کې زما د آس پښې ان ترګونډو په ځمکه کې خښې شوې زه هم ورنه ولویدم، بیا مې آس وواهه او هغه په ډیر مشکل سره خپلې پښې راوایستلې کله چې نیغ ودرید، نو د پښو له نښانو نه یې د دود په شان ګرد پورته شو، دلته مې بیا په غشو فال واچوه، بیا هغه غشی راووت چې زما نه ؤ خوښ، نو د امان غږ مې ورباندې وکړ.

[1]. صحیح بخاري له انس (رضي الله عنه نه ۱/ ۵۵۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی راته ودريدل، ما په آس پښه ورواړوله او ورغلم او هغه وخت چې زه له دوی نه منع کړی شوی وم، نو دا خبره مې په زړه کې پخه شوې وه چې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) به غالب او امر به يې برلاسی کيږي، ورته ومې ويل: ستا قوم ستا په سر جايزه ټاکلې ده، او لدينه مې هم خبر کړ چې خلک دده په هکله څه نيت او اراده لري، او خپل زاد او توښه مې ور وړاندې کړه، خو هغوی څه ورنه وانخستل نه يې تکليف راکړ او نه يې د څه سوال رانه وکړ، يوازې دومره يې راته وويل: چې حال پټ ساته. ما ورته وويل: د امن خط راته وليکه، نو عامر بن فهيره ته يې د خط ليکلو امر وکړ، هغه د پوستکي په يوه ټوټه خط وليکه، بيا رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) مخ په وړاندې لاړ.[1]

پدې هکله له ابوبکر (رضي الله عنه) نه هم يو روايت را نقل شويدی هغه وايي: مونږ روان شوو، او خلک زمونږ په لټه کې وو، خو له سراقه پرته هيچا هم و نه موندو، او کله چې د سراقه آس را لنډ شو ما وويل: يا رسول الله! دا دی دا پلټونکی راورسيده ده وفرمايل: (**لا تحزن ان الله معنا**)[2]

سراقه بيرته مکې ته ستون شو او خلک لا په تپ او تلاش کې وو، ده ورته وويل: ما مکمل او پوره احوال درته راوړی، نور دلته ستاسې هلې ځلې بې ګټې دي، پدې خوا کې چې څه لازم ؤ هغه وشول. (او پدې سره يې خلک راستانه کړل، نوموړی د ورځې په پيل کې د هغوی په لټه پسې وتلی ؤ،خو د همدې ورځې په پای کې د هغوی نګهبان او ساتونکی ګرزيدلی ؤ.[3].

۴- پدې سفر کې يې د خزاعيه کورنۍ د ام معبد نومې ښځې په دوو خيمو هم ګذر وشو. نوموړې مشهوره او تکړه ښځه وه، زياتره به څرخ په لاس د خيمې په خوله کې ناسته وه، او چې څوک به ورتلل نو د خوراک او څښاک بند وبست به يې ورته کاوه. رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) او ملګري يې د څه شي غوښتنه ورنه وکړه، دې ورته وويل: قسم په خدای که مو څه درلودلی نو ستاسې په ميزبانۍ کې به مو کوتاهي نه وای کړې، زمونږ ميږې هم ډيرې ليرې دي. دغه کال هم ډير وچ ؤ.

---

(1). نفس المصدر **۵۵۴/۱**. د بني مدلج مېنه رابغ ته نژدې وه، سراقه هغه وخت ورپسېي ووت چې دوی له قديد نه بر ختلي وو. په غالب ګومان سره سراقه د دوی د سفر په دريمه ورځ ورپسې وتلی ؤ.

(2). صحيح البخاري **۵۱۲/۱**

(3). زاد المعاد **۵۳/۲**

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) وکتل او د خیمې په کنج یې یوه میږه ولیده، نو یې وفرمایل: **[ما هذه الشاة یا أم معبد؟]دا څه ډول میږه ده؟ اې ام معبد!** دې وویل: دا د ډیرې کمزورۍ له امله له رمې پاتې شویده. هغه (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) وفرمایل: **[هل بها من لبن؟]**شیدې کوي؟ دې وویل: دا له ښو لویدلې او شیدې؟! ده ورته وفرمایل: **[أتأذنین لی أن أحلبها؟]** اجازه راکوې چې ویې لوشم؟ دې وویل: مور او پلار مې له تا قربان، که لازم وینې نو ویې لوشه!

نو رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) پخپل مبارک لاس د هغې غولانځه مسحه کړه، بسم الله یې وکړه او دعا یې ولوستله، یو ځل یې غولانځه ډکه شوه، او پښې یې سره لیرې کړې، نو رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د ام معبد هغه لوی لوښی وغوښت کوم چې د یوه ټولګي لپاره بس وؤ، میږه یې پکې ولوشله تر څو په مورګو يې ځګ ودرید، بیا یې ام معبد ته شیدې وروڅښلې تر څو ښه مړه شوه، بیایې خپل ملګري ماړه کړل په پای کې یې پخپله وڅښلې، او وروسته یې میږه بیا ولوشله تر څو لوښی ښه ډک شو او له دې سره یې پریښود او دوی وخوځیدل.

لږ ساعت وروسته ابو معبد له خپلو کمزوریو، سستو او ډنګرو وزو سره راورسید، او کله یې چې شیدې ولیدلې، حیران شو، خپلې ښځې ته یې وویل: دا شیدې له کومه شوې؟ رمه خو لیرې ده، او په کور کې هم شیدې ورکوونکې میږه نشته. دې ورته وویل: قسم په خدای همدا اوس یو ډیر مبارک سړی رانه رخصت شو، چې دا او داسې خبرې یې وې، او حال یې داسې او داسې وؤ. ده وویل: هو فکر کوم دا هغه څوک دی چې قریش یې لټوي، نو اې ام معبد راته معرفي یې کړه او ښنې یې راته ووایه! دې هم پخپله بلیغه ژبه د هغه عظیم صفات داسې ورته بیان کړل که ته به وايې همدا اوس یې په مخ کې ولاړ دی، د کتاب په پای کې به دا بیان رانقلوو. ابو معبد وویل: قسم په خدای چې دا د قریشو هماغه ملګری دی د کوم په هکله چې دوی مختلفې خبرې کوي، زه د هغه د ملګرتیا اراده لرم، او د امکان په صورت کې به حتماً دا کار سرته رسوم.

له بلې خوا هلته مکه کې یو داسې آواز پورته شو چې ټول خلک یې اوري، خو ویونکی یې نه ښکاري دا آواز داسې وؤ:

جزی الله رب العرش خیر جزائه	رفقین حـلا خیمـتي ام معبد
هـما نـزلا بالبر و ارتحـلا به	و افلـح من امسی رفیق محمد

(c) ketabton.com: The Digital Library

فيـــا لقصـــي ما زوى الله عنكم به من فعال لا يجازى و سؤدد

ليهـــن بني كعـــب مـــكان فتاهم و مقعـــدها للمـــؤمنين بمرصد

سلـــوا اختـــكم عن شاهًا و انائها فانكم ان تســـالوا الشاة تشهد

[ترجمه: د عرش مالک الله دې دوو هغو ملګريو ته بهترينه جزا او بدله ورکړي کوم چې د ام معبد خيمې ته راغلي وو، دوی دواړه هلته په خير او نيکۍ راغلي وو او بيرته په خير او نيکۍ سره ولاړل، او بريالي دي هغه څوک چې د محمد(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ملګرتيا کوي، اې قصي! الله تعالی له هغه سره څومره بې مثاله کارنامې او سرداری له تاسې نه يووړه (او يا: مبارکې دې وي تا قصي ته چې الله (جل جلاله) د محمد(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) په واسطه له تاسې نه يې ساري سرداري وانه خستله). بنو کعب ته دې د دوی د سياه سرې کور او د مؤمنانو د نګهداشت ځای مبارک وی، تاسې له خپلې خور نه ددې د ميږې او لوښې په هکله پوښتنه وکړئ، که تاسې له هغه ميږې نه هم وپوښتئ نو هغه به هم شاهدي ووايي.]

اسماء (رضي الله عنها) وايي: مونږ نه و خبر چې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) کومې خوا ته تللی، تر څو د مکې له لاندينۍ برخې نه يو جن (پيری) راغی او دا پورتني ابيات يې وويل، خلک ورپسې ورغلل او ورپسې ورتلل آواز يې اوريده خو هغه يې ليده نه، تر څو هغه د مکې له پورتنۍ برخې نه ووت. اسماء (رضي الله عنها) وايي: کله مو چې دا خبرې واوريدلې نو پوه شوو چې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) د مدينې لوري ته تللی دی.[1]

۵- رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) د لارې په اوږدو کې له بريده بن حصيب اسلمي سره هم مخامخ شوی ؤ. نوموړی د خپل قوم مشر ؤ او د قريشو له طرفه د اعلان شوې لويې جايزې ګټلو په طمعه د رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) او ابوبکر (رضي الله عنه) په لټه پسې وتلی ؤ، خو کله چې له رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) سره مخ شو او د هغه مبارکې خبرې يې واوريدې، نو په همغه ځای د خپل قوم له اويا کسانو سره يو ځای په اسلام مشرف شو، بيايې خپله پګړۍ را خلاصه کړه او د بيرغ په څير يې د نيزې په څوکه کې ټينګه کړه، پدې سره يې دا اعلانول غوښتل چې دا دی د امن او سلامتيا پاچا را روان دی تر څو دا دنيا په

---

(1). زاد المعاد ۲/۵۳ - ۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

عدل او انصاف سره ودانه کړي.[۲]

وعن عبد الله بن بريدة أن النبي صلى الله عليه وسلم كان يتفاءل ولا يتطير، فركب بريدة في سبعين راكبًا من أهل بيته من بني سهم، فلقى النبي صلى الله عليه وسلم، فقال له: [ممن أنت؟] قال: من أسلم، فقال: لأبي بكر: سلمنا، ثم قال: [مِمَّنْ بني مَنْ؟] قال: من بني سهم. قال: [خرج سهمك].

له عبد الله بن بریده نه روایت دی چې رسول (صلی الله علیه وسلم) به بد شګوني نه کوله هر څه يې په نیک فال نیول، د خپل قوم بني سهم له اویا سپرو کسانو سره ووت، کله چې له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره مخ شو، پوښتنه يې ترې وکړه: له کوم قوم نه يې؟ ده وویل: له اسلم نه. رسول (صلی الله علیه وسلم) وفرمایل: په امن شوو. بیا يې وفرمایل: له کومې کورنۍ نه. ده وویل: له بني سهم نه. رسول (صلی الله علیه وسلم) وفرمایل: برخه دې ووته.

۶- د هجرت په لاره زبیر (رضي الله عنه) هم د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) په ملاقات مشرف شو، زبیر (رضي الله عنه) چې له یوې ډلې مسلمانو تاجرانو سره له شام نه راګرزیدلی ؤ، رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) او ابوبکر (رضي الله عنه) ته یو یو جوړ سپینې جامې هدیه کړې.[۱]

قبا ته د رسول الله(ﷺ) تشریف راوړل

د د وشنبې په ورځ د نبوت د څوارلسم او د هجرت لومړني کال د ربیع الاول په اتمه چې د (۶۲۲م) کال د سپتمبر له (۲۳) مې سره سمون خوري رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) قبا ته ورسید.[۲]

عروه بن الزبیر وایي: په مدینه کې مسلمانانو له مکې نه د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د روانیدو خبر اوریدلی ؤ، نو هر سهار وختي به د حره (ډاګ) په خوا

(2). رحمة للعالمين ۱۰۱/۱

[۱] دا له عروة بن الزبير نه د امام بخاري روايت دی ۵۵۴/۱

[۲]. رحمی للعالمین ۱۰۲/۱. پدې ورځ د رسول الله (ص) عمر پوره ۵۳ کاله ؤ او که د نبوت پیل دعام الفیل د (۴۱) کال د ربیع الاول له ۹ نه ومنو، نو پدې ورځ د نبوت پوره دیارلس کاله تیر شوي وّو او که د هغوکسانو رایه ومنو چې وایي رسول الله (ص) د عام الفیل په (۴۱) کال د رمضان په میاشت کې په نبوت مشرف شوی ؤ، نو پدې ورځ (قباء ته رسیدو په ورځ) د نبوت (۱۲) کاله پنځه میاشتې (۱۸) یا (۲۲) ورځې تیرې شوې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوتل او هلته به یې تر ټکنده غرمې پورې د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) انتظار یوست. یوه ورځ هغوی له ډیر انتظار وروسته بیرته کورونو ته ستانه شول، پدې وخت کې یو یهودی د کوم شي د کتلو لپاره خپل برج ته ختلی ؤ که ګوري چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) او ملګري یې په سپینو جامو کې چې د سپوږمۍ په شان رڼا کوي را روان دي، نو یو ځل یې له خولې نه په لوړ آواز داسې الفاظ ووتل: اې عربو! دا دی ستاسې هغه پلار چې تاسې یې په انتظار کې وئ! ددې آواز په اوریدو سره مسلمانان ټول راپورته شول خپلې وسلې یې واخیستې او د خپل رهبر استقبال ته ور روان شول.[1]

ابن قیم وایي: په همدې وخت کې په بني عمرو بن عوف (د قبا اوسیدونکي وو) کې هم د تکبیر آوازونه اوچت شول. مسلمانانو له ډیرې خوشالۍ نه په لوړ آواز تکبیرونه ویل او دده مبارک استقبال ته ور روان وو، تر څو حضور ته ورسیدل او د نبوت په تحیه (سلام) سره یې دده استقبال وکړ او لکه د بوراګانو په شان له خپل لاربنود نه راتاو وو، او رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د وقار او عظمت د لوی غر په شان د دوی په مینځ کې تشریف درلود او د الله تعالی له خوا نه دا آیت ورباندې نازل شو[2]:

((...فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ مَوْلَاهُ وَجِبْرِيلُ وَصَالِحُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَائِكَةُ بَعْدَ ذَلِكَ ظَهِيرٌ)) (التحریم-٤) [نو بیشکه الله همغه مدد ګار دی د هغه (نبي) او جبریل او صالح د مومنانو (یې هم مدد ګاران دي) او ملائکې (یې هم) وروسته له دغه (مددګارۍ نه) مددګارانې دي.]

عروه بن الزبیر وایي: له خلکو سره له لیدو کتو وروسته رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) له خلکو سره یو ځای ښي طرف ته لاړ او د بني عمرو بن عوف په مېنه کې یې واړول. دا د ربیع الاول میاشت او د دوشنبې ورځ وه.

دلته ابوبکر (رضي الله عنه) د خلکو د هرکلي لپاره ودرید او رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) چوپ ناست ؤ او هغه انصار (رضي الله عنهم) چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) یې مخکې نه ؤ لیدلی هغوی به د سلام او ښه راغلاست پخاطر مستقیما ابوبکر (رضي الله عنه) ته ورتلل، تر څو په رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) لمر راغی، نو ابوبکر (رضي الله عنه) خپل څادر

---

[1]. صحیح البخاري ۱/۵۵۵

[2]. زاد المعاد ۲/۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

و اخيست او په رسول (صلی الله عليه وسلم) يې سيوره جوړه کړه، پس لدينه خلکو رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) وپيژانده.[1]

مدينه د استقبال او هرکلي پخاطر ټوله شور او زوړ اخيستې وه، او داسې يوه ورځ وه چې د مدينې په تاريخ يې سارى نه موندل کيږي. پدې ورځ يهودانو هم د نبي حبقوق (عليه السلام) د هغه زيري رښتينوالی په سترګو ليده چې ويل به يې: الله د جنوب تيمان له لوري او هغه چې قدوس دی د فاران د غرونو له خوا راغلی.[2]

رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) په قبا کې د کلثوم بن هدم او په بل روايت د سعد بن خيثمه په کور کې واړول، خو لومړنی قول راجح دی.

علي (رضي الله عنه) درې ورځې نور په مکه کې پاتې شو، تر څو يې له رسول الله (صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) سره د خلکو ايښودل شوي امانتونه يې ټول خپلو خاوندانو ته تسليم کړل. بيا يې په پليو پښو د هجرت لار ونيوه، له مکې مکرمې نه د مدينې منورې په لور وخوځيد تر څو په قبا کې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) او ابوبکر (رضي الله عنه) سره د کلثوم بن الهدم په کور کې يو ځای شو.[3]

رسول الله (صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) په قبا کې څلور ورځې (دوشنبه، سه شنبه، چارشنبه، پنجشنبه)[4] تيرې کړې او دلته يې د قباء جومات جوړ کړ او لمونځ يې پکې ادا کړ. دا دده له نبوت نه وروسته لومړنی جومات دی چې تهداب يې په تقوی سره ايښودل شويدی، تر څو په پنځمه يعنی د جمعې په ورځ د الله تعالی د امر مطابق په خپله سپرلۍ چې ابوبکر يې رديف (ملګری) ؤ سپور شو، خپلو ماما خيلو (بني نجار) ته يې اطلاع ورکړه، هغوی له تورو سره ورته راغلل او بيا د مدينې په لور ورسره روان شول. او کله چې بني سالم بن عوف ته ورسيدل، نو د جمعې د لمانځه وخت شو، رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) د بطن وادي په هغه ځای کې د

---

(1). صحيح البخاري ۵۵۵/۱

(2). صحيفی حبقوق بايبل (۳: ۳)

(3). زاد المعاد ۵۴/۲. ابن هشام ۴۹۳/۱. رحمت للعالمين ۱۰۲/۱

(4). دا د ابن اسحاق روايت دی. ابن هشام ۴۹۴/۱وګوره، علامه منصور پوري هم همداروايت غوره ګڼلی دی. رحمیٰ للعالمين ۱۰۲/۱ وګوره، په بخاري کې راځي چې رسول الله (ص) په قبا کې (۲۴) ورځې تم شوی ؤ (۱-۶۱) په بل روايت له لسو ورځو نه څو شپې زياته موده (۵۵۵/۱) او په دريم روايت (۱۴) ورځې پاتی شوی ؤ، اين قيم دا (۱۴) ورځې غوره ګڼی او پخپله وايي چې رسول الله (ص) په دوشنبه قباته رسيدلی او د جمعی په ورځ ورنه روان شويدی. (زاد المعاد ۵۴/۲-۵۵) او ښکاره ده چې د دوشنبي او جمعی تر مينځ له لسو ورځو زياتی نه وی بيله دې چې د وتو او رسيدو دوی ورځې ورسره حساب کړو او پدې سره هم له (۱۲) ورځو نه شي زياتيدای البته په دوو هفتو کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمعې لمونځ ادا کړ چیرته چې اوس یو جومات ورباندې جوړ شویدی، او ددې لمونځ کوونکو شمیره سلو تنو ته رسیده[1].

رسول الله(ﷺ) په مدينه کې

د جمعې له لمانځه وروسته رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) مدینې ته تشریف یوړ، او له همدې ورځې نه د یثرب نوم مدینه الرسول شو، او اوس د اختصار په توګه مدینه ورته ویل کیږي. دا یوه تاریخي او بې ساري ورځ وه، د مدینې ټولې لارې او کوڅې د تکبیر، تحمید او تقدیس نارو په سر اخیستې وې.

او د انصارو لوڼو له ډیرې خوشالۍ نه دا ابیات ویل:

طلع البــــدر علینا — من ثنیات الوداع

وجب الشکر علینا — مــــا دعا لله داع

ایهـــا المبعوث فینا — جئت بالامر المطاع

[ترجمه: د جنوبي لوري له غرو (ثنیات وداع) نه په مونږ باندې د څوارلسمې سپوږمۍ راوختله. په مونږ تر هغې د الله شکر واجب دی، تر څو بلونکی د خدای لورته بلنه کوي. اې مونږ ته رالیږلی شویه! دا ستا د حکم اطاعت فرض دی.][2]

انصار (رضي الله عنهم) که څه هم د زیاتې سرمایې خاوندان نه وو، خو هر یوه یې دا هیله او آرزو درلوده چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) یې میلمه شي، او دده په کورکې واړوي، نو په هر یوه کور به چې تیریده د کور مالک به یې د اوښې واګې نیولې او ورته ویل به یې: تشریف راوړئ دلته زیات تعداد ډیر ساز او سامان،

---

[1].صحیح البخاري ۱/۵۵_۵۶۰. زاد المعاد ۲/۵۵. ابن هشام ۱/۴۹۴. رحمیۍ للعالمین ۱/۱۰۲.

[2]. ابن قیم لیکي چې دا اشعار له تبوک نه د رسول الله (ص) د راستنیدو په وخت کې ویل شویدی او وایي څوک چې ګمان کوي دا اشعار مدینې ته د رسول الله (ص) د داخلیدو په وخت کې ویل شوي هسې بې اساسه خبره کوي (زاد المعاد ۳/۱/۱۰ خو ابن قیم پدې هکله څه قوي دلیل ندی وړاندې کړی. او دده په خلاف منصور پوري دا خبره ثابته او راجحه بولي چې وایي دا اشعار مدینې ته د داخلیدو په وخت کې ویل شویدي او له ده سره د خپلې خبرې د اثبات لپاره کافي او معقول دلایل هم موجود دي چې ردول یې ممکن ندي . رحمیۍ للعالمین ۱/۱۰۶ وګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله او حفاظت ستاسې په خدمت کې دي. رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) به ورته فرمايل: [خلوا سبيلها فإنها مأمورة]اوښه پرېږدئ دا ماموره شويده! او ښه روانه وه تر څو د مسجد نبوي ځای ته ورسيده او هلته چو شوه، خو رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ورنه کوز نه شو، اوښه پاڅيده لږ وړاندې لاړه، بیایې یوې خوا بـلې خواته وکتل بیرته راوګرځیده او پخپل لومړني ځای چو شوه. رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ورنه کوز شو. دا د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د ماما خیلو بني النجار ځای ؤ، او دا د الله له لوري اوښې ته توفيق ؤ ځکه ده غوښتل چې د خپلو ماما خیلو د عزت او احترام پخاطر له دوی سره واړوي، پدې وخت کې خلکو رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ته له دوی سره د تلو پيشنهادونه کول، خو ابو ايوب الانصاري (رضي الله عنه) وار ړومبی کړ او د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) بار او کجاوه یې خپل کورته یووړه، نو رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) وفرمايل: [المرء مع رحله]. مسافر له خپل بار او کجاوې سره وي. او اسعد بن زراره راغی او د اوښې پړی یې ونیوه او له ځان سره یې بوتلله او له همده سره وه.[1]

امام بخاري له انس نه روایت کوي وايي: رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) وفرمايل: [أي بيوت أهلنا أقرب؟] . زمونږ د خلکو نه دکوم یوه سړي کور ډیر نژدې دی؟ ابو ايوب ورته وويل: فقال أبو أيوب: أنا يا رسول الله ، هذه داری، وهذا بأبي، زما کور ډیر نژدې دی یا رسول الله ! دا مې کور او دا یې دروازه ده. نو رسول الله (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ورته وفرمايل: قال: [فانطلق فهيئ لنا مقيلًا] درځه، او زمونږ لپاره د قیلولی (د غرمې په وخت د خوب) ځای برابر کړه. هغه عرض وکړ: قال: قوما على بركة الله تاسې دواړه مهرباني وکړئ د الله په برکت سره[2].

څو ورځې وروسته د رسول (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) بي بي ام المؤمنين سوده او دواړه لوڼې یې فاطمه او ام کلثوم، او اسامه بن زيد او ام ايمن له عبدالله بن ابوبکر چې عائشه او د ابوبکر نوره کورنۍ یې را ایستلې وه را ورسيدل (رضي الله

[1]. رحمة للعالمين ۱۰۲/۱ زاد المعاد ۵۵/۲

[2]. صحيح البخاري ۵۵۲/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

عنهم اجمعین) خو حضرت زینب (رضي الله عنها) هملته په مکه کې له ابو العاص سره پـاتې شوه ځکه هغه اجازه نه ورکوله، تر څو له بدر وروسته را مهاجره شوه.[۳]
عائشه (رضي الله عنها) وايي: کله چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) مدینې ته ورسید، هلته ابوبکر او بلال (رضي الله عنه) سختې تبې ونیوله، زه ورغلم او ورته ومې ویل: پلار جانه څنګه يې؟ او بلاله ته څنګه يې؟ دا وایي چې ابوبکر (رضي الله عنه) به د تبې په وخت کې داشعر وایه:

کل امرئ مصبح في اهله و الموت ادنی من شراك نعله

هر چا ته پخپل کور کې سهار په خیر (صبح بخیر) ویل کیږي، پداسې حال کې چې مرګی يې د څپلۍ له تسمې نه هم ورلنډ دی. او وایي کله به چې د بلال حالت لږ غوندې ښه شو نو پخپل ښکلي آواز سره به يې داسې ویل:

الا لیت شعري هل ابیتن بواد و حولي اذخر و جلیل

وهل اردن یوما میاه مجنة وهل یبدون لي شامة و طفیل

[کاشکي خبر وای چې کومه شپه په وادي (مکه) کې تیرولی شم او شا او خوا مې اذخر او جلیل بوټي وای او آیا کومه ورځ به مې د مجنی په چینه ګذر شي، او آیا د شامې او طفیل غرونه به بیا ووینم.] عائشه (رضي الله عنها) وايي: زه بیا رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ته ورغلم او لدې حال نه مې خبر کړ. نو رسول (صلی الله علیه وسلم) دعا وفرمایل: [اللهم العن شیبة بن ربیعة، وعتبة بن ربیعـة، وأمیة بن خلف، کما أخرجونا من أرضنا إلی أرض الوباء].
خدایه! په شیبه بن ربیعه او عتبه بن ربیعه، او امیه بن خلف لعنت وکړې، هغوی مونږ له خپل وطن نه د رنځونو ځمکې ته راوشړلو. ثم قال رسول الله صلی الله علیه وسلم: [الله م حبب إلینا المدینة کحبنا مکة أو أشد، وصححها، وبارك في صاعها ومدها، وانقل حماهـا فاجعلهـا بالجُحْفَة]. یا الله ته زمونږ په زړونو کې د مکې د محبت په شان او یا له هغې نه هم زیات د مدینې محبت واچوې، اې خدایه! ته د مدینې فضا او هوا صحیح او صحت ورکوونکې وګرزوې، او ددې ځای د غله جاتو په پیمانو کې برکت واچوې، او ددې

---

[۳]. زاد المعاد ۲/۵۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

Comment:

ځای تبه له دې ځایه اوچته کړې او په جحفه کې يې و ګرځوی [1].
الله تعالی د رسول الله (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) دعا قبوله کړه د مديني حالات يې بدل کړل. دلته د دعوت مکي دور پای ته ورسيد ، او د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د ژوند د لومړۍ برخې حالات او واقعات مو هم همدلته تر نظر تير کړل.

۱. صحيح البخاري ۵۸۸/۱ - ۵۸۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مدينې ژوند

مدني دور په دريو مختلفو مرحلو ويشلای شو:

۱- لومړنۍ مرحله چې مختلف مشکلات او فتنې پکې راولاړې شوې وې، له يوې خوا کورني خنډونه بې شميره وو، له بلې خوا دښمنانو له بهر نه د مدينې د ختمولو کوښښونه کول. دا مرحله د حديبيې په سوله يعنی د شپږم هجري کال د ذي القعدې په مياشت کې پای مومي.

۲- له شرک او بت پرستانو سره د اوربند، او اسلام ته د پاچايانو د رابللو مرحله، چې د مکې په فتحه يعنی د اتم هجري کال د رمضان په مياشت کې پای ته رسيږي.

۳- د الله په دين کې د ډلو ډلو خلکو داخليدلو، او مدينې ته د بيلابيلو اقوامو او قبايلو د راتګ مرحله، او دا د رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) د ژوند تر پايه يعنی د يوولسم هجري کال تر ربيع الاول پورې ادامه مومي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړنۍ مرحله

د هجرت په وخت کې د مدينې حالات

هجرت يوازې له شر، فتنې او ملنډو نه د نجات په معنی نه ؤ، بلکه ددې تر څنګ هجرت په نوي او آرام وطن کې د يوې نوې ټولنې د جوړيدو ګډکوښښ او پيغام هم ؤ. او همدا وجه وه چې په هر مسلمان باندې دا فرض شول چې د خپل توان په اندازه ددې نوي وطن په جوړيدو کې برخه واخلي، او ددې وطن په ترقۍ، آرامۍ او دفاع کې خپل ټول زور او توان په کار واچوي.

بيشکه چې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ددې نوې ټولنې يوازينی امام، مشر، او لارښود و، او د ټولو امورو او کارونو واګې په بشپړه توګه د همده په لاس کې وې.

رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) په مدينه کې له دريو مختلفو او بيلا بيلو داسې قومونو سره مخامخ ؤ چې حالاتو يې يو له بل سره ډير توپير درلود، مسائل او مشکلات يې هم سره بيل او ګوښي وو، دا درې قومونه عبارت وو له:

۱ــ نيک، مکرم او غوره اصحاب (رضي الله عنهم).

۲ــ د مدينې هغه اصلي اوسيدونکي چې لا تر اوسه يې له شرک نه نجات نه ؤ موندلی.

۳ــ يهود.

الف: د اصحابو (رضي الله عنهم) له هغه مسايلو نه چې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ورسره مخ ؤ، يوه هم دا مسئله وه چې دلته د مدينې حالات د مکې له حالاتو نه بالکل جدا او بيل وو، ځکه هغوی په مکه کې که څه هم د يوې کلمې او يوه هدف درلودونکي وو، خو په بيلابيلو کورونو کې ويشل شوي، رټل شوي، غم ځپلي او مظلومان وو، د هيڅ شي واک او اختيار يې نه درلود، ټول کارونه د دوی د دښمنانو په لاس کې وو، هغوی هلته ددې وس او توان نه درلود چې د ځانګړيو موادو او اصولو درلودونکې داسې يوه نوې اسلامي ټولنه جوړه کړي چې له همغو اصولو پر ته په نړۍ کې هيڅ يوه انساني ټولنه په پښو نه شي دريدای، او همدا علت دی چې مکي سورتونه يوازې اسلامي اصول او مبادئ په ګوته کوي، داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

امرونه نه کوي چې هر څوک په ګوښې توګه عمل ورباندې کولی شي، او ورسره د نيکو اخلاقو، خير او نيکۍ لورته بلنه او له رذائلو او بد اخلاقيو نه منع کوي.
خو په مدينه کې وضعه بدله وه، دلته له لومړنۍ ورځې نه مسلمانان د خپل واک او اختيار خاوندان وو، هيچا ورباندې تسلط او واکمني نه درلوده. نو اوس ددې وخت ؤ چې هغوی نور بايد د ترقۍ، آبادۍ، اقتصاد، سياست، حکومت، سولې، جنګ، او نورو ژوندينو امورو په هکله فکر وکړي، او نور دا په کار وه چې دوی ته حلال، حرام، عبادت، اخلاق او نور مسايل په مفصله توګه بيان او توضيح کړای شي.
اوس ددې وخت رارسيدلی ؤ چې هغوی يوه بيله ټولنه جوړه کړي، داسې اسلامي ټولنه چې په هر څه کې له جاهلي ټولنې نه مختلفه، او د بشري نړۍ له هرې بلې ټولنې نه اوچته او ځانګړې وي.او د هغه اسلامي دعوت ممثله او نماينده ټولنه وي د کوم په لار کې چې مسلمانانو پوره لس کاله ډول ډول کړاونه او تکليفونه ګاللي وو.
او دا خو څرګنده ده چې ددې ډول يوی ټولنې جوړول د ورځې، مياشتې او کال خبره نده، بلکه دا اوږد وخت په کار لري تر څو تشريع او قانون جوړول له تربيې، تعليم او عملي تمرين سره خوا په خوا په تدريجي توګه د تکامل پړاو ووهي. الله تعالی پخپله ددې تشريع کفيل ؤ، او د رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) وظيفه ددې قانون تنفيذ او تطبيق او دې لور ته لارښوونه او په همدې قانون سره سم د مسلمانانو روزنه وه: ((هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الأُمِّيِّينَ رَسُولاً مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمْ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ)) (الجمعة: ٢) [دغه (الله) هغه ذات دی چې پورته کړی (ليږلی يې دی) په ايمانو ناپوهانو کې يو رسول (محمد (صلی الله عليه وسلم) له دوی څخه چې لولي پر دوی باندې آيتونه ددې (قرآن) او پاکوي دوی (له شرکه له نورو رذيله (اخلاقو) او ښيي دوی ته کتاب (قرآن) او احکام (د قرآن)...]
د اصحابو (رضي الله عنهم) زړونه پخپل رهبر او قانون پورې تړلي وو، د هغه احکام به يې په ډيره خوشالۍ سره پلي کول ((وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا)) (الانفال: ٢) [او کله چې ولوستی شي پر دوی باندې آيتونه (کلام) د الله نو زياتوي (پياوړی کوي) دغه (آيتونه) دوی لره ايمان.]
او څرنګه چې دا مسائل زمونږ د بحث موضوع نده، نو ځکه يوازې هغو امورو ته اشاره کووچې يادول يې ضروري بولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هر حال دا د مسلمانانو له هغو لويو مسايلو نه يوه مساله ده چې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ورسره مخ وُ، او په حقيقت کې دا په پراخه پيمانه سره د محمدي رسالت او اسلامي دعوت هدف او مقصد هم وُ. خو دا مساله عاجله نه بلکه مستقله او دايمي مساله وه، هلته داسې نور مسايل هم وو چې عاجل او فوري حل او اقدام ته يې اړه درلوده.

په مدينه کې د مسلمانانو ټولګی له دوه ډوله خلکو نه جوړ شوی وُ:

يوه ډله انصار وو چې د خپلې ځمکې وطن او مال خاوندان وو، او پدې هکله د دوی فکر او غم د هغه چا د فکر او غم په اندازه وُ چې له خپل عيال او اولاد سره يو ځای د امن په کور کې شپې او ورځې تيروي، خو دومره وه چې د دوی تر مينځ ډيره زړه او کلکه دښمني موجوده وه. بله ډله هغه مهاجرين وو چې هيڅ يې هم نه درلودل ټول يې له لاسه وتلي وو، يوازې ځانونه يې مدينې ته رارسولي وو او بس، دلته يې نه ځای و نه ځايګی، نه د کار او کسب درک وُ، او نه يې دومره څه درلودل چې خپل ژوند ورباندې روان کړي. ددې مهاجرينو تعداد هم ډير وُ، او ورځ په ورځ پسې ډيريده، ځکه دا اعلان شوی و چې هر مسلمان بايد مکه پريږدي او مدينې ته هجرت وکړي. او دا هم په ډاګه ده چې د مدينې اقتصادي بنسټ هم دومره پياوړی نه وُ چې دا ډول مشکلات وزغملی شي، نو همدا وه چې يو ځل يې اقتصادي حالت مخ په خرابيدو شو، او په همدې سختو شرايطو کې اسلام دښمنه ځواکونو له بهر نه له مدينې سره د اقتصادي پريکون (بنديز) او ديته ورته لار او پاليسي غوره کړه او پدې سره د وارداتو اندازه کمه او مشکلات نور پسې زيات او حالات کړکيچن شول.

<u>ب:</u> دوهم قوم يعنی د مدينې اصلي اوسيدونکې مشرکان – دوی پر مسلمانانو څه واک او حاکميت نه درلود، ځنې يې داسې وو چې له شکوکو سره مخ وو او د پلرني دين پريښودو ته يې زړه نه شوی ښه کولی، خو له مسلمانانو او اسلام سره يې کينه او دښمني هم نه درلوده، بالاخره لږ وخت وروسته په اسلام مشرف شول.

په مشرکينو کې ځنې داسې هم وو چې زړونه يې له رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) او مسلمانانو سره له بغض او دښمنۍ نه ډک وو، خو په عين وخت کې يې ددې جرات او همت هم نه درلود چې مخامخ مقابله ورسره وکړي، او دې حالاتو ديته مجبور کړي وو چې له مسلمانانو سره د مينې او خلوص ښکارونه وکړي، ددې ډلې مشرکانو مشر عبدالله بن ابي وُ. اوس او خزرج چې د هيچا په مشرۍ نه وو راضي شوی د بعاث له جنګ نه وروسته يې پدې اتفاق کړی وُ چې نوموړی به خپل مشر ټاکي. او عملاً يې دده د پاچايۍ لپاره تياري پيل کړې وه، قيمتي مرۍ او غمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې راټول کړي وو تر څو تاج ورته جوړ کړي او په تخت يې کينوي، خو يو ځل رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) مدينې ته تشريف راوړ او ټول قوم د هغه په خوا ورمات شو، نو له عبدالله بن ابي سره دا عقيده پيدا شوه چې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) دده تخت او پاچايي په لغته ووهله. او له همدې امله يې سخته کينه ورسره درلوده، خو کله چې پوه شو نور شرک دده په ګټه ندی او حالات داسې دي چې د شرک په واسطه يې ډيرې دنيوي ګټې له لاسه وزي، مجبور شو چې د بدر له غزا نه وروسته په خوله اسلام راوړي، خو زړه يې هماغسې له کفر او شرک نه ډک وٌ. او هر کله به يې چې لاس بر شو نو د رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) او مسلمانانو په خلاف به يې له هيڅ ډول فريب او غدر نه ډډه نه کوله. له ده سره هغه کسان هم ملګري ووکوم چې دده په ناجوړه شوې پاچايی کې لوی لوی منصبونه ورته په نظر کې نيول شوي وو. هغوی به دده د شيطاني پلانونو او توطئو په پلي کولو کې مرسته ورسره کوله، او کله کله به يې له ځينو واقعاتو او پيښو او حتی له ځينو کمزورو او کم عقلو مسلمانانو نه هم د خپلو شومو اهدافو د تحقق په لاره کې ګټه اوچتوله.

ج: دريم قوم (يهودان): هغه چې د آشوريانو او روميانو له ظلم نه حجاز ته راغلي وو. دوی اصلا عبرانيان وو، خو دلته په حجاز کې له ميشته کيدو وروسته يې ژبه، عادات، د افرادو او قبايلو نومونه عربي شوي وو له عربانو سره يې د خپلوۍ اړيکې هم ټينګې کړې وې، خو له دې ټولو سره سره يې خپل ملی هويت ساتلی وٌ او په پوره توګه په عربي ټولنه کې نه وو منحل شوي، بلکه پخپل يهودي مليت (اسرائيليت) يې فخر او وياړ کاوه. عربان يې ډير زيات تحقير او سپکول ان تر دې چې هغوی ته به يې اميين يعنی چارپايان، مرتجعين او رذيلان ويل، د عربو مالونه يې د ځان لپاره مباح بلل، او کله به يې چې لاس پرې بر شو نو خوړل به يې ((**قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الأُمِّيِّينَ سَبِيلٌ**)) (آل عمران: ۷۵). [وويل (کتابيانو) نشته پر مونږ باندې په (حق) ددې اميانو کې هيڅ ګناه (چې مالونه يې وخورو).]

هغوی د خپل دين په نشر او ترويج کې ډير فعال نه وو، او د دوی ټول دين په دم، چپ ، فال، سحر او جادو کې خلاصه کيده. او يوازې په همدې سره يې ځانونه د پوهې، روحانيت، قيادت او صلاحيت خاوندان ګڼل. هغوی په کسب او کار، مال ګټلو او لاسته راوړلو کې خاص مهارت درلود، د غلې دانې، خرما، شرابو او ټوکر تجارت له

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدوی سره وځ. ټوکر، غلي داني او شراب به یې راوړل او په مقابل کې به یې خرما صادرولې، او د تجارت تر څنګ یې نور کسبونه هم کول، له عربانو نه به یې څو چنده ګټه اخیستله پدې یې هم اکتفا نه کوله بلکه د سود بازار یې هم ښه تود کړی وځ. د عربانو مشایخو او مشرانو ته به یې قرضونه ورکول، هغوی به دا پیسې بې مطلبه او بې ځایه په مداحانو، شاعرانو او ځان ښوونه او ستاینه کې خرڅولې. یهودانو به لومړی ددې قرضونو په بدل کې د دوی ځمکې، باغونه او پټي ګرو کړل، خو څو کاله وروسته به یې د ملکیت قبضه ورباندې ولګوله. دوی په فتنو، فساد، توطئو او دسیسو کې له هر چانه مخکې وو، په دې مکر او چالاکۍ سره به یې شا او خوا پرتې عربي قبیلې یو بل کې سره اچولې، او تر مینځ به یې د اوږدو جګړو اور بلاوه او په ډیره مرموزه توګه به یې ددې اور لمبې غوړې ساتلې. عربان به سره جنګېدل او دوی به ورته د خیر په غونډۍ ناست وو، خو که به د کوم طرف پیسې کمې شوې، نو دوی به په سود باندې ډیر قرض ورکاوه تر څو د پیسو د کمي له امله جګړه بنده نه شي. یهودانو به پدې سره دوه ګټې کولې یعنی په یوه غشي به یې دوه مرغۍ ویشتلې یو به یې خپل یهودي موجودیت، شخصیت او هویت ژوندی ساته او له بل پلوه به یې د سود بازار ښه ګرم ساته، ډیرې پیسې او سرمایې به یې ګټلې.

<u>په مدینه کې د یهودانو درې مشهورې قبیلې اوسیدلې:</u>

١. بنو قینقاع، دې قبیلې له خزرج سره تړون درلود او کورونه یې په مدینه کې د ننه وو.

٢. بنو نضیر.

٣. بنو قریظه. دوی دواړو له اوس سره تړون درلود، او د مدینې په شا او خوا برخو کې اوسیدل.

همدې قبیلو به له ډیر پخوا نه د اوس او خزرج تر مینځ د جګړو اور بلاوه، د بعاث په جګړه کې خو پخپله دوی هم هره یوه له خپل حلیف سره په جنګ کې شریکه وه.

طبیعي وه چې یهودو به له اسلام او مسلمانانو سره کینه او عداوت کاوه، له هغوی نه د خیر طمعه بې ځایه وه ځکه رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) له دوی څخه نه و تر څو د دوی نژادي او توکمي عصبیت ته چې په ذهن او زړه یې حاکم وځ سکون او اطمینان حاصل شي. او بله دا چې اسلامي دعوت د سولې او یووالي داسې یو پیغام او آواز و چې مات زړونه یې سره پیوندول، د کینې او دښمنۍ اورونه یې مړه کول، په ټولو کارونو کې د امانت او امانتدارۍ غوښتونکی وځ، او په هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه کې یې یوازې د پاک او حلال ځیز د خوړلو اجازه ورکوله او ددې لازمي معنی دا وه چې نور به په مدینه کې میشتې عربي قبیلې سره یوکیږي او پدې سره به د یهودانو له خبیثو پنجو نه آزادي مومي، چې په نتیجه کې به د یهودانو تجارت زیانمن کیږي او د سود له هغو ګټو به بې برخې کیږي چې د دوی دکار و بار او شتمنیو اساس ورباندې ولاړ وُ.

او دا هم کیدای شوای چې دا عربي قبیلې متوجه شي او هغو مالونو ته یې فکر شي کوم چې یهودانو په سود کې ورنه اخیستي وو، او له یهودانو نه په سود کې د تللو ځمکو، باغونو او پټیو د بیرته اخیستلو هڅې وکړي.

یهودانو دا ټول حساب کړی و، او له کومې ورځې نه چې پوه شول اسلام په مدینه کې میشته کیدل غواړي نو دا ټول شیان یې د ذهن پر پرده تیر را تیر شول، او له همدې امله یې مدینې ته د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) له تشریف آوری سره سم له اسلام او رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) سره دښمني پیل کړه، خو دا دښمني یې څه موده پټه وه چې وروسته یې ښکاره او په ډاګه کړه.

ددې موضوع ښه تصویر او تفسیر د ابن اسحاق هغه روایت کولی شي کوم چې له حضرت صفیه (رضي الله عنها) نه یې رانقل کړیدی، ابن اسحاق وایي:

له صفیه بنت حیي بن اخطب نه روایت دی چې وایي: زه مې په پلار او تره (ابو یاسر) له ټولو اولادونو نه زیاته ګرانه وم، او هر کله به چې د دوی له بل کوم یوه اولاد سره زه ورسره مخامخ شوم، نو حتماً به یې زه اخیستلم.

وایي: خو کله چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) مدینې ته را روان و او په قبا کې یې له بني عمرو بن عوف سره واړول، پلار مې (حیې بن اخطب) او تره مې (ابو یا سر بن اخطب) سهار وختي ورغلل، او ان له لمر لویدو سره بیرته راستانه شول، وایي: داسې سست پست، له پښو لویدلي، کشال کشال را روان وو. وایي: زه د خپل عادت سره سم ورپه منډو شوم، خو قسم په خدای هغوی دومره غم اخیستي وو چې یوه یې هم زما خوا ته التفات او توجه ونکړه.

وایي: وا مې وریدل چې تره مې (ابو یاسر) پلار ته وایي: ایا ته یې ښه سیي پیژنې؟ ده وویل: بالکل ښه یې پیژنم. تره مې بیا ورته وویل: نو ته د هغه په هکله څه نظر لرې؟ پلار مې ورته وویل: دښمني، قسم په خدای تر مرګه به ورسره دښمني کوم.[1]

---

[1]. ابن هشام ۱/ ۵۱۸- ۵۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې تایید د بخاري هغه روایت هم کوي کوم چې د عبدالله بن سلام (رضي الله عنه) د اسلام راوړلو په هکله یې را نقل کړیدی.

نوموړی د یهودانو لوی او عظیم عالم و، کله چې خبر شو رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) مدینې ته د بني النجار مېنې ته تشریف راوړی، نو په بیړه سره د هغه(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) حضور ته ورغی، او داسې پوښتنې یې ورنه وکړې چې ځواب یې یوازې نبي ویلی شي. او څنګه یې چې د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ځوابونه واوریدل نو فوراً په هماغه ځای په اسلام مشرف شو.

بیا یې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ته وویل: یهودان خبرې جوړونکي او بهتان کوونکي خلک دي که هغوی مخکې لدینه چې ته ورنه زما په هکله پوښتنه وکړې پدې خبر شي چې زه په اسلام مشرف شوی یم، نو بهتانونه به راپسې وتړي. همدا وه چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) یهودان راوغوښتل، هغوی راغلل، عبدالله بن سلام په کور کې د ننه ناست و، رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ورته وویل: عبدالله بن سلام څنګه سړی دی؟ او ستاسې په مینځ کې د کوم مقام خاوند دی؟

دوی وویل: هغه د لوی عالم زوی او له مونږ ټولو نه د زیات علم څښتن دی او له مونږ ټولو نه غوره او د ډیر غوره سړي زوی دی. په بل روایت کې راځي چې وایي: هغه زمونږ مشر او زمونږ د مشر زوی دی، او په بل لفظ – هغه له مونږ ټولو نه بهتر او د بهترین سړي زوی دی، او په بل لفظ هغه زمونږ افضل او د افضل سړي زوی دی. رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ورته وویل: ښه، نو اوس دا راته ووایاست که هغه اسلام راوړ نو بیا؟ یهودانو دوه، درې ځله وویل: الله دې هغه لدینه وساتي! همدلته عبدالله بن سلام راووت او ویې ویل: ((اشهد ان لا الــه الا الله و اشـــهد ان محمدا رسول الله)) نو دوی یو ځل خپلې ژبې بدلې کړې او ویې ویل: دا زمونږ په مینځ کې تر ټولو زیات شریر او د شریر زوی دی او داسې نورې خبرې یې ورپسې وکړې. ده (عبدالله) په ځواب کې ورته وویل: یهودانو! له خدای نه وویریږئ، قسم په هغه ذات چې له ده پرته بل د عبادت مستحق نشته تاسې پدې ښه پوهیږئ چې دا د الله رسول دی، او په حقه راغلی دی. دوی ورته وویل دروغ دې وویل.[1]

دا وه په مدینه کې د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د ژوند په لومړنۍ ورځ له یهودانو سره لومړنۍ تجربه.

(1). صحیح البخاري ۴۵۹/۱- ۵۵۲-۵۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وو د مدینې داخلي حالات، او له مدینې نه د باندې د اسلام تر ټولو ستر او سخت دښمن قریش وو. قریشو پوره لس کاله د مسلمانانو په خلاف له هر ډول، ظلم، زیاتي، تهدید او جبر نه کار اخیستی و، د مظلومو مسلمانانو د ځورولو او ځپلو پخاطر یې د وړې کولو او اقتصادي بندیزونه سیاست خپل کړی ؤ او د مصیبتونو او کړاوونو تر څنګ یې د هغوی په خلاف سترې کوونکی عصبي، نفسیاتي او تبلیغاتي جنګ هم پیل کړی و. او کله چې مسلمانانو مدینې ته هجرت پیل کړ، نو دوی به یې ځمکې او مالونه مصادره کول، او هغوی به یې له خپلو ښځو او اولادونو نه بیلول، او که به یې په چا لاس ورسیده، نو ښه به یې تعذیباوه. دا خو لا څه هغوی د دعوت د لاربښود (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د مرګ او وژلو اراده او فیصله وکړه، او ددې توطئې د عملي کولو لپاره یې ډیرې منډې ترړې هم وکړې. او له دې نه اخوا هغه وخت چې مسلمانان مدینې ته ورسیدل او د دوی له ظلمونو نه یې نجات وموند، او له دوی نه (۵۰۰) کیلو متره لیرې لاړل، نو دوی (قریش) دلته هم په آرام کینناستل. او څرنګه چې دوی د حرم اوسیدونکي او د بیت الله ګاونډیان وو، نو د عربو په مینځ کې یې په دیني او دنیوي لحاظ اوچت او د قدر وړ مقام درلود، نو دلته یې له خپل همدې اثر او رسوخ نه په استفادې سره یو سیاسي رول لوبول وغوښتل، پاڅیدل او د عربې جزیرې نور مشرکان یې د مدینې د اوسیدونکو په خلاف راوپارول او مدینه یې له اقتصادي بحران سره لاس او ګریوان کړه. نژدې وه تر بشپړې اقتصادي محاصرې لاندې راشي، واردات یې ډیر کم شول، دا هم پداسې حال کې چې د مهاجرینو شمیر ورځ په ورځ مخ په زیاتیدو و. حقیقت دا دی چې د مکې د مشرکینو او مسلمانانو تر منځ د اسلام په نوی مېنه (مدینه) کې د جنګ حالات او اسباب برابر شوي وو، او دا به ډیره بې عقلي او بې انصافي وي چې ددې جګړو او دښمنیو پړه پر مسلمانانو ور واچول شي.[۲]

مسلمانانو حق درلود چې د خپلو مصادره شویو مالونو په بدل کې د قریشو مالونه مصادره کړي او حق یې درلود چې د دوی د ظلم ځواب ورکړي. او د دوی د ژوند د قافلې په وړاندې داسې خنډونه را پیدا کړي لکه چې دوی د مسلمانانو د ژوند په مخه کې پیدا کړیدي. او حق یې درلود د خپل ځان او هویت دفاع وکړي او د دوی ټولې هغه توطئې شنډې کړي چې هدف یې د اسلام ختمول و.

(2). دا وروستی خبره د محمد الغزالي خبره ده، فقه السیرة ص ۱۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ا وو هغه مشکلات او مسائل چې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) مديني ته د رسول، رهبر، امام او لارښوونکي په صفت له رسيدو نه وروسته ورسره لاس او گريوان و.

رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) په مدينه کې د رسول او رهبر په څير معامله کوله، له هر چا او هر قوم سره يې د هغه د مقام او اهليت سره برابر عمل کاوه، څوک چې د رحم او کرم وړ وو د هغوی په سر يې د رحمت او شفقت لاس راکاږه، او که د چا چاره او علاج به يوازې شدت او سختي وه، نو د هغه دوا او علاج به يې په سختۍ سره کاوه، خو دا بايد له ياده ونه باسو چې د رحمت او شفقت پله يې ډيره درنده وه. او د همدې حکيمانه قيادت په برکت په څو لنډو کلونو کې ټول کارونه د اسلام او مسلمانانو لاس ته ورغلل، لوستونکي ته به راتلونکو پاڼو کې پدې هکله پوره معلومات وړاندې کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نوې تولنې جوړول

مخکې مو وویل چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د جمعې په ورځ د هجرت د لومړي کال د ربیع الاول په (۱۲) مه چې د (۶۲۲م) کال د سپتمبر له (۲۷) مې سره سمون خوري په مدینه کې د بني النجار مـینې ته تشریف یوور، د ابو ایوب د کور مخې ته یې واړول او ویې فرمایل: همدلته زمونږ منزل دی (ان شاء الله) بیا د ابو ایوب کور ته منتقل شو.

د نبوي مسجد ودانول

لدینه وروسته د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) لومړنی کار د نبوي مسجد جوړول ؤ. د مسجد لپاره یې هغه ځای وټاکه په کوم کې یې چې اوښه چو شوې وه، دغه ځمکه د دوو یتیمانو وه، چې په بیه یې ورنه واخیستله. رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) پخپله د مسجد په جوړولو کې فعاله ونډه درلوده، خښتې او تیږې به یې رانقلولې او داسې به یې فرمایل:

اللهم لا عیش الا عیش الاخرة فاغفر للانصار و المهاجرة

[اې خدایه زندګي او ژوند خو یوازې د آخرت ژوند دی، نو ته انصارو او مهاجرینو ته بخشش وکړه.]

او دا شعر به یې هم زمزمه کاوه:

هذا الحمال لاحمال خیبر هذا ابر ربنا و اطهر

[دا بار د خیبر بار ندی دا زمونږ د رب پاک او سپیڅلی بار دی]

د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) کار به د اصحابو (رضي الله عنهم) نشاط او فعالیت نور هم زیاتوه، او یوه صحابي به د کار په وخت کې داسې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لئن قعدنا والنبي یعمل لذاك منا العمل المضلل

[که چیرته مونږ کینو او نبي(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) کار کوي، نو دا به زمونږ د گمراهی او بې لاری کار وي.]

پدې ځای کې د مشرکینو یو شمیر قبرونه، خرابه، د غرقد او خرما څه ونې هم وې، رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) امر وکړ چې قبرونه را لوځ او پاک شي، دا خرابه هوار کړی شي، ونې یې ووهل او لرگي یې د قبلې لور ته واچول شي (هغه وخت قبله بیت المقدس ؤ).

د دروازې دواړه پایې (څنگدری) یې له تیږو جوړې کړې، دیوالونه یې د خښتو او ختو وو، چت یې د خرما په تنو، ښاخونو او پاڼو پټ کړ، په غولي کې یې ریگ او شگې اوارې کړې، ټول جومات ته یې دری دروازې ورکړې وې. د قبلې د دیواله او د مخامخ دیوال اوږده سل گزه، او د څنگ دواړو نورو دیوالونو اندازه یې هم تقریبا همدومره وه، تهداب یې نژدې دری گزه راته.

د جومات له خوا سره یې د ختو او تیږو څو خونې هم جوړې کړې، چتونه یې د خرما په تنو او شاخونو پټ کړل، دا د امهات المؤمنین (رض) خونې وې. او کله چې تکمیلې شوې، نو رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د ابو ایوب (رضي الله عنه) له کورنه ور منتقل شو.[1]

دغه جومات یوازې د لمانځه ځای نه ؤ، بلکه د یوه داسې پوهنتون حیثیت یې درلود چې مسلمانانو به پکې خپل دین زده کاوه، او داسې یو غونډه ځای ؤ چې پخپل زړه کې به یې په ډیره مینه او محبت سره هغه کسان سره راغونډول چې کلونه کلونه د جاهلیت او عداوت لمبو سیځلي وو.

او همدا جومات د داسې یوه عمومي مرکز په شان ؤ چې د مسلمانانو ټول کارونه له همدې ځایه اداره کیدل، د هر څه قومانده له همدې ځایه وه او په ننني ژبه دا یو داسې پارلمان ؤ چې ټول مشورتي او تنفیذي (اجرایوي) مجلسونه به همدلته ترسره کیدل. او ددې تر څنگ دا جومات د هغو فقیرانو مهاجرینو کور هم ؤ کوم چې نه یې کور درلود، نه مال او نه خپل او خپلوان.

د هجرت په لومړیو کې د آذان حکم هم وشو. آذان دا آسماني آواز چې هره ورځ پنځه ځلې د ځمکې او آسمان تر مینځ انگازې کوي، او ټول عالم په لړزه راولي.

پدې هکله د عبدالله بن زید بن عبد ربه د خوب کیسه مشهوره ده، چې تفصیلات

(1). صحیح البخاري ۱/ ۷۱-۵۵۵-۵۲۰. زاد المعاد ۵۲/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پدې کتابونو جامع الترمذي، سنن ابي داود، مسند احمد او صحیح ابن خزیمه کې روایت شوي او کولی شو هملته يې ولولو.[۱]

د مسلمانانو تر مینځ ورورګلوي

لکه څرنګه چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د نبوي جومات په جوړولو سره د غونډېدو او يو کېدو يو عظيم مرکز مینځ ته راوړ همدا ډول يې د انصارو او مهاجرینو په ورورۍ سره په انساني تاريخ کې يوه بل نه هيريدونکې او بې ساري کارنامه تر سره کړه. ابن قيم وايي: بيا رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د انس بن مالک په کور کې (۹۰) کسه چې نيم يې انصار او نيم نور يې مهاجرين وو سره ورونه کړل، ددې ورورګلوۍ اصل او اساس دا و چې دا ورونه به يو له بل سره همدردي او غمشريکي کوي، او د نسبي خپلولۍ په ځای به دوی يو د بل ميراث وړي. دا حکم د بدر غزا تر وخته باقي پاتې و،تر څو د الله تعالی دا حکم رانازل شو: ((وَأُوْلُوا الأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَى بِبَعْضٍ)) (۸-۷۵). [او خاوندان د خپلوۍ ځينې د دوی غوره دي (د ميراث په وړلو سره) په ځينو نورو...]

دې آيت د ديني ورونو تر مينځ د ميراث وړلو حکم لغوه کړ، خو د ورورۍ عقد او پيمان همداسې باقي پاتې دی. ويل کيږي چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) دويم ځل د مهاجرينو تر مينځ ورورګلوي ټينګه کړې وه، خو دا خبره کمزورې غوندې بريښي، ځکه مهاجرين چې يو له بل سره يې ديني، وطني، نژادي او نسبي وروري او خپلوي درلوده د ورورۍ دې ډول عقد او تړون ته اړ نه وو، په داسې حال کې چې د انصارو او مهاجرينو خبره او معامله بيا دغه ډول نه وه[۲].

لکه چې محمد غزالي وايي ددې ورورۍ معنی دا وه چې جاهلي تعصب او عصبيت له مينځه يوسي، ننګ، حميت او غيرت که وي، نو بايد يوازې د اسلام پخاطر وي او بس، د رنګ، نسل، وطن او نسب په بناء د برترۍ او امتياز دور نور ختم دی، ځکه د بلندۍ او پستۍ يوازينی معيار انسانيت، مروت او تقوی ده نه بل څه.

رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) دا ورورې يوازې تر ژبې او کلماتو پورې محدوده نه وه ساتلې، بلکه دې تړون ته يې د عمل داسې جامه وراغوستې وه چې له

---

(1). بلوغ المرام د ابن حجر عسقلاني ليکنه ص ۱۵ وګوره.
(2). زاد المعاد ۵۲/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

امله يې دا ژمنه تر وينې او مال پورې تړلې وه. دا تړون د ژبې او الفاظو له دايرې نه وتلی د قربانۍ، همدردۍ، او غمشريکۍ په ډګر کې داسې پلی شوی و، چې دې نوې ټولنې ته يې تر ټولو لوړ مثالونه وړاندې کول او دا ورورولي له نسبي ورورولۍ نه زياته په مينه او خلوص ولاړه وه.[1]

بخاري روايت کوي، کله چې مهاجرين مديني ته راغلل، رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) عبدالرحمن بن عوف له سعد بن الربيع سره د ورورۍ په مزي وتاړه. سعد خپل ورور عبدالرحمن ته وويل: زه په انصارو کې د ډير مال او دارايۍ خاوند يم، ته زما مال دوې برخې کړه، (نيم يې ستا) همدا راز زه دوې ښځې لرم، وګوره کومه يوه دې چې خوښه وي ما ته ووايه، زه هغه طلاقوم، او چې عدت يې پوره شو، نو ته يې په نکاح کړه. ده (عبدالرحمن) ورته وويل: خدای دې ستا په مال او اولاد کې برکت واچوي، ما ته بازار راوښيه. هغوی د بنو قينقاع بازار وروښود، هغه بازار ته لاړ او کله چې بيرته راوګرځيد، نو يوه اندازه غوړي او کـــروت يې هم له ځان سره راوړل. په همدې ترتيب هغه هره ورځ بازار ته تلو او ګټه يې کوله څه وخت وروسته داسې ورځ راغله، چې د څه زيړوالي اثر وربانـدې ښکاريده. رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ورته وويل: دا څه دي؟ ده ورته وويل: واده مې کړی. رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) وفرمايل: څومره مهر دې ورکړ؟ ده وويل: تقريباً پاو باندې يوه توله سره زر (تقريبا ۱۵ ګرامه)[2].

له ابو هريره (رضي الله عنه) نه روايت دی وايي: انصارو رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ته وويل: ته زمونږ د خرما باغونه زمونږ او زمونږ د وروڼو (مهاجرينو) تر منځ وويشه! ده وفرمايل: نه. نو دوی وويل: نو تاسې (مهاجرين) زمونږ سره کار وکړئ او مونږ به تاسې په ميوو کې را سره شريک کړو، دوی (مهاجرينو) وويل: دا بالکل سمې او مقبوله ده.[3]

لدينه دا ښه په ډاګه کيږي چې انصارو د خپلو مهاجرينو وروڼو د عزت او احترام، همکارۍ او همدردۍ پخاطر له څومره زيات اخلاص، قربانۍ، مينې او محبت نه کار اخيسته. او لدينه دا هم څرګنديږي چې مهاجرينو د دوی د عزت او همکارۍ، احسان او کرم څومره قدر او پاس درلود، او د دوی له همکارۍ او اخلاص نه يې يوازې دومره ګټه اخيستله چې خپل مات او ګوډ ژوند يې وربانـدې روانولی شوای.

---

[1]. فقه السيرة ص ۱۴۰ - ۱۴۱

[2]. صحيح البخاري، باب اخاء النبي (ص) بين المهاجرين و الانصار ۵۵۳/۱

[3]. صحيح البخاري - باب اذا قال: اکفني مئونة النخل ۱-۳۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیشکه چې دا ورورولي لویه وه او دا یو عظیم حکمت، پوخ، عاقلانه سیاست، او د مسلمانانو د زیات شمیر یاد شویو مشکلاتو لپاره کافي او شامل حل و.

د اسلامي یووالي تړون

لکه څرنګه چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) مؤمنان د ورورلۍ په ټینګ مزي سره وتړل، همدا ډول یې یو بل داسې عهد او تړون هم ترسره کړ چې د هغه پواسطه یې د جاهلیت ټول کشمکشونه، ناروا قومي او قبیلوي عصبیتونه له هر ډول جاهلانه رسم او رواج سره یو ځای له مینځه یو وړل. دا دی لاندې ددې تاریخي تړون مادې په لنډه توګه وړاندې کوو:

دا د محمد رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) له خوا لیک دی د قریشي ، یثربي او نورو هغو مؤمنانو او مسلمانانو ترمنځ چې د دوی پیروي وکړي، ورسره یو ځای شي او یو ځای جهاد ورسره وکړي:

۱ـ دوی ټول له دوی نه پرته ټولو انسانانو نه جدا یو امت دی.

۲ـ قریشي مهاجرین به د خپلو پخوانیو روایاتو مطابق یو بل ته دیت او د مؤمنانو په مینځ کې به په نیکۍ او انصاف سره د خپلو بندیانو فدیه ورکوي. د انصارو ټولې قبیلې به هم د پخوا په شان یو بل ته دیت ورکوي، او د دوی هره ډله او طایفه به د مؤمنانو په مینځ کې په نیکۍ او انصاف سره د خپلو بندیانو فدیه ورکوي.

۳ـ مؤمنان به د فدیې او دیت په معامله کې خپل بې وسه او بې کسه له خپلې نیکې ورکړې او سخا نه بې برخې کوي.

۴ـ ټول ریښتیني مؤمنان به یو موټی د هر هغه چا مقابلې ته دریږي چې پر دوی ظلم کوي، یا غواړي د مؤمنانو تر مینځ ظلم، ګناه، تیری او فساد خور کړي.

۵ـ دوی (مؤمنان) به ټول یو لاس د دا ډول کس په خلاف وي، که څه هم هغه د دوی د کوم یوه زوی وي.

۶ـ هیڅ مؤمن به د کافر په بدل کې بل مؤمن نه وژني.

۷ـ او نه به د مؤمن په مقابل کې د کوم کافر ملاتړ کوي.

۸ـ د الله ذمه (عهد) یوه ده، تر ټولو بې وسه مسلمان هر چا ته چې وغواړي پناه ورکولی شي د یوه معمولي انسان له خوا ورکړل شوې ذمه (ژمنه) پر ټولو مسلمانانو لازمه او واجب ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹ـ هغه یهودان چې زمونږ پیروي غوره کړي، نو د هغوی مدد او کومک به کیږي، نه به ظلم ورباندې کیږي، او نه به د دوی په خلاف د چا ملاتړ کیږي.
۱۰ـ د ټولو مسلمانانو سوله یوه ده، هیڅ مسلمان له بل مسلمان پرته د خدای په لار کې په جنګ او جګړه کې سوله او جوړه نه کوي، بلکه ټول به یو ځای د عدل او برابرۍ په بناء کوم عهد او تړون سرته رسوي. (د مسلمانانو سوله به د ټولو په موافقه وي، فردي سوله نشي کولی).
۱۱ـ مسلمانان په هغه خون (وینه) کې یو له بل سره برابر دي، کومه چې څوک یې د خدای په لار کې تویوي.
۱۲ـ هیڅ مشرک به قریشو ته د ځان یا مال پناه نه ورکوي، او نه به د هغوی د ساتنې پخاطر د مسلمان په وړاندې دریږي.
۱۳ـ که هر چا کوم مومن بې موجبه وواژه، او قتل په شاهدۍ او دلیل سره ورباندې ثابت شو، نو هغه (قاتل) به قصاص کیږي، خو که د مقتول ولي راضي شو بیا به نه وژل کیږي.
۱۴ـ دا ټول مؤمنان به د هغه په خلاف راپورته کیږي، او پرته لدې چې د هغه په خلاف ودریږي په بل څه یې نه مسئولیت ادا کیږي او نه بل څه ورته روا دي.
۱۵ـ هیڅ یوه مسلمان ته ندي روا چې د کوم مشکلات را پیدا کوونکي یا بدعتي مرسته وکړي، او یا پناه ورکړي، او که څوک یې مرسته کوي یا پناه ورکوي، نو پر هغه به د قیامت په ورځ د الله تعالی لعنت او غضب وي، او د هغه به هیڅ هم نه قبلیږي یعنی نه به یې فرض قبلیږي او نه نفل.
۱۶ـ تاسې که په هر کار کې له اختلاف سره مخ شوئ، نو هغه باید یوازې الله او محمد(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ته راجع کړئ.[1]

---

(1). ابن هشام ۵۰۲/۱-۵۰۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ټولنه د معنویاتو اغیزه

په دومره عظیم حکمت او زیرکۍ سره رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ددې نوې ټولنې تهداب کېښود، خو د ټولنې دا ظاهري بڼه د هغو معنویاتو اثر او تصویر ؤ چې د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د صحبت او ملګرتیا په برکت ددې عظیمو پرګنو په برخه شوی ؤ. رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) به همیشه د هغوی د ښوونې او روزنې، تزکیې او نیکو اخلاقو بانـدې د آراسته کولو زیار یوست، او هغوی به یې په مینه، ورورۍ، عزت، شرف، عبادت او اطاعت سره روزل.

یوه صحابي له رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) نه وپوښتل: کوم ډول اسلام ډیر غوره دی؟ (یعنی په اسلام کې کوم یو عمل ډیر بهتر دی؟)

رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه وسلم) ورته وفرمایل: **[تطعم الطعام، وتقرئ السلام على من عرفت ومن لم تعرف]**.[1]. خلکو ته خواړه ورکوه، په ټولو پیژندګلو او نا پیژندګلو سلام اچوه .

عبدالله بن سلام وایي: **لما قدم النبي صلى الله عليه وسلم المدينة جئت، فلما تبينت وجهه، عرفت أن وجهه ليس بوجه كذاب، فكان أول ما قال: [يا أيها الناس، أفشوا السلام، وأطعموا الطعام، وصلوا الأرحام، وصلوا بالليل والناس نيام، تدخلوا الجنة بسلام]**. رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) چې مدینې ته تشریف راوړ، زه ورغلم، او کله مې چې د مبارک مخ ولید، نو پوه شوم چې دا د کوم دروغجن مخ نه شي کیدای. او د رسول (صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) لومړنی خبره دا وه چې ویې فرمایل: اې خلکو سلام خور کړئ، خواړه ورکړئ، صله رحمې کوئ (د خپلوی اړیکې ټینګې ساتئ) د شپې هغه وخت لمونځ کوئ چې خلک ویده وي، نو په سلام او سلامتی سره به جنت ته داخلیږئ.[2]

---

[1]. صحیح بخاري ۱/ ۷-۹

[2]. رواه الترمذي، ابن ماجة، الدارمي. مشكاة المصابيح ۲۸/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) فرمايي: **[لا يدخل الجنة من لا يأمن جاره بوائقه]**. هغه څوک به جنت ته داخل نه شي چې ګاونډيان يې له شر او زيان نه په امن نه وي.(٣)

همدا راز فرمايي: **المسلم من سلم المسلمون من لسانه ويده]**. کامل مسلمان هغه دی چې نور مسلمانان يې د ژبې او لاس له شر نه په امن وي.(۴)

بل ځای فرمايي: **[لا يؤمن أحدكم حتى يحب لأخيه ما يحب لنفسه]**. له تاسې نه هيڅوک ترهغې کامل مؤمن نه شي کيدای تر څو يې د خپل ورور لپاره هغه څه نه وي خوښ کړي کوم چې د خپل ځان لپاره يې خوښوي.(١)

او فرمايي: **[المؤمنون كرجل واحد، إن اشتكى عينه اشتكى كله، وإن اشتكى رأسه اشتكى كله]**. ټول مؤمنان د يوه سړي په شان دي، که سترګه يې په درد شي، نو ټول جسد يې په درد راځي، او که يې سر وخوږيږي، نو ټول بدن يې دردمند کيږي.(٢)

او فرمايي: **[المؤمن للمؤمن كالبنيان يشد بعضه بعضاً]** مؤمن بل مؤمن ته د عمارت او تعمير حيثيت لري چې پخپل مينځ کې يو بل سره مضبوط او پياوړی کوي.(٣)

او فرمايي: **[لا تباغضوا، ولا تحاسدون، ولا تدابروا، وكونوا عباد الله إخواناً، ولا يحل لمسلم أن يهجر أخاه فوق ثلاثة أيام]**. يو له بل سره بغض، کينه او حسد مه کوئ، يو بل ته شا مه اړوئ (يو له بل نه نفرت مه کوئ) د الله بندګان او يو د بل وروڼه اوسئ، هيڅ مسلمان ته نده روا چې له خپل مسلمان ورور نه له دريو ورځو نه زيات مرور و اوسي.(۴)

فرمايي: **[المسلم أخو المسلم لا يظلمه ولا يسلمه، ومن كان في حاجة أخيه كان الله في حاجته، ومن فرج عن مسلم كربة فرج الله عنه كربة من كربات يوم القيامة، ومن ستر مسلماً ستره الله يوم القيامة]** مسلمان د مسلمان ورور دی، نه پر هغه ظلم

(٣). مسلم، مشکاة المصابيح ١/ ۴٢٢
(٤). صحيح بخاري ١/٢

(1). بخاري ١/٢
(2). مسلم، مشکاة ۴٢٢/٢
(3). متفق عليه، مشکاة ۴٢٢/٢
(4). صحيح بخاري ٨٩٢/٢

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي او نه به يې دښمن ته سپاري، څوک چې د خپل ورور د حاجت او ضرورت پوره کولو زيار باسي، الله تعالی به د هغه ضرورتونه رفع کوي، او هغه څوک چې د کوم مسلمان غم او درد دوا کړي، الله تعالی به له هغه نه د قيامت د ورځې له غمونو او دردونونه کوم غم ليرې کړي، او څوک چې د مسلمان پرده کوي الله تعالی به قيامت په ورځ د هغه پرده کوي.[۵]

فرمايي: [ارحموا من في الأرض يرحمكم من في السماء]. د ځمکې پر اوسيدونکو رحم وکړئ تر څو هغه ذات رحم درباندې وکړي چې په آسمان کې دی.[۶]

فرمايي: [ليس المؤمن بالذي يشبع وجاره جائع إلى جانبه]. هغه څوک کامل مؤمن ندی چې پخپله موړ او په خوا کې ګاونډی يې وږی وي.[۱]

فرمايي: [سِباب المؤمن فسوق، وقتاله كفر]. د مسلمان کنځل فسق او جګړه ورسره کفر ده.[۲]

په همدې ترتيب سره رسول (صلی الله عليه وسلم) له لارې نه د ضررې څيزونو ليرې کول صدقه بولي، او دا د ايمان له ښاخونو نه يو ښاخ شميري.[۳]

اصحاب يې خيرات او صدقې ورکولو ته هڅول، او د صدقې دومره فضائل يې ورته بيانول چې زړونه به پخپله ورماتيدل. فرمايل به يې: [الصدقة تطفئ الخطايا كما يطفئ الماء النار]. صدقه ګناهونه داسې له مينځه وړي لکه اوبه چې اور وژني.[۴]

همدا راز فرمايي: [أيما مسلم كسا مسلماً ثوباً على عُرى كساه الله من خُضر الجنة، وأيما مسلم أطعم مسلماً على جوع أطعمه الله من ثمار الجنة، وأيما مسلم سقى مسلماً على ظمأ سقاه الله من الرحيم المختوم] کوم مسلمان چې بل لوڅ مسلمان په جامو پټ کړي، الله تعالی به هغه ته د جنت شنې جامې ورواغوندي. او کوم مسلمان چې بل مسلمان ته د لوږې په حال کې خواړه ورکړي الله تعالی به هغه ته د جنت ميوه وروخوري. او کوم مسلمان چې بل تږي مسلمان ته اوبه ورکړي، الله به هغه ته د جنت

---

(5). متفق عليه – مشکاة ۴۲۲/۲

(6). سنن ابيگ داؤد ۳۳۵/۲. الترمذی ۱۴/۲

[۱]. البيهقي، مشکاة: ۴۲۴/۲

[۲]. بخاري ۸۹۳/۲

[۳]. پدې هکله حديث په بخاري او مسلم کې روايت شويدی. مشکاة ۱۲/۱-۱۲۵

[٤]. احمد، ترمذي، ابن ماجة، مشکاة ۱۴/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهر شوي پاک شراب وروښبي.[۵]

فرمایي: **[اتقوا الناء ولو بشق تمرة، فإن لم تجد فبكلمة طيبة]** له اور نه ځان وساتئ، که څه هم د خرما د یوې ټوټې په صدقه کولو سره وي، او که دا هم نلرئ، نو په نېکې خبرې سره.[۶]

او ددې تر څنګ یې له سوال نه د ځان ساتلو کلک امر هم کاوه، د صبر اوقناعت فضائل یې بیانول، او سوال کول یې د سوال کوونکي لپاره د مخ داغ، درز او زخم باله،[۱] خو لدینه هغه فقیر او محتاج مستثنی دی چې له سوال نه پرته بله هیڅ چاره ونلري.

رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) به د عبادتونو فضائل، اجر او ثواب هم بیانوه. او مسلمانان به یې پر ده (صلی الله علیه وسلم) باندې له آسمان نه را نازل شوې وحي سره ټینګ تړل. وحي به یې دوی ته لوستله، او هغوی به پخپله هم لوستله، او تکراروله تر څو پدې کار سره له پوهې او تدبر نه علاوه د هغوی په زړونو کې د دعوت د حقوقو او رسالت د مسئولیتونو احساس ښه پوخ او ژوندی شي. پدې ترتیب سره رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د اصحابو معنویات او روحیات اوچت کړل، د هغوی استعدادونو ته یې نیکه وده ورکړه، هغوی یې د فضل او کمال هغې درجې ته وخیژول چې په انساني تاریخ کې یې له انبیاوو (ع) پرته مثال نه لیدل کیږي.

عبدالله بن مسعود (رضي الله عنه) وایي: څوک که په چا پسې اقتداء کوي یا کومه لاره غوره کول غواړي، نو ورته ښايي، د مخکې تللیو خلکو په لار پل کیږدي، ځکه د ژوندیو په هکله د فتنې احتمالات شته، خو هغه مخکیني خلک د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) اصحاب وو، هغوی ددې امت غوره او افضله ډله وه. له ټولو نه د نیکو او صافو سپیڅلو زړونو، زیات او ژور علم او د ډېر کم تکلف خاوندان وو. الله تعالی هغوی د خپل نبي (ع) د صحبت، او خپل دین د قیام او حاکمیت لپاره غوره کړي وو، نو د هغوی فضل او مقام و پیژنئ، متابعت او پیروي یې وکړئ، او د امکان تر اندازې د هغوی اخلاق او سیرت خپل کړئ، ځکه هغوی د هدایت په نیغه لار برابر خلک وو.[۲]

---

[۵]. ابو داود، الترمذي، مشكاة

[۶]. بخاري ۱/۱۹۰، ۲/ ۸۹۰

[۱]. ابو داوٗد، ترمذي، نسائي، ابن ماجة، دارمي، مشکوة ۱/۱۶۳ وکګوره

[۲]. د رزین روایت – مشکوة ۱/۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله دا چې زمونږ عظيم رسول او لارښود(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) پخپله د دومره اوچتو معنوي او ظاهري صفاتو، مجد، عظمت، فضل او نيکو اخلاقو، غوره کردار او بې ساري عمل درلودونکی وُ چې زړونه به ورپورې نښتل، ځانونه او نفسونه به ورنه قربانيدل. او کله به يې چې له مبارکې خولې نه کوم امر صادريده، نو اصحابو (رضي الله عنهم) به فورا هغه ته د عمل جامه وراغوستله او که به يې د کومې نيکۍاو هدايت خبره کوله نو هغوی به فوراً خپل ځانونه په هغې سره سينګارول.

پدې ډول کوښښونو او هلو ځلو سره رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) پدې وتوانيد چې په مدينه کې يوه نوې ټولنه جوړه کړي. داسې ټولنه چې په ټول تاريخ کې له ټولو نه اوچته او د زيات شرف درلودونکې ټولنه وه. او ددې ټولنې مشکلاتو ته يې داسې يو حکيمانه حل راويوست چې له اوږدو زمانو په تورو تيارو کې ستړې انسانيت پکې د اطمينان او آرامۍ ساه وکښله.

ددې نوې ټولنې عناصرو او اجزاوو پدې ډول لوړو ارشاداتو او معنوياتو سره د تکامل داسې پړاو وواهه، چې نور د زمانې هر ډول مقابلې ته تيار وُ، په پوره ځوانمردۍ يې د حالاتو مقابله کوله. بالاخره يې د زمانې مخه او د تاريخ تګلاره بدله او په نيغه برابر کړه.

له يهودانو سره معاهده

کله چې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) مدينې ته له هجرت نه وروسته د نظام، سياست او عقيدې د يووالي په واسطه د نوې اسلامي ټولنې تهدابونه ټينګ کړل، نو يې خپله توجه له نامسلمانو قوتونو سره د اړيکو ټينګولو خواته واړوله. د رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) هيله او هدف دا وُ چې ټول انسانان د امن، نيکبختۍ، خير او آرامۍ تر سيورې لاندې ژوند وکړي. او دا يې غوښتل چې مدينه او شا و خوا سيمې تر يوې ادارې لاندې سره راټولې کړي، د زغم، عفوې او ګذشت داسې قوانين يې جوړ کړل چې د هغه وخت له تعصب او افراط نه ډکې دنيا کې يې تصور غوندې هم نه شوای کيدای.

د مدينې تر ټولو نژدې ګاونډيان يهودان وو، هغوی که څه هم په زړه کې له مسلمانانو سره دښمني درلوده خو په خوله يې لا تر اوسه ددې دښمنۍ اظهار نه وُ کړی. نو رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) له هغوی سره داسې يو تړون لاسليک کړ چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په رڼا کې یهودانو ته د دین او مال پوره آزادي ورکړل شوې وه، او له دوی سره د دښمنۍ، مال او جائیداد ضبطولو او اخراج یا شړلو له سیاست نه بالکل ډډه شوې وه. دا تړون د مسلمانانو د خپل مینځي تړون – کوم چې مخکې تیر شو – په ضمن کې ترسره شوې و، دا دی ددې تړون ځنې مهم ټکي:

د معاهدې مادې

۱- د بني عوف یهودان له مسلمانانو سره یو دي، یهودان به پخپل او مسلمانان به په خپل دین عمل کوي. دا د دوی او د دوی د پیروانو او غلامانو حق دی. له بني عوف نه علاوه د نورو یهودانو هم همدا حقوق دي.

۲- مسلمانان او یهودان هره ډله بیله بیله د خپلو مصارفو او لګښتونو مسئولیت او ضمانت په غاړه لري.

۳- هر څوک چې ددې تړون د کوم طرف په خلاف جګړه اعلان کړي، د تړون ټول اطراف به د هغه په خلاف دریږي.

۴- ددې معاهدې د تړون کوونکو اړیکې به د خیر خواهی، نصیحت او ګټې رسولو پر بنا ولاړې وي نه د ګناه پر اساس.

۵- هیڅوک هم د خپل حلیف د جرم په وجه مجرم نه شمیرل کیږي.

۶- له مظلوم سره به مرسته او مدد کیږي.

۷- تر څو چې جګړه روانه وي تر هغې پورې به یهودان له مسلمانانو سره د جنګ په خرڅ او مصرف کې پوره ونډه اخلي.

۸- د معاهدې په ټولو اړخونو باندې په مدینه کې فتنه او فساد راولاړول او وینه تویول حرام دي.

۹- که د معاهدې د اړخونو تر مینځ کومه داسې منازعه او اختلاف را پیدا شي چې د خطر او فساد احساس ورنه کیږي، نو د هغه فیصله به الله او محمد رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) کوي.

۱۰- قریشو او د دوی همکارانو ته به پناه نه ورکول کیږي.

۱۱- هر څوک که په مدینه حمله وکړي، نو د معاهدې ټول اطراف به د هغوی په خلاف یو ځای جګړه کوي او هر څوک به د خپل طرف دفاع او ساتنه کوي.

۱۲- دا تړون د ظالم او مجرم لپاره پناه او د نجات سبب نه شي کیدلی[1].

---

[1]. ابن هشام ۱/۵۰۳، ۵۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـدې تـړون سـره مدينـه او شـا و خـوا سـيمې د يـوه فـدرالي حکومـت تـر ادارې لانـدې راټولې شوې. ددې حکومت مرکز مدينه او رئيس يې رسول الله(صلى الله عليـه و الـه وصحبه وسلم) ؤ چې واک او خبره د مسلمانانو پکې چليده، او پدې سره مدينه واقعاً د مسلمانانو او اسلام مرکز وګرزيد.

په ټوله سيمه کې د امن او آرامۍ د ټينګښت پخاطر له نورو قبايلو سره هم د حالاتو او واقعاتو مطابق معاهدې وشوې چې په راتلونکو پاڼو کې به ورنه يادونه وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله واله مبارزه

له هجرت نه وروسته د مسلمانانو په خلاف د قريشو فتنې او له عبدالله بن ابي سره يې تماسونه

مخکې مو ولوستل چې د مکې کفارو پر مسلمانانو څه ډول ظلم او زياتی کاوه، او د هجرت په وخت کې يې څه ډول وحشيانه معامله ورسره کوله، نو د دا ډول ظلمونو او تيريو له امله کفار ددې مستحق وو چې مالونه يې ضبط او د جنګ لاره ورسره ونيوله شي. هغوی په سد نه راتلل، ظلم او وحشت يې نه پرېښوده، بلکه د مسلمانانو په خلاف يې غوسه او کينه هغه وخت نوره هم پسې زياته شوه کله چې مسلمانانو د دوی له ظلم نه نجات وموند او په مدينه کې د امن د کور خاوندان شول. همغه وه چې عبدالله بن ابي بن سلول ته يې چې هغه وخت لا مشرک ؤ ليک واستاوه. نوموړی له هجرت نه وړاندې د انصارو رئيس ؤ که رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) هجرت نه وی کړی او انصارو وړباندې ايمان نه وی راوړی، نو عبدالله بن ابي به يې خپل پاچا ټاکلی وای. قريشونوموړي او مشرکانو ملګروته يې ډير تونډ ليک وليکه چې پکې راغلي وو:
تاسې زمونږ ملګري ته پناه ورکړې، قسم په خدای چې يا به ورسره جنګيږئ او يا به يې له وطن نه شړئ، او که نه نو مونږ ټول درځو تر څو ستاسو ټول جنګيالي ووژنو، او د ښځو عزت او حرمت موتر پښو لاندې کړو.(1) د ليک له رسيدو سره سم عبدالله بن ابي د خپلو مشرکينو وروڼو د امر د تنفيذ او پلي کولو په خاطر متيی را ونغښتل.
دده زړه له مخکې نه رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ته ډک ؤ ځکه ګومان يې کاوه چې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) يې پاچايي ورخرابه کړه. عبدالرحمن بن کعب وايي: کله چې عبدالله بن ابي او ورسره مشرکو ملګرو ته يې د قريشو دا خبر ورسيد، نو له رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) سره د جګړې لپاره راټول شول، خو کله چې رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) له

(1). ابو داوُد باب خبر النضير

(c) ketabton.com: The Digital Library

موضوع نه خبر شو، ورغی او ويې فرمايل: (**لقد بلغ وعيد قريش منكم المبالغ، ما كانت تكيدكم بأكثر ما تريدون أن تكيدوا به أنفسكم، تريدون أن تقاتلوا أبناءكم وإخوانكم**).د قريشو اخطار او تهديد پر تاسې ډېره ژوره اغيزه کړېده، خو تاسې پخپله خپل ځانونه دومره زيانمن کوئ چې قريش درته دومره لوی زيان او ضرر نه شي رسولی، آيا تاسې غواړئ له خپلو زامنو او ورونو سره جګړه وکړئ؟! مشرکينو چې د رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) دا خبرې واورېدې، نو بيرته سره خواره شول.[1]

پدې سره عبدالله بن ابي د جنګ اراده پرېښوده، ځکه ويې ليدل چې ملګري يې وترپيدل او يا دا چې په خبره پوه شول او سد يې سر ته راغی. خو دا ښکاره وه چې نوموړي له قريشو سره سر خوځاوه، او کله به يې چې مناسب فرصت موند، نو د مسلمانانو او مشرکانو تر منځ به يې د شر او فتنې اور بلاوه. له ده سره د يهودو همکاري هم وه، خو رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) به تل د دوی د شر او فتنې په اور د خپل حکمت يخې اوبه اچولې او فساد به يې سر اوچتولو ته نه پرېښوده.[2]

د مسلمانانو په مخ د مسجد حرام د دروازې تړلو اعلان

څه وخت وروسته سعد بن معاذ (رضي الله عنه) د عمرې ادا کولو پخاطر مکې ته لاړ. هلته د اميه بن خلف ميلمه شو او اميه ته يې وويل: داسې مناسب او د فرصت وخت راته ګوره چې طواف وکړم. هغه غرمې ته نژدې وخت کې حرم شريف ته بوته، هلته ابو جهل ورسره مخامخ شو او اميه ته يې وويل: ابو صفوانه ! دا څوک دی ؟ اميه ورته وويل: دا سعد دی. ابو جهل ورته وويل: ته ګوره دلته مکه کې په امن او آرام سره طواف کوې، خو هلته مدينه کې مو زمونږ بې دينانو ته پناه ورکړېده او دا مو هم پتيلې ده چې د دوی مرسته او مدد به کوئ، قسم په خدای که ته له ابو صفوان سره نه وای، نو بيرته به ژوندی نه وای رانه تللی! سعد په لوړ آواز ځواب ورکړ ورته ويې ويل: قسم په خدای که ته ما لدينه (طواف) منع کړې، زه به دې له هغه څه نه منع کړم

[1]. نفس المصدر
[2]. صحيح البخاري۲/ ۲۵۵، ۲۵۲، ۹۱۲، ۹۲۴ وګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تـا تـه لـه دینـه ډیر سخت او درونـد دی، یعنـی لـه مـدینې نـه تیـره شـوې ستاسـې (تجارتي) لار به ستاسې په مخ بنده کړم.[۱]

مهاجرینو ته د قریشو ګوابن

بیا قریشو مسلمانانو ته داسې اخطار او تهدید ولیږه: ګورئ پدې غره نه شئ چې مدینې ته رانه ولاړئ، مونږ در پسې درځو، او هملتـه مو تس، نس کوو.[۲] دا هسې لفظي تهدید او اخطار نه و. رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) د قریشو لـه فتنو او فاسدو ارادو نه ښه خبر و، نو ځکه به یې ټوله شپه په ړنو سترګو تیرولـه او یا به د اصحابو (رضي الله عنهم) تر پیرې لاندې ویده کیده. مسلم لـه عائشې (رضي الله عنها) نه روایت کوي وایي: رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) مدینې ته لـه راتګ نه وروسته یوه شپه همداسې ویښ ناست و، او ویې فرمایل: (**لیت رجلاً صالحاً من أصحابي یحرسني اللیلة**)، **قالت: فبینما نحن كذلك سمعنا خشخشة سلاح، فقال: (من هذا ؟) قال: سعد بن أبي وقاص، فقال له رسول الله صلى الله علیه وسلم: (ما جاء بك؟) فقال: وقع في نفسي خوف على رسول الله صلى الله علیه وسلم، فجئت أحرسه، فدعا له رسول الله صلى الله علیه وسلم، ثم نام.** کاشکې له اصحابو نـه مې یوه صالح سړي نن شپه پیره راباندې کړې وای. عائشه وایي: مونږ په همدې حالت کې وو چې د وسلې کړپ کړوپ مو واورید، رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) وفرمایل: څوک دي؟ هغه وویل: سعد بن ابي وقاص یم، نو رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ورته وویل: ولې راغلی یې؟ ده وویل: هسې په زړه کې مې د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) په هکله ویره را پیدا شوه، نو راغلم چې پیره درباندې وکړم. بیا رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) دعا ورته وکړه او ویده شو.[۳]

دا پیره او بیداري د کومې یوې دوو شپو خبره نه وه، بلکه د رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) همدا حال و. له عائشې نه روایت دی فرمایي: په رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) باندې به د شپې پیره کیدله تر څو دا آیت را نازل شو:

---

(1) صحیح بخاري کتاب المغازي ۵۲۳/۲

(2).رحمة للعالمین ۱۱۲/۱

(3).مسلم باب فضل سعد بن ابي وقاص ۲۸۰/۲ . البخاري ۴۰۴/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

((وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنْ النَّاسِ)) (المائدة:٦٧) [الله تعالی تا له خلکو نه ساتي.]
نو رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) خپل مبارک سر لـه قبې نـه را ويوست او ويې فرمايل: (يا أيها الناس، انصرفوا عني فقد عصمني الله عز وجل). اې خلکو! ورځئ لاړ شئ الله تعالی زما حفاظت کوي.[1]
داسې هم نه وه چې دا خطر يوازې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) ته متوجه وُ، بلکه ټول مسلمانان تر ويرې او خطر لاندې وو. ابي بن کعب روايت کوي وايي: کله چې رسول الله(صلی الله علیه و اله وصحبه وسلم) او اصحاب يې مدينې ته راغلل، انصارو پناه ورکړه، ټول عرب د دوی په خلاف سره يو موټی شول، نو مسلمانان به د شپې او ورځې له مخې بې وسلې نه ګرزيدل.

مسلمانانو ته د جنګ اجازه

پدې حساسو او خطرناکو حالاتو کې چې د مسلمانانو وجود تر خطر لاندې وُ، او داسې ښکاريده چې قريش په سد نه راځي، او په هيڅ قيمت هم خپل کبر او ظلم نه پريږدي. په همدې وخت کې الله تعالی مسلمانانو ته د جنګ اجازه ورکوي، خو دا جنګورباندې فرض کوي نه بلکه ورته فرمايي: ((أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظُلِمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَى نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ)) (الحج: ٣٩). [حکم ورکړی شويدی (د قتال) هغو کسانو ته چې قتال ورسره کاوه شي (د کفارو له خوا) پدې سبب چې بيشکه په دوی ظلم شويدی، او بيشکه چې الله په مرسته د دوی ښه قادر دی.]
دا آيت له هغو آياتونو سره رانازل شو چې مسلمانان يې پدې پوهول چې ددې اجازی هدف جنګ د جنګ پخاطر نه بلکه ددې اصلي هدف دا دی چې باطل لـه مينځه يووړل شي او د الله احکام او شعائر په ځای شي. الله فرمايي: ((الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلاةَ وَآتَوْا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنْ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الأُمُورِ)). (الحج: ٤١) [دغه مهاجر مظلومان، هغه کسان دي چې که چيرې قدرت ورکړو مونږ دوی ته په ځمکه کې (په دښمن باندې دغلبې په اعتبار) نو قائموي دوی (سم ادا کوي له سره له ټولو حقوقو) لمونځ او ورکوي به زکات، او امر (حکم) به کوي

[1]. جامع الترمذي ابواب التفسير ١٣٠/٢

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خلکو ته) په معروف (نيک شرعي کار) سره او منع کوي به (خلک) له بد کار څخه او د کارونو پايله له الله سره ده.]

سيي خبره دا ده چې د جنګ دا اجازه له هجرت نه وروسته په مدينه کې نازله شويده، خو دا مو و نه شوای کړی چې د نزول معين او دقيق تاريخ يې وټاکو.

د جنګ اجازه خو وشوه، خو پداسې حالاتو کې چې د قريشو زور او زياتي ښه په جوش کې ؤ د حکمت تقاضا دا وه چې مسلمانان د مکې او شام تر مينځ د قريشو تجارتي لارې تر خپلې ولکې لاندې راولي. رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) ددې هدف د تحقق لپاره دوې لارې غوره کړې:

۱- د مکې او شام تر مينځ د لارې په سر او يا ددې لارې او مدينې تر مينځ پرتو قبيلو سره د همکارۍ او يا يو پر بل د عدم تجاوز او نه تيري تړونونه ترسره کول. مخکې مو له يهودو سره د رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) له معاهدې نه يادونه وکړه. له وسلې والې مبارزې نه مخکې همدې ته ورته يو تړون له جهينه قبيلې سره هم شوی ؤ. ددې قبيلې مېنې له مدينې نه د دريو مزلونو يا تقريبا ۴۰- ۵۰ ميله په مسافه کې پرتې وې. همدا راز رسول الله(صلی الله عليه و اله وصحبه وسلم) له نورو قبايلو سره هم د خپلو عسکري عملياتو په وخت کې تړونونه لاسليک کړيدي چې په راتلونکې کې به ورنه يادونه وکړو.

۲- دی لارې نه د ګزمې او ګشتي ګروپونو استول. ددې تفصيل به په راتلونکو پاڼو کې راشي:

له بدر نه مخکې سريې او غزا ګانې[1]

د جنګ د اجازې له نزول نه وروسته مسلمانانو د پورته يادو شوو دواړو پلانونو د تطبيق پخاطر عملاً په عسکري تحرکاتو لاس پورې کړ.

شا و خوا ته به يې د کشف او ګزمې ګروپونه استول تر څو له يوې خوا د مدينې تر څنګ له پرتو برخو نه مکې ته غزيدلې لارې ځانته معلومې کړي، او له بلې خوا دلته له پرتو قبايلو سره د همکارۍ تړونونه لاسليک کړي او د مدينې مشرکينو، يهودانو او نورو اعرابو (کوچيانو) ته دا وښيي، چې نور مسلمانان د پخوا په شان کمزوري ندي

[1]. مؤرخين هغې پوځې اقدام ته چې پخپله رسول الله (صلی الله عليه وسلم) پکې وتلی دی، جګړه يې کړې ده که نه غزوه وايي، او په کومو عملياتو کې يې چې پخپله ګډون ندی کړی کوم بل قوماندان يې استولی وي هغې ته سر يه وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکه اوس د قوي ځواک او زیات قدرت خاوندان ګرزیدلي.
ددې عسکري تحرکاتو بل هدف دا هم ؤ چې قریش وویروي، سد یې سر ته راولي ترڅو د کبر او غرور له نیلي نه راکوز شي، او د خپل اقتصاد او مهمو ژوندینو لارو په هکله د خطر احساس وکړي او د سولې لاره غوره کړي، له مسلمانانو سره د جنګ اراده پرېږدي، د الله په لاره کې نور خنډونه را پیدا نکړي، په مکه کې د مسلمانانو له تعذیب او ځورولو نه لاس واخلي او مسلمانان پرېږدي په پوره آزادۍ سره په عربي جزیره کې د الله پیغام خپور کړي.

راځئ اوس په لنډه توګه لدې سرایاوو نه یادونه وکړو:

۱- د سیف البحر سریه: د هجرت د لومړي کال د رمضان په میاشت کې چې د (۶۲۳م) کال د مارچ له میاشتې سره سمون خوري، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مهاجرینو یو دیرش کسیز ګروپ چې مشري یې د حمزه (رضي الله عنه) په غاړه وه، پدې وګوماره چې د قریشو د هغې درې سوه کسیزې قافلې مخه ونیسي کومه چې ابو جهل هم پکې ؤ او له شام نه را روانه وه. مسلمانان چې کله د عیص[1] له خوا د سیف البحر منطقې ته ورسیدل او هملته له مشرکینو سره مخامخ شول. دواړو طرفونو د جنګ تیاري ونیوله، خو مجدي بن عمرو الجهني چې له دواړو لوریو یعنې مسلمانانو او مشرکینو سره یې تړون درلود راغی، منځګړیتوب یې وکړ او هغوی یې له جنګ نه واړول.
د حمزه (رضي الله عنه) بیرغ لومړنی بیرغ ؤ چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پورته کړ یا یې وتاړه، رنګ یې سپین او وړونکی یې ابو مرثد کناز بن حصین الغنوي(رضي الله عنه) ؤ.

۲- د رابغ سریه: د هجرت د لومړي کال د شوال په میاشت کې چې د ۶۲۳م کال د اپریل له میاشتې سره سمون خوري، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د عبیده بن الحارث بن المطلب (رضي الله عنه) په مشرۍ د مهاجرینو یو شپېته کسیزه ګروپ تیار کړ او ویې لیږه. دا ګروپ د ابو سفیان په مشرۍ د قریشو له دوه سوه کسیز کاروان سره د رابغ په سیمه کې مخامخ شو، په یو بل یې غشي و ورول، خو لاس په

[1]. عیص: دع په زبر سره د ینبع او مروه چې له سرې بحیرې سره واقع دی په مینځ کې د یوې سیمې نوم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس جګړه ونه شوه. پدې سريه کې د مشرکينو له لښکر نه دوه کسه مقداد بن عمرو البهراني او عتبه بن غزوان المازني له مسلمانانو سره يو ځای شول. دوی دواړه له مخکې نه په اسلام مشرف شوي وو او له مشرکينو سره پدې خاطر راوتلي وو، تر څو ځانونه مسلمانانو ته ور رسولی شي. د عبيده بيرغ سپين او وړونکی يې مسطح بن اثاثه بن المطلب بن عبد مناف ؤ.

۳- د خرار سريه [۱]: د لومړي هجري کال د ذي القعدې په مياشت کې چې د ۶۲۳م کال د مې له مياشتې سره سمون خوري رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د سعد بن ابي وقاص تر مشرۍ لاندې د سپرو يوه شل کسيز ګروپ ته امر وکړ چې د قريشو د کاروان مخې ته ورشي، خو دا يې ورته وويل چې د خرار له سيمې نه به اخوا نه تيريږي. دوی پياده حرکت وکړ، د شپې يې مزل کاوه او د ورځې به چيرته غلي کيدل تر څو د پنځمې ورځ په سهار خرار ته ورسيدل. او هلته خبر شول چې کاروان پرون لدې سيمې نه تير شويدی.د سعد (رضي الله عنه) بيرغ سپين او علمبردار يې مقداد بن عمرو ؤ.

۴- د ابواء يا ودان غزا:[۲] د دويم هجري کال د صفر په مياشت کې چې د۶۲۳م کال د اګست له مياشتې سره سمون خوري، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پخپله له او يا کسو مهاجرينو سره ووت. سعد بن عباده يې په مدينه کې خليفه وټاکه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) غوښتل د قريشو د کاروان مخه ونيسي، مخکې تر ودان پورې ورسيد، خو له کوم خطر سره مخامخ نه شو. پدې غزا کې يې د بني ضمره له رئيس عمرو بن مخشي الضمري سره د تعاون تړون وکړ ددې تړون متن دا دی: (**هذا كتاب من محمد رسول الله لبني ضمره، فإنهم آمنون على أموالهم وأنفسهم، وإن لهم النصر على من رامهم إلا أن يحاربوا دين الله ن ما بل بحر صوفة وأن النبي إذا دعاهم لنصره أجابوه**).

[دا بني ضمره ته د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ليک دی، د دوی

[۱]. خرار – دخ په زور او د را په تشديد له جعفی سره نژدې د يوه ځای نوم دی

[۲]. ودان – د واو په زور او د دال په تشديد سره ويل کيږي دا د مکې او مدينې ترمنځ د يوې سيمې نوم دی، ددې ځای او رابغ ترمنځ (۲۹) ميله مسافه ده . او ابواء د ودان تر خوا يوه بله منطقه ده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرونه او مالونه په امن دي که چا وربانديې حمله وکړه، نو مرسته به يې کيږي، خو که هغوی د الله د دين په خلاف جگړه وکړي نو بيا ورسره کومک او مرسته نشته.] (دا معاهده) تر هغه وخته د اعتبار وړ ده تر څو د سمندر اوبه وجود لري. يعنی د هميشه لپاره معتبره ګڼلی شي. او هر کله چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له دوی نه مرسته وغواړي، نو دوی به يې مرستې ته ور دانګي[1]. دا د رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لومړنۍ غزا وه، ده مبارک (۱۵) ورځې له مدينې نه د باندې تيرې کړې، بيرغ يې سپين او وړونکی يې حمزه بن عبدالمطلب (رضي الله عنه) وُ.

۵- د بواط غزا: د دويم هجري کال د ربيع الاول په مياشت کې چې د ۶۲۳م کال د سپتمبر له مياشتې سره سمون خوري رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له دوه سوه اصحابو (رضي الله عنهم) سره د قريشو د کاروان مخې ته ورغی. پدې کاروان کې اميه بن خلف الجمحي، او د قريشو سل نور کسان او دوه زره پنځه سوه اوښان وُو. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مخکې لاړ تر څو د رضوی له طرفه بواط ته ورسيد، خو له څه واقعې سره مخامخ نه شو. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په دې غزا کې سعد بن معاذ (رضي الله عنه) په مدينه کې خپل خليفه ټاکلی وُ. ددې غزا بيرغ سپين او وړونکی يې سعد بن ابي وقاص (رضي الله عنه) وُ. (بواط او رضوی د جهينه د غرونو د لړۍ دوه فرعي غرونه دي چې له مکې نه د شام د لارې پر غاړه پراته دي او له مدينې نه ۴۸ ميله مسافه لري.)

۶- د سفوان غزا: د دويم هجري کال د ربيع الاول په مياشت کې چې د ۶۲۳م کال له سپتمبر سره سمون خوري، د جابر الفهري زوی کرز له يو شمير مشرکانو سره د مدينې په څړ ځايونو يا ورشو حمله وکړه او څه شمير څاروي يې بوتلل. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له اويا کسه اصحابو (رضي الله عنه) سره ورپسې ووت او د بدر له طرفه د سفوان سيمې ته ورسيد. خو کرز يې له لاسه وتلی وُ او بيرته بې جګړې راستون شو. دا غزا د بدر د لومړنۍ غزا په نامه يادېږي.دا ځل يې زيد بن حارثه (رضي الله عنه) په مدينه کې خليفه وټاکه، بيرغ يې سپين او وړونکی يې علي

[1]. المواهب اللدنية ۷۵/۱ و شرحه للزرقاني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بن ابي طالب (رضي الله عنه) ؤ.

۷- د ذي العشيرة[5] غزا: د هجرت د دويم کال د جمادي الاولی او جمادي الاخر په مياشت کې چې د ۶۲۳م کال له نومبر او ديسمبر سره سمون خوري، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له (۱۵۰) يا (۲۰۰) کسو مهاجرينو سره ووت. هيڅوک يې‌له ځان سره په زور نه ؤ بوولي، ټول په خپله رضا او خوښه روان شول. له دوی سره يوازې ديرش اوښان ؤ چې په نوبت به وربانديې سپريدل. هدف يې د هغې کاروان نيول ؤ چې له مکې نه شام ته روان ؤ؛ داسې خبر راغلی ؤ د قريشو په خاص او قيمتي مالونو بار کاروان له مکې نه روان شويدی، نو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مخکې لاړ تر څو د ذي العشيرې سيمې ته ورسيد ، هلته خبر شو چې کاروان څو ورځې مخکې تير شويدی. او دا همغه کاروان دی چې له شام نه د بيرته ستنيدو په وخت کې يې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) بيا مخې ته ورغلی ؤ کاروان نجات وموند خو د بدر لويه غزا پيښه شوه.

د ابن اسحاق په خوله دا ځل رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د جمادي الاولی په وروستيو کې وتلی او د جمادي الاخر په لومړيو ورځو کې بيرته راستون شوی ؤ.کيداې شي همدا د مورخينو تر مينځ د دې غزا د نيټې په هکله د اختلاف سبب وي.پدې غزا کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له بني مدلج او د دوی له حليفانو سره د عدم تجاوز تړون هم لاس ليک کړ.ابو سلمه بن عبدالاسد المخزومي يې په مدينه کې خپل خليفه پرې ايښی ؤ، بيرغ سپين او وړونکی يې حمزه بن عبدالمطلب (رضي الله عنه) ؤ.

۸- د نخله سريه: د دوهم هجري کال د رجب په مياشت کې چې د ۶۲۴م کال د جنوري له مياشتې سره سمون خوري رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د عبدالله بن جحش اسدي تر مشرۍ لاندې د مهاجرينو يو دوولس کسيز ګروپ د نخلې سيمې ته واستاوه. له دوی سره شپږ اوښان وو چې په نوبت به وربانديې سپريدل.

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ګروپ قوماندان ته يو خط ليکلی ؤ او امر يې ورته کړی ؤ چې ليک به له دوو ورځو مزل نه وروسته ګوري. عبدالله دوه

[5]. ذي العشيرة په تصغير سره، ځينو يې نوم العشيراء او العسيرة هم بللی دی چې د ينبع خواته د يوې سيمې نوم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې مزل وکړ بيايې ليک ولوست چې داسې پکې ليکل شوي وُ: (**إذا نظرت في كتابي هذا فامض حتى تنزل نخلة بين مكة والطائف، فترصد بها عير قريش وتعلم لنا من أخبارهم**). [کله دې چې زما دا ليک ولوست، نو مخکې لاړ شه د مکې او طائف تر مينځ پرتې نخلې سيمې کې واړوه، هلته د کاروان لاره څاره او مونږ ته خبر راکوه].
خط يې چې ولوست ويې ويل: امر په سترګو قبول دی، خپل ملګري يې خبر کړل، خو دا يې ورته وويل: چې زه تاسې نه مجبوروم، څوک که شهادت غواړي نو راسره ځي دي او که د چا مرګ نه وي خوښ، نو بيرته دې وګرځي، زه به ځم. ملګري يې ورسره موافق شول، ټول وخوځيدل، د لارې په اوږدو کې سعد بن ابي وقاص او ملګري يې عتبه بن غزوان خپل اوښ ورک کړ چې په لټه کې يې له ګروپ نه پاتې شول.
عبدالله بن جحش مخکې لاړ او نخلې ته ورسيد، چې ګوري د قريشو يو کاروان چې مميز، څرمنې او نور تجارتي سامان يې نقلاوه لدې ځای نه تيريږي. له کاروان سره عمرو بن الحضرمي، د عبدالله بن المغيره دوه زامن، عثمان او نوفل او د بني مغيره مولی (غلام) حکم بن کيسان يې ملګري وو. مسلمانانو په خپل مينځ کې سلا او مشوره وکړه چې څه بايد وکړو نن د رجب وروستۍ شپه ده، که اوس ورسره جنګيږو، نو د شهر حرام بې حرمتي کيږي او که يې نن پريږدو، نو بيا د حرم حدودو ته داخليږي! بالاخره فيصله پدې وشوه چې همدا نن مقابله ورسره وکړي او له دوی نه کوم يوه عمرو بن الحضرمي وويشت او مړ يې کړ، عثمان او حکم يې اسيران کړل، نوفل ورنه وتښتيد. بيايې کاروان له اسيرانو سره يو ځای مدينې ته راوست، لدې مال نه يې خمس بيل کړ دا په اسلام کې لومړنی خمس او لومړنی مړی او لومړني اسيران وو.
رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د دوی دا کار وغانده، او ورته ويې فرمايل: (**ما أمرتكم بقتال في الشهر الحرام**) [ما خو په شهر حرام کې د قتال امر او اجازه نه وه درکړې.] د کاروان او اسيرانو په هکله يې خپله فيصله محفوظه وساتله، او فعلاً يې هر ډول تصرف پکې متوقف کړ.
پدې پيښې سره مشرکينو ته فرصت په لاس ورغی چې د مسلمانانو په خلاف خپل زهرجن تبليغات لا پسې زيات کړي. هغوی دا پروپاګند شروع کړ چې مسلمانان د شهر حرام احترام نه ساتي، او د الله تعالی له خوا حرام شوي شيان حلال ګرزوي. پدې هکله يې ډير څه ويل، تر څو د قرآن کريم آيتونه نازل شول او دا مسئله يې حل کړه، په ډاګه يې کړه چې د مسلمانانو ددې کار په انډول د مشرکينو جرم او ګناه ډيره لويه ده...

(c) ketabton.com: The Digital Library

((يَسْأَلُونَكَ عَنْ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنْ الْقَتْلِ...)) (البقرة: ۲۱۷). **[پوښتنه کوي خلک له تا نه (اې محمده) له میاشتې حرامې څخه له جنګ کولو پدې کې (چې روا دی که ناروا؟) ووایه (اې محمده) دغه (سائلینو ته) چې جنګ کول پدې (اشهر الحرام) کې (عمدا) لویه ګناه ده، او منع کول له لارې (دین) د الله څخه او کافر کېدل په الله او (منع کول له) مسجد حرام او ایستل د اهل د مسجد حرام له ده څخه (ګناه) ډیره لویه ده په نزد د الله (له قتاله په اشهر الحرام کې) او فتنه (له دین څخه د خلکو ایستل) ډیر لویه (ګناه) ده له جنګ څخه.]**

قرآنکریم پدې سره دا په ډاګه کړه چې د مسلمانو جنګیالیو د سیرت او اخلاقو په هکله چې مشرکینو دا نارې سورې په کار اچولې دي ټولې بې ځایه او بې بنیاده دي، ځکه قریشو له اسلام سره په دښمنۍ او پر مسلمانانو باندې په ظلم زیاتي سره ټول حرمتونه تر پښو لاندې کړیدي. آیا قریشو له هجرت نه وروسته د مسلمانانو د مالونو د ضبط او غصب، او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د قتل او وژلو فیصله په همدې حرم (مکه) کې نه وه کړې؟ اوس څه وشول چې د دوی له خوا تر پښو لاندې شوی حرمت بیرته را پیدا شو او څه وشول چې اوس ددې شیانو د حرمت ماتول د شرم او عیب خبره وګرزیده؟ بې شکه د مشرکانو له خوا د ناروا او بې بنیاده پرو پاګند د د دوی د بې شرمۍ او بې حیایۍ یوه نمونه ده. لدینه وروسته رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دواړه اسیران خوشې کړل، او د وژل شوي کس خپلوانو ته یې د هغه دیت ورکړ.(۱)

دا وې له بدر نه مخکې پیښې شوې غزا ګانې او سریې، پدې ټولو کې تر هغې د مالونو لوټ او د خلکو وژلو ته خبره نه وه رسیدلې، تر څو پورې چې مشرکینو د کرز بن جابر فهري تر مشرۍ لاندې د مسلمانانو څاروي نه وو لوټ کړي. بناءً ددې شروع هم د مشرکینو له خوا شوې ده، دا خو پریږده چې لدینه مخکې یې څه کړي وُ. د عبدالله بن جحش له سریې نه وروسته د مشرکینو په زړه کې ریښتینې ویرې ځای ونیو، لوی خطر یې سترګو ته ودرید، او د څه ویره یې چې درلوده همغه وشول. او پدې

-(1). ددې غزاګانو او سرایاوو تفصیلات مو لدې کتابونو اخیستې دي!. زاد المعاد ۸۳/۲. ۸۴. ۸۵ ابن هشام / ۵۶۱ تر ۶۰۵، رحمة للعالمين ۱۱۵/۱، ۱۱۶، ۲۱۵/۲، ۲۱۶، ۴۶۹، ۴۷۰. دا مراجع د غزواتو او سرایاوو د ترتیب او ګډون کوونکو د شمیرې په هکله اختلاف لري خو مونږ د ابن قیم او علامه منصور پوري په تحقیق تکیه کړیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باوري شول چې د مدينې قيادت ويښ، او با حکمته قيادت دی، د دوی ټول تجارتي حرکات یې تر کلکې څارنې لاندې نیولي. اوس مسلمانان ددې توان لري چې ان دری سوه میله مخکې لاړ شي، او بیا هلته مشرکان ووژني یا یې اسیران کړي او مالونه یې له ځان سره یوسي او پخپله روغ رمټ مدینې ته ستانه شي. مشرکین پدې پوه شول چې نور شام ته د دوی تجارت تر دایمي خطر لاندې دی، خو لدې ټولو سره سره هغوی خپله د کبر او حماقت لاره نه پریښوده، او په ځای ددې چې د بني ضمره او جهینه په شان د سولې او اخلاص لاره ونیسي، کینه او دښمني یې نوره هم په ځوښ راغله. مشران یې د خپلو تهدیدونو او اخطارونو د پلي کولو لپاره میدان ته راوړاندې شول، او اراده یې وکړه چې د مسلمانانو پر وطن حمله وکړي او هملته خپل وطن کې یې تصفیه کړي. د مسلمانانو وینو ته د دوی همدا تنده وه چې هغوی یې د بدر تر میدانه را ورسول.

د عبدالله بن جحش له سریې وروسته یعني د دویم هجري کال د شعبان په میاشت کې په مسلمانانو باندې جنګ او قتال فرض شو، او پدې هکله دا څرګند آیتونه را نازل شول: ((وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ (١٩٠) وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنْ الْقَتْلِ وَلا تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقَاتِلُوكُمْ فِيهِ فَإِنْ قَاتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ (١٩١) فَإِنْ انتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ (١٩٢) وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنْ انتَهَوْا فَلا عُدْوَانَ إِلاَّ عَلَى الظَّالِمِينَ)). (البقرة: ١٩٠ – ١٩٣)

ترجمه: [او جنګ کوئ (اې مؤمنانو) په لاره دالله کې له هغو کسانو سره چې جنګ کوي له تاسې سره، او مه کوئ زیادت (پر هیچا باندې) بیشکه چې الله نه خوښوي تیریدونکي له حده. او وژنئ دوی په هر ځای کې چې مومئ دوی او وباسئ دوی له هغه ځایه چې ایستلي وئ دوی تاسې او فتنه (شرک او له دین څخه اړول) ډیر سخت دي له وژلو څخه. او جنګ مه کوئ له دوی سره په نزد د مسجد الحرام کې تر هغه پورې چې وجنګیږي دوی له تاسې سره په دغه (حرم) کې پس که جنګ وکړي دوی له تاسې سره نو وژنئ دوی هم داسې. (لکه تیرې شوې جزا) جزا ده د کافرانو. پس که منع راوړي (له شرکه نو الله به یې وبښي) نو بیشکه الله ډیر بښونکی پوره رحم لرونکی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او جنګ کوئ تاسې له دوی سره تر هغه پورې چې پاتې نشي فتنه (شرک او فساد) او شي دین (حکم) خاص الله لره، پس که چیرې وګرځیدل (دوی له شرکه نو تاسې تجاوز مه کوئ پر دوی باندې) نو نشته هیڅ تیرې مګر (خو شته جزا د ظلم) پر ظالمانو باندې.]

پدې پسې لږ وخت وروسته الله تعالی بل ډول آیتونه نازل کړل چې په هغې کې یې د جنګ طریقه ښوولې او مسلمانان یې د جنګ لور ته هڅول او پدې هکله یې څه احکام ورته بیانول هغه مبارک آیتونه دا دي: ((فَإِذا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّى إِذَا أَثْخَنتُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَثَاقَ فَإِمَّا مَنّاً بَعْدُ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّى تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا ذَلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لانتَصَرَ مِنْهُمْ وَلَكِنْ لِيَبْلُوَ بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ * سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ * وَيُدْخِلُهُمْ الْجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمْ * يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَنصُرُوا اللَّهَ يَنصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ)).(۱) (محمد: ٤ – ٧)

ترجمه: [نو کله چې مخامخ شوئ (په جنګ کې) له (هغو کسانو) سره چې کافران شویدي نو ووهئ وهل د ورمیږونو (د هغو) تر هغه پورې چې ښه ډیر مو ووژل دوی او پرې غالب شوئ نو (وتړئ دوی) بیا سخت محکم کړی تړل (د دوی چې ورڅخه خلاص نشي) پس بیا احسان ورسره وکړئ احسان کول وروسته (له بندي کولو او تړلو نه یې) او یا تاسې فدیه کړئ دوی فدیه کول (په عوض کې یې مال واخلې یا مسلمانان بندیان را خلاص کړئ) (جنګ) ورسره کوئ تر هغه پورې چې کیږدي (جنګیالیان د) جنګ وسلې خپلې دغه (حکم الله په دوی کې) دی او که اراده فرمایلی وی الله (د بدل اخیستلو) نوخوا مخواه به بدل اخیستی ؤ الله له دوی څخه (بی له جنګه) او لیکن (امر یې درته وکړ په جهاد له دوی سره) لپاره ددې چې ازموینه وکړي الله د ځینو ستاسو په ځینو نورو (په جنګ کې) او هغه کسان چې وژلی شویدي په لیار د الله کې پس له سره به ضایع نکړي (الله) عملونه د دوی ژر به سمه لیاره وښیي دوی ته (الله په دنیا او آخرت کې) او ښه به کړي حال د دوی (په دارینو کې) او داخل به کړي (الله) دوی په جنت کې چې معلوم کړیدی (الله) دغه (جنت) دوی ته. اې هغو کسانو چې ایمان یې راوړی دی (یعنی اې مؤمنانو) که مددګاري وکړئ تاسی (له دین (الله او رسول) د الله سره نو مدد به وکړي (الله) تاسې سره (په غلبه پر (دښمن) او ثابت به کړي قدمونه ستاسې (په

---

(1). استاذ سید ابو الاعلی مودودي له مـدلـل ځیړنې وروسته وایي چې د محمد سورت د بدر له غزا وروسته نازل شویدی.تفهیم القرآن ۵/۱۱-۱۲ ته مراجعه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای د جنګ کې).]
پدې پسې الله تعالی د هغې خلکو مذمت وکړ او ویې غندل کوم چې د جنګ د حکم په اوریدو سره ویرې اخیستي وو، او له ډیر خوف نه یې زړونه رپیدل. الله تعالی فرمايي:
((وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا لَوْلَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ فَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ مُحْكَمَةٌ وَذُكِرَ فِيهَا الْقِتَالُ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يَنظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنْ الْمَوْتِ فَأَوْلَى لَهُمْ)).(محمد: ۲۰) [نو پس کله چې نازل کړ شي یو سورت محکم او یاد کړی شي په هغه کې جنګ نو وینې به ته هغه کسان چې وي په زړونو د دوی کې ناروغي (د نفاق) ګوري تا ته لکه کتنه د هغه چا چې بیخودي راغلې وي پر هغه باندې له ویرې د مرګ نه، هلاکت دې وي دوی لره.]
حقیقت دادې چې د جنګ فرضیت، او جنګ ته د تیارۍ امر او دې لور ته هڅونه د هغه وخت د حالاتو او شرایطو له غوښتنې سره بالکل مطابقه او برابره خبره وه. که له حالاتو خبر او زیرک کوم قوماندان هم وای، نو هغه به هم خپل لښکر ته ددې فوق العاده او عاجلو حوادثو او حالاتو د مقابلې لپاره خپل پوځ ته د نمبر اول احضاراتو او آماده باش حکم صادراوه، نو په هر څه عالم او له هر څه لوړ خدای به ولې له حالاتو سره برابر حکم نه کاوه. دا واقعیت دی چې حالاتو د حق او باطل تر مینځ د یوې سرنوشت ټاکونکې او فیصله کونکې جګړې غوښتنه کوله. خصوصاً د عبدالله بن جحش له سریې وروسته کومه چې د مشرکینو په غیرت او حمیت لوی او ملاماتونکی ګذار وُ او کومه چې ټول مشرکان یې په سرو سکروټو کینولي وو.
د جنګ د آیتونو له سیاق او سباق نه دا څرګندیده چې نور د داسې خونړیو جګړو وخت را لنډ شویدی چې بری او برلاسي به پکې د مؤمنانو وي. ګوره الله تعالی مسلمانانو ته څه ډول حکم کوي چې مشرکان له هغه ځایه وباسئ له کوم نه یې چې تاسې ایستلي یې، بیا هغوی ته د فاتح لښکر په حیث څه ډول د اسیرانو د تړلو، نیولو او د دښمنانو تر مکملې خاتمې پورې د جګړې کولو ښوونه کوي. دا ټول دې لوري ته اشاره وه چې وروستی بری د مسلمانانو دی. خو دا خبره یې همداسې د اشارو تر پردو لاندې پټه وساتله، تر څو هر مسلمان د الله په لار کې د خپلې جذبې عملي ښکارونه هم وکړی شي.
په همدې ورځو یعنې د دوهم هجري کال د شعبان په میاشت کې چې د ۶۲۴م میلادي کال د فبروري له میاشتې سره سمون خوري الله تعالی د بیت المقدس په ځای کعبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شريفه د مسلمانانو قبله اعلان کړه. ددې فايده دا شوه چې هغه کمزوري او منافق يهودان چې يوازې د شر او فتنې را ولاړولو پخاطر مسلمان شوي وو، بيرته خپل حالت ته وګرزيدل، له مسلمانانو نه بيل شول او پدې سره د مسلمانانو ليکې له ډيرو غدارانو او فساد کارانونه پاکې شوې.

د قبلې بدلولو ديته هم اشاره کوله چې اوس يوه نوې داسې مرحله شروع کيدونکی ده چې پر قبله باندې د مسلمانانو تر تسلط او حاکميت نه مخکې پاې نه مومي. ځکه دا د ډير حيرت او تعجب خبره ده چې د کوم قوم قبله دې د هغوی د دښمنانو ترولکې لاندې وي، او که فرضاً د هغوی تر قبضې لاندې وي، نو بايد حتماً د هغوی له سلطې نه آزاده کړی شي.

لدې اوامرو او اشاراتو وروسته د مسلمانانو حرکت او نشاط زيات شو، د خدای په لار کې يې د جهاد جذبې په مستۍ راغلې او له دښمن سره د پريکندې جګړې لپاره ليوال شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بدر لویه غزا
د اسلام لومړنۍ پریکنده جګړه

د غزا سبب: د عشیرې په غزا کې مو وویل چې د قریشو یو کاروان چې له مکې نه شام ته روان وُ د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له لاسه ووت، خو کله چې همدا کاروان له شام نه بیرته راستنیده، نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) طلحه بن عبیدالله او سعید بن زید د کاروان د خبر راوړلو پخاطر د شمال لوري ته واستول. دوی تر حوراء پورې لاړل او هملته پاتې شول تر څو د ابو سفیان کاروان ورباندې تیر شو، دوی په منډه ځانونه مدینې ته ورسول او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې له احوال نه خبر کړ.
پدې کاروان کې د قریشو ډیر مالونه وو یعنې زر اوښان چې د پنځوس زره طلایي دینارونو (دوه سوه دوه شپیته نیم کیلو سره زر) په اندازه سامان وربانديې بار وُ، او یوازې څلویښت ساتونکي ورسره وو.
دا د مدینې د خلکو لپاره طلایي موقع وه، خو د مکې د مشرکینو لپاره لدې دومره ډیر مال نه محرومیدل ملاماتونکې نظامي، سیاسي او اقتصادي ضربه وه. همدا وجه وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مسلمانانو ته وفرمایل:(**هذه عير قريش فيها أموالهم، فاخرجوا إليها لعل الله ينفلكموها**). **[**دا د قریشو په مال او سامان بار کاروان دی، مخې ته یې ورشئ کیدای شي الله تعالی هغه تاسې ته د غنیمت په ډول درکړي.**]**
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د کاروان مخې ته ورتلل په هیچا لازمي نکړل، ټول یې خپلې خوښې ته پریښودل، ځکه پدې وخت کې دا ګومان نه کیده چې د قافلې په ځای به د بدر په میدان کې له مشرکینو سره یوه پریکنده جګړه صورت مومي. له همدې امله ډیر اصحاب (رضي الله عنهم) په مدینه کې پاتې شول ځکه هغوی فکر کاوه چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا عملیات به له پخوانیو عملیاتو سره څه توپیر ونلري. او په همدې سبب له جګړې نه پاتې شویو کسانو باندې څه عتاب او ملامتیا هم نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلامي لښکر شميره او په ګروپونو ويشل

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د روانيدو لپاره تيار شو، (۳۱۳ يا ۳۱۴ يا ۳۱۷) کسان ورسره وو، له دې جملې نه ۸۲ يا ۸۳ يا ۸۶ مهاجرين، نور انصار چې (۶۱) له اوس او (۱۷۰) له خزرج قبيلې څخه وو. دې لښکر د جګړې څه انتظام نه ؤ کړی او نه يې پوره تياري نيولې وه، په ټول لښکر کې يوازې دوه آسان چې يو يې د زبير بن عوام او بل يې د مقداد بن اسود کندي ؤ. او د پاتې کسانو د هرو دوو يا دريو په سر يو اوښ رسيده څکه ټول ايله اويا اوښان ورسره وو. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او علي او مرثد بن ابي مرثد غنوي درې واړه په يوه اوښ په نوبت سره سپريدل.

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لومړی د مدينې د ادارې او لمانځه ادا کولو لپاره ابن ام مکتوم خپل خليفه وټاکه، خو کله چې روحاء ته ورسيد، نو ابو لبابه بن عبد المنذر يې په مدينه کې د خليفه په حيث ور وليږه.

د لښکر عمومي بيرغ سپين او علمبردار يې مصعب بن عمير قرشي عبدري ؤ. لښکر يې په دوو برخو يا غونډونو وويشه:

۱- د مهاجرينو غونډ چې بيرغ يې له علي (رضي الله عنه) سره ؤ.

۲- د انصارو غونډ او علمبردار يې سعد بن معاذ (رضي الله عنه) ؤ.

د ميمنې (ښي اړخ) قومانداني يې زبير بن عوام، او د ميسرې قومانداني يې مقداد بن عمرو او د ساقې مشري يې قيس بن ابي صعصعه ته سپارلې وه، او د لښکر عمومي قومانده رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د لښکر د عمومي قوماندان په توګه پخپل لاس کې اخيستې وه.

د بدر په لور د لښکر روانيدل

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له دې غير مجهز لښکر سره روان شو، له مدينې نه ووت او مکې ته غزيدلې عمومي لاره يې ونيوه مخکې د روحاء تر کوهي پورې ورسيد. او کله چې له هغه ځاې نه وخوځيد نو د مکې لاره يې خپلې چپې خوا ته پريښوده او ښی خواته وګرزيد، نازيې ته ورسيد، د بدر په لور د نازيې له يوې برخې تير شو او د صفراء د تنګي او نازيې تر مينځ پرته رحقان نومې وادي يې ووهله بيا له تنګي تير، او د صفراء په خوا مخکې لاړ، له هغه ځای نه يې د جهينه قبيلې دوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسه بسیس بن عمرو او عدي بن ابي الزغبا جهیني د کاروان په هکله د معلوماتو راټولولو پخاطر د بدر لور ته واستول.

په مکه کې د خطر اعلان

له بل پلوه د کاروان مشر ابو سفیان په ډیر احتیاط سره د حالاتو څارنه کوله، ځکه هغه پوهیده چې د مکې لاره له ډیرو خطرونو سره مخامخ ده، هر وخت یې په اوضاع ځان پوهاوو او له نورو کاروانونو نه یې د لارې په هکله معلومات اخیستل. بالاخره پدې خبر شو چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل اصحاب پر قافلې باندې د حملې لپاره تیار کړیدي، نو فورا یې ضمضم بن عمرو غفاري ته پیسې ورکړې او مکې ته یې واستاوه تر څو قریشو د کاروان د نجات او مرستې لپاره راوبولي. ضمضم په ډیره بیړه ځان مکې ته ورساوه، او هلته یې د عربو د عاداتو سره سم د اوښ پزه او خپل کمیس څیرې کړ، کجاوه یې چپه کړه او پاس پر اوښ ودرید او په لوړ آواز یې نارې کړې اې قریشو! قافله.... قافله...... محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحاب یې له ابو سفیان سره ستاسې پر مالونو حمله کوي، فکر نه کوم چې په لاس به درشي، کومک... کومک.....

د مکې خلک د جنګ تیاري نیسي

ددې اواز په اوریدو سره د مکې ټول مشرکین په حرکت راغلل، او ویې ویل: آیا محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحاب یې فکر کوي چې دا هم د ابن حضرمي کاروان دی؟ قسم په خدای چې ژر به پوه شي چې زمونږ معامله بل ډول ده ټول پدې سلا شول چې یا به هر څوک پخپله ځي او یا به خپل عوض لیږي، خو زیاترو جنګ ته تلل غوښتل خصوصا مشرانو او رئیسانو. پدې سره له ابو لهب پرته نور ټول مشران جنګ ته تیار شول ابو لهب د ځان په عوض خپل پوره وړی واستاوه. قریشو شاو خوا عربي قبیلې هم له ځان سره ملګرې کړې او له بني عدي پرته چې یو کس یې هم جنګ ته ونه ووت نورې ټولې قریشي قبیلې جګړې ته روانې شوې.

د مکې لښکر شمیره

د روانيدو په وخت کې ددې لښکر شميره يو زر او درى سوه (۱۳۰۰) جنګيالو ته رسيده چې ورسره سل آسان (۶۰۰) زغرې او بې شميره اوښان چې دقيقه شميره يې نده معلومه. عمومي قومندان يې ابو جهل ؤ او د قريشو (۹) مشرانو د لښکر لوژستيکي امور، تمويل او رسد په غاړه اخيستى ؤ، دوى به هره ورځ (۹) او کله (۱۰) اوښان حلالول.

د بني بکر قبيلو لانجه

کله چې لښکر د تلو تياري ونيوله، نو قريشو ته يو ځل له بني بکر سره خپله دښمني او لانجه ورپه ياد شوه، او وويريدل چې هسې نه هغوى د شا له خوا ورباندې حمله وکړي چې پدې سره به دوى له دوو خواو نه راګير شي! نژدې ؤ چې دا تشويش يې له مخکې تګ نه پښېمانه کړي، په همدې وخت کې شيطان د بني کنانه د مشر سراقه بن مالک بن جعشم المدلجي په شکل کې ورته راغى او ورته ويې ويل: زه ستاسې ملګرى يم او ضمانت درکوم چې کنانه به د شا له خوا ستاسې په حق کې داسې څه نه کوي چې تاسې يې نه خوښوئ.

د مکې لښکر روانيدل

لدې اطمينان او ډاډ ګيرنې وروسته د مشرکينو لښکر په ډير کبر او غرور سره له مکې نه روان شو. قرآنکريم د دوى حالت ته اشاره کوي فرمايي:((بَطَراً وَرِئَاءَ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ)) (الانفال: ٤٧).ترجمه :[په ډير کبر، خيال او خلکو ته ځان ښودنې په حالت (روان دي) او د خداى له لارې نه منع کوي]

او لکه چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) فرمايي له خپل زور او وسلې سره پداسې حال کې چې له الله تعالى او رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره يې د دښمنۍ بيرغ اوچت کړى ؤ د مدينې په لور وخوځيدل ((وَغَدَوْا عَلَى حَرْدٍ قَادِرِينَ)) (القلم: ۲۵) [ترجمه: سهار مهال پداسې حال کې دخپل کښت د ريبلو لپاره ووتل (چې فقيرانو ته د نه ورکولو نيت يې درلود) او ځانونه يې توانمند شميرل.]

د ټولو زړونه له کينې، غوسې او غضب نه په جوش راغلي وو تر څو له رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) او اصحابو نه ددې انتقام او پور واخلي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی څنګه او په کوم جرات سره د دوی په کاروان کې سترګې خښې کړیدي؟
لنډه دا چې په ډیره بیړه د شمال په لور د بدر خوا ته لاړل، د عسفان له وادي، قدید او جحفی نه تیر شول او هلته یې د ابو سفیان له طرفه داسې خبر تر لاسه کړ چې ورته وایي: تاسې د خپلو مالونو، کاروان، او افرادو د ساتلو په‌خاطر راوتلي یئ، الله تعالی هغه ټول وساتل، نجات یې ورکړ، نو بیرته ستانه شئ.

کاروان نجات وموند

هلته ابو سفیان په ډیر احتیاط او تدبیر سره په عمومي لار روان وُ، د څارنې او کشف عملیات یې څو چنده کړي وو، خو کله چې بدر ته را لنډ شول خپله د قافلې تر مخ شو وړاندې لاړ او مجدي بن عمرو یې ولید د مدینې د لښکر په هکله یې معلومات ورنه وغوښتل. هغه ورته وویل: ما خو څه نا آشنا څوک ندي لیدلي، یوازې دوه سواره وو دلته راغلل له هغه غونډۍ سره یې اوښان چو کړل، ژې یې له اوبو ډک کړل او بیرته لاړل. ابو سفیان فورا دې ځای ته ورغی او د اوښانو پچې یې راواخیستې، ماتې یې کړې که ګوري چې د خرما منډکې (زړي) دي پکې، نو ویې ویل: قسم په خدای چې دا د مدینې واښه دي. بیا په بیړه خپل کاروان ته ورغی عمومي لاره یې چې په بدر ورغلې وه چپې خوا ته پریښوده، او په لویدیځ کې د ساحل په لور روان شو، او پدې سره یې قافله د مدینې له لښکر نه خلاصه کړه او د مکې مشرانو ته یې هغه پیغام ورواستوه چې هغوی ته په جحفه کې ورسید.

مکي لښکر د بیرته ستنیدو له ارادې وروسته سوړه کوي

د ابو سفیان د پیغام له رسیدو نه وروسته د مکې لښکر د بیرته ستنیدو تکل وکړ، خو ابو جهل په ډیر کبر او غرور سره وویل: نه والله که تر هغه ستانه شو تر څو بدر ته نه وو تللي او هلته مو درې شپې نه وي تیرې کړي. هلته به څو اوښان حلالوو، خلکو ته به ډوډۍ ورکوو، د شرابو څښلو ګرم محفلونه به د ډمانو په آوازونو او سندرو لا پسې ګرموو، تر څو عربان زمونږ د راتګ دبدبې او غونډیدو خبر واوري، او د تل لپاره زمونږ رعب ورباندې کیني.
خو اخنس بن شریق د ابو جهل لدې خبرې سره سره د بیرته ستنیدو خبره وکړه، مګر چا وا نه وریده. بالاخره یوازې هغه د بني زهره له تقریبا درې سوه کسانو سره بیرته ستون

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. ابن شريق د بنو زهره حليف او پدې وخت کې د دوی قوماندان وُ. د بدر په غزا کې د بنو زهره قبيلې يوه فرد هم ګډون ونکړ، د اخنس پدې نظريه او عمل د بنو زهره خلک له حده زيات خوشاله وو، او هميشه يې ده ته خاص احترام او اطاعت درلود.
د بنو هاشم خلکو هم د بيرته ستنيدو اراده وکړه، خو ابو جهل په ډيره سخته او تونده لهجه ورته وويل:تاسې به له مونږ څخه نه جدا کيږئ، او تر هغه به راسره وئ تر څو مونږ ټول نه وو ستانه شوي. د بنو زهره له جدا کيدو وروسته د مکې لښکر پاتې تقريبا زر کسان د بدر په لور روان شول مخکې لاړل، او د هغه غونډۍ شا ته يې واړول چې د بدر په وادي کې د ننه له جنوبي خولې (العدوه القصوی) سره پرته ده.

د اسلامي لښکر لپاره د حالاتو حساسيت او نزاکت

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لا د لارې په اوږدو کې د ذفران له سيمې سره وُ چې استخباراتو ورته د کاروان او مکې د لښکر خبرونه راوړل. ده مبارک ته پدې خبرونو کې له غور او څيړنې وروسته دا ثابته شوه چې بې له جګړې بله چاره نشته او اوس داسې يوه جراتمندانه، غيرتي او مدبرانه اقدام ته ضرورت دی چې د شرک د لښکر دا غرور ورمات کړي. واقعيت دا دی که چيرې قريش همداسې پريښودل شوي وای چې پدې سيمه کې د غرور او فساد نيلې وزغلوي، نو پدې سره به په عسکري ډګر کې د هغوی لاس نور هم مضبوط او په سياسي ميدان کې به يې نفوذ او اثر زيات شوی وای. او ددې په مقابل کې به د مسلمانانو شان او عظمت زيانمن کيده، بلکه اسلامي حرکت به د يوه بې روحه کالبد حيثيت غوره کاوه او د اسلام دښمنانو ته به نوره دا آسانه وه چې پر مسلمانانو باندې د حملې او تيري جرات وکړي.
بله مهمه خبره دا چې مسلمانانو ته ددې ضمانت چا ورکاوه چې د مکې لښکر به د مدينې په لور وړاندې نه ځي، او هملته به پردوی حمله او تيری نه کوي؟! هيچا هم دا ضمانت نه شوی ورکولی، که پدې حساس وخت کې مسلمانانو ابتکار له لاسه ورکړی وی، نو د خلکو په مينځ کې به د دوی هيبت او عظمت ډير زيانمن شوی وای.

د شورى غونډه

پدې خطرناک، او ناڅاپه رامخ ته شوي وخت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د مشورتي شورى غونډه دايره کړه. ده پخپله په حالاتو رڼا واچوله، او له اصحابو سره يې پدې هکله نظريات تبادله کړل. ځنې خلک داسې هم وو چې په حالاتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خبريدو وروسته ويرې واخيستل، زړونه يې په رپيدو راغلل او دا همغه کسان دي چې الله تعالی يې په هکله فرمايي:

((كَمَا أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْ بَيْتِكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقاً مِنْ الْمُؤْمِنِينَ لَكَارِهُونَ (٥) يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ يَنظُرُونَ)). (الانفال: ٥-٦)

ترجمه: [همداسې لکه چې ستا رب ته له خپل کور نه له حق سره راوويستې، او يوې ډلې مسلمانانو ته دا کار سخت ښکاريده، او د همدې حق (جګړې) په هکله يې له معلوماتو وروسته په همدې حق کې له تا سره مناقشه کوله او داسې ښکاريدل لکه چې په رڼو سترګو مرګ نه بووول کيږي.]

خو د لښکر د قوماندانانو موقف بل ډول و، ابوبکر (رضي الله عنه) پاڅيد او ډيرې ښې خبرې يې وکړې، وروسته عمر (رضي الله عنه) پاڅيد دې ته ورته نيکې خبرې يې وکړې. بيا مقداد بن عمرو (رضي الله عنه) وويل: يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! مونږ درسره يو هغه وکړه چې الله يې امر کړی، قسم په خدای مونږ به کله هم د بنو اسرائيلو په شان درته و نه وايو چې ته او ستا رب جنګ ته لاړ شئ، او مونږ به دلته ناست وو، بلکه مونږ داسې درته وايو: ته او ستارب جنګ ته لاړ شئ، مونږ هم په جګړه کې درسره يو، قسم په خدای که امر راته وکړې چې تر برک الغماد پورې درسره لاړ شو، نو تر همغه ځايه به له تاسره اوږه په اوږه جګړې ته ادامه ورکوو.رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مننه ورنه وکړه او دعا يې ورته وفرمايله.

دا درې واړه مشران مهاجرين وو، او څرنګه چې پدې لښکر کې د مهاجرينو تعداد لږ و، نو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) غوښتل د انصارو رايه هم معلومه کړي، ځکه له يوې خوا په جګړه کې د هغوی رول اساسي ؤ، او له بلې خوا د عقبې د معاهدې په اساس هغوی پدې نه وو مجبور چې له مدينې نه د باندې جګړې ته داخل شي، نو همدا وجه وه چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د هغوی درې واړو د خبرو له اوريدو نه وروسته وفرمايل: اې خلکو ستاسې رايه څه ده؟ مقصد يې انصار وو. د انصارو مشر او علمبردار سعد بن معاذ (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په مطلب پوه شو او ويې فرمايل: لکه چې د تا اشاره زمونږ خوا ته ده يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفرمایل: هو. سعد (رضي الله عنه) وویل: مونږ ایمان درباندې راوړی، او ستا تصدیق مو کړی، او ددې شاهدي مو ورکړې څه چې تا راوړي هغه ټول حق دي، او پدې مو د اطاعت او پیروی عهد او پیمان درسره کړئ. یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! څه چې غواړې همغه وکړه، قسم په هغه خدای چې ته یې په حق رالیږلی یې، که وغواړې پدې بحر کې ځانونه واچوو، نو مونږ به ټول له تاسره یو ځای ځانونه په بحر کې ور لاهو کړو، ددې پروا نلرو چې سبا مو له دښمن سره مخامخ کړې، مونږ په جګړو کې د ډیر صبر او د مقابلې په وخت کې د ځوانمردی او پایمردی خاوندان یو، کیدای شي الله تعالی زمونږ هغه جوهردروښیي چې د تا مبارکې سترګې پرې یخې او رڼې شي، نو د خدای په برکت سره حرکت وکړه.

په یوه بل روایت کې راځي چې سعد بن معاذ (رضي الله عنه) رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته وویل: فکر کوم چې ته لدینه ویریږې چې انصار به یوازې پخپل وطن کې ځانونه ستا په دفاع ملزم ګڼي! زه د انصارو خبره کوم او د هغوی ځواب وایم، لاړ شه چیرته دې چې زړه وي، پوره واک لرې چې له خپلې خوښې سره سم د هر چا سره اړیکې ټینګې کړې، او که غواړې چې له چا سره اړیکې وشلوې، نو ویې شلوه. زمونږ له مالونو نه د خپلې خوښې په اندازه واخله، او څه چې دې زړه وي همغه راکړه او مونږ ته هغه مال چې ته یې رانه اخلې د هغه په نسبت ډیر غوره دي چې راته پرې یې ږدې. او په څه چې ته امر کوې هغه مونږ ته منظوره ده. والله که تر برک الغماد پورې لاړ شې، مونږ به هم درسره روان وو او که وغواړې پدې بحر کې به له تاسره یو ځای ځانونه لاهو کړو.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د سعد (رضي الله عنه) له خبرو نه ډیر ډاډه او راضي شو، بیا یې وفرمایل: (**سیروا وأبشروا، فإن الله تعالی قد وعدني إحدی الطائفتین، والله لكإني الآن أنظر إلی مصارع القوم**). [حرکت وکړئ، او زیری واورئ، الله تعالی له ماسره له دې دوو شیانو (کاروان یا لښکر) نه د یوه وعده کړې ده قسم په خدای دا دی لکه چې زه همدا اوس ددې خلکو (مشرکینو) د وژلو ځایونه وینم.]

اسلامي لښکر مخ په وړاندې درومي

بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له ذفران نه وخوځید، د اصافر غرونه یې ووهل او (الدیه) نومې باندې ته کوز شو وروسته یې حنان نومې غونډۍ ښۍ خوا ته پریښوده مخکې لاړ او له بدر سره نژدې یې واړول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسول الله (ﷺ) له خوا د کشف او څارنې عملیات

په همدې ځای کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خپل ملګري ابوبکر (رضي الله عنه) سره یو ځای د کشف او څارنې لپاره ووت، د قریشو د لښکرو په شاو خوا سیمو کې یې یو عربي سپین ږیری ولید. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: د قریشو او محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په هکله څه معلومات لرې؟- د راز پټ ساتلو پخاطر یې د دواړو لښکرو پوښتنه ورنه وکړه – هغه بوډا ورته وویل: لومړی دا راته ووایئ چې تاسې څوک یئ؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وویل: (إذا أخبرتنا أخبرناك). لومړی ته خبر راته ووایه، بیا به مونږ ځانونه درمعرفي کړو. بوډا وویل: سمه ده دا پدې. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: هو. بوډا وویل: خبر شوی یم چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحاب یې په فلانۍ ورځ راخوځیدلي دي، که دا خبر رښتیا وي، نو نن به محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په فلانۍ سیمه کې وي. همغه ځای یې ښوولی ؤ په کوم کې چې د مدینې لښکر پروت ؤ- او د مکې د لښکر په هکله خبر راکړل شوی چې هغوی په فلانۍ ورځ حرکت کړی، که خبر ورکوونکی رېښتونی وي نو هغوی به نن په فلاني ځای کې وي- او همغه ځای یې ښوولی ؤ کوم ته چې قریش را رسیدلي وو. او کله یې چې خبره خلاصه کړه، نو دوی ته یې وویل: تاسې څوک یئ (تاسې له چا نه یئ؟) رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: مونږ له ماء (اوبو) څخه یو. دا یې وویل او روان شو. بوډا له ځان سره وایي: د کومو اوبو؟ آیا د عراق له اوبو؟

د مکې لښکر په هکله د مهمو معلوماتو لاسته راوړل

د همدې ورځې په ماښام رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مهاجرینو درې سرداران علي بن ابي طالب، زبیر بن عوام او سعد بن ابي وقاص (رضي الله عنهم) له یو شمیر نورو اصحابو (رضي الله عنهم) سره پدې مکلف کړل چې لاړ شي او د دښمن په هکله تازه معلومات راوړي. هغوی د بدر اوبو ته ورغلل هلته د مکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښکر دوه کسه وو چې لښکر ته یې اوبه وړې. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) عسکرو هغوی دواړه ونیول او له ځان سره یې راوستل، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دغه وخت لمونځ ادا کاوه، نو اصحابو (رضي الله عنهم) ورنه تحقیقات شروع کړل. بندیانو ورته ویل: مونږ د قریشو سقاوان یو اوبو پسې راغلي وو. اصحابو (رضي الله عنهم) دا نه منل او ګومان یې کاوه چې دا به د ابو سفیان د کاروان خلک وي، ځکه هغوی لا تر اوسه په کاروان باندې د قبضې هیله او طمعه درلوده. په دواړو یې د وهلو شروع وکړه تر هغه یې ووهل تر څو دې ته اړ شول چې ووایي مونږ د ابوسفیان کسان یوو، نو بیایې پریښودل. کله چې رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لمونځ خلاص کړ، اصحابو ته یې په تهدید آمیزه لهجه وفرمایل: (**إذا صدقاكم ضربتموهما، وإذا كذباكم تركتموهما، صدقا والله، إنهما لقريش**). [کله یې چې رښتیا درته ویل نو وهل مو، خو کله یې چې دروغ درته وویل، نو پرې مو ښوول، دوی رښتیا وایي دا دواړه د قریشو کسان دي.]

بیا یې هغو دواړو ځوانانو ته مخ ورواړاوه او ورته ویې فرمایل: (**أخبراني عن قريش**) د قریشو په هکله معلومات راکړئ! دوی ورته وویل: هغوی ددې وادي په وروستۍ خوله کې پرتې غونډۍ شاته دي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (**کم القوم؟**) شمیر یې څومره دی؟ دوی وویل: ډیر زیات دی. ده وفرمایل: (**ما عدتهم؟**) څومره؟ دوی وویل: په دقیق شمیر یې نه پوهیږو. ده وفرمایل: (**کم ینحرون کل یوم؟**) د ورځې څو اوښان حلالوي؟ دوی وویل: یوه ورځ نهه او یوه ورځ لس. نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**القوم فیما بین التسعمائة إلی الألف**) د دوی تعداد د (۹۰۰) او (۱۰۰۰) تر مینځ اټکل کیدای شي.

بیایې بندیانو ته وفرمایل: (**فمن فیهم من أشراف قریش؟**) له دوی سره کوم مشران راغلي دي؟ دوی وویل: له دوی سره د ربیعه زامن عتبه او شیبه، ابو البختري بن هشام، حکیم بن حزام، نوفل بن خویلد، حارث بن عامر، طعیمه بن عدي، نضر بن حارث، زمعه بن اسود، ابو جهل بن هشام، امیه بن خلف او نور....

بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) ته مخ کړ او ویې فرمایل: (**هذه مكة قد ألقت إليكم أفلاذ كبدها**). مکې د خپل زړه کترې (د جګر ټوټې) درته رالیږلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمت باران

الله تعالی په همدې شپه ښه باران وکړ. همدا باران د مشرکینو لپاره عذاب او وبال وُ هغوی یې له وړاندې تګ نه منع کړل، او د مسلمانانو لپاره رحمت وُ د هغوی زړونه او بدنونه یې ورباندې پاک کړل ځمکه یې ورته برابره کړه، تر پښو لاندې یې ریګ کلک شو، حالات برابر او زړونه مضبوط شول.

اسلامي لښکر د مهمو عسکري مرکزونو په لور وړاندې ځي

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل لښکر ته د وړاندې تګ قومانده ورکړه، تر څو له مشرکینو نه مخکې د بدر اوبو ته ورسیږي او هغوی ته اجازه ورنکړي چې پر اوبو ولکه ولګوي.

لښکر مخکې لاړ او لماسختن یې د بدر له ټولو نه نژدې چینې سره واړول. په دې وخت کې حباب بن منذر لکه د نظامي امورو د متخصص په حیث رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته وویل: آیا الله تعالی پدې ځای کې د اړولو امر درته کړیدی؟ او مونږ همدلته تم کیدو باندې مامور یو د مخکې او وروسته تګ اجازه نلرو؟ او که نه تا خپله د جنګي حکمت او تدبیر په اساس دا ځای غوره کړیدی؟

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (بل هو الرأي والحرب والمکیدة). دا زما نظر او یو جنګي تاکتیک دی. نو ده ورته وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! دا مناسب ځای ندی، لښکر ته امر وکړه چې قریشو ته تر ټولو نه لنډې چینې باندې واړوي، هلته به بیا مونږ نورې ټولې چینې پټوو او پخپله چینه به حوض جوړوو او له قریشو سره به په جګړه لاس پورې کوو، نو هغه وخت به له مونږ سره اوبه وي او دوی به له اوبو نه محروم وي.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (لقد أشرت بالرأي). تا ډیره ښه مشوره راکړه.

وروسته یې لښکر ته د وړاندې تګ امر وکړ، او په نیمایي شپه کې یې دښمن ته له ټولو نه نژدې چینه باندې واړول، هلته یې د اوبو ډنډونه جوړ کړل، او نورې ټولې چینې یې پټې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قيادت مرکز

وروسته له هغه چې مسلمانان ځای په ځای شول، سعد بن معاذ (رضي الله عنه) رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته وړانديز وکړ چې بايد د خاصو او عاجلو حالاتو سره د مقابلې او احتمالي ماتې د جبران لپاره د قيادت لپاره يو خاص مرکز جوړ شي. خپل وړانديز يې داسې وړاندې کړ: يا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! خوښه دې نده چې ستاسې لپاره يوه څپره جوړه کړو ته به پکې تشريف لرې، او ستاسې سورلي به هم هملته تياره درته ولاړه وي، مونږ به له دښمن سره د جګړې ډګر ته ننوزو که چيرته الله عزت راکړ او پر دښمن يې بر لاسي کړو، نو دا به هغه څه وي چې مونږ يې غواړو، او که داسې ونه شول نو بيا به ته پخپله سپرلۍ سپور او له مونږ نه پاتې شوو کسانو سره به يو ځای شي. يا نبي الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! زمونږ له قوم نه هغه کسان وروسته پاتې دي چې مونږ له تاسره له هغوی نه ډيره مينه نلرو، که چيرې هغوی خبر وای چې ته به له دښمن سره مخامخ کيږې، نو چيرې به هم نه وای پاتې شوې، الله تعالی به د هغوی په واسطه د تا ساتنه کوي، هغوی به ستا خير غواړي او په جهاد کې به ستا ملګري وي.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د سعد (رضي الله عنه) ستاينه وکړه او د خير دعا يې ورته وفرمايله.مسلمانانو خپل عظيم قائد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته د جګړې د ميدان شمال ختيځې خوا ته د غونډۍ په سر په يوه حاکمه نقطه کې څپره جوړه کړه.او د سعد بن معاذ (رضي الله عنه) تر مشرۍ لاندې د انصارو ځوانانو يو ګروپ پدې موظف شو چې د قيادت د مرکز يعنې د لښکر د عمومي قوماندانۍ ساتنه او حفاظت وکړي.

د لښکر ترتيب او د شپې سبا کول

بيا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لښکر ترتيب او تنظيم کړ[1]. د جګړې په ميدان کې وګرزيد او پخپل مبارک لاس سره به يې اشاره کوله. چې دا سبا د فلاني د وژل کيدو ځای دی (ان شاء الله)[2] او دا د فلاني. ورپسې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هلته د يوې ونې سره لمونځ کاوه، مسلمانانو ټولو په ډاډ او

(1). جامع الترمذي ابواب الجهاد، باب ما جاء في الصف والتعبئة ۱/۲۰۱.
(2). مسلم له انس نه روايت کړی، مشکاة المصابيح ۲/۵٤۳ وګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راحت سره شپه سبا کړه، زړونه یې له سکون او هیلو نه مالا مال وو او ددې طمعه یې درلوده چې سبا د خپل رب رحمت او کرم د سر په سترګو ووینې ((**إِذْ يُغَشِّيكُمْ النُّعَاسَ أَمَنَةً مِنْهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيْكُمْ مِنْ السَّمَاءِ مَاءً لِيُطَهِّرَكُمْ بِهِ وَيُذْهِبَ عَنكُمْ رِجْزَ الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَى قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الأَقْدَامَ**)) (الانفال-۱۱). [یاد کړه هغه وخت چې د الله له لوري د امن پخاطر خوب درباندې راغی، او له آسمان نه یې اوبه درباندې نازلې کړې تر څو تاسې درباندې پاک کړي او د شیطان پلیتي درنه لیرې کړي، او زړونه مو سره وتړي او قدمونه درباندې استوار او ثابت وګرزوي.]

دا شپه د جمعې مبارکې شپه وه چې د دوهم هجري کال د رمضان میاشتې له اوولسمې سره سمون خوري او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د همدې میاشتې په ۸ یا ۱۲ له مدینې نه راخوځیدلی ؤ.

د جنګ په میدان کې د مکي لښکر اختلاف

قریشو هلته العدوه القصوي (لیرې خوا)کې شپه سبا کړه، او سهار ټول له غونډۍ نه راکوز او د بدر په لور روان شول، یو څو کسان یې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د حوض په خوا راغلل، چې اوبه وڅښي. رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: پرې یې ږدئ. وروسته له حکیم بن حزام پرته نور ټول چې لدې حوض نه یې اوبه څښلی وې په همدې جګړه کې مړه شول، حکیم وروسته په اسلام مشرف شو، او کله به یې چې کلک قسم کاوه، نو ویل به یې: قسم په هغه ذات چې ماته یې د بدر په ورځ نجات راکړی.

کله چې قریش ډاډه شول، نو عمیر بن وهب الجمحي ته یې وظیفه ورکړه چې لاړ شي او د مدینې د لښکر په قوت او اندازه ځان پوه کړي. عمیر په خپل آس سپور او د اسلامي لښکر له قرار ګاه نه راتاو شو، بیا قریشو ته ورغی ویې ویل: دوی څه کم یا څه زیات درې سوه کسان دي، خو اجازه راکړئ وګورم چې هغوی خو کوم کمین او یا نور کومک نلري؟ آس یې د وادي په مینځ کې تر ډیره وزغلوه خو هیڅ یې هم ونه لیدل، بیرته راغی او ورته ویې ویل: ماڅه ونه لیدل، خو اې قریشو! داسې بلاوې مې ولیدلې چې د مرګ پیغام یې درلود، د مدینې اوښانو خالص مرګ راوړی دی، دا داسې خلک دي چې له تورو پرته هیڅ ملجا د تیښتې ځای او پناه ګاه نلري، د قوت راز یې هم په تورو کې دی، زه قسم خورم چې له هغوی نه هیڅوک تر هغې نه مري تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو يې له تاسې نه څوک نه وي وژلي، نو که چيرې هغوی ستاسې د سرکسان ووژني، نو بيا به د ژوند خوند او ارزښت څه وي؟ درته وايم چې ښه فکر وکړئ.
دلته د ابوجهل په خلاف يو بل مخالفت راولاړ شو، چې غوښتل يې د ابو جهل د نظر بر عکس بې له جګړې بيرته مکې ته ستانه شي. حکيم بن حزام پدې هکله د خلکو په مينځ کې فعاليت شروع کړ، عتبه بن ربيعه ته ورغی او ورته ويې ويل: ابو الوليده! ته د قريشو مشر او سردار يې ټول ستا خبرې اوري، نو ته ولې يو داسې نيک کار نکوې چې تر قيامته د نوم ښه پرې ياديږي؟! ده وويل: حکيمه دا به کوم کار وي؟ ده ورته وويل: هغه دا چې دا خلک بيرته ستانه کړې، او په سريه نخله کې د وژل شوي عمرو بن الحضرمي چې ستا حليف ؤ معامله ته پخپله غاړه واخلې! عتبه وويل: سيي ده، دا خبره زما قبوله ده، ته زما له خوا ددې ضامن يې، هغه زما حليف ؤ زه يې د ديت او ټول ضايع شوي مال ضامن او ذمه وار يم. بيا عتبه ورته وويل: لاړ شه حکيمه بن حنظليه ته ورشه - حنظليه د ابو جهل مور وه - ځکه زه د خلکو په معاملاتو کې له ده پرته له بل چا نه د مخالفت او مشاجرې تشويش نلرم. بيا عتبه بن ربيعه پاڅيد او خلکو ته په خطاب سره يې وويل: اې قريشو! تاسې له محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او اصحابو سره يې له جګړې نه څه نه شئ ګټلئ او نه پدې سره کومه خاصه کارنامه تر سره کولای شئ که چيرې تاسې هغه ووژنئ هم، نو داسې مخونه به ووينئ چې ليدل يې نه خوښوئ، ځکه هر چا به يا د تره زوی، يا د ماما زوی او يا بل خپلوان وژلی وي، نو بيرته ستانه شئ او محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له نورو عربو سره پريږدئ، وګورئ که عربانو هغه وواژه، نو ستاسې هيله به پوره شوې وي، او که داسې ونه شول نو بيا به هم تاسې پداسې حالت کې ورسره مخامخ کيږئ چې له ده سره به مو هغه څه نه وي کړي چې کړل مو يې غوښتل.
حکيم بن حزام ابوجهل ته ورغی، هغه خپله زغره برابروله او ورته ويې ويل: ابو الحکمه! عتبه دا پيغام درته را استولی دی. ابو جهل ددې خبرې په اوريدو سره وغوړمبيد او ويې ويل: د محمد او اصحابو په ليدو سره د عتبه سينه پړسيدلې ده، يعنې ويرې اخيستې دی، دا نه منو، قسم په خدای تر هغې به ستانه نه شو تر څو الله زمونږ او محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تر مينځ فيصله نه وي کړې. عتبه دا خبره ځکه کړې چې فکر کوي محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او اصحاب يې اوښ خوړونکي دي. او بله دا چې زوی يې حذيفه چې مخکې مسلمان او مهاجر شوی ؤ هم له دوی سره دی. او له همدې کبله تاسې له هغوی نه ويروي. کله چې عتبه د ابو جهل په خبرو خبر شو نو ويې ويل: ابو جهل ويرې اخيستی، دا په کوناټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشبويي وهونکی به پوه شي چې د چا سينه له ويرې نه پړسيدلې ده، ډارن زه يم او که هغه؟ ابو جهل لدې ويرې چې هسې نه دا مخالفت زور و نه نيسي، په حرکت راغی او ژر يې په سريه نخله کې د وژل شوي عمرو ورور عامر بن الحضرمي ته احوال وليږه چې وګوره ستا حليف (عتبه) غواړي خلک بيرته ستانه کړي، تا خو خپل انتقام پخپلو سترګو ليدلی، پاځه او خلک له خپل مظلوميت او د ورور د مرګ له انتقام نه خبر کړه. پدې پسې عامر پاڅيد خپل کوناټی يې لوڅ کړ او چيغه يې کړه، واعمراه! و اعمراه! خلک يو ځل را سره شول، معامله سخته او د جنګ اراده پخه شوه، د عتبه د عقل مندی خبره هيره شوه، او پدې ترتيب سره جوش پر هوش يعنې جذبه پر عقل بر لاسې شوه او دا مخالفت هم ختم شو.

دواړه لښکرې يو بل ته مخامخ

کله چې مشرکين را ښکاره شول، او دواړه لښکر يو بل ته مخامخ ودريدل، رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**اللهم هذه قريش قد أقبلت بخُيَلائها وفَخْرها تُحَادُّك وتكذب رسولك، اللهم فنصرك الذي وعدتني، اللهم أحْنِهُم [الغداة]**). يا الله! دا قريش چې په ډير کبر او غرور سره دلته پداسې حالت کې راغلي چې ستا سره دښمني کوي او ستا رسول تکذيبوي، يا الله! ستا مدد... هغه چې تا يې وعده راسره کړيده، يا الله! ته نن د دوی ملا ورماته کړې! رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) چې کله عتبه بن ربيعه وليد چې په يوه سره اوښ سپور دی، نو ويې فرمايل: (**إن يكن في أحد من القوم خير فعند صاحب الجمل الأحمر، إن يطيعوه يَرْشُدُوا**).که چيرې پدې خلکو کې له چا سره خير وي، نو هغه د سره اوښ له خاوند سره دی، که خلک دده خبره ومني، نو په نيغه لار به تللي وي. بيا رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د مسلمانانو ليکې برابرول پيل کړل، په همدې وخت کې يوه عجيبه پيښه وشوه، هغه داسې چې له رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره يو غشی ؤ چې خلک به يې پرې برابرول، همدا غشی يې د سواد بن غزيه چې له صف نه لږ وتلی ؤ په خيټه ور چوخ کړ او ورته ويې فرمايل: (**استو يا سواد**) سواده! برابر شه. سواد وويل: يا رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) زه خو

دي خوږ کړم، بدله غواړم! رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خپله مبارکه خيټه ورته لوڅه کړه او ويې فرمايل: (**استقد**) بدله دې واخله. سواد يو ځل ورنه تاو شو او مبارکه خيټه يې ورته مچي کړه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل:(**ما حملك على هذا يا سواد؟**).ولې دې داسې وکړل؟ سواد عرض وکړ يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! حالات خو وينی چې څه ډول دي، ما وغوښتل چې له تاسره مې آخري معامله دا وي چې زما پوستکی ستا له مبارک جلد سره ولګيږي. بيا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته د خير دعا وفرمايله. کله يې چې صفونه برابر کړل نو ورته ويې فرمايل: تر هغې به جنګ نه شروع کوئ تر څو زما آخرينی قومانده نه وي صادره شوې، بيايې د جنګ په هکله خصوصي لارښوونه ورته وکړه او ويې فرمايل: (**إذا أكثبوكم ـــ يعنى اقتربوا منكم ـــ فارموهم، واستبقوا نبلكم، ولا تسلوا السيوف حتى يغشوكم**).کله چې د قريشو ټولي درته را لنډ شول، نو د غشو باران ورباندې وکړئ، د غشو ساتلو خيال کوئ يعنې هسې بې فايدې غشي مه ولئ.[1] او تر هغه پورې توري مه وهئ تر څو دوی درنه را تاو شوي نه وي[2] بيايې له ابوبکر سره څپرې ته تشريف يووړ، او سعد بن معاذ د ساتنې له ګروپ سره د څپرې په خوله کې ولاړ و.

د مشرکينو له مينځه ابو جهل يدې ورځ د فتحې دعا وکړه او ويې ويل: اې خدايه! زمونږ نه هغه ډله ماته او ټوټې ټوټې کړه چې د خپلوی د مزي شلوونکې وي، او هغه څوک مات کړې چې موږ ته يې داسې څه راوړي چې مونږ يې نه پيژنو. اې خدايه! هر څوک چې تاته ډيره ګران او نژدې وي هغه نن بريالی کړه. الله تعالی دې ته په اشارې سره فرمايي:

((**إِنْ تَسْتَفْتِحُوا فَقَدْ جَاءَكُمْ الْفَتْحُ وَإِنْ تَنتَهُوا فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَإِنْ تَعُودُوا نَعُدْ وَلَنْ تُغْنِيَ عَنكُمْ فِئَتُكُمْ شَيْئاً وَلَوْ كَثُرَتْ وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ**)). (**الانفال:١٩**) [که تاسو د فتحې او فيصلې غوښتنه کوئ، نو فيصله خو درشوه ، اوس که منع شئ نو همدا ستاسې لپاره ډيره ښه ده او که بيا وګرځئ او هماغه حماقت تکرار کړئ نو مونږ به هماغه سزا تکرار کړو او ستاسې ډله که هر څومره زياته هم وي ستاسې په درد به هيڅ ونه شي خوږ لای، الله د مؤمنانو ملګري

(1). صحيح البخاري ٥۶٨/٢

(2). سنن ابي داود باب في سل السيوف عند اللقاء ١٣/٢

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی.]

د صفر کړۍ او د جګړې لومړۍ قرباني

ددې جګړې لومړنۍ قرباني اسود بن عبدالاسد المخزومي وُ. دا ډیر شریر او بد اخلاق انسان وُ پدې وخت کې د لښکر له مینځ نه راووت او ویې ویل: په خدای مې دې قسم وي چې یا به د دوی له حوض نه اوبه څښم، یا به یې ړنګوم او یا به همدلته مرم. مقابلې ته یې حمزه (رضي الله عنه) راووت او له حوض سره خوا کې یې د توري داسې ګوزار پرې وکړ چې پښه یې په پنډۍ کې بوټه ور پرې کړه او د شا په تخته ولوید، خو هغه پداسې حال کې چې له پښې نه یې وینو دارې وهلې په خپوړو خپوړو حوض ته ځان ورساوه او غوښتل یې حوض ړنګ او خپل قسم پوره کړي، خو حمزه (رضي الله عنه) بل ګوزار ورباندې وکړ او هملته حوض کې د ننه په وینو کې خولم شو.

مقابله

دا لومړنی فتل وُ چې د جګړې اورورباندې بل شو، پدې پسې د قریشو د سردارانو د یوې کورنۍ درې غړي د ربیعه زامن عتبه او شیبه، او ولید بن عتبه میدان ته را وړاندې شول او د مقابلی چیلنج یې ورکړ. په ځواب کې د انصارو دری ځوانان د حارث او عفراء زامن عوف او معوذ، او عبدالله بن رواحه میدان ته ور ووتل. مشرکانو ورته وویل: تاسې څوک یئ؟ دوی ځواب ورکړ، مونږ انصار یو. هغوی وویل: تاسې قدرمن سیالان یئ، مونږ له تاسې سره غرض نلرو، مونږ خپل تربرونه غواړو. بیایې غږ اوچت کړ اې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! مونږ ته له خپل قوم نه زمونږ سیالان رامخکې کړه! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ او ویې فرمایل: عبیده بن حارث، حمزه اوعلي (رضي الله عنه) راووزئ. هغوی را مخکې شول او کله چې مشرکینو ته ورنژدې شول، ورته ویې ویل: تاسې څوک یې؟ دوی ځانونه وروپیژندل.

مشرکینو وویل: تاسې قدرمن سیالان یئ. مقابله پیل شوه. عبیده چې له ټولو نه مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۍ د عتبه بن ربیعه او حمزه د شیبه او علي د ولید مقابلې ته ودرید.[1] حمزه او علي (رضي الله عنه) په دیر لږ وخت کې خپل حریفان د مرګ په خوله ورکړل، خو د عبیده او مقابل لوري تر مینځ د تورو ګوزارونه تبادله شول او دواړه سخت ټپیان شول، پدې وخت کې حمزه او علي (رضي الله عنهما) په عتبه ورتاو شول او ویې واژه. عبیده یې له ځان سره یوړ. د هغه پښه غوڅه شوې وه او له خبرو لویدلې ۍ، بالاخره د جنګ په څلورمه یا پنځمه ورځ کله چې مسلمانان د مدینې په لور روان وو د صفرا په سیمه کې وفات شو. علي (رضي الله عنه) به قسم یا داوه او ویل به یې چې دا لاندینی آیت د دوی په حق کې نازل شویدی ((**هَذَانِ خَصْمَانِ اخْتَصَمُوا فِي رَبِّهِمْ**)) (**الحج :١٩**) [دا دواړه مخالفان دي چې د الله په خاطر یې مخالفت سره کړی.]

عمومي یرغل

ددې مقابلې پای د مشرکینو لپاره د یوې لویې غمیزې پیلامه وه، هغوی په یو ځل د درې تکړه او پیاوړي مشران له لاسه ورکړل. ټول یو ځل له قهراو غوسې نه په جوش راغلل او په مسلمانانو یې ور ودانګل. مسلمانان پداسې حال کې چې له خپل رب نه یې په پوره عجز او زاریو د مرستې او نصرت سوالونه کول، پخپلو ځایونو ټینګ ولاړ وو، ژبې یې د احد احد په ویلو لمدې وې، کلکه دفاع یې کوله او مشرکینو ته یې ډیر زیانونه ور واړول.

رسول الله (ﷺ) خپل رب ته د سوال لاس اوږدوي

له کله نه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) صفونه برابر کړل او څېرې ته راغی له همغه وخت نه یې خپل پروردګار ته د سوال لاسونه پورته کړې وو او د کړې وعدې د پوره کیدو غوښتنه یې ورنه کوله، داسې یې فرمایل: (**اللهم أنجز لي ما وعدتني، اللهم إني أنشدك عهدك ووعدك**) ((اې خدایه! له ماسره خپله وعده پوره کړه، خدایه! زه له تانه ستا د عهد او وعدې سوال کوم)). کله چې جګړه ښه ګرمه شوه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا دعا فرمایله: (**اللهم إن تهلك هذه**

---

[1]. دا د ابن اسحاق خبره ده. د احمد او ابو داود په روایت کې راځي چې عبیده د ولید، علي د شیبة او حمزة د عتبة مقابلې ته ودرید. مشکاة المصابیح ٢/٣٤٥.

(c) ketabton.com: The Digital Library

العصابة اليوم لا تعبد، اللهم إن شئت لم تعبد بعد اليوم أبدًا). ((اې پروردګاره! که نن دا ډله هلاکه شوه، نو بيا به ستا عبادت ونشي، خدايه! که ستا اراده وي نو له ننه وروسته به هيڅکله هم ستا عبادت ونشي)). ده مبارک دومره خشوع او خضوع کوله چې ان چادر يې له مبارکو اوږو نه ولويد، ابوبکر (رضي الله عنه) هغه بيرته ورسم کړ او ورته ويې ويل: بس کړه يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! تا له خپل رب نه په ډير اصرار سوال وکړ. الله تعالی هم خپلوملائکو ته وحي وفرمايله :((**أَنِّي مَعَكُمْ فَثَبِّتُوا الَّذِينَ آمَنُوا سَأُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ**)) (الانفال:۱۲) [زه له تاسې سره يم مؤمنانو ته ثبات ورکړئ او زه به د مشرکينو په زړونوکې ويره اچوم.] او خپل رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته يې داسې وفرمايل:((**أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِأَلْفٍ مِنْ الْمَلائِكَةِ مُرْدِفِينَ**)) .(الانفال:۹) [ترجمه : زه مو په زرو فرښتو سره چې يو په بل پسې وي مرسته کوم.]

د ملائکو نزول (راکوزيدل)

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يوه لحظه پرمخې پريوت، ژر يې خپل سر را پورته کړ او ويې فرمايل: (**أبشر يا أبا بكر، هذا جبريل على ثَنَاياه النَّقْعُ**) **[أي الغبار] وفي رواية ابن إسحاق: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:** (**أبشر يا أبا بكر، أتاك نصر الله، هذا جبريل آخذ بعنان فرسه يقوده، وعلى ثناياه النقع**). زيری مې درباندې ابوبکره! دا دی جبريل له مخې سره يې ګرد او غبار را ولاړ شويدی.

د محمد بن اسحاق په روايت کې راغلي: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: ابوبکره! خوشاله اوسه، د الله تعالی کومک درته راورسيد، دا دی جبريل (ع) پداسې حال کې چې د آس قيزه يې نيولې او له مخې سره يې ګرد او دوړې اوچتې شوې را روان دی. بيا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له څپرې نه پداسې حال کې راووت چې زغره يې اغوستې او دا خبرې يې په خوله وې: ((**سَيُهْزَمُ الْجَمْعُ وَيُوَلُّونَ الدُّبُرَ**)) (القمر: ٤٥)) ترجمه :[ژر به د دښمن ټولي ماتې وخوري او په تېښته به شي].

په ډير جوش او هيبت سره روان و، يو موټی شګې يې واخيستې د قريشو خوا ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ واړاوه او ویې فرمایل: ((**شاهت الوجوه**)) (ورک دې دا مخونه شي) او شګې یې ددوی په طرف وروشیندلې، دا شګې د ټولو مشرکینو په سترګو، سږمو، او خولو کې ولګیدې. الله تعالی پدې هکله فرمایي: ((**وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى**)) (الانفال:۱۷) **[حقیقت دادی چې تا و نه ویشتې بلکه الله وویشتلې.]**

ځوابي برید

په همدې وخت کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل لښکر ته د ځوابي یرغل قومانده ورکړه او ورته ویې فرمایل: (**شدوا**) یعنی پرې ور ودانګئ. بیا یې جنګ ته وهڅول ویې فرمایل: (**والذي نفس محمد بيده، لا يقاتلهم اليوم رجل فيقتل صابرًا محتسبًا مقبلًا غير مدبر، إلا أدخله الله الجنة**).په هغه ذات مې دې قسم وي چې د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نفس دده په واک دی، هر څوک چې نن له دښمنانو سره جګړه کوي، بیا پداسې حال کې ووژل شي چې د جګړې په میدان کې دښمن ته مخامخ د ثواب په نیت ټینګ او صابر ولاړ او له میدان نه تښتیدلی نه وي، الله تعالی به یې جنت ته داخلوي. د خپل لښکر حماسې راپاروي او ورته فرمایي: (**قوموا إلى جنة عرضها السموات والأرض**).پاځئ د هغه جنت په لور پاځئ چې د ځمکې او آسمانونو په اندازه پراخه دی. پدې وخت کې عُمَيْر بن الحُمَام وویل: بَخْ بَخْ. (واه، واه څومره ښه). رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وویل: (**ما يحملك على قولك: بخ بخ؟**) ولې دې بخ، بخ وویل؟ ده ورته وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! دا مې یوازې پدې هیله او امید وویل چې زه هم دې جنت ته له داخلیدونکو نه شم. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**فإنك من أهلها**). ته جنتي یې. وروسته هغه له خپلې توبرې نه څوداني خرماوې را وایستلې او خوړلې یې، بیا یې وویل: که زه دومره ژوندی پاتې شم چې دا خرماوې وخورم، نو دا به هم ډیر اوږد ژوند وي، نو ژر یې پاتې خرماوې وغورځولې او په مشرکینو ورګډ شو، تر هغې وجنګید تر څو شهید شو.[1] همدا راز د مشهورې ښځې عفرا زوی عوف بن حارث له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه پوښتنه وکړه: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! الله تعالی د

[1]. مسلم ۱۳۹/۲. مشکاة المصابیح ۳۳۱/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنده په کوم کار دومره خوښېږي چې وخاندي؟ ده ورته وفرمایل: (**غَمْسُه یده فِي العَدُوّ حاسرًا**).الله تعالی پدې سره ډېر خوښېږي چې بنده بې له زغرې او ډال نه خپل لاس په دښمن کې ور د ننه کړي، یعنی په دښمنانو وردانګي. نو عوف خپله زغره وایسته او توره په لاس د دښمن په لیکو ورګډ شو تر هغې وجنګید تر څو د شهیدانو له کاروان سره یوځای شو.

کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ځوابي حملې قومانده ورکړه هغه وخت د دښمن څو حملې تیرې شوې وې، د هغوی جوش او خروش مخ په سړیدو و، نو دا یو داسې با حکمته تاکتیک و چې د مسلمانانو د موقف په ټینګولو کې یې ژوره اغیزه درلوده، ځکه هغوی ته پداسې وخت کې د حملې او یرغل امر ورکړ شوی و چې د دوی د جهاد روحیه ځوانه او په پوره زور کې وه. همدا وه چې پر مشرکینو یې داسې سخته او پریکنده حمله وکړه چې لیکی یې ورماتې او ډیرې ککرۍ یې پر ځمکه راوغورځولې. د اسلام د سپاهیانو جوش او خروش هغه وخت لا پسې ډیر شو کله چې دوی خپل عظیم رهبر پداسې حال کې ولید چې زغره یې په تن ده په ډیر کلک عزم او لوړ همت را روان دی او فرمایي: ((**سَيُهْزَمُ الْجَمْعُ وَيُوَلُّونَ الدُّبُرَ**)) **[دا لښکر به ماتې خوري او شا به را اړوي، تښتي به.]**

مسلمانانو ډیره سخته جګړه وکړه، ملائکو یې هم مرسته کوله. ابن سعد له عکرمه نه په یوه روایت کې وایي: پدې ورځ به موږ کتل چې د سړي سر پرې کیږي خو دا نه معلومیږي چې چا وواهه او د بل سړي به لاس پرې کیده او دا به نه معلومیده چې چا وواهه. ابن عباس وایي: یوه مسلمان د جنګ په میدان کې یو کافر تعقیباوه او وریسې و، پدې وخت کې ناڅاپه پر مشرک باندې د درې (متروکې) د ګوزار آواز واوریدل شو او د یوه سواره غږ پورته شو چې ویل یې:((**اقدم حیزوم**)) حیزومه! وړاندې ځه، مسلمان هغه مشرک ولید چې په شا راولوید، ورته راوګرزید که ګوري چې پزه یې زخمي او مخ یې داسې څیرې شویدی لکه چې په متروکه وهل شوی وي، دا ټول زخمونه یې نوي او تازه وو، دا انصاري مسلمان راغی او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې ټوله کیسه بیان کړه، نو ده ورته وفرمایل: (**صدقت، ذلك من مدد السماء الثالثة**). ته ریښتیا وایې دا د دریم آسمان کومک او مدد ؤ.[1]

---

[1]. مسلم ۹۳/۲ او نور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابو داود مازني وايي: زه په يوه مشرک پسې وم چې ويې وهم، خو مخکې لدينه چې زما توره ورورسيږي د هغه سر راپريوت، نو زه پوه شوم چې بل چا وواژه. يوه انصاري حضرت عباس (رضي الله عنه) اسير کړی او له ځان سره يې راووست. عباس (رضي الله عنه) وويل والله که زه دې سړي اسير کړی وم، زه يوه داسې سړي اسير کړم چې په سر يې ويښتان نه وو، ښکلی او روڼ مخ او په يوه تور و سپين آس سپور وُ، زه اوس هغه دلته نه وينم. انصاري وويل: يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! دا ما اسير کړيدی. ده ورته وفرمايل: (اسكت فقد أيدك الله بملك كريم). چپ شه، الله تعالی د کريمې ملکې په واسطه ستا مرسته کړيده.

ابليس د جنګ له ډګر نه پښې سپکوي

ابليس چې د سراقه بن مالک بن جعشم مدلجي په شکل کې له قريشو سره راغلی وُ، تر هغې پورې له دوی سره حاضر وُ تر څو يې ملائکې وليدلې چې پر مشرکينو باندې حملې کوي، نو پدې وخت کې يې شا واړوله او د تيښتې لاره يې ونيوه. دلته حارث بن هشام هغه راونيو ځکه ګومان يې کاوه چې سراقه دی، خو ابليس ټټر کې داسې ګوزار ورکړ چې ايسته يې ورغوځاوه او په تيښته له ميدان نه ووت. مشرکينو ورته وويل: سراقه چيرته ځې تا خو ويلي وُ چې زه به تر پايه درسره ولاړ اوملګری وم؟ ده ورته وويل: زه هغه څه وينم چې تاسې يې نه وينئ، زه له خدايه ويريږم، الله تعالی شديد عذاب ورکوونکی دی، بيا همداسې تښتيده تر څو ځان يې په بحر کې لاهو کړ.

بشپړه ماتې

د مشرکينو په مينځ کې ماتې ګډه شوه، ټول ويرې او پريشانۍ ونيول. د مسلمانانو د ملاماتوونکو ګوزارونو په وړاندې يې قوت او مقاومت ختم شو، جګړه د ختميدو حالت ته نژدې کيده. مشرکينو د جګړې له ډګر نه د تيښتې کوښښونه کول، مسلمانان ور پسې وو څوک به يې ورنه وژل او نور به يې ژوندي رانيول، پدې ترتيب سره د کفر او شرک لښکر له پريکنده او کاملې ماتې سره مخ شو.

د ابو جهل مقاومت

ابو جهل چې کله پخپل لښکر کې د ماتې نښې او آثار وليدل، نو هڅه يې کوله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې عظیم طوفان مخې ته بند واچوي، خپلو عسکرو ته یې په ډېر کبر او غرور سره آواز وکړ: ګورئ د سراقه ماتې او تیښته ستاسې د ماتې سبب نه شي، هغه له مخکې نه له محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره سازش کړی وٶ. او ګورئ د عتبه، شیبه او ولید په وژل کیدو خپل همت له لاسه ورنکړئ، هغوی بیځایه بیړه وکړه، په لات او عزی مې دې قسم وي چې تر هغې به بیرته ستانه نه شو تر څو مو هغوی په رسیو نه وي تړلي، تاسې د هغوی د وژلو کوښښ مه کوئ، بلکه هغوی ژوندي رانیسئ تر څو د خپلو کړو مزه وروڅکو.
خو ډېر ژر ده ته د خپل کبر او بې ځایه غرور حقیقت څرګند شو، د لښکر لیکې یې د مسلمانانو د حملو په وړاندې دړې وړې، تیت او پرک شوې.د ابو جهل شا و خوا یو ګروپ پاتې وٶ چې تر ده یې د تورو او نیزو کلا راتاو کړې وه، خو د مسلمانانو د ایمان او تورې زور د شرک دا کلا هم ونړوله او ستر طاغوت په آس سپور د مسلمانانو مخې ته راښکاره شو، دا هغه وخت وٶ چې مرګی هم ورته رارسیدلی وٶ او ددې انتظار یې یوست چې دوه انصار ځوانان دده سر پرې کړي او مرګی یې وینې وڅښي.

د ابو جهل وژل کیدل

عبدالرحمن بن عوف وايي: زه د بدر په ورځ په صف کې د ننه وم، که ګورم چې ښی او چپې خوا ته مې دوه تنکي ځوانان دي، زه د دوی په لیدو حیران شوم. په همدې وخت کې له دوی نه کوم یوه پټ راته وویل: تره! ابو جهل راوښیه. ما ورته وویل: وراره! په ابوجهل څه کوې؟ ده وویل زه خبر شوی یم چې هغه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په حق کې نا مناسبه ژبه استعمالوي، او خپلو خبرو ته یې ادامه ورکړه ویې ویل: قسم په هغه ذات چې زما نفس د هغه په لاس کې دی، که زه ابو جهل ووینم نو تر هغې به یې پرې نه ږدم تر څو چې له مونږ دواړو نه هغه یو مړ شوی نه وي کوم ته چې مرګ مخکې لیکل شوی دی. عبدالرحمن زیاتوي: زه د ځوان دې خبرو ته ډېر تعجب شوم، بیا وايي: دلته یې هغه دوهم ځوان هم په پټه همدا ډول خبرې راته وکړې، لږ درنګ وروسته مې ابوجهل ولید چې د خلکو په مینځ کې کارته پورته کیږي. نو دوی دواړو ته مې وویل: نه وینئ؟ هغه دی هغه څوک چې تاسې یې پوښتنه کوئ.
عبدالرحمن وايي: دوی دواړو ورمنډه کړه او د تورو ګوزارونه یې پرې وکړل او ویې واژه. بیا دواړه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضورته ورغلل، ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارک پوښتنه ورنه وکړه چې: (**أيکما قتله؟**) له تاسې دواړو نه کوم يوه وواژه؟ دوی هر يوه ويل ما وواژه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: (**هل مسحتما سيفيکما؟**)آيا تاسې خپلې تورې پاکې کړيدي؟ دوی وويل: نه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې تورې وکتلې او ويې فرمايل: (**کلاکما قتله**). تاسو دواړو وژلی دی، خو د ابو جهل مال او سامان يې معاذ بن عمرو بن جموح ته ورکړ. دا دواړه تنکي ځوانان ورونه د يوه نوم معاذ بن عمرو بن جموح او د بل نوم يې مُعَوِّذ بن عفراء و[1].

ابن اسحاق وايي: معاذ بن عمرو بن جموح ويل: ما له مشرکينو نه واوريدل چې وايي: ابو الحکم ته څوک نه شي ورسيدی، ځکه هغه دغه وخت د خپلو سپاهيانو د تورو او نيزو پداسې يوه دايره کې د ننه و چې مشرکينو له هغې ونې سره تشبيه کاوه چې رسيدل ورته ممکن نه وي. وايي: ما چې دا واوريدل: نو خپل هدف مې په نښه کړ، ځان مې ورته برابر کړ او کله چې موقع په لاس راغله، نو حمله مې ورباندې وکړه او داسې ګوزار مې ورکړ چې پښه يې په پنډۍ کې بوټه ماته شوه او ايسته پريوته، پښه يې داسې والوته لکه چې کوم زړی د زړيو ماتوونکي د سوټي له ګوزار نه والوزي. معاذ وايي: پدې وخت کې يې زوی عکرمه ګوزار راباندې وکړ او زما لاس يې بوټې پرې کړ، لاس مې تش په پوستکي ځوړند و، خو څرنګه چې زه په جنګ بوخت وم ډير فکر مې ورته نه و ټوله ورځ مې جګړه وکړه او لاس مې همداسې راپسې ځړيده، خو کله يې چې درد زيات شو، نو پښه مې ورباندې کيښوده، کش مې کړ او ايسته مې واچاوه[2]، بيا معوذ ورغی او په ابوجهل يې چې دغه وخت ما زخمي کړی و يو داسې ګوزار وکړ چې همهلته پريوت، خو نفس لا پکې چليده، او معوذ تر هغې وجنګيده تر څو شهيد شو. او کله چې جګړه پای ته ورسيده نو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**من ينظر ما صنع أبو جهل؟**).څوک به وګوري چې ابوجهل څه کړيدي؟ خلک ورپسې لاړل،ګوري يې، دا دی چې عبدالله بن مسعود ورباندې ور برابر شو او هغه آخرينۍ سلګۍ وهي، عبدالله بن مسعود يې په غاړه پښه ورکيښوده، تر ږيره يې راونيو چې سر يې ورپرې کړي او ورته ويې ويل: د خدای دښمنه! خدای

---

[1]. صحيح بخاري ۴۴۴/۱، ۵۶۸/۲. مشکاة المصابيح ۴۵۲/۲. د ابو جهل مال يې ځکه يوه ته ورکړ چې هماغه بل په همدې غزا کې شهيد وی و. خو د ابو جهل توره يې عبدالله بن مسعود ته ورکړه ځکه هغه د ابو جهل سر غوڅ کړی و. سنن ابو داود ۳۷۳/۲.

(2). همدا معاذ د عثمان (رضي الله عنه) تر وخته ژوندی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه سپک کړي؟ ده ورته وویل: څه یې سپک کړم؟ آیا له هغه چا غوره څوک شته چې ستاسې په لاس وژل شوی وي؟ یعنې دا څه سپکاوی ندی چې څوک د خپل قوم له لاسه ووژل شي. بیا یې وویل: کاشکي د بزګر په ځای بل چا وژلی وای؟ زیاته یې کړه: وایه چې نن بری د چا دی؟ عبدالله بن مسعود ورته وویل: بری د الله او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دی. بیا یې ابن مسعود ته چې دده پر غاړه یې پښه ایښې وه وویل: شپونکیه! نن ډیر لوړ او خطرناک ځای ته پورته شوی یې. (عبدالله بن مسعود (رضي الله عنه) به په مکه کې رمه پوووله).لدې خبرو نه وروسته عبدالله بن مسعود (رضي الله عنه) د ابوجهل سر پرې کړ او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته یې وړاندې کړ، او عرض یې ورته وکړ: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! دا دی د الله د دښمن ابوجهل سر. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) درې ځله داسې وفرمایل: **الله الذي لا اله الا هو)) بیایې** وویل: (**الله أكبر، الحمد لله الذي صدق وعده، ونصر عبده، وهزم الأحزاب وحده، انطلق أرنيه**). الله اکبر، ثنا او صفت دی هغه خدای لره چې خپله وعده یې رښتونې کړه، د خپل بنده مرسته یې وکړه، او یوازې (الله) ټولو مشرکینو ته ماتې ورکړه. بیا یې ابن مسعود ته وویل: راځه راو یې ښیه. هغه وایي: بیا لاړو او د هغه جسد مې ور وربښود، هلته یې وفرمایل:(**هذا فرعون هذه الأمة**).دا د دې امت فرعون ؤ.

پدې جګړه کې د ایماني عظمت څو ښنانې

مخکې مو د عمیر بن حمام او عوف بن حارث دوی مثالي کارنامې تر نظر تیرې کړې. پدې غزا کې نورې هم ډیرې داسې پیښې شویدې چې د عقیدې قوت او د مبدا عظمت له ورایه پکې ښکاري. پدې جګړه کې زوی د پلار، ورور د ورور په ضد سنګر نیولی ؤ د عقیدې او اصولو د اختلاف له وجې یو بل ته تورې له تکیو راووتې، او فیصله د تورې وه. او په همدې جګړه کې مظلومان د ظالمانو مخې ته ودریدل او خپل زړونه یې ښه ورباندې یخ کړل.

۱- <u>ابن اسحاق</u> له ابن عباس (رضي الله عنهما) نه روایت کړی چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) اصحابو ته وفرمایل: (**إني قد عرفت أن رجالًا من بني هاشم وغيرهم قد أخرجوا كرهًا، لا حاجة لهم بقتالنا، فمن لقى أحدًا من بني هاشم**

(c) ketabton.com: The Digital Library

فلا يقتله، ومن لقى أبا البَخْتَرِيّ بن هشام فلا يقتله، ومن لقى العباس بن عبد المطلب فلا يقتله، فإنه إنما أخرج مستكرهًا)، فقال أبو حذيفة بن عتبة: أنقتل آباءنا وأبناءنا وإخواننا وعشيرتنا ونترك العباس، والله لئن لقيته لألحمنه ــ أو لألجمنه ــ بالسيف، فبلغت رسول الله صلى الله عليه وسلم، فقال لعمر بن الخطاب: (يا أبا حفص، أيضرب وجه عم رسول الله صلى الله عليه وسلم بالسيف)، فقال عمر: يا رسول الله، دعني فلأضرب عنقه بالسيف، فوالله لقد نافق. زه پوه يم چې بني هاشم او ځه نور خلک دلته په راتلو باندې مجبور شويدي، هغوی زمونږ سره جګړې ته اړتيا نلري، نو که هر چا ته د بني هاشم کوم کس په لاس ورغی نه يې دې وژني، او که چا ته ابو البختري بن هشام په مخه ورغی هغه دې هم نه وژني، او که چا ته عباس بن عبدالمطلب په مخه ورغی هغه دې نه وژني، ځکه هغه په زور او جبر راوستل شويدی. نو ابو حذيفه بن عتبه وويل: مونږ به خپل پلرونه، زامن، ورونه او نور خپلوان وژنو او عباس به پريږدو، قسم په خدای که هغه زما مخې ته راغی نو په توره به يې ووژنم او يا به يې سوری کړم. دا خبره رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته ورسيده هغه مبارک (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) عمر (رضي الله عنه) ته وفرمايل: ابو حفصه! آيا د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د تره مخ په توره وهي؟ عمر (رضي الله عنه) ورته وويل: اجازه راکړه چې سر يې په توره غوڅ کړم، والله چې هغه منافق شويدی. وروسته ابو حذيفه (ض) وويل: زه له هغې خبرې نه آرام او مطمئن نه يم کومه مې چې هغه ورځ (د بدر په ورځ) کړې وه، او لا تر اوسه ورنه په ويره او خوف کې يم، خو يوازې دومره ويلی شم چې کيدای شي شهادت زما د هغې خبرې کفاره شي. وروسته نوموړی د يمامه په جګړه کې په شهادت ورسيد.

۲- د ابو البختري له وژلو نه پدې خاطر منع شوې وه، چې نوموړی له هغو کسانو څخه وُ چې په مکه کې يې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته زيان او ضرر نه رساوه، نه يې په لاس ضرر ورساوه، او نه يې په ژبه. او دا هماغه کس دی چې د بنو هاشم او بنو مطلب په خلاف ليکل شوې ظالمانه معاهدې په ماتولو کې يې مهم رول لوبولی دی. خو ابو البختري په همدې جګړه کې ووژل شو، او دا داسې چې په جګړه کې مجذر بن زياد البلوي وربانديې برابر شو له ابو بختري سره دده يو ملګري هم و، دواړو يو ځای جګړه کوله، مجذر ورته وويل: ابو البختري! رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مونږ ستا له وژلو نه منع کړي يوو، ده وويل: او زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري له وژلو هم؟ مجذر ورته وویل: نه د ملګري خلاصون دې نشته. ده وویل: نو چې داسې ده اوس به مونږ داوړه یو ځای مرو، بیایې جګړه پیل کړه، نو مجذر مجبور شو چې ویې وژني.

۳- عبدالرحمن بن عوف او امیه بن خلف په مکه کې د جاهلیت د دوران کلک ملګري وو. د بدر په ورځ عبدالرحمن د خپل ملګري امیه چې د خپل زوی علي لاس یې نیولی او ولاړ دی، خواته تیر شو، له عبدالرحمن سره د غنیمت څو زغرې وې چې له ځان سره یې وړلې، امیه چې هغه ولید، نو ورته یې ویل: آیا ما ته د څه حاجت نشته؟ زه درته لدې زغرو نه غوره او بهتر یم، ما کله هم داسې بده ورځ نده لیدلې، آیا تاسې شیدو ته ضرورت نلرئ؟ یعنې که زه چا اسیر ونیولم، نو په فدیه کې به ښې شیدې ورکوونکې اوښانې ورکړم- عبدالرحمن زغرې ورغوځولې، اودوی دواړه یې اسیران او له ځان سره یې روان کړل. عبدالرحمن وایي: پداسې حال کې چې زه د امیه او د هغه د زوی تر منځ روان وم، را ته ویې ویل: عبدالرحمانه! دا چې په سینه کې یې د فیل مرغ بڼکه ټومبلې ده څوک دی؟ ما ورته وویل: هغه حمزه بن عبدالمطلب دی. ده وویل: همدغه په مونږ باندې ناتار جوړ کړی وُ، او همدغه مونږ تباه کړو. عبدالرحمن زیاتوي: ما دوې دواړه بوول چې د بلال سترګې پرې ولګیدې، امیه خو همغه کس وُ چې پر بلال یې په مکه کې ډیر ظلمونه کړي وُ، دلته بلال وویل: د کفر مشر امیه بن خلف! اوس به یا زه ژوندی وم یا هغه! ما ورته وویل: بلاله! دا زما اسیر دی. ده وویل: نن به یا زه مرم او یا دی. ما وویل. د تورې زویه زما خبره نه اورې. ده وویل: یا به زه ژوندی پاته کیږم او یا دی، بیایې په لوړ آواز چیغه کړه: یا انصار الله! دا د کفر سر لښکر امیه بن خلف، نن به یا زه مرم او یا دی. عبدالرحمن وایي: یو ځل خلک راباندې راټول شول مونږ یې محاصره کړو، زه له امیه نه دفاع کوم، خو یو چا توره را تیره کړه او د امیه زوی یې په ده پښه وواهه هغه په ځمکه پریوت پدې وخت کې امیه داسې یوه چیغه وکړه چې پخپل ژوند کې مې داسې هولناکه چیغه نه وه اوریدلې. عبدالرحمن وایي: ما امیه ته وویل: اوس د ځان چاره پخپله کوه، لکه چې د نجات لاره دې نه وي زه اوس هیڅ هم نه شم کولی، همدا وه چې خلکو تورې ترې تیرې کړې او د دواړو کار یې تمام کړ. عبدالرحمن به وروسته ویل: الله دې په بلال رحم وکړي، زما زغرې هم لاړې، او په بندي یې هم وځورلم. په زاد المعاد کې راځي چې عبدالرحمن بن عوف، امیه ته وویل: څمله، هغه څملاست، او عبدالرحمن پاس ځان ورباندې ورواچاوه، نورو خلکو هغه له لاندې نه تر هغې په تورو وواهه تر څو مړ شو، پدې وخت کې د عبدالرحمن پښه هم څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زخمي شوې وه.[۱]

۴- په همدې ورځ عمر بن الخطاب (رضي الله عنه) خپل ماما عاص بن هشام بن مغيره وواژه.

۵- ابوبکر (رضي الله عنه) خپل زوی عبدالرحمن ته چې هغه وخت لا مشرک وُ غږ وکړ، اې خبيثه زما مال او دارايي چيرې ده؟ عبدالرحمن ورته وويل:

لم يبق غير شكة و يعبوب   و صارم يقتل ضلال الشيب

[له وسلې، تيز رفتار آس او له هغې تورې پرته بل هيڅ هم ندي پاته، کومه چې زړه ګمراهي د مرګ کندې ته اچوي.]

۶- کله چې مسلمانانو د مشرکينو نيول او بندول پيل کړل، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په څپره کې تشريف درلود او سعد بن معاذ (رضي الله عنه) توره په لاس پيره وربانديې کوله. رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د خلکو د کړو له امله د سعد په مخ کې د ناخوښۍ آثار وکتل، ورته ويې فرمايل: سعده! لکه چې د مسلمانانو دا کار دې خوښ نه شو؟ څه خفه غوندې ښکارې؟ ده عرض وکړ: هو، يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)، له مشرکينو سره دا لومړنۍ جګړه او لومړنۍ موقه وه چې الله تعالی مونږ ته په لاس راکړې، زه دې دوی له ژوندي پاته کيدو نه د دوی په وژل کيدو او تباهۍ ډير خوښ يم.

۷- په همدې ورځ د عکاشه بن محصن الاسدي توره ماته شوه، او کله چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغی نو هغه ورته يو لرګی ورکړ او ورته ويې فرمايل: (قاتل بهذا يا عكاشة). عکاشه! ځه پدې سره جنګيږه. عکاشه دا لرګی واخيست او ويې غورځاوه که ګوري په يوه اوږده، مضبوطه او تکه سپينه توره بدل شويدی. او په همدې تورې سره تر هغې پورې وجنګيد تر څو الله تعالی مسلمانانو ته بری ورپه برخه کړ. دغه توره په العون مشهوره وه، عکاشه به هرې جګړې ته له همدې تورې سره تله. تر څو د ردت په جګړه کې پداسې حال کې شهيد شو چې همدا توره يې په لاس کې وه.

۸- د جګړې له ختميدو وروسته مصعب بن عمير العبدري خپل ورور ابي عزيز بن عمير وليد، نومورې د مسلمانانو په خلاف له جګړې نه وروسته اسير شوی وُ، يوه انصاري يې لاسونه ورتړل، مصعب هغه انصاري ته وويل: ددې سړي په واسطه خپل لاسونه مضبوط کړه، دده مور مالداره ده، کيدای شي په بدل کې يې ښه فديه درکړې.

---

[1]. زاد المعاد ۸۹/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابو عزیز خپل ورور مصعب ته وویل: زما په باب دې همدا وصیت او سفارش دی؟ مصعب په ځواب کې ورته وویل: ستا په ځای دا انصاري زما ورور دی.

۹- کله چې امر وشو د مشرکینو جسدونه دې په کنده کې واچول شي، او عتبه بن ربیعه د کندې په لور کشول کیده، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د عتبه د زوی ابو حذیفه مخ ته وکتل، ویې لیده چې غمګین او خفه ښکاري، بڼه یې اوښتې ده، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (**یا أبا حذیفة، لعلك قد دخلك من شأن أبیك شيء؟**) ابو حذیفه! لکه چې د پلار په هکله دې په زړه کې څه ګرزي؟ ده وویل: نه، یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! والله که مې په زړه کې د پلار او د هغه د مرګ په هکله څه غم او تشویش وي، خو خبره داده چې زما پلار یو پوه، دور اندیشه، حلیم او د فضل خاوند ؤ او زما هیله دا وه چې ددې پوهې او نورو ښو خصلتونو په برکت به په اسلام مشرف شي، خو اوس مې چې دده دا حال ولید، او زما د هیلې په خلاف کافر له دنیا تیر شو، نو ربنتیا هم چې غمجن شوم. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حذیفه ته د خیر دعا وفرمایله او نیکې او خوږې خبرې یې ورته وکړې.

د دوارو ډلو مړي

جګړه د مشرکینو په پوره او کامله ناکامۍ او د مسلمانانو په پریکنده بري سره پای ته ورسیده. پدې غزا کې له مسلمانانو نه (۱۴) کسه چې (۶) مهاجر او (۸) یې انصار وو په شهادت ورسیدل.خو مشرکینو ته ډیر زیان ور واښتی ؤ، اویا تنه ورڅخه وژل شوي، اویا نور یې ژوندي نیول شوي وو، د مړیو او اسیرانو زیاتره برخه یې مشران او مخور خلک وو.

کله چې د جګړې اور مړ شو، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تشریف راوړ، د مشرکینو مړیو ته ودرید او ویې فرمایل: (**بئس العشیرة کنتم لنبیکم؛ کذبتموني وصدقني الناس، وخذلتموني ونصرني الناس، وأخرجتموني وآواني الناس**). تاسې زما له ټولو نه بد او خراب خپلوان وئ، تاسو زه تکذیب کړم پداسې حال کې چې نورو خلکو زه رینښتینی وبللم، تاسو یوازې پریښودم او نورو خلکو زما مرسته وکړه، تاسو له خپل کور نه وایستلم، خو نورو خلکو ځای او پناه راکړه. بیا یې امر وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د بدر په یوه کنده کې دې واچول شي.
له ابو طلحه نه روایت دی چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په امر د بدر په ورځ د قریشو (۲۴) مشران او سرداران د بدر په یوه مرداره او خبیثه کنده کې واچول شول. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا عادت و چې کله به په کوم قوم بریالی او برلاسی شو یعنې جګړه به یې ورنه وګټله، نو درې ورځې به همغلته د جګړې په میدان کې پاتې کېده.
د بدر د غزا چې دریمه ورځ شوه نو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د امر سره سم سواري تیاره شوه زین او کجاوه پرې کیښودله شوه، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) همداسې پیاده روان شو، اصحاب (رضي الله عنهم) وروسته ورپسې روان وو مخکې لاړ او د هغې کندې په څنډه ودرید، چې د کفارو مړي پکې اچول شوي وو (مړیو) ته یې د هر یوه نوم او د پلار نوم اخیستنه فرمایل یې:
(یا فلان بن فلان، یا فلان بن فلان، أیسرکم أنکم أطعتم الله ورسوله؟ فإنا قد وجدنا ما وعدنا ربنا حقًا، فهل وجدتم ما وعد ربکم حقًا؟) فقال عمر: یا رسول الله، ما تکلم من أجساد لا أرواح لها؟ قال النبي صلی الله علیه وسلم: (والذي نفس محمد بیده، ما أنتم بأسمع لما أقول منهم) وفي روایة: (ما أنتم بأسمع منهم، ولکن لا یجیبون). [آیا پدې خوشالیدئ چې د الله او د هغه د رسول اطاعت مو کړی وئ؟ ځکه زمونږ رب له مونږ سره کړې وعده پوره کړه او د څه یې چې وعده راسره کړې وه هغه مو تر لاسه کړل، آیا تاسې هغه څه په حق سره ولیدل کوم چې ستاسې رب یې وعده درسره کړې وه؟ دلته عمر (رضي الله عنه) ورته وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! آیا ته له بې روحه جسدونو سره خبرې کوې؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: قسم په هغه ذات چې د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نفس یې په لاس کې دی، تاسې زما خبرې له دوی نه ښې نه اورئ. او په بل روایت کې راځي چې تاسې له هغوی نه ښه اوریدونکي نه یئ، خو دا خلک ځواب نه شي ورکولی].[1]

د مشرکینو د ماتې خبر مکې ته رسیږي

[1]. متفق علیه، مشکاة المصابیح ۲/۳٤٥.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بدر له میدان نه مشرکین هرې خوا ته وتښتیدل، هر څوک د ځان په غم کې ؤ، په کومه یې چې مخه وه په همغه وتښتید، په خوړونو او درو کې تیت پرک شول، د ټولو وروستی منزل مکه وه، خو له شرم او خجالت نه لاره ورنه ورکه وه چې څه ډول مکې ته داخل شي.

ابن اسحاق وایي: لومړی کس چې مکې ته یې د قریشو د ماتې خبر راوړ حیسمان بن عبدالله خزاعي ؤ. هغه چې ورغی خلکو ورته وویل: څه خبر دې راوړی؟ ده وویل: د عتبه، شیبه، ابو الحکم، امیه بن خلف او نورو سردارانو د مرګ خبر مې راوړی. ده چې د قریشو د سردارانو نومونه اخیستل صفوان بن امیه چې په حجر (حطیم) کې ناست ؤ، وویل: قسم په خدای که دا په هوش کې وي، تاسې زما په هکله پوښتنه ورنه وکړئ! دوی ورته وویل: په صفوان بن امیه څه وشول؟ ده وویل: هغه خو دا دی په حطیم کې ناست دی، قسم په خدای چې ما یې پلار او ورور ولیدل چې ووژل شول.

د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مولی (آزاد شوی غلام) ابو رافع وایي: زه د عباس (رضي الله عنه) غلام وم، اسلام زمونږ کورنۍ ته داخل شوی ؤ، ما، عباس او میرمنې یې (ام الفضل) ټولو اسلام راوړی و، خو عباس (رضي الله عنه) خپل دین پټ ساته. ابو لهب بدر ته نه ؤ تللی او کله یې چې د ماتې خبر واورید، نو الله تعالی ډیر خوار او ذلیل کړ، خو مونږ د قوت او عزت احساس وکړ. زه یو کمزوری سړی وم، د زمزم په حجره کې به مې غشي جوړول، قسم په خدای چې زه ناست وم او غشي مې جوړول، ام الفضل هم دلته ناسته وه، مونږ ددې خبر په اوریدو سره ډیر خوشاله وو، چې یو ځل ابو لهب راغی پښې یې وریسې ښکیدلې، د حجرې په یوه څنډه کې کیناست شا یې زما شا ته وه، هغه لا همدلته ناست ؤ چې غږ وشو: ابو سفیان بن حارث بن عبدالمطلب راغی، ابو لهب ورته وویل: دلته راشه، تا به حتماً خبر راوړی وي. ابو رافع وایي، ابو سفیان راغی او له ابو لهب سره کیناست نور خلک ټول ورته ولاړ دي، ابو لهب ورته وویل: وراره! وایه د خلکو څه حال ؤ؟ ده ورته وویل: څه حال ؤ، خبره دا ده چې مونږ له داسې یوه قوم سره مخامخ شوي وو، چې په مقابل کې یې زمونږ زور وتلی ؤ، مونږ خپل ځانونه دوی ته حواله کړي وو، خوښه د دوی وه چې څنګه مو وژني او څنګه مو بندیانوي، خو قسم په خدای زه لدې ټولو سره سره خپل خلک نه ملامتوم، ځکه مونږ له داسې سپینو خلکو سره مخامخ شوي وو، چې د ځمکې او آسمان تر منځ په تورو و سپینو آسونو سپاره وو، والله چې هغوی نه څه پریښودل او نه یې څوک مخې ته ټینګیدی شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

. ابو رافع وايي: ما د خيمې څنډه پورته کړه او ومې ويل: والله، چې دا ملائکې دي، زياتوي: ابو لهب لاس پورته کړ او په ده مخ يې يوه کلکه څپېړه راکړه، زه هم ورپاڅيدم او ورسره په جګړه شوم، خو څرنګه چې زه کمزوری وم، نو پورته يې کړم او پر ځمکه يې راوويشتم او د پاسه رابانديې کيناست او وهلم يې، پدې وخت کې ام الفضل پاڅيده او د خيمې يوه ستنې يې راواخيسته او ابولهب ته يې په ده سر داسې يوکلک ګوزار ورکړ چې سر يې ډير زيات مات شو، بيايې ورته وويل: دا چې مالک يې نشته، نو کمزوری دې وليد! پدې ګوزار پسې ابو لهب ذليل او سپک پاڅيد ، قسم په خدای چې لدينه وروسته يوازې اوه ورځې نور ژوندی وُ، الله تعالی په عدسه مبتلا کړ، (عدسه يو قسم دانه يا يو قسم طاعون دی چې عرب يې په بدفال نيسي) او له همدې عدسې نه مړ شو. له مرګ نه وروسته درې ورځې همداسې پروت وُ، زامنو يې لاس نه وروړ، نه يې څوک خوا ته ورنژدې کيدل او نه يې چا د ښخولو فکر کاوه، خو کله يې چې زامن د خلکو له شرم او عار نه وويريدل او فکر يې وکړ که يې همداسې پريږدي، نو خلک به خبرې ورپسې وکړي، مجبور شول چې يوه کنده ورته وکيندي، بيايې له ليرې . نه په يوه لرګي سره پدې کنده کې ورواچاوه، او له ليرې . نه يې تيږې ورباندې وروغورځولې او پټ يې کړ.

پدې ترتيب سره د بدر په ميدان کې د مشرکينو د رسوا ماتې خبر مکې ته ورسيد ، دې خبر د مکې په اوسيدونکو ډير بد اثر وکړ، ان تر دې چې هغوی په مړيو باندې ژړا منع اعلان کړه، دا پدې خاطر چې د مدينې خلک د دوی په ژړا نور پسې خوشاله نه شي.

يوه په زړه پورې واقعه دا هم ده چې پدې غزا کې د اسود بن مطلب درې زامن وژل شوي وو. نوموړی په سترګو ړوند وُ او زړه يې غوښتل چې د زامنو په مرګ ښه په چيغو چيغو وژاړي، يوه شپه يې د يوې ښځې د ژړا آواز واوريد ، فورا يې خپل غلام واستاوه او ورته ويې ويل: وګوره چې په مړيو د ژړلو اجازه ورکړل شويده او که څنګه؟ آيا قريش پخپلو مړيو ژاړي؟ چې زه پخپل زوی ابو حکيمه وژاړم، زما سينه خو له ډيره غمه په چاودېدو ده.

غلام يې لاړ او کله چې بيرته راغی ورته ويې ويل: دا د هغې ښځې د ژړا آواز دی چې پخپل ورک شوي اوښ پسې ژاړي. دلته اسود له کنترول نه ووت او په خوله يې دا شعرونه جاري شول:

اتبکي ان يضـــــل لها بعير — و يمنعها من النوم الســـهود

فلا تبـــکی علی بکر و لکن — علی بدر تقاصرت الجدود

(c) ketabton.com: The Digital Library

علی بـــدر سراة بني هصيص — و مخزوم و رهط ابي الوليد

وبکي ان بکيـــت علی عقيل — و بکي حارثا اسد الاسود

و بکيهم، ولا تســـمي جميعا — ومـــا لابي حکيمة من نديد

الا قد ســـاد بعـــدهم رجال — ولولا يوم بـــدر لم يسودوا

[آيا دا پدې ژاړې چې اوښ يې ورک شويدي؟ او پر هغه باندې بې خوابي يې خوب ورک کړيدی. په اوښ مه ژاړه، بلکه په بدر وژاړه چيرته چې قسمتونه ايرې شويدي،هو په بدر وژاړه چيرته چې بني هصيص، بني مخزوم او ابوالوليد د قبيلې سرداران دي، که ژاړې نو په عقبل وژاړه په هغه حارث وژاړه چې د زمريانو زمری ؤ نو په هغو خلکو وژاړه او د ټولو نومونه مه اخله، او د ابو حکيمه خو هيڅ مثل او سيال نه ؤ، وګوره، له هغوی نه وروسته داسې خلک سرداران شول، که د بدر ورځ نه وای، نو کله به هم نه وو سرداران شوي.]

په مدينه کې د فـتـحې زيری

کله چې د مسلمانانو فتحه او بری په برخه شو، نو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د مدينې اوسيدونکو ته د عاجل زيري لپاره دوه کسان عبدالله بن رواحه د مدينې د پاسنۍ برخې اوسيدونکو ته او زيد بن حارثه د مدينې د لاندينۍ برخې اوسيدونکو ته د زيري لپاره واستول.

هلته مدينه کې يهودانو او منافقانو پخپلو دروغو خبرونو او پروپاګند سره بده ورځ جوړه کړې وه ان تر دې چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د مرګ خبر يې هم خپور کړی ؤ. او کله چې يوه منافق زيد بن حارثه د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په اوښه (قصواء) باندې سپور وليد، نو ويې ويل: محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وژل شوی دی، او دا يې اوښه ده، مونږ خو يې پيژنو، دا هم زيد بن حارثه دی چې راتښتيدلی دی او له ډيرې ويرې يې هيڅ هم تر خوله نه خيژي. په هر حال دواړه زيري وړونکي مدينې ورسيدل، مسلمانان ورنه تاو شول، او خبرو ته يې غوږ شول، بالاخره پدې باوري شول چې د مسلمانانو فتحه او بری په برخه شويدی.

په مدينه کې هرې خوا ته خوښې او خوشالي خوره شوه، د تکبير او لا اله الا الله نارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچتې شوې، مدينه ټوله له خوښۍ نه په حرکت راغله. مسلمان مشران يې د بدر لارې ته ورغلل تر څو خپل عظيم رهبر رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته ددې لويې فتحې مبارکي ووايي. اسامه بن زيد وايي: مونږ ته د فتحې خبر هغه وخت راورسيد چې مونږ په مدينه کې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په لور رقيه (رضي الله عنها) باندې چې د عثمان (رضي الله عنه) په نکاح کې وه خاورې اړولې وې. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) زه هم د رقيې (رضي الله عنها) د خدمت لپاره له عثمان (رضي الله عنه) سره په مدينه کې پرې ايښی وم.

د غنيمت مسئله

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له جګړې نه وروسته درې ورځې نور هم د بدر په ميدان کې پاتې شو، او لدې ځای نه لا نه وُ خوځيدلی چې د غنيمت د مالونو په سر د مسلمانانو تر مينځ اختلاف پيدا شو. او کله چې دا مخالفت او اختلاف زيات شو، نو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ چې ټول کسان دې د غنيمت مالونه ده ته وسپاري. سپاهيانو د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) امر عملي کړ او ټول شيان يې ورته تسليم کړل، وروسته وحي راغله او دا مشکل يې حل کړ.

له عباده بن صامت (رضي الله عنه) نه روايت دې وايي: له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره له مدينې نه ووتلو، تر څو بدر ته ورسيدو له خلکو (مشرکانو) سره جګړه وشوه، الله تعالی دښمنانو ته ماتې ورکړه ، له مونږ يوه ډله خلک داسې وو چې کافران يې پسې اخستي وو او وژل به يې، خو بله ډله داسې وه چې په غنيمتونو پسې شوي وو راټولول او جمع کول به يې، يوه بله ډله خلک په رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) راټول شوي وو ويريدل چې هسې نه دښمن په فريب او چل سره څه ضرر ورورسوي، نو هغوی د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ساتنه کوله، خو کله چې شپه شوه خلک سره راغونډ شول، هغو کسانو چې د غنيمت مالونه يې راوړي وو ووېل: مونږ دا مالونه راټول کړيدي، د هيڅ چا برخه نشته پکې، او هغو کسانو چې په دښمنانو پسې تللي وو ويل: پدې مالونو کې ستاسې برخه زمونږ له برخې نه ډيره نده، ځکه دا مونږ وو چې دښمنان مو مات کړل او لدې مالونو نه مو ليرې ، وساتل. او هغو کسانو چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ساتنه يې کړې وه ويل: مونږ خو لدې ويرې نه چې دښمنان په پټه او چل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته زیان و نه رسوي د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په ساتنه او دفاع مشغول وو. پدې ترتیب سره دا مشکل را پیدا شو تر څو وحي را نازله شوه او پدې هکله يې داسې فیصله وکړه:
((يَسْأَلُونَكَ عَنْ الأَنْفَال قُلْ الأَنْفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنْ كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ)) (الانفال:۱)
[ترجمه: پوښتنه کوي دوی له تانه (اې محمده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له (حکمه) د غنائمو څخه ووایه دوی ته چې دا اموال د غنیمتونو خاص الله لره دي او رسول (د الله) لره دي (چې تقسیم یې کړي سم له شرعي اصولو سره) پس وویرېږئ تاسې له الله نه او اصلاح وکړئ تاسې د هغه حال چې په مینځ ستاسې کې دی (یعنې په خپلو مینځونو کې سره دوستي وکړئ او نزاع پرېږدئ) او حکم ومنئ تاسې د الله او (حکم ومنئ تاسې) د رسول د الله که يئ تاسې مؤمنان (په حقه سره).] او لدینه وروسته رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د غنیمت مال د مسلمانانو تر مینځ وویشه.[1]

اسلامي لښکر د مدینې په لار

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په بدر کې له درې ورځې اقامت نه وروسته د مدینې په لور وخوځید. مشرکان بندیان او د غنیمت مالونه هم ورسره وؤ او ددې نګرانی یې عبدالله بن کعب (رضي الله عنه) ته سپارلې وه. کله چې د صفراء درې له تنګي نه ووت، ددې تنګې او نازیه سیمې تر مینځ پرتې یوې غونډۍ باندې یې واړول او د غنیمت له مال نه یې خمس (پنځمه برخه) جدا کړه او نور پاته یې په مساویانه ډول پر مسلمانانو باندې وویشه.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د صفراء په دره کې د نضر بن حارث د وژلو حکم صادر کې. نوموړی د بدر په ورځ د مشرکینو علمبردار و د هغوی بیرغ یې اوچت کړی ؤ او د قریشو له هغو لویو مجرمینو او اسلام دښمنه عناصرو څخه شمیرل کېده چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې زیان او تکلیف رساوه. همغه وه چې علي (رضي الله عنه) یې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و

[1]. احمد ۵/۳۲۳-۳۲۴. الحاکم ۲/ ۳۲۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

صحبه و سلم) په امر سر وواهه.
لدینه وروسته کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) عرق الظبیه ته ورسید هلته یې د عقبه بن ابي معیط د وژلو فرمان صادر کړ. دا هغه کس ؤ چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې ډیر تکلیفونه رسولي ؤ، او مونږ مخکې څه دا ډول پیښنو ته اشاره هم کړیده. دا هماغه رذیل ؤ کوم چې د لمانځه په وخت کې یې پر رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) باندې د اوښ پریوان ور اچولی ؤ، او دا هماغه شیطان ؤ چې پخپل چادر سره یې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د زندی کولو کوښښ کړی ؤ او که ابوبکر (رضي الله عنه) نه وای راغلی، نو نژدې وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مړ کړي. کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د هغه (عقبه) د وژلو امر وکړ، نو ده ورته وویل: یا محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! زما د ماشومانو لپاره به څوک وي؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: اور.[1] ویل کیږي چې دده سر عاصم بن ثابت انصاري او په بل روایت علي بن ابي طالب (رضي الله عنه) وواهه.
د جنګی تاکتیک او استراتیژۍ له مخې ددې دوو رذیلانو وژل څکه ضروري ؤ، چې دا دواړه نه یوازې جنګي اسیران بلکه په ننني ژبه جنګي مجرمان هم وو.

د مبارکۍ وفدونه (پلاوي)

کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) روحاء ته ورسید د مسلمانانو هغه مشران یې استقبال او مبارکۍ ته حاضر شول چې له مدینې نه د همدې غرض پخاطر راوتلي وو. پدې وخت کې سلمه بن سلامه مبارکي ویونکو مسلمانانو ته وویل: تاسې مونږ ته د څه مبارکي راکوئ؟ قسم په خدای مونږ د اوښانو په شان له زړو بوډاګانو ګنجیانو سره مخ شوي وو. پدې خبرې سره رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تبسم وکړ او ویې فرمایل: وراره! هغوی د قوم مشران وو.
اسید بن حضیر عرض وکړ: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! حمد او ثنا دې وي هغه خدای لره چې ته یې برلاسی او بریالی کړی او ستا سترګې یې رڼې او یخې کړې، یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! قسم په خدای زه له بدر نه پدې ګومان نه یم پاتې شوې چې ته به له دښمن سره جګړه کوې، زما خیال خو دا وو

---

[1]. دا حدیث په صحاح کتابونو کې روایت شویدی سنن ابو داود د هغه له شرحې عون المعبود سره وګوره ۱۲/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې يوازې د کاروان خبره ده، که زه خبر وای چې له دښمن سره مقابله ده، نو کله به هم نه وای درنه پاتې شوی. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: ته رښتيا وايې. وروسته رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پداسې حال کې مدينې منورې ته سر لوړی، کامياب او منصور ننوت چې پر دښمنانو يې په مدينه کې د ننه وو که د باندې ويره او هيبت لويدلی و. ددې عظيمې فتحې په نتيجه کې د مدينې ډير خلک په اسلام مشرف شول، عبدالله بن ابي بن سلول او ملګري يې هم په همدې وخت په ظاهري توګه د مسلمانانو ليکو ته داخل شول.
مدينې ته د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له تشريف راوړلو نه يوه ورځ وروسته بنديان هم راورسيدل. هغوی يې پخپلو اصحابو (رضي الله عنهم) وويشل، امر يې ورته وکړ چې له بنديانو سره ښه او نيکه معامله وکړي. اصحابو (رضي الله عنهم) د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د امر د تعميل پخاطر له بنديانو سره دومره نيکي کوله چې پخپله به يې خرما خوړلي، خو بنديانو ته به يې ډوډۍ ورکوله (هغه وخت په مدينه کې خرماوې له ټولو نه ارزانه او بې ارزښته وې، خو ډوډۍ ډيره قيمته او مهمه بلل کيدله).

د بنديانو مسئله

کله چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مدينې ته ورسيد ، نو د بنديانو په هکله يې له اصحابو (رضي الله عنهم) سره مشوره وکړه چې څه ورسره وشي؟ ابو بکر (رضي الله عنه) وويل: يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! دوی (بنديان) زمونږ ورونه، د تره زامن او خپلوان (ترېرونه) دي، زما رايه خو دا ده چې فديه ورنه واخلې، ځکه دا به له يوې خوا د مشرکينو په مقابل کې زمونږ لپاره مالي او اقتصادي تقويه او کومک وي، او له بلې خوا کيدای شي الله تعالی دوی ته هم د نيکۍ هدايت وکړي او زمونږ مرستندويان شي.
رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: ته څه وايې يا ابن خطابه! عمر(رضي الله عنه) وايي ما وويل: زه د ابوبکر (رضي الله عنه) نظريه نه تاييدوم، بلکه زه دا وايم چې ما ته فلانی – نوموړی د عمر (رضي الله عنه) خپلوان وٌ، په لاس راکړئ چې سر يې ووهم، او علي (رضي الله عنه) ته عقيل بن ابي طالب وسپارئ چې سر يې غوڅ کړي، او فلانی چې د حمزه (رضي الله عنه) ورور وٌ حمزه (رضي الله عنه) ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړئ چې مرۍ یې ورپرې کړي، تر څو الله تعالی ووینې چې زمونږ په زړونو کې د کفارو او مشرکینو لپاره رحم او مهرباني ځای نلري، دوی (اسیران) خو د مشرکانو، سرداران او مشران دي.

عمر (رضي الله عنه) وایي رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ابوبکر (رضي الله عنه) رایه غوره کړه او زما نظر یې و نه ما نه، فیصله یې وکړه چې له بندیانو نه فدیه واخلي. عمر (رضي الله عنه) وایي سبا سهار رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او ابوبکر ته ورغلم، که ګورم دواړه ژاړي، ما ورته وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ولې؟ ته او ملګری دې په څه ژاړي؟ پوه مې کړه که د ژړا وجه راته ښکاره شوه، زه به هم درسره وژاړم، او که د ژړا وجه نه وه، نو ستاسې حضراتو په ژړا به وژاړم. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**أبكي للذي عرض على أصحابك من أخذهم الفداء، فقد عرض عليّ عذابهم أدنى من هذه الشجرة**) په هغه څه ژاړم چې د فدیې قبلولو له امله ستا ملګرو ته پېښ شویدي، ما ته د دوی عذاب له دې ونې نه – یوې نژدې ونې ته یې اشاره وکړه[1] هم لنډ راښوودل شویدی. الله تعالی دا آیتونه رانازل کړیدي: ((**مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَى حَتَّى يُثْخِنَ فِي الأَرْضِ تُرِيدُونَ عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (٦٧) لَوْلا كِتَابٌ مِنْ اللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ**)) (**الانفال: ٦٧– ٦٨**)

[نه ښايي نبي لره دا چې وي ده لره بندیان (چې ترې فدیه واخلي) تر هغه وخته چې قوي شي په ځمکه کې (د مشرکینو د ډیر قتل او جرحې په سبب) آماده کوئ تاسې (اې مؤمنانو) اسباب د دنیا (په اخیستلو د فدیې سره) او الله اراده لري (تاسې لره ثواب) د آخرت (د مشرکینو د قتل په سبب) او الله ښه غالب قوي دی (په انفاذ د احکامو، ښه حکمت والا دی چې هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوي. او که نه وی ازلي حکم له جانبه د الله چې وړومبی لیکل شویدی (په لوح محفوظ کې) نو خوامخاه رسیدلی به وئ تاسې ته په عوض د) هغې (فدیې) کې چې اخیستی ده تاسې عذاب ډیر لوی.]

او هغه کتاب (نوشته) چې د الله له لوري یې سبقت کړی وُ دا وُ چې ((**فَإِمَّا مَنًّا بَعْدُ وَإِمَّا فِدَاءً**)) (**محمد: ٤**) [**یعنې چې یا احسان ورباندې وکړئ او یا یې د فدیې په بدل کې خوشې کړئ.**]

---

[1]. تاریخ عمر بن الخطاب لابن الجوزي ص ۲۶.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا آيت د بنديانو په مقابل کې د فديې اخيستلو اجازه ورکوي، او همدا وجه وه چې اصحاب (رضي الله عنهم) د فديې قبلولو په وجه په عذاب نه شول، بلکه يوازې عتاب او سر زنش ورباندې رانازل شو هغه هم پدې خاطر چې دوی مشرکين له ښو ځپلو او ډير وژلو نه مخکې اسيران کړل. او بله دا چې هغوی له داسې خلکو نه فديه واخيستله چې نه يوازې جنګي بنديان وو بلکه جنګي لوی لوی مجرمان هم وو، داسې جنګي مجرمان چې د جنګ نننی قانون يې هم بې له محاکمې نه خوشې کوي او ښرګنده ده چې په دا ډول مجرمينو به يا د اعدام حکم کيږي او يا به په دايمي بند محکوميږي.

په هر حال د ابوبکر (رضي الله عنه) د مشوری سره سم له بنديانو نه فديه واخيستله شوه، د فديې اندازه څلور زره او دری زره درهمه او يو زر درهمه ټاکل شوې وه. او څرنګه چې د مکې خلک په ليک لوست پوهيدل او د مدينې خلک لدې نعمت نه محروم وو، نو دا فيصله هم وشوه هغه بنديان چې د فديې ادا کولو وس نلري هغوی دې د مدينې لسو هلکانو ته ليک لوست ور زده کړي او هر کله چې دې هلکانو ليک لوست ښه زده کړ، نو همدا ددې بندي فديه شوه.

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په ځينو بنديانو ځانګړی احسان او منت هم کيښود، هغوی يې بيله فديې آزاد کړل. له دې جملې نه مطلب بن حنطب، صيفي بن ابي رفاعه، او ابو عزه الجمحي وو دا وروستی بيا د احد په غزا کې اسير او ووژل شو (د پيښې تفصيل وروسته راځي).

همدا راز رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پخپل زوم ابي العاص هم احسان وکړ، خوشې يې کړ، خو دا شرط يې ورباندې کيښود چې د زينب (رضي الله عنها) مخه به نه نيسي يعنی اجازه به ورکوي چې هجرت وکړي. ددې وجه دا وه چې زينب (رضي الله عنها) د خپل ميړه ابي العاص د خوشې کيدو او فديې ادا کولو پخاطر څه اندازه مال را استولی ؤ، پدې شيانو کې يو اميل هم ؤ، دغه اميل په اصل کې د خديجی (رضي الله عنها) ؤ، چې خپلې لور زينب (رضي الله عنها) ته يې د ابو العاص کور ته د رخصتيدو په وخت ورکړی ؤ. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) چې دا آميل وليد زړه يې ډير نرم شو، اصحابو (رضي الله عنهم) نه يې د ابو العاص د خوشې کيدو خبره وکړه. اصحابو (رضي الله عنهم) قبوله کړه، خو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په ابو العاص دا شرط کيښود چې زينب (رضي الله عنها) ته به اجازه ورکوي چې مدينې ته راشي. ابو العاص په خپل شرط وفا وکړه او زينب (رضي الله عنها) مدينې ته مهاجره شوه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و

(c) ketabton.com: The Digital Library

صحبه و سلم) زید بن حارثه او یو انصاري ته وظیفه ورکړه امر يې ورته وفرمایه : (کونا ببطن يَأجَج حتى تمر بکما زینب فتصحباها). چې لاړ شي او د یاجج په دره کې تر هغې انتظار وباسي تر څو زینب درباندې راشي او بیایې له ځان سره راولئ. هغوی لاړل او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لور یې راوستله، ددې د هجرت کیسه ډېر اوږده او له حده نه زیاته دردونکې ده.

د بندیانو په ډله کې مشهور او تیز زبانه خطیب سهیل بن عمرو هم وځ. عمر (رضي الله عنه) رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته عرض وکړ چې دده د مخې دواړه غاښونه ورمات کړه، بیا به یې ژبه بنده بنده غوندی کیږي، او هیڅرته به هم ستا په خلاف مغرضانه خطبې نه شي ویلی، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د عمر (رضي الله عنه) دا وړاندیز رد کړ، ځکه دا د مثلې په حکم کې راځي او پدې ډول عمل سره د قیامت په ورځ د الله د ګرفت ویره هم ده.

سعد بن نعمان (رضي الله عنه) د عمرې ادا کولو لپاره مکې ته لاړ، هلته ابو سفیان بندي کړ د ابو سفیان زوی عمرو هم د بندیانو په ډله کې وځ، نو هغه یې خپل پلار ابو سفیان ته ورولیږه چې هغه یې په بدل کې سعد بن نعمان را خوشی کړ.

ددې غزا په هکله د قرآنکریم تبصره

ددې غزا په هکله د انفال سورت نازل شو، او که چیرې دا تعبیر درست وبلل شي، نو ویلی شو چې دا سورت په حقیقت کې پدې غزا باندې یوه الهي تبصره وه، خو دا داسې تبصره ده چې له هغو تبصرو سره ډېر توپیر لري کومې چې پاچایان او د لښکر قوماندانان یې له فتحې وروسته خلکو ته اوروي.

الله تعالی په پیل کې د مسلمانانو نظر د هغو تقصیراتو او اخلاقي کمزورویو په لور راوګرزاوه، کومې چې لا تر اوسه له دوی سره موجودې وې، او ځینی خو یې په همدې وخت کې له دوی نه پیښې شوې وې دا هم پدې خاطر چې مسلمانان ځانونه لدې نقایصو نه پاک کړي، د کمال او عظمت لوړ مقام ته پورته شي.

پدې پسې یې له مسلمانانو سره د الله تعالی له نصرت او غیبي کومک نه یادونه وکړه، ددې هدف دا وځ چې مسلمانان په خپل قوت او شجاعت غره نه شي، کبر او غرور یې زړونو ته لار پیدا نکړي. هغوی باید تل په الله توکل ولري، د الله او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په وړاندې تسلیم او فرمانبردار و اوسي.وروسته یې هغو لوړو او غوره اهدافو ته اشاره وفرمایله د کومو لپاره چې رسول الله (صلی الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

علیه و اله و صحبه و سلم) دې خونړۍ جګړې ته ننوتی وُ، او هغه صفات او اخلاق یې په ګوته کړل د کومو په وجه چې دوی ته فتحه او بری ور په برخه شوی وُ او یا چې د هغې پذریعه جنګونه ګټل کیدای شي. بیا یې مشرکینو، منافقینو، یهودو او جنګي بندیانو ته خطاب فرمایلی، ډیر فصیح او بلیغ نصیحت یې ورته کړی تر څو هغوی د حق په وړاندې تسلیم شي او په حقیقت اعتراف وکړي. وروسته یې مسلمانان مخاطب ګرزولي او د غنیمت په هکله یې اساسي او څرګند اصول او قوانین ورته بیان کړیدي.
پدې پسې یې د جنګ او سولې هغه قوانین او اصول توضیح او تشریع کړي کوم چې پدې وخت کې اسلامي دعوت ورته اړتیا درلوده. دا ددې لپاره چې د مسلمانانو جنګ باید د جاهلیت له جنګ نه بیل او اوچت وي، او مسلمانان باید په اخلاقي، عملي او ټولو نورو اړخونو کې له نورو نه مخکې او وړاندې وي. او دنیا باید پدې پوه شي چې اسلام خالي نظریه نده، بلکه اسلام خپل پیروان په ټولو هغه اصولو او مقرراتو به عملي توګه سینګاروي د کومو چې دغه دین غوښتونکی دی او نور خلک ورته رابولي.
بیا یې د اسلامي حکومت د قانون او دستور د ځینو موادو یادونه کړیده. او له هغه نه دا په ډاګه کیږي چې د اسلامي حکومت په حدودو کې د ننه او له پولو نه د باندې اوسیدونکو مسلمانانو تر مینځ څه توپیر وجود لري.

څني نورې پیښې

د دوهم هجري کال د رمضان په میاشت کې د رمضان روژه، او د فطر صدقه فرض شوه. د زکات د مختلفو نصابونو تفصیل او بیان هم راغی، د فطر صدقې او زکات د نصاب په فرضیت او بیان سره د هغو فقیرانو او بې وسه مهاجرینو ډیر مشکلات او ستونزې حل شوې کومو چې د سفر او کار توان او قدرت نه درلود.
له ټولو نه د خوشحالۍ خبره او ډیر نیک تصادف دا وُ چې مسلمانان لومړنی عید چې د دوهم هجري کال د شوال په لومړۍ ورځ وُ هغه وخت ولمانځه چې د بدر په میدان کې یې لویه فتحه او کامیابی هم تر لاسه کړې وه. څومره بختور وُ دغه عید چې الله مسلمانانو ته د بري او عزت له تاج ور په سر کولو نه وروسته راوستې وُ، څومره زړه راښکونکې وه د هغه لمانځه صحنه چې مسلمانان له خپلو کورونو نه پداسې حال کې ورته راوتلي وو چې په ژبو یې د توحید، تکبیر او تحمید کلمې جاري وې. هو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانان پداسې حال کې د لومړني عيد لمونځ په هغه میدان کې ادا کوي چې د تکبیر نارې یې آسمان ته اوچتې شوې، زړونه یې د الله له مینې ډک وو، او په ژبو یې د الله د نعمتونو او مهربانیو له امله شکرانې او شکرونه ایستل، د عجز سرونه یې ورته ټیټول او سترګې یې د خپل رب د لا زیات رحمت او رضا په لور کړې وې. الله تعالی خپلو دې نعمتونو ته اشاره کوي فرمایي: ((**وَاذْكُرُوا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي الأَرْضِ تَخَافُونَ أَنْ يَتَخَطَّفَكُمْ النَّاسُ فَآوَاكُمْ وَأَيَّدَكُمْ بِنَصْرِهِ وَرَزَقَكُمْ مِنْ الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ**)).(الانفال: ۲٦) [او یاد کړئ تاسې هغه وخت چې تاسې لږ ضعیفان (مغلوبان کړی شوي وئ په ځمکه کې، ویریدئ تاسې له دې نه چې وبه تښتوي په تیزۍ سره تاسې خلق ((یعنی مغلوب به کړي تاسې قریش یا فارس یاروم)) نو ځای درکړ ((الله)) تاسې ته او قوت یې درکړ تاسې ته په کومک (مدد) سره او روزي یې درکړه تاسې ته له طبیاتو (پاکو شیانو لکه غنائم)) لپاره ددې چې تاسې شکر وباسئ.]

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بدر او احد تر مينځ پوځي عمليات

بدر د مسلمانانو او مشرکانو تر مينځ لومړنۍ پريکنده وسله واله نښته وه. پدې غزوه کې فتح او برى د مسلمانانو په برخه شو. ددې جګړې له نتائجو نه دوې ډلې خلک ډير غمجن او نا آرامه وو، لومړنۍ ډله هغه مشرکين وو چې په جګړه کې مستقيماً زيانمن شوي وو د مال او سر ډير تاوان وراوښتى و. او دوهمه ډله يهودان وو ځکه دوى د مسلمانانو عزت او کاميابي خپل ديني او اقتصادي موجوديت ته لوى خطر او ملاماتونکې ګوزار باله، نو د دوى ټولو په زړونو اور بل شوى ؤ او له ډير غم او غوسې نه په ځان نه پوهيدل ((لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا)) (المائدة:٨٢) [له مسلمانانو سره تر ټولو زياته دښمني د يهودانو او مشرکانو ده.]

په مدينه کې داسې کسان هم وو چې په ښکاره خو يې له مجبوريت نه او د خپل وقار ساتلو پخاطر اسلام راوړى ؤ، خو په پټه او واقعيت کې له مشرکينو او يهودانو سره ملګري وو. دا د عبدالله بن ابي بن سلول ډله وه، دې دريمې ډلې هم له مسلمانانو سره لکه د دوو نورو ډلو په شان زياته کينه او عداوت درلود.

څلورمه ډله خلک هم وو، هغوى د مدينې شاو خوا ميشته بدويان او کوچيان وو، دوى ته کفر او اسلام اهميت نه درلود، ژوند يې په غلا او چور روان ؤ، د مسلمانانو لدې فتحى او بري نه ډير په تشويش کې شول، ځکه فکر يې کاوه که چيرې په مدينه کې يو پياوړى حکومت قايم شي، نو بيا خو به حتماً له چور او چپاول نه د دوى لاسونه ورلنډوي پداسې حال کې چې د دوى د روزۍ ګټلو طريقه او لاره همدا ده، نو د دوى زړونه هم د مسلمانانو له دښمنۍ او عداوت نه ډک شول.

پدې ترتيب سره مسلمانان له ټولو خواو نه له خطرونو او تهديدونو سره مخ شول، خو مخکې يادوشويو ډلو له مسلمانانو سره د معاملې بيلې بيلې لارې ونيوې. هرې ډلې هغه طريقه غوره کړه چې د خپلو اهدافو د تحقق لپاره يې مناسبه بلله. د مدينې او شاو خوا برخو هغو خلکو چې په ښکاره يې ځانونه اسلام ته منسوبول د مسلمانانو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاف د فتنو، دسیسو، توطئو او نورو مشکلاتو راولاړولو لاره خپله کړې وه.
د یهودانو یوه ډله داسې وه چې له مسلمانانو سره یې د ښکاره او علني دښمنۍ لاره نیولې وه. هلته د مکې مشرکینو د انتقام او غچ اخیستلو لپاره متی رانغښتلې او د حملې تیاري یې نیوله، او لکه چې مکې مسلمانانو ته د حال په ژبه داسې پیغام ورلیږلی وي:

و لابد من یوم اغر محجل یطول استماعي بعده للنوادب

[داسې یوه رڼا او ځلانده ورځ ډیره ضروري ده چې له هغې نه وروسته تره ډیره وخته په مړو د ژړیدونکو ژړا واورم.]

وروسته همداسې وشول، یو کال وروسته د مکې مشرکینو د مدینې په پولو کې د احد په نامه مشهوره جګړه توده کړه کوم چې د مسلمانانو په هیبت او منزلت یې ډیر منفي اثر واچاوه. خو مسلمانان ددې ټولو خطرونو مقابلې ته ودریدل او ددې خطرونو په خنثی کولو کې یې داسې رول ولوباوه چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په قیادت، عظمت، ویښتابه، د خطرونو په پوره پیژندنه او ادراک د خطرونو د له مینځه وړلو پخاطر په حکیمانه تدبیر او تخطیط دلا لت کوي، چې په راتلونکو پاڼو کې به ورته لنډه غوندې اشاره هم وکړو.

د کدر په سیمه کې د بني سلیم غزا

د بدر له غزا نه وروسته د مدینې استخباراتو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته لومړی دا خبر راوړ چې د غطفان قبیلې یوه څانګه (بني سلیم) په مدینه باندې د حملې تیاري نیسي، نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له دوو سوو کسانو سره په ناڅاپه توګه د دوی مقابلې ته ور روان شو، او د کدر [1] تر سیمې مخکې ورغی. بنو سلیم په ځان کې د مقابلې توان ونه لید، وتښتیدل او پنځه سوه اوښان یې دلته په ځای پریښودل، چې مسلمانانو راونیو او وروسته رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خمس اخیستلو نه وروسته پر لښکر باندې وویشل، هر چا ته دوه دوه اوښان ورسیدل، پدې وخت کې یې ده (یسار) په نامه یو غلام هم ونیو، چې بیا یې آزاد کړ.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دلته له دریو ورځو تم کیدو نه وروسته

---

[1]. کدر داسې یو مرغه دی چې په رنګ کې یې څه خړوالی دی، او کدر د مکې او شام په تجارتي لاره د نجد په سیمه کې د بنو سلیم یو اوبه خور هم وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته مدینې ته ستون شو. دا غزا له بدر نه له راستنیدو نه اوه ورځې وروسته یعنې د دوهم هجري کال د شوال په میاشت کې پیښه شوې وه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پدې غزا کې سباع بن عرفطه او په بل روایت ابن ام مکتوم[1] په مدینه کې خپل خلیفه ټاکلی ؤ.

۲- د رسول الله (ﷺ) د قتل توطئه

د بدر په غزا کې د ماتې له امله مشرکین ټول په لړزه راغلي وو، اور پرې بل ؤ او مکه له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره له دښمنۍ او کینې نه د جوش کټوې په شان خوټکیده. بالاخره دوه قهرمانان یا غښتلي ځوانان فیصله کوي او تصمیم نیسي چې د دوی په ګومان د دوی د اختلاف او بدبختۍ، ذلت او سپکاوي اصلي عامل یعنی رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له مینځه یوسي. له بدر نه کمه موده وروسته عمیر بن وهب جمحي له صفوان بن امیه سره په حطیم کې ناست ؤ، عمیر خو د مکې هغه شیطان ؤ چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحابو ته یې ډیر تکلیف رساوه، او زوی یې وهب په بدر کې اسیر شوی ؤ. دلته یې په بدر کې د وژل شویو مشرکینو (اصحاب قلیب) کیسه وکړه، نو صفوان ورته وویل: لدینه وروسته په ژوند کې خیر او مزه نشته. عمیر ورته وویل: رښتیا دې وویل، قسم په خدای که دا قرض راباندې نه وای چې وجه یې هم نه ورته لرم، او دا اولاد مې نه وای چې له مرګ نه وروستهورباندې ویریږم، نو همدا اوس به په اوښ ورسپریدم او محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به مې واژه، زما بهانه هم جوړه ده زوی مې ور سره بندي دی.

صفوان دا فرصت غنیمت وګاڼه ورته ویې ویل: قرض دې په ما، زه یې ادا کوم، ستا اولاد به هم زما له اولاد سره یو ځای وي، یعنی لکه زما د خپل اولاد په شان به وي، او تر څو چې ژوندي دي کفالت او سرپرستي به یې کوم. او داسې به پیښه نه شي چې زه څه ولرم او دوی ته یې ورنه کړم. عمیر ورته وویل: سیې ده خو دا راز پټ ساته. صفوان وویل: بې غمه اوسه. بیا عمیر لاړ توره یې تیره او زهرجنه کړه او مدینې ته روان شو. کله چې هلته ورسید او د مسجد له دروازې سره یې خپله اوښه چو کوله پدې وخت کې

[1]. زاد المعاد ۲/ ۹۰ ابن هشام ۲/ ۴۳- ۴۴ مختصر سیره الرسول ص ۲۳۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمر (رضي الله عنه) چې له مسلمانانو سره یې د بدر په غزا کې د الله تعالی له کرم او نصرت نه خبرې کولې، متوجه شو او سترګې یې په عمیر ولګیدې، ویې ویل: دا سپی، دا د الله دښمن، د څه شر او فتنې لپاره راغلی دی؟! فورا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورغی او ورته ویې ویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! د خدای دښمن عمیر توره په لاس راغلی دی. رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: **قال: (فأدخله علي)**. رایې ولئ. عمر (رضي الله عنه) راغی او عمیر یې له غاړې سره دده د تورې له پړې نه ونیو، څو کسه انصارو ته یې وویل: لاړ شئ له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره کینئ، ددې خبیث (عمیر) خواته متوجه اوسئ ځکه دا باوري او مطمئن سړی ندی. بیا یې عمیر د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته وړاندې کړ. کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ولید، نو ویې فرمایل: **ال: (أرسله یا عمر، ادن یا عمیر)**. عمره! دا پریږده او عمیره! ته را لنډ شه. هغه ورغی او ورته ویې ویل: سهار په خیر! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: **(قد أكرمنا الله بتحية خير من تحيتك يا عمير، بالسلام تحية أهل الجنة)**. عمیره! الله تعالی ستاسې له تحیې نه غوره تحیه چې د اهل جنت تحیه ده راکړې او هغه (سلام) دی. بیایې ورته وویل:**(ما جاء بك يا عمير ؟)**. عمیره ولې راغلی یې؟ ده وویل: له تاسې سره دې بندي راوستې یم، نیکي ورسره وکړئ! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل:**(فما بال السيف في عنقك؟)**. نو دا توره دې ولی په غاړه کې اچولې ده؟ عمیر وویل: خدای دې دا تورې په بلا ووهي، ددې تورو مونږ ته څه ګټه راورسیده؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وویل: **(اصدقني، ما الذي جئت له ؟)**. رښتیا وایه د څه لپاره راغلی یې؟ ده وویل: زه صرف د همدې غرض لپاره راغلی یم. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: **قال: (بل قعدتَ أنت وصفوان بن أمية في الحِجْر، فذكرتما أصحاب القليب من قريش، ثم قلت: لولا دين علي وعيال عندي لخرجت حتى أقتل محمداً، فتحمل صفوان بدينك وعيالك على أن تقتلني، والله حائل بينك وبين ذلك)**.نه داسې نده، ته او صفوان چې په حطیم کې سره ناست وئ، د قریشو د قلیب (کندې) خاوندان (هغه چې په بدر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووژل شول) مو یاد کړل، بیا تا وویل: که زما د قرضدارۍ او اولاد غم نه وای، نو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مرګ لپاره به ورغلی وم، بیا صفوان ستا قرض او اولاد پخپله غاړه واخیستل، تر څو ته ما ووژنې، خو الله تعالی ستا دا شوم هدف نه ترسره کوي. ددې په اوریدو سره عمیر وویل: زه شاهدي وایم چې ته د الله رسول یې، یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! کله به چې تا د وحي او آسمان خبر راوړ، نو مونږ به نه مانه، خو دا خبره چې له ما او صفوان نه پرته بل هیچا هم نده اوریدلې، قسم په خدای چې ته الله تعالی ورباندې خبر کړی یې، ثنا او صفت دی هغه خدای لره چې د اسلام په لور یې زما لارښوونه وکړه، او دې ځای ته یې راوستم. وروسته یې د شهادت کلمه وویله، نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) اصحابو ته وفرمایل: وسلم: **(فقهوا أخاكم في دينه، وأقرئوه القرآن، وأطلقوا له أسيره)**. خپل ورور ته دین ورزده کړئ، قرآن ورته ولولئ او بندي یې ورته آزاد کړئ. هلته په مکه کې به صفوان خلکو ته ویل: صبر وکړئ ډیر ژر به د داسې پیښې زیری واورئ چې د بدر غم به مو ورباندې هیر شي. او تل به یې له خلکو نه د عمیر په هکله پوښتنې کولې، بالاخره یوه سواره لدینه خبر کړ چې عمیر مسلمان شویدی، نو صفوان قسم یاد کړ چې نور به نه ورسره خبرې وکړي او نه به ورته څه ګټه ورسوي. عمیر بیا مکې ته راستون شو او هملته دیره شو، خلک یې اسلام ته رابلل او د همده په لاس ډیر کسان په اسلام مشرف شول.[1]

۳-د بني قینقاع غزا

په تیرو پاڼو کې مو له یهودانو سره د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د معاهدې یادونه وکړه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پخپل ټول وس سره ددې معاهدې د تطبیق کوښښ کاوه د عملي کولو هیله یې درلوده. او د تطبیق په میدان کې له یوه مسلمان نه هم داسې کوم کار ندی صادر شوی چې د نوموړې معاهدې له کوم بند او مادې سره دې تناقض ولري، خو یهودانو چې تاریخ یې ټول له غدر، خیانت، بې وفايۍ، جفا او عهد شکنۍ نه ډک دی، دا ځل هم وفا ونه شوی کړی، ډیر ژر خپل پخواني حالت ته واوښتل د مسلمانانو په مینځ کې یې د توطئو،

---

[1] ابن هشام ۱/ ۶۶۱- ۶۶۲- ۶۶۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

فتنو، پريشانيو او سازشونو راولاړولو لپاره هلې ځلې پيل کړې. راځئ د يهودانو ددې ډول مکاريو او توطئو يو مثال هم تر نظر تير کړو:

د يهودانو د مکر او فريب يوه نمونه

ابن اسحاق وايي:يو ځل يهودي شاس بن قيس چې ډير بوډا ، غټ کافر او د مسلمانانو له ټولو نه لوی دښمن وُ د اصحابو (رضي الله عنهم) په يوه مجلس تيريده، که ګوري چې هلته د اوس او خزرج خلک ګډ سره ناست دي يو له بل سره خبرې اترې کوي. يهودي چې دا حالت وليد چې اسلام هغه د جاهليت په دوران کې سره دښمنې قبيلې څه ډول سره يو کړيدي، د مينې او محبت په مزي يې سره تړلې دي، نو په زړه کې يې د عداوت او حسد د اور لمبې بلې شوې، ويې ويل: دلته د بنو قيله سرداران سره يو شوی دي، قسم په خدای د دوی له اتحاد او يووالي نه وروسته دلته زمونږ ټيکان او ګذران ډير ګران دی، دا فکر يې وکړ او هغه يهودي ځوان ته يې چې ور سره ملګری وُ وويل: د دوی مجلس ته ورشه ورسره کينه د بعاث د جګړې او له هغه نه مخکې حالاتو يادونه وکړه او هغه اشعار ورته ووايه کوم چې دواړو طرفونو (اوس – خزرج) پدې هکله ويلي وو. هغه ځوان لاړ او همداسې يې وکړل، نو اوس او خزرج خبرې او مناقشې پيل کړې، يو په بل يې د فخر او وياړ څرګندونه کوله، سره مخالف شول تر څو له دوی نه دوه کسان راپورته شول، يو د بل په خلاف يې خبرې وکړې، بالاخره يوه بل ته وويل: که غواړې، نو همدا اوس به بيا د هغې خپل منځي جګړې اور بيا راتازه کړو! دواړه قبيلې په غوسه شوې او سره ويې ويل: سيي ده نو راځئ د حره ميدان ته چې سره معلومه يې کړو! نارې يې وکړې وسله راوړئ ، ټول راووتل او نژدې وه چې د جګړې اور بل شي.

دا خبر رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته ورسيد ، هغه مبارک له يو شمير مهاجرينو سره يو ځای تشريف راوړ او ويې فرمايل: **(يا معشر المسلمين، الله الله، أبدعوي الجاهلية وأنا بين أظهركم بعد أن هداكم الله للإسلام، وأكرمكم به، وقطع به عنكم أمر الجاهلية، واستنقذكم به من الكفر وألف بين قلوبكم)**.اې مسلمانانو! الله در په ياد کړئ، خدای ته وګورئ، بيا د جاهليت ناره او دعوه، هغه هم پداسې حال کې چې زه ستاسې په مينځ کې يم او وروسته له هغې چې الله تعالى په اسلام مشرف کړئ، له جاهليت نه يې را بيل او له کفر نه يې نجات درکړ، او په زړونو کې يې درته يو د بل مينه او الفت واچاوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا وه چې دوی (اوس او خزرج) پوه شول چې دا یو شیطاني حرکت، وسواس او د دښمنانو چل او فریب وُ، ژر په حقیقت پوه شول، له سترګو یې اوښکې روانې شوې، یو بل یې په غیږ کې ونیوه او بیا له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره په پوره اخلاص او اطاعت او داسې حال کې روان شول چې الله تعالی ورته د اسلام د دښمن شاس بن قیس له مکر او فریب نه نجات ورپه برخه کړی و.[۱].

دا د مسلمانانو په مینځ کې د یهودانو د توطئو او فتنو یوه وړه نمونه وه او د هغې سلسلې یوه کړۍ وه کومه چې یهودانو د اسلامي دعوت د مخنیوي لپاره په کار اچولې وه. هغوی ددې شوم هدف او مقصد لپاره مختلفې لارې او ډیرې منصوبې جوړې کړې وې، بې اساسه او دروغجن تبلیغات به یې کول، سهار به یې ایمان راوړ او ماښام به بیرته کفر ته اوړیدل دا ددې پخاطر چې له کمزورو مسلمانانو سره د اسلام په هکله شکوک او شبهې را پیدا شي.

او پر هغو مسلمانانو به یې اقتصادي فشار راوړ، ژوند به یې وربانديې تنګاوه له کومو سره به یې چې مالي معامله درلوده. که قرض به یې وربانديې وُ ، نو سهار، ماښام به یې دروازې ته ولاړ او د قرض د ادا غوښتنه به یې ورنه کوله او که د مسلمان قرض به پر دوی و، نو نه به یې ورکاوه، په ظلم او زیاتي سره به یې ورنه خواړه او ورته ویل به یې: ستا قرض خو هغه وخت راباندی وُ چې ته پخپل پلرني دین وې، اوس چې تاسو خپل دین پرې ایښی، نو زمونږ او ستاسې څه معامله نشته.[۲]

دا باید په یاد ولرو چې یهودانو دا ډول کارونه او فتنې له بدر نه مخکې شروع کړې وې، دا سره لدې چې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره یې معاهده هم درلوده.

د یهودانو ددې ناوړه اعمالو په وړاندې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحابو له صبر او زغم نه کار اخیست، او دا طمعه یې درلوده چې کیدای شي هغوی د هدایت او حقیقت لاره غوره کړي. او بله دا چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) غوښتل په سیمه کې امن او آرامي حاکمه وي.

---

[1]. ابن هشام ۱/۵۵۵ - ۵۵۶

[۲]. مفسرینو د ال عمران او نورو سورتونو په تفسیر کې د یهودو له دې ډول اعمالو نه یادونه کړېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بني قينقاع له خوا د تړون ماتول

کله چې يهودو وليدل الله تعالی د بدر په ميدان کې د مسلمانانو بې کچه مرسته وکړه، عزت او شوکت يې ور په برخه کړاو د هر چا ليرې ، دی که نژدې پر زړه د اسلام او مسلمانانو د هيبت او عظمت اثر پريوت، نو د دوی په زړونو کې د دښمنۍ او حسد اور په لمبو شو، نور يې خپل عداوت پټ نه شوای کړی په ښکاره يې د بغاوت بيرغ اوچت کړ او د مخامخ مقـا بـلې ميدان ته راووتل.

په يهودانو کې له ټولو نه لوی کينه ناک او ډير شرير انسان کعب بن اشرف و چې وروسته به ورنه خبرې وکړو، او له ټولو نه زياته شريره ډله او طايفه د بني قينقاع قبيله وه. دا قبيله په مدينه کې د ننه اوسيدله، کلی يې په همدې نامه ياديده. زياتره خلک يې يا زرګران وو يا آهنګران او يا لوښي جوړونکي کلالان، او د همدې کسب و کار له برکته له هر يوه سره د جنګ ساز و سامان هم و. دوی اوه سوه جنګيالان درلودل په غيرت کې هم له نورو يهودانو نه وړاندې وو، او همدوی له ټولو نه ړومبی عهد او تړون مات کړ.

وروسته له هغې چې الله تعالی مسلمانان په بدر کې بريالي او برلاسي کړل، نو ددې يهودانو طغيان او سرکشي زياته شوه د مسلمانانو په خلاف يې خپل شرارتونه او خباثتونه زيات کړل. له هيڅ ډول ګډوډۍ نه يې لاس نه نيوه، هر مسلمان به چې د دوی بازار ته ورتله ملنډې او مسخرې به يې ورپورې کولی او تکليف به يې ورساوه، ان تردې چې ددې خبيثانو له شر نه مـسلمـا نې ښځې هم په امن نه وې. او کله چې د دوی سرکشي او شرارتونه له حده نه زيات شول، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) راټول کړل، وعظ او نصيحت يې ورته وکړ، د حق او هدايت لور ته يې راوبلل، د ظلم او بغاوت له بد انجام نه يې وويرول، خو هغوی له خپل شر او تکبر نه لاس وانه خيست او خپله بد معاشي يې جاري وساتله. ابو داود او نور له ابن عباس (رضي الله عنهما) نه روايت کوي چې وايي: کله چې د بدر په ورځ رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) قريشو ته ماتې ورکړه، او بيا مدينې ته راغی، يهودان يې د بني قينقاع په بازار کې راټول کړل او ورته ويې ويل: (**يا معشر يهود، أسلموا قبل أن يصيبكم مثل ما أصاب قريشاً**). يهودانو! مخکې لدينه چې د قريشو له سرنوشت سره مخامخ شئ اسلام راوړئ. دوی ورته وويل: اې محمده (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! ګوره دا دې په غوره کې نکړي او په دې غره نشي چې يو څو له جګړو سره نا اشنا قريشان دې ووژل، ته که له مونږ سره د جګړې ډګر ته ووزې، نو پوه به شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مونږ څوک یوو، او باور به دې راشي چې مخکې زمونږ په شان خلکو سره نه یې مخ شوی. نو پدې هکله الله تعالی دا آیتونه رانازل کړل:
((قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَتُغْلَبُونَ وَتُحْشَرُونَ إِلَى جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمِهَادُ (١٢) قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِئَتَيْنِ الْتَقَتَا فِئَةٌ تُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأُخْرَى كَافِرَةٌ يَرَوْنَهُمْ مِثْلَيْهِمْ رَأْيَ الْعَيْنِ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصْرِهِ مَنْ يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِأُولِي الْأَبْصَارِ)) [(١)].
(آل عمران: ١٢، ١٣)
[ووايه (اې محمده!) هغو کسانو ته چې کافران شویدي ژر به مغلوب کړی شئ تاسې په وژلو یا شړلو سره په دنیا کې او جمع به کړی شئ ((شړلی به شئ په عقبی کې)) طرف د دوزخ ته، او بد ځای د هستوګنی دی ((دغه دوزخ)) په تحقیق سره دی تاسې ته لوی عبرت (نمونه اې ناظرینو!)) په هغو دوو فرقو کې چې سره مخامخ شولی (په ((بدر)) کې له پاره د جنګ) یوه فرقه چې جنګ یې کاوه په لاره د الله کې او بله فرقه وه چې کافره وه، لیدل به دوی هغوی لره دوه چنده د هغوی په لیدلو د سترګو سره او الله قوت ورکوي په نصرت مرسته خپله سره هرچا ته چې اراده وکړي (د نصرت) بیشکه په دې ((لا زیات او کم لیدلو)) کې خامخاه عبرت (پند) دی له پاره د خاوندانو د بصیرت.]
څرګنده ده چې د بنو قینقاع ددې ځواب معنی په حقیقت کې د جنګ اعلان وُ، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او مسلمانانو له صبر او زغم نه کار واخیست، او د فرصت انتظار یې کاوه.
پدې سره د بني قینقاع یهودان نور هم سپین سترګي شول، او په ډیره لږ موده کې یې په مدینه کې داسې یوه فتنه راولاړه کړه چې لومړی یې همدوی وخوړل او پخپلو لاسونو یې ځانونه د مرګ او ورکۍ خولۍ ته ورټیل وهل.
ابن هشام له ابي عون نه روایت کوي وايي: یوې عربي ښځې څه سامان د خرڅلاو لپاره د بني قینقاع بازار ته راوړ او د یوه زرګر له دکان سره کیناستله. یهودانو د فتنې پخاطر غوښتل مخ یې لوڅ کړي، خو نوموړې خپل مخ نه لوڅاوه، نو همدا وه چې زرګر پاڅید او په پټه سره یې ددې ښځې د کالیو (کمیس) وروستۍ برخه په شا پورې وروتړله، دا نه وه پرې خبره، او کله چې پاڅیده نو بې پردې شوه. د یهودانو له

(١). سنن ابي داود مع شرحه عون المعبود ٣/ ١١٥، ابن هشام ٥٥٢/١.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خنداګانو نه خولۍ وازې شوې. ښځې چيغه وکړه، يوه مسلمان چې دا چيغه واوريدله فورا راغی او هغه يهودی زرګر يې وواژه. وروسته يهودان راټول شول او دا مسلمان يې وواژه، بيا د مسلمان خپلوانو نورو مسلمانانو ته د يهودانو په مقابل کې د فرياد چيغه وکړه، او نتيجه دا شوه چې د مسلمانانو او بني قينقاع يهودانو تر مينځ شر او جګړه جوړه شوه.(۱)

محاصره بيا تسليميدل او له وطن نه شړل

نور نو د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د صبر او زغم کاسه په ډکيدو شوه. ابو لبابه بن عبدالمنذر يې د مدينې خليفه وټاکه، د لښکر بيرغ يې حمزه بن عبدالمطلب ته ورکړ او د بني قينقاع په لور وخوځيد.د دوهم هجري کال د شوال له نيمايي نه يې چې د هفتې ورځ وه د هغوی محاصره پيل کړه. دا محاصره ترذي القعدې پورې يعنی پوره پنځلس ورځې اوږده شوه. بالاخره الله تعالی د يهودانو په زړونو کې ويره او ترهه واچوله ټول تسليم شول، ځانونه، مالونه او اولادونه يې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) امر او فيصلې ته وړاندې کړل. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) فوراً د يهودانو د تړلو امر صادر کړ او پدې ترتيب سره ټول وتړل شول.

پدې وخت کې د منافقانو مشر عبدالله بن ابي بن سلول را وړاندې شو او په ډير اصرار سره يې له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه د هغوی د عفوې او خوشې کولو غوښتنه وکړه او ورته ويې ويل: اې محمده(صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! زما له حليفانو سره نيکي وکړه! ځکه بنو قينقاع له خزرج قبيلې سره د دوستۍ تړون درلود. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ځواب ورنکړ، هغه (منافق عبدالله) خپله غوښتنه بيا تکرار کړه، خو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مخ ورنه واړاوه، منافق پدې هم نه شو بلکه را وړاندې شو او خپل لاسونه يې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په ګريوان کې ورواچول. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ډير په غوسه شو او ويې فرمايل: پرې مې ږده، خوار شې، پرې مې ږده! خو منافق په پوره سپين سترګۍ خپله غوښتنه تکراروله او ويل يې: تر هغې دې نه پريږدم تر څو زما دوستان معاف نکړې، دا درې سوه زغره لرونکي او څلور سوه بې زغرو ځوانان چې زه يې له سرو او تودو نه ساتلی يم

(1)، ابن هشام ۴۷/۲ - ۴۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوه ورځ وژني؟ قسم په خدای چې زه د زمانې له ګردشونو نه ويره لرم.
په پای کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له نوموړي منافق سره چې د اسلام ښکارولو نه يې تقريباً يوه مياشت تيره شوې وه د نرمۍ او بخښنې معامله وکړه او دده په مخ يې ټول يهودانو وبښل، خو دايې ورته وويل: چې په مدينه او شاو خوا سيمو کې د اوسيدو اجازه نلري. پدې ډول سره هغوی له مدينې نه ووتل او د شام په اذرعات نومي ځای کې يې واړول، چې يو زيات شمير يې څه موده وروسته په هلاکت ورسيدل.
رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د هغوی مالونه او جايدادونه ضبط کړل، او له هغې جملې نه يې درې ليندۍ، درې زغرې، درې تورې او درې نيزې د ځان لپاره خوښې کړې، نور غنيمتونه يې چې د محمد بن مسلمه په واسطه راټول شوي وو د خمس (پنځمې) له بيلولو نه وروسته په حساب برابر وويشل.

۴- د سويق غزا

پداسې حال کې چې صفوان بن اميه، يهودان او منافقان د اسلام په خلاف په توطئو او هلو ځلو بوخت وو، ابو سفيان د يوه داسې تحرک او عمل په لټه کې ؤ چې خطر او تکليف يې کم، خو اثر او نوم يې ډير وي، تر څو له يوې خوا د خپل قوم حيثيت او منزلت بيا را ژوندی کړي او له بل پلوه د دوی د زور او توان ښکارندوی شي. قسم يې خوړلی ؤ نذر يې اېښې ؤ چې تر هغې به له جنابته ځان نه مينځي تر څو يې پر محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حمله نه وي کړې. همدا وه چې په خپل قسم د وفا په اساس له دوو سوو سپرو سره روان شو او د قناه نومې سيمې په برنۍ خوا کې پراته نيب نومي غره په لمن کې يې چې له مدينې نه تقريباً دولس ميله ليرې پروت و واړول، خو څرنګه چې پر مدينه باندې د ښکاره او مخامخ حملې توان او جرات يې نه درلود، نو د يوه غلچکي او تروريستي پلان د عملي کولو په لټه کې شو. د شپې په تياره کې مدينې ته ننوت، د يهودانو د مشر حيي بن اخطب کور ته ورغی، خو هغه له ويرې نه دروازه ورته خلاصه نکړه، نو د بني نضير قبيلې د يوه بل مشر او خزانه دار سلام بن مشکم دروازه يې وروټکوله، هغه کور ته د ننه کړ، ښه مهماني يې ورکړه، شراب يې ورباندې وڅښل او د خلکو پټ ښکاره حالات يې ورته بيان کړل. بيا ابو سفيان د شپې په وروستۍ برخه کې خپلو ملګرو ته ورغی او له هغه ځای نه يې يوه ډله

(c) ketabton.com: The Digital Library

راولیږله، هغوی د مدینې عریض نومې سیمې ته ننوتل او هلته يې د خرما ځنې ونې غوځې کړې ځنې نورو ته يې اور ورته کړ، او يو انصاري يې چې له خپل حليف (ملګري) سره يې په فصل (پټيو) کې کار کاوه وواژه او وروسته بيرته د مکې په لور وتښتيدل.

کله چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له پيښې خبر شو، نو په چټکۍ سره ورپسې ووت، خو ابو سفيان او ملګري يې ډير ګړندي تښتيدلي وو. او پدې خاطر چې ځانونه خلاص او بار سپک کړي د خپلې توښې او خوراک زياته برخه د سويق (د غنمو يا اوربشو ډير ميده اوړو) توبرې يې په لاره غورځولی وې.

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې په لټه پسې ان تر قرقره الکدر پورې وراندې لاړ، خو هغوی په تيښته برياليي شوي وو. مسلمانانو د هغوی د اوړو توبرې راټولی کړې او بيرته مدينې ته راستانه شول. او د سويق (ميده اوړو) د همدې توبرو له امله دا غزا د سويق د غزا په نامه ونومول شوه، چې د بدر له غزا نه دوې مياشتې وروسته يعنې د دوهم هجري کال د ذي الحجې په مياشت کې پيښه شويده.

او دا ځل هم رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د مدينې لپاره ابو لبابه (رضي الله عنه) خپل خليفه ټاکلی و.[1]

۵- د ذي امر غزا

دا غزا چې د دريم هجري کال د محرم په مياشت کې واقع شويده له احد نه مخکې او له بدر نه وروسته د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تر مشرۍ لاندې له ټولو نه لويه عسکري حمله وه.

ددې غزا سبب څه داسې و: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خبر تر لاسه کړ چې د بنو ثعلبه او محارب زيات شمير کسان پر مدينه باندې د حملې لپاره تياري نيسي. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ددې خبر له اوريدو سره سم څلور نيم سوه سواره او پياده له ځان سره کړل، عثمان بن عفان (رضي الله عنه) يې په مدينه کې د خليفه په توګه پريښود او پخپله د دښمن په لور وخوځيد.

د لارې په اوږدو کې اصحابو (رضي الله عنهم) د بني ثعلبه قبيلې جبار نومی شخص ونيو او د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته يې راووست.

---

(1). زاد المعاد ۲/ ۹۰ – ۹۱. ابن هشام ۲/ ۴۴ - ۴۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د اسلام بلنه ورکړه او هغه په اسلام مشرف شو. بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغه د بلال (رضي الله عنه) په لاس ورکړ تر څو د دښمن تر سیمې پورې مسلمانانو ته لار وښیي.
هلته دښمنانو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د راتګ د خبر له اوریدو سره سم خپل ځایونه پریښودل او شاو خوا غرونو ته وتښتیدل. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مخکې لاړ او تر ذي امر نومې چینې (اوبه خوړ) پورې چې دښمنانو د غونډیدو لپاره ټاکلی ؤ ورسید او هلته یې واړول. او ددې پخاطر چې د غلیم په زړه کې نوره ویره هم واچوي، د خپل زور او توان اندازه وروښیي، پوره یوه میاشت یعنې د دریم هجري کال صفر ټوله میاشت یې هملته تیره کړه او وروسته بیا مدینې ته ستون شو.[۱]

۶- د کعب بن اشرف ترور

کعب بن اشرف هغه یهودي ؤ چې له هر چا نه یې له اسلام او مسلمانانو سره زیاته دښمني او کینه درلوده او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته په زیان او آزار رسولو کې تر ټولو وړاندې و. د نوموړي مور له بني نضیر او پخپله د طیي قبیلې له بني نبهان کورنۍ څخه ؤ، ډیر مالدار او د آرام ژوند خاوند ؤ، د عربو په مینځ کې یې په شاعرۍ سربیره په حسن او ښکلا کې هم شهرت درلود، کلا یې د بنو نضیر د آبادۍ تر شا د مدینې د جنوبي برخې په ختیځ کې پرته وه.
کله یې چې د بدر په غزا کې د مسلمانانو د بري او قریشي سردارانو د ماتې او سردارانو دمړینې خبر واورید، نو ویې ویل: آیا دا خبره ریښتیا ده، هغه د عربانو مشران او د خلکو پاچایان ووژل شول؟! که دا رښتیا وي چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغوی مات کړي او وژلي دي نو بیا خو مرګ له ژوند نه غوره دی.
او کله چې له پیښې نه ښه باوري شو، نو ژبه یې راویستله، په رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او مسلمانانو پسې یې بد رد ویل او د مشرکینو ستاینه یې کوله او هغوی یې غچ او انتقام اخیستلو ته هڅول. پدې یې هم زړه یخ نه شو، سپور شو مکې ته لاړ او هلته د ابي وداعه السهمي د زوی مطلب میلمه شو. د قریشو په

---

[1]. ابن هشام ۴۶/۲ .زاد المعاد ۹۱/۲ .ویل کیږي چې دعثور یا غورث محاربي په همدې غزا کې د رسول الله (ص) ترور هڅه کړې وه، خو صحیح قول دا دی چې هغه توطئه پدې غزا کې نه وه .صحیح البخاري : ۹۳/۲ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړیو یې ډیر وژړل او په غم کې یې اوږده شعرونه وویل. زیار یې ایست چې د مشرکینو په زړونو کې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دښمنۍ اور نور هم تازه کړي. په همدې وخت کې ابو سفیان او نورو مشرکانو ورنه وپوښتل چې زمونږ دین دې خوښ دې او که د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دین؟ او له زمونږ نه کوم یو طرف په حق بولې؟ ده په ځواب کې ورته وویل: تاسې له محمده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه غوره او حق په جانب یاست! همدا وه چې الله تعالی دا آیتونه را نازل کړل: ((**أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيباً مِنْ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلاءِ أَهْدَى مِنْ الَّذِينَ آمَنُوا سَبِيلاً**))

(النساء: ٥١)

[ترجمه: ایا ندي کتلي تا هغو کسانو ته چې ورکړی شویده دوی ته برخه له کتاب څخه ایمان راوړی دوی په بت او په شیطان او وایي دوی په حق د هغو کسانو کې چې کافران شویدي، دا (مشرکین) ښه لاره موندونکي دي له هغو کسانو څخه چې مؤمنان دي له جهته د لوري.]

کعب بن اشرف دا ټول په مکه کې ترسره کړل بیا مدینې ته ستون شو، او هلته یې خپله اوږده ژبه په مسلمانانو پسې راوایسته ان تردې چې د اصحابو (رضي الله عنهم) په پاک لمنو پسې یې قصیدې او غزلې و ویلې او هغوی یې له حده زیات په تنګ کړل.

په همدې حالاتو کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**من لكعب بن الأشرف ؟ فإنه آذى الله ورسوله**). د کعب بن اشرف له شر نه به مو څوک خلاص کړي؟ او لدې غم نه به مو څوک آرام کړي؟ ځکه نوموړي الله تعالی او د الله رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته آزار او اذیت رسولی دی! په ځواب کې محمد بن مسلمه، عباد بن بشر، د کعب رضاعي ورور ابو نائله چې نوم یې سلکان بن سلامه ؤ، حارث بن اوس، او ابو عبس بن حبر دې کار ته خپله آمادګي څرګنده کړه، او همدې ټولګي د محمد بن مسلمه تر مشرۍ لاندې د کعب د ترور لپاره کار پیل کړ.

نور روایات وایي: کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وویل: (**من لكعب بن الأشرف ؟ فإنه قد آذى الله ورسوله**) **قام محمد بن مسلمة فقال: أنا يا رسول الله، أتحب أن أقتله ؟ قال: (نعم). قال: فائذن لي أن أقول شيئاً. قال: (قل)**.څوک به مو د کعب له شر نه وژغوري؟ ځکه ده الله او د هغه رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته اذیت رسولی دی؟ نو محمد بن مسلمه پاڅید او ویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويل: دا كار به زه كوم يا رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم)! او زياته يې كړه: غواړې چې ويې وژنم؟ ده (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: هو. محمد بن مسلمه ورته وويل: د پلان د تطبيق پخاطر د څو خبرو اجازه راكړه! رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: څه هر څه چې وايې ورسره ويې وايه.

بيا محمد بن مسلمه د كعب بن اشرف كور ته ورغی او ورته ويې ويل: دا سړی (اشاره يې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) خوا ته وه، له مونږ نه صدقه غواړي او كه رښتيا درته ووايم مونږ يې ډير ستومانه او په جنجال اخته كړي يوو. كعب ورته وايي: دا به مو نور هم تر ستونيه كړي. محمد بن مسلمه په ځواب كې ورته وايي: اوس څه وكړو، اوس خو دا شويدي او د هغه پيروي مو منلې ده مناسبه به نه وي چې لاره ورنه بيله كړو، اوس به ورسره يوو او ګورو به چې د كار نتيجه يې څه خيژي، اوس راغلی يو تر څو يو او يا دوه وسقه غله پور راكړې، (يو وسق ۶۰ صاعه يا تقريباً ۱۵۰ كيلو ګرامه كېږي).

كعب ورته وويل: سيي ده خو څه شی راته ګرو كړئ! ابن مسلمه ورته وويل: څه غواړې؟ هغه ورته وويل: ښځې راته ګرو كړئ. محمد بن مسلمه په ځواب كې ورته وايي: پداسې حال كې چې ته په عربو كې له ټولو نه ښايسته ځواني لرې، ښځې به څنګه درسره ګرو كړای شو؟! كعب ورته وايي: نو بيا مو بچيان راسره ګرو كړئ! ابن مسلمه وايي: بچيان به څنګه درته ګرو كړو، سبا به خلک پيغور وركوي چې دا په يوه، دوو وسقه غله ګرو شوي وو دا خو ستر عيب او ننګ دی، څه مونږ به خپله وسله درته ګرو كړو. كعب پدې سلا شو دواړو نيټه سره وټاكله چې محمد بن مسلمه به وسله ورته راوړي.

ابو نائله هم د محمد بن مسلمه په شان پلان جوړ كړی ؤ. كعب ته ورغی څه وخت يې له يو ځای بل ځای نه شعرونه سره واورول، بيايې ورته وويل: ياره! زه خو د يوې ډيرې مهمې خبرې او ضرورت په خاطر درته راغلی يم او پدې شرط يې درته وايم چې پټ يې وساتې! كعب ورسره ومنله او ډاډ يې وركړ چې وايه راز دې نه افشا كوم.

ابو نائله ورته وويل: ددې سړي (اشاره يې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته ده) راتګ خو زمونږ لپاره غم او مصيبت شو، ټول عربان مو دښمنان شول، ټولو په يوه خوله او يوه لاس زمونږ په خلاف كاره وايي وكړه، لارې راباندې وتړل شوې، دومره سختې راباندې راغله چې ځان او اولاد مو په خطر كې دی، بربادي ده او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تباهی. دا ډول خبرې وشوې او په پای کې یې دا هم ورته وویل: زما یو څو نور ملګري هم دي او بالکل زما په شان رایه او نظریه لري، غواړم هغوی هم درته راولم تر څو څه شی ورباندې خرڅ او په مونږ خپل احسان وکړې. پدې ترتیب محمد بن مسلمه او ابو نائله وکولای شوای کعب پخپل دام کې راګیر کړي، اوس که هغوی له وسلې او ملګرو سره ورځي، نو کعب به یې بد نه ګڼي.

بالاخره د دریم هجري کال د ربیع الاول په څوارلسمه شپه دا ټولګی د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته حاضر شو، او د سپوږمۍ په سپینه رڼا کې رسول مبارک (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پخپله تر بقیع غرقد پورې ورسره لاړ او پدې مبارک قول سره یې رخصت کړل: (**انطلقوا علی اسم الله، اللهم أعنهم**).د الله په نامه حرکت وکړئ، اې خدایه ته د دوی مرستندوی شې. بیا خپل کورته راستون شو او هلته یې په لمانځه او دعا شروع وکړه تر څو الله هغوی پخپل هدف کې بریالي کړي.

نوموړي مجاهدین د کعب کلا ته ورغلل، ابو نائله غږ پرې وکړ چې راووزه! کعب راپورته شو چې د باندې راووزي، ښځې چې نوی یې واده ورسره کړی و ورته وویل: پدې وخت کې چیرته وزې، دا آواز ما ته خطرناک ښکاره شو؟! کعب ورته وایي: مه ویریږه دا زما ورور محمد بن مسلمه او بل مې رضاعي ورور ابو نائله دی، بله دا چې مرد که د تورې ګوزار ته هم وغوښتل شي ورځي او پښه په شا نه ږدي، دا خبره یې وکړه او د باندې پداسې حال کې راووت چې فضا یې په خوشبویۍ اخیستې وه.

هلته ابو نائله خپلو ملګرو ته ویلي وُ، کله چې کعب راشي، نو زه به یې د سر بویولو په بهانه ویښتان رانیسم او کله مې چې پدې بهانه ټینګ راونیو، نو تاسې به ورباندې ګوزارونه وکړئ. کعب راغی څه وخت یې خبرې اترې سره وکړې، ابو نائله ورته وویل: خوښه مو نده عجوز نومی درې (خوړ) ته لاړ شو، د شپې دا پاته برخه به هلته تیره کړو. ده وویل: سیې ده، نو روان شول. د لارې په اوږدو کې ابو نائله وایي: په ژوند کې مې دا ډول اعلی او بهترینه خوشبویي نده لیدلې! کعب ته دې خبرې ډیر خوند ورکړ او وې‌یې ویل: زه د عربو له ټولو نه زیاته خوشبویه ښځه لرم. ابو نائله ورته وویل: اجازه دې ده سر دې یو ځل بوی کړم. کعب اجازه ورکړه، نو ده یې لاس په ویښتانو کې ننه ایست پخپله یې بوی کړ او ملګرو ته یې هم وربوی کړ.

لږ ساعت وروسته یې بیا دده په اجازه همدا کار تکرار کړ، تر څو کعب ښه ډاډه شو او دوی لږ نور هم مخکې لاړل، نو بیا یې اجازه ورنه غوښتله، کعب اجازه ورکړه، نو لاس یې په ویښتانو کې وربند کړ، ټینګ یې راونیو او خپلو ملګرو ته یې وویل: وهئ دا د خدای دښمن! هغوی د تورو څو ګوزارونه پرې وکړل، خو تورې سره تیرې بیرې شوې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو یې هم کاري واقع نه شو. پدې وخت کې محمد بن مسلمه خپل کلنګ ته لاس کړ او له نامه نه لاندې یې داسې کلک ګوزار ورباندې وکړ چې شا ته ورنه وخوت او د خدای دښمن داسې یوه چیغه وکړه چې هر چا واوریدله او همدلته ځای په ځای شو.
د مسلمانانو لدې ټولي نه یو تن حارث بن اوس د خپلو ملګرو د تورو په څوکو زخمي شوی ؤ او وینې ترې روانې وې. نور ملګري یې روان شول او کله چې د عریض ډاګ ته ورسیدل پام یې شو چې حارث خو ورسره نشته، څه وخت ورته ودریدل چې هغه هم ورپسې راورسید، نو دوی هغه اوچت کړ او روان شول او کله چې بقیع غرقد ته ورسیدل په لوړ آواز یې د تکبیر ناره اوچته کړه.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دوی دا ناره واوریدله او پوه شو چې هغه د خدای دښمن یې وژلی دی، نو پخپله یې هم تکبیر ووایه، او کله چې دوی ورته راورسیدل ورته ویې فرمایل: (**أفلحت الوجوه**). بریالی اوسئ.
دوی په ځواب کې ورته وویل: او ته هم بریالی اوسې یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! او د کعب سر یې مبارک حضور ته وړاندې کړ، ده د خدای شکر ادا کړ، د حارث په زخم (ټپ) یې خپلې مبارکې لاړې پورې کړې هغه فوراً جوړ او روغ شو بیا یې هیڅ درد و نه لید.[1]
د کعب ترور او وژلو د یهودانو په زړونو کې ویره او ډار واچولو. ټول پدې پوه شول چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د امن دښمنان، عهد ماتونکي او فتنه اچونکي نه پریږدي چې په مدینه کې فساد خور کړي، لومړې ورته نصیحت کوي او که نصیحت اغیزه ونکړي، نو بیا یې په اوسپنیز سوک برابروي.
یهودان دومره وویریدل چې د خپل دې سرکش مشر په وژلو نه یوازې چپ او آرام کیناستل بلکه زیار یې ویوست ځانونه په عهد او تړون پابند وښیي. پدې ډول سره رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تر یوه وخته پورې د مدینې له داخلي مشکلاتو او ستونزو نه بې غمه شو او د ډیرو هغو خطراتو مخه ونیول شوه چې په مدینه کې یې د پیښېدو امکانات ډیر زیات وو.
اوس رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فرصت درلود چې له بهرنیو مشکلاتو او خطرونو سره مقابله وکړي.

---

[1].. ابن هشام ۱/۵۱ – ۵۷ بخاري ۱/ ۳۴۱ – ۴۲۵. سنن ابي داود ۲/۴۲ – ۴۳. زاد المعاد ۲/ ۹۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷- د بحران غزا

دا یو لوی عسکري تحرک یا ګزمه وه هغه داسې چې د دریم هجري کال د ربیع الاخر په میاشت کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دری سوو کسانو په مشرۍ بحران نومې سیمې ته وتــلی ؤ. دا سیمه د حجاز په فرع نومې ځای کې یو معدنیاتي مقام دی. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د همدې کال ربیع الاخر او جمادي الاولی میاشتې همدلته تیرې کړې او بیا مخکې لدینه چې جګړه وشي مدینې ته ستون شو.[1]

۸- د زید بن حارثه (رضي الله عنه) سریه

دا له احد نه مخکې د مسلمانانو وروستی نظامي تحرک ؤ چې د دریم هجري کال په جمادي الاخره کې واقع شویدی او تفصیل یې داسې دی:

قریش د بدر له غزا وروسته ډیر پریشانه او بد حاله وو، د اوړي په رارسیدو چې شام ته د دوی د کډې او کوچ وخت ؤ نور هم پریشانه شول. ددې کال د تجارتي قافلې مشر صفوان بن امیه قریشو ته وویل: محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحابو یې زمونږ تجارتي لاره بنده کړیده، نه پوهیږو څه ورسره وکړو، ساحل خو د همدوی تر کنترول لاندې دی، دوی همملته وجود لري، او ددې منطقې (سرې بحیرې د ساحل) اوسیدونکو هم سوله او تړون ورسره کړیدی، نه پوهیږو په کومه لار لاړ شو؟ که دلته په مکه کې پـاتې کیږو نو څه چې لرو هغه به وخورو، بیا به څه کړو؟ زمونږ ژوند خو په اوړي کې شام او ژمي کې حبشې ته تجارت باندې ولاړ دی.قریشو په دې هکله مشورې کولی اسود بن عبدالمطلب وویل: صفوانه! د ساحل لاره پریږده، بلکه له نجد نه تیریدونکې د عراق اوږده او سخته لاره ونیسه. دغه لار چې د مدینې په ختیځ کې تیره شوې وه قریشو ته نه وه معلومه، نو اسود پیشنهاد وکړ چې د بني بکر بن وائل قبیلې فرات بن حیان د لارويي په حیث ورسره بوزي.

د قریشو دا تجارتي کاروان د صفوان په مشرۍ په همدې نوې لاره روان شو، خو راز یې پټ پاته نه شو او خبره مدینې ته داسې ورسیده، چې مسلمان شوی سلیط بن

[1]. ابن هشام ۲/ ۵۰ زاد المعاد ۹۱/۲ .ددې غزا د سبب په هکله ځنې وایي چې رسول الله (ص) ته خبر راغی چې بني سلیم پر مدینه باندې د حملې لپاره ډیر قوتونه راټول کړیدي، او نور مصادر لکه ابن هشام وایي چې رسول الله (ص) د قریشو په لټه پسې ووت، ابن القیم همدا قول غوره کړیدی او دا سیي هم ښکاري ځکه د بني سلیم مېنـه په نجد کې له فرع نومي ځای نه ډیره لیرې پرته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعمان د شرابو څښلو په یوه مجلس کې (دغه وخت شراب لانه ؤ حرام شوي) له نعیم بن مسعود اشجعي سره یو ځای شو، کله چې نعیم مست او خمار شو نو د تجارتي کاروان او نوې لارې ټوله کیسه یې وکړه. سلیط په ډیره چټکۍ سره د مدینې لاره ونیوه تر څو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له قضیې خبر کړي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د خبر له اوریدو سره سم د زید بن حارثه الکلبي په مشرۍ یوه سل (۱۰۰) کسیزه ډله تیاره کړه او د کاروان مخې ته یې ورولیږله. زید وخوځید او د نجد په سیمه کې له قرده نومې چینې (اوبه خور) سره یې په کاروان ناڅاپي حمله وکړه، ټول مالونه یې ونیول، صفوان او ملګرو یې پښې سپکې کړې او د تیښتې لاره یې ونیوه. مسلمانانو د قافلې لاروی او په بل روایت دوه نور کسان هم ژوندي ونیول، او تقریباً د سلو زرو په قیمت غنیمتونه یې چې لوښي او سپین زر پکې وو له ځان سره راوړل. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خمس ورنه بیل کړ او نور یې د سریه (ګروپ) په غړو وویشل، او هغه لاروی فرات بن حیان په اسلام مشرف شو.[1]

له بدر وروسته د قریشو لپاره دا یو بل لوی غم او مصیبت ؤ حالت یې ډیر خراب شو له هرې خوا وربانديې غم او خفګان راغی. اوس یې په وړاندې یوازې دوې لارې پاته وې لومړې دا چې نور د کبر او غرور له نیلي نه را کوز شي او له مسلمانانو سره د سولې او مصالحت لاره غوره کړي، بله دا وه چې د داسې یوې جګړې اور بل کړي چې د مسلمانانو قوت او زور ویلې کړي، د هستۍ له صحنې یې وباسي، ترڅو د دوی (قریشو) له لاسه تللی مجد او دبدبه بیرته راژوندی کړي. د قریشو سرکشانو همدا دوهمه لاره غوره وبلله، د انتقام او غچ ناره یې پورته کړه او له مسلمانانو سره د پریکنده جګړې تیاري یې پیل کړه. دا او لدینه مخکې پیښې د احد غزا لپاره تمهید او سبب شوې.

---

[1]. ابن هشام ۵۰/۲ فقه السیره ص ۱۹۰ رحمه للعلمین ۲۱۹/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د احد غزا

د انتقامي جګړې لپاره د قریشو تیاري

د بدر په ډګر کې د قریشو ماتې او هملته د دوی د مخورو مشرانو مړینې د مکې د مشرکینو په زړونو کې اور بل کړی ؤ، د هر یوه په سر د انتقام او غچ اخیستلو لېمبې سرې وې، خو ددې پخاطر چې غم له مسلمانانو نه پټ وساتي، نو په ښکاره یې پخپلو مړو ژړا ګانې بندې کړې وې او د خپلو بندیانو فدیه یې هم ځنډوله.
ټول پدې سره سلا شوي وو چې په مسلمانانو به خپل زړونه یخوي او د یوې خونړۍ جګړې اور به وروبلوي.د همداسې یوې عامې جګړې لپاره یې تیاریانې پیل کړې وې، داسې یوې جګړې ته خو د دوی هر یو تږی ؤ، خو عکرمه بن ابو جهل، صفوان بن امیه، ابو سفیان بن حرب او عبدالله بن ابي ربیعه غوندې سرداران پدې کار کې له ټولو نه مخکې وو.
جګړې ته د تیارۍ په سلسله کې د قریشو د مشرانو لومړنی دا کار ؤ چې هغه تجارتي کاروان یې پخپل لاس کې ونیو کوم چې د بدر د غزا سبب شوی ؤ هغه چې د ابو سفیان په مشرۍ له شام نه سلامت راستون شوی ؤ. په دغه کاروان کې زر اوښان او د پنځوس زره دینارونو په بیه نور مالونه وؤ د مالونو خاوندانو ته یې وویل: تاسو ته معلومه ده چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) څومره زیان دراوړاوه، سرداران یې در ووژل، نوددې مالونو په ذریعه دده په خلاف جګړه کې زمونږ مرسته وکړئ، کیدای شي انتقام ورنه واخلو! هغوی هم ورسره ومنله او دا ټول مالونه د جنګ لپاره تخصیص شول. الله تعالی پدې اړه دا آیت را نازل کړ: ((**إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُنفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ**)).
(الانفال: ٣٦)
[بیشکه هغه کسان چې کافران شویدي نفقه کوي (لګوي) دوی مالونه خپل، د پاره ددې چې منع کړي دوی (خلک) له لارې د الله څخه نو ژر به نور هم ولګوي دغه مالونه بیا به شي (دغه انفاق) پر دوی حسرت (پښیماني چې مال یې ځي او مطلب یې نه پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاصلیږي) بیا به په آخر کې مغلوب شي.]

په دوهم قدم کې یې احابیش، کنانه او د تهامه خلک خپلې خوشګۍ ته پرېښودل چې د مسلمانانو په خلاف جګړه کې په څومره اندازه برخه اخلي، خو هغوی ټول یې په مختلفو طریقو سره دې لور ته هڅول، ان تردې پورې چې صفوان بن امیه د عربو هغه شاعر باتې (غره) کړ کوم چې د بدر په غزا کې اسیر شوی ؤ او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بې فدیې پدې شرط آزاد کړی ؤ چې بیا به د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په خلاف کوم اقدام نه کوي. صفوان هغه ته هوا ورکړه تر څو عربي قبیلې د مسلمانانو په خلاف را پورته کړي، او ددې کار په بدل کې یې وعده ورکړه که له جګړې نه ژوندی راغلې نو دومره څه به درکړم چې ما لا مال به شي او که مړ شوې نو د لوڼو کفالت او سرپرستي دې زما په غاړه. نو دې شاعر (ابو عزه) له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره خپل شرط مات کړ او شروع یې وکړه عربان یې په شعرونو سره د اسلام مقابلې ته رابلل او په زړونو کې یې د انتقام او دښمنۍ اورونه را تازه کول. مشرکانو د همدې کار لپاره یو بل شاعر چې نوم یې مسافع بن عبد مناف جمحي ؤ هم ګمارلی ؤ.

ابو سفیان هغه وخت د مسلمانانو په خلاف نور هم زیات سوریدلی او پاریدلی ؤ کله چې د سویق له جګړې نه نامراده راوګرزید او نه یوازې دا چې خپل هدف یې تر لاسه نکړ بلکه خپل ډیر امکانات یې هم له لاسه ورکړل. ددې تر څنګ د زید بن حارثه ناڅاپي حملې او په همدې سریه کې قریشو ته زیات ځاني او مالي ور اوښتي تاوان خبره نوره سخته کړه، له ډیره غمه د مشرکینو زړونه په چاودیدو شول. همدا وه چې په ډیره بیړه او بې صبرۍ یې د فیصله کن (پریکنده) جنګ تیاري ونیوله.

د قریشو د لښکر شمیره او مشرتابه

د یوه کال په تیریدو سره د قریشو او د دوی د ملګرو او احابیشو پوره درې زره کسان جګړې ته تیار شوي وو.مشرانو یې دا مناسبه وبلله چې د جنګیالیو د تشویق او د جنګ په ډګر کې له ناموس نه د ساتنې د حماسو راپارولو پخاطر یو شمیر ښځې هم له ځان سره بوزي، نو پدې حساب سره پنځلس ښځې ورسره روانې شوې.

لدې لښکر سره درې زره اوښان، دوه سوه جنګي آسونه[1] چې ټوله لار څوک وربانددې

---

[1]. زاد المعاد ۹۲/۲. په فتح الباري کې د آسونو شمیره سل ښودل شویده ۷/ ۳۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره نه شول او اوه سوه زغرې وې. د جګړې عمومي قومانده د ابو سفیان په لاس کې وه، د سپرو مشر خالد بن ولید معاون یې عکرمه بن ابو جهل او بیرغ له بنو عبدالدار سره ؤ.

د مکې لښکر وخوځید

د مکې لښکر پداسې حال کې د مدینې په لور وخوځید چې په زړونو کې یې د انتقام او دښمنۍ اور لمبې وهلې، او د یوې شدیدې خونړۍ جګړې نه یې خبرې کولې.

د رسول (ﷺ) استخبارات د دښمن د تحرکاتو خبر راوړي

د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تره عباس (رضي الله عنه) د قریشو ټول نظامي تحرکات او تـیـا ریـا نې په ډېر غور سره تر نظر تیرولې او کله چې د دوی لښکر د مدینې په لور وخوځید، نو په ډېر بیړه سره یې پدې هکله رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته خبر واستاوه. د عباس (رضي الله عنه) ډاګي (لیک وړونکي) له مکې نه تر مدینې پورې تقریباً پنځه سوه کیلو متره اوږده فاصله په دریو ورځو کې ووهله او ځان یې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته چې هغه وخت د قبا په جومات کې ؤ ورساوه، د عباس (رضي الله عنه) لیک یې ورکړ، چې ابي بن کعب ورته ولوست. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ چې دا خبره پټه وساتي او پخپله په بیړه مدینې ته ستون شو تر څو پدې هکله د انصارو او مهاجرینو له مشرانو سره مشوره وکړي.

د فوق العاده او اضطراري حالاتو لپاره د مسلمانانو تیاري

مدینه د فوق العاده او اضطراري حالت په اساس د پوره تیارسۍ په حال کې شوه، ته به وایې نمبر اول احضارات نیول شوي، مسلمانانو ان د لمانځه په وخت کې هم وسله له ځانه نه لیرې کوله.

د انصارو یوې ډلې او له هغې جملې نه سعد بن معاذ، اسید بن حضیر او سعد بن عباده به ټولـه شپه وسله په لاس د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په دروازه په پیره ولاړ وو. نور ګروپونه مدینې ته د راتلونکو لارو او بندرونو ساتلو لپاره په پیره ګمارل شوي وو تر څو دښمن په ناڅاپي توګه حمله ونکړي. همدا راز د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو لارو د ځارلو لپاره هم ګزمې ټاکل شوې وې کومې چې د دښمن د راتګ او حملې احتمال ورنه موجود وُ.

د مکې لښکر د مدينې په پولو کې

د مکې لښکر په لويديځه عمومي لار د مدينې خواته روان وُ، او کله چې د ابواء سيمې ته ورسيد، نو د ابو سفيان ښځې هند بنت عتبه پيشنهاد وکړ چې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د قدرمنې مور قبر را لوڅ کړي، خو د لښکر مشرانو ددې کار له بدو عواقبو نه د ځان ساتلو پخاطر دا خبره و نه منله. لښکرې وړاندې د مدينې پولو ته ډيرې را نژدې شوې کله چې له عقيق نومې درې نه تيرې شوې نو لږ ښى خوا ته کږې شوې او همداسې مخکې لاړې تر څو د احد غره ته نژدې د مدينې د شمالي درې په څنډه کې پـرتې‌قناه نومې سيمې د ښوره زارې په مينځ کې پراته عينين نومې ځاى کې يې واړول، دغه وخت د جمعې ورځ د دريم هجري کال د شوال شپږمه نيټه وه.

په مدينه کې دفاعي مشورتي غونډه

د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) استخباراتو د مکې لښکرو د تحرکاتو خبرونه وخت په وخت مدينې ته راوړل اخرينې خبر يې دا وُ چې مشرکينو د احد تر خوا واړول. پدې وخت کې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) نظامي مشورتي شورى دايره کړه تر څو لازمي دفاعي فيصلې وکړي. په غونډه کې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) خپل خوب هم بيان کړ او داسې يې وفرمايل: (**إني قد رأيت والله خيراً، رأيت بقراً يذبح، ورأيت في ذُبَاب سيفي ثُلْماً، ورأيت أني أدخلت يدي في درع حصينة**).قسم په خداى چې ما ډير ښه خوب ليدلى دى، خوب مې ليده چې يو غويى حلال شي، د تورې د تيغ په څوکه کې مې درز وي او لاس په يوه کلکه زغره کې ورکړم. بيا يې غويى د څو کسه اصحابو (رضي الله عنهم) او د تورې درز يې د خپلې کورنۍ د کوم غړي په شهادت، او زغره يې په مدينه تعبير کړه، او حاضرينو ته يې وويل: زما رايه خو داده چې همدلته مدينه کې پاتې شو او سنګرونه ونيسو، که مشرکان پخپل ځاى کې پاتې شي نو هيڅ ګټه به ونکړي او دا به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته له ټولو خراب ځای ثابت شي، او که فرضاً مدينې ته را ننوزي نو مسلمانان به ورسره په ټولو لارو، کوڅو کې مقابله وکړي او ښځې به یې د بامونو له سرونو نه ولي. او همدا په حقیقت کې تر ټولو معقوله او ګټوره رایه وه.

د منافقانو رئیس عبدالله بن ابي بن سلول چې د خزرج قبیلې د مشرانو په ډله کې غونډې ته راغلی وٴ د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له رایې سره موافقه وکړه او همدا رایه یې غوره وبلله. کیدای شي د نوموړي موافقه پدې خاطر وي چې پداسې یوه طریقه ځان له جنګ نه وساتي چې څوک وربانديې پوه نه شي، او داسې به نه وه چې ګویا ده د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نظریه د جنګي تاکتیک او استراتیژی له پلوه غوره بللی وي. په هر حال الله تعالی غوښتل د منافقینو له مخې نه چادر پورته کړي تر څو کفر او نفاق یې ټولو ته څرګند او بربنډ شي.

ځینو قدرمنو خصوصاً هغو اصحابو (رضي الله عنهم) چې د بدر له فیض او شرفه بې برخې پـاتې شوي وو دا غوښتل چې مسلمانان باید له مدینې نه د باندې د دښمن مقابله وکړي. له هغوی نه ځینو په ډیر اصرار سره رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته داسې عرض کاوه: مونږ خو داسې ورځ له خدایه په سوال غوښتله دادی اوس یې دلته لنډه راوستې ده، ورځو به او د مدینې نه د باندې به له دښمن سره جنګیږو تر څو ونه وایې چې مونږ مخه ورنه واړوله. ددې په ځوښ راغلیو اصحابو (رضي الله عنهم) په سر کې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تره حمزه (رضي الله عنه) وٴ. ده ته د خپل ایمان قوت او د بدر په غزا کې د خپلې تورې د خرپ او شرنګ اندازه لګیدلې وه، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې وویل: قسم په هغه ذات چې کتاب یې دربانديې نازل کړیدی، چې زه به تر هغې پورې څه ونه خورم تر څو مې له مدینې ته د باندې له دښمنانو سره وسله واله مقابله نه وي کړې.[1] نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د اکثریت په وړاندې له خپلې رایې نه تیر شو، او فیصله پدې شوه چې له مدینې نه د باندې به د دښمن مقابله کوي.

د اسلامي لښکر ګروپ بندي او د جګړې ډګر ته روانیدل

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د جمعې لمونځ ادا کړ، خلکو ته یې د وعظ او نصیحت په ضمن کې د زیات زیار او کوښښ امر وکړ او ورته ویې فرمایل چې

---

[1]. السيرة الحلبية ٢/ ١٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

برى يوازې په صبر او حوصله تر لاسه كيداى شي. بياي له دښمن سره د مقابلې لپاره د تيارۍ حكم صادر كړ. خلک د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ارشاداتو په اوريدو سره خوشاله او مطمئن شول. په همدې ورځ يې د لمازديګر لمونځ هم په مدينه كې وكړ. خلک راټول شوي وو، او د عوالي نومې سيمې اوسيدونكي هم راغلي وو، په لمانځه پسې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له خپلو يارانو ابوبكر او عمر (رضي الله عنهما) سره يو ځاى كور ته ننوت هغوى پګړۍ ور په سر كړه جامې يې ورواغوستې، ځان يې ښه مسلح كړ، دوې زغرې يې واچولې او توره په لاس راووت.

كله چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) كور ته ننوت، نو سعد بن معاذ او اسيد بن حضير خلكو ته وويل: تاسې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له مدينې نه وتلو باندې مجبور كړ، خبره بيرته ده ته وسپارئ! دوى هم پخپل اصرار پښېمانه شول، او كله چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) راووت دوى ورته وويل: يا رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم)! مونږ ته لازمه نه وه چې ستاسې د رايې مخالفت وكړو، اوس خوښه ستا، كه غواړې په مدينه كې د ننه سنګرونه ونيسو نو زمونږ خوښه او رضا ده. په ځواب كې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**ما ينبغي لنبي إذا لبس لأْمَتَه ــ وهي الدرع ــ أن يضعها حتى يحكم الله بينه وبين عدوه**). دا د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له شان سره نه ښايي چې يو ځل وسله را واخلي يا زغره واغوندي او بيا مخكې لدينه چې الله تعالى دده او دښمن تر مينځ فيصله وكړي بيرته كښيني.[1]

بيا رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) لښكر په دريو ټوليو وويشه:

١ــ د مهاجرينو ټولى او بيرغ يې مصعب بن عمير عبدري ته وركړ.

٢ــ د انصارو د اوس قبيلې ټولى او بيرغ يې اسيد بن حضير ته وركړ.

٣ــ د انصارو د خزرج قبيلې ټولى او بيرغ يې حباب بن المنذر ته وركړ.

د ټول لښكر شميره زر كسان و چې سل يې زغره لرونكي او پنځوس يې سواره وو، كه

---

[1]. رواه احمد، نسائي، حاكم، ابن اسحق.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه هم ځنې روايات وايي چې پدې غزا کې له مسلمانانو سره آسونه نه وو[۲]. په مدينه کې پاتې کيدونکو لپاره يې عبدالله بن ام مکتوم د لمانځه امام وټاکه، او د جګړې د ډګر په لور د خوځيدو اجازه يې وکړه. پدې ترتيب سره اسلامي لښکر پداسې حال کې د شمال په لور وخوځيد چې دواړه سعدان (سعد بن معاذ او سعد بن عباده) وسله په لاس او زغره په ځان د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تر مخ مخ روان وو.

کله چې اسلامي لښکر له ثنيه الوداع نه تير شو د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سترګې په يوه وسله بند ټولي ولګيدې چې له نور لښکر نه جدا روان دی، پوښتنه يې وکړه چې دا څوک دي؟ په ځواب کې ورته وويل شول دا د خزرج دوستان يهودان دي[۱]، غواړي د مشرکينو خلاف جګړه کې برخه واخلي. رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وپوښتل آيا دوی مسلمان شويدي؟ په ځواب کې ورته وويل شول: نه اسلام خو يې ندی راوړی، نو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د هغوی د بيرته ستنيدو امر وکړ او خوښه يې نه شوه چې د مشرکينو په خلاف جګړه کې له کفارو نه مرسته وغواړي.

د لښکر معاينه

شيخان نومي ځای ته په رسيدو سره رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د خپل لښکر معاينه پيل کړه، او هغه کسان يې له لښکر نه بيل کړل کوم چې عمر يې کم او د جګړې توان يې نه درلود.

پدې ډله کې عبدالله بن عمر، اسامه بن زيد، اسيد بن ظهير، زيد بن ثابت، زيد بن ارقم، عرابه بن اوس، عمرو بن حزم، ابو سعيد الخدري، زيد بن حارثه الانصاري، او سعد بن حبه (رضي الله عنهم) شامل وو. که څه هم د براء بن عازب نوم هم پدې ډله کې اخستل کيږي، خو د بخاري هغه روايت چې له براء نه يې نقل کړی پدې دلالت کوي چې نوموړي په دې غزا کې برخه اخيستې وه.

د کشرانو او کم عمره ځوانانو له جملې نه يې يوازې رافع بن خديج او سمره بن جندب

---

(2). د پنځوسو آسونوخبره ابن القيم په الهدی ۹۲/۲ کې نقل کړيده، خو ابن حجر وايي چې دا خبره بالکل غلطه ده. او موسی بن عقبه په تائيد سره وايي چې په احد کې له مسلمانانو سره يو آس هم نه ؤ، واقدي وايي چې په احد کې يو آس د رسول الله (ص) او بل د ابو برده ؤ (فتح الباری ۷/ ۳۵۰)

[۱]. دا د ابن سعد روايت دی، او وايي چې دا يهودان د بني قينقاع له قبيلې څخه وو (طبقات ۳۴/۲) پداسې حال کې چې دا قبيله مخکې له مدينې نه شړل شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته اجازه ورکړه چې په جګړه کې برخه واخلي، او دا هم ځکه چې رافع یو ډېر ماهر غشي ویشتونکی و، نو په همدې سبب په جګړه کې د اشتراک اجازه ورکړه شوه، پدې وخت کې سمره وویل: ماته هم اجازه را کړه ځکه زه خو له رافع نه زیات قوي او پیاوړی یم او هغه راڅملولی شم! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: راځئ په غېږو ورشئ چې کوم یو ډېر پیاوړی دی. په مقابله کې سمره بریالی شو او رافع یې راچپه کړ، په دې ترتیب ده ته هم په جنګ کې د اشتراک اجازه ورکړل شوه.

د مدینې او احد تر مینځ یوه شپه

په همدې ځای کې ورباندې شپه شوه د ماښام ورپسې د ماسختن لمونځونه یې ادا کړل او بیا همدلته ویده شو. پنځوس کسان یې د محمد بن مسلمه تر مشرۍ لاندې د پیرې لپاره وټاکل، ددې ګروپ اتل کعب بن اشرف و او ذکوان بن عبد قیس په خاصه توګه په رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) باندې پیره کوله.

د عبدالله بن ابي بغاوت

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له سپیده داغ نه لږ څه د مخه حرکت وکړ، د سهار لمونځ یې په شوط نومي ځای کې ادا کړ او دغه وخت دښمن ته دومره ور لنډ شوی و چې یو بل یې ښه لیدل. په همدې حساسو شیبو کې د منافقانو مشر له خپلو دری سوه ملګریو سره بغاوت وکړ، دا خبره یې بهانه ونیوله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) زما رایه ونه منله، نو اوس ولې او د څه لپاره ځانونه ووژنو؟

دوی ټول بیرته له لارې وګرزیدل. څرګنده ده چې د دوی د بغاوت او بیرته ګرزیدو سبب همغه نه و کوم چې دوی عنوانا وه، که ربښتیا دوی په همدې خفه شوي وای، نو بیا تر دې ځایه ولې راتلل؟! اصلاً د دوی هدف دا و چې دلته د دښمن سره نژدې مسلمانانو کې هله ګوله راولاړه کړي، په لښکر کې ماتې ګډه کړي تر څو دښمنان نور ورباندې را تیز او زړور شي او په دې ترتیب سره به د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او مخلصو اصحابو (رضي الله عنهم) د له مینځ وړلو امکانات ډېر زیات

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي او که دا وشول نو ميدان به بيادې منافق ته خالي وي چې بيا به يې راج چليږي.
نژدې وه چې منافقان پخپل دې شوم هدف کې بريالي شي. له اوس نه بني حارثه او له خزرج نه د بنو سلمه پښې سستی شوې، د په شاتګ په هڅه کې شول، خو د ميدان پرېښودو په وخت کې الله تعالى د هغوى زړونه را تکيه کړل او په الهي مدد سره ددې جوګه شول چې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) خوا ته په ميړانه ودرېږي. الله تعالى دې حالت ته اشاره کوي او فرمايي:
((إِذْ هَمَّتْ طَائِفَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلا وَاللَّهُ وَلِيُّهُمَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلْ الْمُؤْمِنُونَ))
(آل عمران: ۱۲۲)

[ترجمه: کله چې قصد وکړ دوو طائفو له تاسې نه ددې خبرې چې بې زړه شي دوی (له جنګه) حال دا چې الله ولي (مددګار) د دوی ؤ او خاص پر الله دې نو توکل وکړي مؤمنان.]
د جابر پلار عبدالله بن حرام (رضي الله عنهما) ډيره هڅه وکړه منافقان خپلې دندې ته متوجه کړي. ورپسې ورغی، بېرته راتګ ته يې هڅول او ورته ويل يې: راشئ، بېرته راوګرزئ د خدای په لاره کې وجنګيږئ او يا دفاع وکړئ!
منافقانو په ځواب کې ورته ويل: که مونږ پدې باوري وای چې تاسې جنګيږئ، نو مونږ به بيرته نه ګرزيدو.
پدې سره عبدالله بن حرام (رضي الله عنه) ورنه راستون شو او داسې يې ويل: خدای مو له مونږ نه ورک کړه اې د خدای دښمنانو! خدای به خپل رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) تاسې ته نه اړ باسي.
قرآنکريم دې منافقينو ته په اشاره کولو سره فرمايي:
((وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ ادْفَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالاً لاتَّبَعْنَاكُمْ هُمْ لِلْكُفْرِ يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ)) (آل عمران– ۱۶۷)
[ترجمه: او (بل) له پاره ددې ؤ چې معلوم (ښکاره) کړي (الله) هغه کسان چې نفاق يې کړی ؤ او وويلی شو دغو (بيرته تلونکو منافقانو) ته چې راځئ (احد ته) غزا وکړئ (له مشرکينو سره) په لاره د الله کې يا مدافعه وکړئ ! (د دښمن له نفسونو او مالونو او کورونو خپلو!) نو وويل دې (منافقانو) که مونږ پوهيدئ په جنګ، نو هرومرو (خامخا) به مونږ متابعت کړی ؤ ستاسې. دوی کفر ته په دغې ورځې کې (چې دغه خبره يې کوله) ډير نژدې وو، له دوی نه په نسبت د ايمان، وايي دوی (منافقان) په خولو خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره هغه (خبره) چې نشته (يرې تصديق) په زړونو د دوی کې، او الله ښه پوه دی په هغه څه (هم) چې پټوي يې دوی (په زړونو خپلو کې له حسد او کفره).]

اسلامي لښکر د احد په لور

د عبدالله بن ابي له ماتې او په شاتګ وروسته رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پاتې لښکر چې اوه سوه تنه ؤ د احد په لور روان کړ، خو څرنګه چې د دښمن سپايان په څو ځايونو کې احد ته غزيدلې لاره کې پراته وو، نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: داسې څوک به وي چې مونږ په يوه لنډه خو داسې لاره بوزي چې پر دوی (مشرکانو) ورنه شو؟ په ځواب کې ابو خيثمه وويل: زه تيار يم يا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! بيا يې د مشرکينو د لښکرو لويديځې خوا ته د بني حارثه په بيديا او کښتونو کې غزيدلی لنډه لار ونيوله. او کله چې اسلامي لښکر د يوه منافق (مربع بن قيظي) چې په سترګو هم ړوند ؤ په باغ تيريده، هغه منافق راپاڅيد، مسلمانانوته يې خاورې ورشيندلې او ويل يې : که ته د خدای رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وې، نو باغ ته د ننوتلو اجازه نه درکوم! ځينې کسان ورتاو شول چې ويې وژني، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل:

(**لا تقتلوه، فهذا الأعْمَى أعمى القلب أعمى البصر**). مه يې وژنئ، دا په سترګو او زړه دواړو ړوند دی.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) همداسې مخکې لاړ تر څو د دری خوا ته د احد غره په يوه خوړ کې داسې ځای په ځای شو چې مخ يې د مدينې او شا يې د احد د پوښتو خوا ته وه. او پدې ترتيب سره د دښمنانو لښکر د مدينې او اسلامي لښکر تر مينځ واقع شوی ؤ.

دفاعي پلان

په همدې ځای کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل لښکر د جګړې لپاره تيار او په منظمو ليکو برابر کړ. د عبدالله بن جبير بن نعمان انصاري اوسي بدري په مشرۍ يې پنځوسو ماهرو غشو ويشتونکو ته وظيفه ورکړه چې د قناه د درې په جنوبي څنډه کې د پراته غره په غاښي کې سنګر ونيسي. دغه غر چې وروسته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبل الرماه په نوم یاد شو د اسلامي لښکر جنوب لویدیځ لور ته د قوماندانۍ له مرکز نه (۱۵۰) متره لیرې پروت وُ.
ددې پنځوس کسیز ګروپ قوماندان ته د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لارښوونې په هغه کنډو کې د دوی د توظیفولو هدف او غرض ښه په ګوته کوي، ورته فرمایي: (انضح الخیل عنا بالنبل، لا یأتونا من خلفنا، إن کانت لنا أو علینا فاثبت مکانك، لا نؤتین من قبلك). په خپلو غشو سره د دښمن آسونه له مونږ نه منع کړه، مه پرېږده چې د شا له خوا رابانديې راشي،که هر څه وُ مونږ بریالي شوو او یا دوی، خپل ځای مه پرېږده، ګوره چې ستاسې له پلوه دښمن رابانديې رانشي.[۱]
بیا یې غشي ویشتونکو ته د اسې امر وکړ: (احموا ظهورنا، فإن رأیتمونا نقتل فلا تنصرونا، وإن رأیتمونا قد غنمنا فلا تشرکونا). تاسې به خپله خوا ټینګه ساتئ، خپل سنګر به نه پرېږدئ، که مونږ ټول وژل کیدلو هم تاسې به مو مرستې ته نه راځئ، او که مو ولیدل چې مونږ غنیمتونه راټولوو بیا به هم د غنیمت لپاره نه راځئ[۲].
د بخاري په روایت کې راځي چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (إن رأیتمونا تخطفنا الطیر فلا تبرحوا مکانکم هذا حتی أرسل إلیکم، وإن رأیتمونا هزمنا القوم ووطأناهم فلا تبرحوا حتی أرسل إلیکم).که مو ولیدل چې مرغان زمونږ غوښې وړي بیا به هم خپل ځای نه خوشې کوئ، او تر هغې به نه راځئ تر څو ما نه وئ راغوښتي، او که مو ولیدل دښمن ته مو ماتې ورکړه، دړې وړې مو کړ بیا به هم تاسې له خپل سنګر نه تر هغې نه پورته کیږئ تر څو پورې ما احوال نه وي درلیږلی.[۳]
هغه یوازینۍ لار چې دښمن کولی شوای د شا له خوا وربانديې را تاو شي او مسلمانان محاصره کړي د همدغه کنډو لاره وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پکې دا پنځوس کسیز ګروپ وټاکه او داسې کلکې، څرګندې عسکري لارښوونې یې ورته وکړې چې هغوی باید هملته په سنګر کې وي تر څو دا لار د دښمن په مخ همداسې بنده پاته وي.
نور لښکر یې داسې برابر کړ: منذر بن عمرو یې په میمنه، زبیر بن عوام چې مقداد بن اسود یې معاونت کاوه په میسره وټاکه. ددې تر څنګ زبیر بن عوام دا دنده هم لرله

(1). ابن هشام ۲/۶۵-۶۶
(2). دا له ابن عباس نه د احمد، طبراني او حاکم روایت دی، فتح الباري ۷/ ۳۵۰ وګوره.
(۳). صحیح البخاري کتاب الجهاد ۱/ ۴۲۶.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د مشرکانو د سپرو چې خالد بن وليد يې مشري کوله مخه هم ونيسي، او د لښکر په لومړۍ ليکه کې يې داسې کسان ځای په ځای کړل چې په غيرت او مېړانه کې يو په زر شمېرل کېده.
د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) جنګي پلان او برنامه دومره دقيقه او بشپړه وه چې د بل هيڅ يوه مشر او عسکري قوماندان له وسه نه ده پوره داسې يو پلان او برنامه طرحه کړي. او دا پخپله د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د قيادت په عظمت او عسکري امورو په ښه پوهه دلالت کوي. سره لدې چې د جګړې ميدان ته له دښمن نه وروسته راغی، خو د لښکر لپاره يې تر ټولو غوره او مهم ځای اشغال کړ او هغه داسې چې وروستنۍ او ښۍ خوا ته يې غر واقع و، چپه او وروستۍ خوا يې په غشو ويشتونکو حمايه او وساتله، او په عمومي توګه دا ځای لوړ او هسک و، چې د احتمالي ماتې په وخت کې ښه حمايه کيدی شوای او مسلمانانو د تيښتې په ځای دلته ځان ټينګولی او له اسارت نه ژغورلی شوای، او که دښمن د دوی د سنګرونو د نيولو کوښښ کړی وای، نو په ډيرو تلفاتو به يې هم دا کار نه وی ترسره کړی. ددې بر عکس دښمن يې داسې يوه ځاې ته ايسار کړی و، چې که بريالی شوی هم وی، نو د فتحې ګټې لکه غنيمتونه، اسيران او نور يې نه شوی تر لاسه کولای، او که مسلمانان ورباندې برلاسي کيدی نو بيا يې د خلاصون او تيښتې لار نه وه. همدا راز رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د خپل لښکر د شمير کمښت په لومړۍ ليکه کې د هغو مشهورو ميړنو په ځای کولوسره جبيره کړ.
پدې ترتيب سره رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خپل لښکر د دريم هجري کال د شوال په اوومه د هفتې په ورځ د دښمن مقابلې ته تيار او برابر کړ.

رسول (ﷺ) د سپاهيانو په زړونو کې د غيرت روح پوکي

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ چې تر هغې به جګړه نه پيل کوي تر څو ده ورته امر نه وي کړی. او پداسې حال کې چې دوې زغرې يې اغوستې وې سپاهيانو ته يې د جګړې په ډګر کې د خير او ثبات لارښوونه کوله او د دوی په زړونو کې يې د همت او ميړانې روح پوکوله. يوه ډيره تيره توره يې راوايستله او اصحابو ته يې وفرمايل: (من يأخذ هذا السيف بحقه؟). دا توره څوک پدې شرط اخلي چې حق

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ادا کړي؟ څو کسان لکه علي بن ابي طالب، زبير بن العوام او عمر بن الخطاب ورپاڅيدل چې توره ورنه واخلي، پدې ضمن کې أبو دُجَانة سِمَاك بن خَرَشَة ورپاڅيد او ويې ويل: يا رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ددې تورې حق څه دی؟ ده ورته وفرمايل: (أن تضرب به وجوه العدو حتى ينحني). ددې توری حق دادې چې پر دښمنانو تر هغې پورې ګزارونه پرې وکړې تر څو ښه کږه وږه شي. ابودجانه عرض وکړ قبوله مې ده، زه به يې همدا حق په ځای کړم. بيا رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) توره همده ته ورکړه.

ابو دجانه ډير زړور سړی ؤ د جګړې په وخت کې به په ډير غرور او خيال روان ؤ، يوه سره پګړۍ يې درلوده کله به يې چې وتړله نو خلک به پوه شول چې اوس به تر مرګه جنګيږي او کله يې چې له رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه توره واخيستله نو هغه پګړۍ يې وتړله او د لښکر په مينځ کې په خيال او غرور روان شو. پدې وخت کې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (إنها لمشية يبغضها الله إلا في مثل هذا الموطن).دا هغه رفتار دی چې الله تعالی يې له دا ډول حالت نه (له دښمن سره د مقابلې له وخت نه) پرته بالکل نه خوښوي.

د مکي لښکر تنظيم

مشرکانو خپل لښکر د ليکو په حساب برابر کړ، عمومي قومانده له ابو سفيان صخر بن حرب سره وه چې د لښکر په قلب (زړه) کې يې ځای نيولې ؤ، په ميمنه يې خالد بن وليد او ميسره يې عکرمه بن ابي جهل ټاکلی ؤ پداسې حال کې چې د پليو (پياده) قواوو مشر صفوان بن اميه او د غشو ويشتونکو مشر عبدالله بن ابي ربيعه ؤ.

بيرغ د بني عبدالدار له يوې ډلې سره ؤ، او دا منصب دوی ته ان د قصي بن کلاب له وخت نه په ميراث پاتې و، هيچا دا حق نه درلود پدې هکله جنجال ورسره وکړي، خو د جګړې عمومي قوماندان (ابو سفيان) د بدر په غزا کې د قريشو بده ورځ او د بيرغ وړونکي (نضر بن حارث) اسارت ور په يادوي او ددې پخاطر چې بني عبدالدار په غيرت راولي ورته وايي: تاسې د بدر په ورځ هم د بيرغ وړونکی وئ او و مو وليدل چې په څه حال ګرفتار شولو! جنګيالي خلک هميشه د بيرغ له پلوه ضربه ويني، يعنې کله يې چې بيرغ پريوزي، دوی هم تباه کيږي، نو اوس به يا بيرغ ښه په ميړانه اوچت ساتئ، او که دا نه شئ کولئ نو مونږ ته يې راکړئ چې د ساتنې ضمانت يې درکړو.

ابو سفيان پدې خبره سره خپل هدف تر لاسه کړ، بنو عبدالدار دده په خبرو راوپاريدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په ډېره غوسه یې ورته وویل: بیرغ تا ته درکړو؟! سبا به ګورې چې مونږ څه کوو او رښتیا چې هغوی د جګړې په ډګر کې تر هغې وجنګیدل تر څو ټول ختم او تباه شول.

د قریشو سیاسي چلبازي

د جګړې له پیل نه مخکې قریشو هڅه وکړه پخپلې چلبازۍ سره د مسلمانانو تر مینځ درز او نفاق پیدا کړي. ابو سفیان انصارو ته داسې احوال ورولیږه چې: مونږ او زمونږ د تره زوی محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره پریږدئ، تاسې غرض مه لرئ مونږ له تاسې سره د جګړې ضرورت نه وینو. خو انصارو پخپل فولادین ایمان سره د دوی دا توطئه له خاورو سره خاورې کړه او ابو سفیان ته یې داسې څه ور واورول چې ښه پرې خفه شو.

د جګړې اور په بلیدو وُ، دواړه لښکرې یو بل ته ورلنډې شوې، په دې وخت کې قریشو د مسلمانانو په منځ کې د نفاق اچولو یوه بله ناکامه هڅه وکړه.

او هغه داسې چې د جاهلیت په زمانه کې د اوس قبیلې یو خائن او مزدور مشر چې نوم یې عبد عمرو بن صیفي وُ او په ابو عامر راهب سره یې شهرت درلود او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فاسق نوم ورباندې ایښی وُ را میدان ته شو. نوموړي له اسلام او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره ښکاره دښمني درلوده او کله چې اسلام راغی، نو هغه ونه شوای زغملی، له مدینې نه ووت، قریش یې د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مقابلې ته راټولول او تشویقول او دا خبره یې ورته کوله چې که زما قوم ما ووینې، نو اطاعت به مې وکړي او زما خوا ته به ودریږي. نوموړی فاسق لومړنی کس وُ چې د احد په غزا کې یې له احابیشو او د مکې د خلکو له غلامانو سره د مسلمانانو مقابلې ته راودانګل. د احد په میدان کې را وړاندې شو خپل قوم ته یې ځان داسې وروښود، اې د اوس خلکو! زه ابو عامر یم! دوی په ځواب کې ورته وویل: خدای دې مه ښادوه، نامراد اوسې اې فاسقه! ده چې دا واوریدل ویې ویل: له ما نه وروسته زما قوم په شر او بدۍ اخته شویدی. او کله چې جګړه ونښتله نو له خپل قوم سره سخت جنګیده او مسلمانان یې په تیږو ویشتل.

پدې ترتیب سره د قریشو دوهمه توطئه هم خنثی شوه. دا سیاسي چل ول او ناکامې

(c) ketabton.com: The Digital Library

توطئې پدې دلالت کوي چې د هغوی په زړونوکې د مسلمانانو ویره او هیبت پروت وُ، او د سپایانو د شمیر او وسلو ډیروالي یې هم زړونه نه وو ډاډه کړي.

د قریشو ښځې د جنګیالانو حوصلې لوړوي

د قریشو ښځو هم په جګړه کې خپل رول ولوباوه، دغه ډله ښځې چې د ابو سفیان ښځې هند بنت عتبه یې مشري کوله د لښکر په مینځ کې ګرزیدې، ډولکي او دایرې یې وهلې، خلک یې په غیرت راوستل جنګ ته یې هیڅول، د قهرمانانو حماسې یې راپارولې، د نیزه بازانو، تورزنو، او غشو ویشونکو احساسات یې په جوش راوستل، کله به یې بیرغ وړونکو ته داسې ویل:

ویها بني عبدالدار ویها حماة الادبار

ضربا بکل بتار

اې د عبدالدار زامنو! اې د لښکر د وروستیو لیکو ساتونکو! پخپلو تیرو تورو ښه میړني ګوزارونه وکړئ. کله به یې د خپل قوم حماسې داسې راپارولې:

ان تقبـــلوا نعانق و نفرش النمارق

او تدبروا نفارق فراق غیر وامـــق

که دښمن ته ورمخکې شوی نو غیږ په غیږ به شو او قالینچې به درته وغوړوو، او که مو شا کړه ورته نو بیا مو درسره جدایې ده نه په خلا کیدونکې جدایي.

د جګړې لومړنۍ لمبې

دواړه لښکرې نورې هم یو بل ته ورلنډې شوې، د جګړې نغارې وډنګیدې.د مشرکانو بیرغ وړونکی طلحه بن ابي طلحه العبدري لومړنی کس وُ چې د جنګ اور ته یې پلته ورته کړه. دا یو ډیر زړور او غیرتي انسان وُ مسلمانانو ورته د لښکر ګډ (پسه) وایه پداسې حال کې چې په اوښ سپور وُ را مخکې شو او د مقابلې ټګر یې وواهه، هیڅا یې هم مقابلې ته زړه نه شو ښه کولی، خو زبیر بن العوام (رضي الله عنه) د زمري په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان ورپاڅيد ورټوپ يې کړ په اوږو ور سپور شو او سمدستي يې په ځمکه رانسکور کړ او سر يې په توره ورنه بيل کړ.

رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) چې دا ميړنۍ مقابله وليدله، د تکبير چيغه يې پورته کړه مسلمانانو هم ورسره تکبير ووايه او د زبير (رضي الله عنه) ستاينه يې وکړه ويې فرمايل: ((**ان لکل نبي حواريا، وحواري الزبير**)) هر نبي يو خاص دوست او ملګرى لري، زما دوست او ملګرى زبير دى . (السيرة الحلبية ۱۸/۲)

د بيرغ شاو خوا سختې جګړې او د علمبردارانو له مينځه وړل

پدې ترتيب سره د جګړې اور هرې خوا ته خور شو، خو ډير زور يې د مشرکينو د بيرغ شاو خوا وُ چې د دوى د علمبردار او د بني عبدالدار مشر طلحه بن ابي طلحه ووژل شو. ورور يې عثمان را وړاندى شو بيرغ يې اوچت کړ او دا شعر يې ووايه:

ان على اهل اللواء حقا ان تخضب الصعدة او تندقا

د علمبردارانو وظيفه داده چې نيزې يې ښې په وينو سرې شي او يا هم بوټې ماتې شي. په همدې وخت کې حمزه (رضي الله عنه) پرې ورټوپ کړ او په مټ يې داسې ګوزار ورباندې وکړ چې لاس يې ورنه بيل او ان تر نامه پورې څيرې شو، سږې يې راښکاره شول، ولويد. بيرغ ابو سعد بن ابي طلحه پورته کړ، چې سعد بن ابي وقاص په ستوني کې په غشي وويشت ژبه يې تر خوله راووتله او ځاى په ځاى ستړى شو. او بل روايت داسې دى چې ابو سعد ميدان ته رامخکې شو، مسلمانانو ته يې د مقابلې بلنه ورکړه علي (رضي الله عنه) ورمخکې شو توري يې سره تيرې بيرې کړې ترڅو علي (رضي الله عنه) پخپل مرګوني ګوزار سره پر مځکه رانسکور کړ. نو وراره يې مسافع بن طلحه بن ابي طلحه توغ پورته کړ، خو هغه هم د عاصم بن ثابت بن ابي الاقلح په غشي ووژل شو. بيايې ورور کلاب بن طلحه بيرغ ته لاس کړ جګړه يې پيل کړه تر څو زبير بن عوام ورمخې ته شو او ويې واژه. بيا بيرغ د دوى دواړو ورور جلاس بن طلحه واخيست، خو طلحه بن عبيدالله ده ته هم ډير وخت ورنکړ او په يوه ګوزار يې نسکور کړ، او په بل روايت سره دا هم د عصام بن ثابت په غشي سره ووژل شو.

دا شپږ واړه د ابو طلحه عبدالله بن عثمان بن عبدالدار له کورنۍ څخه وو چې ټول د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشركينو د توغ او بيرغ نه د دفاع په ميدان كې ووژل شول. بيا د همدې كورنۍ (بنو عبدالدار) ارطاه بن شرحبيل توغ پورته كړ تر څو هغه هم دعلي (رضي الله عنه) او يا حمزه (رضي الله عنه) په ګوزار سره ستى شو. بيا شريح بن قارظ بيرغ اوچت كړ هغه هم د يوه منافق چې قزمان نوميده او د تعصب په اساس جنګ ته راغلى وُ په لاس ووژل شو. بيا ابو زيد عمرو ابن عبد مناف العبدري د شرك بيرغ په لاس كې واخيست هغه هم د قزمان په لاس مړ شو.

په ده پسې د شرحبيل بن هاشم العبدري زوى بيرغ پورته كړ، خو هغه هم د همدې قزمان په ګوزار ووژل شو. پدې ترتيب سره د بنو عبدالدار پوره لس علمبرداران په همدې ډګر كې ستي شول، نور له دوى نه څوك نه وُ پاتې چې بيرغ اوچت وساتي، همدا وه چې د دوى يو حبشي غلام (مريې) چې صواب نوميده بيرغ پورته كړ او له خپلو بادارانو نه په زياته ميړانه تر هغې وجنګيد تر څو دواړه لاسونه يې غوڅ شول، خو بيا يې هم زيار ايست چې پخپله غاړه او سينه سره بيرغ اوچت وساتي او په همدې حالت كې يې دا خبره په خوله وه چې اې خدايه اوس خو به مې عذر درته مقبول وي او په هلاكت ورسيد.

د صواب له وژل كيدو وروسته بيرغ په ځمكه راپريووت او بيا چا و نه شواى كولاى د كفر دا نسكور بيرغ اوچت كړي.

د جګړې نورې صحنې

پداسې حال كې چې د جګړې زيات زور د مشركينو د بيرغ شاو خواته و، د احد ډګر په نورو برخو كې هم جګړې روانې وې. مسلمانان د ايمان په وسله سنبال او د اسلام په مينه مست د يوه داسې سيل په شان چې ډير كلك بندونه هم نشي ورته ټينګيدى د كفر په لښكر ورګډ شول او هر يوه يې د احد غزا شعار اَمِت، اَمِت (يعنې مړ كړه، مړ كړه) زمزمه كاوه.

ابو دجانه چې تر سر يې سره پټۍ تاوكړې وه او د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) توره يې پدې نيت په لاس كې نيولې وه چې حق يې ادا كړي را وړاندې شو وجنګيد د مشركينو په ليكو كې ورننوت هر مشرك يې چې مخې نه راغى ځاى په ځاى يې وواژه، د كفر لښكر يې تار په تار كړ. زبير (رضي الله عنه) وايي هغه وخت چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) توره ابو دجانه ته وركړه او ما ته يې رانكړه، ما پخپل زړه كې وويل: زه يې د عمه (صفيې) زوى او د قريشو مهم غړى وم ورغلم توره مې ترې وغوښتله، خو هغه ابو دجانه ته وركړه، ګورم به چې ابو دجانه څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي؟ څاره مې، که ګورم چې سر يې په سره پټۍ وتاړه، پدې وخت کې انصارو وويل ابو دجانه د مرګ پټۍ راوايستله، راوړاندې شو او دا شعر يې زمزمه کړ:

انا الــذي عاهــدني خليلي و نحن بالسفح لدى النخيل

ان لا اقوم الدهر في الكيول اضرب بسيف الله و الرسول

زه هغه چې خليل (دوست) مې د غره په لمن او د خرماوو له باغ سره عهد راسره کړی چې هميشه به د لښکر په مخ کې وم او هيڅکله به د لښکر شا ته نه جنګيږم، او د خدای او رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) په توره به پر دښمنانو ګوزارونه کوم.

ابو دجانه همداسې مخکې روان ؤ هر مشرک به يې چې مخې ته راته نو سمدلاسه به يې رانسکوراوه. زبير (رضي الله عنه) وايي: د مشرکينو په ډله کې يو کس داسې ؤ چې زخميان به يې لټول او وژل به يې، ما پدې وخت کې خدای ته سوال وکړ چې ابو دجانه پدې کافر ور برابر کړي. همدا وه چې دوی دواړه سره مخامخ شول يو پر بل يې ګوزارونه وکړل خو سره تير او بير شول، دې مشرک بل ګوزار ورباندې وکړ خو ابو دجانه پخپل ډال سره ځان ورنه وساته توره يې په ډال کې بنده شو، په ځواب کې ابودجانه داسې ګوزار ورباندې وکړ چې کافر ځای په ځای شو.[1]

ابو دجانه مخ په وړاندې روان ؤ د کفر ليکې يې څيرولې ترڅو د مشرکينو د ښځو قومندانۍ ته ور ورسيد، لــومړی يې نه پيژندله چې دا ښځه ده، پدې هکله (ابو دجانه) وايي: يو څوک مې وليد چې په خلکو ډير کلک کلک ګوزارونه کوي، زه ور مخې ته شوم خو کله مې چې توره ورباندې پورته کړه چې ګوزار پرې وکړم چيغه يې وکړه پوه شوم چې ښځه ده، لاس مې ونيو او زړه مې ونه منله چې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) په توره ښځه ووژنم، دا ښځه هند بنت عتبه وه. زبير (رضي الله عنه) وايي ما ليدل چې ابو دجانه پر هندې توره پورته کړه، خو بيا يې لاس ورنه ونيو په دغه وخت کې ما وويل: بيشکه چې الله او رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له بل هر چا نه ښه پوهيږي.[2]

---

[1]. ابن هشام ۲/٦٨-٦٩ .

[2]. ابن هشام ۲/ ۶۹ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمزه (رضي الله عنه) هم د سوريدلي زمري په شان جنګيده، په ډيره ميړانه او بې باکۍ سره يې د شرک د لښکر زړه ته ځان ورساوه او د کافرانو هغه ډير زړور جنګيالان يې هم داسې په مخکې لويدل لکه د توپان په مخکې چې پاڼې توئيږي. حمزه (رضي الله عنه) نه يوازې د مشرکينو څو تنه علمبرداران له پښو وغورځول بلکه د دوی نور ډير ميړني يې هم رانسکور کړل، خو په پای کې پداسې حال کې چې په ډيره ميړانه يې د کافرانو مقابله کوله، په يوه غلچکي، او د يوه نامرد په مکارانه ګوزار سره په شهادت ورسيد.

د اسدالله حمزه (رضي الله عنه) شهادت

د حمزه (رضي الله عنه) قاتل وحشي بن حرب پدې هکله وايي: زه د جبير بن مطعم غلام (مريې) وم. په بدر کې دده تره طعيمه بن عدي هم وژل شوی و، او کله چې قريش د احد په لور روان شول، نو بادار مې راته وويل: که زما د تره په بدل کې دې د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تره حمزه (رضي الله عنه) ووژه نو ته آزاد يې.
وحشي زياتوي:
زه په همدې طمعه له خلکو سره روان شوم، زه يو حبشي ماهر نيزه ويشتونکی وم، نښه به مې ډيره کمه خطا کيده. کله چې دواړه خواوې سره ونښتلې زه د حمزه په لټه کې شوم که ګورم چې د خاکستري (خړ) اوښ په شان د خلکو ليکې ماتوي هيڅوک يې مخې ته نه شي دريدی، په خدای قسم چې زما سترګې په همده کې خښې وې، ځان مې ورته برابراوه، او پدې خاطر چې را لنډ شي د ونې يا کومې تيږې شا ته به پټيدم. پدې وخت کې سباع بن عبدالعزی له ما نه مخکې ور وړاندې شو او کله چې د حمزه (رضي الله عنه) سترګې پرې ولګيدې نو ورته وې ويل: را وړاندې شه د سنت کونکې مور زويه! پرې را تاو شو او په يو ګوزار يې سر ورنه بوټ قلم کړ. دلته ما خپله نيزه برابره کړه او ښه نښه مې ورباندې ونيوله او پرې ورخوشې مې کړه، په خيټه يې داسې وربرابره شوه چې له شا نه يې ووتله، هڅه يې وکړه چې زما خوا ته راشي خو و نه توانيد، په همدې حالت مې پريښود تر څو مړ شو. وروسته ورغلم او نيزه مې ورنه وايستله، بيرته لښکر ته راغلم او آرام کيناستم، ځکه له بل چا سره مې کار نه و، حمزه (رضي الله عنه) مې پدې خاطر وواژه چې آزاد شم، او کله چې مکې ته ورسيدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو آزاد شوم.[۱]

په جګړه کې د مسلمانانو برلاسي

سره لدې چې د حمزه (رضي الله عنه) شهادت د مسلمانانو لپاره نه جبران کېدونکې خساره وه، خو بیا هم د جګړې په میدان کې بر لاسي د همدوی وه. ابوبکر، عمر، علي، زبیر، مصعب بن عمیر، طلحه بن عبیدالله، عبدالله بن جحش، سعد بن معاذ، سعد بن عباده، سعد بن الربیع، انس ابن النضر او نور (رضي الله عنهم اجمعین) داسې په میړانه جنګیدل چې مشرکان یې تار او مار کړل. د مشرکانو مورال دومره لویدلی ؤ چې نور د ټینګیدو نه وو.

د ښځې له غیرې نه د تورو تر میدانه

ددې ورځې له قهرمانو سرتیرو نه یو هم حنظله غسیل ؤ. دا د هغه ابو عامر راهب زوی ؤ چې په فاسق مشهور شوی ؤ او څو صفحې مخکې یې یادونه شویده.

حنظله نوی واده کړی ؤ، او پداسې حال کې یې د جنګ آواز واورید چې له خپلې ښځې سره پروت ؤ سمدستي یې د ښځې غیږه پریښوده او د جګړې ډګر ته روان شو. هلته چې له مشرکینو سره مخامخ شو، ناتار یې ورباندې جوړ کړ په لښکر ورننوت او ابو سفیان ته یې ځان ورساوه، نژدې وه چې ابو سفیان را نسکور کړي، خو شداد بن اسود وار وربانديې رومبی کړ او حنظله یې په شهادت ورساوه.

په جګړه کې د غشو ویشتونکو رول او ونډه

د هغو غشو ویشتونکو ډلې چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د الرماه غره په کنډو کې ځای په ځای کړې وه، په جګړه کې ډیر مهم رول درلود او حالات یې د مسلمانانو په ګټه ساتلي وو. د مشرکینو سپرو د خالد بن الولید په

---

[۱]. ابن هشام ۲/ ۶۹ – ۷۲ صحیح بخاري ۲/ ۵۸۳. همدا وحشي بیا د طائف له غزا وروسته مسلمان شو او په همدې نیزه سره یې مسیلمه الکذاب وواژه، او د روم په خلاف مشهوره جګړه (یرموک) کې یې هم برخه درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشری چې ابو عامر الفاسق یې مرسته کوله درې ځله هڅې وکړې چې د اسلامي لښکر چپ وزر مات کړي تر څو د مسلمانانو شا لوري ته لار ومومي او ناتار وربانديې ګډ کړي، خو غشو ویشتونکو د غشو باران پرې جوړ کړ او درې واړه حملې يې ورناکامې کړې.[۱]

مشرکان ماتې خوري

خونړۍ جګړه روانه وه، کم شمیر اسلامي لښکر حالات تر خپل کنترول لاندې راوستې وُو. په مشرکینو کې له هرې خوا ماتې ګډه شوه، داسې وارخطا وو لکه چې درې زره کسیزه لښکر يې له دیرش زره مسلمانانو سره مخ وي. مسلمانان د شمیر او وسلې له کمښت سره سره په پوره میړانه او پایمردۍ جنګیدل.
قریشو ډیر زور وواهه چې د مسلمانانو مخه ونیسي حمله يې دفع کړي خو هیڅ يې هم ونه شوی کړای بې وسي شول، ارادې يې ماتې او پښې يې سستې شوې، زړونه يې ولویدل او په یوه کې یې هم دومره متره نه وه چې د صواب له لاس نه لویدلی بیرغ راپورته کړي. همدا وه چې د تیښتې لار يې ونیوله، ترپ يې له خرپ نه غوره وګاڼه. هغه د غچ انتقام، عزت او دبدبې، دا او هغه ټولې باتې، لاپې يې هیرې شوې له جګړې نه په منډه شول. ابن اسحاق وايي: الله تعالی مسلمانانو ته بری ور په برخه کړ، مشرکین يې د تورې په څوکه له ډګر نه وایستل، حتمي ماتې يې وربانديې ګډه کړه. عبدالله د خپل پلار زبیر (رضي الله عنهما) له خولې وايي: قسم په خدای چې ما هنده او نورې ښځې لیدلې چې جامې يې له پنډیو نه ورپورته کړې او د تیښتې په حالت کې وې، هیڅ څوک هم نه وو ورسره چې له اسارت او نیولو نه يې وژغوري.[۱]
بخاري له براء بن عازب نه روایت کوي وايي: کله چې له مشرکینو سره مخامخ شوو، مات مو کړل او وتښتیدل، لیدل مې چې ښځې يې په ډیره بیړه تښتي او خپلې جامې يې دومره وربډې وهلې چې پایزیبونه يې ښه ښکاریدل.[۲] مسلمانان وریسې وو، مشرکین يې په تورو وهل او ورنه پاتې غنیمتونه يې راټولول.

(۱). فتح الباري ۷/ ۳۴۶
(۱). ابن هشام ۷۷/۲
(۲). بخاري ۲/ ۵۷۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غشو ویشتونکو ستره غلطي

پداسې حال کې چې اسلامي لښکر د بدر په شان د یوه بل عظیم او بې نظیر بري او فتحې په درشل ولاړ وو، د هغه پنځوس کسیزې غشي ویشتونکې ډلې اکثریت یوه داسې غلطي کوي چې وضع او حالات پوره بدلوي مسلمانانو ته ډېر تاوان اړوي، او د بدر په ډګر کې ګټل شوی هیبت او منزلت یې زیانمنوي. او تردې نه لویه دا چې نژدې وه همدا غلطي د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د شهادت سبب شي.

لکه مخکې مو چې یادونه کړېده رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دې غشو ویشتونکو ته په ډېرو کلکو الفاظو امر کړی ؤ چې خپل سنګر به نه پرېږدي، د فتحې او ناکامۍ په دواړو حالاتو کې به پخپل ځای ټینګ پاته کیږي.

خو لدې جدي امر سره سره کله چې دوی ولیدل مسلمانان د غنیمت مالونه راټولوي یو ځل یې په زړونو کې د دنیا مینه راښکاره شوه، یو بل ته یې وویل: غنیمت دی، غنیمت، راځئ مسلمانان بریالي شول نور د څه انتظار کوئ؟

خو قوماندان یې (عبدالله بن جبیر) د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) اوامر ور په یادوي او ورته وایي: د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) اوامر مو هیر کړل؟ خو زیات شمیر یې دې یادونې ته غوږ نه ایښود او ویل یې نور مونږ ورځو تر څو خپله برخه غنیمت په لاس راوړو.[1] همدا وه چې څلویښت کسان غشي ویشتونکي له کنډو نه کوز شول او په نور لښکر ورګډ شول تر څو غنیمتونه را ټول کړي. اوس د مسلمانانو شا خالي وه یوازې عبدالله بن جبیر له خپلو نهو ملګرو سره په ټینګ عزم پخپل ځای وو، او دا یې اراده وه چې تر هغې پورې به همدلته وي تر څو پورې ټول مړه شوي نه وي او یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) راغونښتي نه وي.

خالد بن الولید د اسلامي لښکر د محاصرې په تکل

خالد بن ولید لدې طلایي موقع نه پوره ګټه پورته کړه، په ډېره چټکۍ سره په مسلمانانو را تاو شو عبدالله بن جبیر او ملګري یې له مینځه یوړل او په نورو

---

[1]. بخاري ۴۲۶/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو يې د شا له خوا بريد وکړ. آسونه يې داسې وشيشنيدل چې مشرکان پوه شول حالات بدل شويدي، نو هغوی هم په مسلمانانو مخ راوړاوه د علقمه الحارثيه لور عمره په ډېره چټکۍ د بيرغ خوا ته ورغله، له خاورو نه يې را پورته کړ. يو ځل مشرکين ورنه تاو شول، يو بل ته يې نارې کړې، راغونډ شول، او پدې ترتيب سره مسلمانان له شا او مخې نه د مشرکينو تر محاصرې لاندې راغلل.

د محاصرې په وخت کې د رسول الله (ﷺ) ميړنی دريځ

پدې وخت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له يوه نهه کسيز[1] ګروپ سره د لښکر په وروستۍ برخه کې و[2]، جګړه يې ځارله او کتل يې چې مسلمانانو مشرکين په مخه کړي دي، خو يو ناڅاپه د خالد سپرو بريد پرې وکړ، نو اوس يې يوازې دوې لارې په مخه کې وې لومړۍ دا چې په بيړه له خپل ګروپ سره کوم محفوظ ځای ته ځان وباسي او لښکر خپل قسمت او تقدير ته پريږدي، دويمه لار دا وه چې ژوند په خطر کې واچوي همدې ځای ته خپل اصحاب راوبولي يوه قوي جبهه ورنه جوړه کړي تر څو محاصره ماته او لښکر د احد غره ته وباسي.
همدلته يو ځل بيا د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) بې مثله ميړانه او عظمت څرګنديږي، خپلو اصحابو، ته چيغه کوي: (**إلي عباد الله**). اې د خدای بندګانو! زما خوا ته راشئ! دا پداسې وخت کې چې ښه پوهيده چې دا نارې به له مسلمانانو مخکې مشرکين اوري، خو ددې پروا يې ونکړه ځان يې خطر ته ورکړ، خپل اصحاب يې راوبلل، او د همدی غږ په اوريدو سره مخکې لدينه چې مسلمانان راورسيږي مشرکين متوجه شول او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته يې ځانونه ورسول.

د مسلمانانو ماتې

کله چې مسلمانان د دښمن تر محاصرې لاندې راغلل، نو يو شمير دومره وارخطا او بې واره شول چې له ځان نه پرته هر څه ورنه هير شول، د جګړې ميدان يې پريښود د تيښتې لاره يې ونيوه. ځنې مدينې ته ورسيدل نور يې د غره څوکې ته وختل، يو شمير نور بيرته شاته راوګرځيدل او له مشرکانو سره داسې ګډ شول چې کافر له مسلمان

---

[1]. صحيح مسلم ۱۰۷/۲.: رسول الله (ص) د احد په ورځ له (۷) انصارو او (۲) قريشو سره ګوښی پاتې شوی و..

[2]. پدې د الله تعالی دا قول دلالت کوي ((الرسول بدعوکم في اخراكم)) (ال عمران/ ۱۵۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه نه پېژندل کېده تردې حده چې مسلمانانو یو بل سره ووژل. بخاري له عایشې (رضي الله عنها) نه روایت کوي وایي: د احد په ورځ لومړی مشرکانو ماتې وخوړه، په همدې وخت کې شیطان چیغه وکړه اې د خدای بندګانو شا ته متوجه اوسئ یعنې له دیخوا نه ځانونه وساتئ، همدا وه چې د ړومبنۍ لیکې کسان را وګرځېدل او له وروستۍ لیکې سره په جګړه شول. حذیفه کتل چې پلار یې د مسلمانانو تر حملو لاندې دی چیغه یې وکړه اې د الله بندګانو دا زما پلار دی! دا زما پلار دی! خو چا وا نه ورېدل او هغه مسکین یې وواژه. حذیفه وویل: خدای دې تاسې و بښي.[1]

عروه وایي: په خدای قسم چې په حذیفه کې تر مرګ ورځې خیر موجود ؤ. ددې ډلې په مینځ کې یو ډول هرج و مرج را پیدا شو، خلک یې بې نظمه شول، له ډېرو نه لاره ورکه شوه نه پوهېدل په کومه خوا ولاړ شي. په همدې وخت کې یو چا په لوړ آواز غږ وکړ چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په قتل ورسید. همدا وه چې هغه پاتې نور هم له خوده ووتل، مورال یې مات شو، زړونه یې ولویدل، ډېرو له بې وسۍ او سستۍ نه وسله وغورځوله جنګ یې بند کړ د ځینو په زړونو کې دا وګرزیدل چې لاړ شي له عبدالله بن ابي سره یو ځای شي تر څو هغه ورته له ابو سفیان نه امان واخلي.

انس بن النضر راغی او دا کسان یې ولیدل ورته ویې ویل د څه انتظار کوئ؟ دوی ورته وویل: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په شهادت رسیدلی، (حیران یو څه وکړو)! ده ورته وویل: نو اوس ژوندون څه کوئ، پورته شئ او په هغه څه ځانونه ووژنئ په کوم چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ځان په شهادت ورساوه. او زیاته یې کړه: اې خدایه! زه ددې مسلمانانو له کړو نه عذر او بښنه غواړم، او د مشرکانو له کړو نه برائت اعلانوم. بیا مخکې لاړ تر څو د سعد بن معاذ سترګې پرې ولګیدی غږ یې پرې وکړ چیرته یا ابو عمره؟ انس ورته وویل: آه دا د جنت بوی چې د احد له خوا راځي، بیا همداسې وړاندې لاړ او تر هغې وجنګید تر څو په شهادت ورسید. او دومره ګوزارونه یې خوړلي وو چې د جګړې په پای کې نه پیژندل کیده، خو خور یې د ګوتو له بندونو نه وپیژانده، په بدن يې له اتیاوو نه زیات د

---

[1]. بخاري ۱/ ۵۳۹ – ۲/ ۵۸۱ او نور روایتونه وایي چې رسول الله (ص) وغوښتل حذیفه ته دده پلار دیت ورکړي خو حذیفه په ځواب کې ورته وویل: دا دیت دې زما له خوا د مسلمانانو لپاره صدقه شي، نو رسول الله (ص) نور هم ورنه راضي شو، سیره الرسول للشیخ النجدي ص ۲۴۶.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیزې، تورې، او غشي تېړونه وو.[۲]

همدا راز ثابت بن دحداح هم خپل قوم ته غږ وکړ چې اې انصارو! که چیرې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وژل شوی وي، نو خدای خو حي (ژوندي) دی او نه مري، پورته شئ په دین وجنګیږئ، الله مو حامي او ناصر دی. همدا وه چې یوه ډله انصار ور پورته شول او په ګډه یې د خالد بن ولید په ګروپ حمله وروړه او تر هغې ورسره و جنګیدل تر څو خالد بن ولید هغه په نیزه سره په شهادت ورساوه او نور ملګري یې هم ټول ورسره شهیدان شول.[۱]

له مهاجرینو نه یو کس ولیدل چې یو انصاري پخپلو وینو کې لت و پت پروت دی، مهاجر ورته وویل: فلانیه! خبر یې چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په قتل رسیدلی دی؟ انصاري ځواب ورکړ او ویې ویل: که محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وژل شوی وي، نو خپل مسوولیت یې ادا کړ، اوس تاسې پخپل دین ننګ وکړئ او وجنګیږئ.[۲]

همدا بې مثاله میړانه او ډاډ ګیرنه ددې سبب شوه چې یو ځل بیا د مسلمانانو زړونه پورته شي په خود راشي، عقل یې بیرته سر ته ورشي. نور یې له منافقینو سره د یو ځای کیدو فکرونه پریښوول خپلې وسلې یې بیرته راپورته کړې او په مشرکینو یې ورودانګل. پدې وخت کې پدې هم پوه شول چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مرګ خبر دروغ دی، پدې نور هم تقویه او زړه ور شول، په مشرکینو ورلویدل، ډیر سخت وجنګیدل او په پای کې پدې بریالي شول چې له محاصرې نه ووزي او د قیادت مرکز ته ځان ورسوي.

د مسلمانانو دریمه ډله داسې وه چې یوازې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په غم کې وه او په هیڅ شي کې یې فکر نه کاوه، ان د محاصرې له پیل نه یې ځانونه خپل لاربنود (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورسول. ددې ډلې په سر کې ابوبکر، عمر، علي او نور (رضي الله عنهم) وو، دوی د جګړې په لومړۍ کرښه کې وو، خو کله چې پوه شول د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ژوند په خطر کې دی نو سمدستي ورنه راتاو شول او له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه د دفاع په خط کې ودریدل.

---

(2). زاد المعاد ۲/ ۹۳ – ۹۶ . بخاري ۲/ ۵۷۹

[۱]. السیرة الحلبیة ۲/۲۲

[۲]. زاد المعاد ۲/ ۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسول الله (ﷺ) په شاو خوا کې سخته جګړه

پداسې حال کې چې تر اسلامي لښکر د محاصرې کړۍ راتاويده او مسلمانان د مشرکينو د حملو تر مينځ داسې واقع شوي وو لکه د ژرندې د دوو پلو تر مينځ، د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) شا و خوا ته سخته جګړه روانه وه. او لکه مخکې مو چې وويل د محاصرې په پيل کې له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره يوازې (۹) کسان موجود وو، خو کله يې چې مسلمانانو ته غږ وکړ او ويې فرمايل: (هلموا إلي، أنا رسول الله). زما خوا ته راشئ، زه رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يم!

مشرکانو دا غږ واوريد رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې وپيژانده وربانديې را تاو شول (ځکه د دوی تر مينځ ډيره کمه فاصله وه) حمله يې وربانديې وکړه او مخکې لدينه چې نور مسلمانان راورسيږي مشرکينو خپل ټول زور په کار واچاوه تر څو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته ځان ورسوي. همدلته له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره موجود نهه کسان په ډيره ميړانه او غيرت دفاع کوي او د مشرکينو په وړاندې دومره کلک مقاومت کوي چې د مينې، سرښندنې او ميړانې په ميدان کې يې مثال نه ليدل کيږي.

مسلم له انس بن مالک (رضي الله عنه) نه روايت کوي چې له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره د احد په ورځ يوازې اوه کسان انصار او دوه قريش پاتې وو. کله چې جګړې ډيره سخته شوه او مشرکين را لنډ شول، نو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (من يردهم عنا وله الجنة ؟ أو هو رفيقي في الجنة ؟). څوک به د دوی (مشرکينو) مخه ونيسي که دا کار چا وکړ د هغه لپاره جنت دی؟ او يا هغه به په جنت کې زما ملګری وي؟ د همدې خبرې په اوريدو سره يو انصاري را مخکې شو او تر هغې وجنګيد تر څو په شهادت ورسيد. جګړه لا پسې توديده او مشرکين د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خوا ته را لنډيدل، يو، يو انصاري (رضي الله عنهم) په شهادت رسيده تر څو اوه واړه شهيدان شول پدې وخت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) هغو دوو قريشيانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وفرمایل: (**ما أنصفنا أصحابنا**). مونږ له خپلو یارانو سره انصاف و نه شوای کړی.[۱]
د هغو اوو انصارو (رضي الله عنهم) آخرینی کس عماره بن یزید بن السکن ؤ چې دومره وجنګید تر څو ټول زخمي زخمي شو او په ځمکه راپریوت .[۲]

د رسول الله (ﷺ) په ژوند کې تر ټولو سخته ګړی

د ابن السکن له لویدو نه وروسته له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره یوازې دوه تنه قریشیان پاتې وو. په بخاري او مسلم کې له ابو عثمان نه روایت دی وایي: د جګړې پدې ورځو کې یوه ورځ له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره یوازې طلحه بن عبیدالله او سعد بن ابي وقاص (رضي الله عنه) پاتې وو [۱].
دا د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ژوند تر ټولو سخته ګړی وه، او همدا د مشرکینو لپاره یو طلایي چانس هم ؤ. هغوی ټول زور په کار واچاوه تر څو لدې فرصت نه ګټه اوچته کړي ټولو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په لوري حمله راوړه او کوښښ یې کاوه هغه مبارک له مینځه یوسي. عتبه بن ابي وقاص تیږه پورته کړه او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې د مبارک مخ په یوه طرف وویشت او لاندینی ښی رباعي غاښ یې مات شو او لاندینۍ مبارکه شونډه یې هم زخمی شوه. عبدالله بن شهاب زهري ورمخکې شو او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې په مبارکه تنده زخمي کړ. په همدې وخت کې یو بل بدبخت عبدالله بن قمئه چې په آس سپور راغی د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په مبارکه اوږه یې د توري دومره سخت ګوزار وکړ چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پوره یوه میاشت شکایت ورنه درلود، خو بیا هم د توري په ګوزار دده مبارک غبرګې زغرې پرې نه شوې، هغه بدبخت دشمن ورپسې بل د توري همدومره کلک ګوزار وکړ او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په مبارک مخ سترګې ته نژدې برابر شو او د زغره والې خولۍ دوې کړۍ یې د غومبوري په هډوکي کې ننوتې، هغه بدبخت له ګوزار سره دا هم وویل: دا درواخله زه د قمئه زوی یم. په ځواب کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پداسې

[(1)]. صحیح مسلم، باب غزوه احد ۲/ ۱۰۷

[(2)]. له لږ ځنډ وروسته د مسلمانانو یوه ډله د رسول الله (ص) خواته راورسیده، مشرکین یې له عماره (رضي الله عنه) نه په شا کړل او عماره یې د رسول الله (ص) خواته راووړ، رسول الله (ص) هغه ته خپلې مبارکی پښې تکیه کړې او پداسې حال کې په شهادت ورسید چې مخ یې د رسول الله (ص) په مبارکه پښه ایښی ؤ (ابن هشام ۲/ ۸۱)

[۱] .صحیح البخاري ۱/ ۲،۵۲۷/ ۵۸۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال کې چې وينې يې له مبارک مخ نه پاکولې ورته وفرمايل: الله تعالی دې ټوټې ټوټې کړه.[۲]

په بخاري کې روايت دی چې پدې غزا کې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) رباعي غاښ په شهادت ورسيد، مبارک سر يې زخمي شو، وينې ورنه روانې وې او ده مبارک (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) فرمايل: (**کيف يفلح قوم شجوا وجه نبيهم، وکسروا رباعيته، وهو يدعوهم إلی الله**). هغه قوم به څنګه کامياب شي چې د خپل نبي (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مخ يې زخمي کړ او رباعي غاښ يې ورمات کړ، پداسې حال کې چې نبي (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) هغوی د الله لورې ته رابولي، نو الله تعالی دا آيت را نازل کړ: ((**لَيْسَ لَكَ مِنْ الأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ**)) (آل عمران: ۱۲۸) . [ترجمه: نشته تا لره له امره هيڅ شی (بلکه الله اختيار لري (د هر شي) يا به رجوع وکړي (الله په قبلولو د توبې سره) په دوی باندې يا به عذابوي (الله) دوی پس بيشکه دوی ظالمان دي.]

طبراني روايت کوي چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پدې ورځ وفرمايل: (**اشتد غضب الله علی قوم دموا وجه رسوله**). په هغه قوم دې الله (جل جلاله) لوی عذاب نازل کړي کوم چې د خپل رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مخ يې زخمي کړ، بيا څه وخت چپ پاتې شو ورپسې يې وفرمايل: (**اللهم اغفر لقومي فانهم لا يعلمون**).[۱] اې خدايه زما قوم ته ببنسه وکړه ځکه دوی نه پوهيږي.

همدا راز په صحيح مسلم کې روايت دی چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) فرمايل: (**رب اغفر لقومي فانهم لا يعلمون**)[۲] اې خدايه زما قوم ته مغفرت وکړه ځکه دوی نه پوهيږي. د قاضي عياض په الشفاء نومي کتاب کې راځي چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**اللهم اهد قومي فانهم لا**

---

[۲]. الله تعالی د رسول الله (ص) دا دعا قبوله کړه ابن عائذ روايت کوي چې وروسته لدې چې ابن قمئه له جنګ نه کور ته راستون شو، د خپلې رمی ليدو ته ورغی او هغه يې د غره په څوکه کې پيدا کړه او پکې ګډ شو په همدې وخت کې يوه ښکرور وزګوړي حمله ورباندې وکړه او په ښکرو يې وواهه او د غره نه يې د لاندې ورغورځاوه او ټوټې ټوټې شو (فتح الباری: ۷/ ۳۷۳). د طبراني روايت وايي چې الله تعالی يو غرڅه ورباندې مسلط کړ او تر هغې يې په ښکرو واهه تر څو ټوټې ټوټې شو (فتح الباری: ۷ / ۳۶۶ .

[۱]. فتح الباري ۷/ ۳۷۳

[۲]. صحيح مسلم باب غزوة احد ۱/۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

یعلمون)[۳]. خدایه! زما قوم ته هدایت وکړې ځکه دوی نه پوهیږي.

پدې کې هیڅ شک نشته چې مشرکینو کلکه اراده کړې وه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په شهادت ورسوي، خو هغه دوه قریشیان سعد بن ابي وقاص او طلحه بن عبید الله په دومره میړانه، همت او غیرت وجنګیدل چې د مشرکینو دا شوم هدف یې له خاورو سره خاورې کړ. هغوی دواړه د عربو مشهور غشي ویشتونکي وو او پداسې میړانه یې مقابله کوله چې په غشو سره یې حمله کوونکي مشرکین له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه په شاتګ ته اړ ایستل. سعد بن ابي وقاص (رضي الله عنه) ته خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپله د غشو توبره خلاصه کړه او ورته ویې فرمایل: (**ارم فداك أبي وأمي**). وله زما مور او پلار له تا قربان! له همدې قول نه د سعد (رضي الله عنه) د مقام، اهلیت او صلاحیت اندازه ښه څرګندیږي ځکه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بل هیچا ته هم داسې ندې ویلي چې زما مور او پلار دواړه له تا قربان.[(۱)]

د طلحه بن عبیدالله (رضي الله عنه) په هکله نسائي له جابر نه، پر رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مشرکینو ددې حملې او ورسره د څو انصارو د موجودیت په یادونې سره روایت کوي وایي: مشرکین رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته را ورسیدل، نو ده وفرمایل:(**من للقوم ؟**) څوک به د دوی مقابله وکړي؟ طلحه وویل: زه. جابر زیاتوي: انصار ور وړاندې شول او لکه مخکې مو چې د مسلم شریف په روایت کې ولیدل یو په بل پسې په شهادت ورسیدل کله چې انصار ټول شهیدان شول، نو طلحه ور مخکې شو. جابر وایي: بیا طلحه د یوولسو کسانو په شان جنګیده په همدې وخت کې په لاس ولګید ،ګوتې یې پرې شوی او له خولې نه یې د حس یا آه آواز ووت. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (**لو قلت: بسم الله، لرفعتك الملائكة والناس ینظرون**).که د بسم الله ویلې وای نو خلکو به درته کتل او ته به ملائکو اوچتولې. راوي وایي: بیا الله تعالی مشرکین په شا کړل[(۲)] حاکم په اکلیل کې روایت کوي وایي چې طلحه (رضي الله عنه) د احد په ورځ (**۳۹**) یا پنځه دیرش ټپه خوړلي وو او د شهادت او لمنځۍ ګوتې یې شلې شوې وې.[(۳)]

بخاري له قیس بن ابي حازم نه روایت کوي وایي: ما ولیدل چې د طلحه (رضي الله

---

۳ . كتاب الشفاء بتعريف حقوق المصطفى ۱/۸۱.

(۱). صحیح البخاري ۱/ ٤۰۷ – ۲/ ٥۸۰ – ٥۸۱

(۲). فتح الباري ۷/ ۳٦۱. سنن النسائي ۲/ ٥۲ – ٥۳

(۳). نفس المصدر الاول ۷/ ۳٦۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

عنه) لاس شل شوی ؤ، او په همدې لاس سره يې د احد په ورځ له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه دفاع کړې وه.[۴]
ترمذي روايت کوي چې پدې ورځ رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د طلحه په هکله فرمايلي: (**من أحب أن ينظر إلى شهيد يمشي على وجه الأرض فلينظر إلى طلحة بن عبيد الله**). که څوک غواړي چې داسې شهيد ته وګوري چې ژوندی د ځمکې پر مخ ګرزي نو طلحه بن عبيدالله ته دې وګوري.[۱]
ابو داود الطيالسي له عائشې (رضي الله عنها) نه روايت کوي چې وايي: ابوبکر (رضي الله عنه) به چې کله د احد ورځ يادوله نو فرمايل به يې چې دا ورځ ټوله د طلحه ورځ ده.[۲]
همدارنګه ابوبکر دده په هکله ويلي:

يا طلحة بن عبيدالله قد وجبت　　　　لك الجنان و بوات المها العينا[۳]

[اې د عبيدالله زويه طلحه تا ته جنت واجب شو او له حورو سره دې کور جوړ کړ.]
په همدې سخته ګړۍ کې الله تعالی له غيبه خپل نصر را نازل کړ. په بخاري او مسلم کې له سعد نه روايت دی وايي: د احد په ورځ مې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وليد چې دوه داسې کسان ورنه دفاع کوي چې سپين کالي يې اغوستي او ډير په ميړانه جنګيږي، ما هغه کسان نه مخکې ليدلي وو او نه مې وروسته وليدل. او په بل روايت کې راځي چې هغه دوه کسان جبريل او ميکائيل(عليهما السلام) وو.[۴]

د رسول (ﷺ) شاو خوا ته د اصحابو (رضي الله عنهم) راټوليدل

دا ټولې پيښې په ډيره چټکۍ او ناڅاپي توګه د سترګو په رپ کې ترسره شوې او که نه د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) غوره جنګيالي اصحاب (رضي الله عنهم) چې د جګړې په لومړۍ کربنه کې وو د جګړې د حالت له بدليدلو او د رسول الله

---

(٤). صحيح البخاري ١/٥٢٧، ٢/٥٨١.
(١). مشکاه المصابيح ۲/ ۵۶۶. ابن هشام ۸۶/۲
(٢). فتح الباري ۷/ ۳۶۱
(٣). مختصر تاريخ دمشق ۷/ ۸۲ (من هامش شرح شذور الذهب ص ۱۱۴)
(٤). صحيح البخاريی ۲/ ۵۸۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

(صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د آواز له اوریدو سره سم د خپل رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په لور په ډیر بیړه راو ګرزیدل تر څو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له څه نا ګواره پیښې سره مخ نه شي. خو دوی پداسې حال کې راورسیدل چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) زخمي شوی ؤ شپږ تنه انصار په شهادت رسیدلي او اووم په ځمکه زخمي پروت ؤ، سعد او طلحه په ډیره میړانه دفاع ورنه کوله او په جګړه بوخت وو، نو ټول له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه تاو شول خپل ځانونه او وسلې یې دده مبارک نه د دفاع پخاطر لکه دیوال داسې ورنه تاو کړې، د دښمن ګوزارونو ته یې ځانونه ډال کړل، حملې یې په شا وتمبولې. ابوبکر د غار ملګری یې لومړي شخص ؤ چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې ځان راورساوه.

ابن حبان له عائشه (رضي الله عنها) نه روایت کوي چې وایي: ابو بکر (رضي الله عنه) وویل: د احد په ورځ خلک ټول له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه لیرې شوي وو، زه لومړنی کس وم چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته بیرته راوګرزیدم، هلته مې ولیدل چې یو شخص دفاع ورنه کوي په جګړه بوخت دی، په زړه کې مې وویل چې دا به طلحه وي، مور او پلار مې ورنه قربان، په همدې وخت کې ابو عبیده بن الجراح را پسې راورسید هغه لکه د مرغه په شان تیز را روان ؤ، دواړو ځانونه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورسول که ګورو چې طلحه یې په مخکې لویدلې، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) راته وفرمایل: (**دونکم أخاکم، فقد أوجب**). د خپل ورور غم وخورئ ده ځانته جنت واجب کړ. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مبارک مخ هم زخمي شوی ؤ د اوسپنیزې خولۍ دوې کړۍ یې په غومبوري کې ښخې شوې وې. ابوبکر (رضي الله عنه) وایي ما وغوښتل چې دا کړۍ یې له مبارک غومبوري نه راوباسم، خو ابو عبیده (رضي الله عنه) راته وویل: د خدای په روی ما پریږده چې دا کړۍ زه ورنه راوباسم! او پدې ترتیب هغه یوه کړۍ په خوله ټینګه ونیوله او ورو ورو یې را ایستله تر څو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په تکلیف نه شي، بالاخره یې یوه راوایستله خو پدې کوشش کې د ابو عبیده له ثنایا غاښونو نه یو غاښ هم ووت. ابوبکر وایي: بیا زه ورغلم چې هغه بله زه راوباسم، ابو عبیده بیا راته وویل: د خدای په روی ما پریږده چې راویې باسم، نو دوهمه یې هم په خوله راونیوله او ورو ورو یې راوایستله خو دا ځل یې بل غاښ هم ووت. بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: د خپل ورور غم وخورئ ده ته جنت واجب شو یا یې جنت ځانته واجب کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابوبکر وايي: بيا مو طلحه ته مخه کړه او درملنه مو يې پيل کړ له ديارلسو نه يې زيات زخمونه خوړلي وُ[1].
دا پدې ورځ په جګړه کې د طلحه د غيرت او شجاعت، همت او استعداد يو بل دليل دی.
په همدې سخته شيبه کې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) تر شاو خوا يو شمير قهرمان اصحاب راغونډ شول، په دې ډله کې ابودجانه، مصعب بن عمير، علي بن ابي طالب، سهل بن حنيف، مالک بن سنان (د ابو سعيد الخدري پلار)، ام عماره نسيبه بنت کعب المازنيه، قتاده بن النعمان، عمر بن الخطاب، حاطب بن ابي بلتعه او ابو طلحه (رضي الله عنهم) شامل وو.

د مشرکينو حملې تندې شوې

دلته د مشرکينو شمير لحظه په لحظه زياتيده او حملې يې تندې دې. په مسلمانانو فشار دومره زيات شو چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له هغو کندو نه په يوه کنده کې ولويد کومې چې ابو عامر الفاسق د همدې شرارت لپاره کيندلې وې، په مبارکه ګونډه کې يې وبرېښدل علي (رضي الله عنه) لاس ورکړ او طلحه بن عبيدالله په غيږ کې راونيو تر څو راپورته شو او ودريد. نافع بن جبير وايي: له مهاجرينو نه يوه کس به ويل: د احد په ورځ مې ليدل چې غشي له هر لوري را وريدل، رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) په مينځ کې وُ خو ټول به ورنه چپيدل (يعني اصحابو به ورنه دفع کول) او په همدې ورځ مې عبدالله بن شهاب الزهري وليد چې ويل يې: محمد (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) راوښاياست، اوس به يا زه ژوندی پاتې کيږم او يا هغه (صلى الله عليه وسلم)! دا پداسې حال کې چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې بالکل خوا ته وُ او هيڅوک هم نه وُ ورسره، خو هغه ورنه تير شو، صفوان ورباندې په قهر شو (چې ولې ورنه تير شوې) هغه په ځواب کې ورته وويل: قسم په خدای که مې ليدلی وي، قسم په خدای لکه چې هغه (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له مونږ نه ساتل شويدی. په دې پسې مونږ څلور کسانو عهد وکړ او د عبدالله په مرګ پسې ورمخکې شوو خو ونه توانيدو چې ويې

[1]. زاد المعاد ۲/ ۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژنو.[۲]

بې مثاله قرباني او اتلولي

په دې ورځ مسلمانانو د قرباني او فدا کارۍ، میړانې، اتلولۍ او سربازۍ په ډګر کې داسې قهرماني او کارنامې وکړې چې په تاریخ کې یې مثال نه لیدل کیږي. ابو طلحه (رضي الله عنه) ځان د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مخې ته لکه سپر داسې نیولی وُ په خپله سینه یې د دښمن غشي ور نه دفع کول. انس (رضي الله عنه) وایي: د احد په ورځ خلک په داسې حال کې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه بیل شول، خو ابو طلحه په داسې حال کې چې یو ډال ورسره وُ د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مخې ته ولاړ وُ، هغه ډیر ماهر غشي ویشتونکی وُ په ډیر زور سره یې غشي ویشتل، په دې ورځ یې دوې یا درې لیندۍ ماتې کړې. دلته له مسلمانانو نه یو سړی چې د غشو توبره ورسره وه تیریده رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (**انثرها لأبي طلحة**).غشي دې ابو طلحه ته واچوه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به چې کله سر پورته کړ چې خلک ووینې ابو طلحه به ورته ویل: مور او پلار مې درنه قربان سر مه اوچتوه هسې نه د دښمن کوم غشی دربانديې برابر نه شي، زما غاړه ستا له غاړې قربان.[۱]

همدا راز انس (رضي الله عنه) روایت کوي چې ابو طلحه او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دواړو په یوه ډال له ځان نه دفاع کوله. ابو طلحه ډیر ښه غشي ویشتل او کله به یې چې غشی وویشته نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به سر اوچت کړ او کتل به یې چې غشی یې چیرته ولګیده.[۲]

ابو دجانه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مخې ته ودرید خپله شا یې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ډال کړه، غشي به راتلل او وربانديې لګیدل به، خو دی به له ځایه نه خوځیده.

حاطب بن ابي بلتعه په عتبه بن ابي وقاص هغه چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مبارک غاښ یې شهید کړی وُ پسې شو، تعقیب یې کړ او د تورې داسې

---

(2). زاد المعاد ۲/ ۹۷
(1). صحیح البخاری ۲/ ۵۸۱
(2). نفس المصدر ۱/ ۴۰۶

ګوزار يې ورباندې وکړ چې سر يې بوټ ورباندې قلم کړ، آس او توره يې ورنه را واخيستل. سعد بن ابي وقاص ډير کوښښ وکړ چې خپل ورور عتبه ووژني، خو حاطب ورنه مخکې شو او د هغه کار يې ورجوړ کړ.

سهل بن حنيف يو ميړنی غشي ويشتونکی ؤ، له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره يې د مرګ بيعت وکړ او په ډيره ميړانه يې د مشرکينو په وړاندې مقابله کوله.

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پخپله هم غشي ويشتل. قتاده بن النعمان روايت کوي چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له خپلې لیندۍ نه دومره غشي وويشتل چې دا يوه څنډه يې بالکل نرۍ او يا ماته شوې وه، بيا همدا لیندۍ قتاده ورنه واخيستله او له همده سره وه. په همدې ورځ د قتاده سترګه ولګيده پوچه راووتله په مخ يې څړيدله، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پخپل مبارک لاس بيرته ور په ځای کړه جوړه روغه شوه ان تر دې چې همدا سترګه يې له بلې سترګې نه هم ګلالۍ وه او هم د تيز نظر درلودونکې.

عبدالرحمن بن عوف ډير په ميړانه جنګيده په خوله ولګيد او د مخې غاښ يې مات شو، له شلو نه زيات ټپونه يې وخوړل په پښه هم کلک ولګيد او له همدې نه بيا ګوډ شو. د ابو سعيد الخدري پلار مالک بن سنان د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د مبارک مخ له زخم نهويني په خوله زبېښلې او تر هغې يې څټلې تر څو پاکې شوې. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: (مُجَّه).تو يې کړه. ده وويل قسم په خدای که يې تو کړم. بيا يې جګړې ته مخه کړه رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**من أراد أن ينظر إلى رجل من أهل الجنة فلينظر إلى هذا**).څوک غواړي جنتي ته وګوري، نو ده ته دې وګوري. او هغه تر هغې پورې وجنګيد تر څو په شهادت ورسيد.

ام عماره هم په ډير لوړ همت جنګيده، د مسلمانانو له يوه ګروپ سره ابن قمئه ته ور مخکې شوه، ابن قمئه ورباندې د تورې ګوزار وکړ او اوږه يې ډيره ژوره ور زخمي کړه، دې هم پر ابن قمئه باندې څو مسلسل ګوزارونه وکړل، خو هغه دوې زغرې اغوستې وې، ژوندی پاتې شو، ام عماره همداسې په ميړانه جنګيده تر څو دولس ټپونه يې وخوړل.

مصعب بن عمير په ډيره ميړانه سربازي کوله له رسول الله (صلی الله عليه و اله و

(c) ketabton.com: The Digital Library

صحبه و سلم) نه يې د ابن قمئه او نورو مشرکينو حملې په شا کولې او ځان يې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په مخکې ډال جوړ کړی وُ، له ده سره د اسلامي لښکر بيرغ هم وُ. مشرکينو حمله ورباندې وکړه او ښی لاس يې ور پرې کړ، ده فورا بيرغ په چپ لاس کې ونيو او د مشرکينو مقابلې ته لکه غر داسې ولاړ وُ، بالاخره يې چپ لاس هم پرې شو، خو بيا يې هم نه غوښتل بيرغ په ځمکه پريوزي ځان يې ورباندې ورواچاوه په سينې او غاړې سره يې اوچت ساته تر څو په شهادت ورسيد. دده قاتل هم ابن قمئه وُ او داسې ګمان کاوه چې دا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دی، ځکه مصعب (رضي الله عنه) رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته ډير ورته وُ او کله يې چې مصعب (رضي الله عنه) په شهادت ورساوه، نو ابن قمئه مشرکينو ته مخ کړ او چيغه يې وکړه چې محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په قتل ورسيد.[1]

د رسول الله (ﷺ)د شهادت خبر او پر جګړه يې اغيزې

د ابن قمئه لدې چيغې سره د مشرکينو او مسلمانانو په مينځ کې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د شهادت خبر خور شو. دا ډيرې حساسې شيبې وې له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه بيل او د مشرکينو له خوا محاصره شوي اصحاب (رضي الله عنهم) ډير وارخطا شول، ارادې يې کمزورې شوې، ګډوډې او بی نظمې پکې ګډه شوه، غمجن او پريشانه شول، خو پدې چيغې سره دا هم وشول چې د مشرکينو حملې څه نا څه کمې شوې، فشار يې څه کم غوندې شو، ځکه دوی دا وېتييله چې نور خپل هدف ته ورسيدل، يو شمير مشرکينو خو جګړه پريښوده او د شهيدانو په مثله کولو لګيا شول.

رسول الله (ﷺ) جګړې ته ادامه ورکوي او حالات کنترولوي

کله چې مصعب (رضي الله عنه) په شهادت ورسيد رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) بيرغ علي (رضي الله عنه) ته وسپاره. علي (رضي الله عنه) او نور موجود اصحاب (رضي الله عنهم) ډير په ميړانه جنګيدل، دفاع يې کوله او په دښمن يې

[1]. ابن هشام ۲/ ۷۳- ۸۴. زاد المعاد ۲/ ۱۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګوني ګوزارونه کول.

په همدې وخت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وتوانيد محاصره ماته کړي او خپل محاصره شوي لښکر ته لار وباسي. کله چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د خپل لښکر خوا ته ورغی لومړی د کعب بن مالک سترګې پرې ولګيدې ويې پيژانده او په لوړ آواز يې چيغه کړه: اې مسلمانانو! زيری مې درباندې، دا دی رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم). رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) اشاره ورته وکړه چې چوپ شه. او دا هم پدې خاطر تر څو مشرکانو ته دده مبارک د موجوديت او ځای معلومات ونه شي، خو د کعب دا چيغه د مسلمانانو غوږونو ته ورسيده ټول ورته راتاو شول او تقريباً ديرش کسان يې شاو خواته راټول شول.

کله چې يو شمير اصحاب راټول شول، نو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په ډيره منظمه توګه د غره د درې خوا ته په شاتګ پيل کړ. او څرنګه چې لدې شاتګ نه هدف د محاصرې ماتول وُ، نو مشرکينو په ټول زور سره خپلې حملې جاري ساتلې او زيار يې يوست چې د مسلمانانو د شاتګ مخه ونيسي خو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د مشرکينو حمله کوونکو په مينځ کې خپله لاره وايستله او مشرکين د اسلام د زمريانو په وړاندې بې بسه شول.

پدې وخت کې د مشرکينو يو سپور عثمان بن عبدالله بن مغيره د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په خوا را مخکې شو او ويل يې: يا به زه ژوندی پاتې کيږم او يا هغه (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې د مقابلې لپاره مخې ته ودريد، خو د مقابلې نوبت را نغی ځکه د هغه مشرک آس په يوه کنده کې ولويد او فوراً حارث بن الصمه ورته راورسيد او په پښه يې د تورې ګوزار پرې کړ ځای په ځای يې کيناوه او بيا يې هملته ستۍ کړ وسله يې ورنه را واخيستله او ځان يې بيرته رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته ورساوه. پدې وخت کې د مشرکينو له لښکر نه يو بل سپور عبدالله بن جابر په حارث بن الصمه حمله وروړه په مټ يې په توره وواهه او کلک زخمي شو چې بيا مسلمانانو پورته کړ او يو يې ووړ. پدې وخت کې ابو دجانه هغه چې سره پټۍ يې په سر تړلې او له مرګ سره لوبيده راغی او د تورې په يوه وار سره يې د مشرک عبدالله بن جابر سر قلم کړ.

د خونړۍ جګړې پدې سختو شيبو کې په مسلمانانو د خوب غوټې هم راتللې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه څرنګه چې قرآنکریم فرمايي دا خوب د الله له طرفه مسلمانانو ته امن او اطمینان وُ. ابو طلحه وايي: زه د احد په ورځ له هغه کسانو نه یو وم چې خوب ورباندې راته او داسې به خوب راباندې غالب شو چې څو ځله مې توره له لاس نه پریوته، بیرته به مې واخیسته، بیا به ولویده او وابه مې خیسته.[1]

په همدې قربانۍ او سربازۍ سره د مسلمانانو دا ګروپ په منظمه توګه د غره درې ته ورسید او د نور لښکر لپاره یې د امن ځای ته لاره پرانیستله. پاته لښکر هم ورسره یو ځای شو او د خالد عسکري تدبیر د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د عسکري تدبیر په وړاندې ماتې وخوړه.

د ابي بن خلف وژل

ابن اسحاق وايي: کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د غره دې درې ته تشریف یووړ، ابي بن خلف راغی او ویل یې: محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چیرته دی؟ اوس به یا زه ژوندی پاتې کیږم او یا هغه! اصحابو وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)، اجازه راکوې کوم یو حمله ورباندې وکړو؟

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: پرې ایږدئ، کله چې رانژدې شو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له حارث بن الصمه نه یوه وړه نیزه واخیسته. کله یې چې نیزه واخیستله، نو په ډیر زور سره راپورته شو او خلک داسې یوې بلې خوا ته ولویدل لکه چې اوښ ځان وخوځوي او د شا ویښتان یې ورنه باد شي. بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د هغه مخې ته ورغی د زغرې او خوز (اوسپنیزې خولۍ) تر مینځ د ورمیږ یوه برخه یې په نظر ورغله او په همدې ځای یې د نیزې داسې وار ورباندې وکړ چې څو ځله له آس نه را ونښوئید. او کله چې نوموړی بیرته د قریشومشرکینو ته ورغی په غاړه یې لږ غوندې زخم و، وینه یې بنده شوې وه خو ویل یې: په خدای قسم چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ووژلم! مشرکینو ورته وویل: زړه دې اچولی، ته خو څه زیات نه یې ټپي شوې! ده ورته وویل:محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ماته په مکه کې ویلي وُ چې زه دې

---

[1]. صحیح البخاري ۲/ ۵۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژنم،[۲] قسم په خدای که هغه را تو کړي نو هم وژني مې.
او همداسې وشوه نوموړی د خدای دښمن مکې ته د بيرته تلو په وخت په سرف نومي ځای کې مړ شو.[۱]

او له عروة نه د ابو الاسود په روايت کې راځي: نوموړی (ابي) به لکه غويي داسې بغيده او ويل به يې: قسم په هغه ذات چې زما نفس يې په لاس کې دی که دا تکليف (رنځ) چې په ما دی د ذي المجاز په ټولو اوسيدونکو لګيدلی وای، نو ټول به مړه شوي وو[۲].

طلحه (رضي الله عنه) رسول الله (ﷺ) راپورته کوي

غره ته د شاتګ په دوران کې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) مخې ته يوه لويه پرښه راغله، اراده يې وکړه چې ورباندې وخيژي، خو و نه توانيد ځکه دغه وخت يې وزن هم څه زيات وُ، زغرې يې هم دوې اغوستې وې او سخت زخمي شوی هم وُ، نو طلحه بن عبيد الله (رضي الله عنه) ورته ټيټ کی شو لاندې ورته کيناست او رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) په پرښه ورهسک شو او ويې فرمايل: (أَوْجَبَ طلحةُ)[۳] طلحه جنت واجب کړ.

د مشرکانو وروستی حمله

کله چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د غره په دره کې د قيادت او مشرتابه په مرکز کې ځای په ځای شو مشرکانو پخپلې وروستۍ حملې لاس پورې کړ تر څو مسلمانانو ته نور زيان هم ورواړوي. ابن اسحاق وايي: هغه وخت چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) په دره کې وُ د قريشو يو ګروپ د ابو سفيان او خالد بن وليد په مشرۍ غره ته راوخوت، رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و

---

(2). دا کيسه داسې ده همدغه ابي به چې په مکه کی له رسول الله (ص) مخامخ شو نو ورته ويل به يې: اې محمده (ص) ما عود نومی يو آس ساتلې او هره ورځ (۷،۵۰) کيلو ګرامه دانه (جوار) ورکوم او په همدې آس به سپور وم او تا به وژنم، رسول الله (ص) به ورته فرمايل: بلکه زه به تا وژنم (ان شاء الله).

(۱). ابن هشام ۲/ ۸۳ . زاد المعاد ۹۷/۲.

۲ . مختصر سيرة الرسول (ص) للشيخ عبدالله النجدي ص ۲۵۰.

(۳). ابن هشام ۲/ ۸۶.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلم) دعا وکړه او ويې فرمايل: يا خدايه! دوی له مونږ نه مه هسکوې، نه ښايي دوی له مونږ نه اوچت وي. په همدې سره عمر (رضي الله عنه) او يو ټولی مهاجرين مقابلې ته ورغلل او هغوی يې له غره نه کوز کړل.[۴]

په مغازي اموي کې روايت دی چې: مشرکان غره ته وختل، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سعد ته وويل: ارادې يې ور خاورې کړه. يعنې کوز يې کړه مخه يې ونيسه! سعد وويل: په يوه ځان يې څنګه مخه ونيسم او څنګه يې حوصلې ورټيټې کړم؟ رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خپله خبره درې ځله تکرار کړه، نو سعد له خپلې توبرې نه يو غشی راواخيست يو سړی يې پرې وويشت او ويې واژه. سعد وايي: بيا مې همغه غشي راواخيست ښه مې پيژانده بل کس مې وربانديې وويشت هغه مې هم ستې کړ، دريم ځل مې بيا همغه غشی راواخيست ښه مې پيژانده او دريم کس مې وربانديې وواژه، نور مشرکان ټول له غره نه کوز شول، نو ما له ځان سره وويل: چې دا مبارک غشی دی، همغه مې پخپله توبره کې واچاوه.

سعد (رضي الله عنه) همدا غشی د مرګ تر ورځې له ځان سره ساته او له ده وروسته يې له زامنو سره وُ.[۱]

د شهيدانو مثله کول

د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په خلاف دا د مشرکينو وروستې حمله وه. د هغوی ګمان دا وُ چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په شهادت رسيدلی، نو خپل مرکز ته ورغونډ شول او مکې ته د تګ تياري يې پيل کړه. ځنې مشرکين او ورسره مشرکې ښځې د شهيدانو په مثله کولو بوخت شول، د هغوی غوږونه، پزې، او تناسلي غړي يې ورنه پرې کول، خېټې يې څيرلې. هند بنت عتبه د حمزه (رضي الله عنه) سينه څيره کړه ينه يې را پرې کړه او په خوله يې کړه، خو تيره يې نه شوی کړی بيرته يې تو کړه، او مشرکينو ښځو لدې پرې شويو غوږونو او پزو نه آميلونه او پازيبونه جوړ کړل.[۲]

قهرمان مسلمانان تر پايه د جګړې تياري لري

---

[۴]. نفس المصدر.

[۱]. زاد المعاد ۲/ ۹۵

[۲]. ابن هشام ۲/ ۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جګړې په وروستيو شيبو کې دوې داسې پيښې وشوې چې د مسلمانانو همت او قهرماني په ګوته کوي او دا ښيي چې هغوی د خدای په لار کې هر ډول قربانۍ ته آماده وو:

۱- کعب بن مالک (رضي الله عنه) وايي: زه له هغو مسلمانانو نه يو وم کوم چې د غره له درې نه راووتلو، کله مې چې وليدل مشرکين لګيا دي مسلمان شهيدان مثله کوي، نو ودريدم او بيا روان شوم که ګورم چې يو مشرک چې زغره يې اغوستې په مسلمانانو شهيدانو تيريږي او وايي: دوی خو لکه د ذبح شويو پسونو په شان ټوټې ټوټې ډيرې پراته دي!! او يو مسلمان چې زغره يې په ځان کې ده دده لاره څاري انتظار يې کوي، زه ورپسې ورغلم او بيا مې دواړو مسلمان او کافر ته په ځير وکتل چې کوم يې قوي او کوم يې کمزوری دی او دا مې وپتييله چې دا کافر د وسلې او ساز و سامان له پلوه ورنه مخکې دی، خو همداسې ورته ګورم تر څو دواړه سره ونښتل، مسلمان داسې يو ګوزار ورباندې وکړ چې دوه شقه يې کړ له سر نه تر پښو پورې دوې ټوټې شو او بيا همدې قهرمان مسلمان خپل مخ لوڅ کړ او راته ويې ويل: څنګه ګوزار و اې کعبه؟ زه ابو دجانه (رضي الله عنه) يم.[1]

۲- د جګړې په پای کې يو شمير مسلمانې ښځې د جنګ ميدان ته راغلې. انس (رضي الله عنه) وايي ما عائشه بنت ابی بکر او ام سليم (رضي الله عنهم) وليدلې چې بډې يې و هلې او د پښو پازيبونه يې ښکاري، پخپلو اوږو د اوبو مشکونه راوړې او د خلکو په خولو کې يې ورخالي کوي، بيا ځي او بيرته يې را ډکوي، راوړي يې او د خلکو په خولو کې يې ورخالي کوي[2]. عمر (رضي الله عنه) وايي: ام سليط (رضي الله عنها) به د احد په ورځ زمونږ لپاره ډک ډک مشکونه راوړل[3].

او لدې مسلمانو ښځو نه يوه هم ام ايمن وه کله يې چې ځنې ماتې خوړلي مسلمانان وليدل چې د مدينې په لور روان دي، مخونو ته يې خاورې وروشيندلې او ځينو ته به يې ويل: واخله دا د سنيو څرخ واخله او توره دې ماته راکړه! بيا ام ايمن په ډيره بيړه د جګړې ميدان ته لاړه او زخميانو ته يې اوبه ورکولې چې حبان بن ابي العرقه په غشي وويشتله ولويده او بې پردې شوه، د خدای دښمن ورته په خندا شو. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته دا ډيره سخته ښکاره شوه سعد بن ابي وقاص ته يې

---

(۱). البداية والنهاية ۱۷/٤.
۲. صحيح البخاري ٤۰۳/۱، ۵۸۱/۲.
۳. نفس المصدر ٤۰۱/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو داسې غشی ورکړ چې نوک یې هم نه ؤ او ورته ویې فرمایل: (ارم به). وله! سعد غشی ورخوشی کړ او د حبان په غاړه ولګید، د شا په تخته ولوید او بې ستره شو، نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) داسې وخندل چې ان نواجذ (ز ا م ې) غاښ یې ښکاره شول او ویې فرمایل: (استقاد لها سعد، أجاب الله دعوته). سعد د ام ایمن انتقام او پور واخیست، الله تعالی ېې دې سوال قبول کړي.[١]

په دره کې له ځای په ځای کیدو وروسته

کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په دره کې د ننه پخپل مرکز کې ځای په ځای شو، نو علي بن ابي طالب (رضي الله عنه) لاړ او خپل ډال یې له مهراس نه ډک کړ (ځنې وایي مهراس په احد کې د یوې چینې نوم دی او ځنې نور وایي مهراس داسې یوې پرښې ته وایي چې مینځ یې ژور وي او ډیرې اوبه پکې غونډیږي) په هر حال هغه خپل ډال له اوبو نه را ډک کړ او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې راوړ تر څو اوبه ورنه وڅښي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې اوبه ولیدې یو ډول بوی یې درلود، نو ویې نه څښلې خو خپل مبارک مخ یې ورباندې ومینځلو، پاکې وینې یې ورنه پاکې کړې او یوه اندازه یې په مبارک سر واچولې او فرمایل یې: (اشتد غضب الله علی من دَمَّی وجه نبیه).

د الله تعالی لوی عذاب دې پر هغه چا وي چې د الله د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مخ یې وینې کړ.[٢]

سهل (رضي الله عنه) وایي: قسم په خدای چې زه هغه کسان ښه پیژنم چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) زخمونه یې ومینځل په سر یې اوبه ور واچولې او دا ښه راته معلومه ده چې په څه شي دده مبارک تداوي وشوه؟ د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لور فـاطمې (رضي الله عنها) یې سر مینځه او علي (رضي الله عنه) له ډال نه اوبه ورباندې اچولې، کله چې فاطمې (رضي الله عنها) ولیدل چې په اوبو سره وینه نه دریږي همداسې روانه ده، نو د پوزي (بوریا) یوه ټوټه یې وسیځله او په زخم یې ور واچوله او په همدې سره ېې وینه ودریده.[٣]

محمد بن مسلمه (رضي الله عنه) ډیری پاکې او خوږې اوبه راوړې، رسول الله (صلی

(١). السیرة الحلبیة ٢/ ٢٢
(٢). ابن هشام ٢/ ٨٥
(٣). صحیح البخاري ٢/ ٥٨٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله عليه و اله و صحبه و سلم) وخښل ې او د خير دعا يې ورته وکړه[۴].
رسول الله (صلی الله عليه وسلم) د زخمونو له امله د ماسپښين لمونځ په ناستي وکړ او مسلمانانو هم په ناسته لمونځ وروسته ادا کړ.[۱]

د ابو سفيان پسخند او له عمر (رضي الله عنه) سره خبري

وروسته لدې چې مشرکينو د بيرته تګ تياري مکمله کړه ابو سفيان غره ته پورته شو او چيغه يې کړه: آيا محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ستاسې په مينځ کې شته؟ مسلمانانو ځواب ورنکړ. بيا يې چيغه کړه: ابن ابي قحافه شته؟ مسلمانانو ځواب ورنکړ. بيايې چيغه کړه: عمر بن الخطاب شته؟ مسلمانانو بيا هم ځواب ورنکړ، ځکه رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) هغوی له ځواب ورکولو نه منع کړي وو. ابو سفيان له دوی دريو پرته د بل چا پوښتنه ونکړه، ځکه هغه پوهيده چې د اسلام قيام په همدې دريو پورې تړلی دی. پدې پسې ابو سفيان وويل: ځه له دې دريو نه خو خلاص شوو. دلته عمر (رضي الله عنه) صبر ونه شوای کړی او په ځواب کې يې ورته وويل: اې د الله دښمنه دا دری واړه چې تا ياد کړل ژوندي دي، او الله هغه څه پرې ايښي دي چې ستا د خفګان او رسوايۍ سبب به کيږي! ابو سفيان وويل: ستاسې مړي مثله شوي، خو ما ددې نه امر کړی او نه مې دا کار غندلی او بد ګڼلی دی. او زياته يې کړه: (اعلی هبل) يعنی هبل لوړ دی. پدې وخت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل:(ألا تجيبونه؟). ځواب يې نه ورکوئ؟ اصحابو (رضي الله عنهم) وويل: څه ورته ووايو؟ ده وفرمايل: (قولوا: الله أعلی وأجل). ووايئ: الله تعالی له ټولو نه لوړ او لوی دی.ابو سفيان بيا وويل: مونږ عزی لرو او تاسې يې نلرئ.رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (ألا تجيبونه؟). آيا ځواب يې نه ورکوئ؟ اصحابو (رضي الله عنهم) عرض وکړ څه ورته ووايو؟ ده وفرمايل: (قولوا:الله مولانا، ولا مولی لکم). ووايئ: الله زمونږ مولی دی او تاسې مولی نلرئ.

ابو سفيان وويل: څومره ښه کار وشو، نن ورځ د بدر د ورځې بدله ده، په جنګ کې خو

(٤). السيره الحلبيه ٢/ ٣٠
(١). ابن هشام ٢/ ٨٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله مـا تې او کله بری حتمی دی. عمر (رضي الله عنه) په ځواب کې ورته وایي: نه، برابر ندي، زمونږ مړي په جنت کې دي او ستاسې مړي په دوزخ کې.
پدې پسې ابو سفیان زیاته کړه: اې عمره (رضي الله عنه)! راشه ما ته لنډ راشه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (**ائته فانظر ما شأنه؟**). ورشه وګوره چې څه وایي؟ عمر (رضي الله عنه) ورغی. ابوسفیان ورته وویل: د خدای په روی راته ووایه چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مو وژلی دی که نه؟ عمر (رضي الله عنه) ورته وویل: نه، والله نه، هغه همدا اوس ستا خبرې اوري. ابو سفیان ورته وویل: ته زما په نزد له ابن قَمِئَة نه ډېر رښتینی او غوره یې.[1]

د بدر په میدان کې د یوې بلې مقابلې وعده

ابن اسحاق وایي: کله چې ابو سفیان او لښکر بیرته تلل نو داسې یې وویل: په راتلونکي کال کې مو د بدر په میدان کې د یوې بلې مقابلې وعده ده درسره. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یوه صحابي ته وویل: (**قل: نعم، هو بیننا وبینك موعد**).ورته ووایه سیي ده، دا به زمونږ او ستاسې تر مینځ وعده وي.[2]

د مشرکانو د دریځ او پلان په هکله تحقیق

بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و سلم) علي (رضي الله عنه) ته امر وکړ چې: (**اخرج في آثار القوم فانظر ماذا يصنعون؟ وما يريدون؟ فإن كانوا قد جَنَبُوا الخيل، وامْتَطُوا الإبل، فإنهم يريدون مكة، وإن كانوا قد ركبوا الخيل وساقوا الإبل فإنهم يريدون المدينة. والذي نفسي بيده، لئن أرادوها لأسيرن إليهم فيها، ثم لأناجزنهم**). لاړ شه وګوره مشرکین څه کوي؟ څه اراده لري؟ [وګوره که دې ولیدل په اوښانو سپاره دي او آسان یې همداسې ورسره روان کړیدي، نو پوه شه چې د مکې لورته روان دي او که په آسانو سپاره وو او اوښان یې همداسې ورسره روان کړي وو، نو بیا پوه شه چې دوی د مدینې په لور روان دي، قسم په هغه ذات چې زما مرګ او ژوند دده په واک کې دی که د مدینې اراده یې وکړه ورپسې ورځم به او دړې وړې کوم به یې.] علي

(1). ابن هشام ۲/ ۹۳ – ۹۴ ، زاد المعاد ۲/ ۹۴ صحیح البخاري ۲/ ۵۷۹
(2). ابن هشام ۲/ ۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

(رضي الله عنه) وایي: زه ورپسې ورغلم تر څو په حالاتو ځان خبر کړم هلته مې ولیدل چې په اوښانو سپاره او آسان یې همداسې ورسره د مکې په لور روان کړي وو.[۳]

د شهیدانو او زخمیانو کتل

د مشرکینو له ستنیدو وروسته مسلمانانو ته ددې فرصت په لاس ورغی چې د خپلو شهیدانو او زخمیانو خبر واخلي. زید بن ثابت (رضي الله عنه) وایي: د احد په ورځ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ولیږلم تر څو سعد بن الربیع (رضي الله عنه) ولټوم او امر یې راته وکړ: (**إن رأیته فأقرئه مني السلام، وقل له: یقول لك رسول الله صلی الله علیه وسلم: کیف تجدك؟**).که د سعد ولید، نو سلام مې ورته وایه او پس له سلام دا ورته ووایه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) درته وایي چې څنګه یې؟ زید (رضي الله عنه) زیاتوي زه لاړم او د شهیدانو په مینځ کې ګرزیدم تر څو سعد ته ورسیدم که ګورم چې هغه خپل آخریني نفسونه باسي، د ځنکدن په حال کې دی، د تورو، غشو او نیزو اویا ګوزارونه یې خوړلي. ورته مې ویل: سعده! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سلام درباندې وایي او پوښتنه دې کوي چې څنګه یې؟ ده راته وویل: په رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دې سلامونه وي او زما له خوا نه ورته عرض کړه چې یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! د جنت خوشبویي مو تر سږمو کیږي، او زما قوم انصارو ته ووایه: که د تاسې یو کس هم ژوندی وي او دښمن پدې وتوانیږي چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ځان ورسوي، نو د خدای په وړاندی به عذر ونلرئ! په همدې وخت کې یې روح له مبارک بدن نه ووته او له فاني دنیا نه یې سترګی پټې کړې.[۱]

خلکو د زخمیانو په مینځ کې اصیرم (عمرو بن ثابت) هم وموند لدینه مخکې به یې چې هغه ته د اسلام بلنه ورکوله ده به نه منله او اسلام به یې نه قبلاوه. له همدې امله خلک حیران شول چې اصیرم دلته څه کوي او څنګه راغلی؟ هغه خو په اسلام نه ؤ مشرف شوی، پوښتنه یې ورنه وکړه: څنګه او ولې دلته راغلی یې؟ له خپل قوم نه د دفاع پخاطر راغلی یې او که له اسلام سره د مینې په اساس؟ ده په ځواب کې ورته

(3). ابن هشام ۲/ ۹۴ به فتح الباري کې روایت دی چې سعد بن ابي وقاص (رضي الله عنه) د قریشو د احوال معلومولو په خاطر ورپسې ورغلی ؤ ۷/ ۳۴۷.

(1). زاد المعاد ۲/ ۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل: زه له اسلام سره د مينې پخاطر دلته راغلی يم، ما په الله او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ايمان راوړی او له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه د دفاع پخاطر دومره وجنګيدم چې حالت مې تاسې ګورئ، په همدې خبره يې سترګې پټې شوې. هغوی دا خبره بيا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته ورسوله، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**هو من أهل الجنة**).هغه جنتي دی. ابو هريره (رضي الله عنه) وايي: دا پداسې حال کې چې يو لمونځ يې هم نه و کړی.[1]

د زخميانو په ډله کې قُزْمَان هم و چې د زمري په شان جنګيدلی و اوه يا اته تنه مشرکان يې وژلي وو، خو اوس د زخمونو له وجې پروت و مسلمانانو را اوچت کړ او د بني ظفر محلې ته يې يووړ او زيري يې ورکول خو ده ورته وويل: قسم په خدای چې زه صرف د خپل قوم د ناموس پخاطر جنګيدلی يم او که دا نه وای نو هيڅ جګړه به مې نه وی کړې! او کله يې چې د زخمونو دردونه زيات شول نو ځان يې پخپله حلال کړ او خودکشي يې وکړه.
کله به يې چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په حضور کې يادونه وشوه، نو فرمايل به يې: (**إنه من أهل النار**).؛ هغه دوزخي دی.[2]
او دا د هر هغه چا جزا او سزا ده چې د قوم او يا بل کوم دنيوي غرض په خاطر جنګيږي او وژل کيږي. هر څوک چې د الله له رضا نه پرته بل هدف ولري که څه هم د مسلمانانو په لښکر کې ومري او ان که د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په لښکر او د اصحابو په مينځ کې هم وي جزا يې همغه ده چې د قزمان وه.
ددې په خلاف د شهيدانو په مينځ کې د بني ثعلبه د يهودانو يو کس هم و، کله چې د جګړې خبرې کيدلې هغه خپل قوم ته ويلي و: اې يهودانو! قسم په خدای چې تاسې ښه پوهيږئ چې د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مرسته او مدد په تاسې فرض دی. دوی ورته وويل: نن خو د هفتې ورځ ده. ده ورته وويل: د تاسې لپاره کومه هفته نشته، بيايې خپله توره او وسله واخيسته او ويې ويل: که زه مړ شوم، نو مال مې ټول د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دی، هر څنګه يې چې زړه وي هغسې دې وکړي. بيا د جګړې ډګر ته ننوت او تر هغې پورې وجنګيد تر څو ووژل شو،

[1]. نفس المصدر ۲/ ۹۴. ابن هشام ۲/ ۹۰
[2]. نفس المصدر الاول ۲/ ۹۷ – ۹۸ ابن هشام ۲/ ۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**مُخَیرِیق خیر یهود**).مخیریق غوره یهودی و.[۳]

د شهیدانو را غونډول او د فن کول

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پخپله د شهیدانو لیدلو ته ورغی او ویې فرمایل: (**أنا شهید علی هؤلاء، إنه ما من جریح یُجْرَح في الله إلا والله یبعثه یوم القیامة، یَدْمَی جُرْحُه، اللون لون الدم، والریح ریح المِسْك**).زه د دوی شاهد یم. حقیقت دا دی هر څوک چې د خدای په لار کې زخمي کیږي، الله تعالی یې د قیامت په ورځ پداسې حال کې بیرته را ژوندی کوي چې له زخم نه به یې وینې روانې وي رنګ به یې د وینو وي، خو بوی به یې د مشکو بوی وی.][۱]

ځینو اصحابو (رضي الله عنهم) خپل شهیدان مدینې ته وړي وو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ چې هغوی بیرته راوړي او د شهادت په ځای کې دې دفن شي، غسل دې نه ورکوي او له خپلو جامو سره دې خاورو ته وسپارل شي، خو ا وسپـنې او پوستي شیان دې ورنه لیرې ، کړی شي. دا شهیدان به دوه دوه او یا دری دری په یوه قبر کې دفن کیدل او دوه دوه شهیدان به یې په یوه جامه کې سره پټول او فرمایل به یې: (**أیهم أکثر أَخْذًا للقرآن؟**).کوم یو یې ډیر په قرآن پوه وٴ؟ خلکو به چې هر یوه ته اشاره وکړه همغه به یې په لحد کې له هغه بل نه مخکې کړ او فرمایل به یې: (**أنا شهید علی هؤلاء یوم القیامة**).د قیامت په ورځ به زه د دوی شاهد وم. عبدالله بن عمرو بن حرام او عمرو بن الجموح (رضي الله عنهما) چې دواړه سره دوستان وو په یوه قبر کې دفن شول.[۲]

پدې وخت کې د حنظله (رضي الله عنه) مبارک جسد نه و مسلمانان وریسې وګرزیدل که ګوري چې یو ځای په ځمکه اینبودل شوی او اوبه ورنه څاخي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) ته وفرمایل چې دا دې ملائکې ده (حنظله) ته غسل ورکوي. او بیا یې وفرمایل: (**سلوا أهله ما شأنه؟**). دده

---

[۳]. ابن هشام ۲/ ۸۸ - ۸۹

(1). نفس المصدر ۲/ ۹۸

(2) . زاد المعاد ۲/ ۹۸ صحیح البخاري ۲/ ۵۸۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کورنۍ نه پوښتنه وکړئ چې څه خبره ده؟هغوی یې له ښځې نه پوښتنه وکړه. هغې کیسه ورته وکړه، او له همدې ځایه حنظله په غسیل الملائکه مشهور شو.[۳]

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې کله د خپل تره او رضاعي ورووره حمزه (رضي الله عنه) حال ولید بې حده زیات خفه شو، تروری یې صفیه (رضي الله عنها) هم راغله چې خپل شهید ورور حمزه (رضي الله عنه) وګوري، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم يې) زوی زبیر (رضي الله عنه) ته وویل چې مور دې بیرته بوزه تر څو خپل ورور حمزه (رضي الله عنه) پدې حالت و نه ګوري! خو صفیه (رضي الله عنها) ویل آخر ولې څه وجه ده چې ما د خپل ورور لیدو ته نه پریږدئ؟ زه خبره شوې یم چې ورور مې مثله شویدی، خو څرنګه چې دا د الله تعالی په لار کې دی، نو مونږ وربانديې راضي یوو، زه دا ثواب شمیرم او ان شاء الله صبر به کوم. بیا راغله او حمزه (رضي الله عنه) یې ولید، دعا یې ورته وکړه، انا لله وانا الیه راجعون یې وویل او له الله تعالی نه یې د مغفرت سوال وکړ. بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ چې حمزه (رضي الله عنه) له خپل خوریي او رضاعي ورور عبدالله بن جحش (رضي الله عنه) سره په یوه قبر کې دفن کړي.

ابن مسعود (رضي الله عنه) وايي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې په حمزه (رضي الله عنه) څومره وژړل مونږ کله هم دده مبارک دومره ژړا نده لیدلې، د حمزه جنازه یې د قبلې لور ته کېښوده بیا ورته ودرید په ژړا شو او دومره یې وژړل چې د ژړا آواز یې لوړ او په سلګو شو.[۱]

د شهیدانو منظر ډیر دردونکی او غمونکی وُ، زړونه یې چاودول. خباب (رضي الله عنه) وايي د حمزه (رضي الله عنه) کفن نه وُ، یو تور لیکدار چادر وُ چې سر به یې پرې پټ شو نو پښې به یې لوڅې شوې او چې پښې به یې وربانديې پټې شوې نو سر به یې لوڅ شو، بالاخره یې سر پرې پټ شو او په پښو یې د اذخر واښهورواچول شول.[۲]

عبدالرحمن بن عوف (رضي الله عنه) وايي: مصعب بن عمیر (رضي الله عنه) شهید شو، هغه له ما نه غوره وُ او پداسې یوه چادر کې په کفن شو چې سر به یې پرې پټ شو پښې به یې لوڅې وې او چې پښې به یې پټې شوې نو سر به یې لوڅیده. همدې ته ورته یو روایت له خباب بن ارت (رضي الله عنه) نه هم روایت شویدی چې پکې راځي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) راته وفرمایل: سر یې پدې چادر پټ

_3). زاد المعاد ۲/ ۹۴

(۱). رواه ابن شاذان، مختصر سیره الرسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) للشیخ عبدالله النجدي ص ۲۵۵

(۲). رواه احمد، مشکاه المصابیح ۱/ ۱۴۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړئ او په پښو کې اذخر واچوئ.[۳]

رسول الله (ﷺ) د خپل رب ثنا وايي او سوالونه ورنه کوي

امام احمد روايت کوي چې د احد په ورځ وروسته له دې چې مشرکان بيرته ستانه شول، رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل:(استووا حتى أثني على ربي عز وجل)، فصاروا خلفه صفوفاً، فقال: (اللهم لك الحمد كله، اللهم لا قابض لما بسطت، ولا باسط لما قبضت، ولا هادي لمن أضللت، ولا مضل لمن هديت، ولا معطي لما منعت، ولا مانع لما أعطيت، ولا مقرب لما باعدت، ولا مبعد لما قربت. اللهم ابسط علينا من بركاتك ورحمتك وفضلك ورزقك).

(اللهم إني أسألك النعيم المقيم، الذي لا يحُول ولا يزول. اللهم إني أسألك العون يوم العيلة، والأمن يوم الخوف. اللهم إني عائذ بك من شر ما أعطيتنا وشر ما منعتنا. اللهم حبب إلينا الإيمان وزينه في قلوبنا، وكره إلينا الكفر والفسوق والعصيان، واجعلنا من الراشدين. اللهم توفنا مسلمين، وأحينا مسلمين، وألحقنا بالصالحين، غير خزايا ولا مفتونين. اللهم قاتل الكفرة الذين يكذبون رسلك، ويصدون عن سبيلك، واجعل عليهم رجزك وعذابك. اللهم قاتل الكفرة الذين أوتوا الكتاب، إله الحق).

تيار شئ چې زه مې د خپل رب حمد او ثنا ووايم. اصحاب (رضي الله عنهم) ټول ورپسې صفونه صفونه ودريدل، نو رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل:

اې خدايه! ټول حمد او ثنا ستا لپاره ده، اې خدايه! څه شی چې تا پراخه کړي هغه هيڅوک نه شي تنګولی او څه چې تا تنګ کړي هغه هيڅوک نه شي پراخولی، او څوک چې تا ګمراه او بې لارې کړي وي هغه ته هيڅوک هدايت نه شي کولی، او چا ته چې تا هدايت کړيدی هغه څوک نه شي ګمراه کولی، او څه چې تا بند کړي هغه هيڅوک نه شي ورکولی، او څه چې تا ورکړي هغه هيڅوک نه شي بندولی، او څه چې تا ليرې

---

[۳]. صحيح البخاري ۲/ ۵۷۹ - ۵۸۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي هغه څوک لنډولی نه شي او څه دي چې لنډ کړي هغه څوک لیرې کولی نه شي، اې خدایه! پر مونږ خپل رحمتونه برکتونه، فضل او رزق را نازل کړه.
اې خدایه! زه درنه د دایمي نعمت سوال کوم، هغه نعمت چې نه وروسته کیږي او نه له مینځه ځي، اې خدایه! زه د بې وسۍ په ورځ د کومک او د ویرې په ورځ د امن او امان سوال کوم، اې خدایه! زه د هغه څه د شر نه چې را کړي دې دي او د هغه چې نه دې دي را کړي له شر نه په تا باندې پناه غواړم. اې خدایه! له ایمان سره مو مینه پیدا کړه او زمونږ په زړونو کې یې ښایسته کړې، له کفر، فسق او نافرمانۍ نه مو وساته، او مونږ د راشدینو (هدایت کړی شویو) له ډلې نه وګرزوه، اې خدایه! مسلمان مو له دنیا تیر کړه او له ایمان سره مو راژوندي کړه، او له رسوایۍ او فتنو څخه مو په امن کړه د صالحینو (نیکانو) په ډله ورګډ کړه، اې خدایه! هغه کافران ووژنې چې ستا د رسولانو تکذیب کوي او ستا له لارې نه خلک منع کوي، خدایه! دوی پخپل عذاب اخته کړې، اې خدایه! هغه کافران هم ووژنې چې کتاب ورکړ شویدی. یا اله الحق.[1]

مدینې ته ستنیدل، د مینې او فداکارۍ څو نمونې

وروسته له دې چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د شهیدانو له تدفین، د الله تعالی له حمد او ثنا، دعا او زاریو نه فارغ شو نو د مدینې په لور یې مخه کړه. د لارې په اوږدو کې مؤمنو صحابیاتو (رضي الله عنهن) د مینې سر ښندنې او فدا کارۍ داسې مثالونه وړاندې کړل لکه څرنګه چې مؤمنو اصحابو (رضي الله عنهم) د جګړې په میدان کې وړاندې کړي وُ.
په لار کې حمنه بنت جحش (رضي الله عنها) د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مخې ته ورغله، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې د ورور عبدالله بن جحش په شهادت خبره کړه او غمرازي یې ورسره وکړه، دې **انا لله و انا الیه راجعون** وویل، خپل ورور ته یې له الله تعالی نه د مغفرت سوال وکړ. بیا یې د ماما حمزه بن عبدالمطلب (رضي الله عنه) د شهادت خبر ورکړ او غمشریکي یې ورسره وکړه. دې **انا لله و انا الیه راجعون** وویل او د مغفرت دعا یې ورته وکړه. بیا یې دخاوند مصعب بن عمیر (رضي الله عنه) د شهادت خبر ورکړ پدې سره حمنه یو ځل په چیغو شوه په ترمو ترمو یې وژړل. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)

(1). رواه البخاري في الادب المفرد، امام احمد في مسنده ۳/ ۴۲۴.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفرمایل: (**إن زوج المرأة منها لبِمَكان**).میړه د ښځې په وړاندې خاص مقام لري.[٢]
همدا راز له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره د بني دینار د یوی داسې ښځې ملاقات وشو چې میړه، ورور او پلار یې په احد کې شهیدان شوي وو. اصحابو (رضي الله عنهم) د هغوی د شهادت خبر ورکړ او د غمشریکۍ څرګندونه یې ورسره وکړه. نوموړې مؤمنې وویل: د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) څه حال دی؟ دوی ورته وویل: هغه په خیر او سلامت دی یا ام فلان، الحمدلله همغسې په خیر دی لکه ته یې چې غواړې! دې وویل: ما ته یې راوښیئ چې ورته وګورم! هغوی په اشارې سره رسول (صلی الله علیه وسلم) وروښود ،دې ولید او ویې ویل: (**کل مصیبة بعدك جلل** – له تا نه پرته بل هر غم او مصیبت کم دی) [١] (ستا له غمه پرته بل غم، غم ندی).
همدا راز د سعد بن معاذ (رضي الله عنه) مور په منډو منډو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مخې ته راغله، سعد بن معاذ (رضي الله عنه) چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د آس قیزه یې نیولې وه عرض وکړ یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغه زما مور ده! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: په خیر راغله او ورته ودرید، چې را نژدې شوه د زوی عمرو بن معاذ (رضي الله عنه) په شهادت یې غمشریکي ورسره وکړه. دې وویل: دا چې ته مې روغ ولیدې، نور غم راباندې سپک شو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د احد د شهیدانو خپلوانو ته دعا وکړه او ویې فرمایل: (**یا أم سعد، أبشري وبشري أهلهم أن قتلاهم ترافقوا في الجنة جمیعاً، وقد شفعوا في أهلهم جمیعاً**).

[اې د سعد مورې! خوشاله اوسه او د نورو شهیدانو خپلوانو ته هم د خوشالۍ زیری ورکړه او ورته ووایه چې ټول شهیدان یو ځای په جنت کې دي او د ټولو خپلوانو په هکله یې شفاعت کړیدی.] دې عرض وکړ یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مونږ راضي یو، څوک به لدې وروستهورباندې ژاړي؟ بیا یې عرض وکړ یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د شهیدانو پسمانده ګانو ته دعا وکړه! رسول

---

(2). ابن هشام ٢/ ٩٨
(1). نفس المصدر ٢/ ٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**اللهم أذهب حزن قلوبهم، واجبر مصيبتهم، وأحسن الخَلفَ على من خُلِّفُوا**).اې خدایه د دوی له زړونو نه غم وباسه، د مصیبتونو بدله یې ورکړه، او د دوی سبب ساز شې.[۲]

رسول الله (ﷺ) په مدینه کې

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دریم هجري کال د شوال په اوومه د شنبې په ماښام مدینې ته ورسید، کله یې چې کورته تشریف یووړ خپله توره یې فاطمی (رضي الله عنها) ته ورکړه او ورته ویې فرمایل: (**اغسلي عن هذا دمه يا بنية، فوالله لقد صدقني اليوم**). [لورې دا وینې ورنه ومینځه، قسم په خدای چې دا توره ډیره راسره رینبتونې وه سیې وه.]

علي (رضي الله عنه) هم خپله توره ورکړه او ورته ویې ویل دا هم ومینځه په خدای قسم چې ډیره رینبتونې وه راسره. نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**لئن كنت صدقت القتال، لقد صدق معك سهل بن حُنَيف وأبو دُجَانة**). که ته په سیې او رینبتونې توګه جنګیدلی یې، نو سهل بن حنیف او ابو دجانه هم رینبتني جنګیدلي دي.[۱]

د دواړو ډلو مړي

زیاتره روایات پدې اتفاق لري چې د مسلمانانو د شهیدانو شمیر اویا تنه ؤ چې زیاتره یې له انصارو څخه وو. د انصارو پنځه شپیته (۶۵) تنه په شهادت رسیدلي وو، یو څلویښت یې د خزرج قبیلې او څلور ویشت نور له اوس قبیلې څخه وو. یو یهودی هم مړ شوی ؤ او له مهاجرینو نه یوازې څلور کسان په شهادت رسیدلي وو.

د مشرکانو د مړیو په هکله ابن اسحاق وایي چې: له دوی نه دوه ویشت کسان وژل شوي وو، خو که ددې غزا په هکله د مغازي د لیکوالو او اهل السیر هغو روایتونو ته چې د جګړې په مختلفو مراحلو کې د مشرکینو د مړیو په هکله روایت شوي دقیق نظر وکړو نو دا به راته په ډاګه شي چې له مشرکینو نه دوه ویشت

---

(2). السيرة الحلبية ٢/ ٤٧

(1). ابن هشام ٢/ ١٠٠

(c) ketabton.com: The Digital Library

نــه ، بــلــکه اوه دیرش کسه وژل شوي وو[۲]. (والله اعلم)

په مدینه کې فوق العاده حالت

مسلمانانو د یـکشنبې شپه د دریم هجري کال (د شوال میاشتې اتمه) په مدینه کې پداسې حال کې تیره کړه چې حالات فوق العاده (اِضطراري) وو، ټول تیارسی وو. که څه هم ډیر ستومانه وو، خو د مدینې ټولې لارې او دروازې یې څارلې، پخپل رهبر حضرت محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې خاصه پیره کوله ځکه له هرې خوا یې ویره درلوده او په زړونو کې یې شکونه او شبهې راولاړیدې.

د حمراء الاسد غزا

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دغه شپه ټوله د جګړې او له جګړې نه د راپیدا شویو حالاتو په هکله په فکر او سوچ کې سبا کړه لدې نه یې تشویش درلود هسې نه مشرکین دا فکر وکړي چې د جګړې په میدان کې له برلاسی سره سره مو څه خاصه ګټه ونکړه، پښېمانه نه شي او له لارې نه بیرته د مدینې په لور حمله رانه وړي، نو ددې تشویش د دفع کولو پخاطر یې تصمیم ونیو چې د مکې لښکر تعقیب کړي وریسې ووځي.

اهل مغازي (سیرت لیکونکي) وایي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د احد د غزا په سبا یعنې د دریم هجري کال د شوال په اتمه د یکشنبی په ورځ اعلان وکړ چې:(**لا يخرج معنا إلا من شهد القتال**). د دښمن مقابلې ته ورځو، تیار اوسئ، او یوازې هغه کسان به راسره ځي چې د احد په غزا کې یې برخه اخیستې ده. عبدالله بن ابي ورته وویل: زه هم درسره ځم. ده ورته وفرمایل: نه، ته مه ځه. مسلمانان که څه هم ټپیان وو او زړونه یې له غمونو او ویرې ډک وو، خو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د امر تطبیق ته تیار شول، ویې ویل: د سر په سترګو آماده یوو. جابر بن عبدالله (رضي الله عنه) عرض وکړ یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و

---

[۲]. ابن هشام ۲/ ۱۲۲ تر ۱۲۹. فتح الباري ۷/ ۳۵۱. غزوة احد لمحمد احمد باشمیل ص ۲۷۸ تر ۲۸۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلم) زما دا هیله ده چې په هره جګړه کې درسره وم خو څرنګه چې پدې غزا کې پلار پدې مکلف کړی وم چې د خپلو خویندو سر پرستي او کفالت وکړم، نو کور کې پاته شوی وم، خو اوس د تلو اجازه غواړم! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) اجازه ورکړه، نو ورسره روان شو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خپل لښکر سره روان شو او له مدینې نه اته میله لیرې په حمراء الاسد نومي ځای کې مستقر شو، په همدې ځای کې معبد بن ابي معبد الخزاعي د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ملاقات ته راغی اسلام یې راوړ. او ځنې وایي چې په اسلام نه ؤ مشرف شوی، خو له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره یې خوا خوږي درلوده ځکه د بني خزاعه او بني هاشم تر مینځ د تعاون تړون شوی ؤ راغی او عرض یې وکړ: یا محمده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! تا ته او ستا اصحابو (رضي الله عنهم) ته چې کوم تکلیف رسیدلی مونږ ډیر پرې خفه یو، ډیره سخته راباندې تمامه شوې، زمونږ دا هیله ده چې الله تعالی دې عافیت په برخه لره. بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر ورته وکړ چې لاړ شه او د ابو سفیان حوصله شکني وکړه، روحیات یې ور کمزوري کړه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې د مشرکینو د بیرته را تاویدو او پر مدینې د حملې کوم تشویش درلود هغه رښتیا ؤ. کله چې مشرکین له مدینې نه ۲۶ میله لیرې روحاء نومي ځای کې دمه شول یو په بل یې پړه اچوله یو بل ته یې ویل: هیڅ مو ونکړل، د مسلمانانو شان او شوکت مو ورمات کړ نور مو همداسې پریښودل د هغوی مشران مو پریښودل چې بیا به خلک درته راغونډوي او مشکلات به درته راولاړوي، راځئ بیرته ورتاو شو او له ریښو نه یې راوباسو.

داسې ښکاري چې دا یوه عادي او سطحي رایه وه او هغو کسانو وړاندې کړې وه چې د دواړو ډلو د قوت او روحیاتو سیې اندازه یې نه وه لګولې. او همدا وجه وه چې یو مسوول مشر صفوان بن امیه مخالفت کوي او وایي: اې خلکو! دا کار مه کوئ، زه ویریږم که دا ځل ورتاو شئ نو هغه مسلمانان به هم ستاسې خلاف را ټول شي کوم چې د احد غزا ته نه وو راغلي، ځئ مکې ته ځئ، بری ستاسی دی، او که بیرته وروګرځیدئ نو هسې نه چې حالات ستاسې په خلاف بدل شي او د ماتې سیلۍ درباندې راتاو شي! خو د صفوان رایه ونه منل شوه ځکه زیاترو بیرته مدینې ته ستنیدل غوښتل او فیصله وشوه چې د مدینې په لور به حمله وروړي خو مخکې لدینه چې ابو سفیان خپل لښکر د مدینې په لور مرش کړي، معبد بن ابي معبد را ورسید ابو سفیان لدې نه خبر ندی چې هغه په اسلام مشرف شوی، پوښتنه یې ورنه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

معبده وایه څه خبر دې راوړی؟ معبد د ابو سفیان په خلاف د عصبي او تبلیغاتي جنګ له اسلوب نه کار واخیست او ورته ویې ویل: خبر خو دا دی چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له یو زیات شمیر لښکر سره په تاسې پسې راوتلی دی، دومره کسان ورسره دي چې ما کله هم دومره زیات لښکر ندی لیدلې، ټول له ډیرې غصې درته شنه دي، هغه کسان هم ورسره راوتلي کوم چې د احد په ورځ نه وو موجود، او څه یې چې له لاسه ورکړي سخت وربانديې پښېمانه دي، تاسې ته یې زړونه دومره ډک دي چې ما یې مثال ندی لیدلی! ابو سفیان ورته وویل: خوار شې، دا څه وایې؟ معبد وویل: والله چې زما ګمان خو دا دی چې مخکې لدینه چې ته حرکت وکړې د آسانو ټنډې به ووینې او د دوی د لښکر لومړنی ګروپ به لدې غونډۍ نه راښکاره شي. ابو سفیان وویل: قسم په خدای مونږ خو وربانديې د بیا حملې فیصله کړې تر څو ریښې یې له بیخه وباسو! معبد ورته وایي: دا کار مه کوه، زه نصیحت درته کوم، زه دې خیر غواړم.

په همدې سره د مکې لښکر روحیات کمزورې شول، حوصلې یې ماتې شوې، ویرې او ډار واخیستل خیر یې پدې کې ولید چې د مکې په لور شاتګ ته ادامه و رکړي، خو ابو سفیان ددې پخاطر چې له اسلامي لښکر سره د بل ټکر مخه ونیسي او پرې نه ږدي چې نور هم د دوی لښکر تعقیب کړی د مسلمانانو په خلاف یې یوه تبلیغاتي حمله وکړه او هغه داسې چې د عبدالقیس یو کاروان مدینې ته روان ؤ او لدې ځایه تیریده ابو سفیان ورته وویل اې خلکو زما یو پیغام محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته رسوئ؟ او زه وعده در کوم کله چې مکې ته راغلئ نو ددې کار په بدل کې به د عکاظ په بازار کې دومره ممیز درکړم چې ستاسې اوښان یې وړی شي. دوی ورته وویل: هو، رسوو یې. ابو سفیان وویل: محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ووایئ چې مونږ دده او د اصحابو (رضي الله عنهم) په خلاف د بیا حملې فیصله کړی او اراده لرو چې دا ځل یې ریښې له بیخه راوباسو.

دا کاروان حمراء الاسد ته ورسید چیرته چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خپل لښکر سره اړولي وو، د ابو سفیان خبره یې ورته وکړه او زیاته یې کړه: مشرکین درته راټول شوي، ورنه وویریږئ، خو د دوی دې خبرې د مسلمانانو په زړونو کې د غیرت څپې راوپارولې، ایما یې نور هم پیاوړی شو ((**الَّذِينَ قَالَ لَهُمْ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَاناً وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ**

(c) ketabton.com: The Digital Library

الْوَكِيلُ (١٧٣) **فَانْقَلَبُوا بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَمْ يَمْسَسْهُمْ سُوءٌ وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ** (١٧٤) (آل عمران: ١٧٣-١٧٤).

[هغه (مومنان) چې خلکو ورته وویل خلک درته راټول شویدي ورنه وویریږئ، (پدې سره د دوی ایمان لاپسې پیاوړی شواو وویل دوی بس دی مونږ ته الله او څومره ښه وکیل (کار جوړونکی) دی الله. نو بیرته راوګرځیدل (دا مؤمنان) په نعمت سره له (جانبه د) الله او (په) فضل (احسان او رحمت سره له الله نه) چې ونه رسیده دوی ته هیڅ بدي (نه زخم نه قتل نه هزیمت) او تابعان شول دوی د رضامندۍ د الله او الله څښتن (مالک) د فضل (احسان رحمت) ډیر لوی دی.]

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دلته حمراء الاسد ته د یکشنبې په ورځ راغلی ؤ دوشنبه، سه شنبه او چار شنبه د شوال ۹ – ۱۰- ۱۱ یې همدلته تیره کړه او بیا د مدینې په لور ستون شو. مدینې ته له ستنیدو نه مخکې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ابو عزه الجمحي په ګوتو ورغی او دا هغه کافر ؤ چې د بدر په غزا کې اسیر شوی ؤ، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ډیر فقر او زیاتو لوڼو درلودلو (د هغوی د کفالت) پخاطر پدې شرط خوشی کړی ؤ چې بیا به د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په خلاف څه نه وایي او پخپل شعر سره به خلک د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په خلاف نه تشویقوي. خو هغه خپل عهد مات کړ، غدر او خیانت یې وکړ خلک یې پخپل شعر سره د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مقابلې ته هڅول او د مقابلې لپاره یې د احد میدان ته راغی. کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ونیو، نو عرض یې وکړ: اې محمده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! ما وبښه پر ما احسان وکړه، او د لوڼو پخاطر مې پریږده، هغوی بل څوک نلري، وعده درکوم چې بیا به داسې ونکړم! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: **(لا تمسح عارضيك بمكة بعدها وتقول: خدعت محمداً مرتين، لا يلدغ المؤمن من جحر مرتين)**.اوس به داسې و نه شي چې بیرته مکې ته لاړ شې پخپل مخ به لاس راکاږې او وایي به: دوه ځله مې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته بازي ورکړه، مؤمن له یوه غار نه دو ځله نه چیچل کیږي. بیا یې زبیر (رضي الله عنه) او یا عاصم بن ثابت (رضي الله عنه) ته امر وکړ چې وي وژني، نو هغه یې سر ورنه قلم کړ.

همدا راز د مکې له جاسوسانو په یوه جاسوس هم د اعدام حکم تطبیق شو. دا جاسوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

معاویه بن المغیره بن ابي العاص ؤ چې د عبدالملک بن مروان د مور له پلوه بابا کیده. کله چې مشرکین له احد نه ستانه شول نوموړی (معاویه) د خپل تره زوی عثمان بن عفان (رضي الله عنه) ته راغی، عثمان (رضي الله عنه) دده لپاره له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه امن وغوښت، او هغه (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پدې شرط امن ورکړ چې له دریو ورځو نه به زیات نه پاتې کیږي او که پاتې شو، نو وژل کیږی به. او کله چې اسلامي لښکر له مدینې نه ووت نو ده د قریشو لپاره جاسوسي پیل کړه او له دریو ورځو نه زیات پاتې شو، خو کله چې اسلام لښکر بیرته راستون شو، معاویه هڅه وکړه وتښتي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) زید بن حارثه او عمار بن یاسر (رضي الله عنهما) ورپسې واستول هغوی تعقیب کړ او ویې واژه.[1]

حقیقت دا دی چې حمراء الاسد بیله او مستقله غزا نده بلکه دا د احد غزا تـکمـلـه او یوه صحنه ده.

د احد په غزا کې بری او ماتې

دا وه د احد غزا سره له ټولو تفصیلاتو او مختلفو مراحلو. محققینو ددې غزا د پای په هکله زیات بحثونه کړیدي چې آیا دا د مسلمانانو ماتې وه او که نه؟ خو پدې کې شک نشته چې د جګړې په دوهم پړاو کې مشرکان له عسکري پلوه برلاسي وو او د جنګ په ډګر دوی مسلط وو، مسلمانانو ته د سر زیات تاوان وروابښتی ؤ، بیشکه یوه ډله مسلمانان له ماتې سره مخ شوي وو، جګړه د مشرکینو په ګټه روانه وه، خوځنې داسې دلایل شته چې د هغې په اساس د مشرکینو دې برلاسی ته فتح او کامیابي نه شو ویلی.

یو دا چې د مکې لښکر ونه شوای کړی د مسلمانانو مرکز ونیسي، او د مدینې د لښکر زیات شمیر کسانـو خپل مقاومت ته دوام ورکړ، د تیښتې لاره یې ونه نیوه که څه هم ګډوډې او ویره پرې ګډه شوې وه، خو په پوره میړانه یې د جګړې په ډګر کې مقابله کوله او بالاخره له خپل قیادت نه شاوخوا راټول شول، او دومره هم نه وو کمزوري شوي چې مشرکین یې تعقیب کړي او ویې ځغلوي. د مسلمانانو له لښکر نه

---

[1]. د احد غزا او حمراء الاسد تفصیلات مو له ابن هشام ۲/ ۶۰ – ۱۲۹ – زاد المعاد ۲/ ۹۱ – ۱۰۸ فتح الباري ۷/ ۳۴۵ – ۳۷۷. صحیح البخاري مختصر سیره الرسول (ص) ۲۴۲ – ۲۵۷. او نورو یاد شویو مصادرو نه اخیستي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کس هم د مشرکینو په لاس اسیر نه شو، همدا راز مشرکینو ته د مسلمانانو له مالونو نه هم هیڅ شی په لاس ورنه غلل. او بل دا چې که څه هم مسلمانان هملته خپل مرکز کې موجود وو، خو مشرکینو د جګړې دریم پړاو ته زړه ښه نه کړ، او نه داسې وشول چې مشرکین لکه د هغه وخت د فاتحانو په شان د جګړې په میدان کې یوه، دوې یا درې ورځې پاتې شي او خپله فتحه ونمانځي، بلکه هغوی په ډېره بیړه په شا شول او له مسلمانانو نه مخکې یې د جګړې میدان پرېښود. او دا جرات یې هم ونه شوای کړای چې مدینې ته وررننوزي او د اوسیدونکو اولادونه یې اسیران او مالونه یې لوټ کړي دا سره لدې چې مدینه ډېره ورته لنډه هم وه او هم له سر تیرو نه خالي وه.

نو پدې اساس ویلی شو چې قریشو د جګړې په میدان کې یوازې دا وکړای شوی چې مسلمانانو ته د سر زیات تاوان ور واړوي، خو پدې کې پاتې راغلل چې له محاصرې نه وروسته مسلمانان بالکل وځپي ټول له مینځه یوسي. ډېر ځله فاتحان همداسې تاوانونه ګالي لکه دلته چې مسلمانانو وګالل، خو په هیڅصورت سیي نده چې د قریشو دا عمل فتحه، برې او نصر وبولو. بلکه د ابو سفیان په بیړه په شاتګ دا په ګوته کوي چې هغه لدینه ویره درلوده که چیرې د جګړې دریم پړاو شروع شي نو لښکر به یې له ماتې او تباهۍ سره مخ کیږي. نو ځکه یې بیړه وکړه او بیرته ستون شو او دا خبره هغه وخت لا زیاته پخیږي کله چې د حمراء الاسد د غزا په هکله د ابو سفیان رایه تر نظر تیره کړو.

نو اوس ویلی شو چې دا جګړه یوه داسې جګړه وه چې فاتح یې نه درلود، دواړو طرفونو هر یو پخپله اندازه په یوه برخه کې برې تر لاسه کړ او په بل طرف کې له ماتې سره مخ شو. او هر یوه یې پداسې حال کې له جګړې نه لاس واخیست چې نه له میدانه وتښتید او نه یې خپل مرکز دښمن ته پرېښود چې قبضه ورباندې وکړي، همدې مطلب ته قرآنکریم داسې اشاره فرمایي:

((وَلا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ وَتَرْجُونَ مِنْ اللَّهِ مَا لا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيماً حَكِيماً)) (النساء: ۱۰۴)

[او سستي (بې همتي اې! مؤمنانو) مه کوئ په طلب (تعقیب او جنګ) د قوم د کفارو کې، که یئ تاسې چې دردمن کیږئ، نو بیشکه دوی (هم) دردمن کیږي همغسې چې تاسې دردمن کیږي! او هیله (امید) لرئ تاسې له (جانبه د) الله د هغه (ثواب) چې نه لري دوی (کفار) امید (یې) او الله علیم او حکیم دی.]

دلته قرآنکریم دواړه ډلې په درد کې سره تشبیه کړیدي، ورته یې بللې او ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مطلب دا دی چې د دواړو حالت او موقف يو و او دواړه پداسې حال کې له جګړې نه په شا شول چې يو يې هم فاتح او غالب نه ؤ.

قرآنکريم ددې غزا په هکله فرمايي:

بيا د قرانکريم آيتونه رانازل شول او ددې غزا په مهمو مراحلو يې رڼا واچوله، يوه يوه يې وڅيړله، تبصرې يې ورباندې وکړې. او هغه اسباب يې په ګوته کړل کوم چې ددې زيات تاوان سبب شوي وو، او پداسې حساسو او خطرناکو حالاتو کې يې د مسلمانانوځنې کمزورۍ په ګوته کړې، د خپل مسووليت د ادا په هکله يې د دوی غفلت او کوتاهي څرګنده کړه او د هغو لوړو اهدافو د تحقق په لار کې يې د دوی سستي په ګوته کړه د کوم لپاره چې دا وسط امت جوړ شويدی.

همدا راز قرآنکريم د منافقينو د دريځ او موقف په هکله هم خبرې وکړې، له هغوی نه يې پردې اوچتې کړې ټولو ته يې وروپيژندل، له الله او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره يې د دوی دښمني څرګنده کړه، او ددې تر څنګ يې د ځينو کمزوريو مسلمانانو په زړونو کې موجود هغه شکوک او شبهات هم ليرې کړل چې منافقانو او يهودانو ورته پيدا کړي وو.

او هغه اهداف او حکمتونه يې په ګوته کړل کوم چې لدې غزا نه په لاس راځي. د احد د غزا په هکله د آل عمران سورت شپيته (۶۰) آيتونه نازل شول چې پيل يې د جګړې د لومړني پړاو په هکله دی او فرمايي: ((**وَإِذْ غَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقَاعِدَ لِلْقِتَالِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ**)) (آل عمران: ۱۲۱)

[او (ياد کړه اې محمده (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! چې راووتې ته په اول د ورځې کې له کوره خپله چې تيارول دې مؤمنانو ته (په احد کې) ځايونه له پاره د جنګ او الله ا و ريـد ونـکی **عليم دی.**]

او په پای کې د جګړې نتايجو اوحکمتونو ته اشاره کوي فرمايي: ((**مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّى يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنْ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُطْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِنْ رُسُلِهِ مَنْ يَشَاءُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَإِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ**)) (آل عمران: ۱۷۹)

[نه دی الله چې پریږدي مؤمنان په هغه حال (د اختلاط) چې يئ تاسې (اې خلکو!) پر هغه تر څو چې جلا کړي (الله) ناپاکه له پاکه څینی او نه دی الله چې خبر کاندي تاسې په غیب باندې (چې د منافقانو تمیز دی له مخلصانو څخه)، لکن الله غوره کوي له رسولانو خپلو څخه چې اراده وفرمایي (د غوره کولو يې)، نو ایمان ولرئ تاسې اې مؤمنانو! پر الله او پر رسولانو د الله، او په ایمان قایم پاتې اوسئ! او پرهیز ګاري وکړئ (له بدو کارونو) پس دی تاسې ته اجر ډیر لوی.]

ددې غزا ګټې او حکمتونه

ابن قیم پدې هکله مفصل بحث کړیدی.[1] ابن حجر وایي: علماء وايي: د احد په غزا او مسلمانانو ته اوښتي تاوان کې ډیرې ګټې او الهي لوی حکمتونه وو چې څنې يې عبارت دي له: مسلمانانو ته د معصیت او نافرمانۍ د جزا او نتیجې ښوول، هغوی د منهیاتو د ارتکاب په ضرر پوهول. او هغه هم هلته چې غشو ویشتونکو خپل هغه سنګر پریښود چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) يې د نه پریښودلو امر ورته کړی وځ خو کله چې دوی د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له امر نه سر غړونه کوي او هغه څه کوي چې ورنه منع شویدي، نو جزا يې هم دا ده چې ټولو ولیده.

ددې غزا بل حکمت دا دی چې د رسولانو داسې وي چې وخت نا وخت له مختلفو ابتلا آتو او ازمیښتونو سره مخامخ کیږي، خو پای بیا د همدوی وي. او که دا ازمیښتونه نه وای او دوی تل فاتح او غالب وای، نو د مسلمانانو په مینځ کې به داسې کسانو هم ځای نیولی وای چې اصلاً به يې ایمان نه درلود. او که دا امتحان نه وای نو رینښتوني به له دروغجنو نه څنګه بیلیدل او څرنګه به پیژندل کیدل؟ او که همیشه ناکام او مات وای، نو بیا خو د نبوت اهداف او مقاصد نه ترسره کیدل. نو د الهي حکمت تقاضا هم همدا وه چې کله ماتې او کله بری وي تر څو دروغجن له رینښتوني نه بیل شي، ځکه تر دې وخته منافقان پټ وو چا نه پیژندل خو کله چې دا پیښه وشوه نو منافقانو له خپلو مخونو نه پردې پورته کړې، په ژبه او عمل سره يې د خپل نفاق اعلان وکړ. او مسلمانان پوه شول چې په کور کې د ننه هم دښمنان لري نور د لستوڼي دې مارانو ته متوجه شول او لازم اقدامات يې وکړل.

بل حکمت يې دا دی چې په څنې ځایونو کې د بري او فتحې ځنډیدل د انساني نفس

---

[1]. زاد المعاد ۲/ ۹۹ – ۱۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرور وژني د کبر ملا ماتوي او په انسان کې خاکساري او تواضع پيدا کوي. او کله چې مسلمانان له دې امتحان سره مخامخ شول نو د صبر لمن يې ونيوه خو منافقانو چيغې ګډې کړې او په واويلا شول.

بل حکمت يې دا دی چې الله تعالی خپلو مؤمنو بندګانو ته د خپل کرامت په کور (جنت) کې داسې درجې او مقامات تيار کړيدي چې په عمل سره هلته رسيدل ممکن ندي، نو پدې خاطر هغوی له داسې ازميښتونو او مصيبتونو سره مخ کوي تر څو همغه اوچتې درجې يې په برخه شي. او بل دا چې شهادت د اولياؤ له ټولو نه لوړه درجه ده، نو الله تعالی دا مرتبه د دوی په برخه کړه. او همدا راز الله تعالی غوښتل خپل دښمنان په هلاکت ورسوي، نو د دوی د هلاکت اسباب لکه کفر، سرکشي، طغيان او مسلمانانو ته ضرر رسول يې هم ورته برابر کړل او په همدې سره يې د مسلمانانو ګناوې وبښلی اوکافران يې هلاک او برباد کړل.[1]

---

(1). فتح الباري ٧/ ٣۴٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

له احد نه وروسته نظامي عمليات

د احد غميزې د مسلمانانو لپاره منفي اغيزې درلودې. د هغوی شهرت ته يې زيان ورساوه، زور يې مات شو، د خلکو په زړونو کې يې هيبت او شوکت کم شو، له ډيرو داخلي او بهرنيو مشکلاتو سره لاس او ګريوان شول. مدينه منوره له هر لوري تر تهديد او خطر لاندې راغله، يهودانو، منافقانو او اعرابو (بدويانو – صحرايانو) خپله دښمني په ډاګه کړه. هرې يوې ډلې زيار يوست مسلمانانو ته زيان ورسوي او ختم يې کړي، بالکل يې له مينځه يوسي او له جرړو يې وباسي.
ددې غزا لا دوی مياشتې نه وې پوره شوې چې بنو اسد پر مدينه باندې د حملې تياري ونيوله. او د څلورم هجري کال د صفر په مياشت کې عضل او قاره قبيلو د مسلمانانو په خلاف توطئه جوړه کړه، لس کسه اصحاب (رضي الله عنهم) يې په شهادت ورسول. او په همدې مياشت کې د بنو عامر قبيلې پداسې يوې توطئې لاس پورې کړ چې پوره اويا کسه اصحاب (رضي الله عنهم) پکې شهيدان شول او دا پيښه د بئر معونه په نامه شهرت لري. د يهودانو بنو نضير قبيلې هم خپله دښمني په ډاګه کړه او دڅلورم هجري کال د ربيع الاول په مياشت کې يې يوه لويه توطئه جوړه کړه، د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د په شهادت رسولو کوښښ يې وکړ. بنو غطفان هم جرات وکړ او د څلورم هجري کال په جمادي الاولی کې يې پر مدينه منوره د حملې پلان جوړکړ.
څرنګه چې د احد په غزا کې مسلمانانو ته تاوان اوښتی او زور يې ختلی وۀ نو له همدې امله تر يوه وخته له خطراتو او تهديدونو سره مخ وو، خو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پخپل حکمت او تدبر سره د پيښو مخه بدله کړه د مسلمانانو شان شوکت، هيبت او عظمت يې بيرته را ژوندی کړ.او پدې لار کې يې لومړنی ګام د حمراء الاسد په لور حرکت او د مشرکينو ځغلول وُو پدې مدبرانه عمل سره يې د خپل لښکر شهرت او عظمت ژوندی وساته، شان او هيبت يې اعاده او خوندي کړ، يهودان او منافقان يې وويرول. وروسې يې پداسې عملياتو لاس پورې کړ چې نه يوازې د مسلمانانو تير عظمت يې را ژوندی کړ بلکه د هغوی شان و شوکت يې نور هم پسې اوچت کړ، په راتلونکو صفحاتوکې به ددې عملياتو تفصيلات سره ولولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱- د ابي سلمه سريه

د احد له غزا نه وروسته تر ټولو لومړی بنو اسد بن خزيمه د مسلمانانو په خلاف راپورته شول. د مديني منورې استخباراتو خبر تر لاسه کړ چې د خويلد زامن طلحه او سلمه له خپل قوم او نورو پيروانو سره راپورته شوي او بني اسد بن خزيمه د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په خلاف جګړې ته رابولي.

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) فوراً يو ګروپ چې شميره يې يو سل او پنځوس انصار او مهاجرين جنګيالان وو د مقابلې لپاره ورواستاوه. ابو سلمه يې ددې ګروپ امير وټاکه .بيرغ يې ورته وتاړه. او مخکې لدينه چې بنو اسد بن خزيمه په اقدام لاس پورې کړي ابو سلمه (رضي الله عنه) وربانديې حمله وکړه، کفار دومره وارخطا شول چې تيت او پرک شول، يوې خوا بلې خوا ته وتښتيدل. مسلمانانو ته ډير اوښان او پسونه په لاس ورغلل او سالمين غانمين، جوړ، روغ او له غنيمتونو سره يو ځای مديني ته ستانه شول او خبره جګړې ته ونه رسيده.

دا سريه د څلورم هجري کال د محرم په لومړۍ نيټه واقع شوې، او له بيرته راستنيدو وروسته د ابو سلمه (رضي الله عنه) هغه زخم چې په احد کې خوړلې ؤ وبليد په بد واوښت او لږه موده وروسته وفات شو.[۱]

۲- د عبدالله بن انيس (رضي الله عنه) سريه

د څلورم هجري کال د محرم په پنځمه د مديني استخباراتو خبر تر لاسه کړ چې خالد بن سفيان الهذلي له مسلمانانو سره د جګړې پخاطر تياري نيسي خلک راټولوي.

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) عبدالله بن انيس (رضي الله عنه) ته امر وکړ چې لاړ شي او هغه له مينځه يوسي.

عبدالله بن انيس (رضي الله عنه) اتلس ورځې له مديني نه غائب ؤ او د هفتې په ورځ چې د محرم مياشتې اوه ورځې پاتې وې بيرته مديني ته پداسې حال کې راستون شو چې د خالد سر يې له ځان سره راوړی ؤ او د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په مخکې يې کيښود.

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په دی وخت کې ده ته يوه لکړه ورکړه او ورته ويې فرمايل: (**هذه آية بيني وبينك يوم القيامة**).دا به د قيامت په ورځ زما او

---

(1). زاد المعاد ۱۰۸/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا تر مینځ نښه وي. او کله چې د عبدالله بن انیس (رضي الله عنه) ځنکدن شو وصیت یې وکړ چې هغه لکړه یې په کفن کې ورسره کېښودله شي.[1]

۳- د رجیع حادثه

د همدې څلورم هجري کال د صفر په میاشت کې د عضل او قاره قبیلو څو کسان رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته راغلل او عرض یې وکړ چې د دوی ځنې کسان په اسلام مشرف شوي کـه څوک ورسره واستوي تر څو د دین ښوونه ورته وکړي او قرآنکریم ورزده کړي! نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ابن اسحاق په روایت شپږ کسان او د بخاري په روایت لس کسان ورسره واستول او د ابن اسحاق د یوه روایت په اساس یې مرثد بن ابي مرثد الغنوي مشر ورته وټاکه. او د بخاري او ابن اسحاق د بل روایت له مخې ددې ډلې مشر عاصم بن ثابت د عاصم بن عمر بن الخطاب (رضي الله عنه) نیکه ؤ. اصحاب (رضي الله عنهم) ورسره روان شول او کله چې د رابغ او جدې تر مینځ د هذیل قبیلې رجیع نومې چینې ته ورسیدل، د عضل او قاره قبیلو نوموړو کسانو د هذیل قبیلې بنو لحیان څانګه وربانديې را وپاروله، تقریباً سل کسه غشي ویشتونکی وریسې راووتل د هغوی پل یې پسې واخیست او بالاخره ور ورسیدل محاصره یې کړل. نوموړی اصحاب (رضي الله عنهم) یوې غونډۍ ته ختلي وو، مشرکینو ورته وویل: زمونږ له پلوه د تاسې لپاره عهد او پیمان دی که راکوز شوئ، نو نه مو وژنو! عاصم (رضي الله عنه) له راکوزیدو نه انکار وکړ او له خپلو ملګریو سره یې د مشرکینو په خلاف جګړه پیل کړه اوه کسان یې د مشرکینو په غشو په شهادت ورسیدل او یوازې درې تنه حضرت خبیب، زید بن دثنه او یو بل صحابي (رضي الله عنهم) ژوندي پاتې شول. مشرکینو یو ځل بیا د تړون او عهد یادونه ورته وکړه، نو دوی درې واړه ورته راکوز شول، خو کفارو خپل عهدمات کړ غدر یې وکړ او درې واړه یې د خپلو لیندیو په تارونو وتړل.

پدې وخت کې هغه دریم صحابي (رضي الله عنه) وویل: دا د دوی لومړنی غدر دی، نو له دوی سره له تګ نه یې انکار وکړ، هغوی کش کړ او کوښښ یې وکړ له ځان سره یې بوزي، خو ورسره لاړ نه شو نو بیا یې په شهادت ورساوه. خبیب او زید (رضي الله عنهما) یې له ځان سره بوتلل او په مکه کې یې خرڅ کړل. دوی دواړو د بدر په غزا کې د مشرکینو مشران وژلي وو. خبیب (رضي الله عنه) څه وخت په مکه کې بندي پاتې شو

---

[1]. نفس المصدر ۲/ ۱۰۹ ابن هشام ۲/ ۶۱۹- ۶۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالاخره يې مشرکينو د وژلو فيصله وکړه او له حرم نه يې تنعيم ته بوته. او کله يې چې په دار خيژاوه نو خبيب (رضي الله عنه) ورته وويل: لږ مې پرېږدئ چې دوه رکعته لمونځ وکړم. مشرکينو پرېښوده، دوه رکعته لمونځ يې وکړ او کله يې چې سلام وګرزاوه ويې ويل: که تاسو دا نه ويلئ چې له مرګ نه ډارېږي، نو لمونځ به مې اوږداوه، بيا يې دعا وکړه او ويې ويل اې خدايه! ته دوی يو يو له منځه يوسې، يو، يو يې کړې بيا ټول هلاک کړې، يوه ته هم نجات ورنکړې. او ورپسې يې دا شعرونه وويل:

لقد اجمع الاحزاب حولي و البوا قبائلهم واستجمعوا کل مجمع

خلک ډلې ډلې رانه تاو دي او خپلې قبيلې يې راباندې را ټولې کړيدي او ټولې ډلې يې راجمع کړيدي.

و قد قربوا ابناء هم و نساء هم و قربت من جذع طويل ممنع

خپل اولادونه او ښځې يې هم راوستلې دي او زه د خرما يوې اوږدې او مضبوطې تنې ته نژدې کړی شوی يم.

الی الله اشکو غربتي بعد کربتي و ما جمع الاحزاب لي عند مضجعي

د خپلې بې کسۍ بې وطنۍ او غم، او د خپلې قتل ګاه شا و خوا ته ددې ډلو د راغونډېدو نه الله ته فرياد کوم.

فذا العرش صبرني علی مايراد بي فقد بضعوا لحمي و قد بوْس مطعمي

اې د عرش مالکه! دښمن چې زما په خلاف کومه اراده لري په هغه باندې صبر راکړه، دوی خو زه بوټې بوټې کړی يم او خوراک مې يې خراب کړيدی.

و قد خيروني الکفر و الموت دونه فقد ذرفت عيناي من غير مدمع

هغوی د کفر او مرګ تر منځ اختيار را کړئ خو مرګ له کفر نه ډېر راته آسانه دی، سترګې مې له اوښکو پرته ډکې کيږي.

ولست ابالي حين اقتل مسلما علی اي شق کان في الله مضجعي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې مسلمان ومرم نو پروا مې نشته چې د الله په لار کې په کومه ډډه ووژل شوم.

وذلك في ذات الاله و ان يشاء يبارك على اوصال شلو ممزع

دا د الله لپاره دي او که د هغه اراده وشوه نو په بوټي بوټي او ټوټه ټوټه اندامونو کې به هم برکت واچوي.

پدې مهال ابو سفيان ورته وويل: آيا پدې خوښيږې چې محمد (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) دلته له مونږ سره وي مونږ يې غاړه ووهو او ته پخپل کور کې وې؟ خبيب (رضي الله عنه) وويل: نه قسم په خدای پدې هم نه يم خوښ چې زه دې پخپل کور کې وم او محمد (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) دې هلته وي چيرته چې تشريف لري او يو اغيزی دې تکليف ور ورسوي. بيا مشرکانو په دار و خيژاوه او چاته يې وظيفه ورکړه چې په جسد يې همدلته پيره وکړي. خو عمرو بن اميه الضمري (رضي الله عنه) د شپې له خوا په يوه چل د هغه مبارک جسد لدې ځای نه اوچت کړ او خاورو ته يې وسپاره.

خبيب (رضي الله عنه) د عقبه بن الحارث په لاس شهيد کړی شو ځکه د بدر په غزا کې خبيب (رضي الله عنه) د نوموړي پلار حارث وژلی و.

په صحيح بخاري کې روايت دی چې خبيب (رضي الله عنه) لومړنی شخص دی چې دمرګ په وخت کې يې د دوه رکعته لمانځه طريقه پريښې ده. او کله چې خبيب (رضي الله عنه) له مشرکينو سره اسير و نو پداسې حال کې ليدل شوی چې د انګورو وږی يې په لاس او انګور ورنه خوري او دا پداسې وخت او موسم کې چې په مکه کې حتی خرما هم نه موندل کيده انګور خو لا پريږده.

او زيد بن الدثنه (رضي الله عنه) صفوان بن اميه واخيست او د خپل پلار په بدل کې يې په شهادت ورساوه.

همدا راز قريشو څه کسان واستول تر څو د عاصم (رضي الله عنه) د بدن کومه داسې ټوټه راوړي چې دوی يې ورباندې وپيژني چې همدا هغه عاصم دی کوم چې د بدر په ورځ يې د مشرکانو يو لوی او مهم مشر په هلاکت رسولی و. خو الله تعالى د هغه په جسد يو سيل غومبسې مقرري کړې او مشرکين يې پرې نه ښودل جسد ته يې لاس وروړي. حضرت عاصم (رضي الله عنه) له الله تعالى سره دا عهد کړی و چې نه به کوم مشرک هغه ته لاس وروړي او نه به دی پخپله مشرک ته لاس ورنژدې کوي. او کله چې دا خبر عمر (رضي الله عنه) ته ورسيده نو ويل به يې: الله تعالى خپل مؤمن بنده پس له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګه همداسې ساتي لکه څنګه يې چې په ژوندون ساتنه کوي.[١]

۴- د بئر معونة غميزه

په همدې مياشت کې د الرجيع له غميزې نه وروسته يوه بله لويه او ډيره دردناکه غميزه وشوه چې د بئرمعونه په غميزې سره شهرت لري.

ددې پيښې لنډه کيسه څه داسې ده: ابو براء عامر بن مالک چې په نيزه باز سره مشهور ؤ په مدينه منوره کې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته راغی. رسول الله (ص اسلام ته راوباله، خو نوموړی نه په اسلام مشرف شو او نه يې بالکل رد کړ، عرض يې وکړ يا رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم)! که څو تنه اصحاب (رضي الله عنهم) د اهل نجد د دعوت لپاره واستوې کيدای شي هغوی دعوت ومني او ستا دين قبول کړي. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**إني أخاف عليهم أهل نجد**).زه پخپلو اصحابو (رضي الله عنهم) ويريږم هسې نه د نجد خلک څه زيان ور ورسوي. ابو براء وويل: زه يې ملاتړ کوم، زه پناه ورکوم، نو رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ابن اسحاق په روايت (۴۰) او د بخاري په روايت (۷۰) کسان د بني ساعده قبيلې د منذر بن عمرو په مشرۍ چې په المعتق ليموت (مرګ ته آزاد کړی شوي) باندې يې شهرت درلود واستول.

نوموړي اصحاب (رضي الله عنهم) له غوره، مخورو او له ټولو نه په قرآنکريم پوهو کسانو څخه وو. دوی (رضي الله عنهم) چې ورسره روان شول، نو د ورځې به يې خس او لرګي راټولول خرڅول به يې او اصحاب صفه ته به يې غله ورباندې اخيسته، قرآنکريم به يې تلاوت او تدريس کاوه او د شپې به يې د الله تعالی عبادت کاوه. پدې ترتيب سره د بئر معونه منطقې ته ورسيدل، معونه د يوه کوهي نوم ؤ چې د بني عامر او حره بني سليم (د بني سليم د ډاګ) تر مينځ پرتې ځمکه کې واقع ؤ. دوی همدلته واړول بيا يې دام سليم ورور حرام بن ملحان ته د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ليک ورکړ چې د خدای دښمن عامر بن الطفيل ته يې ورسوي. هغه چې کله خط ورور،کافر عامر خط ته هيڅ ونه کتل ويې نه لوست او يوه کس ته يې اشاره

---

[1]. ابن هشام ۲/ ۱۶۹ – ۱۷۹ زاد المعاد ۲/ ۱۰۹ صحيح البخاري ۲/ ۵۶۸- ۵۷۰، ۵۸۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه هغه د شا له خوا د نيزې وار پرې وکړ نيزه ترې ووته، وينې ورنه روانې شوې حرام چيغه کړه الله اکبر، د کعبې په رب قسم چې بريالی شوم.
ورپسې سمدلاسه د الله تعالی دښمن (عامر) په نورو اصحابو (رضي الله عنهم) باندې د حملې پخاطر خپله قبيله راوپاروله، خو هغوی د ابو براء د پناه ورکولو د احترام پخاطر د عامر خبره ونه منله. د خدای دښمن بني سليم ته ورغی او د پاتې اصحابو (رضي الله عنهم) په خلاف يې د حملې غوښتنه ورنه وکړه. د بني سليم دريو کورنيو عصيه، رعل او ذکوان دا غوښتنه ومنله راغلل او د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) اصحاب (رضي الله عنهم) يې محاصره کړل. جګړه ونښته اصحاب (رضي الله عنهم) تر هغې پورې وجنګيدل تر څو ټول په شهادت ورسيدل يوازې کعب بن زيد بن النجار ژوندی پاتې ؤ چې زخمي د شهيدانو په مينځ کې پروت ؤ او بيا د خندق په غزا کې په شهادت ورسيد.
هلته عمرو بن اميه الضمري او منذر بن عقبه بن عامر اوښان پوول ويې ليدل چې د پيښې په ځای مرغان ګرزي، راغلل او ويې ليدل چې جګړه روانه ده. منذر (رضي الله عنه) په جګړه ورګډ شو او له خپلو ملګرو (رضي الله عنهم) سره يو ځای په شهادت ورسيد، خو عمرو بن اميه الضمری (رضي الله عنه) د مشرکينو په لاس اسير شو خو کله يې چې ورته وويل زه له مضر قبيلې نه يم، نو عامر يې د تندي څه ويښتان پرې کړل او د خپلې مور له طرفه يې چې د يوه غلام آزادول ورباندې نذر ؤ، آزاد کړ. بيا عمرو بن اميه الضمري (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغی او دا درد ونکی يعنې د اويا غوره کسانو د شهادت خبر يې ورته واوراوه. دغې غميزې د احد غم را تازه کاوه، خو په دومره فرق سره چې په احد کې مخامخ جګړه وه مسلمانان د جګړې په ډګر کې شهيدان شوي وو او دلته په غدر او خيانت سره په شهادت رسيدلي وو.
کله چې عمرو بن اميه الضمري (رضي الله عنه) مدينې ته روان ؤ او د قناه وادي په سر کې قرقره نومي ځای ته ورسيد تر يوې ونې لاندې يې دمه وکړه. دلته د بني کلاب قبيلې دوه کسان هم راغلل او تر همدې ونې لاندې ويده شول. عمرو (رضي الله عنه) په دې نيت چې د خپلو ملګرو انتقام واخلي دواړه په خوب ويده ووژل، خو حقيقت دا ؤ چې لدې دواړو سره د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پيمان او عهد موجود ؤ چې عمرو (رضي الله عنه) نه ؤ پرې خبر. کله چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورسيد کيسه يې ورته وکړه، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**لقد قتلت قتيلين لأدِيَنَّهما**).تا دوه داسې کسان وژلي

چې زه به يې حتماً ديت ورکوم، او شروع يې وکړه د دوی دواړو ديت يې له مسلمانانو او د دوی له حليفانو يهودانو نه راټولاوه. [1] او همدا پېښه بيا د بني نضير د غزا سبب شوه.

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پدې غمجنه پېښه او د رجيع په غميزه ډير زيات غمجن شو، دواړه په څو ورځو کې پيښې شوې[2].

په رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) غم او درد دومره غالب شو چې په خائنو او غدارو خلکو پسې يې ښيرې شروع کړې[3].

بخاري روايت کوي چې انس (رضي الله عنه) وايي: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په هغو کسانو پسې چې دده اصحاب (رضي الله عنهم) يې په بئر معونه کې په شهادت رسولي وو، پوره ديرش ورځې ښيرې کولې، د سهار په لمانځه کې به يې ورته بد دعايي کوله. رعل، ذکوان ، عصيه او لحيان ته به يې ښيرې کولې فرمايل به يې:

(عُصَيَة عَصَتْ الله ورسوله)، فأنزل الله تعالى على نبيه قرآناً قرأناه حتى نسخ بعد: (بلغوا عنا قومنا أنا لقينا ربنا فرضي عنا ورضينا عنه) فترك رسول الله صلى الله عليه وسلم قُنُوتَه .

[عصيه د الله او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له امر نه عصيان او سرکشي وکړه، تر څو الله تعالی پدې هکله په رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) داسې آيتونه رانازل کړل چې مونږ لوستل او وروسته منسوخ شول او دا آيتونه داسې وو: "زمونږ له خوا زمونږ قوم ته خبر ورکړئ چې مونږ له خپل رب سره ملاقي شوو هغه له مونږ نه او مونږ له ده نه راضي يوو". لدې نه وروسته رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دا قنوت پريښود]. [4]

(1). ابن هشام ۲/ ۱۸۳- ۱۸۸ زاد المعاد ۲/ ۱۰۹- ۱۱۹، صحيح البخاري ۲/ ۵۶۴ - ۵۸۶

(2). واقدی وايي چې د دوادو پيښنو خبر رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته په يوه شپه کې ورسيد.

۳. ابن سعد له انس نه روايت کړی وايي: رسول (ص) مې نه دی ليدلی چې د بئر معونة اصحابو له غم نه په بل چا زيات غمجن شوی وي، مختصر سيرة الرسول للشيخ عبد الله النجدي ص ۲٦۰ وګوره.

(٤). بخاري ۲/ ۵۸۶ - ۵۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵- د بني نضير غزا

مخکې مو وویل چې د یهودانو په زړونو کې له اسلام او مسلمانانو سره د دښمنۍ اور لمبې وهلې، خو څرنګه چې هغوی د میدان میړونه نه وو، نو تل یې له غدر، چل، فریب او دسیسو نه کار اخیست. کینې او دښمنۍ یې زړونه سیځل، ډول ډول فتنې او توطیې یې په کار اچولې. او د مخامخ جګړې په ځای یې مسلمانانو ته د چل او فریب له لارې تکلیفونه رسول. او سره لدې چې له مسلمانانو سره یې پیمان او عهد هم درلود خو بیا یې هم د دوی په لار کې راز راز مشکلات راولاړول. لکن د بني قینقاع له غزا او د کعب بن اشرف له ترور نه وروسته غلي شول، وویریدل، او څه نا څه آرام شول.

د احد له غزا نه وروسته یو ځل بیا زړور شول، وخوځیدل، دښمنۍ او کینې یې راپورته شوې. د مسلمانانو په خلاف یې له منافقانو او د مکې له مشرکانو سره پټې اړیکې جوړې کړې او د اسلام په ضد یې خپله دښمني یو ځل بیا را څرګنده کړه.[1]

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دوی دا کړه لیدل، خو بیا یې هم له صبر او زغم نه کار اخیست. مګر د رجیع او بئر معونه له پیښو نه وروسته یهودان نور هم سپین سترګي شول او ان د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د قتل توطئه یې جوړه کړه. د دې تفصیل داسې دی: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له څو تنو اصحابو (رضي الله عنهم) سره د بني نضیر مېنې ته ورغی تر څو هغوی د کلاب قبیلې د هغو دوو کسانو په دیت کې له معاهدې سره سم مرسته وکړي کوم چې عمرو بن امیه الضمري وژلي وو. یهودانو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته وویل: سیي ده یا ابا القاسم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! دلته تشریف کیږده تر څو ستا غوښتنه پوره کړو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د یوه دیوال خوا ته د دوی د وعدې په انتظار ناست ؤ، ابوبکر، عمر، علي او نور اصحاب (رضي الله عنهم) هم ورسره موجود وو.

یهودان سره ګوښه شول، شیطان تیر ایستل او د هغې بدبختۍ خوا ته یې وبلل چې ورته لیکل شوې وه د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د قتل توطئه یې جوړه کړه، یو بل ته یې وویل څوک به دا د ژرندې پل اوچت کړي چې د رسول الله

[1]. ابو داود باب خبر النضير ۳/ ۱۱۶ – ۱۱۷. عون المعبود شرح سنن ابي داود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په سر یې ور واچوي او له مینځه یې یوسي؟ خدای وهلي او بدبخت عمرو بن جحاش وویل دا کار زه کوم. پدې وخت کې سلام بن مشکم ورته وویل: ګورئ دا کار مه کوئ قسم په خدای چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ددې توطئې خبر ورکول کیږي، او دا خو د هغه تړون مخالفت هم دی کوم چې مونږ ورسره امضاء کړیدی. خو نورو یهودانو دې خبرې ته غوږ ونه نیو او د خپلې توطئې عملي کول یې پیل کړل.

په همدې شیبو کې رب العالمین جبریل امین (علیه السلام) ته امر وکړ چې ورشه او محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د یهودانو له توطئی نه خبر کړه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فوراً له خپل ځایه پاڅید او د مدینې په لور روان شو. اصحاب (رضي الله عنهم) وروسته ورغلل او عرض یې وکړ، تا تشریف راوړ مونږ پوه نه شوو! دوی (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د یهودانو له توطئی نه خبر کړل.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مدینې ته له رسیدو سره سم محمد بن مسلمه (رضي الله عنه) ته امر وکړ چې بني نضیر ته ورشه او ورته ووایه:(**اخرجوا من المدينة ولا تساكنوني بها، وقد أجلتكم عشراً، فمن وجدت بعد ذلك بها ضربت عنقه**). له مدینې نه ووزئ، نور دلته د اوسیدو حق نلرئ، لس ورځې مهلت درکوم، لدې نه اخوا که هر څوک په ګوتو راغلل سر یې قلموم. یهودان مجبور شول د وتو تیاري یې پیل کړه خو د منافقانو مشر عبدالله بن ابي خبر ورکړ چې مه وزئ، همدلته پاتې شئ مقاومت وکړئ، زه دوه زره کسان درلیږم چې له تاسې سره یو ځای ستاسې په کلا ګانو کې، تر مرګه درنه دفاع وکړي. قرآنکریم دې مطلب ته اشاره کوي فرمایي:

((**لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلا نُطِيعُ فِيكُمْ أَحَداً أَبَداً وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ**)) (الحشر: ۱۱)

[که خامخا وایستل شئ تاسې (له مدینې څخه) نو خامخا وبه وځو مونږ مونږ هرو مرو له تاسې سره او نه به منو مونږ (په ضرر د تاسې کې) د هیچا هیڅکله او که چیرې جنګ شروع کړ شي له تاسې سره نو خامخا مدد به وکړو مونږ هرو مرو له تاسې سره.]

منافق دا هم ورته وویل: لدې نه علاوه ستاسې حلیفان غطفان اوقریظه به هم ستاسې مرسته کوي. په همدې سره یهودانو زړه پیدا کړ، د مقاومت او مقابلې نیت یې وکړ. مشر یې حیي بن اخطب د منافقانو د مشر خبره ومنله او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې داسې ځواب ولیږه: مونږ له خپل وطنه نه وځو څه چې کوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس دي آزاد!
ښکاره خبره ده چې دا حالت د مسلمانانو لپاره زيات خطرناک و، پداسې حساسو شيبو کې له دښمن سره مقابله آسانه نه وه. هلته ټول مشرکين عرب د دوی په خلاف را پاڅيدلي وو د دوی له هيئتونو او پلاويو سره يې لوی ظلم او غدر کړی و، برسيره پر دې د بنو نضير يهودان خپله هم د زور او ځواک خاوندان وو تسليميدل يې ممکن نه بريښيدل، نو له هغوی سره جګړه ډير خطرناکه او له بدو عواقبو نه خالي نه وه. خو د رجيع او بئر معونه غميزې مسلمانان ډير حساس کړي وو د غدارانو په خلاف يې په زړونو کې د انتقام او غچ لمبی بلې وې، نو ځکه يې فيصله وکړه چې له دې غدارانو سره به چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د قتل توطئه يې جوړه کړې وه، مقابله او جګړه کوي نـتـيـجـې يې که هر څه وي.
کله چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته د يهودانو د مشر حيي بن اخطب ځواب ورسيد، الله اکبر يې وويل اصحابو (رضي الله عنهم) هم د تکبير ناره وکړه او د مقابلې لپاره راپورته شول. عبد الله بن ام مکتوم يې په مدينه کې خپل قائم مقام وټاکه او خپله د بنو نضير په لور روان شو. علي (رضي الله عنه) بيرغ وړه او پدې ترتيب سره يې يهودان پخپلو کورونو کې محاصره کړل، هغوی خپلو کلا ګانو ته ننوتل او له هغه ځای نه يې مسلمانان په تيرو او غشو ويشتل. د خرما ونې او نور باغونه هم د دوی په ګټه وو او جنګي استفاده يې ورنه کوله، نو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ونو او باغونو د پرې کولو او سيځلو امر صادر کړ، حسان (رضي الله عنه) دا مطلب داسې بيانوي:

و هان علی سراة بني لوْئ حريق بالبويرة مستطير

د بني لويي د سردارانو لپاره دا آسانه خبره وه چې په بويره کې د اور لمبې ګډې شي.
بويره د بنو نضير د خرما د باغونو نوم و، الله تعالی پدې هکله فرمايي:
((مَا قَطَعْتُمْ مِنْ لِينَةٍ أَوْ تَرَكْتُمُوهَا قَائِمَةً عَلَى أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ اللَّه)) (الحشر: ٥)
[هغه چې پرې کوئ تاسې له تنو د ونو د (کم اصلو) خرماوو څخه يا يې پريږدئ هغه ولاړې په بيخونو خپلو باندې نو دغه (ټول) په اذن (حکم) د الله سره دی.]
په هر حال کله چې بنو نضير محاصره شول نو بنو قريظه يې مرستې ته رانغلل، عبدالله بن ابي او بنو غطفان هم نامردي ورسره وکړه د هيچا خير ور ونه رسيد، هيڅوک يې دفاع ته راپورته نه شول. او همدا وجه ده چې الله تعالی د دوی دا کيسه لدې حالت سره تشبيه کړيده او فرمايي: ((كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلإِنسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بَرِيءٌ مِنْكَ)). (الحشر: ١٦)

[(مثال د منافقانو په مخالفت د وعدې کې) لکه مثل (کیسه) د شیطان داسې ده کله چې وايي انسان ته چې کافر شه نو کله چې (انسان) کافر شي وايي (شيطان) زه بیزار جلا (جدا) يم له تا څخه.]

محاصره يوازې شپږ شپې او په بل روايت (۱۵) ورځې اوږده شوه، الله تعالی د يهودانو په زړونو کې ویره واچوله، حوصلې يې تنګې او ارادې يې ماتې شوې د سلامې کیدو او وسلې کيښودو فيصله يې وکړه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته يې احوال ولیږه: مونږ له مدينې څخه وځو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دوی دا غوښتنه ومنله او موافقه يې وکړه چې دوی کولې شي له خپلو اولادونو سره له مدينې نه په امن ووزي او کولی شي له وسلې پرته نور دومره سامان او کالي چې په اوښانو يې وړئ شي له ځان سره يوسي.

يهودان تسليم شول وسلې يې کيښودې او پدې شرايطو سره له مدينې نه وتل او خپل کورونه يې پخپله ړنګول. ورونه، کړکۍ حتی څنګ درۍ ، دستک او تيرونه يې هم له ځان سره وړل، ماشومان او ښځې ټول يې له ځان سره بوتلل د شپږ سوه اوښانو يوه قافله ورنه جوړه شوه او له مدينې نه په کډه شول.ځنې مشران يې لکه حيي بن اخطب او سلام بن ابي الحقيق خيبر ته لاړل، ځنې نور شام ته کډه شول يوازې دوو کسانو ورنه ايمان راوړ او هغه يامين بن عمرو او ابو سعد بن وهب وُ چې په اسلام سره يې خپل مالونه هم وساتل. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د بني نضير وسله را ټوله کړه، مځکی، کورونه او جايدادونه يې قبضه کړل، په وسله کې پنځوس زغرې، پنځوس اوسپنيزې خولۍ او درې سوه ځلويښت تورې شاملې وې.

د بنو نضير ځمکې، مالونه او باغونه ټول خاص د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حق وُ او صلاحيت يې درلود چې هر ډول تصرف پکې وکړي ځانته يې پريږدي او يا يې په نورو ويشي.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لدې مالونو نه خمس (پنځه حصه) بيله نکړه ځکه دا غنيمت نه وُ بلکه فې وُ ځکه مسلمانانو د تورې په زور نه وُ نيولی بلکه بيله جګړې د دوی لاس ته ورغلی وُ، نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا مالونه او ځمکې په لومړنيو مهاجرينو وويشل او د انصارو له ډلې نه يې يوازې ابو دجانه او سهل بن حنيف ته چې فقيران وو برخه پکې ورکړه. او يوه ټوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکه يې د ځان لپاره وساتله چې د خپل مبارک کور کلنی خرڅ به يې ترې پوره کاوه او که نور څه به ورنه پاتې شول هغه به يې د جهاد په لار کې مصرفول وسله او يا آسونه به يې ورباندې تيارول.

د بنو نضير غزا د څلورم هجري کال د ربيع الاول په مياشت (۶۲۵ م اګست) کې واقع شويده. الله تعالی د حشر مبارک سورت ټول د همدې غزا په هکله را نازل کړيدی او په همدې سورت سره يې د يهودانو شړل، بيان کړي. له منافقانو نه يې پردې اوچتې کړی، هغوی يې افشا کړي، د في احکام يې ښوولي، د انصارو او مهاجرينو ستاينه يې کړی. او د جنګي اهدافو پخاطر يې د ونو او باغونو پرې کول او سيځل جائز بللي او مسلمانانو ته يې د تقوی او آخرت ته د تيارۍ امر کړی، او په پای کې يې خپله ثنا بيان کړی، حمد او صفت يې ويلی او خپل مبارک نومونه او صفات يې ياد کړيدي. ابن عباس (رضي الله عنهما) به د حشر سورت ته د بنو نضير سورت هم وايه.[1]

۶- د نجد غزا

د بنو نضير په غزا کې له قربانۍ او سخت کړاو نه پرته د مسلمانانو په دې لوی بري سره په مدينه کې د اسلام حکم نور هم مضبوط شو. واکمني يې نوره هم کلکه شوه. منافقان وويريدل، ذليل شول د ښکاره دښمنۍ توان ورنه لاړ. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته ددې فرصت په لاس ورغی چې د هغو اعرابو (بدويانو) د تصفيې لپاره اقدام وکړي کوم چې له احد نه وروسته يې مسلمانانو ته تکليفونه رسول، د اسلام داعيان يې په ډيره نامردۍ او ظالمانه طريقې سره په شهادت رسولي وو او داسې زړه ور شوي وو چې ان پر مدينه باندې يې د حملې سوچونه کول[2].

مخکې لدينه چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ددې غدارانو او عهد ماتونکو د تاديب او غوږ تاوولو لپاره کوم عملي اقدام وکړي د مدينې استخباراتو خبر ورکړ چې د بنو غطفان قبيلې دوې کورنۍ بني محارب او بنو ثعلبه د جګړې لپاره تياري نيسي. نو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) فيصله وکړه چې د نجد بدويانو او اعرابو ته د عبرت درس ورکړي، روان شو او د نجد په صحراګانو کې تر ليرې . ليرې . پورې لاړ تر څو ددې سخت زړو، عهد ماتوونکو بدويانو په مينځ کې ويره واچوي او داسې يې وډار کړي چې بيا د تير په شان د عهد ماتولو، غدر او خيانت

(1). ابن هشام ۲/ ۱۹۰- ۱۹۲. زاد المعاد ۲/ ۷۱ – ۱۱۰. صحيح البخاري ۲. **۵۷۴. ۵۷۵**.

۲ . دا د محمد الغزالي خبرې دي فقه السيرة ص ۲۱٤.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرات شانته هم ونکړي.
د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ددې ناڅاپي حملې د خبر په اوریدو سره هغه اعراب چې د قتل او غارت، غلا او لوټمار لپاره یې تیارۍ نیولې ټول وتښتیدل او د غرو په څوکو کې پټ شول. پدې ترتیب سره رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا غداران او لوټماران وویرول او خپله بیرته په امن او سلامتۍ سره مدینې ته راستون شو.
اهل السیر (سیرت لیکونکو) په دې سلسله کې د ذات الرقاع په نامه یوه غزا یاد کړیده چې د څلورم هجري کال د ربیع الثاني او یا جمادي الاولی په میاشت کې په نجد کې شویده. پدې کې هیڅ شک نشته چې په دې وخت کې دې دا غزا شوې وي، ځکه د مدینې د شرائطو تقاضا هم دا وه چې باید په دی وخت کې اعرابو ته درس ورکړی شوی وای ځکه د ابو سفیان سره د وعدې په اساس د بدر د راتلونکې غزا وخت رارسیدونکی ؤ.
او مخکې لدینه چې د اعرابو (بدویانو) غوړونه تاو شي زور یې مات شي او وویرول شي د مشرکانو مقابلې ته وتل او مدینه همداسې خوشې پرینښودل د کامیابې جنګي استراتیژۍ خلاف وه او لازمه وه چې لومړی باید ددې لوټمارانو لاس ورلنډ شي او بیا د ابو سفیان د لښکر مقابلې ته ووزي. خو د دوی (سیرت لیکونکو) دا خبره سمې نده چې د څلورم هجري کال په ربیع الثاني او یا جمادي الاولی کې پیښه شوې غزا د ذات الرقاع غزا ده، ځکه د ذات الرقاع په غزا کې ابو هریره او ابو موسی اشعري (رضي الله عنهما) هم برخه درلودله او ابو هریره (رضي الله عنه) خو د خیبر غزا نه څو ورځې مخکې ایمان راوړی همدا راز ابو موسی اشعري (رضي الله عنه) په یمن کې په اسلام مشرف شو، بیا په کښتۍ کې سپور شو چې کښتۍ یې د حبشې په ساحل کې ودریده او بیا له حبشې نه هغه وخت راغی کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په خیبر کې تشریف درلود. نو پدې اساس د ذات الرقاع غزا له خیبر نه وروسته پیښه شویده.
او پدې هکله بل دلیل دا دی چې د ذات الرقاع غزا په وخت رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د خوف (ویرې) لمونځ ادا کړیدی او د خوف لمونځ د لومړي ځل لپاره د عسفان د غزا په وخت روا شویدی او دا ثابته ده چې د عسفان غزا له خندق غزا نه وروسته وه او د خندق غزا خود پنځم هجري کال په وروستیو کې پیښه شویده، نو پدې اساس د ذات الرقاع غزا په څلورم هجري کال کې نه ده واقع شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

٧- د بدر دوهمه غزا

وروسته لدې چې مسلمانانو د بدويانو (کوچيانو) لوټمارانو غرور مات کړ، غوړونه يې ورتاو کړل او د دوی له شرنه يې ځانونه ډاډه کړل، نو له خپل لوی دښمن (قريشو) سره يې د مقابلې تيارې شروع کړه ځکه کال مخ په پوره کيدو ؤ او د احد په ميدان کې له مشرکينو سره د شوې وعدې ورځې رارسيدونکې وې. او دا د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او اصحابو (رضي الله عنهم) حق ؤ چې د ابو سفيان د لښکر مخې ته ورووزي او د داسې يوې جګړې ميدان ته ودانګي چې ګټه به يې د هغه چا وي چې د بقاء وړ او له مقابل لوري نه د اهليت او هدايت له پلوه وړاندې وي.

په همدې اساس د څلورم هجري کال د شعبان چې د (٦٢٦م) کال له جنوري سره سمون خوري، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له (١٥٠٠) کسانو سره چې لس آسان هم ورسره وو د جنګ په لور روان شو. (علم) بيرغ يې علي (رضي الله عنه) ته ورکړ، عبدالله بن رواحه يې په مدينه کې خپل قائم مقام وټاکه، او مخکې لاړ تر څو بدر ته ورسيد هملته يې واړول او د مشرکانو د راتګ انتظار يې يوست. ابو سفيان زړه نا زړه له دوو زرو کسانو او پنځوسو آسونو سره له مکې نه را روان شو او له مکې نه يو براو ليرې ، مرالظهران وادي ته ورسيد او له مجنه چينې سره يې واړول.

ابو سفيان ان په مکه کې سوچونو اخيستی ؤ له مسلمانانو سره د مقابلې انجام ته انديښمن ؤ، زړه يې درزيده، ويرې اخيستی ؤ، خو مر الظهران ته له رسيدو وروسته نور هم وډار شو، اراده يې کمزورې شوه، زړه يې ولويد ، د په شا تګ بهانې يې جوړې کړې خپلو ملګرو ته يې وويل: اې قريشو! جنګ هغه وخت ښه دی چې آبادي او پريمانې وي مالونه مو هم ماړه وي او تاسو ته هم شيدې در رسيږي، دا کال خو وچ کال دی هيڅ هم نشته، نو زه خو بيرته ګرځم راځئ تاسې هم په شا تاو شئ.

داسې ښکاري لکه چې د نور لښکر په زړونو کې هم ويره موجوده وه ځکه ددې رايې په اوريدو سره ټول وګرځيدل هيچا هم مخالفت ونکړ او چا هم له مسلمانانو سره د مقابلې په خبره تاکيد ونکړ.

مسلمانان اته ورځې د بدر په ميدان کې وو د دښمن د راتګ انتظار يې يوست، خپل تجارتي مالونه يې په ښه ګټه يو په دوه خرڅ کړل او بيا مدينې ته پداسې حال کې روان شول چې يو ځل يې بيا برلاسي په برخه شوې، حالات يې تر کنترول لاندې راوستي او هيبت يې د خلکو په زړونو کې بيا ځای نيولی او په اوضاع مسلط شوي دي. دا غزا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدر موعد، دوهم بدر، بدر الاخره، او بدر الصغری په نومونو شهرت لري.[1]

۸- د دومة الجندل غزا

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له بدر نه تشریف راوړ هرې خوا ته امن او آرامي وه، د اسلامي دولت په ټولو برخو کې پوره ډاډ او اطمینان حاکم ؤ. همدا وه چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) توجه د عربو د لیرې لیرې پولو خواته واوښته، اراده یې وکړه هلته هم باید د مسلمانانو غلبه وي، تر څو دوستان او دښمنان ټول د دوی په وجود اعتراف وکړي. له بدر صغری نه وروسته شپږ میاشتې په مدینه کې پاتې شو، پدې وخت کې خبر راغی چې د دومه الجندل شا و خوا ته پرتې قبیلې لارې شو کوي او خلک لوټي، زیات شمیر کسان یې راټول کړي او پر مدینه د حملې تیاري نیسي. نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په مدینه کې سباع بن عرفطه الغفاري خپل قائم مقام وټاکه او پخپله له زرو کسانو سره، د پنځم هجري کال د ربیع الاول په ۲۵ د دومه الجندل په لور وخوځید د بني عذره قبیلې مذکور نامی یو کس یې لاروي ونیو او روان شو.

پدې غزا کې به رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د شپې مزل کاوه او د ورځې به یې پدې خاطر دمه کوله چې دښمن اغفال او ناڅاپي حمله ورباندې وکړي. کله چې ورنژدې شو نو معلومه شوه چې د لارې شوکونکي لاړي ځایه تللي، نو د هغوی په رمو او شپنو یې حمله وکړه، ځنې یې ورنه ونیول او نور وتښتیدل. د دومه الجندل اوسیدونکي ټول یوې خوا بلې خوا ته وتښتیدل او کله چې مسلمانان ورغلل نو هیڅوک هم په ګوته ورنه غلل. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) څو ورځې دلته پاتې شو جنګي ګروپونه یې یوې خوا بلې خوا ته واستول خو بیا هم څوک په لاس ورنه غلل، بالاخره بیرته مدینې ته ستون شو. په دې غزا کې یې له عیینه بن حصن سره سوله او مصالحه هم وکړه. دومه الجندل د – دال په پیښې – د شام په پولو کې یوه سیمه ده چې له دمشق نه د پنځو شپو مزل او له مدینې نه د ۱۵ شپو په اندازه لیرې پرته ده.

پدې چټکو او ناڅاپي حملو او دې حکیمانه او مدبرانه پلان او سیاست سره رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وتوانید هرې خوا ته امن او آرامي خوره کړي،

---

[1]. ابن هشام ۲/ ۲۰۹ – ۲۱۰ زاد المعاد ۲/ ۱۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات په قابو کې وساتي. او د زمانې مخه د مسلمانانو په ګټه بدله کړي، داخلي او خارجي مشکلات چې له هرې خوا ورنه را تاو وو يو په بل پسې له مينځه يوسي، د منافقانو کړې خولې ورسمې کړي، غږ يې غلی کړي. همدا راز يې د يهودانو يوې کورنۍ (بنو نضير) نه د هغوی د کړو سزا ورکړه له مدينې نه يې وشړله او نورې يې داسې پاتې شوې چې د تړون او عهد پابندې وې د ګاونډيتوب حقوق يې مراعاتول. همدا راز بدويان، کوچيان او اعراب هم ډير وډار شول ارادې يې کمزورې شوې، غرور يې مات شو، قريشو په مسلمانانو د حملې فکرونه له زړه نه وايستل، او مسلمانانو ته دا فرصت په لاس ورغی چې خلک د الله تعالی دين ته راوبولي او د اسلام رڼا تورو زړونو ته ورسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د احزاب غزا

له یو کال نه اوږدو جګړو او نظامي عملیاتو نه وروسته امن او آرامي شوه، په عربي جزیره کې امنیت قائم شو، خو یهودان چې د غدر، خیانت، توطئو او سازشونو په نتیجه کې ډیر رسوا، سپک او ذلیل شوي وو لا اوس هم له مستۍنه نه وو لویدلي عقل یې سرته نه ؤ راغلی له غدر او خیانت څخه نه وو اوښتي. خیبر ته له شړلو وروسته د مسلمانانو او مشرکانو تر مینځ د روانې جګړې نتیجې ته منتظر وو، خو کله چې حالات د مسلمانانو په ګټه وڅرخیدل او د وخت په تیریدو سره د اسلامي حکومت دائره نوره هم پراخه شوه په منطقه کې د اسلام حاکمیت لاپسې ټینګ شو، نو د یهودانو په زړونو اور بل شو او د مسلمانانو په خلاف یې نوې توطئې جوړې کړې او د داسې یوه سازش پلان یې جوړ کړ چې د مسلمانانو وجود بالکل له مینځه یوسي. او لدې امله چې له مسلمانانو سره یې د مخامخ مقابلې توان او جرات نه درلود، نو د نفاق او توطئې لار یې خپله کړه.

د بنو نضیر قبیلې شل مشران یهودان د مکې قریشو ته ورغلل د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په خلاف یې یوې لویې حملې ته راوبلل له خپل طرف نه یې د پوره مرستې وعده ورکړه. قریشو دا خبره ومنله جګړې ته تیار شول او څرنګه چې دوی د احد له غزا نه وروسته له مسلمانانو سره د بدر په میدان کې د بلې مقابلې وعده کړې وه او بیا یې ددې وعدې مخالفت کړی ؤ، د مسلمانانو مقابلې ته نه وو راوتلي نو دغه فرصت یې د ځان په ګټه وباله او غوښتل یې پدې جګړې سره له لاسه تللی حیثیت بیرته را ژوندی کړي او خپله وعده پوره کړي.

د یهودانو همدغه هیئت بیا بنو غطفان ته ورغی هغوی یې هم د قریشو په شان د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په خلاف جګړې ته راوبلل دوی هم دا پیشنهاد ومانه، جنګ ته تیار شول. بیا همدغه یهودان نورو عربي قبیلو ته ورغلل او پدې جګړه کې د برخه اخیستو بلنه یې ورکړه چې ډیرو جنګ ته خپله آمادګي څرګنده کړه. پدې ترتیب سره یهودي مشران پدې وتوانیدل چې د کفر لښکرې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او مسلمانانو په خلاف راغونډې او د اسلام په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاف يې يوې لوې حملې ته تيارې کړې.
پدې پسې له جوړ شوي پلان سره سم د جنوب له خوا قريش، کنانه او په تهامه کې له اوسيدونکو قبيلو نه د دوی نور ملګري او حليفان چې ټول څلور زره کسان وو د ابو سفيان په مشرۍ د مدينې په لور روان شول او مر الظهران ته له رسيدو وروسته بنو سليم هم ورسره ملګري شول. او د شرق له لوري د غطفان قبيلې لکه بنو فزاره د عيينه بن حصن په مشرۍ او بنومره د حارث بن عوف په مشرۍ او بنو اشجع د مسعر بن رخيله په مشرۍ او ورسره د بنو اسد او نورې قبيلې هم د مدينې په لور وخوځيدې.
د کفر دا لښکرې له پلان سره سم په ټاکلي وخت د مدينې په لوري وخوځيدې او په څو ورځو کې د مدينې په شا و خوا کې له لس زره کسانو نه جوړ شوی لوی لښکر راغونډ شو چې دا شميره په مدينه کې د ټولو اوسيدونکو ځوانانو، بوډاګانو، ماشومانو او ښځو له شميرې نه زياته وه. که چيرې دا لښکرې د ناخبرۍ په حالت او نابيره توګه د مدينې پولو ته رسيدلی وای نو بې شکه چې د مسلمانانو لپاره به يوه نه جبران کيدونکې خساره وه او دا هم ممکنه وه چې د مسلمانانو ريښې يې له بيخه ايستلې وی او د هستۍ له ميدان نه يې نابود کړي وای، خو د مدينې قيادت ويښ او د پيښو مقابلې ته تيار او له پيښو نه با خبر قيادت ؤ حالا ت به يې کتل او د وضعې مطابق اقدام به يې کاوه.
د احزابو لښکرې لا خوځيدلی نه وې چې د مدينې استخباراتو خپل قيادت ته پدې اړه مکمل راپور ورکړ. د همدې خبر له رسيدو سره سم رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لوړه مشورتي غونډه راوغوښتله، او له مدينې نه د دفاع په مساله غور پيل شو. د قيادت او شورى د نورو غړو تر مينځ له خبرو او مناقشاتو وروسته د رايو په اتفاق سره د قدرمن صحابي حضرت سلمان الفارسي (رضي الله عنه) وړانديز ومنل شو، او په همغه فيصله وشوه. سلمان (رضي الله عنه) عرض وکړ يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! مونږ به چې کله په فارس کې محاصره کيدلو، نو شا و خوا به مو خندقونه ايستل، راځئ دلته هم له مدينې چاپيره خندق (کنده) وباسو. دا ډير عاقلانه وړانديز ؤ، عربان مخکې لدينه له دې ډول دفاعي سيستم نه خبر هم نه وو.
رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د شورى فيصله فورا د عمل په ډګر کې پـلـې کړه، هرو لسو کسانو ته يې وظيفه ورکړه چې څلويښت ګزه کنده (خندق) وباسي. اصحابو (رضي الله عنهم) په ډيره مينه او رغبت سره د خندق په کيندلو پيل وکړ. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به نه يوازې تشويقول بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

عملي توګه يې هم د دوی مرسته کوله، او پخپل مبارک لاس به يې خندق کيندلو.
بخاري (رح) له سهل بن سعد (رضي الله عنه) نه روايت کوي چې وايي: مونږ د خندق کيندلو په وخت کې له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره وو، مونږ کار کولو او خاورې به مو په خپلو اوږو سره وړلې، په همدې وخت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) فرمايل:

اللهم لا عيش الا عيش الاخرة فاغفر للمهاجرين و الانصار [1]

[اې خدايه! ژوند خو يوازې د آخرت ژوند دی، نو مهاجرينو او انصارو ته مغفرت وفرمايې.]
انس (رضي الله عنه) روايت کوي: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پداسې حال کې خندق ته تشريف راوړ چې مهاجرينو او انصارو په ساړه سهار کې خندق کيندلو، هغوی مزدوران نه درلودل چې دا کار يې ورته کړی وای. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) چې د دوی ستړيا او لوږه وليدله نو ويې فرمايل:

اللهم ان العيش عيش الاخرة فاغفر للانصار و المهاجرة

[لويه خدايه! ژوند خو يوازې د آخرت ژوند دی، نو ته انصارو او مهاجرينو ته بښنه وکړه.]
اصحابو (رضي الله عنهم) د خپل محبوب رهبر په ځواب کې عرض وکړ او ويې ويل:

نحن الذين بايعوا محمدا على الجهاد ما بقينا ابدا[2]

[مونږ هغه کسان يوو چې د ژوند تر پايه مو له محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره د جهاد ژمنه او بيعت کړيدی.]
همدا راز بخاري له براء بن عازب نه په روايت سره وايي: ما رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وليد چې د خندق خاورې يې وړلې او دومره په دوړو کې پټ ؤ چې د مبارکې خېټې پوستکی يې نه ښکاريده، او په مبارک بدن يې ډير ويښتان وو. ما ورنه اوريدل چې په همدې وخت کې چې خاورې يې وړلې د عبدالله بن رواحه

(1). صحيح بخاري د خندق غزا باب ۲/ ۵۸۸
(2). صحيح بخاري ۲/ ۵۸۸

(رضي الله عنه) دغه کلمات يې زمزمه کول:

اللهم لو لا انت ما اهتدينا ولا تصدقنا و لا صلينا

فانزلن ســــــکينة علينا و ثبت الاقدام ان لاقينا

ان الاولی رغــــبوا علينا و ان ارادوا فتنة ابينا

[اې الله! که ته نه وای نو مونږ به د هدايت لاره نه وای موندلی، نه به مو خيرات ورکړی وی او نه به مو لمونځ ادا کړی وای، نو اوس پر مونږ سکينت (استقامت) رانازل کړه، او که مقابله پيښه شوه نو پښې مو ټينګې کړه (ثبات مو په برخه کړه) هغوی زمونږ په خلاف خلک راپارولي دي او که لويه فتنه يې وغوښتله نو مونږ به يې کله هم و نه منو.]

حضرت براء (رضي الله عنه) وايي چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به ددې شعر وروستي لفظونه اوږدول. او په بل روايت کې ددې شعر وروستی فرد داسې راغلی دی:

ان الاولی قد بغوا علينا و ان ارادوا فتنة ابينا[1]

[هغوی زمونږ په خلاف ظالمانه بغاوت کړی او که هغوی وغواړي مونږ په فتنه کې واچوي نو کله به يې هم ورسره قبوله نکړو.]

مسلمانانو له يوې خوا په پوره مينه او ولوله خندق کيندلو، خو له بـلې خوا داسې لوږه ورباندې ر ا غلې وه چې زړونه يې چول. انس (رضي الله عنه) وايي چې خندق ايستونکو ته به دوه لـپې ا و ربـشې راوړل شوې او په بوينو زړو غوړيو کې به ورته پـخې شوې، بيا به د خوړلو لپاره ور وړاندې شوې، هغوی به دومره لوږې اخيستي وو چې همدا بد بوی لرونکي خواړه به يې چې له ستوني تيريدل يې هم ګران وو، خوړل.[2]

ابو طلحه (رضي الله عنه) وايي: مونږ له خـپلې لوږې نه رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته شکايت وکړ، او ور ومو ښودل چې مونږ هر يوه پخپله خيټه يوه يوه تيږه تړلې ده، نو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) راوښودله چې پخپله مبارکه خيټه پورې يې دوې تيږې تړلې دي.[3]

په همدې وخت يعني د خندق کيندلو په جريان کې د نبوت ډيرې نښـانې ليدل شوې. جابر بن عبدالله (رضي الله عنه) وليدل چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم و

---

(۱). صحيح البخاري ۲/ ۵۸۹

(۲). بخاري ۲/ ۵۸۸

(۳). ترمذي – مشکاه المصابيح ۲/ ۴۴۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلم) ډیر وږی شویدی، نو یوه بیزه (وزه) یې حلاله کړه او میرمنې یې یوه صاع یا پیمانه (دوه نیم کیلو) اوربشې اوړه کړې، بیا یې په پټه سره رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته وویل چې له یو څو محدودو اصحابو (رضي الله عنهم) سره دده کورته تشریف وروړي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ددې خبرو په اوریدو سره پاڅید او د خندق ټول کار کوونکي یې چې زر کسه وو له ځان سره ملګري کړل، ټول لاړل او د جابر (رضي الله عنه) ډوډۍ یې وخوړه، ټول ماړه شول، د غوښې دیګ همداسې ډک پاتې ؤ، اوړه همداسې پخپل حالت وو هیڅ شی هم نه وو کم شوي.[1]

د نعمان بن بشیر (رضي الله عنه) خور خندق ته راغله او یوه لپه خرما ورسره وه، غوښتل یې خپل پلار، او ماما ته یې ورکړي. کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورسیده، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل خرما دلته راوړه! خرما یې ورنه واخیستله او په چادر یې واچوله، بیا یې د خندق کار کوونکي راوبلل، ټول راغلل او دا خرماوې یې خوړلې، خرماوې همداسې زیاتیدلې، ټول ماړه شول، خو خرماوې دومره زیاتې پاتې وې چې د څادر له څنډو نه وتلې.[2]

په همدې ورځو کې له دې دوو پیښو نه یوه بله لویه پیښه هم واقع شویده. بخاري له جابر (رضي الله عنه) نه روایت کوي وایي: مونږ په خندق کیندلو بوخت وو چې یوه سخته کلکه پرښه مخې ته راغله، اصحاب (رضي الله عنهم) د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورغلل او ورته ویې ویل: په خندق کې سخته کلکه پرښه را پیدا شویده! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: پریږدئ زه پخپله ورکوزیږم، بیا پداسې حال کې پاڅید چې په خېټه یې تیږه تړلې وه، او دا داسې وخت ؤ چې مونږ درې ورځې په څه شي څک هم نه ؤ وهلی، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) کلنګ واخیست او په پرښه یې وار وکړ، په همدې ګوزار سره هغه سخته پرښه لکه ریګ داسې دانې دانې شوه.[3]

حضرت براء (رضي الله عنه) وایي: د خندق ایستلو په دوران کې یوه داسې پرښه مخې ته راغله چې کلنګونو هیڅ اثر نه پرې کاوه، ورغلو او رسول الله (صلی الله علیه و اله و

---

[1]. صحیح البخاري ۲/ ۵۸۸ - ۵۸۹

[2]. ابن هشام ۲/ ۲۱۸

[3]. صحیح بخاري ۲/ ۵۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

صحبه و سلم) ته مو شکایت وکړ. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) راغی کلنګ یې واخیست او ویې فرمایل: بسم الله او ګوزار یې وکړ، بیایې وفرمایل: (**الله أكبر، أعطيت مفاتيح الشام، والله إني لأنظر قصورها الحمر الساعة**). الله اکبر د شام د فتحې کلیانی راکړې شوې، دا دی زه همدا اوس د هغه ځای سرې ماڼۍ وینم. بیا یې دوهم ګوزار وکړ، پربنه یې ماته کړه او ویې فرمایل: (**الله أكبر، أعطيت فارس، والله إني لأبصر قصر المدائن الأبيض الآن**). الله اکبر د فارس واک هم راکړل شو، قسم په خدای چې اوس د مدائن سپین قصر وینم. بیایې په بسم الله سره دریم ګوزار ورباندې وکړ او پربنه ټوله میده شوه، ویې فرمایل: (**الله أكبر، أعطيت مفاتيح اليمن، والله إني لأبصر أبواب صنعاء من مكاني**).الله اکبر د یمن د فتحې کلیانې راکړل شوې، قسم په خدای چې له همدې ځای نه د صنعاء دروازې ګورم.[۱]

ابن اسحاق همدې ته ورته روایت له سلمان الفارسي (رضي الله عنه) نه رانقل کړیدی.[۲]

د مدینې موقعیت څه داسې و چې له شمالي لوري پرته نورو ټولو خواوو ته یې د خرماوو باغونه، غرونه او ریګستاني پوښتې وې. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د یوه عسکري متخصص په حیث پدې ښه پوهیده چې د مشرکینو دا لوی لښکر پر مدینه باندې یوازې له شمالي لوري نه حمله کولی شي، او له همدې خوا نه ورباندې راتلی شي، په همدې اساس یې خندق د مدینې په شمالي خوا کې وکینده.

مسلمانانو خندق کیندلو ته ادامه ورکړه، ټوله ورځ به یې کار کاوه ماښام به کورونو ته ستنیدل او مخکې لدینه چې د مشرکینو لوی او بې شمیره لښکر مدینې ته را ننوځي دوی د خندق کار بشپړ کړی وُ.[۳]

د قریشو څلور زره کسیز لښکر د مدینې پولو ته راورسید، د رومه سیمې زعابه او جرف په مینځ کې یې په مجتمع الاسیال (د سیلابي اوبو د یو ځای کیدو په محل)کې واړول. د غطفان، نجد او ملګرو یې شپږ زره پوځیان هم راغلل د احد په شرقي خوا کې یې په ذنب نقمي سیمه کې خیمې ودرولې. ((**وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ إِلاَّ إِيمَاناً وَتَسْلِيماً**)) (**الاحزاب:۲۲**) [او کله چې ولیدل مؤمنانو لښکرې (د مشرکینو) نو وویل

---

[۱]، سنن النسائی ۲/ ۵۶، احمد فی مسنده لفظ د نسائی ندی، په هغه کې راغلی: وعن رجل من الصحابه.

[۲]. ابن هشام ۲/ ۲۱۹

[۳] ابن هشام ۲/ ۳۳۰ - ۳۳۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

(مؤمنانو) دا هغه دی چې وعده کړې ده له مونږ سره الله او رسول د دغه (الله د نصرت) او ربښتیا ویلي و الله او رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ددغه (الله په وعده کې) او زيات نکړ دغو (لښکرو) د مشرکینو) مؤمنانو ته مګر ایمان او تسلیم (احکامو د الله ته).]

خو د منافقانو او کمزوري ایمان د خاوندانو حالت بیا بل څه وُ، هغوی ددې لښکرو په لیدو سره ویرې واخیستل، الله تعالی د دوی حالت ته اشاره کوي فرمايي:

((وَإِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ إِلاَّ غُرُوراً)) (الاحزاب: ۲۲)

[او (یاد کړه هغه وخت) کله چې وویل: (ابن ابي، ابن قشر او نورو) منافقانو او (وویل) هغو کسانو چې په زړونو د دوی کې مرض (د نفاق) و چې نه ده وعده کړې له مونږ سره الله او رسول ددغه (الله په فتح د شام، یمن، پارس) مګر په غرور، تیر ایستلو سره.]

له مشرکینو سره د مقابلې پخاطر رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له درې زره اصحابو (رضي الله عنهم) سره له مدینې نه راغی، شا یې د سلع غره ته وګرزوله او هملته یې سنګر ونیو خندق د دوی او مشرکینو تر منځ واقع وُ شعار او شفر یې ((حم – لا ينصرون)) و.

ابن ام مکتوم یې په مدینه کې خلیفه وټاکه، ښځې او ماشومان یې د مدینې په کلاګانو او برجونو کې سره ټول کړل. کله چې مشرکینو پر مسلمانانو او مدینې باندې د یرغل تکل وکړ، ویې لیدل چې ډیر ژور او سورور خندق یې مخې ته دی، بله چاره یې ونه لیده د مسلمانانو د محاصرې په فکر کې شول. دا پداسې حال کې چې له مکې نه د روانیدو په وخت کې ورسره د محاصرې فکر او پلان نه وُ. دوی دې ډول یوه اقدام ته تیاري نه درلوده، بلکه د دوی پخپله خبره دا خندق داسې یو چل او تاکتیک وُ چې عربانو نه پیژانده او نه پرې پوهیدل، اصلاً یې د خندق فکر ذهن ته راغلی هم نه وُ.

مشرکان به په ډیره غوسه د خندق په غاړه تاویدل، او هلته به یې د کمزورۍ او ضعف د نقطو پلټنه کوله، تر څو له همغې نه په استفادې سره اخوا تیر شي. مسلمانانو حالات څارل مشرکین یې تر کــلـکـې څ ا رنې لاندې نیولي وو، هغوی به یې په غشو ویشتل تر څو له خندق نه د تیریدو جرات ونکړي، نه به یې پریښودل خندق ته ورلنډ شي، ځانونه پکې واچوي او یا یې په خاورو سره د ډکولو هڅه وکړي او ځانته لاره پکې جوړه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قریشو ځینو جنګیالیو دا نه شواى زغملی چې د محاصرې نتیجې او پایلې ته انتظار وباسي، او بې فاید د خندق په څنډو ولاړ وي، دا د دوی لپاره د زغم نه وه. همدا وه چې یوه ډله چې عمرو بن عبد ود، عکرمه بن ابي جهل، ضرار بن الخطاب او نور پکې وو راووتل، د خندق یوه تنګه نقطه یې انتخاب کړه او ورداخل شول، آسونه یې له خندق نه تیر شول د خندق او سلع غره تر مینځ پدې ساحه کې یې وځغلول. حضرت علي (رضي الله عنه) له یو شمیر مسلمانانو سره د دوی مقابلې ته را ووت او همغه ځاى یې ورته ونیو له کوم نه چې دوی راتیر شوي وو.

پدې وخت کې عمرو غږ وکړ چې څوک مقابلې ته تیار دي؟ حضرت علي (رضي الله عنه) ور وړاندې شو او داسې یوه خبره یې ورته وکړه چې عمرو له ډیرې غوسې نه له آس نه ورکوز شو، د آس پښې یې پرې کړې او پر مخ یې هم ګوزارونه ورباندې وکړل. عمرو د قریشو له ډیرو مشهورو غیرتي جنګیالیو څخه شمیرل کیده، دواړه سره مخامخ شول، یو پر بل یې د ګوزارونو هڅې کولې. بالاخره علي (رضي الله عنه) وتوانید چې خپل دښمن (عمرو) له پښو وغورځوي او په هلاکت یې ورسوي، نورو مشرکینو د تیښتې لاره ونیوله او داسې ویرې اخیستي وو چې له عکرمه نه خپله نیزه هم پاتې شوې وه او له میدان نه یې منډې وهلې.

څو ځله داسې هم شوي چې مشرکینو له خندق نه د تیریدلو سخت کوششونه کړیدي، ډیرې هڅې به یې کولی چې ځانته پکې لاره ومومي، لکن مسلمانانو په ډیره میړانه مقابله کوله په غشو به یې ویشتل او کلکه دفاع به یې کوله. د مسلمانانو د همت او شجاعت له برکته د مشرکینو ټولې هڅې ناکامې او شنډې شوې. مسلمانان په داسې کلکه او مسلسله مقابله بوخت وو چې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحابو (رضي الله عنهم) نه څو لمونځونه هم قضا شول. په بخاري او مسلم کې له جابر (رضي الله عنه) نه روایت دی وایي: د خندق د غزا په ورځ عمر (رضي الله عنه) راغی او مشرکینو ته یې بد رد ویل، بیا یې وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! نن مې په ډیر مشکل سره د لمازدیګر لمونځ د لمر پریوتو په وخت کې ادا کړ. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: قسم په الله چې ما لا تر اوسه هم لمونځ ندی ادا کړی.

جابر (رضي الله عنه) زیاتوي: بیا مونږ له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره بطحان ته کوز شوو، هلته یې اودس وکړ مونږ هم اودسونه وکړل، بیا یې د لمازدیګر لمونځ پداسې وخت کې راکړ چې لمر لویدلی ؤ، ورپسې یې د ماښام لمونځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادا کړ[۱].

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د لمانځه د قضا کیدو له امله دومره خفه شو چې د مشرکینو لپاره یې ښیرې وکړې. بخاري له علي (رضي الله عنه) نه روایت کوي وایي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د خندق په ورځ وفرمایل: (**ملأ الله علیهم بیوقم وقبورهم ناراً، کما شغلونا عن الصلاة الوسطي حتی غابت الشمس**). الله تعالی دې د مشرکینو کورونه او قبرونه له اور نه ډک کړي، هغه چې مونږ یې داسې مصروف وساتلو چې د لمازدیګر لمونځ مو دومره ناوخته شو چې له لمر پریوتو نه وروسته مو ادا کړ.[۲]

په مسند امام احمد او امام شافعي کې روایت دی چې مشرکانو داسې سختې حملې کولې او مسلمانان یې دومره مصروف ساتلي وو چې د ماسپښین، لمازدیګر، ماښام او لماسختن ټول لمونځونه ورنه قضا شول، بیا وروسته یې ټول یو ځای ادا کړل. امام نووي وایي: ددې روایتونو تر مینځ جمع داسې کیدی شي چې خندق غزا څو ورځې وه، کیدای شي یوه ورځ یو لمونځ ورنه قضا شوی وي، او په بله ورځ ټول قضا شوي وي.[۳]

لدینه دا خبره ثابتیږي چې مشرکینو څو ورځې مسلسل هڅه کوله له خندق نه تیر شي، او مسلمانان هم په مسلسله توګه په کلکه دفاع او مقابله بوخت وو. او څرنګه چې خندق د دواړو لوریو تر مینځ حایل و، نو مخامخ جګړه او خونړۍ نښته نده شوې، بلکه دواړو لوریو یو پر بل غشي ویشتل او له لیرې نه مقابله روانه وه. د غشو ویشتلو په نتیجه کې له دواړو لښکرو نه څو کسه ووژل شول، پدې جمله کې شپږ مسلمانان شهیدان شول او لس مشرکین په هلاکت ورسیدل. پداسې حال کې چې یوازې یو او یا دوه کسان په توره وژل شوي دي.

همدا راز پدې دوران کې سعد بن معاذ (رضي الله عنه) هم په غشي ولګید او د مټ لوی رګ یې پرې شو. نوموړی د قریشو د یوه تن چې حبان بن العرقه نومیده په غشي ولګید. پدې وخت کې سعد (رضي الله عنه) دعا وکړه خدایه! ته ښه عالم یې، چې زه له ټولو نه زیات له هغو کسانو سره جګړه خوښوم کوم چې ستا د رسول (صلی الله علیه

(1). صحیح بخاري ۲/ ۵۹۰
(2). همدا مصدر
(3). مختصر سیره الرسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) للشیخ عبدالله النجدي ص ۲۸۷ شرح مسلم للنووي / ۲۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

و اله و صحبه و سلم) تکذیب یې کړی او هغه یې له خپل کور نه په هجرت کولو مجبور کړی، اې الله! داسې ښکاري لکه چې زمونږ او دوی تر مینځ جګړه وروستي پړاو ته رسیدلی وي، که چیرې له قریشو سره زمونږ د جګړې څه وخت پاته وي، نو خدایه، ما ورته ژوندی پریږده، تر څو زه ستا په لاره کې جهاد ورسره وکړم، او که له دوی سره جګړه دې پای ته رسولې وي، نو بیا دا زخم وشړوه او مرګ مې له همدې ټپ نه وګرزوه،[1]. د دعا په پای کې یې وویل:اې خدایه! تر هغې پورې مې مه وژنه تر څو مې په بنو قریظه زړه نه وي یخ شوی.[2]

پداسې حال کې چې مسلمانان د جګړې په ډګر کې له دا ډول ستونزو سره لاس او ګریوان وو، د فریب او غدر لښکر لکه د زهرجنو مارانو په شان اوړیدل را اوړیدل، او زیار یې یوست چې مسلمانانو ته زیان ورسوي.

د بنو نضیر مشر او لوی مجرم روان شو، د بني قریظه م ی ن ې ته ورغی، هلته یې له کعب بن اسد قرظي سره چې د بني قریظه مشر ؤ ولیدل. بني قریظه له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره دا عهد کړی ؤ چې که جنګ پیښیږي نو دوی به د مسلمانانو څنګ ته دریږي او مرسته به یې کوي. حیي ورغی د کعب دروازه یې وټکوله، کعب دروازه نه ورته پرانیستله، خو هغه اصرار کاوه تر څو چې دروازه یې ورته خلاصه کړله. حیي ورته وویل: ما تا ته همیشنی عزت او بې شمیره لښکرې راوستې دي، قریش، د هغوی مشران او مخور ټول مې درته راوستلي دي، هغوی اوس د رومه په مجمع الاسیال کې دي، ما غطفان او د هغوی مشران او رهبران ټول درته راوستلي دي، هغوی د احد په خوا په ذنب نقمي کې اړولي دي، دوې ټولو له مونږ سره دا عهد کړیدی چې تر هغې به په شا نه ځي تر څو یې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحاب (رضي الله عنهم) له مینځه نه وي وړي.

کعب ورته وویل: قسم په خدای چې تا عزت نه، بلکه ذلت راته راوړی، او داسې یو لښکر دې راوستلئ چې هغه وریځې ته ورته دی چې هیڅ اوبه نه وي پکې پاتې. هغه وریځ چې رعد او برق یې وي خو د باران درک یې نه وي، اې حیي! ستا په حال افسوس، ما پریږده، ما له محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه له رښتیا او وفاء نه پرته بل څه ندي لیدلي.

خو حیي همداسې لګیا وو په یوه او بله لار یې د کعب د قانع کولو کوښښ کاوه، تر څو دا عهد یې ورکړ ورته ویې ویل: د خدای په نامه دا عهد درسره کوم که چیرې

---

(1). صحیح بخاري ۳/ ۵۹۱

(2)ابن هشام ۲/ ۳۳۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

قريش او غطفان پدې ونه توانيدل چې محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له مينځه يوسي، او بيرته مکې ته ستانه شول، نو پدې صورت کې به زه ستا سره يو ځای ستاسې په کلا کې پاتې کيږم، او څه چې پر تا راځي هغه دې په ما هم راشي، پدې سره کعب بن اسد له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره خپل تړون مات کړ، او له مسلمانانو نه يې د د وستۍ پيمان بيرته واخيست، او د هغوی په خلاف د مشرکينو په خوا کې ودريدل.[1]

همدا وه چې د بني قريظه يهودو عملاً د مسلمانانو په خلاف جنګي عمليات پيل کړل.

ابن اسحاق وايي: صفيه بنت عبدالمطلب (رضي الله عنها) د حسان بن ثابت (رضي الله عنه) په فارع نومي کلا کې وه، هلته له حسان سره د مدينې ماشومان او ښځې هم وې.

صفيه (رضي الله عنها) وايي: يو يهودی زمونږ کوټې ته راغی، تر کلا شاو خوا تاويده، دا هغه وخت ؤ چې بنو قريظه له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره خپل تړون مات کړی ؤ او د مسلمانانو په خلاف جګړې ته داخل شوي وو. له مونږ سره هيڅوک هم نه وو چې دفاع رانه وکړي، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او مسلمانان له دښمنانو سره په مقابله بوخت وو، که مونږ ته څه مشکل پيدا کيدلې، هغوی مو مرستې ته نه شوای راتللی. صفيه (رضي الله عنها) زياتوي: حسان ته مې وويل: حسانه! دا يهودی خو وينې چې له کلا نه د باندې ګرزي، قسم په خدای زه فکر کوم چې غواړي زمونږ خبر نورو يهودانو ته يوسي، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او اصحاب (رضي الله عنهم) خو هلته مشغول دي، ته ورشه او دا يهودی ووژنه. حسان وويل: ته خو ښه پوهيږې، چې زه ددې کار لپاره تيار او مناسب نه يم. صفيه (رضي الله عنها) وايي: همدا وه چې ما خپله ملا وتړله او يو کوتک مې راسره واخيست، ورکوزه شوم پر هغه کوتک يا ستنه چې راسره وه يو سخت ګوزار مې پرې وکړ او يهودی مې وواژه، بيرته کلاته راغلم. حسان ته مې وويل: اوس ورشه او له هغه نه يې وسله را واخله، ځکه ما لاس ورنه وور. حسان (رضي الله عنه) راته وويل: زه دده وسلې او سامان ته هيڅ اړتيا نلرم.[2]

---

[1]. ابن هشام ۲/ ۲۲۰ - ۲۲۱

[2]. ابن هشام ۲۲۸/۲ . لدې حديث نه داسې معلوميږي چې حسان (رضي الله عنه) بې زړه او ډارن و، خو يو شمير علماوو ددې ځواب ويلی او دا حديث يې منکر بللی ځکه سند يې منقطع دی، او که حديث صحيح وي، نو د حسان هجوه ورنه ښکاره ګرځنديږي، پدې صورت کې ځواب دا دی چې کيدای شي هغه ورځ به حسان ناروغ و. زه دا تر ټولو غوره تاويل بولم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې ډول سره د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) عمه حضرت صفيې (رضي الله عنها) داسې يوه عظيمه کارنامه تر سره کړه چې د مسلمانانو د ميرمنو او اولادونو د ساتنې سبب شوه، يهودانو داسې ګمان وکړ چې ګويا يو شمير مسلمانان لدې کلاګانو او برجونو نه ساتنه کوي. پداسې حال کې چې اصلاً دا ټول خالي وو، هيڅوک هم دلته موجود نه وو. همدا يو جراتمندانه اقدام ددې سبب شو چې يهودانو بيا دې ډول اقدام ته زړه ښه نه شواى کړى. خو په عملي توګه يې له مشرکانو سره مرسته کوله کومکي مواد يې ور استول، او له همدې کومکي موادو نه مسلمانانو يو څل شل اوښان ونيول.

کله چې دا خبر رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او مسلمانانو ته ورسيد، نو د خبر د تحقيق او د بني قريظه د دريځ معلومولو پخاطر يې سعد بن معاذ، سعد بن عباده، عبدالله بن رواحه، او خوات بن جبير (رضي الله عنهم) هغوى ته واستول او ورته يې فرمايل: (**انطلقوا حتى تنظروا أحق ما بلغنا عن هؤلاء القوم أم لا ؟ فإن كان حقاً فالحنوا لي لحناً أعرفه، ولا تَفُتُّوا في أعضاد الناس، وإن كانوا على الوفاء فاجهروا به للناس**). لاړ شئ او وګورئ چې دا خبر رښتيا دى او که نه؟ که فرضاً خبره رښتيا وه يعني هغوى له مونږ سره خپل تړون مات کړى او له قريشو سره يې تړون کړى وئ نو خبره په رموز کې وکړئ، داسې څه راته ووايئ چې يوازې زه پرې پوه شم، خبره ټولو خلکو ته مه اعلانوئ، او که فرضا هغوى تر اوسه پورې له مونږ سره وفادار پاتې شوي وو، عهد يې نه و مات کړئ، نو بيا يې ټولو خلکو ته اعلان کړئ. پلاوى چې ورلنډ شو نو له يهودو نه يې دومره بده معامله وليده چې ګمان يې هم نه کيده. فوراً يې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په شان کې ګستاخي وکړه د هغه پلاوي ته يې بد رد وويل. په ډيره بې شرمۍ سره يې ورته وويل: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) څوک دى؟ زمونږ او محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تر مينځ هيڅ تړون نشته. ځئ بيرته لاړ شئ. هيئت همداسې ورنه روان شو او کله چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورسيدل، نو په شفر کې يې ورته وويل: (عضل و قاره) يعني بنو قريظه هم داسې غدر کړيدى لکه څرنګه چې د عضل او قاره خلکو له اصحاب الرجيع سره کړى وو.

که څه هم کوشش وشو چې خبره پټه وساتل شي، خو اصحاب (رضي الله عنهم) په حقيقت پوه شول او د لوى خطر احساس يې وکړ. دا د مسلمانانو لپاره تر ټولو سخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

شيبه وه، د دوی او بنو قريظه تر مينځ هيڅ حايل نه ؤ، هغوی هر وخت کولی شوای پر مسلمانانو د شا له خوا نه بريد وکړي. دا هم په داسې وخت کې چې مخې ته يې د مشرکينو داسې يو لوی لښکر پروت ؤ چې يوه لحظه يې هم له سترګو نه شوای پناه کولی. د مسلمانانو پر ماشومانو او ميرمنو د يهودو د بريد د مخنيوي لپاره څوک نه وو، ټول مسلمانان ډير غمجن وو، د دوی دغه حالت قرانکريم داسې تر سيموي او فرمايي: ((وَإِذْ زَاغَتْ الأَبْصَارُ وَبَلَغَتْ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللَّهِ الظُّنُونَا (١٠) هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالاً شَدِيداً)) (الاحزاب: ١٠– ١١)

[او کله چې کږې خړې شوې سترګې (له ډيرې ويرې) او ورسيدل زړونه بيخونو د مريو ته (له ډيره خوفه) او ګمانونه وکړل تاسو پر الله راز راز ګمانونه، پدې وخت کې وازمويل شول مؤمنان (له منافقانو څخه) او وخوځول شول په خوځولو سختو سره (له ډيرې ويرې).]

دلته يو ځل بيا د ځينو منافقينو نفاق څرګند شو او ويې ويل: محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مونږ ته د کسرې او قيصر د خزانو وعده راکوي، خو نن مونږ حتی نه شو کولی د قضاء حاجت لپاره د باندې ووزو! ځينې منافقين خو راغلل او دروغ بهانې يې جوړې کړې چې زمونږ په کورونو کې څوک نشته، يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مونږ ته اجازه راکړه چې خپلو کورونو ته لاړ شو! زمونږ کورونه له مدينې نه د باندې واقع دي، تر زيات خطر لاندې دي! په بنو سلمه کې هم بالکل ماتې ګډه شوه، د همدوی په هکله الله تعالی دا آيتونه نازل کړل: ((وَإِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ إِلاَّ غُرُوراً (١٢) وَإِذْ قَالَتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا وَيَسْتَأْذِنُ فَرِيقٌ مِنْهُمْ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ إِنْ يُرِيدُونَ إِلاَّ فِرَاراً)) (الاحزاب : ١٢– ١٣)

[او (ياد کړه هغه وخت) کله چې وويل (ابن ابي، ابن قيشر او نورو) منافقانو او (وويل) هغو کسانو چې په زړونو د دوی کې مرض (د نفاق) و چې نه ده وعده کړی له مونږ سره الله او رسول ددغه (الله په فتح د شام، يمن، پارس) مګر په غرور، تير ايستلو سره. او کله چې وويل يوې طايفې له دغو (منافقانو) چې اې اهل د يثربه (مدينې) نشته ځای (د هستوګنې) تاسې ته پس بيرته وګرځئ او اذن (د بيرته تللو) غواړي يو فريق ډله له دوی له نبي نه وايي (بنو حارثه او بنو سلمه) چې بيشکه کورونه زمونږ تش پراته دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(له سړیو) حال دا چې ندي تش پراته کورونه د دوی نه لري اراده دوی (په دغه تګ سره) مګر د تیښتې (له جنګه).]

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته چې د بنو قریظه د غدر خبر راغی، نو خپل مبارک سر او مخ یې په چادر کې پټ کړ وغزید، څه ځنډ یې وکړ. اصحابو (رضي الله عنهم) چې دا حالت ولید نور هم پریشانه شول. په همدې وخت کې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په زړه کې د هیلې او امید نوې څپه راغله، را پاڅید د الله اکبر ناره یې وکړه، ویې وفرمایل: (**الله أکبر، أبشروا یا معشر المسلمین بفتح الله ونصره**).مسلمانانو! د الله تعالی له لوري د بري او فتحې مبارکي درکوم. بیا یې پیل وکړ له حالاتو سره د مقابلې په فکر کې شو، په عملي اقداماتو یې لاس پورې کړ، یوه جامعه طرحه یې جوړه کړه. د همدې طرحې په اساس به یې یوه ډله وسله وال کسان مدینې ته ولیږل تر څو په ماشومانو او کورونو برید ونه شي. د وخت غوښتنه دا وه چې باید یو داسې اقدام وشي چې د مشرکانو لیکې دړې وړې کړي. د همدې غرض پخاطر رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) اراده وکړه د غطفان قبیلې له مشرانو عیینه بن حصن او حارث بن عوف سره مصالحه وکړي. هغوی ته یې وړاندیز وکړ چې که دوی بیرته ستانه شي او خپل قوم له ځان سره بوزي، نو په بدل کې به ورته د مدینې د میوې دریمه برخه ورکړل شي. دوی ته دا وړاندیز وشو چې تاسو لاړ شئ، قریش یوازې پریږدئ تر څو مونږ حساب ورسره وکړو. پدې وړاندیز څه خبرې وشوې، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له سعدینو (سعد بن معاذ او سعد بن عباده (رضي الله عنهما)) سره مشوره وکړه. هغوی دواړو ورته وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! که چیرې الله تعالی دا امر درته کړی وي، نو په سترګو مو منلی، او که دا ستا له خوا زمونږ د نجات لپاره یوه هڅه وي، نو بیا عرض دا دی چې د جاهلیت او بت پرستۍ په زمانه کې هم هغوی په زور سره زمونږ میوې ندي خوړلې، هغه وخت یې د مدینې یوازې هغه میوې خوړلې دي چې یا یې اخیستې او یا چا په میلمستیا کې ورکړې دي، اوس چې الله په اسلام مشرف کړو، هدایت یې راته وکړ، او د ستاسو په وجود سره یې عزت راوبښلو، نو بیا ولې دا میوې ورکړو؟ قسم په الله چې له تورې پرته به هیڅ ورنکړو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هم د دوی رایه غوره وبلله او ورته ویې فرمایل: (**إنما هو شيء أصنعه لکم لما رأیت العرب قد رمتکم عن قوس واحدة**).دا زما طرحه وه ما ددې پخاطر وړاندې کړې وه چې له خطر نه مو وژغورم ځکه ما لیدل چې عرب ټول ستاسې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاف دریدلي دي. بیا الله تعالی د خپل رحمت له مخې داسې کار برابر کړ چې د دښمنانو د ماتې، رسوايي او بیلتون سبب شو، غرور یې مات او مستي یې له مینځه لاړه. او دا کار داسې وشو چې د غطفان قبیلې یو شخص چې نعیم بن مسعود بن عامر الاشجعی (رضي الله عنه) نومیده رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته راغی عرض یې وکړ: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! زه مسلمان شوی یم، خو قوم مې راباندې خبر ندی، امر راته کوه څه وکړم؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل:((**انما انت رجل واحد،فخذل عنا ما استطعت فان الحرب خدعة**)). ته یو کس یې، دښمن چې په هرې طریقې سره له مونږ نه دفع کولی شي، هغه وکړه، څکه جګړه چل دی. نعیم فوراً بني قریظه ته ورغی، له دوی سره یې له پخوا نه ښې اړیکې درلودې، ورغی او ورته ویې ویل: تاسو خو پدې پوهیږئ چې زه له تاسو سره څومره مینه لرم، زمونږ او ستاسې اړیکې ډیرې نژدې دي. دوی ورته وویل: پدې کې خو شک نشته. ده ورته وویل: ګورئ قریش خو ستاسې په شان ندي، دا وطن ستاسې دی، ستاسې مالونه ، ښځې، اولادونه او ټول شیان همدلته دي، دا خو امکان نلري چې دا ټول پریږدئ او بل ځای ته کوچ وکړئ ، قریش او غطفان چې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره د جګړې په نیت راغلي، دا دی تاسې له هغوی سره مرسته کوئ، د هغوی اولادونه، مالونه او ښځې ټول پخپل وطن کې دي که فرصت ورته برابر شو بریالي شول نو ښه، او که نه نو ولاړ به شي، تاسې به محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یوازې پریږدي! دوی ورته وویل: نو څه کول په کار دي یا نعیم! ده ورته وویل: تر هغې پورې په جګړه کې مرسته مه ورسره کوئ تر څو مو ورنه څه کسان ګرو نه وي اخیستې. دوی دده رایه خو ښه کړه او ویې ویل: ښه مشوره دې راکړه.

بیا نعیم سیخ قریشو ته ورغی او ورته ویې ویل: پدې خو پوه یاستئ چې زه ستاسې سره ډیره مینه او همدردي لرم. دوی وویل: بیشکه ته زمونږ دوست یې، ده وویل: د بني قریظه یهود له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره پخپل عهد او تړون ماتولو پښیمانه شوي، هغوی له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره بیا رابطه ټینګه کړې، او دا وعده یې ورسره کړیده چې دوی به له تاسې نه څینې کسان ګرو اخلي او بیا به یې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته سپاري، او پدې سره به له هغه سره خپله دوستي ټینګوي، که فرضاً یهودو له تاسو نه د څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو د ګرو کولو غوښتنه وکړه، نو مه یې منئ او ګروګان مه ورکوئ. بیا له دوی نه لاړ او غطفان ته ورغی، هغوی ته یې هم همداسې خبره وکړه. کله چې د پنځم هجري کال د شوال میاشتې د هفتې ورځ را ورسیدله، قریشو بني قریظه ته احوال ولیږه، چې مونږ خو دلته مسافر یوو، پخپل وطن کې نه یوو، اوښان او آسونه مو مري، راځئ زمونږ مرسته وکړئ تر څو په محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) برید وکړو. یهودو ځواب ورواستاوه چې نن خو د هفتې ورځ ده، تاسې خو خبر یئ چې پدې ورځ زمونږ د شریعت له حکم نه سرغړوونکو ته کومه سزا ورکړل شوې ده، په هر حال مونږ تر هغې پورې ستاسې په ګټه په جګړه کې برخه نه اخلو تر څو پورې مو مونږ ته څو کسان د یرغمال په توګه نه وي را کړي. د قریشو قاصد چې دا خبر راوړ، قریشو او غطفان یو بل ته وویل چې قسم په الله نعیم رښتیا ویلي وو. فوراً یې یهودو ته خبر ولیږه چې قسم په خدای که یو کس هم یرغمال درکړو، راځئ چې په ګډه پر محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حمله وکړو. قریظه ددې خبر په اوریدو سره وویل: نعیم رښتیا راته ویلي او په همدې طریقې سره د یهودو او مشرکینو تر مینځ بې اتفاقي او نفاق را مینځته شو، ارادې یې سستې او حوصلې یې ټیټې شوې.

مسلمانانو خپل رب ته زاری او سوالونه کول او ویل به یې: (**اللهم استر عوراتنا وآمن روعاتنا**).اې الله! ته زمونږ پرده وکړې، له خطراتو نه مو په امن وساتې. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مشرکینو په حق کې ښیرې کولې، او له الله (جل جلاله) نه یې د هغوی د ماتې سوالونه کول فرمایل یې:(**اللهم منزل الکتاب، سریع الحساب، اهزم الأحزاب، اللهم اهزمهم وزلزلهم**).اې د قرآنکریم نازلونکیه ربه! اې په چټکۍ سره حساب کونکیه! ته د مشرکینو دا ټولی مات کړې، خدایه دوی ته شکست او ماتې ورکړې او ویې لړزوې.[1]

الله تعالی د خپل رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او مسلمانانو سوالونه قبول کړل، وروسته له هغې چې د مشرکینو، یهودو او مشرکینو تر مینځ نفاق او درز پیدا شو، الله تعالی داسې باد ورباندې مسلط کړ چې خیمې یې ورته پورته کړې، دیګونه یې ورته چپه کړل، د خیمو تناوونه یې له بیخه راوایستل، هیڅ شی یې په امن نه وو. همدا راز الله تعالی د ملایکو لښکر هم ورواستاوه، مشرکین یې ولړزول او په زړونو کې یې ویره او رعب ور واچاوه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)

[1]. صحیح البخاري، کتاب الجهاد ۱/ ۴۱۱. کتاب المغازي ۲/ ۵۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې سخته سړه شپه کې حذیفه بن الیمان د مشرکینو میځ ته ورواستاوه تر څو د هغوی په هکله معلومات راوړي. حذیفه (رضي الله عنه) ورغی او ویې لیدل چې د مشرکینو هر څه په بل مخ چپه دي ټولو د بیرته تلو تیاري پیل کړې. همدا احوال یې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته وړاندې کړ. او چې سهار شو، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ولیدل چې الله (جل جلاله) یې دښمنانو ته ماتې ورکړې، او پداسې حال کې بیرته تللي چې د الله تعالی له قهر او غضب نه پرته یې هیڅ هم لاسته ندي راوړي. او په همدې سره الله تعالی خپله وعده رینښتونې کړه، خپل لښکر (مسلمانانو) ته یې عزت ورکړ، د خپل بنده (محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)) مرسته یې وکړه، او ټولو مشرکینو ته یې ماتې ورکړه، په پای کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بریالی مدینې ته ستون شو.

د خندق غزا په صحیح روایت سره د هجرت په پنځم کال د شوال په میاشت کې وه. مشرکینو تقریباً یوه میاشت رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحاب (رضي الله عنهم) محاصره کړي وو. له روایاتو داسې ښکاري چې د محاصرې پیل د شوال په میاشت او په ذي القعدې کې پای ته رسیدلی ؤ. ابن سعد وایي چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خندق نه د چارشنبې په ورځ چې د ذي القعدې یوازې اوه ورځې پاتې وې مدینې ته ستون شو.

د خندق غزا د تلفاتو جګړه نه وه، بلکه دا د اعصابو جنګ ؤ، که څه هم پدې غزا کې سختې نښتې ندي شوې، خو بیا هم د اسلامي تاریخ له پریکنده جګړو څخه شمیرل کیږي. پدې جګړه کې مشرکینو ماتې وخوړه، حوصلې یې پریوتې. ددې غزا په ترڅ کې دا په اثبات ورسیدله چې د عربو هیڅ ځواک هم ددې توان نلري چې په مدینه کې مخ په وده وړوکی قوت له مینځه یوسي. ځکه ټولو ولیده چې عربان ټول په پوره شور او ځواک سره راغلي وو، خو هیڅ یې هم ونه شوای کړی، همدا وجه وه کله چې احزاب د الله تعالی په امر له مدینې نه ستانه شول، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: اوس به مونږ ورباندې حملې کوو، نور به دوی راباندې حملې نه کوي، مونږ به ورپسې ورځو.[1]

---

[1]. صحیح بخاري ۲/ ۵۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بني قریظه غزا

په هماغه ورځ چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بیرته مدینې ته تشریف راوړ، ماسپښین جبریل (علیه السلام) پداسې حال کې ورته راغی چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ام سلمه (رضي الله عنها) په کور کې غسل کاوه، ورته ویې ویل: ایا تا خپله وسله ایښې ده؟ ملایکو خو تر اوسه وسلې ندي ایښې او زه همدا اوس د دوی (مشرکانو) له تعقیب نه راوګرځیدم، لاړ شه له خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) سره د بني قریظه په لور لاړشه، زه له تا نه مخکې ور روان یم، کلا ګانې یې وربانديې لړزوم، په زړونو کې یې ویره اچوم . وریسې جبریل (علیه السلام) له ملایکو سره روان شو.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ چې ټولو ته دا اعلان وشي: څوک چې امر قبلونکی وي باید د لمازدیګر لمونځ بني قریظه ته ورسوي. عبدالله بن ام مکتوم یې د مدینې والي وټاکه، بیرغ یې علي (رضي الله عنه) ته ورکړ، او د بني قریظه په لور یې واستاوه. علي (رضي الله عنه) لاړ او کله چې د بني قریظه کلا ګانو ته ورلنډ شو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په هکله یې له یهودو نه نا مناسبې خبرې واوریدلې.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د انصارو او مهاجرینو (رضي الله عنهم) له یوه ټولي سره روان شو، مخکې لاړ او د بني قریظه له (انا) نومې ځاه سره تم شو. مسلمانانو ټولو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د امر تعمیل وکړ، فوراً روان شول، دوی په لاره کې وو چې د لمازدیګر د لمانځه وخت را ورسید، ځینو وویل: امر راته شوی چې لمونځ باید په بني قریظه کې وکړو، له همدې ډلې نه ځینو د لمازدیګر لمونځ ان له ماسختن نه وروسته ادا کړ، نورو اصحابو (رضي الله عنهم) وویل چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هدف دا ؤ چې په بیړه لاړ شو نه دا چې لمونځ له هغه ځای پرته بل ځای ادا نکړو، نو هغوی همدلته د لارې په اوږدو کې لمونځ وکړ. وروسته رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یوې ډلې ته هم عتاب ونکړ او ملامتي یې وربانديې ونه ویله (ځکه دواړو د خپل اجتهاد پیروي کړې وه). پدې ډول مسلمانان ډلې ډلې د بني قریظه په لور لاړل، ټول له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره یو ځای شول. د ټولو شمیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې زره وه، ورسره ډیرش آسانونه هم وو. لاړل د بني قریظه له کلا ګانو نه راتاو شول او محاصره یې کړل، کله چې د محاصرې کړۍ تنګه شوه، کعب بن اسد چې د بني قریظه رئیس وُ، خپل قوم ته درې وړاندیزونه وړاندې کړل او ورته ویې ویل:

اې زما قومه! یا اسلام راوړئ او د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دین ومنئ تر څو مالونه، وینې، اولادونه او ښځې ټول مو په امن شي، او زیاته یې کړه: قسم په الله چې ښه درته څرګنده او ثابته شویده چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د الله تعالی رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دی، او تاسې پخپل کتاب کې دده ذکر لیدلی دی.

دوهم وړاندیز دا دی، که ایمان نه راوړئ نو لومړی خپل اولادونه او ښځې ټول ووژنئ، بیا د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مقابلې ته ووزئ او تر هغې ورسره وجنګیږئ تر څو یا ورباندې برلاسي شئ، او یا ټول له مینځه لاړ شئ.

او دریم دا چې د هفتې په ورځ ټول پر رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحابو (رضي الله عنهم) یې حمله وکړی، دا ځکه چې د هفتې په ورځ به هغوی دا فکر کوي چې یهود خو نن برید نه کوي، پدې ورځ جګړه نه راسره کوي، اغفال به شي.

بنو قریظه د خپل مشر یوه خبره هم ونه منله، درې واړه یې رد کړې، نو کعب بن اسد په ډیر قهر او غوسه ورته وویل: په تاسې کې د فیصلې او پریکنده خبرې سړی نشته، کله مو هم د عقل مندۍ کار ندی کړئ.

وروسته له هغې چې بني قریظه د سعد درې واړه وړاندیزونه ونه منل، نو مجبور وو چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر ته یې غاړه اېښې وئ، خو دا یې غوره وګڼله چې لومړی باید له هغو مسلمانانو نه چې د دوی ملګري دي پدې هکله پوښتنه وکړي، تر څو پوه شي که د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر ته غاړې کیږدي نو څه به ورسره کیږي؟ هماغه وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې خبر ولیږه چې ابو لبابه راته راولیږه تر څو مشوره ورسره وکړو! ابو لبابه له دوی سره تړون درلود، کورنۍ او مالونه یې د دوی په سیمه کې وو. کله چې ابو لبابه ورغی، ټول ورته راپاڅیدل، ښځو او ماشومانو ژړل، ددې حالت په لیدو سره د ابو لبابه زړه پرې وسوځید. ټولو یهودانو ورته وویل: ابو لبابه! آیا دا مشوره را کوې چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته تسلیم شو؟ ده ورته وویل: هو: خو لاس یې په غاړه راکش کړ، مطلب یې دا وُ که تسلیم شي نو مرۍ به مو پرې شي، حلال به کړی شئ. په همدې حالت کې متوجه او پوه شو چې پدې عمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د الله (جل جلاله) او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په حق کې د خیانت مرتکب شویدی، فورا روان شو، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته هم ورنغی، سیخ نبوي جومات ته لاړ، ځان یې په یوې ستنې پورې وتاړه، او قسم یې یاد کړ تر څو چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پخپل لاس نه وي خلاص کړئ، ځان به خوشی نکړي، همداسې به تړلی وي. او بله يې دا ژمنه وکړه چې بیا به تر ابده د بني قریظه سیمې ته نه ورځي. کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خبر شو، نو ویې فرمایل: (أما إنه لو جاءني لاستغفرت له، أما إذ قد فعل ما فعل فما أنا بالذي أطلقه من مكانه حتى يتوب الله عليه).که ابو لبابه ماته راغلی وای، نو مغفرت به مې ورته غوښتی وای، خو اوس یې چې ځان تړلئ، نو تر هغې پورې یې نه خلاصوم تر څو یې چې الله تعالی توبه نه وي قبوله کړې.
د ابو لبابه له دغه مشورې سره سره بني قریظه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر ته تسلیم او سلامي شول. یهودو د اوږدې محاصرې تاب او توان هم درلود ځکه ښه ډیر خوراکي مواد، اوبه هر څه ورسره وو، کلا ګانې یې ښه مضبوطې وې، په مقابل کې مسلمانان په خالی میدان کې وو، له لوږې او یخنۍ سره مخ وو، ستړیا خو یې دومره وه چې اندازه یې ګرانه ده. خو دا جګړه هم د اعصابو جګړه وه، الله تعالی د یهودو په زړونو کې ویره واچوله، حوصلې یې ټیټې شوې. په همدې وخت کې علي (رضي الله عنه) او زبیر (رضي الله عنه) ورمخکې شول، علي (رضي الله عنه) چیغه وکړه: اې د ایمان لښکره! قسم په خدای چې یا به د حمزه (رضي الله عنه) په شان شهید شم او یا به دا کلا فتحه کړم. د همدې آواز له اوریدو سره یهود د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په وړاندې سلامي شول.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ چې نارینه یهودان دې بندیان شي، د همدې امر په اساس د محمد بن مسلمه انصاري (رضي الله عنه) تر مراقبت لاندې د هغوی په لاسونو کې زولنې واچول شوې، ښځې او ماشومان بیل ځای ته یووړل شول. د اوس قبیلې خلک رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورغلل عرض یې وکړ یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! تا زمونږ د وروڼو خزرج له حلیفانو (بني قینقاع) سره هسې ښه معامله وکړه، دا بني قریظه زمونږ حلیفان او دوستان دي له دوی سره هم ښه وکړه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وویل:(ألا ترضون أن يحكم فيهم رجل منكم؟) قالوا: بلى. قال: (فذاك إلى سعد بن معاذ). آیا تاسې پدې خوښ یاستئ چې ستاسې یو شخص د دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هکله فیصله وکړي؟ دوي وویل: هو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: دا فیصله دې سعد بن معاذ (رضي الله عنه) وکړي. دوی وویل: بالکل سیي ده. ټول پرې راضي یو.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مدینې ته خبر ولیږه چې سعد بن معاذ (رضي الله عنه) دې را حاضر شي. نوموړی د احزاب په غزاکې ټپي شوی او د مټ رګ یې پرې شوی وُ، او له همدې امله په مدینه کې پاتې وُ. کله چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خبر وروسید، نو په خره باندې سپور شو او پداسې حال کې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په لور روان شو چې د قوم خلک یې یوې او بلې خوا ته روان وو ورته ویل یې: سعده! له خپلو حلیفانو سره ښه وکړه، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ددې لپاره حکم ګرزولی یې چې د دوی په هکله نرمه او غوره فیصله وکړې! سعد (رضي الله عنه) د دوی خبرې اوریدلې، څه یې نه ویل، خو کله چې دوی ډیر اصرار وکړ نو ده ورته وویل: اوس هغه وخت رارسیدلی دی چې سعد د الله (جل جلاله) پخاطر د هیچا پروا ونه ساتي. خلکو چې دا خبره واوریده یو شمیر له همدې ځایه ورنه وګرځیدل، یو له بل سره یې غمشریکي وکړه او خفګان یې څرګند کړ.

کله چې سعد (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورلنډ شو، اصحابو ته یې امر وکړ چې: (**قوموا إلى سيدكم**). خپل مشر ته پاڅیږئ! خلک پاڅیدل او سعد (رضي الله عنه) یې له خره نه راکوز کړ او ورته ویې ویل: سعده! بني قریظه ستا حکم او فیصلې ته تسلیم شوي. ده وویل: آیا زما فیصله پر دوی نافذه ده؟ دوی ورته وویل: هو. ده وویل: آیا مسلمانان به هم زما حکم مني؟ دوی ورته وویل: ولې نه. بیایې ویل: ایا زما فیصله هغه چاته هم د منلو وړ ده چې دلته تشریف لري؟ او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خوا ته یې د تکریم او تعظیم په دود اشاره وکړه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**نعم، وعلي**). هو. زه هم ستا فیصله منم. سعد وویل: نو زما فیصله دا ده چې نارینه یې باید ووژل شي، اولادونه او ښځې زوزاده یې دې اسیران کړی شي او مالونه یې دې وویشل شي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ددې فیصلې په اوریدو سره وفرمایل: (**لقد حكمت فيهم بحكم الله من فوق سبع سموات**). تا د دوی په هکله هغه فیصله وکړه کومه چې الله تعالی له اوو آسمانو پاس کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بني قريظه په هکله د سعد (رضي الله عنه) حکم ډير عادلانه او په انصاف ولاړ و، ځکه دوی نه يوازې له مسلمانانو سره غدر او خيانت کړی ؤ بلکه د مسلمانانو د له مينځه وړلو لپاره يې ۱۵۰۰ تورې، دوه زره نيزې، ۳۰۰ زغرې او ۵۰۰ ډالونه هم تيارکړي وو او دا ټول شيان له فتحې وروسته مسلمانانو غنيمت کړل.
د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په امر سره د بني قريظه ټول افراد د بني النجار قبيلې د بنت الحارث نومې ښځې په کور کې بنديان شول هلته د مدينې په بازار کې ورته کندې وايستل شوې، وروسته دوی ډلې، ډلې ورته راوستل کيدل او هملته به يې سرونه پرې کيدل. په همدې حالت کې يوه يهودي خپل مشر کعب بن اسد ته وويل: څه فکر کوې له مونږ سره به څه معامله کيږي؟ ده ورته وويل: تاسې هيڅرته هم له عقل نه کار نه اخلئ،نه ګورئ چې بلونکي نه دريږي؟ او څوک چې ځي بيرته نه راستنيږي، قسم په خدای چې زمونږ سرنوشت (برخليک) مرګ دی. پدې ترتيب سره د بني قريظه د شپږ يا اوه سوه کسانو سرونه قلم شول.
ددې فيصلې په تنفيذ سره د غدر او خيانت جرړې له بيخه ووتلې، او هغه خاينان پخپله سزا ورسيدل کوم چې ترون يې مات کړی و، او په ډير سخت وخت کې يې د مسلمانانو د تباهۍ په نيت له مشرکينو سره لاس يو کړی و، او پدې عمل او کړو سره د هغو جنګي مجرمينو په ډله ورګډ شوي وو کوم چې د محاکمې او اعدام وړ دي.
دلته له دوی سره د بني نضير قبيلې لوی شيطان او د احزاب جګړې لوی مجرم حيي بن اخطب هم ووژل شو نوموړی د ام المؤمنين صفيه (رضي الله عنها) پلار ؤ. هغه وخت چې قريش او غطفان د جګړې له ډګر نه په شا شول، نو حيي راغی او له بني قريظه سره يو ځای پاتی شو، خپله هغه وعده يې پوره کړه چې د جګړې په دوران کې يې له کعب بن اسد سره کړې وه. ده هغه وخت کعب ديته اړ ايستلی ؤ چې له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره خپل ترون مات کړي او له مشرکينو سره يو ځای د هغه په خلاف په جګړه کې برخه واخلي او په مقابل کې يې دا ورته ويلي و چې زه به تر آخره درسره وم. همداسې يې وکړل له بني قريظه سره يو ځای اسير شو، او کله چې د وژلو لپاره راوستل شو، چپنه يې په غاړه وه خو سورۍ سورۍ کړې يې وه تر څو څوک ورنه ګټه وانخلي، راوستل شو لاسونه يې له غاړې سره تړل شوي وو. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته يې وويل: ستا سره په دښمنۍ پښيمانه نه يم، خو برې او غلبه د خدای په لاس کې ده، بيا يې زياته کړه: اې خلکو! همدا به د الله امر ؤ، همدا به ليکل شوي او همدا مو تقدير و، الله تعالی بني اسرائيلو ته وژل مقرر کړي ؤ، وريسې کيناست او همدلته يې سر پرې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې پيښه کې له يهودو نه يوازې يوه ښځه ووژل شوه، هغه هم پدې دليل چې نوموړې پر خلاد بن سويد (رضي الله عنه) باندې د ميچنۍ تيږه ورغورځولې وه او هغه يې وژلی وُ، نو ددې په بدل کې دغه ښځه هم ووژل شوه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) امر کړی وُ چې يوازې هغه کسان دې ووژل شي چې ږيرې يې راغلې وي او د چا چې ږيره نه وي راغلې، نه دې وژل کيږي. پدې ډله کې عطيه القرظي هم وُ چې هغه وخت يې ږيره نه وه راغلې، نو ژوندی پاتې شو اسلام يې ومانه او د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د صحبت شرف يې وګاټه.

ثابت بن قيس (رضي الله عنه) له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه سوال وکړ چې زبير بن باطا، مال او کورنۍ يې ده ته وروبښي! رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) هغه وروبښل. زبير له ثابت (رضي الله عنه) سره نيکي کړې وه، او د همدې نيکۍ په بدل کې يې هغه ته وويل: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته ما ته راوبښلې، ستا مال او اولاد يې راوباښه، اوس دا ټول بيرته ستا. زبير چې د خپل قوم له مرګ نه خبر شو، نو ثابت (رضي الله عنه) ته يې وويل: زه د خپلې نيکۍ په نامه له تا نه ددې سوال کوم چې ما هم له خپلو دوستانو سره يو ځای کړه، يعنې ما هم ووژنه، نو بيايې دده سر هم پرې کړ او په نورو يهودانو پسې يې ورولیږه. ثابت د زبير زوی عبدالرحمن ژوندی وساته، عبدالرحمن په اسلام مشرف شو او د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) صحبت يې وګاټه.

همدا راز ام المنذر سلمی بنت قيس النجاريه له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه هيله وکړه چې رفاعه بن سموال القرظي ورته وروبښي! رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې غوښتنه ومنله، او هغه يې وروباښه. رفاعه ژوندی پاتې شو ايمان يې راوړ او د اصحابو (رضي الله عنهم) په ډله کې شامل شو.

د تسليمۍ په شپه هم يو شمير يهودانو ايمان راوړ، او په همدې اساس د هغوی ژوند او مال په امن پاتې شول. په همدې شپه عمرو چې له خپل قوم بني قريظه سره په غدر او خيانت کې شريک نه و، له خپل کور نه د باندې راووت، د نبوي لښکر د پاسدارانو مشر محمد بن مسلمه (رضي الله عنه) وليد، خو څه يې ورته ونه ويل، لاره يې ورکړه، او معلومه نه شوه چې هغه به چيرته تللی وي.

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د بني قريظه له مالونو نه خمس بيل کړ او نور مالونه يې په مسلمانانو باندې وويشل، سواره ته يې درې برخې، دوې برخې يې د آس او يوه د سواره، او د پياده (پلي) لپاره يې يوه برخه وټاکله. وينځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د سعد بن زيد الانصاري تر سرپرستۍ لاندې نجد ته و استول‍ې، هلته يې وسله او آسونه ورباندې راونيول. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د وينځو له ډلې نه ريحانه بنت عمرو بن خناقه د خپل ځان لپاره خوښه کړه، او د ژوند تر پايه ورسره وه، دا د ابن اسحاق روايت دی.[1] خو کلبي وايي چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) هغه (ريحانه) آزاده کړه او په شپږم هجري کال يې په نکاح سره واخيستله، چې له حجه الوداع نه له راستنيدو وروسته وفات شوه او په بقيع کې خاورو ته ورسپارل شوه.[2]

وروسته له هغې چې د بني قريظه مساله ختمه شوه، الله تعالى د خپل صالح بنده سعد بن معاذ (رضي الله عنه) هغه سوال قبول کړ چې مخکې يې يادونه شويده. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د سعد (رضي الله عنه) لپاره په جومات کې خيمه درولې وه تر څو هملته يې عيادت وکولى شي. د بني قريظه له فتحې وروسته د سعد (رضي الله عنه) ټپ خلاص شو او په بد واوښت. عائشه (رضي الله عنها) وايي: د سعد (رضي الله عنه) له ټپ نه وينې روانې شوې، په جومات کې د بنو غفار څو خيمې هم وې ټولو د سعد (رضي الله عنه) وينې وليدلې ځکه ډيرې زياتې بهيدلې وې، د وينو په ليدو سره هغوی چيغه کړه اې د خيمو خلکو! دا څه دي چې ستاسې له لوري زمونږ خوا ته را روان دي؟ ټولو وکتل چې د سعد (رضي الله عنه) له زخم نه وينې را روانې دي او په پاې کې له همدې کبله وفات شو.[3]

په بخاري او مسلم کې له جابر (رضي الله عنه) نه روايت دی چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) فرمايلي: (اهتز عرش الرحمن لموت سعد بن معاذ). د سعد بن معاذ (رضي الله عنه) په مرګ د الله تعالى عرش ولړزيد[4].

همدا راز ترمذي له انس (رضي الله عنه) نه په روايت سره وايي: **قال: لما حملت جنازة سعد بن معاذ قال المنافقون: ما أخف جنازته، فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم: (إن الملائكة كانت تحمله)**.کله چې د سعد بن معاذ (رضي الله عنه) جنازه پورته شوه، منافقانو وويل: دا څومره سپکه جنازه وه. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: دا ځکه چې ملائکو ورله يعنې د هغه (سعد بن معاذ (رضي الله

(1). ابن هشام ۲/ ۲۴۵
(2). تلقيح فهوم اهل الاثر ص ۱۲
(3).صحيح البخاري ۲/ ۵۹۱
(4). صحيح البخاري ۱/ ۵۳۶. صحيح مسلم ۲/ ۲۹۴ جامع الترمذي ۲/ ۲۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

عنه) جنازه ملائکو وړله.[۱]

د بني قریظه د محاصرې په دوران کې له مسلمانانو نه یو تن (خلاد بن سوید) په شهادت ورسید، یوې یهودۍ ښځې د میچنې تیږه ورباندې وروغورځوله او مړ شو.
همدا راز پدې ترڅ کې د عکاشه ورور ابو سنان بن محصن هم مړ شو.

ابو لبابه هملته مسجد کې شپږ ورځې تړلی وُ د لمانځه په وخت کې به یې ښځه ورته راتلله خلاصاوه به یې او له لمانځه نه وروسته به بیرته په ستنې پورې تړل کیده، تر څو یوه ورځ سهار وختي یې الله تعالی توبه قبوله کړه او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې چې د ام سلمه (رضي الله عنها) په کور کې وُ خبر ورکړل شو. ابو لبابه (رضي الله عنه) وایي ام سلمه (رضي الله عنها) د خپلې حجرې په دروازه کې ودریده او راته ویې ویل: ابو لبابه! مبارک شه، الله تعالی دې توبه قبوله کړه! ددې خبرې په اوریدو سره په جومات کې ناست اصحاب (رضي الله عنهم) را پاڅیدل تر څو خلاص یې کړي، خو ابو لبابه وویل: نه، تر څو چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پخپله تشریف نه وي راوړئ او زه یې نه وم خلاص کړئ بل څوک به مې نه خلاصوي. او کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د سهار لمانځه ته تشریف راوړ په ابو لبابه تیریده ورغی او خوشی یې کړ.

دا غزا (بني قریظه) د هجرت د پنځم کال د ذي القعدې په میاشت کې شوې وه، او د بني قریظه کلا بندي ۲۵ ورځې دوام کړی وُ.[۲]

الله تعالی د احزاب او بني قریظه غزا ګانو په اړه د احزاب سورت څو آیتونه نازل کړیدي. او په هغې کې یې د مؤمنانو او منافقانو د حال او احوال په هکله څرګندونې کړي، د مشرکینو ماتې ته یې اشاره فرمایلې، او د اهل کتابو د غدر او خیانت نتایج او پایلې یې په ګوته کړیدي.

---

[۱]. جامع الترمذي ۲/۲۲۵

[۲]. ابن هشام ۲/ ۲۳۷. ۲۳۸. صحیح البخاري ۲/ ۵۹۰، ۵۹۱. زاد المعاد ۲/ ۷۲- ۷۴۰مختصر سیرې الرسول للشیخ النجدي ص ۲۸۷ تر ۲۹۰.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له بني قريظه غزا نه وروسته پوځي عمليات

۱- د سلام بن ابي الحقيق وژل

سلام بن ابي الحقيق چې کنيه نوم يې ابو رافع ؤ، هغه لوی يهودي مجرم ؤ چې د مسلمانانو په خلاف يې د مشرکينو ډيرې لښکرې راوپارولې او زياته اندازه مال او پيسې يې ورکړې، بې حسابه مرستې يې ورسره وکړې.[۱]

دې مجرم به رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته هم زيات اذيت او ضرر رساوه، کله چې مسلمانانو د بني قريظه مشکل حل کړ، خزرج قبيلې له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه د ابو رافع د وژلو اجازه وغوښتله، ځکه لدينه مخکې اوس قبيلې کعب بن اشرف وژلی ؤ. اوس خزرج غوښتل چې دوی هم هغوی ته ورته يو وياړ وګټي. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د دوی غوښتنه ومنله او اجازه يې ورکړه چې ابو رافع ووژني، خو پدې امر يې تاکيد وکړ چې بايد ښځې او ماشومان ونه وژل شي او هغوی ته خطر متوجه نه شي. خزرج ددې وظيفې د انجام لپاره پنځه کسيز ګروپ جوړ کړ، د ګروپ ټول غړي له بنو سلمه کورنۍ څخه وو او مشر يې عبدالله بن عتيک نوميده. دغه ګروپ د خيبر په لور روان شو، چيرته چې د ابو رافع کلا وه، ماښام وررسيدل، خلک ټول خپلو کورونو ته راغلي وو. عبدالله بن عتيک خپلو ملګرو ته وويل تاسې ټول همدلته کينئ، زه ځم او له دروازه وان سره خبرې کوم، غواړم د هغه زړه په لاس راوړم، کيدای شي له همدې لارې نه کلا ته ورد ننه شم. لاړ او دروازې ته لنډ يو ځای داسې کيناست چې خپل چادر يې په سر واچاوه او داسې يې ښودله چې ګويا د قضاء حاجت لپاره ناست دی. خلک ننوتل، دروازه وان غږ پرې وکړ اې د خدای بنده! که غواړې چې ننوزې،نو زر داخل شه زه دروازه بندوم.

عبدالله بن عتيک کيسه کوي وايي: په همدې خبرې سره لاړم ، کلا ته د ننه شوم، او د ننه پټ شوم کله چې خلک ټول داخل شول، دروازه وتړل شوه، پيره دار کليانې ټولې له

---

(1). فتح الباري ۷/ ۳۴۳.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې سره خوا کې په ځنګ درې وځړولې. زياتوي وروسته زه ورغلم او دا کليانې مې راواخستلې، راتلونکې دروازه مې خلاصه کړه، ابو رافع په بالاخانه کې ؤ همدته يې مجلس ښه ګرم ؤ ما څاره، کله چې د مجلس او کيسو خلک ورنه لاړل، زه ورختلم، هره دروازه به مې چې پرانيستله، نو بيرته به مې له ننه خوا نه تړله، او له ځان سره مې ويل که چيرې خلک درباندې خبر شي نو مخکې لدينه چې هغوی ما ته راورسيږي زه به ابو رافع ووژنم. ابو رافع ته وررسيدم، کوټه يې تياره وه او له خپلې کورنۍ سره ؤ نه پوهيدم چې ځای يې چيرته دی؟ غږ مې وکړ ابو رافع! ده وويل: څوک يې؟ په غږ پسې لاړم او پداسې حال کې مې د تورې ګوزار پرې وکړ چې ويرې اخيستی وم، پدې ګوزار هيڅ هم ونه شول هغه چيغې کړې. زه يې له کور نه راووتلم او لږ انتظار مې وکړ، بيا بيرته ورغلم، ورته ومې ويل: دا څه غږ دی اې ابو رافع! ده وويل: مور دې بوره شه، همدا اوس يوه سړي د تورې ګوزار راباندې وکړ. ابو رافع زياتوي: همدلته مې يو قوي ګوزار پرې وکړ، سخت ټپي شو، خو مړ نه شو، بيا مې د تورې څوکه د هغه په خيټه کيښوده او زور مې ورکړ تر څو له شا يې ووتله او پوه شوم چې مړ شو، نور د باندې راووتلم دروازې مې يو په بل پسې خلاصولې، په يوه زينه کې راکوزيدم فکر مې کاوه چې پښه مې ځمکې ته رسيدلې خو داسې نه وه د لاندې ولويدم، سپوږمۍ ښه رڼا کوله، پښه مې ماته شوه خپل پټکی (پګړی) مې را خلاص کړ او پښه مې ورباندې وتړله، روان شوم او له دروازې سره کيناستم. له ځان سره مې فيصله وکړه چې تر هغې پورې به نه ځم تر څو يې له مرګ نه ښه مطمئن شوی نه وم، چرګ غږ چرګانو آذانونه وکړل، او د کلا په چار ديوالۍ هم غږ وشو د حجاز د تاجر د مرګ خبر اعلانوم. دا مې چې واوريدل راغلم او خپلو ملګرو ته مې وويل: چې ځئ، الله تعالی ابو رافع وواژه. راغلو او د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضورته حاضر شوو، خبر مې ورته تير کړ. ده راته وفرمايل: پښه دې وغزوه، پښه مې اوږده کړه هغه (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خپل مبارک لاس ورباندې راتير کړ او داسې جوړه شوه لکه چې بالکل ماته شوې نه وي.[1]

دا د بخاري شريف روايت دی. ابن اسحاق وايي چې د هغه ګروپ ټول غړي کلا ته ورد ننه شوي وو او ټولو په ګډه ابو رافع وژلی و، او هغه څوک چې توره يې د ابو رافع په خيټه کې د ننه کړې وه د تورې وار يې پرې کړی و د هغه نوم عبدالله بن انيس

---

[1]. صحيح البخاري ۲/ ۵۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

(رضي الله عنه) وٶ. په دې روايت کې دا هم راځي کله چې دوی هغه وواژه، او د شپې د عبدالله بن عتيک پښه ماته شوه، ملګرو يې هغه پورته کړ او ټول له کلا سره خوا کې د يهودو په يوه چينه کې پټ شول، يهودانو اورونه بل کړل، يوې خوا بلې خوا يې پـلټنې پيل کړې، بالاخره مايوس او نامراده د خپل مشر سر ته ورغلل، په همدې وخت کې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) اصحاب (رضي الله عنهم) روان شول او مدينې ته لاړل.[1]

دغه سريه د پنځم هجري کال د ذي القعدې او يا ذي الحجې په مياشت کې وه.[2]

پدې وخت کې چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د مشرکينو،کفـارو او يهودو، او نورو جنګي مجرمينو له مـشکل نه فارغ شو، د هغوی حساب يې تصفيه کړ، نو د نورو مشرکو قبايلو او اعرابو (کوچيانو) په خلاف يې د يو لړ تاديبي بريدونو امر ورکړ، ځکه دا هغه کفار وو چې بې له زوره يې له خپلو شرارتونو او اذيتونو لاس نه اخيست، امنيت يې خراباوه، نو د دوی د شر او بې امنۍ له مينځه وړل يو ضرورت وٶ چې بايد تر سره شوی وای.

۲- د محمد بن مسلمه (رضي الله عنه) سريه

له احزاب او قريظه غزا نه وروسته لومړنۍ سريه د محمد بن مسلمه (رضي الله عنه) ده. پدې سريه کې (۳۰) سواره وو، دغه ډله اصحاب (رضي الله عنهم) د نجد د بکرات سيمې د ضريه څنډې قرطاء ته لاړل، د ضريه او مدينې تر مينځ د اوو ورځو لار وه. دوی د شپږم هجري کال د محرم مياشتې په شلمه د بني بکر بن کلاب مېنې ته ور روان شول، کله يې چې حمله ورباندې وکړه، خلک يې ټول وښتيتدل، مسلمانانو يې ټول څاروي (ميږې او پسونه) ونيول، او ورپسې پداسې حال کې چې د محرم د مياشتې يوه ورځ پاتې وه بيرته مدينې ته ورسيدل.

له مـشرکـيـنـو سره ثمامه بن اثال الحنفي د بني حنيفه قبيلې مشر هم وٶ، نوموړی په پټه سره د مسيلمه الکذاب په امر د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ترور لپاره وتلی وٶ،[3] چې مسلمانانو ونيو رايې ووست جومات ته يې بوته او هلته يې په يوه ستنې پورې وتاړه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تشريف ورووړ او ويې فرمايل: ثمامه څه دي درسره؟ ده وويل: له ما سره خير دی يا محمد

---

[1]. ابن هشام ۲/ ۲۷۴ - ۲۷۵

[2]. رحمه للعالمين ۲۲۳/۲ – ابن هشام ۲۳۷/۲ – ۲۳۸ صحيح البخاري ۵۹۰/۲ – ۵۹۱ زاد المعاد ۹۱

[3]. السيره الحلبيه ۲/ ۲۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

(صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! که مې ووژنې نو یو وینه لرونکی به دې وژلی وي او که احسان راباندې وکړې، نو په یوه قدر دان او احسان منونکي به دې احسان کړی وي، او که چیرته مال او پیسې غواړې، نو څومره چې غواړې همدومره به درکړم! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هیڅ ورته ونه ویل همداسې ورنه لاړ، بیا ورته راغی او هماغه خبره یې ورته تکرار کړه. د ثمامه ځواب هم هماغه وُ. دریم ځل یې بیا تشریف راوړ او د همغې خبرې له تکرار نه وروسته یې وفرمایل: ثمامه خوشی کړئ، اصحابو (رضي الله عنهم) خوشی کړ. هغه لاړ او له جومات سره نژدې د خرما یوه باغ ته ورغی، غسل یې وکړ او بیرته راغی په اسلام مشرف شو او ویې ویل:

یا محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! قسم په الله د ځمکې پر مخ مې له تا نه زیاته دښمني له بل چا سره نه درلوده، خو اوس له ټولو نه زیاته مینه درسره لرم، قسم په خدای له ټولو نه مې ستا له دین نه ډیر نفرت درلود، خو اوس له ټولو ادیانو نه ستا دین راته ګران دی، ستا اصحابو هغه وخت ونیولم چې ما د عمرې نیت کړی وُ، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) زیری ورکړ او ورته ویې فرمایل: لاړ شه عمره وکړه.

ثمامه چې کله مکې ته ورسید نو قریشو ورته وویل: بې دینه او ګمراه شوې یا ثمامه! ده وویل: نه قسم په الله زه نه یم بې لارې شوی، بلکه زه د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په دین مشرف شوم، اې قریشو دا هم واورئ چې لدینه وروسته به تر هغې پورې له یمامه نه یوه دانه غنم هم درته رانشي تر څو یې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) اجازه نه وي کړې. یمامه هغه وخت د مکې لپاره د ځمکې او پټې حیثیت درلود. ثمامه عمره ادا کړه او خپل کورته ستون شو.

مکې ته یې غله استول بند کړل، قریش ډیر په تکلیف شول، او مجبور شول رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته خط ولیکي او د خپلې خپلوۍ په روی یې ورنه وغوښتل چې ثمامه ته امر وکړي غله او غنم مکې ته خوشې کړي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دوی غوښتنه ومنله او ثمامه ته یې ولیکل چې مکې ته خوراکي مواد لیږل بیرته پیل کړي.[1]

۳- د بني لحیان غزا

---

[1]. زاد المعاد ۲/ ۱۱۹ز مختصر سیره الرسول للشیخ النجدي ص ۲۹۲- ۲۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنو لحيان هغه قبيله ده چې د رجيع په سيمه کې يې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له اصحابو (رضي الله عنهم) سره غدر او خيانت کړی ؤ، لس تنه يې په شهادت رسولي وو، او دوه نور يې د مکې په مشرکينو پلورلي وو. د بنو لحيان مېنه د مکې له پولو سره او په حجاز کې د ننه وه. هغه وخت د مسلمانانو او قريشو او نورو اعرابو تر مينځ سخت کشمکش روان و، نو پداسې وخت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مناسبه نه ګڼله چې د لوی دښمن سره خوا کې په کوم جنګي اقدام لاس پورې کړي، خو کله چې د احزاب په غزا کې مشرکينو ماتې وخوړه، ارادې يې کمزورې او حوصلې يې تر ډېره حده پرېوتې، نو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) اراده وکړه چې له بني لحيان نه د رجيع په پېښه کې د شهيد شويو اصحابو (رضي الله عنهم) غچ واخلي.

همدا وه چې د شپږم هجري کال د ربيع الاول او يا جمادي الاولی په مياشت کې په بنو لحيان د حملې په نيت ووت، عبدالله بن ام مکتوم يې په مدينه کې خليفه وټاکه، خلکو ته يې داسې وښوله چې ګويا د شام په لور روان دی. مخکې لاړ د امج او عسفان تر مينځ د غران نومې وادۍ مينځ ته ورسيد. دا هغه ځای ؤ چيرته چې درسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) اصحاب (رضي الله عنهم) په شهادت رسيدلي وو، د هغوی لپاره يې دعا وکړه. بنو لحيان چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د راتګ خبر واورېد، ټول وتښتيدل، د غرونو سرونو ته لاړل. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دوې ورځې همدلته پاتې شو، خو يو کس هم په لاس ورنغی، يوې خوا بلې خوا ته يې جنګي ګروپونه وليږل خو بنو لحيان ترې تښتيدلي وو. وروسته د عسفان په لور ورغی لس سواره يې کراع الغميم ته وليږل تر څو قريش هم دده په راتګ خبر شي، بالاخره له ۱۴ شپو وروسته بيرته مدينې ته ستون شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سرایاوو او جنګي ګروپونو استول

لدینه وروسته رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مختلفې سریې او جنګي ګروپونه واستول، چې ددې پېښو لنډیز دا دی:

۱- د عکاشه بن محصن (رضي الله عنه) **سریه:** دا د ۶ هجري کال د ربیع الاول یا ربیع الاخر په میاشت کې وه. عکاشه د ۴۰ کسیز ګروپ په مشرۍ د غمر سیمې ته روان شو. الغمر د بني اسد قبیلې یوه چینه وه مخکې لدینه چې عکاشه ورورسیږي د هغه ځای مشرکین وتښتیدل، مسلمانان ورغلل، دوه سوه اوښان یې ونیول او مدینې ته یې راوستل.

۲- د محمد بن مسلمه (رضي الله عنه) **سریه:** دا هم د شپږم هجري کال د ربیع الاول یا ربیع الاخر په میاشت کې وه. محمد بن مسلمه (رضي الله عنه) له لسو کسانو سره د بني ثعلبه په سیمه کې د ذي القصه په لور روان شو، هلته د دښمن سلو کسانو کمین ورته نیولی ؤ، کله چې مسلمانان ویده شول هغوی حمله ورباندې وکړه او له محمد بن مسلمه (رضي الله عنه) نه پرته ټول یې شهیدان کړ، یوازې محمد په ټپي حالت کې ورنه خلاص شو.

۳- د ابو عبیده بن الجراح (رضي الله عنه) **سریه:** دا هم د ۶ هجري کال د ربیع الاخر په میاشت کې د ذي القصه په لور وه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د محمد بن مسلمه (رضي الله عنه) د ملګرو له شهادت نه وروسته ابو عبیده (رضي الله عنه) ته وظیفه ورکړه چې د بني ثعلبه مقابلې ته لاړ شي. هغه له ۴۰ کسانو سره د اصحابو (رضي الله عنهم) د شهادت ځای ته ورغی، د شپې یې پیاده سفر وکړ او سهار وختي یې پر بني ثعلبه برید وکړ، خو هغوی بیا هم ورنه وتښتیدل، یوازې یو کس په لاس ورغی هغه هم اسلام راوړ. مسلمانانو یو شمیر څاروي او پسونه په غنیمت ونیول.

۴- د زید بن حارثه (رضي الله عنه) **سریه:** د ۶ هجري کال د ربیع الاخر په میاشت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې وه. دا د مرالظهران په سيمه کې د بني سليم په يوه چينه کې چې جموم نوميده پيښه شويده. زيد (رضي الله عنه) لاړ او هلته يې د مزينه قبيلې يوه ښځه چې حليمه نوميده ونيوله، دې ښځې د بني سليم يوه محله وروښوده چيرته چې مسلمانانو ډير پسونه، څاروي او بنديان ونيول. کله چې زيد (رضي الله عنه) بيرته راستون شو او غنيمتونه يې له ځان سره راوړل، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نوموړې ښځې ته ددې خپل ځان او ميړه دواړه وروبښل يعنې دواړه يې آزاد کړل.

۵- عيص ته د زيد بن حارثه (رضي الله عنه) **سريه:** دا د ۶ هجري کال په جمادي الاولی کې وه. زيد له ۱۷۰ سوارو سره د عيص په لور وخوځيد، هلته يې د قريشو هغه قافله په لاس کې پريوته چې مشر يې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) زوم ابو العاص وؤ. ابو العاص پخپله نجات وموند، لاړ، سيده مدينې ته راغی او له زينب (رضي الله عنها) نه يې پناه وغوښتله، او ورته ويې ويل چې له خپل مهربان پلار (حضرت محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)) نه سوال وکړې چې ددې قافلې مالونه بيرته ده ته ورکړي. زينب (رضي الله عنها) همداسې وکړل، له خپل پلار (صلی الله عليه وسلم) نه يې همدا سوال وکړ! رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خلکو ته وويل، که مو خوښه وي نو دا مالونه بيرته ورکړئ! اصحابو (رضي الله عنهم) ټولو په خپله خوښه هر څه بيرته ورکړل. ابو العاص له خپلو مالونو سره مکې ته ستون شو، ټول شيان يې خپلو خاوندانو ته وسپارل بيا يې ايمان راوړ او مدينې ته يې هجرت وکړ، او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خپله لور زينب (رضي الله عنها) چې تقريباً درې نيم کال مخکې يې هجرت کړی ؤ بيرته په هماغه لومړنۍ نکاح سره ابو العاص ته ورکړه او دا خبره په صحيح حديث سره ثابته ده[1]. او په اولنۍ نکاح يې ځکه بيرته ورکړه چې هغه وخت له مشرکينو سره د مسلمانو ښځو د نکاح د تحريم آيت شريف نه و نازل شوی. او هغه حديث او روايت صحيح ندی چې وايي رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) زينب په نوې نکاح سره ابو العاص ته ورکړه او يا يې شپږ کاله وروسته ورکړه. دا د معنی او سند دواړو له لارې سيي ندی.[2]

تعجب دی هغو کسانو ته چې پدې ضعيف حديث استناد کوي او وايي: ابو العاص د

---

[1]. سنن ابي داود مع شرحه عون المعبود باب الی متی ترد عليه المراة اذا اسلم بعدها.

[2]. تحفه الاحوذي ۱۹۵/۲ – ۱۹۶ ته مراجعه وکړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکې له فتحې نه مخکې د اتم هجري کال په وروستیو کې ایمان راوړی، بیا د همدې خبرې مخالفه خبره کوي او وایي: زینب (رضي الله عنها) د اتم هجري کال په لومړیو کې وفات شویده. پدې هکله مو پر بلوغ المرام باندې پخپل تعلیق کې مفصلې خبرې کړې، موسی بن عقبه عقیده لري چې دغه پیښه د ابي بصیر او ملګرو له خوا یې په اووم هجري کال کې پیښه شویده، خو دا خبره نه له صحیح او نه هم له ضعیف حدیث سره تطابق لري.

۶- د زید (رضي الله عنه) سریه: دا هم د ۶ هجري کال په جمادي الاخره میاشت کې وه. زید (رضي الله عنه) له ۱۵ کسانو سره د بني ثعلبه په لور ووت، طرف یا طرق نومې سیمې ته ورغی، اعراب ورنه وتښتیدل او فکر یې کاوه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پخپله پر دوی باندې د برید په نیت راوتلی دی. زید او ملګرو یې له مشرکینو نه شل اوښان په غنیمت ونیول، اوڅلور ورځې له مدینې نه غایب وُ.

۷- بیا هم وادي القری ته د زید (رضي الله عنه) سریه: زید د ۶ هجري کال د رجب په میاشت کې له ۱۲ کسانو سره د قری په وادي کې د دښمن د تحرکاتو د معلومولو پخاطر ووت. هلته د قری اوسیدونکو حمله ورباندې وکړه، ۹ کسان یې ورنه شهیدان کړل او د زید په شمول دری نور ژوندي پاتې شول.(۱)

۸- د خبط سریه: دا د آتم هجري کال په رجب میاشت کې وه، خو د پیښې له بهیر نه داسې ښکاري چې دا باید له صلح حدیبیه نه مخکې واقع شوې وي. جابر (رضي الله عنه) وایي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مونږ دری کسانو ته چې مشر مو ابو عبیده بن الجراح وُ امر وکړ چې لاړ شو او د قریشو د کاروان څارنه وکړو، په لاره کې سخت وږي شوو له ډیرې لوږې مو خبط (یو ډول بوټی دی) وخوړل، او له همدې وجې دغه لښکر ته د خبط لښکر نوم ورکړل شو.
وروسته یوه سړي دری اوښان راته حلال کړل، بیایې دری نور راته حلال کړل، دریم ځل یې بیا درې اوښان راته حلال کړل، بیا ابو عبیده (رضي الله عنه) هغه لدې کار نه منع

(1). رحمه للعالمین ۲/ ۲۲۶.زاد المعاد ۲/۱۲۰ – ۱۲۲. حواشي تلقیح فهوم اهل الاثر ص ۲۸،۲۹.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ. پدې وخت کې له بحر نه يو ماهي چې عنبر ورته ويل کيده راته را واچول شو او هغه مو پوره نيمه مياشت خواړه، غوړي مو يې هم استعمالول، تر څو بيرته په پښو ودريدو او خپل اولني حالته ورسيدو. ابو عبيده ددې ماهي د پوښتيو يو هډوکی واخيست، بيا يې په لښکر کې تر ټولو دنگ سړي ته وويل چې په تر ټولو لوړ اوښ باندې سپور شي، بيا همدا دواړه تر دې هډوکي لاندې تير شول. مطلب دا چې د ماهي د پوښتۍ هډوکی ډير اوږد وُ. جابر (رضي الله عنه) زياتوي مونږ ددې ماهي له غوښې نه يوه اندازه د توښې په دود راسره واخيستله او کله چې مدينې ته ورسيدو، رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته مو دا کيسه تيره کړه، هغه وفرمايل: (**هو رزق أخرجه الله لكم، فهل معكم من لحمة شيء تطعمونا؟**).دا د الله تعالى له لوري د ستاسې رزق او روزي وه، ايا له هغې غوښې نه څه اندازه درسره شته چې مونږ ته يې را کړئ؟ نو مونږ رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته له هغې غوښې نه يوه اندازه ورولېږله.[1]

مونږ مخکې وويل چې د کيسې سياق پدې دلالت کوي چې دا سريه بايد له صلح حديبيه نه مخکې واقع شوې وي، ځکه چې له حديبيې نه وروسته خو مسلمانان د قريشو د کاروانو مخې ته نه ورتلل، او پر هغوی يې حمله نه کوله.

---

[1]. صحيح البخاري ۲/ ۶۲۵. صحيح مسلم ۲/ ۱۴۵ - ۱۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بني المصطلق او يا مريسيع غزا

۶ هجري کال، د شعبان مياشت

دغه غزا که څه هم له عسکري پلوه دومره لويه او مهمه غزا نده، خو پدې دوران کې داسې پيښې شوې دي چې په اسلامي ټولنه کې يې داسې اړ دوړ او جنجالونه راولاړ کړل چې په ترڅ کې يې د منافقانو له مخ نه پردې پورته شوې، او داسې تعزيراتي قوانين رانازل شول چې اسلامي ټولنې ته يې د عظمت، سپيڅلتيا، کرامت او پاک نفسۍ نوی رنګ ورکړ. مونږ به لومړی د غزا په هکله خبرې وکړو، وروسته به له نورو پيښو نه وغږيږو.

د صحيح روايت په اساس سره ويلی شو چې دغه غزا د شپږم هجري کال د شعبان په مياشت کې وه.[1] ددې غزا سبب هم دا ؤ: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته خبر راغی چې د بني مصطلق رئيس حارث بن ابي ضرار له خپل قوم او نورو

---

[1]. دليل يې دا دی چې د افک په حديث شريف کې دا ثابته ده چې دغه پيښه د حجاب د حکم له نازليدو نه وروسته وه د حجاب آيت خو د زينب (رضي الله عنها) په هکله نازل شوی ؤ، او زينب (رضي الله عنها) خو دغه وخت يعنې د حجاب د حکم د نزول په وخت کې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په نکاح کې وه ځکه له زينب (رضي الله عنها) سره د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) واده د پنځم هجري کال په ذي القعده او يا ذي الحجه کې شوی و، او دغه غزا خو د شعبان په مياشت کې وه نو دا به د ۶ هجري کال شعبان وي نه د پنځم کال او د افک له پيښې وروسته رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د عايشې په هکله پوښتنه ترې وکړې وه چې دې ورته وويل: زه خپلې سترګې او غوږونه ساتم، حضرت عايشه (رضي الله عنها) فرمايي: چې زينب (رضي الله عنها) يوازينی بی بی وه چې له ما سره يې سيالي کوله.

بناء دا د شپږم کال د شعبان مياشت شوه. او دا روايت چې وايي سعد بن معاذ او سعد بن عباده (رضي الله عنهما) د افک د اصحابو په هکله يو له بل سره مناقشه او منازعه وکړه، يعنې دا چې دا غزا بايد د سعد بن معاذ (رضي الله عنه) له وفات نه مخکې پيښه شوې وی، معلومه ده چې سعد بن معاذ (رضي الله عنه) د ۵ هجري کال په اخرو کې له بني قريظه غزا نه وروسته وفات شويدی، نو پدې اساس د بني مصطلق غزا هم بايد په پنځم هجري کال کې شوی وي، ددې اشکال صحيح ځواب دا دی چې ددې روايت راوي سهوه شوی او سهوا يي له سعد بن عباده (رضي الله عنه) سره د سعد بن معاذ (رضي الله عنه) نوم راوړی دی، ابن اسحاق له زهري له عبيدالله بن عبدالله بن عتبه او هغه له عائشه (رضي الله عنها) نه روايت کړی او په هغه روايت کې د سعد بن معاذ (رضي الله عنه) نوم نشته بلکه هلته دا سيد بن حضير نوم راغلی دی ابو محمد بن حزم وايي چې همدا خبره صحيح ده. (زاد المعاد ۱۱۵/۲) پدې هکله د محمد الغزالي خبره هم د حيرانتيا وړ ده هغه ابن قيم ته دا خبره منسوبوي چې ګويا هغه هم وايي دغه غزا په پنځم هجري کال کې شويده (فقه السيره ص ۲۲۳). حال دا چې په الهدي (۱۱۵/۲)کې چې هغه څه ويلي هغه بالکل ددې خبرې مخالف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عربانو سره له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره د جګړې لپاره راوتلی دی. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ددې خبر په اوریدو سره بریده بن حصیب اسلمي ته امر وکړ چې لاړ شي او د خبر تحقیق وکړي. هغه لاړ او له حارث بن ابي ضرار سره یې خبرې وکړې، او بیا یې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته خبر راوړ.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې د خبر له صحت نه ډاډه شو، نو اصحابو (رضي الله عنهم) ته یې د تلو قومانده ورکړه او په بیړه سره روان شو. دغه وخت د شعبان د میاشتې دوې ورځې پاتې وې، له رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره دا ځل یو شمیر هغه منافقین هم روان شول چې په مخکینو غزا ګانو کې یې برخه نه وه اخیستې.

دا ځل یې زید بن حارثه (رضي الله عنه) او په بل روایت ابوذر (رضي الله عنه) او په دریم روایت سره نمیله بن عبدالله لیثي (رضي الله عنه) په مدینه کې خلیفه وټاکه. حارث بن ابي ضرار هم یوه جاسوس ته وظیفه ورکړې وه چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د لښکر څارنه وکړي، مسلمانانو هغه جاسوس ونیو او ویې واژه.

کله چې حارث ته د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د راتګ او د خپل جاسوس د ژولو خبر ورسید ډېر وویرید، ملګري یې هم وارخطا شول، یو شمیر عربان ورنه لاړل. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د بحر ساحل ته نژدې د قدید خوا ته د دوی یوې چینې ته چې مریسیع نومیده ورسید. هغوی هم د جنګ تیاري ونیوله. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل اصحاب (رضي الله عنهم) په لیکو برابر کړل، بیرغ له ابوبکر (رضي الله عنه) سره وُ، د انصارو جنډه یې سعد بن عباده (رضي الله عنه) ته ورکړې وه. دواړه لښکرې سره مخامخ شولې، څه وخت یې یو بل په غشو سره وویشتل، بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د برید امر ورکړ، ټولو اصحابو (رضي الله عنهم) په یوه حرکت حمله وکړه، دښمن ته یې ماتې ورکړه او بریالي شول. یو شمیر مشرکین ووژل شول، ښځې او اولادونه یې د مسلمانانو په اسارت کې ولویدل، ډیر پسونه او څاروي یې هم په غنیمت ونیول له مسلمانانو نه یوازې یو کس شهید شو، هغه هم سهوا د یوه انصاري له لاسه مړ شو، هغه و نه پیژانده د دښمن ګمان یې ورباندې وکړ او ویې واژه.

دا د اهل مغازي او اهل السیر رایه ده. ابن قیم وایي چې دا ګمان او وهم دی، ځکه حقیقت دا دی چې پدې غزا کې جګړه نده پیښه شوې، مسلمانانو پر دوی حمله وکړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې اولادونه او مالونه يې ورنه ونيول. په بخاري کې راځي چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) بني مصطلق غافلګير کړل يعنې ناڅاپي بريد يې ورباندې وکړ.[1]

په اسارت نيول شويو ښځو کې جويريه بنت حارث هم وه، لومړی هغه د ثابت بن قيس په برخه ورسيده، هغه ورسره مکاتبه وکړه يعنې د يوه اندازه مال په بدل کې يې د آزادۍ وعده وکړه، دواړه پدې راضي شول چې جويريه به څه پيسې ورکوي او هغه به يې آزادوي. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) همدغه ټاکلی مبلغ ابن قيس ته ورکړ او جويريه يې پخپله نکاح کړه. جويريه (رضي الله عنها) د قوم د رئيس حارث لور وه، او کله چې دې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د نکاح شرف تر لاسه کړ نو اصحابو (رضي الله عنهم) ټولو خپل غلامان او وينځې آزادې کړې، ځکه دوی ويل چې دا قوم خو اوس د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خسرګنۍ ده، نو بايد قدر يې وشي. همدا وه چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د خپلوۍ د احترام په دود کې يې هغوی ټول آزاد کړل، هغوی هم له آزادۍ نه وروسته ټولو چې سل کورنۍ وو ايمان راوړ او په اسلام مشرف شول.[2]

پدې غزا کې د ټولو پيښو اصلي او اساسي عامل د منافقينو رئيس عبدالله بن ابي وُ، نو مخکې لدينه چې ددې پيښو په اړه څه ووايو، غوره ګڼو لومړی د منافقينو د رول او په اسلامي ټولنه کې د دوی د منفي کړو وړو په هکله هم څه خبرې وکړو.

له بني مصطلق غزا نه مخکې د منافقينو رول او دريځ

څو ځله مو دا خبره کړيده چې عبدالله بن ابي له اسلام او مسلمانانو په ځانګړې توګه له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره سخته کينه او دښمني لرله ځکه اوس او خزرج دده په مشرۍ سلا شوي وو، لګيا وو ده ته يې تاج جوړاوه، مرۍ او غمي يې ورته برابرول. په همدې حال کې هلته د اسلام لمر راوخوت، اوس او خزرج يې دده له پاچايۍ نه بلې خوا ته واړول، او له همدې ځايه عبدالله بن ابي دا فکر کاوه چې دده پاچايي رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورانه او خاورې کړه.

له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره د عبدالله بن ابي دښمني د

(1). صحيح بخاري ۱/ ۳۴۵. فتح الباري ۷/ ۴۳۱

(2). زاد المعاد ۱۱۲/۲، ۱۱۳، ابن هشام ۲/ ۲۸۹_۲۹۰.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هجریت له پیل نه څرګنده وه، یوه ورځ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په خره سپور د سعد بن عباده (رضي الله عنه) پوښتنې ته ور روان و او په هغه مجلس ورغی چې عبدالله بن ابي هم پکې ؤ کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ور ورسید د منافقینو رئیس خپله پزه پټه کړه او ویې ویل دلته دوړې مه راته کوئ! بیا چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د قرآنکریم آیتونه تلاوت کړل ده ورته وویل: په کور کې دې کینه، زمونږ مجلس مه را خرابوه.[1]

دا د هغه وخت خبره ده چې عبدالله بن ابي لا په اسلام سره تظاهر نه ؤ کړی، او کله یې چې له بدر نه وروسته په اسلام تظاهر هم وکړ خپله دښمني یې پرې نښودله، له الله (جل جلاله) او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره یې خپلې دښمنۍ ته ادامه ورکړه، تل یې هڅه کوله چې د مسلمانانو تر منځ نفاق واچوي.

د اسلام د ذلت کوشش یې کاوه، له مشرکینو سره یې مرستې کولې، د بني قینقاع په پیښه کې یې چې کوم رول ادا کړی هغه خو مو مخکې ذکر کړی. همدا راز د احد په غزا کې یې مسلمانانو ته لوی غم، شر او مصیبت راولاړ کړ، د هغوی په منځ کې یې ګډوډي، نفاق او خلاف واچاوه.

دغه منافق د مسلمانانو په حق کې له بې حده مکر و فریب نه کار اخیست، وروسته له هغه چې په اسلام سره یې تظاهر وکړ، هره جمعه به چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د خطبې ویلو لپاره کیناسته نو هغه به پاڅید او خلکو ته به یې ویل: اې خلکو! دا دی رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ستاسې په وړاندې تشریف لري، الله تعالی پده سره تاسو ته عزت او منزلت در په برخه کړ، نو تاسې دده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مرسته وکړئ. خبرې یې واورئ او اطاعت یې وکړئ، بیا به کیناست، وروسې به رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پاڅید او خطبه به یې وویله.

د منافقینو دغه رئیس دومره سپین سترګی و چې سره لدې چې د احد په غزا کې یې هغه غدر او خیانت وکړ، خو له غزا وروسته د لومړۍ جمعې په ورځ پاڅید او غوښتل یې هماغه څه ووایي کوم چې هره جمعه به یې له خطبې نه مخکې ویل، خو دا ځل مسلمانانو له جامو راونیو او ورته ویې ویل: د خدای دښمنه! کینه، ته ددې وړ نه یې چې دا خبرې وکړې، تا چې څه وکړل هغه ټولو ولیدل. پدې خبرو سره هغه خفه شو او له جومات نه روان شو، د خلکو له غاړو نه یې قدمونه اوچتول او په وتو وتو کې یې ویل:

---

[1]. ابن هشام ۱/ ۵۸۴ - ۵۸۷ بخاري ۲/ ۹۲۴ ، مسلم ۲/ ۱۰۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خو ددې جناب د ملاتړ لپاره پورته شوی وم، خو داسې ښکاري لکه چې ما کومه د جرم خبره کړې وي! له دروازې سره یو انصاري مخې ته ورته راغی او ورته ویې ویل: هلاک شې، بیرته وګرزه، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به درته د مغفرت دعا وکړي. ده وویل: زه نه غواړم چې هغه راته د مغفرت دعا وکړي.[1]

همدا راز عبدالله بن ابي له بنو نضیر سره مسلسله رابطه درلوده، له دوی سره په ګډه یې د مسلمانانو په خلاف توطیې جوړولې، ان تر دې چې ورته ویلي یې وو چې: که چیرې تاسې د مسلمانانو خلاف جګړې ته راووتئ نو مونږ به هم درسره وو، او که ستاسې په خلاف جګړه وشوه نو مونږ به ستاسې مرسته کوو.

همدا راز د احزاب په غزا کې ددې منافق او ملګرو کار یې دا وُ چې د مسلمانانوپه مینځ کې ویره، پریشاني او ګډوډي را پیدا کړي، الله تعالی همدې مطلب ته د احزاب په سورت کې داسې اشاره فرمایي: ((**وَإِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ إِلاَّ غُرُوراً**)) (الاحزاب: ۱۲).تر دې ایته چې فرمایي: ((**يَحْسَبُونَ الأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَإِنْ يَأْتِ الأَحْزَابُ يَوَدُّوا لَوْ أَنَّهُمْ بَادُونَ فِي الأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَنْ أَنْبَائِكُمْ وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا قَاتَلُوا إِلاَّ قَلِيلاً**)) (الاحزاب: ۲۰)

[او (یاد کړه هغه وخت) کله چې وویل (ابن ابي، ابن قیشر او نورو) منافقانو او (وویل) هغو کسانو چې په زړونو د دوی کې مرض (د نفاق) و چې نه ده وعده کړې له مونږ سره الله او رسول ددغه (الله په فتح د شام، یمن، فارس) مګر په غرور او تیرایستو سره.]

[هغوی (له ویرې) داسې ګمان کوي چې د کفر لښکرې ندي تللې که چیرته بیا راشي لښکر د (مشرکینو جنګ ته) نو دوست ګڼي (منافقان) دا چې کاشکې دوی اوسیدونکي وی په (لیرو کلیو د) اعرابو کې (له ښاره) چې پوښتنې به یې کولې (له لیرې) له (احوالو) خبرو ستاسې او که چیرې وی (دغه منافقان) په تاسې کې نو جنګ به یې نه وو کړی دوی مګر لږ (د پاره د ریاء).]

پداسې حال کې چې د یهودو، منافقینو او مشرکینو په شمول ټول دښمنان پدې ښه پوهیدل چې د اسلام د بري او غلبې راز مادي تفوق، د وسلو، عسکرو او وسایلو ډیرښت ندی بلکه ددې بري راز هغه اخلاق او معنوي پیاوړتیا ده چې مسلمانان پرې سینګار شویدي. او دا هم ټولو ته په ډاګه وه چې ددې عظمت او کرامت منبع هغه

[1]. ابن هشام ۲/ ۱۰۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دې چې په نیکۍ، معنوي او اخلاقي لوړتیا او سپیڅلتیا کې تر ټولو لوړ مثال او قدوه دی. همدا راز ټول پدې ښه متیقن شوي وو او د پنځه کلنو جګړو په دوران کې ټولو ته ثابته شوې وه چې د وسلې په زور سره پر اسلام او مسلمانانو باندې غلبه ناممکنه ده. همدا وه چې دوی د اسلام او مسلمانانو په خلاف د ساړه یا تبلیغاتي جنګ فیصله کړې وه، دوی هڅه کوله د عاداتو، اخلاقو او کړو وړو له مخې د مسلمانانو په خلاف تشویشونه راولاړ کړي، پدې تبلیغاتي جګړه کې د مشرکینو لومړنی هدف پخپله رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) و.

څرنګه چې منافقین په مدینه کې د ننه اسلامي ټولنه کې اوسیدل او دا ورته آسانه وه چې د مسلمانانو احساسات راوپاروي، او له هغوی سره له تماس نه په استفادې سره د دوی په زړونو کې کار وکړي، نو د اسلام په خلاف په تبلیغاتي جنګ کې زیات مهم رول د همدې منافقانو او د دوی د رئیس عبدالله بن ابي و.

د دوی دغه توطئه او پلان له احزاب غزا نه وروسته په ډاګه شو، کله چې حضرت رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له زینب بنت جحش (رضي الله عنها) سره چې زید طلاقه کړې وه نکاح وکړه. منافقینو همدا پیښه د حربې یا تبلیغاتي وسیلې په شکل استعمال کړه. ځکه د عربانو عادت او رواج دا ؤ چې هغوی به خپل فرزندي اولاد هم لکه خپل اصلي اولاد داسې باله، او د دا ډول زوی طلاقه شوې ښځه به یې د هغه چا لپاره ناروا بلله کوم چې دغه کس به یې خپل زوی نیولی و.

کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له زینب (رضي الله عنها) سره واده وکړ، نو منافقینو ګمان وکړ لکه چې اوس دوی ته د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په خلاف د پروپاګند او تهمت ښه دلایل په لاس ورغلي دي او پدې هکله یې دوه ټکي د ځان په ګټه بلل:

لومړې دا چې دا د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پنځم واده ؤ، او قرآنکریم خو له څلورو نه د زیاتو ودونو د جواز حکم نلري، نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په کوم دلیل دا پنځم واده وکړ؟

دوهم دا چې زینب (رضي الله عنها) خو د زید (رضي الله عنه) ښځه وه او زید خو هغه څوک ؤ چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل زوی نیولی ؤ، او د خپل زوی (فرزندي) له ښځې سره خو نکاح د عربو په نزد یوه لویه ګناه وه. منافقینو پدې هکله ډیر تبلیغات وکړل له ځانه یې ډیرې کیسې او دروغ جوړ کړل. ددې دروغو په ترڅ کې به یې ویل چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یو ځل زینب

(c) ketabton.com: The Digital Library

(رضي الله عنها) په ناڅاپي توګه ولیده خوښه یې شوه، د هغې حسن يې زړه یووړ، ډیره مینه یې ورسره پیدا شوه او کله چې دده زوی زید (رضي الله عنه) پدې پوه شو، نو زینب یې دده لپاره خوشې کړه. دغه پروپاګند دومره عام او پداسې طریقې سره خور شو چې تر نن ورځې پورې یې د تفسیر او احادیثو په کتابو کې آثار تر سترګو کیږي. څرګنده ده چې دې تبلیغاتو به حتماً په کمزوریو زړونو اثر او اغیزه هم درلوده، همدا وه چې د الله تعالی له لوري د قرآنکریم شفا ورکوونکي آیتونه نازل شول، او په غوڅه توګه یې د منافقینو د دروغو او پوچو تبلیغاتو بطلان اعلان کړ. الله تعالی د احزاب سورت په لومړي آیت کې فرمایي:

((يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلا تُطِعْ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيماً حَكِيماً)).
(الاحزاب: ۱)

[اې نبي (محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! وویریږه (تل) له الله څخه او مه منه (حکم) د کافرانو او (نه) د منافقانو، بیشکه چې الله دی ښه عالم پر هر شي ښه حکمت والا.]

دا له بني مصطلق غزا نه مخکې د منافقینو د توطئو او منفي دریزونو یو څو وړې نمونې وې. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په پوره صبر او حوصلې سره ددې حالاتو مقابله کوله. د منافقینو دا ټول حالات یې ښه لیدل خو بیایې هم له دوی سره له مهربانۍ او نرمۍ نه ډک معامله کوله. همدا راز نورو مسلمانانو هم دا کوشش کاوه چې د منافقینو له شر نه ځان وساتي، او د هغوی په وړاندې یې له ډیرې حوصلې نه کار اخیست ځکه لیدل یې چې د منافقینو فتنه یوه نده، هغوی هره ورځ نوې نوې فتنې راولاړوي نو باید له زغم او صبر نه کار واخستل شي.
الله تعالی دې مطلب ته اشاره کوي فرمايي:

((أَوَلا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لا يَتُوبُونَ وَلا هُمْ يَذَّكَّرُونَ))
(التوبة: ۱۲٦)

[آیا (فکر نه کوي) او نه ګوري دوی چې بیشکه دوی مبتلا کولی شي (په ډول ډول) قسم قسم مصائبو په هر یوه کال کې یو کرت یا دوه کرته بیا له سره هغوی نه کوي توبه (له نفاقه) او نه دوی پند اخلي (په دې ابتلاء).]

په بني مصطلق غزا کې د منافقينو رول

د بني مصطلق په غزا کې له رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره د منافقينو ګډون د الله تعالى ددې قول عملي مصداق دی چې فرمايي: ((**لَوْ خَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلاَّ خَبَالاً وَلأَوْضَعُوا خِلالَكُمْ يَبْغُونَكُمُ الْفِتْنَةَ**)) (التوبة: ٤٧)

[نو که وتلي وی دغه (منافقان) په (لښکر د) تاسې کې نو نه به و زيات کړی دوی تاسې ته (هيڅ شی) مګر شر، خرابي، فساد او چغلي اوخامخاه چابکي به کړې وه دوی په منځ ستاسې کې (په چغلۍ او نورو بديو کې) حال دا چې غوښتله به دوی تاسې ته فتنه (ستاسې په منځ کې د دښمنۍ په اچولو او له کافرانو څخه ستاسې په ويرولو کې).]

د نفاق لښکرو همدلته له خپل شر او شيطنت نه ښه ګټه پورته کړه. او دوه داسې فرصتونه په لاس ورغلل چې له امله يې پدې وتوانيدل د مسلمانانو په ليکو کې درز او تشويش پيدا کړي. او د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) په خلاف دومره لوی تهمت جوړ کړي چې ځواب يې پخپله الله تعالى ووايه. ددې دواړو پيښنو تفصيل دا ډول دی:

١ - له مدينې نه د ذليل سړي شړلو خبره :

د منافقينو دا قول چې ويل به يې: ((**لَئِنْ رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لَيُخْرِجَنَّ الأَعَزُّ مِنْهَا الأَذَلَّ**)) . (المنافقون: ٨)

[که چيرې بيرته وګرځو مونږ طرف د مدينې ته نو خامخا به وباسي ډير عزتمن (کافر خلک له دغه مدينې نه) ډير خوار کمزور خلک.]

رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له غزا نه وروسته له مريسيع چينې سره تشريف درلود او همدلته يې اړولي و، خلک لاړل تر څو له چينې نه او به راوړي، د عمر بن الخطاب (رضي الله عنه) يو غلام يا مزدور ؤ چې جهجاه الغفاري نوميده، دده او سنان بن وبر جهني تر مينځ د اوبو په سر جنجال او جنګ پيښ شو. جهني چيغه وکړه اې انصارو او جهجاه مهاجرينو ته غږ کړ. په همدې وخت کې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**أبدعوي الجاهلية وأنا بين أظهركم؟ دعوها فإنها مُنْتِنَة**). پداسې حال کې چې زه ستاسې په مينځ کې وجود لرم تاسې د جاهليت نارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهئ؟ دا د جاهليت ناري پريږدئ، دا ډيري بدبويه ناري دي! عبدالله بن ابي بن سلول ته چې دا خبره ورسيده ډير په غوسه شو، له ده سره يې د قوم يوه ډله خلک هم وو. زيد بن ارقم چې دغه وخت کشر ځوان ؤ هم پدې ځای کې موجود و، عبدالله بن ابي وويل: آيا دوی همداسې وکړل، دوی زمونږ سيمې ته راغلل اوس ځانونه له مونږ سره په تله کې اچوي او مقابله راسره کوي! قسم په خدای پر مونږ او دوی دا متل صدق کوي چې وايي: سپی دې چې چاغ کړ، نو خوري به دې! قسم په الله چې مدينې ته له رسيدو وروسته به د هغه ځای عزيز او سرلوړي خلک دغه ذليل او خوار خلک له مدينې نه باسي. بيا يې خپلو ملګرو ته مخ کړ او ورته ويې ويل: دا ټول ستاسې له خپله لاسه، تاسې پخپل وطن کې ځای ورکړ، خپل مالونه مو ورسره وويشل، که تاسې دوی ته څه نه وای ورکړي نو چيرته بلې سيمې ته به تللي وای.

زيد بن ارقم (رضي الله عنه) دا خبر خپل تره ته ورساوه، تره يې لاړ او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې چې عمر (رضي الله عنه) هم ورسره ؤ له واقعې خبر کړ. عمر (رضي الله عنه) وويل: عباد بن بشر (رضي الله عنه) ته امر وکړه چې دا منافق (عبدالله بن ابي) ووژني. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل:(**فكيف يا عمر إذا تحدث الناس أن محمداً يقتل أصحابه؟ لا ولكن أَذِّنْ بالرحيل**). اې عمره! که داسې وکړم نو بيا به خلک وايي چې محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خپل اصحاب وژني، نه داسې نه کوم، خلکو ته د تللو امر وکړه. دا داسې ساعت او وخت ؤ چې عادتاً به رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)، پکې کوچ نه کاوه. په هر حال حکم وشو، خلک روان شول، اسيد بن حضير (رضي الله عنه) له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره مخامخ شو له سلام نه وروسته يې عرض وکړ چې په نا مناسب وخت کې دې د تګ او کوچ امر وکړ. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په ځواب کې ورته وويل:(**أو ما بلغك ما قال صاحبكم؟**). ته نه يې خبر چې ستاسې آشنا (عبدالله بن ابي) څه ويلي دي؟ ده وويل: نه زه نه يم خبر، څه يې ويلي دي؟ رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل:(**زعم أنه إن رجع إلى المدينة ليخرجن الأعز منها الأذل**). هغه دا ګمان او خيال کړی چې مدينې ته له رسيدو نه وروسته به د عزت خاوندان پاڅيږي او هغه ذليل او خوار کسان به له مدينې نه شړي! اسيد (رضي الله عنه) عرض وکړ، که وغواړې نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به هغه له مديني نه شړي، قسم په الله چې ته عزيز او هغه ذليل دی. او زياته يې کړه: يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! له هغه (عبدالله بن ابي) سره ډيره نرمي وکړه، ته الله مونږ ته پداسې حال کې را وستی چې د هغه قوم دده لپاره مری، او غمې برابرول تر څو تاج ورته جوړ کړي او پاچا يې وټاکي، هغه اوس دا ګمان کوي چې پاچايې يې تا ور نه اخيستې ده!

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دغه ورځ ان تر لماسختن پورې او وروسته ټوله شپه مسلسل سفر وکړ، سهار هم روان و تر څو لمر بنه ګرم شو خلک يې په تکليف کړل، نو يو ځای يې واړول. خلک ټول ډير ستړي شوي وو څنګه چې ځمکې ته ورسيدل فوراً ټول ويده شول. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دا کار او دا دومره اوږد مزل ددې پخاطر وکړ تر څو د خلکو توجه بلې خواته واړوي، او له خبرو نه يې په بل څه مصروف کړي.

د منافقانو مشر (ابن ابي) چې کله خبر شو چې زيد بن ارقم دده خبره رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته رسولې ده، نو فوراً د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته حاضر شو، قسم يې ياد کړ چې ما دا ډول خبرې ندي کړي، او نه مې ديخوا ته اشاره کړيده. موجودو انصارو هم وويل يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) کيدای شي هغه هلک زيد (رضي الله عنه) په خبره نه وي پوه شوی. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دده خبره ومنله. زيد (رضي الله عنه) وايي: قسم په خدای پدې سره زه دومره خفه شوم چې په ټول ژوند کې دومره نه وم خفه شوی، لاړم په کور کې کيناستم. تر څو الله تعالی دا ايتونه رانازل کړل.

((إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ)) تر دې پورې چې فرمايي: (هُمْ الَّذِينَ يَقُولُونَ لا تُنْفِقُوا عَلَى مَنْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّى يَنْفَضُّوا)) (المنافقون:۷) [دوی (منافقان) هغه کسان دي چې وايي د رسول الله په ملګرو مصرف مه کوئ (مرسته مه ورسره کوئ) تر څو تيت او ورنه جدا شي] ((لَيُخْرِجَنَّ الأَعَزُّ مِنْهَا الأَذَلَّ)) (المنافقون:۸) [د عزت خاوندان به ذليل او خوار کسان له مديني نه وباسي]

زيد وايي: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) څوک راپسې راوليږل ورغلم او همدا آيتونه يې راته ولوستل او ويې فرمايل: زيده! (إن الله قد صدقك). الله تعالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

رینښتونی کړي.[۱]
د منافق عبدالله بن ابي زوی چې هغه هم عبد الله نومیده، يو صالح او غوره صحابي ؤ له خپل پلار نه يې برائت اعلان کړ، لاړ او د مدينې په دروازه کې د خپل پلار مخې ته ودريد، توره يې په لاس کې وه او کله يې چې پلار راغی غږ يې ورته وکړ ودريږه! قسم په الله تر هغې پورې به لدې ځاي نه مخکې لاړ نه شې تر څو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) اجازه نه وي درته کړې، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) عزيز او ته ذليل يې. کله چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تشريف راوړ د تلو اجازه يې ورکړه، نو هغه هم پريښود چې مدينې ته داخل شي.
عبدالله بن عبدالله بن ابي (رضي الله عنه) دا هم ويلي و، يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! که غواړې پلارمې ووژنې نو امر راته وکړه قسم په الله چې سر به يې درته حاضر کړم.[۱]

۲- د افک پيښه

د افک (تور) پيښه په همدې غزا کې واقع شويده، ددې پيښې لنډيز داسې دی: پدې غزا کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له خپلو بيبيانو (رضي الله عنهن) نه د پچې په اساس حضرت عائشه (رضي الله عنها) له ځان سره بوولې وه. له غزا نه د بيرته ستنيدو په دوران کې يو ځای تم شول، حضرت عائشه (رضي الله عنها) د حاجت رفع کولو پخاطر ووتله، هلته هغه اميل ورنه ورک شو کوم چې له خپلې خور نه يې په عاريت اخيستې ؤ، بيرته ورپسې ورغله او په هغه ځای کې يې لټاوه چيرته چې ورنه ورک شوی ؤ. په همدې وخت کې د تللو امر وشو، هغه کسان چې ددې کجاوه يې باروله راغلل، فکر يې کاوه چې عائشه (رضي الله عنها) پکې شته، کجاوه يې پورته کړه، په اوښ يې بار کړه، پوه نه شول چې په کجاوه کې عائشه (رضي الله عنها) نشته.
عائشې (رضي الله عنها) خپل اميل وموند او بيرته خپل ځای ته راغله، خو هلته هيڅوک هم نه وو پاتې شوي ټول تللي وو، هملته ځای په ځای کيناستله. فکر يې وکړ چې دوی به بيرته ورپسې راوګرزي.

---

(۱). صحيح بخاري ۱/ ۴۹۹. ۲/۷۲۷-۷۲۹ ابن هشام ۲/ ۲۹۰ - ۲۹۲
(۱). ابن هشام . مختصر سيره الرسول ص ۲۷۷ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله تعالی د واک خاوند دی، څه یې چې اراده وي همغه کیږي. عائشه (رضي الله عنها) همدلته خوب یووړه ویده شوه. یو وخت د صفوان بن معطل په دې آواز سره راویښه شوه چې ویې ویل: ((انا لله و انا الیه راجعون)) دا خو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بي بي ده؟ صفوان له لښکر نه وروسته پاتې شوی ؤ، ځکه هغه ډیر خوب درلود او کله یې چې عائشه (رضي الله عنها) ولیده، ویې پیژندله ځکه د حجاب له حکم نه مخکې یې لیدلې وه، (انا لله . . . . .) یې وویل اوښه یې چو کړه پدې وخت کې عائشه (رضي الله عنها) راویښه شوه، نو صفوان خپله اوښه ورلنډه کړه او عائشه (رضي الله عنها) ورباندې سپره شوه. صفوان یوه کلمه خبره هم ورسره ونکړه، او له (انا لله و انا الیه راجعون) نه پرته یې بل حرف هم ورنه وانه وریده. صفوان د اوښې تر مخ روان شو مخکې لاړ او لښکر ته چې د غرمې په وخت کې یې لنګر اچولی و ورسید. خلکو چې دا حالت ولید هر یوه له خپل شان او حال سره برابر یو څه وویل. خو د خدای دښمن د منافقانو رئیس عبدالله بن ابي د خپلې دښمنۍ، کینې او خبث د اظهارولو لپاره ښه فرصت وموند، د افک (تور یا تهمت) کیسه یې جوړه کړه. پیل یې وکړ همدا یې خورول په یوه او بله لاره یې زیار یوست دا تهمت د هر چا غوږونو ته ورسوي. ډله یې ټوله ورنه راټوله وه، همدا خبرې یې سره زمزمه کولې. او کله چې مدینې ته ولاړل افک (تهمت) جوړونکو کیسه اوږده کړه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چپ او ساکت و هیڅ یې نه ویل. خو کله چې پدې هکله وحي وځنډیده، نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د عائشه (رضي الله عنها) د سرنوشت په هکله له خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) سره مشوره وکړه، علي (رضي الله عنه) اشارتاً داسې مشوره ورکړه چې عائشه (رضي الله عنها) پریږدي یعنې طلاق ورکړي، د اسامه (رضي الله عنه) او نورو مشوره دا وه چې پدې هکله د دښمنانو خبرو ته اهمیت ورنکړي او عائشه (رضي الله عنها) له ځان سره وساتي. بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) منبر ته پورته شو او له عبدالله بن ابي او دده له اذیتونو نه یې شکایت وکړ. په همدې وخت کې د اوس مشر اسید بن حضیر خپله تیاري څرګنده کړه او ویې ویل که اجازه وي زه دا منافق وژنم. سعد بن عباده (رضي الله عنه) چې د خزرج قبیلې سردار ؤ په احساساتو راغی د خپل قوم پلوي یې وکړه، په همدې سره دده او اسید (رضي الله عنه) تر مینځ خبرې هسکې تیتې شوې، په نتیجه کې دواړه قبیلې پخپل منځ کې سره ببرې شوې، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په ډیر مشکل سره هغوی آرام کړل او پخپله هم چپ شو.

عائشه (رضي الله عنها) مدینې ته له ستنیدو وروسته پوره یوه میاشت رنځوره وه، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

افک (تهمت) له کيسې نه خبره نه وه، خو د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) هغه مهرباني يې نه ليدله کومه چې پخوا به يې د بيمارۍ او مرض په وخت کې ورباندې درلوده. کله چې جوړه شوه يوه شپه له ام مسطح سره د قضاء حاجت لپاره بيرون ته ووتله. د ام مسطح پښه په ټکري کې بنده شوه ولويده او په همدې وخت کې يې خپل زوی ته ښيره وکړه. عائشې (رضي الله عنها) پدې ښيرو سره هغې ته وويل دا کار دې سيي ندی! ام مسطح په ځواب کې عائشې (رضي الله عنها) لـه پـېښې نـه خبره کړه ورتـه وويل: چې زما زوی هم پدې تهمت کې شريک دی چې په تا پسې ويل شويدی. کيسه يې ورته وکړه. عائشه (رضي الله عنها) کورته راغله او له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه يې اجازه وغوښتله چې د خپل پلار کورته لاړه شي تر څو له پيښې نه پوره ځان خبر کړي.

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) اجازه ورکړه او هغه د خپل مور و پلار کره لاړه هلته يې د کيسې په تفصيلاتو ځان خبر کړ او کله چې په خبر پوه شوه نو ډير زيات يې وژړل، دوې شپې او يوه ورځ يې مسلسل ژړل. خوب يې ورک شو، اوښکې يې همداسې روانې وې، نژدې وه چې له ډيرې ژړا نه يې زړه وچوي. په همدې وخت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تشريف راوړ، د شهادت کلمه يې ولوستله او ويې فرمايل: (أما بعد يا عائشة، فإنه قد بلغني عنك كذا وكذا، فإن كنت بريئة فسيبرئك الله، وإن كنت ألممت بذنب فاستغفري الله وتوبي إليه، فإن العبد إذا اعترف بذنبه، ثم تاب إلى الله تاب الله عليه). اې عـائـشې (رضي الله عنها)! ستا په هکله دا او هغه خبرې راته شويدي، که چيرې ته بې ګناه او پاکه وې، نو الله (ج) به ستا برائت او پاکي اعلانوي، او که خدای نا خواسته ګناه درنه شوې وي نو توبه وباسه، ځکه بنده چې پخپله ګناه اعتراف وکړي او توبه وباسي، الله تعالی يې توبه قبلوي.

همدلته د عائشې (رضي الله عنها) اوښکې وچې شوې، خپل مور و پلار ته يې مخ واړاوه چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته ځواب ووايي. خو هغوی حيران وو چې څه ووايي؟ نو عائشې (رضي الله عنها) پخپله وويل: قسم په الله دی چې تاسې زما په هکله دا خبرې اوريدلې دي او ستاسې زړه هم منلې ده، هغه مو رښتيا بللې که زه درته ووايم چې زه بري او پاکه يم، الله تعالی خبر دی چې زه بري يم. تاسې زما دا خبره نه منئ او که زه په هغه څه اقرار وکړم چې الله تعالی پرې عالم دی چې زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورنه بري يم، نو تاسې به يې ومنئ، زه دلته د ځان او تاسې لپاره د يوسف (عليه السلام) د پلار دا قول وايم چې فرمايي: ((**فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ**)) (يوسف: ۱۸). [نو كار زما صبر جميل دى (چې پكې هيڅ شكايت ونكړم خلكو ته) او (له هم دغه) الله ښځه مدد غوښتلى شي په (تحمل د) هغې (خبرې) كې چې تاسې يې بيانوئ (له هلاكه د يوسف).]

دا خبره يې وكړه بلې خوا ته لاړه او څملاسته، په همدغه وخت كې همدلته پر رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د الله تعالى له لوري وحې رانازله شوه. كله چې د وحي كيفيت ختم شو، رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) په خندا شو او لومړنۍ كلمه يې دا وه: (**يا عائشة، أما الله فقد برأك**). [يا عائشه (رضي الله عنها)! قسم په الله چې الله تعالى ستا برائت اعلان كړ.]

مور يې ورته وويل: پاڅه د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته ورشه، شكر يې په ځاى كړه. عائشې (رضي الله عنها) پداسې حال كې چې له خپل برائت او د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له محبت او اعتماد نه به بې حده خوشاله شوې او مطمئنه وه په ناز سره وويل: زه رسول (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته نه ورځم، زه يوازې د الله تعالى حمد او شكرانه وايم.

الله تعالى د افك د حادثې په هكله لس آيتونه نازل كړي چې په پيل كې يې فرمايي: ((**إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالإِفْكِ عُصْبَةٌ مِنْكُمْ**)) (النور: ۱۱تر۲۰) [بيشكه هغه كسان چې راوړي يې دې غټ دروغ (په شان د عائشې (رضي الله عنها) كې) يو ټولى دى له تاسې (مسلمانانو نه).]

پدې تهمت او جرم كې له شريكو كسانو نه مسطح بن اثاثه، حسان بن ثابت او حمنه بنت جحش (رضي الله عنهم) اتيا اتيا درې (متروكې) ووهل شول، خو ددې جرم لوى مجرم او د منافقينو رئيس عبدالله بن ابي ته جزا ورنكړل شوه، حد وربانديې جاري نه شو. دا هم ځكه چې حد خو د مجرمينو لپاره يو ډول تخفيف دى، دغه منافق خو د تخفيف مستحق ندى، الله تعالى هغه ته په آخرت كې د سخت عذاب وعيد كړيدى. او يا كيداى شي چې د هغه مصلحت پخاطر حد نه وي وربانديې جاري شوى د كوم پخاطر چې هغه وژل شوى نه وُ.[1]

پدې ترتيب سره له يوې مياشتې پريشانۍ وروسته له مدينې نه د شك، پريشانۍ او

[1]. صحيح بخاري ۱/ ۲/۶۹۶-٦٩٨ .. زاد المعاد ۲/ ۱۱۳- ۱۱۵. ابن هشام ۲/ ۲۹۷- ۳۰۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشویشونو وریځې والوتلې. د منافقانو رئیس داسې وشرمید چې نور یې هسک نه شوی کتلی. ابن اسحاق وایي: لدې پیښې نه وروسته عبدالله بن ابي دومره سپک او رسوا شو چې که کومه خبره او پیښه به یې جوړه هم کړه، نو تر ټولو لومړی به یې خپل قوم خبره ردوله، ورباندې په غوسه کیدل به، او راټه به یې.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) عمر (رضي الله عنه) ته وفرمایل: (کیف تری یا عمر؟ أما والله لوقتلته یوم قلت لي: اقتله، لأرعدت له آنف، ولو أمرتها الیوم بقتله لقتلته). {څه فکر کوې یا عمره! که هغه ورځ دې وژلی وئ، په کومه ورځ دې چې ماته وویل چې اجازه را کړه ویې وژنم، نو که هغه وخت دې وژلی وئ ډیر همدردان او ملاتړي به یې پیدا کړي وو، خو که نن یې همغوی ته د وژلو حکم وشي، نو و به یې وژني.}

عمر (رضي الله عنه) عرض وکړ: زه پوه شوم چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر او معامله زما له کار او معاملې نه ډیره برکتي او غوره ده.[1]

---

[1]. ابن هشام ۲/ ۲۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مریسیع غزا وروسته پوځي عملیات

۱- د عبدالرحمن بن عوف سریه:

د شپږم هجري کال د شعبان په میاشت کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) عبدالرحمن بن عوف (رضي الله عنه) په دومه الجندل کې میشته بني کلب ته واستاوه، له خوځیدو نه مخکې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ور ته وویل: راځه دلته زما مخ ته کینه. هغه راغی د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مخې ته کیناست، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پخپل مبارک لاس لنګۍ ور وتړله، او د جګړې په هکله یې په زړه پورې لارښوونې وکړې، ورته ویې فرمایل: (**إن أطاعوك فتزوج ابنة ملكهم**).که هغوی ستا امر ومانه، نو د پاچا د لور سره یې واده وکړه. عبدالرحمن بن عوف (رضي الله عنه) لاړ او درې ورځې یې هغه قوم اسلام ته راباله، تر څو هغوی په اسلام مشرف شول، بیا عبدالرحمن بن عوف د قبیلې د سردار یا پاچا (اصبغ) له لور (تماضر) سره واده وکړ. او همدا تماضر په ام ابي سلمه سره شهرت لري.

۲- د علي بن ابي طالب سریه: په ۶ هجري کال د شعبان په میاشت کې وه، هدف یې په فدک کې میشته د بني سعد بن بکر قبیله وه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته خبر راغی چې دلته څه کسان له یهودانو سره د مرستې لپاره راټول شویدي، نو فوراً یې علي (رضي الله عنه) د دوه سوه کسیز لښکر په مشرۍ هغه سیمې ته واستاوه. علي (رضي الله عنه) به د شپې سفر کاوه او د ورځې له مخې به یې چیرته کمین نیوه، یوه ورځ یې د مشرکینو یو جاسوس ونیو هغه اقرار وکړ چې د بني سعد قبیلې له خوا یې د خیبر یهودانو ته دا خبر رسولی و که یهودان دوی ته د خیبر خرماوې ورکړي، نو دوی به ورسره مرسته وکړي. همدې جاسوس د بني سعد د غونډیدو ځای هم په ګوته کړ. علي (رضي الله عنه) پر هماغه ځای یرغل وکړ، پنځه سوه اوښان، او دوه زره پسونه یې په غنیمت ونیول. بنو سعد له خپلو ښځو، اولادونو او له خپل مشر وبر بن علیم سره یو ځای وتښتیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳- د ابوبکر الصديق (رضي الله عنه) په بل روايت د زيد بن حارثه (رضي الله عنه) سريه: د ۶ هجري کال د رمضان په مياشت کې د وادي القرى په سيمه کې پيښه شوې وه. فزاره قبيلې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ترور نيت کړی وُ، نو رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې د مقابلې لپاره ابوبکر الصديق (رضي الله عنه) ورولېږه. سلمه بن اکوع وايي: زه هم ورسره وم او کله مو چې د سهار لمونځ ادا کړ، امر راته وشو، بريد مو پرې وکړ، د هغوی د اوبو چينې ته ورسيدو يو شمير مو ورنه ووژل. ما له دوی نه يوه ډله وليده چې ښځې او ماشومان هم پکې وو، وويريدم هسې نه له مانه مخکې غره ته ورسيږي، ورپسې ورغلم د دوی او غره تر مينځ مې د غشي وار وکړ کله چې دوی غشی وليد، ودريدل، پدې ډله کې ام قرفه نومې يوه ښځه هم وه چې يو زوړ پوستين يې اغوستی وُ له دې سره يې لور چې د زياتې ښکلا درلودونکې وه هم ملګرې وه، ما ټول ونيول او د ابوبکر (رضي الله عنه) حضور ته مې راوستل. هغه همد ا ښکلې نجلۍ ما ته حواله کړه، ما د هغې جامې هم نه وې پرانيستې چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) رانه وغوښتله، مکې ته يې ولېږله او په بدل کې يې د مسلمانانو ډير اسيران ورباندې را خوشې کړل.[1]

ام قرفه يوه شيطان صفته ښځه وه، د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د په شهادت رسولو لپاره يې ډيرې توطئې جوړولې، او د همدې هدف لپاره يې د خپلې کورنۍ ديرش کسه تيار کړي هم وو، او بالاخره هغه پخپله سزا ورسيده اوپوره ديرش کسان يې ووژل شول.

۴- د کرز بن جابر الفهري سريه: دا هماغه صحابي دی چې له بدر نه وړاندې يې د سفوان په غزا کې د مدينې په پنډ غالي حمله کړې وه، وروسته په اسلام مشرف شو او د مکې د فتحې په غزا کې په شهادت ورسيد.

کيسه داسې وه چې د عکل او عرينه يوې ډلې (چې رنځوران وو) په ظاهره اسلام راوړ، په مدينه کې ميشته شول، خو ددې ځای هوا د دوی لپاره مناسبه نه وه. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) هغوی له يوه ځړ ځای او هلته له څارويو نه د دفاع پخاطر واستول، امر يې ورته وکړ چې ددې څارويو (اوښانو) ساتنه به کوئ او د هغې شيدې او متيازې به څښئ. کله چې دغه خلک له ناروغۍ نه جوړ شول، نو د

---

[1]. صحيح مسلم ۸۹/۲ ويل کيږي دغه سريه په اووم هجري کال وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) شپون يې وواژه، اوښان يې له ځان سره وتښتول او بيرته مرتد او کافر شول. بناء رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ۶ هجري کال په شوال مياشت کې کرز بن جابر (رضي الله عنه) له يوه ګروپ سره په هغوی پسې ورولیږه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پدې وخت کې دا دعا هم وکړه: (**اللّهم أعم عليهم الطريق، واجعلها عليهم أضيق من مَسَك**).اي خدايه! ته په عرنيينو لاره بنده کړې، لاره يې له وښې نه هم زياته ورته تنګه کړې. الله تعالی همدا دعا قبوله کړه، له هغوی نه لاره ورکه شوه او ټول د مسلمانانو په اسارت کې ولويدل. بيا د خپل جرم (قتل او شوکو) په بدل کې حد وربانديې جاري شو، لاسونه او پښې يې پرې شوې، سترګې يې ورنه وايستلې شوې، او بيا همغلته يو ځای وغورځول شول او ټول مړه شول[1]. دا کيسه په صحيح بخاري کې له انس (رضي الله عنه) نه هم روايت شويده[2].

سيرت ليکونکي پدې سريه پسې له سلمه بن ابي سلمه سره د عمرو بن اميه الضمري د سريې ذکر هم کوي. دا هم د ۶ هجري کال په شوال کې وه. کيسه يې داسې ده چې نوموړی د ابوسفيان د ترور لپاره مکې ته لاړ ځکه ابو سفيان لدې نه مخکې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ترور لپاره يو کوچی مدينې ته راليږلی وٶ، خو دا يو هم پخپل هدف کې بريالی نه شو. داسې روايت هم شته چې عمرو د لارې په اوږدو کې درې کسان وژلي وو، او بل روايت وايي چې عمرو په همدې سفر کې د شهيد خبيب (رضي الله عنه) جسد هم له ځان سره اخيستی وٶ. مشهوره خو دا ده چې خبيب له رجيع حادثې نه څو ورځې يا مياشتې وروسته شهيد شوی دی. د رجيع پيښه په څلورم هجري کال د صفر په مياشت کې وه، نه پوهيږم تاريخ ليکونکي سهوه شويدي او که همدا دواړه پيښې په يوه سفر او څلورم هجري کال کې شويدي! علامه منصور پوري دا نه مني چې پدې سريه کې دې جګړه او مقابله شوې وي. والله اعلم.

دا له احزاب او بني قريظه غزا ګانو نه وروسته پيښې شوې سريې دي چې په يوه کې يې هم سخته جګړه نده شوې، نو پدې اساس ويلی شو چې دا ټول يو ډول اکتشافي ګزمې او عمليات وو چې هدف يې د هغو اعرابو ويرول او آراموول وو چې لا تر اوسه يې سد سرته نه وٶ ورغلی. که پيښو ته ژوره کتنه وشي نو داسې ښکاري چې له احزاب غزا نه وروسته د پيښو مسير بدل شوی او دښمنان د ماتې په لور روان وو، حوصلې يې ټيټې شوې، د اسلامي حکومت او ځواک له ماتولو نه بالکل مايوسه او نا اميده

---

(1). زاد المعاد ۱۲۲/۲
۲ . صحيح البخاري ۶۰۲/۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي وو. دا حقيقت هغه وخت ښه څرګند شو کله چې د حديبيې سوله وشوه، او پدې سولې سره مشرکينو د اسلام په ځواک او عظمت اعتراف وکړ، او اسلام يې د يوه ځواک په توګه په عربي جزيره کې ومانه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حدیبیې صلح

شپږم هجري کال د ذي القعدې میاشت

د حدیبیې عمرې سبب:

وروسته له هغې چې په عربي جزیره کې حالات تر ډېره حده د مسلمانانو په ګټه شول، د اسلامي بلنې د بري رڼا ورو ورو را ښکاره کیدله، او په مسجد حرام چې پوره شپږ کاله د مشرکانو له خوا د مسلمانانو په مخ تړل شوی و، اوس د مسلمانان د عبادت په حق د اعتراف مقدمه پیل کیدونکې وه.

رسول رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په مدینه منوره کې خوب ولید چې دی او اصحاب (رضي الله عنهم) یې مسجد حرام ته داخل شوي د کعبې شریفې کلیانې یې اخیستې او ټولو طواف او عمره ادا کړې، وروسته ځینو د سر ویښتان کم او نورو بالکل پاک خرییلي دي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل دا خوب اصحابو (رضي الله عنهم) ته ووایه، هغوی ډېر خوشاله شول، ګمان یې وکړ چې دوې به همدا کال مکې ته داخلیږي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا هم ورته وویل چې زه به عمره ادا کوم، نو همدا وه چې اصحابو (رضي الله عنهم) د سفر تیاري ونیوله.

مسلمانانو ته د سفر امر

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مدینې او شا و خوا سیمو اوسیدونکو ته اعلان وکړ چې له ده مبارک سره د سفر لپاره تیار شي. ډېرو اعرابو (کوچیانو) سستي کوله، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پخپله خپلې مینځل شوې جامې واغوستلې، عبدالله بن ام مکتوم او په بل روایت نمیله لیثي یې د مدینې خلیفه وټاکه، او په خپله قصواء نومې اوښه سپور شو.

د ۶ هجري کال د ذي القعدې په لومړۍ نیټه د دوشنبې په ورځ یې له مدینې نه حرکت وکړ، ام المؤمنین ام سلمه (رضي الله عنها) هم ورسره ملګرې وه. د لښکر شمیره یې ۱۴۰۰ او په بل روایت ۱۵۰۰ کسانو ته رسیده. پدې سفر کې له رسول الله (صلی الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

علیه و اله و صحبه و سلم) او لښکر سره یې له تورو پرته چې هغه هم په تکیو کې وې نوره هیڅ ډول وسله نه وه.

مسلمانان د مکې په لور خوځیږي

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او ورسره اصحاب (رضي الله عنهم) د مکې په لور روان شول.کله چې ذي الحلیفه سیمې ته ورسیدل، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپلې هدی (د قربانۍ څارویو ،میږو او پسونو) ته قلادې ور واچولې، ا وښې یې په بوکام کې څیرې او په نښه کړې. د عمرې لپاره یې احرام وتاړه تر څو خلک پدې پوه شي چې د جنګ اراده نلري. یو کس ته یې وظیفه ورکړه چې لاړ شي او د قریشو حال احوال ورته راوړي، او کله چې عسفان ته نژدې کیده همدا څاری ورته راغی، عرض یې وکړ چې کعب بن لوئ خپل حلیف قبائل (احابیش) راغونډ کړي او ستا سره د مقابلې نیت لري، نور خلک یې هم د جګړې لپاره راټول کړیدي، تصمیم يې نیولی تاسو ته اجازه درنکړي مکې ته داخل شئ! پدې وخت کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) سره مشوره وکړه او ویې فرمایل: (**أترون نميل إلى ذراري هؤلاء الذين أعانوهم فنصيبهم؟ فإن قعدوا قعدوا موتورين محزونين، وإن نجوا يكن عنق قطعها الله، أم تريدون أن نؤم هذا البيت فمن صدنا عنه قاتلناه؟**). تاسې پدې کې څه نظر لرئ چې لاړ شو او د هغو خلکو په کورونو حمله وکړه کوم چې له قریشو سره د مرستې لپاره وتلي دي؟ او د هغوی پر هر څه قبضه وکړو، وروسته که هغوی غلي کیني، نو دا به داسې وخت وي چې د جنګ خوند به یې څکلی وي، لوی غم به وربادنې راغلی وي، او که راځي نو دا به هم پداسې حالت کې وي چې الله به یې ورمیږونه ورمات کړي وي، او که نه دا غواړئ چې د بیت الله شریف په لور مخ په وړاندې لاړ شو، که څوک مو مخې ته ودریدل جګړه به ورسره کوو؟ په ځواب کې ابوبکر (رضي الله عنه) ورته وویل: الله او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له ټولو نه ښه پوهیږي، مونږ خو د عمرې په نیت راغلي یوو. له هیچا سره د جګړې نیت نلرو، خو که څوک زمونږ او بیت الله تر مینځ حایل واقع کیږي یعنې مونږ ته د عمرې اجازه نه راکوي، نو له هغوی سره به حتماً جنګیږو. پدې پسې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي: (فروحوا). ځئ، روان شئ، همدا وه چې ټول د مکې په لور وخوځيدل.

قريش هڅه کوي مسلمانان له بيت الله شريف نه منع کړي

قريشو چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د راتګ خبر واوريد، غونډه يې وکړه او ټول پدې سره متفق شول چې په هيڅصورت کې به رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته مکې ته د داخليدو اجازه نه ورکوي. پداسې حال کې چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له احابيشو نه په څنګ کې تير شوی وُ، د بني کعب يوه سړي خبر ورته راوړ چې قريش ذي طوی ته راغلي او د کراع الغميم په سيمه کې د خالد بن وليد په مشرۍ دوه سوه سواره ځاې په ځای شويدي.
کراع الغميم د مکې په عمومي لاره واقع يوه سيمه وه، خالد د مسلمانانو د منع کولو هڅه کوله او خپل لښکر يې پداسې ځای کې اچولی و چې دواړو لښکرو (مسلمانانو او مشرکينو) يو بل سره ليدل. مسلمانان چې د ماسپښين په لمانځه وو، چې خالد وليدل ورته پام يې شو چې رکوع او سجده کوي، نو له ځان سره يې وويل دوی خو پدې وخت کې ښه مصروف وو، مونږ ته يې پام نه وو که حمله مو وربانديې کړې وای، نو ښه تاوان به مو ور اړولې وای، بيا يې فيصله وکړه چې د مازديګر د لمانځه په وخت کې ناڅاپي حمله وربانديې وکړي. نو په همدې وخت کې الله تعالی د ويرې د لمانځه (صلاه خوف) حکم نازل کړ او د خالد پلان شنډ شو.

د لارې بدلول او له خونړۍ جګړې نه ډډه کول

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د کراع الغميم لاره پريښوده او د درو په مينځ کې يې يوه بله سخته لاره ونيوله، ښۍ خوا ته له حمش نه تيره شوې لاره کومه چې ثنيه المرار ته وتله، باندې روان وو. او له ثنيه المرار نه ښکته خوا د مکې لاندينۍ برخه کې يې د حديبيې له سيمې نه تيره شوې لاره ونيوله، هغه عمومي لاره يې خوشې کړه کومه چې په تنعيم باندې حرم شريف ته وتله. هغه لار يې چپې خواته پريښوده. او کله چې خالد د اسلامي لښکر د پښو ګرد وليد او پوه شو چې پردوی باندې ورغلی لاره يې بدله کړيده، نو فوراً يې قريشو ته خبر وليږه.
رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) همداسې مخکې روان و تر څو ثنيه المرار ته ورسيد هملته يې اوښه چو شوه. خلک په ه، ه سره کوشش کاوه اوښه پاڅيږي خو نه پاڅيدله، نو دوی سره وويل چې قصواء ودريده، نوره د تګ نده! رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په ځواب کې وفرمايل: (**ما خلأت القصواء، وما**

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذاك لها بخلق، ولكن حبسها حابس الفيل). قصواء نده دریدلې او نه یې دا عادت دی، خو دلته هغه چا ایساره کړه کوم چې د ابرهه فیل یې ایسار کړی وُ. بیا یې زیاته کړه: (**والذي نفسي بيده لا يسألوني خطة يعظمون فيها حرمات الله إلا أعطيتهم إياها)**. قسم په هغه ذات چې زما نفس ئې په واک کې دی چې د قریشو ټول هغه وړاندیزونه به منم کوم چې د الله تعالی د حرماتو احترام او درناوی وې پکې. بیا یې اوښه په زور سره اوچته کړه، روانه شوه لاره یې بدله کړه او هلته د حدیبیه په سر کې یې له هغې چینې سره واړول چې لږ کمې اوبه یې لرلې. خلکو لږ لږ اوبه ورنه اخیستلې او په لږ ساعت کې هغه اوبه هم وچې شوې، لاړل او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې له تندې نه شکایت وکړ. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خپلې توبرې نه یو غشی راویوست، اصحابو (رضي الله عنهم) ته یې امر وکړ چې دا غشی په هغه چینه کې کیږدي. هغوی چې کله غشی په چینه کې واچاوه، فوراً اوبه ورنه را په خوټیدو شوې، ټولو وچښلې او ماړه شول.

بدیل د رسول الله (ﷺ) او قریشو تر مینځ مینځګړیتوب کوي

وروسته له هغه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مطمئن او ډاډه شو د خزاعه قبیلې بدیل بن ورقاء له څو کسانو سره ورته راغی. د تهامه په اوسیدونکو کې خزاعه قبیله یوازینۍ قبیله وه چې د مسلمانانو او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خیر یې غوښت او له دوی سره یې همدردي درلوده. بدیل عرض وکړ چې کعب بن لوئ د حدیبیې له زیاتو اوبو سره خوا کې اړولې دي، ښځې او اولادونه یې هم ورسره دي، له ستا سره د جګړې او له بیت الله شریف نه د منع کولو اراده ئې کړیده. په ځواب کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**إنا لم نجئ لقتال أحد، ولكنا جئنا معتمرين، وإن قريشاً قد نهكتهم الحرب وأضرت بهم، فإن شاءوا ماددهم، ويخلوا بيني وبين الناس، وإن شاءوا أن يدخلوا فيما دخل فيه الناس فعلوا، وإلا فقد جَمُّوا ، وإن هم أبوا إلا القتال فوالذي نفسي بيده لأقاتلنهم على أمري هذا حتى تنفرد سالفتي، أو لينفذن الله أمره)**.مونږ د عمرې په نیت راغلي یوو، له هیچا سره د جګړې اراده نلرو، قریش خو جګړو تباه کړي له جګړو نه زیات

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیانمن شویدي، که غواړي نو تر یوه وخته دې زما او نورو خلکو تر مینځ غرض نلري، څه وخت به ورکړم، مونږ او نور دې سره پریږدي، وروسته که خلک زما امر ته تسلیم شول، نو دوی هم همدا کار کولی شي او زما اطاعت غوره کولی شي. او که بیا یې نه غوښتل ما ته تسلیم شي، نو تر هغې پورې به یې یو څه دمه کړې وي، لږ په حال به راغلي وي، خو که دوی یوازې په جګړه اصرار کوي، نو قسم په الله چې د خپل دین په لار کې به تر هغې پورې ورسره جنګیږم تر څو مې سر نه وي پرې شوی او یا د الله تعالی امر نه وي نافذ شوی.

بدیل وویل: زه به ستا خبره قریشو ته ورسوم. روان شو قریشو ته ورغی او ورته ویې ویل: اې قریشو زه د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له طرفه درته راغلی یم، هغه څه خبره راته کړیده که خوښه مو وي درته و به یې کړم؟ ځینو کم عقلانو وویل: نه، مونږ د هغه خبرو ته اړتیا نلرو، خو هوښیارانو یې وویل: وایه هغه څه یې درته ویلي دي؟ بدیل د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خبره ورته وکړه، نو قریشو مکرز بن حفص ور واستاوه.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې کله مکرز ولید نو ویې وفرمایل دغه یو غدار او خائن سړی دی. په هر حال مکرز راغی، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) همغه خبره ورته وکړه کومه یې چې بدیل ته کړې وه، او مکرز بیرته قریشو ته ورغی.

د قریشو سفیران

هلته د کنانه قبیلې حلیس بن علقمه نومي سړي وویل: اجازه راکړئ چې زه هم محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورشم. هغوی ورته وویل: ورشه، کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورلنډ شو، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**هذا فلان، وهو من قوم يعظمون البدن، فابعثوهـــا**).دا د فلانی قبیلې غړی دی، د دوی خلک له حج نه وروسته قربانۍ ته د ځانګړیو شویو څارویو (بدن) قدر او درناوی کوي. بیا یې اصحابو (رضي الله عنهم) ته امر وکړ چې د قربانۍ خپل څاروي ددې سړي مخې ته واستوي تر څو هغه یې وګوري. اصحابو (رضي الله عنهم) همداسې وکړل او له هغه نه یې پداسې حال کې استقبال وکړ چې ټولو تلبیه ویله.

حلیس چې دا حالت ولید نو ویې ویل: سبحان الله! دا خلک خو باید له بیت الله شریف

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه منع نه کړای شي. بيرته خپل قوم ته ورغی او ورته ويې ويل: چې ما د قربانۍ لپاره تيار شوي څاروي وليدل، لازمه نده چې دا خلک (مسلمانان) له مکې نه منع کړای شي.
دلته دده او قريشو تر مينځ داسې خبرې وشوې چې حليس يې وپاراوه، عروه بن مسعود ثقفي وويل: دې سړي د عقلمندۍ خبره وکړه، اجازه راکړئ زه هم يو ځل محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته ورشم. قريشو اجازه ورکړه، هغه لاړ او له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره يې خبرې پيل کړې.
رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) همغه خبرې ته نژدې يوه خبره ورته وکړه کومه يې چې بديل ته کړې وه. پدې وخت کې عروه ورته وويل: يا محمده! (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) که چيرې ته خپل وځپې او ټول له مينځه يوسې نو څه به تر لاسه کړې؟ او راته ووايه چې آيا تا تر اوسه داسې اوريدلي دي چې په عربو کې دې له تا پرته بل چا خپل ټول قوم له مينځه وړی وي؟ او که حالت بدل وي جګړه ستا په ګټه نه وي، نو زه دلته داسې اوباش کسان او مخونه وينم چې بيا به تا پريږدي او درنه تښتي به. ددې خبرې په اوريدو سره ابوبکر (رضي الله عنه) ورته وويل: د لات عورت وخورې! فکر کوې مونږ به له خپل رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) څخه تښتو؟ عروه وويل: دا څوک دی؟ ځواب ورکړ شو چې دا ابوبکر (رضي الله عنه) دی.
عروه وويل: که چيرې دې هغه احسان نه وی راباندې کوم چې ما يې لا تر اوسه بدله نه درکړې، نو حتما به م ې ددې خبرې ځواب درکاوه. په هر حال عروه له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره خپلو خبرو ته ادامه ورکړه، هر ځل به يې چې خبره کوله، نو د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مبارکه ږيره به يې رانيوله.
مغيره بن شعبه مغيره چ ې د عروه وراره و.د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته حاضر و لاړ و، په لاس کې يې توره او په سر يې خول و. کله به چې عروه د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مبارکې ږيرې ته لاس اوږد ک ړ ، نو مغيره به د تورې په لاستي د هغه لاس وواهه او ورته ويل به يې: لاس دې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له ږيرې نه ليرې کړه. عروه سر پورته کړ او ويې ويل: دا څوک دی؟ دوې ورته وويل: دا مغيره دی. ده وويل: دا څه حالت دی؟ دا څه خيانت دی؟ اې غداره! آيا دا زه تر اوسه پورې ستا د غدر له لاسه منډې نه وهم؟ ستا پخاطر هلې ځلې نه کوم؟ آيا ستا د جرم له امله مې ديت نه و ورکړی؟ مغيره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاهليت په دوران کې له څو کسانو سره ملګرې شوی وُ، بيا يې هغوی وژلي او مالونه يې ورنه اخيستي وو، له هغې نه وروسته راغلی او په اسلام مشرف شوی وُ. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته فرمايلي و: (**أما الإسلام فأقبلُ، وأما المال فلست منه في شيء**). اسلام دې منم، خو له مال سره دې څه کار نلرم، دا مسئوليت نه منم.

عروه کتل او له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره يې د اصحابو (رضي الله عنهم) اړيکې او معامله څارله، بيا قريشو ته ستون شو او ورته ويې ويل: اې زما قومه! قسم په خدای چې زه د ډيرو پاچايانو دربار ته ورغلی يم، قيصر، کسری، نجاشي او نور مې ليدلي، قسم په خدای چې هيڅ يو هم د خپلو افرادو په وړاندې د دومره قدر درلودونکی ندی لکه محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې چې د خپل قوم په وړاندې لري، د هغه اصحاب (رضي الله عنهم) له ده سره دومره مينه لري چې يو رعيت يې هم له خپل پاچا سره نه لري. اصحاب (رضي الله عنهم) له محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره تر دې حده مينه لري چې هغه که پزه هم سغ کړي، نو د پزې اوبه يې هم ځمکې ته نه پريږدي يو کس يې اخلي پخپل مخ او بدن يې موښي، کله چې امر وکړي ټول يې تعميل ته ولاړيږي، کله چې اودس کوي نو د اوداسه په اوبو يې سره جنګ وي هر يو هڅه کوي هغه واخلي، او کله چې هغه خبرې کوي ټول چپ شي، د ډير احترام له وجې پورته هم نه ورته ګوري، هغه (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ډير معقول وړانديز کړيدی ويې منئ.

هغه ذات چې د دوی لاسونه يې له تاسې نه لنډ کړل

کله چې د قريشو مستو، احساساتي او جنګ ته تږو ځوانانو وليدل چې مشران يې سوله غواړي، نو د داسې يوه پلان جوړولو په فکر کې شول چې د سولې هڅې ورباندې شنډې کړي. فيصله يې وکړه چې د شپې له خوا د مسلمانانو پر مرکز بريد وکړي، او داسې څه ترسره کړي چې د جګړې سبب شي. دا پلان يې جوړ او د عمل په ډګر کې يې پلی کړ ۷۰ يا ۸۰ ځوانان د تنعيم له غره نه د شپې روان شول غوښتل يې د مسلمانانو مرکز ته لار پيدا کړي، خو هلته د مسلمانانو د امنيتي چارو قوماندان محمد بن مسلمه (رضي الله عنه) ټول اسيران کړل. وروسته رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) عفوه ورته وکړه او د سولې پخاطر يې ټول پريښودل. پدې اړه دا آيت شريف نازل شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

((وَهُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْ بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ)).(الفتح– ٢٤)

[او دغه الله هغه (ذات دی) چې بند يې کړل لاسونه د هغو (مشرکينو) له تاسې څخه او لاسونه ستاسې له هغوی څخه په منځ د مکې کې پس له هغې څخه چې غالب يې کړئ تاسې په هغوی باندې.]

عثمان بن عفان (رضي الله عنه) قريشو ته د مسلمانانو د سفير په توګه

پدې وخت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) فيصله وکړه چې د خپل دريځ او لـه سفر نـه د هـدف د توضيح او څرګندولو پخـاطر قريشـو تـه يـو اسـتازی واستوي. لومړی يې عمر (رضي الله عنه) ته وويل چې ته لاړ شه او قريشو ته زمونږ دريځ او هدف بيان کړه. عمر (رضي الله عنه) خپل عذر داسې وړاندې کړ: يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! په مکه کې د بني کعب له کورنۍ نه داسې څوک نشته چې که ما ته څه زيان او ضرر راورسيږي، هغه مې ملاتړ وکړي، غوره دا ده چې عثمان (رضي الله عنه) واستول شي، ځکه دده قوم هملته مکه کې دی، هغه به ستا خبره په سيې توګه ورسوي. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په عثمان (رضي الله عنه) پسې احوال وليږه، هغه راغی او قريشو ته يې د خپل استازي په توګه واستاوه او ورته ويې فرمايل: قريشو ته ووايه چې مونږ د جګړې په نيت نه يوو راغلي، مونږ عمره ادا کول غواړو. هغوی ته د اسلام بلنه هم ورکړه، او بيا لاړ شه په مکه کې ميشته مسلمانانو (ښځو او نارينه) ټولو ته د فتحې او بري زيری ورکړه، او ورته ووايه چې الله تعالی به حتماً خپل دين ته غلبه ورکوي، او داسې وخت راتلونکی دی چې اسلام به غالب وي او مسلمانان به هغه وخت خپل دين نه پټوي.

عثمان (رضي الله عنه) روان شو او په بلدح نومې سيمه کې له قريشو سره مخامخ شو، قريشو ورته وويل: چيرته ځې؟ ده په ځواب کې ورته وويل: زه رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ددې خبرې لپاره راليږلی يم، او د هغه خبره يې ورته وکړه. قريشو وويل: مونږ ستا خبرې واوريدلې، ځه لاړ شه خپله وظيفه اجرا کړه. ابان بن سعيد بن العاص ورپاڅيد، هر کلی يې ورته وواېه. خپل آس يې زين کړ، عثمان (رضي الله عنه) يې له ځان سره سپور کړ او پخپله پناه کې يې مکې ته يووړ. هلته يې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پيغام د قريشو مشرانو ته ورساوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قریشو ورته وویل: لاړ شه د بیت الله شریف طواف وکړه. عثمان (رضي الله عنه) دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل: تر څو چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) طواف نه وي کړی زه طواف نه کوم.

د عثمان (رضي الله عنه) د شهادت خبر او د رضوان بیعت

قریشو عثمان (رضي الله عنه) له ځان سره ایسار کړ، کیدای شي دوی به د حالاتو په اړه پخپلو کې سلا او مشوره کوله او د فیصلې کوشش به یې کاوه، بیا به یې همدا فیصله د عثمان (رضي الله عنه) په لاس رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته لیږله. عثمان (رضي الله عنه) پدې ترتیب سره وځنډید، د مسلمانانو په مینځ کې دا شایعه خوره شوه چې هغه شهید کړی شویدی. کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته دا خبره ورسیده، نو ویې فرمایل: **(لا نبرح حتی نناجز القوم)**.اوس به تر هغې پورې نه ځو تر څو مو له قریشو سره جګړه نه وي کړې. بیا یې اصحاب (رضي الله عنهم) د بیعت لپاره راټول کړل.
ټول راغلل او پدې خبره یې بیعت ورسره کاوه چې له جګړې نه به تیښته نه کوي. یوې ډلې د مرګ بیعت هم ورسره وکړه. لومړنی صحابي (رضي الله عنه) چې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره یې بیعت وکړ ابو سنان اسدي ؤ. سلمه بن اکوع (رضي الله عنه) دری ځله په مرګ بیعت ورسره وکړ، یو ځل د بیعت په شروع کې بیا په مینځ کې او دریم ځل په آخر کې. بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل لاس په بل لاس کې ونیو او ویې فرمایل: **(هذه عن عثمان)**. دا د عثمان (رضي الله عنه) لپاره. او کله چې بیعت پای ته ورسید، عثمان (رضي الله عنه) هم راورسید او له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره یې بیعت وکړ. ټولو اصحابو (رضي الله عنهم) بیعت وکړ، یوازې یو منافق چې جد بن قیس نومیده بیعت ته حاضر نه شو.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دغه بیعت تر یوې ونې لاندې واخیست. عمر (رضي الله عنه) یې مبارک لاس نیولی ؤ او معقل بن یسار د ونې شاخونه ورنه پورته نیولي وو. همدا د رضوان بیعت دی، او د همدې رضوان بیعت په هکله دا آیت شریف نازل شویدی:

((لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنْ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ)) (الفتح: ۱۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خامخا راضي او خوښ شوی دی الله تعالی له مؤمنانو نه هغه وخت چې بيعت يې کاوه له تا سره د لاندې د ونې.]

د سولې تړون

قريشو د وضعې حساسيت درک کړ، فوراً يې سهيل بن عمرو د سولې لپاره د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته وليږه، خو دا يې ورته په ډاګه کړه چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او اصحاب (رضي الله عنهم) به سږ کال بيرته مدينې ته ستنيږي. ځکه مونږ نه غواړو چې نور عرب داسې څه خبرې وکړي چې ګويا محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په زور مکې ته داخل شو. سهيل د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضورته ورسيد او کله يې چې سترګې مبارکې پرې ولګيدلې نو ويې فرمايل: (**قد سهل لکم أمرکم**).کار مو آسانه شو، دوی (قريشو) چې دا شخص راليږلئ، نو حتماً سوله غواړي. سهيل راغی، اوږدې خبرې يې وکړې، تر څو دواړه په سوله راضي شول، او پدې ټکو يې تړون سره لاسليک کړ:

١- رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به سږ کال بيرته ستنيږي او مکې ته به نه داخليږي. په راتلونکي کال کې به مسلمانان راځي او درې ورځې به په مکه کې پاتې کيږي، له دوی سره به يوازی يوه يوه توره يعنې د هغه وخت د عادي سواره وسله وي، تورې به هم په تيکيو کې د ننه وي. او دوی ته به هيڅ ډول ضرر او اذيت نه رسول کيږي.

٢- د دواړو لوريو تر مينځ به لس کال اور بند وي، پدې موده کې به خلک په امن وي، او يو پر بل به د تعرض هڅه نه کيږي.

٣- هر څوک کولی شي پخپله خوښه له محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره او يا هم له قريشو سره د دوستۍ تړون وکړي. هر هغه قبيله چې له محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او يا قريشو سره يې عهد وکړ، نو دا د همغه طرف يوه برخه شميرل کيږي، او پر هغې باندې يريد او تعرض د عهد لرونکي په خلاف تعرض بلل کيږي. ددې مطلب دا چې قبايل آزاد دي چې له چا سره د دوستۍ تړون کوي، کولی يې شي. او که فرضا يوې قبيلې له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره د دوستۍ تړون وکړ، بيا قريشو پر همدې قبيله باندې حمله وکړه نو دا حمله

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حقيقت پر مسلمانانو حمله بلل کيږي. او همداسې د قريشو په هکله هم همدا خبره نافذه ده.

۴- که څوک له قريشو نه د خپل ولي له اجازې پرته راوتښتيدل او محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته راغلل، نو هغه به يې بيرته قريشو ته سپاري او که له محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه څوک قريشو ته وروتښتيدل، نو قريش به يې بيرته محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته نه سپاري.

کله چې د تړون په موادو اتفاق وشو، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) علي (رضي الله عنه) راوغوښت، امر يې ورته وکړ چې د تړون متن وليکي او ورته ويې فرمايل وليکه: ((**بسم الله الرحمن الرحيم**)) پدې وخت کې سهيل وويل: الرحمن خو مونږ نه پيژنو؟ داسې وليکه: **باسمك اللهم**. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) علي (رضي الله عنه) ته امر وکړ چې همداسې وليکي. بيا يې ورته وويل: وليکه چې: (**هذا ما صالح عليه محمد رسول الله**). دا هغه څه دي چې محمد رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سوله او مصالحه ورباندې کړې ده. سهيل بيا وويل: که مونږ پدې باور او ايمان درلودلئ چې ته رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې، نو بيا به مو نه له بيت الله شريف څخه منع کړی وای، او نه به مو جګړې درسره کولی، نو داسې وليکه چې محمد بن عبدالله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم). رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**إني رســـول الله وإن كذبتموني**). زه د الله (جل جلاله) رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يم که څه هم تاسې مې نه منئ، علي (رضي الله عنه) ته يې امر وکړ چې همداسې وليکي (محمد بن عبدالله) او د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لفظ حذف کړي. علي (رضي الله عنه) وويل زه خو دا نه شم حذفولی او زړه مې دا نه مني چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لفظ حذف کړم. بيا محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پخپل لاس سره هغه لفظ حذف کړ. او پدې ترتيب سره د تړون متن وليکل شو.

د تړون له لاسليک نه وروسته خزاعه قبيله د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خوا ته ودريده او تړون يې ورسره وکړ. خزاعه له مخکې نه ان د عبدالمطلب له زمانې نه د بني هاشم حليفه وه او له هغوی سره يې تړون درلود. له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره دا تړون د هماغه پخواني تړون تجديد او تاکيد وئ. او د بنوبکر قبيلې له قريشو سره تړون وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابو جندل بیرته سپارل

پداسې حال کې چې د تړون لیکل لا پای ته نه وو رسیدلي، د سهیل زوی ابو جندل چې زولنې یې راکشولې راورسید. له مکې نه راتښتیدلی ؤ، راغی او ځان یې مسلمانانو ته راورساوه. پدې وخت کې سهیل وویل: دا به لومړنی کس وي چې په اړه به یې معامله درسره کوم، ته به دغه شخص بیرته راته سپارې! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**إنا لم نقض الكتاب بعد**). مونږ خو تر اوسه لیکل ندي تکمیل کړي. سهیل وویل: قسم په خدای که دا نه منې، نو هیڅ د سولې معامله نه درسره کوم. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (**فأجزه لي**). نو دا زما پخاطر پریږده. ده ورته وویل: نه تا ته یې هم نه درکوم. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**بلی فافعل**).پریږده، دا زما لپاره پریږده، ما ته یې راکړه. سهیل وایي، نه، تا ته یې هم نه درکوم. سهیل پاڅید ابو جندل یې په مخ وواهه، له جاغې نه یې راونیو کش یې کړ تر څو مشرکینو ته یې وسپاري. ابو جندل په چیغو، چیغو سره ویل: اې مسلمانانو! آیا بیرته ددې پخاطر مشرکینو ته سپارل کیږم چې هغوی مې دین ته زیان ورسوي؟ له فتنې او امتحان سره مې مخ کړي؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (**یا أبا جندل، اصبر واحتسب، فإن الله جاعل لك ولمن معك من المستضعفین فرجاً ومخرجا، إنا قد عقدنا بیننا وبین القوم صلحاً، وأعطیناهم علی ذلك، وأعطونا عهد الله فلا نغدر بهم**). ابا جندله!، صبرکوه، له خدایه اجر غواړه، الله تعالی به تا او ستا په شان نورو بې وسه کسانو ته لاره برابروي، مخه به مو آزاده وي، مونږ له دوی (قریشو) سره تړون کړی، همدا مو ورسره منلي، هغوی د الله په نامه وعده او عهد راسره کړې، خیانت نه شو ورسره کولی .

عمر (رضي الله عنه) پاڅید د ابو جندل خوا ته ورغی، خوا خوا کې ورسره روان ؤ او ورته ویل یې: صبر کوه اې ابو جندله! دوی خو مشرکین دي، د مشرک وینې خو لکه د سپي داسې دي، همدا ورته وایي او د خپلې تورې لاستی هم ورنژدې کوي. عمر (رضي الله عنه) وایي: هیله مې دا وه چې ابو جندل به زما توره واخلي او خپل پلار به ورباندې ووهي، خو هغه د خپل پلار په هکله له بخل نه کار واخیست یعنې ویې نه غوښتل ویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژني. همدا وه چې د سولې تړون نافذ شو.

له عمرې نه د خلاصون لپاره قرباني او د ویښتانو خریيل

وروسته له هغې چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د تړون له لیکلو فارغ شو ويې فرمایل: (قوموا فانحروا). پاڅئ، او قرباني وکړئ (د قربانۍ څاروي مو ذبح کړئ)! خو اصحاب (رضي الله عنهم) یو هم نه پاڅید. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپله خبره درې ځله تکرار کړه، خو ټول پخپلو ځایونو ناست وو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې دا عکس العمل ولید، روان شو او ام سلمه (رضي الله عنها) ته ورغی، دا کیسه یې ورته وکړه. هغې ورته وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! که ته همدا غواړې چې هغوی لاړ شي او قرباني وکړي، نو لاړشه، له هیچا سره خبرې مه کوه خپله قرباني پخپله وکړه او خپل نایي راوغواړه او مبارک سر دې کل کړه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ددې خبرې په اوریدو سره پاڅید، هیچا ته یې هم څه نه ویل. خپل د قربانۍ څاروي یې حلال کړ، نایي یې راوغوښت او خپل مبارک سر یې کل کړ. اصحابو (رضي الله عنهم) چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ولید، ټول پاڅیدل خپل څاروي یې حلال کړل، ورپسې یې یو د بل سرونه سره کل کړل، او داسې ازدحام جوړ شو او په دومره بیړه یې خپل سرونه کلول چې نژدې وه یو بل سره ووژني (یعنې یو د بل سرونه او غاړې په چړو پرې کړي). اصحابو (رضي الله عنهم) په هرو اوو کسانو سره یوه اوښه حلاله کړه، همدا راز غوا هم په اوو کسانو یوه وه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پخپله هغه اوښه حلاله کړه چې یو وخت له ابوجهل سره وه، او په پزه کې یې د سپینو زرو یوه حلقه هم وه، لدې کار نه یې هدف دا ؤ چې مشرکین ورباندې وځوروي. بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د هغو کسانو لپاره چې سرونه یې پوره کل کړي وو درې ځله دعا وکړه او د هغه چا لپاره چې ویښتان یې لنډ کړي وو یوځل د عا وفرمایله. په همدې سفر کې الله تعالی د کعب بن عجره په هکله هغه آیت شریف را نازل کړ چې حکم یې دا دی: که چا عذر درلود او د احرام په دوران کې یې سر کل کړ، نو کولی شي فدیه یې ورکړي، فدیه یې یا صدقه ده او یا روژه او یا هم قرباني (د څاروي حلالول).

مهاجرې میرمنې بیرته نه سپارل کیږي

پدې پسې یو شمیر مهاجرې میرمنې راغلې، ورپسې یې خپلوان او مشران راغلل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو ته یې وویل چې د شوي تړون په اساس دا مسلمانې مؤمنې مهاجرینې بیرته دوی ته وسپاري. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مشرکینو دا غوښتنه رد کړه ځکه په تړون کې داسې لیکل شوي وو: ((هغه نارینه چې زمونږ له خوا تا ته درځي که څه هم هغه ستا په دین وي بیرته به یې راته سپاري[1])) دلته پدې ماده کې د ښځې ذکر نشته او پدې حکم کې ندي شاملې. په همدې رابطه الله تعالی دا آیت نازل کړ: ((يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا جَاءَكُمْ الْمُؤْمِنَاتُ مُهَاجِرَاتٍ فَامْتَحِنُوهُنَّ)) تر دې قول پورې چې فرمایي: ((بِعِصَمِ الْكَوَافِرِ)) (الممتحنة: ۱۰)

[اې مؤمنانو کله چې راشي تاسې ته مؤمنانې (ښځې) هجرت کوونکې نو وازمويئ تاسې هغوی، الله ته ښه معلوم دی ایمان د دوی، نو که وپيژنئ تاسې دوې (په قسم سره) مؤمنانې نو بیرته مه لیږئ هغوی طرف د مشرکینو ته، نه دي دغه (مؤمنانې ښځې) حلالې هغو (کفارو سړیو) لره او نه دي هغه (کافران) حلال (دې ښځو مؤمنانو) لره. او ورکړئ تاسې (هغوی کافرانو) (ته چې خاوندان د هغو ښځو دي) هغه څه چې لګولي یې دي له (مهره) او نشته هيڅ ګناه پر تاسې باندې چې نکاح وتړئ تاسې له دې ښځو سره په شرط ددې کله چې ورکړئ تاسې هغه ښځو ته مهرونه د دوی، او منګولې مه نښلوئ په عصمتونو د ښځو کافرانو (په نکاح یې مه اخلئ).]

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به دا ډول مؤمنې میرمنې د الله تعالی پدې ارشاد سره ازمویلې چې فرمایې: ((يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعْنَكَ عَلَى أَنْ لا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئاً)) الاية:(الممتحنة: ۱۲) [اې نبي کله چې راشي تا ته مؤمنانې ښځې چې بیعت کوي له تا سره پردې شرط چې نه به شریکوي دوی له الله سره هیڅ شی . . . . .]

چا به چې په همدې شرایطو اعتراف او اقرار وکړ، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به ورته وفرمایل: ځه همدا دې بیعت دی، په همدې ټکو مې بیعت درنه واخیست. او بیا به یې دا ډول میرمنې مشرکینو ته نه سپارلې. او د همدې حکم په اساس مسلمانانو خپلې کافرې ښځې طلاقې کړې. په همدې ورځ عمر (رضي الله عنه) خپلې دوې ښځې چې د شرک له زمانې ورسره وې طلاقې کړې، بیا وروسته له یوې سره معاویه واده وکړه او بله یې صفوان بن امیه نکاح کړه.

[1]. صحیح بخاري ۱/ ۳۸۰

د دې تړون پايلې

که د حديبيې د سولې د تړون په هکله ژور فکر وشي، نتائجو او لاسته راوړنو ته يې په ځير وکتل شي، نو دا به په ډاګه شي چې رښتيا هم دغه تړون د مسلمانانو لپاره لويه فتحه وه. لدينه وړاندې قريشو د مسلمانانو په وجود اعتراف نه درلود، هميشه يې د دوی د کاملې تباهۍ او له مينځه وړلو مخکې کولې او د هغې ورځې راتلو ته منتظر وو چې مسلمانان پکې بالکل ختم شوي وي. له اسلامي دعوت سره يې د سختې مقابلې لاره نيولې وه، اجازه يې نه ورکوله د اسلامي بلنې غږ د عربانو غوږونو ته ورسيږي. او نه يې غوښتل اسلامي دعوت په عربي جزيره کې د ديني او دنيوي مشرتابه په حيث تبارز وکړي.

له مسلمانانو سره د سولې د تړون لاسليکول په حقيقت کې د مسلمانانو په وجود او ځواک اعتراف دی. او دې تړون ته غاړه ايښودل يعني دا چې قريش نور لدې اسلامي ځواک سره د مقابلې توان نلري. او د تړون دريمه ماده پدې دلالت کوي چې قريشو نور له خپل دنيوي او ديني مشرتابه نه لاس مينځلی دی. هغوی نور پدې فکر کې ندي، له دوی سره يوازې د خپل ژوند فکر دی، نور عربان او نورې قبيلې که ټولې هم اسلام راوړي، د دوی ورسره کار نشته، دوی لدينه وروسته پدې مسايلو کې مداخله نه کوي، دوی يوازې د ځان خير غواړي او بس، نو آيا دا د قريشو لپاره څرګنده ماتې نده؟ او آيا همدا د مسلمانانو لپاره لويه فتحه نده؟ د مسلمانانو او مشرکينو تر مينځ چې څومره خونړۍ جګړې شوې وې له هغو نه د مسلمانانو هدف دا نه و چې د خلکو مالونه واخلي او سرونه يې قلم کړي، او يا په زور خلک په اسلام راوړلو مجبور کړي، بلکه لدې جګړو نه د مسلمانانو هدف دا و چې د خلکو لپاره ددين او عقيدې په هکله پوره آزادي وي. ددې جنګونو هدف د انسان مکمله آزادي وه، او هدف يې دا و چې هر څوک پخپله خوښه خپله لاره وټاکي او د ځان لپاره خپل دين پخپله غوره کړي.

الله تعالی فرمايي:

((فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيَكْفُرْ)). (الکهف:۲۹). **ترجمه:** [د چا چې زړه وي ايمان دې راوړي او د چا چې خوښه وي کافر دې شي.]

ددې سولې او تړون پواسطه همدغه هدف لاسته راغی، او همدا هيله پداسې شکل سره سرته ورسيده چې کيدای شوای د ډيرو جګړو له لارې هم نه وای ترسره شوې. خلکو ته پوره آزادي ورکړل شوه چې خپل دين پخپله غوره کړي، او د همدې آزادۍ له برکته مسلمانانو ته ډيرې ګټې ورسيدې. اسلامي دعوت ډير برياليتوبونه تر لاسه کړل، له

دې ترڅون نه مخکې د مسلمانانو شمیره درې زره تنو ته رسیده خو دوه کاله وروسته د مکې د فتحې په کال همدا شمیره لس زرو ته پورته شوه.
دوهمه ماده د لويې فتحې دوهمه برخه ده، د جګړې پيل د مسلمانانو له خوا و نه شو بلکه لومړی قريشو د جنګ اور بل کړ، الله تعالى فرمايي: ((وَهُمْ بَدَءُوكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ)).(التوبة:۱۳)[لومړی هغوی جګړه پيل کړه.]
د مسلمانانو له جنګي تحرکاتو او ګزمو نه هدف دا و چې قريش لږ له کبر او غرور نه راکوز کړي، او له هغوی سره د عدالت او تساوي په بناء معامله وکړي، دواړه خواوې پخپل حال آزادې پرېښودل شي. د لسو کلو لپاره دزبندي او اوربند يعنې د قريشو د کبر ماتول، د هغوی له غرور سره ټکر او مقابله کول. او د اور بند بله معنې دا وه هغه چا چې لومړی جنګ پيل کړی اوس دې مرحلې ته رارسيدلي چې نور د جګړې توان نلري، هغوی اوس کمزوري شوي مجبور دي اوربند ته غاړه کيږدي، او که بې وسې او کمزوري نه وای نو ولې پخپل لاس پيل شوی جنګ ودروي؟ د ترون لومړنۍ مادې پر مسجد حرام د قريشو واکمنې پای ته ورسوله، دا د دوی يوه بله ناکامي وه، ځکه هغوی خو مسلمانان له مسجد حرام نه منع کول غوښتل، خو پدې مادې سره له يوه کال پرته نور هغوی ددې حق نلري چې مسلمانان د مسجد حرام له زيارت نه منع کړي، کيدای شي د هغوی زړونه په همدې يوه کال منع کولو سره تسکين شوي وي.
پدې ترون قريشو مسلمانانو ته دا درې پورته ياد شوي امتيازات ورکړل، په مقابل کې يې له مسلمانانو څخه يوازې يو امتياز لاسته راوړ، کوم چې په څلورمه ماده کې ذکر شويدی. (**وعلى أنه لا يأتيك منا رجل، وإن كان على دينك إلا رددته علينا**). دا هم ډير مهم امتياز ځکه ندی چې د مسلمانانو لپاره يې هيڅ ډول زيان نه درلود، څرګنده ده چې مؤمن له الله او رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) څخه تيښته نه کوي، هغه د اسلام ښار او د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) مدينه نه پريږدي، او تر څو يې چې دين نه وي بدل کړی، مرتد شوی نه وي تر هغې پورې له رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه تيښتې ته زړه نه ښه کوي. او که چيرې کوم مسلمان له خپل دين نه اوړي، نو بيا خو مسلمانان ورته هيڅ ضرورت نلري، او له اسلامي ټولنې نه يې تيښنه له بقا نه غوره ده. همدې مطلب ته رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) اشاره کړې او فرمايلي يې دي: (**إنه من**

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهب منا إليهم فأبعده الله[1]). څوک چې لـه مونږ نـه لاړل پـه حقيقت کې الله تعـالی هغوی له مونږ نه ليرې کړل. خو هغه کسـان چې پـه مکـه کې اسلام راوړي، کـه څـه هم ددې مادې په اساس مدينې ته د هجرت اجازه نلري، خو د الله تعـالی ځمکـه پراخـه ده، کولی شي بل کوم ځای تـه هجرت وکړي، لکـه چې لـه مدينې نـه مخکې مسـلمانانو حبشې ته هجرت کړی و.

رسـول الله (صـلی الله عليـه و الـه و صـحبه و سـلم) همـدې مسـئلې تـه پـه اشـارې سـره فرمـايي: (**ومن جاءنا منهم سيجعل الله له فرجاً ومخرجاً**[2]). (څـوک چې لـه دوی نـه مونږ ته راتلل غواړي، الله تعالی ورته لاره برابروي او مخه يې خلاصوي.))

دا تحفظات او شرط که څه هم په ظاهر کې د قريشو په وياړ او عزت دلالت کوي، خو په حقيقت کې داهم د دوی د معنوي ماتې، ويرې او پريشـانۍ لوی دليـل دی. د دوی زړونه دې ويرې اخيستي وو چې هسې نه جاهلي او په شرک ولاړه ټولنه يې نوره ختمه نه شي. او لکه چې پوهيدلي به وو چې دوې او ټولنـه يې د نيستۍ او فنـا کـنـدو پـه څنډه ولاړ دي، او لـه حتمي سقوط نـه د ژغـورنې پخاطر يې همدا ډول ضمانتونو ته پناه وړلـه. او دا چې رسـول الله (صـلی الله عليـه و الـه و صـحبه و سـلم) دا اجازه ورکوي چې قريش به هغه کسان بيرته نه ورته سپاري کوم چې له مدينې نه مکې ته تښتي، دا پدې دلالت کوي چې رسول الله (صـلی الله عليـه و الـه و صـحبه و سـلم) د خپلې ټولنې په قـوت او عظمت پـوره بـاوري دی، د سقوط او لـه مينځـه تللو ويـره يـې ورسره نشته.

د مسلمانانو خفګان او له رسول (ﷺ) سره د عمر (رضي الله عنه) مناقشه

ددې سولې حقيقت دا ؤ چې مخکې بيـان شـو. خـو هلتـه دوه داسې ټکي هـم وو چې د مسلمانانو د غم او خفګان سبب شول. لومړی دا چې رسول الله (صلی الله عليـه و الـه و صحبه و سلم) په مدينه کې ورته ويلي و چې ځو به او د بيت الله شريف طـواف بـه کـوو. پداسې حال کې چې دا خبر يې ورکړی ؤ نـو اوس ولې لـه طـواف نـه مخکې او بيلـه دې چې عمره ادا کړي بيرته مدينې ته ستنيږي؟ دوهمه خبره دا وه چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خو په حق دی، د الله رسول (صلی الله عليه و الـه و صـحبه و سلم) دی. الله تعالی خو د خپل دين د غلبې وعـده هـم کړيـده، نـو رسـول الله (صلی الله

(1). صحيح مسلم باب صلح الحديبية ۲/ ۱۰۵
(2). صحيح مسلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علیه و اله و صحبه و سلم) ولې د قریشو فشار قبلوي؟ او ولې په داسې څه راضي کیږي چې دده د عزت له مقام سره مناسب ندي؟
په همدې دوو خبرو مسلمانان خفه وو، تشویشونه او شبهات ورسره پیدا شوي وو. ډیر ځوریدل تر دې حده چې د سولې د تړون د موادو او نتایجو په هکله ورسره زیاتې پوښتنې پیدا شوې. کیداې شي چې عمر (رضي الله عنه) له ټولو نه زیات خفه شوی وي، صبر یې ونه شو راغی، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې عرض وکړ یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! آیا مونږ په حق او هغوی په باطل ندي؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**بلـــی**). هو، مونږ په حقه او هغوی په ناروا دي. عمر (رضي الله عنه) وویل: آیا زمونږ مړي به په جنت کې او د دوی مړي به په دوزخ کې نه وي؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (بلی). هو زمونږ د مړیو ځای جنت او د دوی د مړیو ځای دوزخ دی. عمر (رضي الله عنه) وویل: نو ولې دا ذلت ورسره منو، او ولې بیرته ګرځو؟ تر اوسه خو الله تعالی زمونږ ترمینځ د ماتې او برې فیصله نده کړې، نو ولې بیرته ستنیږو؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (**یـــا ابـــن الخطاب، إني رسول الله ولست أعصيه، وهو ناصري ولن يضيعني أبداً**).اې د خطاب زویه! زه د الله تعالی رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یم، هیڅ نافرماني نه کوم، الله زما مددګار دی، هغه مې بې اسرې نه پریږدي. عمر (رضي الله عنه) ورته وایي: آیا تا نه و راته ویلي چې ځو او د بیت الله طواف کوو؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فرمایي: هو ما دا خبره کړې وه. (**فأخبرتك أنا نأتيه العـــام؟**) خو آیا دا مې درته ویلي وو چې همدا سږ کال به طواف کوو؟ عمر (رضي الله عنه) وایي: نه، دا کال خو دې نه و یاد کړی. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فرمایې: (**فإنك آتيه ومطوف به**).نو چې داسې ده زما خبره سیې ده، ته به حتماً بیت الله ته ځې او طواف به یې کوې. پدې خبره عمر (رضي الله عنه) پاڅید، همداسې د غوسې په حالت کې ابوبکر (رضي الله عنه) ته ورغی، او هغه ته یې هغه خبرې وکړې کومې یې چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته کړې وې. او د ابوبکر (رضي الله عنه) ځوابونه هم لکه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ځوابونو په شان وو. یوازې دا خبره یې ورته زیاته کړې وه چې عمره! تر مرګه د رسول

الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خبره ټينګه نيسه، قسم په خدای چې هغه په حق دی. وروسته دا آيتونه را نازل شول: ((إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحاً مُبِيناً)) (الفتح:١) [مونږ تاته څرګند بری در په برخه کړ.] رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) عمر (رضي الله عنه) را وغوښت او همدا مبارک آيتونه يې ورته تلاوت کړل، کله يې چې دا واوريدل نو ويې ويل: آيا همدا فتحه ده؟ يا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: هو همدا فتحه ده. پدې خبرې سره يې زړه خوشاله شو، طبيعت يې وغوړيد او لاړ.

وروسته عمر (رضي الله عنه) له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره پدې مناقشه سخت پښيمانه و. عمر (رضي الله عنه) وايي: د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په مقابل کې د همدې تفريط او سختې مناقشې پخاطر مې ډير کارونه وکړل، ددې سهوې د جبيره کولو پخاطر تر اوسه پورې روژه نيسم، نفلونه کوم، صدقه ورکوم، او غلامان آزادوم، د همدې غلطۍ د کفارې پخاطر مې ډيرې نيکۍ کړې، هيله لرم چې اوس به خدای خير راکړي.[1]

د بيوزلانو د کشالې پای

وروسته لدينه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مدينې ته ورسيد، او هلته ځای په ځای شو، له مکې نه يو مسلمان له مشرکينو نه خوشی شو، د هغوی له بند او شکنجو نه يې نجات وموند او مدينې ته راغی. ددغه صحابي نوم ابو بصير و، نوموړی د قريشو له حليفې قبيلې ثقيف څخه و. هغوی دده په لټه پسې دوه کسان مدينې ته واستول، او هلته يې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته وويل چې تړون بايد مات نه شي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ابو بصير همدې دوو کسانو ته وسپاره.

هغوی روان شول او کله چې ذو الحليفه ته ورسيدل، دمه يې جوړوله، کيناستل خرماوې يې خوړلې، ابو بصير له دوی نه يوه ته وويل: اې فلانيه څه ښه توره لرې! هغه توره پورته کړه او ويې ويل، هو ډيره ښه توره مې ده، دا مې ډير ځايه په کار راغلې. ابو بصير ورته وويل ته يې راکړه چې ويې ګورم! هغه توره ورکړه، ابو بصير توره

---

(1). ددې غزا او سولې د زيات تفصيل لپاره فتح الباري٧/٤٣٩تر٤٥٨، صحيح بخاري ١/٣٧٨تر٢،٧١٧/٣٨١،٦٠٠،٥٩٨، صحيح مسلم٢/١٠٤_١٠٦، ابن هشام ٢/٣٠٨تر٣٢٢ زاد المعاد ٢/١٢٢تر١٢٧، مختصر سيرة الرسول ٢٠٧تر ٣٠٥،تاريخ عمر بن الخطاب ٣٩_٤٠وګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخسته او په يوه کلک ګوزار سره يې هغه مړ کړ، دوهم کس وتښتيد مدينې ته يې ځان ورساوه، په منډه مسجد ته داخل شو. کله چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وليد ويې فرمايل: (**لقد رأى هذا ذعراً**). دا سړي ويريدلی دی. او چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورسيد ويې ويل: زما ملګری يې وواژه، ما هم وژني. په همدې وخت کې ابو بصير هم راغی عرض يې وکړ يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! الله تعالی خو ستا غاړه خلاصه کړه، تا خپله وعده پوره کړه، زه دې ورته وسپارلم، اوس الله تعالی زه ورنه وژغورلم. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**ويل أمه، مِسْعَر حَرْبٍ لو كان له أحد**). مور يې بوره شه، که دې سړي څوک درلودی، نو د جنګ اورونه به يې بل کړی وای. ابو بصير چې دا خبره واوريدله پوه شو چې بيرته مشرکينو ته سپارل کيږي، همدا وه چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له حضور نه لاړ او له مدينې نه هم ووت، ځان يې د بحر ساحلي برخې ته ورساوه.

هلته ابو جندل هم له قريشو نه په تيښته بريالی کيږي، او ابو بصير ته ځان رارسوي. په همدې ترتيب سره د مکې مسلمانان يو په بل پسې له قريشو نه راتښتي او ابو بصير ته راځي، چې پدې ترتيب له دوی نه يو ښه ګروپ جوړ شو او هر کله به چې خبر شول د قريشو کاروان شام ته روان دی، ورتلل به حمله به يې ورباندې کوله، خلک به يې وژل او مالونه به يې ورنه اخيستل.

بالاخره قريش مجبور شول چې له رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه د مرستې او مهربانۍ سوال وکړي، او پدې راضي شول چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته ووايي د خدای لپاره هغه کسان چې تا ته راځي، مونږ ته يې مه سپاره له ځان سره يې وساته. هغوی ته پناه ورکړه. پدې ترتيب سره قريشو پخپله دا ومنله چې هغه مسلمانان چې مدينې ته لاړل هغوی نور په امن دي، له همدې موافقې نه وروسته رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ابو بصير او ملګرو (رضي الله عنهم) ته يې احوال وليږه چې مدينې ته راشي، هغوی هم راغلل او په مدينه کې ميشته شول.[1]

---

[1] مخکيني مصدرونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قريشو د اتلانو اسلام

د اووم هجري کال په لومړيو کې په همدې ترڅ پسې عمرو بن العاص، خالد بن وليد، عثمان بن طلحه (رضي الله عنهم) په اسلام مشرف شول. هغوی چې کله د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغلل، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**إن مكــة قد ألقت إلينا أفلاذ كبــدها**).مکې مونږ ته د خپل زړه کترې راليږلې دي[1].

که څه هم ددې دريو قهرمانانو د اسلام راوړلو د تاريخ په هکله څه اختلاف شته، خو ثابته دا ده چې دوی په اووم هجري کال کې مسلمان شويدي.

---

[1]. د اسماء الرجال عام کتابونه وايي چې دې اتلانو په آتم هجري کال ايمان راوړی دی، خو د نجاشي په وړاندې د عمرو بن العاص د اسلام کيسه مشهوره ده. خالد او عثمان بن طلحه هغه وخت اسلام راوړې چې عمرو بن العاص له نجاشي نه بيرته راستون شو. او د مدينې په لور روان و چې دوی دواړه ورسره يو ځاې شول، او پدې ترتيب سره درې واړه يو ځای د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته حاضر شول او اسلام يې راوړ او دا پدې دلالت کوي چې دوی د اووم هجري کال په لومړيو کې مسلمان شويدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهمه مرحله

نوی بدلون

د حديبيې تړون په اسلامي تاريخ کې د نوي بدلون پيلامه وه. قريش د اسلام او مسلمانانو تر ټولو سخت دښمنان وو د جګړې له ډګر نه ددې لوی دښمن په شا تګ سره د مسلمانانو د مخالف مثلث (قريش، غطفان، يهود) يو مهم وزر مات شو. او څرنګه چې قريش د بت پرستانو او مشرکانو مشران او نمايندګان وو، د دوی پدې شا تګ سره د ټولو مشرکانو احساسات مړاوي او روحيات يې کمزوري شول، حوصلې يې پريوتی. ګورو چې لدينه وروسته د بنو غطفان قبيلې د اسلام په مقابل کې هيڅ د توجه وړ اقدام ندی کړی، او که څه يې کړي هم دي، هغه يې د يهودانو د تحريک او لمسونې په سبب کړيدي.

يهودانو له مدينې نه له شړلو وروسته خيبر خپل مرکز وټاکه، همدلته يې د اسلام په خلاف توطئې کولې. خيبر د يهودي مکر او فتنې په اډه بدل شوی ؤ، يهودانو نه يوازې پخپله د مسلمانانو په خلاف توطئې کولې بلکه نور عربان يې هم د هغوی په خلاف هڅول. زيار يې يوست مسلمانان له مينځه يوسي او زيان ور واړوي. همدا وجه وه چې له حديبيې نه وروسته د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لومړنی کار د يهودي مرکز او د فساد دا اډه له مينځه وړل و. د حديبيې له تړون نه وروسته مسلمانانو دا فرصت وموند چې خلکو ته د اسلام دعوت ورسوي، دعوتي پروګرام يې لا پسې ګړندی او پياوړي شو، او پدې مرحله کې د دوی دعوتي پروګرام د پوځي پروګرام په نسبت مخکې و. په همدې اساس دغه مرحله په دوو برخو ويشلی شو:

١- د دعوت او بلنې پروګرام يا مشرانو او پاچايانو ته ليکونه استول.

٢- پوځي تحرکات.

مخکې لدينه چې پدې مرحله کې له پوځي تحرکاتو او عملياتو نه خبرې وکړو، غواړو مشرانو او پاچايانو ته د ليکونو استولو په اړه معلومات وړاندې کړو، ځکه دعوت او بلنه د اوليت حق لري. او همدا دعوت او بلنه هغه هدف دی چې مسلمانانو يې په لار کې ډيرې ستونزې ليدلی او راز راز کړاوونه يې ګاللي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرانو او پاچایانو ته لیکونه

وروسته له هغې چې رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) د هجرت په شپږم کال کې له حدیبیې نه راستون شو، مختلفو مشرانو او پاچایانو ته یې لیکونه واستول، او هغوی یې اسلام ته راوبلل.
کله چې رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) اراده وکړه پاچایانو ته لیکونه واستوي ورته وویل شول چې د پاچایانو عادت دا دی چې بې مهره لیکونه نه مني.
همدا وه چې رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ځان لپاره د سپینو زرو یو مهر جوړ کړ او پرې ولیکل شول ((محمد رسول الله)) دغه مبارکه کلمه په دریو کرښو کې لیکل شوې وه، له لاندې خوا نه لومړۍکرښه ((محمد))، دوهمه ((رسول)) او دریمه ((الله)) وه.[1]
رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) له اصحابو (رضي الله عنهم) نه یو څو هوښیار او با تجربه اصحاب (رضي الله عنهم) انتخاب کړل، پاچایانو او مشرانو ته یې واستول. علامه منصور پوري وایي چې رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل استازي خیبر ته له تللو نه څو ورځې مخکې د (۷) هجري کال د محرم په لومړۍ ورځ لیږلي دي.[2]
راځئ اوس ځینې دا لیکونه وګورو او د پایلو په هکله یې خبرې وکړو.

۱- د حبشې پاچا نجاشي ته لیک

ددغه نجاشي نوم اصحمه بن ابجر ؤ رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) د شپږم هجري کال په وروستیو او یا د اووم هجري کال په محرم میاشت کې د عمرو بن

(1). صحیح بخاري ۲/ ۸۷۲ - ۸۷۳
(2). رحمه للعالمین ۱۷۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

اميه الضمري په لاس ليک ورواستاوه. طبري ددې ليک متن رانقل کړيدی، خو که دقت وشي نو دا په ډاګه کيږي چې دا هماغه ليک ندی کوم چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له حديبيې نه وروسته ورته ليکلی دی. کيدای شي دا د هغه ليک متن وي کوم چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به له مکې نه د جعفر (رضي الله عنه) په لاس حبشې ته د هجرت په وخت استولی وي، ددې ليک په وروستۍ برخه کې حبشې ته د مهاجرينو ذکر داسې راغلی دی: (**وقد بعثت إليكم ابن عمي جعفراً ومعه نفر من المسلمين، فإذا جاءك فأقرهم ودع التجبر**).

[تا ته مې خپل د تره زوی جعفر در واستاوه، له ده سره يو شمير نور مسلمانان هم ملګري دي، کله چې دوی در ورسيدل نو درناوی يې وکړه او زياتی مه ورسره کوه].
بيهقي له ابن اسحاق نه د هغه ليک متن رانقل کړيدی کوم چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نجاشي ته استولی ؤ او د هغه متن دادی: (**بسم الله الرحمن الرحيم. هذا كتاب من محمد رسول الله إلى النجاشي، الأصحم عظيم الحبشة، سلام على من اتبع الهدي، وآمن بالله ورسوله، وشهد أن لا إله إلاالله وحده لا شريك له، لم يتخذ صاحبه ولا ولداً، وأن محمدًا عبده ورسوله، وأدعوك بدعاية الإسلام، فـإني أنا رسوله فأسلم تسلم، {يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْاْ إِلَى كَلَمَةٍ سَوَاء بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلاَّ نَعْبُدَ إِلاَّ اللّهَ وَلاَ نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلاَ يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضاً أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللّهِ فَـإِن تَوَلَّـوْاْ فَقُولُواْ اشْهَدُواْ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ} فإن أبيت فعليك إثم النصارى من قومك**).((بسم الله الرحمن الرحيم، دا ليک د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له خوا د حبشې مشر نجاشي اصحمه ته دی. په هغه چا دې سلام وي چې د هدايت لاره يې نيولې، په الله او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې ايمان راوړی، شاهدي وايم چې له الله پرته بل د عبادت مستحق نشته، الله واحد دی، شريک نلري، ښځه او اولاد نلري، محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د الله بنده او رسول دی، زه تا ته بلنه درکوم چې اسلام ومنې، زه د الله رسول يم، ايمان راوړه او ځان خوندي وساته، [اې د کتاب خاوندانو! راځئ هغه خبره ومنئ چې زمونږ او تاسې تر مينځ شريکه ده، راځئ دا ومنو چې له يوه الله تعالی پرته د بل چا عبادت نه کوو، له هغه سره به شريک نه نيسو، يو بل په خدايی نه نيسو، که دا خبره يې ونه منله، نو ورته ووايئ چې مونږ مسلمانان يو] که تا دا بلنه قبوله نکړه نو د خپل قوم د ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصرانيانو ګناه ستا پر غاړه ده.))
لوی او مشهور څيړونکي دکتور حميد الله پدې وروستيو کې د همدې ليک اصلي متن لاسته راوړی دی، دغه متن هغه ته ورته دی کوم چې ابن قيم رانقل کړيدی. دوکتور حميدالله د ليک د متن په توضيح، تحقيق او برابرولو کې زيات کوشش کړيدی، له نويو وسايلو نه يې ګټه اخيستې ده، او د ليک متن دا دی:

(بسم الله الرحمن الرحيم. من محمد رسول الله إلى النجاشي عظيم الحبشة، سلام على من اتبع الهدى، أما بعد: فإني أحمد إليك الله الذي لا إله إلا هو الملك القدوس السلام المؤمن المهيمن، وأشهد أن عيسي بن مريم روح الله وكلمته ألقاها إلى مريم البتول الطيبة الحصينة، فحملت بعيسى من روحه ونفخه، كما خلق آدم بيده، وإني أدعو إلى الله وحده لا شريك له، والموالاة على طاعته، وأن تتبعني، وتؤمن بالذي جاءني، فإني رسول الله صلى الله عليه وسلم، وإني أدعوك وجنودك إلى الله عز وجل، وقد بلغت ونصحت، فاقبل نصيحتي، والسلام على من اتبع الهدى).

[د محمد رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له خوا د حبشې مشر نجاشي ته! په هغه چا دې سلام وي چې د هدايت لاره يې نيولې ده. زه د هغه الله ثنا وايم چې له هغه پرته بل الله نشته، هغه الملک، القدوس، السلام، المؤمن، المهمين دی او شاهدي وايم چې عيسی بن مريم د الله تعالی روح او هغه کلمه ده چې سپيڅلې، پاک لمنې او بتول (پيغلې) مريم ته يې القاء کړې يا اچولې ده. د همدې روح او القاء له امله (عيسې (عليه السلام) د مريم په نس شو او الله تعالی هغه داسې پيدا کړ لکه څرنګه يې چې آدم پخپل لاس سره پيدا کړيدی. زه د هغه يوه الله تعالی لوري ته بلنه کوم چې هيڅ شريک نلري. زه بلنه درکوم چې د الله تعالی په اطاعت سره دوستي وکړو. زه بلنه درکوم چې زما اطاعت او پيروي وکړئ، او په هغه الله ايمان راوړئ چې زه يې غوره کړی يم. زه د الله رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يم. زه تا او ستا لښکرې ټول د الله لور ته رابولم ما خپله خبره درته وکړه، نصيحت مې

در ورساوه، زما نصیحت قبول کړه. په هغه چا دې سلام وي چې په حق روان دی.][1]

دوکتور حمیدالله وایي چې دا د هغه لیک متن دی چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له حدیبیې نه وروسته نجاشي ته استولی دی. پدې کې هیڅ شک نشته چې دا متن بالکل سیي دی، خو دا ثابته نده چې دا دې حتماً د همغه لیک متن وي چې له حدیبیې نه وروسته لیکل شویدی. بیهقي چې له ابن اسحاق نه کوم متن رانقل کړیدی، له هغه لیکونو سره ورته والی لري کوم چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له حدیبیې نه وروسته پاچایانو او مشرانو ته استولي دي. پدې لیک کې دا آیت شریف لیکل شوی: ((يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ))الایة. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) عادت همدا ؤ چې پدې لیکونو کې یې همدا آیت شریف لیکه. په همدې لیک کې د اصحمه نوم هم لیکل شویدی، خو هغه متن چې دوکتور حمیدالله راوړی دی فکر کوم چې دا د هغه لیک متن وي کوم چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د اصحمه له مرګ نه وروسته د هغه قایم مقام ته لیکلی ؤ همدا وجه ده چې پدې متن کې د اصحمه نوم هم ندی راغلی.

د لیکونو د ترتیب په هکله هم څه دلیل نلرم، یوازې د لیکونو له محتوی نه دا راته ښکاره شویده چې کیدای شي په همدې ترتیب سره استول شوي وي. د تعجب خبره خو دا ده چې دکتور حمیدالله د هغه لیک په هکله چې بیهقي رانقل کړیدی وایي چې دا د هغه لیک متن دی کوم چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د اصحمه له مرګ نه وروسته د هغه خلیفه ته استولی دی، پداسې حال کې چې پدې متن کې د اصحمه نوم لیکل شویدی.[1] و الله اعلم

کله چې عمرو بن امیه الضمري (رضي الله عنه) نجاشي ته د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لیک وسپاره، نجاشي لیک واخیست په سترګو یې ومونښه، له خپل تخت نه راکوز شو، د جعفر بن ابي طالب په لاس یې ایمان راوړ او په اسلام مشرف شو، او په ځواب کې یې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته دا لیک ولیکه: **بسم الله الرحمن الرحيم**، د نجاشي اصحمه له خوا د محمد رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته! **سلام عليك يا نبي الله من الله و رحمة**

---

(۱) . رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) کې سیاسي زندګي ص ۱۰۸_۱۰۹_۱۲۲_۱۲۳_۱۲۴_۱۲۵.
په زاد المعاد کې د والسلام على من اتبع الهدی په ځای اسلم انت جمله راغلې ده ۳/۶۰.

[1]. رسول اکرم کې سیاسي زندګي ص ۱۰۸ تر ۱۱٤ او ۱۲۱ تر ۱۳۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله و برکاته، و الله الذي لا الله الا هو، اما بعد:اې د الله رسوله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! ستا لیک راورسید، تاسو د عیسی (علیه السلام) یادونه کړې وه، د ځمکې او آسمان په رب مې دې قسم وي چې عیسی (علیه السلام) له هغه څه سره چې تا ورنه یادونه کړې د یوه ویښته په اندازه هم توپیر نلري. څه دې چې مونږ ته رالیږلي وو په هغه پوه شوو، ستا د تره د زوی او ستا د نورو اصحابو (رضي الله عنهم) قدر او عزت مو وکړ. زه شاهدي وایم چې ته په رښتیا سره د الله تعالی رسول یې، ما له تا سره بیعت وکړ، ستا د تره له زوی سره مې بیعت وکړ. او دده په لاس مې د الله تعالی دین ومانه او په اسلام مشرف شوم.[۱]

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له نجاشي نه دا غوښتنه کړې وه چې جعفر او په حبشه کې میشته نور مهاجرین ده ته ورواستوي، نجاشي د همدې غوښتنې په اساس ټول مهاجرین په دوو کښتیو کې له عمرو بن امیه الضمري سره ورولیږل.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په خیبر کې تشریف درلود چې دا مهاجرین ور ورسیدل.[۲] همدغه نجاشي په نهم هجري کال کې له تبوک غزا نه وروسته وفات شو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې د وفات په ورځ خپله خواشیني څرګنده کړه او په غیابت کې یې د جنازې لمونځ ادا کړ.

د اصحمه له وفات نه وروسته بل څوک دده په ځای وټاکل شو، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغه ته هم لیک ولیږه او د اسلام بلنه یې ورکړه، خو دا ثابته نده چې دې نجاشي یا پاچا ایمان راوړی ؤ او که نه.[۳]

۲- د مصر پاچا مقوقس ته لیک

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مصر او اسکندریې پاچا چې د منصور پوري په قول یې نوم جریج بن متی او د داکتر حمید الله په قول یې نوم مقوقس ؤ لیک واستاوه. ددغه مبارک لیک متن په لاندې ډول دی:

(بسم الله الرحمن الرحيم من محمد عبد الله ورسوله إلى المقوقس عظيم القبط، سلام

---

(1). زاد المعاد ۳/ ۶۱

(2). ابن هشام ۲/ ۳۵۹

(3). مسلم ۲/ ۹۹

على من اتبع الهدى، أما بعد، فإني أدعوك بدعاية الإسلام، أسلم تسلم، وأسلم يؤتك الله أجرك مرتين، فإن توليت فإن عليك إثم أهل القبط، {يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْاْ إِلَى كَلَمَةٍ سَوَاء بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلاَّ نَعْبُدَ إِلاَّ اللّهَ وَلاَ نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلاَ يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضاً أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللّهِ فَإِن تَوَلَّوْاْ فَقُولُواْ اشْهَدُواْ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ}.

د الله د بنده او رسول محمد (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له خوا د قبطياتو (مصر) مشر مقوقس ته. په هغه چا دې سلام وي چې د هدايت په لار روان دی. اما بعد: زه دې اسلام ته رابولم. اسلام راوړه ترڅو په امن وې، ايمان راوړه الله تعالى به دوه اجرونه درکړي، که دې زما بلنه ونه منله نو د قبطيانو ګناه به هم ستا پر غاړه وي، [ووايه اې محمده! چې اې اهل کتابو راځئ تاسې په طرف د يوې کلمې (خبرې) چې برابره ده په منځ زمونږ او ستاسې کې (او هغه دا ده) چې عبادت به نه کوو مګر يوازې د الله او شريک به نه نيسو په الله پورې هيڅ شی او نه به نيسي ځينې زمونږ ځينې نور خدايان غير له الله (جل جلاله) (لکه چې تاسې کتابيان احبار او رهبان نيسئ) نو که وګرځيدل دوی (له توحيده) او اسلامي احکامو ته يې شا واړوله پس ووايئ تاسې (اې مؤمنانو کتابيانو ته چې) شاهدان يئ تاسې پدې چې په تحقيق مونږ مسلمانان يوو (او تاسې نه يئ).] [1]

رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) دغه ليک حاطب بن ابي بلتعه ته ورکړ، هغه چې کله مقوقس ته ورغی ورته ويې ويل: له تانه مخکې دلته مصرکې يوه سړي د خدايي دعوه کړې وه او ځانته يې لوی رب وايه. خو الله تعالى هغه ته په دنيا او اخرت کې سخته سزا ورکړه، انتقام يې ورنه واخيست. ته له نورو نه پند واخله، هسې نه چې نور بيا له تا نه پند واخلي.

په ځواب کې مقوقس ورته وويل چې مونږ دين لرو او يوازې هغه وخت به يې بدلوو چې لدينه غوره دين ومومو. حاطب ورته وويل: مونږ تا د هغه دين قبلولو ته رابولو کوم چې الله تعالى غوره کړيدی، او د نورو ټولو اديانو په ځای يې خپلو بندګانو ته انتخاب کړيدی، د الله رسول (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ټول خلک اسلام ته رابللي، ډير کلک مخالفت يې له قريشو نه ليدلی، او تر ټولو نه زياته دښمني يهودانو

---

[1] . دا د زادالمعاد عبارت دی ٦١/٣، خو دکتور حميدالله چې کوم عبارت ذکر کړی هغه د هغه ليک متن دی چې پدې وروستيو کې تر لاسه شوی او ځنې کلمې يې لدې متن سره توپير لري، په هغه متن کې ليکل شوي: "فاسلم تسلم يؤتك الله" همدا راز په هغه کې د "اثم القبط" لفظ د اثم اهل القبط په عوض راغلی، رسول اکرم کې سياسي زندګي ص ١٣٧،١٣٦.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره کړيده، له دوی ټولو نه نصرانيان ورته لنډ دي، قسم په خدای چې موسی (عليه السلام) د عيسی (عليه السلام) په هکله داسې زيری ورکړی دی لکه څرنګه چې عيسې (عليه السلام) د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په هکله ورکړی دی، مونږ تا د قرآنکريم لور ته رابولو لکه څرنګه چې تاسې د تورات خاوندان د انجيل لوري ته رابولئ، هر نبي (عليه السلام) چې له هر قوم سره ژوند کوي هغه يې امت وي، د خلکو مسؤليت دا دی چې په همدې نبي (عليه السلام) ايمان راوړي، تاسی هم د همدې نبي (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په زمانه کې ژوند کوئ، د مسيح (عليه السلام) له دين نه دې هم نه منع کوو، بلکه په همغه دين د عمل او منلو امر درته کوو.

مقوقس وويل: ما ددې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په هکله فکر وکړ، دې نتيجې ته ورسيدم چې په کم ارزښته څيز امر نه کوي، له ښه او ګټور کار نه نهي هم نه کوي، ګمراه او شاعر هم ندی، کاهن او دروغجن هم ندی، د هغه د نبوت نښانې مې هم ليدلی هغه د پټو شيانو ښودنه کوي، او د پټو او څانګړيو خبرو په هکله هم معلومات ورکوي، خو پدې هکله نور فکر هم کوم.

بيا مقوقس د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ليک واخيست او په صندوق کې يې چې د فيل له غاښ نه جوړ شوی و کيښود، مهر يې پرې ولګاوه او يوې خادمې ته يې ورکړ. ورپسې يې يو کاتب چې عربي يې زده وه راوغوښت او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته يې داسې وليکل:

بسم الله الرحمن الرحيم. د مصر د مشر مقوقس له خوا محمد بن عبدالله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته! سلام عليک اما بعد ستا ليک مې ولوست، په مطلب يې پوه شوم. پوه شوم چې کومې خوا ته مې بولې. پدې هم خبر وم چې يو نبي (عليه السلام) پاتې دی، ما ګمان کاوه چې دغه نبي (عليه السلام) به په شام کې ظهور کوي، ما ستا د قاصد درناوی وکړ، او تا ته مې دوې خادمانې درولېږلی. دا دواړه زموږ په وړاندې د ډير قدر درلودونکې دي، تا ته مې يوه جوړه جامې هم درواستولې، همدا راز يوه قاطره (قچره) مې هم درته اهداء کړه، و السلام عليک. يوازې همدا يې وليکل، خو ايمان يې را نه ووړ، او دغه دوې خادمانی يوه ماريه نوميده او بله سيرين، او د قاطرې نوم دلدل ؤ. او همدا قاطره د معاويه (رضي الله عنه) د خلافت تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانې ژوندۍ وه.[۱]
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ماریه خپل ځان سره وساتله او له همدې نه یې ابراهیم نومی زوی پیدا شو، او سیرین یې حسان بن ثابت (رضي الله عنه) ته ورکړه.

۳- د فارس پاچا کسری ته لیک

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د فارس پاچا کسری ته داسې لیک واستاوه: (**بسم الله الرحمن الرحیم. من محمد رسول الله إلی کسری عظیم فــارس، ســلام علی من اتبع الهدی، وآمن بالله ورسوله، وشهد أن لا إله إلا الله وحـــده لا شریك له، وأن محمداً عبده و رسوله، وأدعوك بدعایة الله، فإني أنا رســول الله إلی الناس کافة، لینذر من کان حیاً ویحق القول علی الکافرین، فأسلم تسلم، فإن أبیت فإن إثم المجوس علیك**). **بسم الله الرحمن الرحیم**، د محمد رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خوا د فارس مشر کسری ته په هغه چا دې سلام وي چې د هدایت په لار روان، په الله او رسول یې ایمان راوړی وي، او دا شاهدي وایي چې له یوه الله پرته بل (د عبادت وړ) نشته. الله شریک نلري، او محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د الله بنده او رسول دی. زه تا د الله لوري ته رابولم، زه د ټولو خلکو لپاره رسول رالیږل شوي یم، تر څو ژوندي کسان له بد انجام نه وویرول شي، او په کفارو حقه خبره دلیل وګرځي. اسلام راوړه تر څو په امن شې، که دې اسلام رانه ووړ نو د فارسیانو ګناه به هم پر تا وي.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ددې لیک د وړلو دنده عبدالله بن حذافه السهمي ته وسپارله. سهمي لاړ او دغه لیک یې د بحرین مشر ته وسپاره، معلومه نده چې د بحرین مشر د بل چا په لاس دا لیک ولیږه او که خپله عبدالله سهمي یووړ. په هر حال کله چې لیک کسری ته ورسید او ورته ولوستل شو، نو هغه لیک څیرې کړ او په ډیر کبر سره یې وویل: زما د رعیت یو عادي او حقیر شخص خپل نوم زما له نامه نه مخکې لیکي!! کله چې دغه خبره رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورسیده نو ویې فرمایل: (**مزق الله ملکــه**). الله تعالی د هغه پاچایي خرابه کړه. او همداسې وشول لکه څرنګه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فرمایلي و. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له لیک نه

[1]. زاد المعاد ۳/ ۶۱

وروسته کسری د یمن والي باذان ته ولیکل: دغه شخص ته چې په حجاز کې دی دوه چالاک سړي ولیږه تر څو ما ته يې راولي. باذان هم دوه کسان غوره کړل او له یوه لیک سره یې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضورته ولیږل، په لیک کې یې دا ورته لیکلي و چې لدې کسانو سره کسری ته ورشه. دا کسان چې کله مدینې ته ورسیدل او له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره یې ملاقات وکړ، یوه یې ویل: باذان پاچا د کسری شاهنشاه په امر مونږ تا ته رالیږلي یوو چې تا له ځان سره کسری ته بوزو، پدې ترڅ کې یې څه ګواښ هم وکړ. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: چې سبا بیا له ما سره وګورئ.

په همدې وخت کې د کسرې په کور کې د ننه کودتا شوې وه. دا وروسته له هغه چې لښکرو یې د قیصر د سپایانو په وړاندې رسوا ماتې خوړلي وه، د کسری زوی شیرویه پاڅیدلی ؤ، خپل پلار یې وژلی ؤ او پخپله یې پاچایي اعلان کړې وه. دا کودتا د اووم هجري کال د سه شنبې په شپه د جمادي الاولی په لسمه شوې وه[۱].

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د وحې له لارې پدې پیښه خبر شو، سهار یې چې تشریف راوړ، د باذان عسکرو ته یې کیسه وکړه، هغوی ورته وویل: ته پوهیږې چې څه وایې؟ مونږ خو لدینه په وړه خبره باندې درته په غصه یوو، آیا ستا دا خبرې هم ولیکو او پاچا ته یې ولیږو؟ ده ورته وفرمایل: (**نعم أخبراه ذلك عني، وقولا له: إن ديني وسلطاني سيبلغ ما بلغ كسرى ! وينتهي إلى منتهي الخف والحافر، وقولا له: إن أسلمت أعطيتك ما تحت يدك، وملكتك على قومك من الأبناء**).

هو، ویې لیکئ او پرې خبر یې کړئ، او دا هم ورته ورسوئ چې زما دین او واکمني به تر هغه ځایه پورې رسیږي چیرته چې اوس د کسری واکمني ده، او زما واکمني به تر هغه ځایه رسیږي چیرته چې ستاسې د آس او اوښه پښه هلته نه شي رسیدلی، دا هم ورته ورسوي چې: که اسلام دې راوړ نو ستا واکمني به تا ته وسپارم، او د خپل قوم مشر به دې غوره کړم.

دا دواړه کسان روان شول او خبر یې باذان ته یووړ. په همدې وخت کې لږ شیبه وروسته باذان ته دا خبر هم راورسید چې شیرویه خپل پلار کسری وژلی دی، په همدې لیک

---

[1]. فتح الباري ۸/ ۱۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شيرويه باذان ته ليکلي ؤ: د هغه کس د هڅونې هڅه مه کوه کوم چې په هکله يې زما پلار درته ليکلي و اوس تر دوهم امر پورې انتظار باسه. همدا کار ددې سبب شو چې باذان او په يمن کې ميشته ټول فارسيان په اسلام مشرف شي.[۲]

۴- د روم پاچا (قيصر) ته ليک

امام بخاري د يوه اوږده حديث د را نقلولو په ترڅ کې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د هغه ليک متن راوړی دی کوم چې د روم پاچا هرقل ته يې ليږلی ؤ، ددغه ليک متن څه داسې دی:

(بسم الله الرحمن الرحيم. من محمد عبد الله ورسوله إلى هرقل عظيم الروم، سلام على من اتبع الهدي، أسلم تسلم، أسلم يؤتك الله أجرك مرتين، فإن توليت فإن عليك إثم الأريسيين { يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْاْ إِلَى كَلَمَةٍ سَوَاء بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلاَّ نَعْبُدَ إِلاَّ اللّهَ وَلاَ نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلاَ يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضاً أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللّهِ فَإِن تَوَلَّوْاْ فَقُولُواْ اشْهَدُواْ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ}) [آل عمران: ٦٤][۱].

[د محمد بن عبدالله چې د الله تعالی رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او بنده دی له خوا د روم واکمن هرقل ته. په هغه چا دې سلام وي چې د هدايت په لاره روان وي، اسلام راوړه تر څو په امن شې، په اسلام مشرف شه، الله تعالی به دوه اجرونه درکړي، که د اسلام رانه ووړ نو د ټولو اريسيونو (پيروانو) ګناه به ستا په غاړه وي (د ايت ترجمه مخکې شويده).]

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دغه ليک د دحيه بن خليفه الکلبي په لاس وليږه او امر يې ورته وکړ چې ليک د بصری مشر ته وسپاري تر څو هغه يې قيصر ته ورسوي. بخاري له ابن عباس (رضي الله عنهما) نه په روايت سره وايي چې ابو سفيان بن حرب وايي: هرقل د قريشو له يو شمير مشرانو سره وغوښتلم، مونږ شام ته د تجارت لپاره تللي وو. دا هغه وخت ؤ چې له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره د حديبيې تړون لاسليک شوی ؤ. ابو سفيان وايي: مونږ هرقل ته ورغللو هغه په ايلياء (بيت المقدس) کې ؤ[۲] خپل دربار ته يې وبللو. ورسره د روم

---

[2]. محاضرات تاريخ الامم – ۱/ ۱۴۷. فتح الباري ۸/ ۱۲۷، ۱۲۸

[۱]. صحيح البخاري ۵۰٤/۱.

[۲]. دغه وخت قيصر له حمص نه بيت المقدس ته راغلی و، تر څو د الله تعالی د هغه احسان شکرانه ادا کړي چې پر دوی يې کړی و او فارسيانو ته يې ماتې ورکړې وه (صحيح مسلم : ۲/ ۹۹). فارسيانو خپل مشر خسرو پرويز وژلی ؤ او له روميانو سره يې سوله کړې وه او دايې منلې وه چې د روم اشغال شوې ځمکې به بيرته روميانو ته سپاري، او هغه صليب يې هم ورسپارلی و

مشران هم ناست وو ترجمان يې راوباله او راته ويې ويل له تاسې نه کوم يو له دې شخص سره چې د نبوت دعوه يې کړيده نسبي نژديوالی لري؟ کوم يو يې ډير نژدې خپل دی؟ ابو سفيان وايي: ما ورته وويل: زه ډير ورلنډ يم. هرقل وويل: دا سړی او ملګري يې زما خوا ته رالنډ کړئ، ملګري يې دده شاته کينوئ، بيا يې خپل ترجمان ته وويل: زه لدې سړي نه د نبوت د مدعي يعنې محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په هکله پوښتنې کوم، زما ملګرو ته يې وويل که دې سړي دروغ راته وويل، نو تاسې يې راته په ګوته کړئ. ابو سفيان وايي که له خپلو ملګرو څخه نه وی شرميدلی چې بيا به وايي دروغجن دی، نو په محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پسې به مې دروغ ويلي وای.

ابو سفيان زياتوي، د هرقل لومړنی سوال دا ؤ چې د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د نسب په هکله څه وايې؟ ما ورته وويل: هغه د ډير لوړ او شريف نسب خاوند دی. بيا يې وويل: له ده نه مخکې له تاسو نه چا دا ډول خبره او دعوه کړيده؟ ورته ومې ويل: نه. راته ويې ويل: له پلرونو نه يې کوم يو د واک او قدرت خاوند ؤ؟ ومې ويل: نه. پوښتنه يې وکړه چې اوس يې پيروان کمزوري خلک دي او که د مال او واک خاوندان؟ ورته ومې ويل: کمزوري خلک يې ملګري دي. ويې ويل: د پيروانو شميره يې زياتيږي که کميږي؟ ما ورته وويل: شميره خو يې مخ په زياتيدو ده. سوال يې وکړ چې له پيروانو نه يې څوک له خپل دين نه د کرکې له امله بيرته له خپل دين نه ګرزي (مرتد کيږي) ؟ ومې ويل: نه. راته ويې ويل: د نبوت له دعوی نه مخکې مو له هغه نه دروغ اوريدلي؟ ومې ويل: نه. ويې ويل: ايا غدر او خيانت کوي؟ ومې ويل: نه، خو اوس مو ورسره يو تړون کړيدی وګورو چې څه کوي؟ ابو سفيان وايي لدې خبرې پرته ما ته بل هيڅ داسې مجال په لاس رانغی چې د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په هکله له ځانه څه ووايم. بيايې راته وويل: ايا تاسو جګړه ورسره کړيده؟ ومې ويل: هو. ويې ويل: د جګړو نتيجې يې څه ډول وي؟ ورته ومې ويل: جنګ زمونږ او ده تر منځ داسې ؤ چې کله به مونږ او کله به هغه برلاسی و. پوښتنه يې وکړه چې په کومو څيزونو امر درته کوي؟ ورته ومې ويل: راته وايي: د يوه الله عبادت وکړئ، هيڅ شريک مه ورسره نيسئ، د خپلو پلرونو خبرې پريږدئ، همدا راز د لمانځه، رښتيا ، خپلوۍ، دوستۍ او پاکۍ امر راته کوي.

چې نصرانيان ګومان کوي چې عيسې (ع) ورباندې اعدام شوی و، قيصر په ۶۲۹م (۷ه) کال بيت المقدس ته راغی چې صليب پخپل ځای کيږدي او ددې برې شکر په ځای کړي.

بیایې خپل ترجمان ته وویل: دې قریشي ته ووایه چې د نسب په هکله مې پوښتنه درنه وکړه تا وویل هغه د شریف نسب درلودونکی دی، رسولان همداسې وي هغوی د نسب له پلوه هم له نورو نه لوړ وي. پوښتنه مې درنه وکړه چې له ده نه مخکې یې د قوم کوم فرد دا ډول دعوه کړیده ؟ تا راته وویل: نه، که داسې وای چې لدینه وړاندې کوم شخص داسې دعوه کړې وای، نو ما به ویل چې کیدی شي ده به د هغه په پیروی سره دا ډول دعوه کړې وي. درته ومې ویل چې له پلرونو نه یې کوم یو واکمن او پاچا وُ؟ تا وویل: نه ، که فرضاً له پلرونو نه یې کوم یو پاچا او مشر تیر شوی وای، نو ما به ویل چې د خپل پلار پاچایي غواړي. دا مې درته وویل چې له نبوت نه مخکې مو دروغ ورنه اوریدلي؟ تا وویل نه، نو زه په یقین سره دا ویلی شم داسې نه شي کیدای چې څوک دې انسانانو ته دروغ نه وایي خو په الله پسې دې دروغو ته زړه ښه کړي. بله مې دا خبره درته وکړه چې پیروان یې کمزوري خلک دي او که د مال او مقام خاوندان؟ تا راته وویل: چې کمزوري خلک یې پیروان دي، حقیقت هم همداسې دی چې د رسولانو (علیهم السلام) پیروان کمزوري خلک وي. دده د پیروانو د شمیر په هکله مې پوښتنه درنه وکړه، تا راته وویل چې د پیروانو شمیره یې مخ په زیاتیدو ده، د ایمان خاوندان همداسې وي. درته ومې ویل چې څوک چې یو ځل مسلمان شي آیا بیا بیرته له خپل دین نه د کرکې له امله له دین نه ګرزي؟ تا وویل: نه. همداسې ده ایمان چې یو ځل په زړه کې ځای ونیسي بیا په زور هم نه شي ورنه ایستل کیدلی. پوښتنه مې درنه وکړه چې آیا هغه غدر او خیانت کوي؟ تا وویل: نه غدر نه کوي، رسولان (علیهم السلام) همداسې وي غدر او خیانت نه کوي. ددې پوښتنه مې وکړه چې په څه امر درته کوي؟ تا راته وویل: هغه امر راته کوي چې د یوه الله عبادت وکړو، شریک ورسره ونه نیسو، او د بتانو له عبادت نه مو منع کوي، د لمانځه، رښتیا ویلو او پاکۍ امر راته کوي. که دا ستا خبرې رښتیا وي نو همدا پیغمبر (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به ان دا زما تر پښو لاندې ځای هم نیسي، زه خبر وم چې هغه به په همدې وخت کې مبعوثیږي، خو پدې نه پوهیدم چې هغه به له تاسې څخه وي، که زه پدې پوهیدلی چې ده ته ورسیدی شم نو د لیدلو تکلیف به مې یې ګاللی وای. او که زه دده په حضور کې وای، نو دواړه پښې به مې یې ور مینځلې وای. بیا یې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) کتاب(لیک) راوغوښت او ویې ولوست. کله چې د لیک له لوستلو نه فارغ شو، ګڼه ګوڼه جوړه شوه خلکو شورکاوه، نو مونږ ته د وتلو امر وشو. ابو سفیان وایي کله چې مونږ ته د بیرون وتلو امر وشو، ما خپلو ملګرو ته وویل: د ابو کبشه (محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د زوی کار جوړ شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ده نه خو د رومیانو (ژیړ پوټکو) پاچا هم ویریږي. لدې نه وروسته زما پوخ یقین و چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دین به حتماً بریالی کیږي، په همدې فکر کې وم تر څو په اسلام مشرف شوم.(۱)

په قیصر باندې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د لیک دا اثر خو ابو سفیان ولید. پر هغه باندې ددې خط بل اثر دا و چې قیصر د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) قاصد دحیه کلبي ته جامې او تحفې ورکړې، خو کله چې دحیه بیرته مدینې ته روان و په حسمی نومې سیمه کې د جذام قبیلې څو کسانو ډاکه ورباندې واچوله او ټول شیان یې ورنه یوووړل، مدینې ته له رسیدو وروسته د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته حاضر شو د خپل سفر راپور یې ورکړ. ورپسې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) زید بن حارثه (رضي الله عنه) حسمی ته واستاوه، چې ورسره پنځه سوه وسله وال نور هم وو، لاړ او په حسمی کې یې چې د وادي قری شا ته پرته وه په جذام قبیله برید وکړ، ډیر کسان یې ورنه ووژل، سل ښځې او ماشومان یې اسیران کړل، زر اوښان او پنځه زره پسونه یې هم په غنیمت ونیول. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او جذام قبیلې تر منځ اور بند هم شوی و لدې پیښې نه وروسته د جذام یوه مشر زید بن رافعه راغی او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې احتجاج وکړ. نوموړې په اسلام مشرف شوی و، له دحیه سره یې مرسته هم کړې وه، په همدې اساس رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دده احتجاج قبول کړ او امر یې وکړ چې اولادونه، ښځې او مالونه یې بیرته ورکړل شي.

زیاتره سیرت لیکونکي دا سریه له حدیبیې نه مخکې ذکر کوي، پداسې حال کې چې دا سیې نده ځکه قیصر ته د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لیک له حدیبیې نه وروسته استول شوی و. ابن قیم هم وایي دغه سریه له حدیبیې نه وروسته واقع شویده.(۲)

۵- منذر بن ساوی ته لیک

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د بحرین والي یا پاچا منذر بن ساوی

(1). صحیح بخاري ۴/۱. صحیح مسلم ۲/ ۹۸ - ۹۹

(2). زاد المعاد ۲/ ۱۲۲. حاشیة تلقیح فهوم الاثر ص ۲۹.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته لیک ولیکه، او د علاء بن الحضرمي په لاس یې ورولیږه. منذر یې اسلام ته را دعوت کړ. په ځواب کې منذر ورته ولیکل: اما بعد، یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! ستاسې لیک مې ولوست، خپل قوم ته مې واوراوه، ځینې داسې وو چې اسلام یې خوښ کړ، او ځینو نورو اسلام و نه مانه، زما په ملک کې یهود او مجوس هم اوسیږي، پدې هکله لارښوونه راته وکړه. د همدې په ځواب کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته ولیکل: (**بسم الله الرحمن الرحیم. من محمد رسول الله إلی المنذر بن ساوي، سلام علیك، فإني أحمد إلیك الله الذي لا إله إلا هو، وأشهد أن محمداً عبده ورسوله، أما بعد، فإني أذکرك الله عز وجل، فإنه من ینصح فإنما ینصح لنفسه، وإنه من یطیع رسلي ویتبع أمرهم فقد أطاعني، ومن نصح لهم فقد نصح لي، وإن رسلي قد أثنوا علیك خیراً، وإني قد شفعتك في قومك، فاترك للمسلمین ما أسلموا علیه، وعفوت عن أهل الذنوب، فاقبل منهم، وإنك مهما تصلح فلم نعزلك عن عملك. ومن أقام علی یهودیة أو مجوسیة فعلیه الجزیة**).

[**بسم الله الرحمن الرحیم**، له محمد رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه منذر بن ساوی ته! سلام علیک. زه د هغه الله حمد او ثنا وایم چې له هغه پرته بل د عبادت وړ څوک نشته، شاهدي وایم چې محمد د الله بنده او رسول دی. اما بعد زه الله تعالی دریادوم، څوک چې نیکي کوي، خیر غواړي هغه یې په خپله ګټه دی، څوک چې زما د قاصدانو اطاعت وکړي، امر یې ومني هغوی په حقیقت کې زما اطاعت کړیدی، چا که زما له رسولانو سره نیکي وکړه دا نیکي یې له ما سره ده. زما قاصدانو ستا صفت وکړ، ما ستا د قوم په رابطه ستا شفاعت قبول کړ، مسلمانان په خپل حال پریږده ګنهګارانو ته مې عفوه وکړه، عفوه یې قبوله کړه، او تر څو پورې چې ته په صلاح او خیر وې له چوکۍ څخه دې نه عزل کوو، که څوک په یهودیت او مجوسیت باندې قایم پاتې کیږي پر هغه جزیه ده، جزیه ورنه اخله.[1]]

۶- د یمامه پاچا هوذه بن علي ته لیک

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د یمامه مشر هوذه بن علي ته پدې

---

(1). زاد المعاد ۳/ ٦١. دکتور حمید الله چې کوم عبارت راوړی په هغه کې د [لا اله الا هو] په ځای [لا اله غیره] لیکل شوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

متن يو ليک وليږه: (**بسم الله الرحمن الرحيم. من محمد رسول الله إلى هـــوذة بـــن علي، سلام على من اتبع الهدى، واعلم أن ديني سيظهر إلى منتهى الخف والحـــافر، فأسلم تسلم، وأجعل لك ما تحت يديك**).

[**بسم الله الرحمن الرحيم**، د الله د رسول محمد (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له خوا هوذه بن علي ته! سلام دې په هغه چا وي چې د هدايت په لار روان وي، پوه شه چې زما دين به پر ټولو هغو سيمو برلاسی کيږي چيرته چې پياده او سپور رسيدلی شي، اسلام راوړه تر څو په امن شې، که په اسلام مشرف شوې چوکۍ به دې درسره پاتې وي.

دا ليک سليط بن عمرو العامري يووړ.]

کله چې سليط هوذه ته ورغی، هغه هرکلی ورته ووايه، عزت يې ورکړ، او رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته يې داسې وليکل: رښتيا هم چې تاسې ډير غوره شي ته بلنه کوئ، همدا راز زما د پاچايۍ رعب هم په عربانو پروت دی. ما پخپل امرکې درسره شريک کړه تر څو پيروي دې وکړم. سليط ته يې جايزه او په هجرکې جوړې شوې جامې هم ورکړې.

سليط ټولې تحفې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته وړاندې کړې، او د خپل سفر راپور يې هم ورکړ.

رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د هوذه خط ولوست او ويې ويل: (**لو سألني قطعة من الأرض ما فعلت، باد، وباد ما في يديـــه**). که يوه ټوټه ځمکه رانه وغواړي هم وربه يې نکړم، هغه هم تباه شو او څه چې ورسره دي هغه هم تباه شول.

او کله چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د مکې له فتحې نه راستون شو جبريل (عليه السلام) خبر ورکړ چې هوذه مړ شو. پدې وخت کې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل:

(**أما إن اليمامة سيخرج بها كذاب يتنبي، يقتل بعدي**).په يمامه کې به داسې کذاب پيدا کيږي چې د نبوت دعوه به وکړي، خو له ما نه وروسته به ووژل شي.

چا سوال وکړ چې قاتل به يې څوک وي يا رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم)؟ ده وفرمايل: (**أنت وأصـــحابك**).ته او ستا ملګري به يې وژني. وروسته بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې وشول.[1]

۷- د دمشق مشر حارث بن ابي شمر غساني ته لیک

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) داسې لیک ورته لیکلی و: (**بسم الله الرحمن الرحيم. من محمد رسول الله إلى الحارث بن أبي شمر، سلام على من اتبع الهدى، وآمن بالله وصدق، وإني أدعوك إلى أن تؤمن بالله وحده لا شريك له، يبقي لك ملكك**).

[**بسم الله الرحمن الرحيم**، د الله درسول **محمد** (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لـه خوا حارث بن ابي شمر ته. په هغه چا دې سلام وي چې په حقه لار روان وي، په حق يې ايمان راوړې وي، ريښتونی وي. زه بلنه درکوم چې پـه يوه الله ايمان راوړې، شريک ورسره ونه نـيسې که داسې وکړې نو پاچايي به دې درسره وي.]

دا ليک يې د شجاع بن وهب چې له بني اسد قبيلې ځخه ؤ پـه لاس وليږه. کله چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خط ور ورسيد نـو ويـې ويـل: ځوک بـه زما نه پاچايي اخلي؟ زه وريسې ورځم. پدې توګه مسلمان نه شو.[1]

۸- د عمان پاچا ته لیک

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د عمان پاچا جيفر بن جلندي او ورور ته يې چې عبد نوميده داسې ليک وليکه: (**بسم الله الرحمن الرحيم. من محمد رسول الله إلى جيفر وعبد ابني الجلندي، سلام على من اتبع الهدي، أما بعد:**

فإني أدعوكما بدعاية الإسلام، أسلما تسلما، فإني رسول الله صلى الله عليه وسلم إلى الناس كافة، لأنذر من كان حياً ويحق القول على الكافرين، فإنكما إن أقررتما بالإسلام وليتكما، وإن أبيتما [أن تقرا بالإسلام] فإن ملككما زائل، وخيلي تحل

---

[1] زاد المعاد ۳/ ۶۳

[1]. زاد المعاد ۳/ ۶۳. محاضرات تاريخ الامم الاسلامية : ۱۴۶/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

بساحتكما، وتظهر نبوتي على ملككما).

بسم الله الرحمن الرحيم، د الله تعالی د رسول محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له خوا د جلندي زامنو جيفر او عبد ته! په هدايت او نيغه لار برابرو باندې دې سلام وي. اما بعد زه مو اسلام ته رابولم، اسلام راوړئ تر څو دواړه په امن شئ. زه د الله تعالی له لوري ټولو انسانانو ته رسول رالیږل شوی یم. زه خلک د کفر او بدۍ له عواقبو نه ویروم، حق ورته بیانوم تر څو په کفارو باندې دلیل قایم شي. که تاسې اسلام ومانه، همتله به مو پخپله چوکۍ پریږدم، او که اسلام و نه منۍ نو پاچایي مو ختمیدونکې ده، ستاسې په پاچايۍ به زما د آسونو برید او یلغار جوړ شي، زما نبوت به حتماً ستاسې پر پاچایۍ غلبه مومي.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دغه لیک د عمرو بن العاص (رضي الله عنه) په لاس ولیږه. عمرو وایي: روان شوم تر څو عمان ته ورسیدم، لومړی عبد ته ورغلم، هغه یې له ورور نه زیات هوښیار او نرم سړی ؤ ورته ومې ویل چې زه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تاسې ته رالیږلی یم. ده راته وویل: ورور مې د عمر او مقام له پلوه له ما نه مخکې دی، راځه زه به دې هغه ته ورولم تر څو ستا لیک ولولي. او بیا یې زیاته کړه: ته څه غواړې؟ ما ورته وویل: زه د یوه الله لور ته بلنه درکوم. له الله نه پرته د نورو ټولو عبادت پریږده، پدې سره شاهدي ووایه چې محمد د الله بنده او رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دی. عبد وویل: اې عمرو! ته د خپل قوم د سردار زوی یې، دا راته ووایه چې ستا پلار پدې هکله څه کړي؟ د هغه عقیده څه وه؟ هغه زمونږ لپاره نمونه دی.

ما ورته وویل: پلار مې پداسې حال کې مړ شو چې په محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې ایمان نه درلود. زما هیله دا وه چې هغه په اسلام مشرف شي، او د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تصدیق وکړي. زه هم لکه پلار مې مشرک وم تر څو الله تعالی د اسلام لارښوونه راته وکړه. عبد راته وویل: څومره وخت کیږي چې د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پیروي دې غوره کړیده؟ ځواب مې ورکړ، لږ وخت کیږي چې په اسلام مشرف شوی یم.

راته ویې ویل چیرته مسلمان شوې؟ ما ورته وویل: په حبشه کې د نجاشي په وړاندې. او دا مې هم ورته وویل چې نجاشي پخپله هم په اسلام مشرف شویدی. عبد راته وویل نو رعیت یې څه ورسره وکړل؟ ما ورته وویل: هغوی یې امر ومانه او پیروي یې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویې ویل: آیا دیني او مذهبي مشرانو یې هم پیروي وکړه؟ ما ورته وویل: هو. عبد راته وویل: اې عمرو! پوه شه چې دروغ سړی ډیر ژر رسوا کوي. ما ورته وویل:زه خو دروغ نه وایم، زمونږ دین د دروغ ویلو اجازه نه ورکوي. بیا یې وویل: فکر کوم چې هرقل به د نجاشي په اسلام نه وي خبر؟ ما ورته وویل: نه، هرقل پدې ښه خبر دی چې نجاشي اسلام راوړیدی. ده راته وویل: ته پدې خبر څنګه خبر شوی؟ ما وویل: نجاشي به هرقل ته خراج ورکاوه، خو کله چې په اسلام مشرف شو، نو ویې ویل قسم په خدای که لدینه وروسته یو درهم هم ورکړم. او کله چې هرقل پدې کیسه خبر شو، نو ورور یې چې نیاق نومیده ورته وویل: آیا خپل هغه غلام همداسې پریږدې چې خراج ورنکړي؟ او دا اجازه ورکوې چې د بل چا دین ومني؟ هرقل ورته وویل: دا یو شخص دی چې د ځان لپاره یې یو دین غوره کړیدی، نو زه څه ورسره کولی شم؟ په خدای قسم که د پاچایۍ غم نه وای راسره نو ما به هم لکه نجاشي دا دین مانه.

عبد وویل: اې عمرو! دا ته څه وایې؟ ما ورته وویل: قسم په خدای چې زه ریښتیا وایم . هغه راته وویل: ښه، اوس دا راته ووایه چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په څه شیانو امر او له کومو شیانو څخه نهي کوي؟ په ځواب کې مې ورته وویل: هغه امر کوي چې مونږ د الله تعالی اطاعت وکړو، او نافرماني یې ونکړو. هغه د صله رحمۍ امر کوي، او له هر ډول ظلم، زنا، شرابو، بت پرستۍ نه نهي کوي. عبد وویل: دا څومره ښه او غوره خبره ده، څومره غوره شیانو ته بلنه کوي. که زما ورور زما خبره ومني نو مونږ به ټول سواره درسره روان شو او د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضورته به حاضر شو، ایمان به وربانديې راوړو، او تصدیق به یې کړو، خو ورور مې په پاچایۍ ډیر ویریږي، د واک ډیر حریص دی، هغه خپلواک نه شي پریښودی، هغه ته ګرانه ده چې د بل چا پیروي وکړي.

ما ورته وویل: که هغه اسلام راوړي، نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به یې بیرته د خپل قوم مشر وټاکي. د هغه دنده به بیا دا وي چې له بډایانو نه صدقې واخلي او په غریبانو یې وویشي. عبد وویل: دا هم څومره نیک عمل دی، بیا یې وویل: صدقه څه ته وایې؟ شروع مې وکړه هغه ته مې صدقه او زکات تشریح کړ، د هر شي د زکات اندازه مې ورته بیان کړه او په اوښانو مې ورته خلاصه کړه. راته ویې ویل: یا عمرو! هغه حیوانات چې د باندې څري وني او بوټي خوري او اوبه څښي آیا پدې ډول څارویو کې هم صدقه شته؟ په ځواب کې مې وویل: هو. هغه وویل: فکر نکوم چې زما قوم به د وطن لدې لیرې والي او شمیرې له زیاتوالي سره دې خبرې ته غاړه کیږدي. عمرو وایي څو ورځې هملته ورته انتظار وم. عبد به زما خبرې خپل ورور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته رسولې. تر څو یوه ورځ یې زه وغوښتلم. ورد ننه شوم پیره دارانو له متهو نه ونیولم، ده ورته وویل: خوشئ یې کړئ. خوشې یې کړم، ما غوښتل چې کینم. پیره دارانو د کیناستلو اجازه رانکړه پاچا ته مې وکتل. هغه راته وویل: وایه څه ویل غواړې؟ ما د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مهر شوی لیک ور وړاندې کړ، مهر یې مات کړ، لیک یې پرانیست او تر پایه یې ولوست. بیایې خپل ورور ته ورکړ، هغه هم ولوست. خو ما لیدل چې ورور یې له ده نه نرم دی، بیا یې راته وویل: وایه د قریشو دریځ څه دی؟ ما ورته وویل: هغوی د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پیروي غوره کړیده. ځینې له زړه نه او له دین سره د مینې په بناء په اسلام مشرف شویدي، او ځینې نور بیا په زور سره مغلوب شوي. پاچا راته وویل: نور څوک له محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره دي؟

ما وویل: خلکو دا دین خوښ کړیدی، هغوی د الله تعالی په فضل سره دا درک کړیده چې دوی په ګمرا ه ی کې وو او اوس حق ته راغلي دي. فکر کوم دلته له تا نه پرته نور څوک ګمراه ندي پاتې. که ته هم نن اسلام رانه وړې او پیروي یې ونکړې، نو لښکرې درپسې راځی له ریښو نه به دې باسي هر څه به دې ختمیږي، نو اسلام راوړه تر څو په امن شې، که اسلام راوړې نو محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به دې بیرته د خپل قوم مشر وټاکي، هیڅوک پلي او سواره به نه درته راځي. هغه راته وویل: یوه ورځ مهلت راکړه. ته سبا بیا راشه.

زه لاړم او ورور ته یې ورغلم. هغه راته وویل: یا عمرو! هیله من یم چې ایمان راوړي او د واکمنۍ حرص پریږدي. سهار ورغلم، خو اجازه یې را نکړه چې ورسره وګورم. ورور ته یې ورغلم ورته ومې ویل چې ما ته خو له پاچا سره د لیدو اجازه رانکړل شوه. هغه وروستلم. پاچا راته وویل ستا په خبرو کې مې فکر وکړ، که زه اوس پاچایي داسې چا ته پریږدم چې شهسواران یې لا تر اوسه دلته ندي رارسیدلي، نو دا زما لپاره مناسبه نه ده او عربان به مې ډیر کمزوری وشمیري، او که د هغه سواره دلته راورسیدل نو له داسې یوه مقاومت سره به مخ شي چې مخکې به یې لیدلی هم نه وي.

په ځواب کې مې ورته وویل: ستا خوښه، زه نو سبا بیرته روانیږم. کله چې هغه زما له ستنیدو نه ډاډه شو، نو خپل ورور یې ګوښه کړ او ورته ویې ویل: دغه پیغمبر (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې په کومو خلک غالب او بریالی شوی، مونږ د هغوی په نسبت په هیڅ حساب یوو، ده چې هر چا ته پیغام استولی، ټولو یې دعوت منلی.

په همدې اساس یې بل سهار زه ورغوښتلم، او هملته پاچا او ورور یې دواړو اسلام

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړ او د رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تصدیق یې اعلان کړ. دواړه په اسلام مشرف شول، او ما ته یې اجازه راکړه چې له خلکو نه صدقې راټولې کړم او په غریبانو یې وویشم او د خلکو تر مینځ فیصلې وکړم. که چا به مخالفت راسره وکړ هغوی دواړو به مې عملي مرسته کوله.[1]

ددې پیښې له سیاق نه داسې ښکاري چې دغه لیک د نورو په نسبت وروسته استول شوی، او ګمان کېږي چې د مکې له فتحې نه وروسته لیکل او استول شوی وي.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پدې لیکونو سره خپل دعوت د هغه وخت زیاترو پاچایانو ته ورساوه. په ځواب کې ځینې پاچایان په اسلام مشرف شول او یو شمیر همداسې کافر پاتې شول. خو دومره خبره ده چې د هغو کفارو توجه هم همدې خوا ته را واوښتله. او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له مبارک نامه او اسلام سره څه نا څه آشناشول.

(1). زاد المعاد ۳/ ۶۲- ۶۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

له حديبيه صلحې نه وروسته پوځي تحرکات

د غابه يا ذي قرد غزا

د بني فزاره قبيلې يوې ډلې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په خلاف د يوه اقدام په نتيجه کې د مسلمانانو په يو شمير څارويو ډاکه واچوله، غلا يې کړل. همدې ډاکوانو ته د سزا ورکولو پخاطر دا غزا پيښه شوې وه. له حديبيې نه وروسته د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لومړنۍ غزا همدا وه، که څه هم ځينې روايتونه وايي چې لومړنۍ غزا يې خيبر وه. امام بخاري ددې باب په مقدمه کې وايي چې د غابه غزا له خيبر نه دری ورځې مخکې واقع شويده. مسلم هم همدا خبره له سلمه بن اکوع نه په روايت سره نقل کړيده. د سيرت ليکونکو زياترو دا ويلي چې دغه غزا له حديبيه سولې نه مخکې وه، خو د بخاري روايت د تاريخ ليکونو له قول نه زيات صحيح دی.(۱)

ددې غزا قهرمان سلمه بن اکوع دی. سيرت ليکونکي روايتونه ټول له ده نه نقلوي او وايي چې: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خپلې شيدې ورکونکې اوښانې له خپل شپانه او غلام رباح سره څر ځای ته ليږلې وې، سلمه وايي زه هم ورسره وم او د طلحه آس مې له ځان سره بوولی و، سهار ناڅاپه عبدالرحمن فزاري پر اوښانو حمله وکړه، ټول يې وتښتول، شپون يې په قتل ورساوه. ما رباح ته وويل چې لاړ شه، دا آس طلحه ته ورسوه، او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له پيښې خبر کړه. زه په يوه هسک ځای ودريدم مخ مې د مدينې په لور کړ او دری ځلې مې په لوړ آواز چيغه وکړه يا صباحاه!! بيا په غلو پسې روان شوم، په غشو مې ويشتل

(1). صحيح البخاري باب غزوه ذات قرد ۲/ ۶۰۳ . صحيح مسلم باب غزوه ذي قرد ۱۱۳/۲تر ۱۱۵. فتح الباري ۴۶۰/۷ تر ۴۶۳، زاد المعاد ۲/ ۱۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا شعر مې زمزمه کاوه:

انـــا ابـــن الاکـــوع　　　　والیـــوم یـــوم الرضـــع

زه د اکوع زوی یم، نن ورځ د شیدو رودلو ورځ ده. یعنې نن به معلوم شي چې چا د خپلې مور شیدې رودلي دي.

ابن اکوع وايي ما په مسلسله توګه کفار په غشو ويشتل، که له هغوی نه به يو راپسې راغی نو زه به د ونې بيخ ته ورته کيناستلم او له همغه ځای نه به مې وويشت او ټپي به شو، تر څو هغوی د غرونو په منځ کې تنګې درې ته ننوتل. زه غره ته وختلم او د غره له سر نه مې تيږې پرې راغورځولې همداسې په هغوی پسې وم، تر څو د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ټول اوښان مې شاته پاتې شول. هغوی دا ټول را ته خوشي کړل او لاړل. که څه هم هغوی د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ټول اوښان راته خوشي کړل، خو بيا هم زه ورپسې وم په غشو مې ويشتل، چې مجبور شول ديرش چادر او ديرش نيزې ورغورځوي، دا د دې پخاطر چې بار يې سپک شي.

دوی به چې هر څه پريښودل ما به د نښانې په توګه تيږې ورباندې اچولې تر څو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او اصحاب (رضي الله عنهم) ورته متوجه شي او ويې پيژني. زه ورپسې وم هغوی د يوې غونډۍ په يوه تنګه لاره کې د غرمې ډوډۍ ته کيناستل، زه له دوی نه پاس وختلم او ورته ګورم له دوی نه څلور کسان ماته راوختل. ما ورته وويل: آيا ما پيژنئ چې زه څوک يم؟ دوی دومره را لنډ شوي وو چې زما غږ يې ښه اوريده، ما ورته وويل زه سلمه بن اکوع يم، زه چې په چا پسې روان شوم هغه به حتماً رانيسم، او که څوک ما پسې شي او زما د نيولو هڅه وکړي نو کله به مې هم ونه نيسي، هغوی چې زما خبرې واوريدلې څلور واړه بيرته ستانه شول.

زه پخپل ځای ناست وم، په همدې وخت کې مې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پوځيان وليدل چې د ونو په مينځ کې راروان دي، مخکې يې اخرم روان وُ، ورپسې ابو قتاده، ورپسې مقداد بن اسود وُ. حضرت اخرم له عبدالرحمن سره مخامخ شو، سره ونښتل د عبدالرحمن آس زخمي شو، خو عبدالرحمن وتوانيد اخرم په شهادت ورسوي ، بيا يې آس ورنه واخيست ورباندې سپور شو، خو قتاده ورپسې راورسيد او عبدالرحمن يې همدلته وواژه، نو مشرکين په تيښته شول. زه هم ورپسې په منډه شوم، لماښام ته نژدې هغوی ډير وږي وو غوښتل يې لږ اوبه وڅښي خو ما اجازه ورنکړه چې له چينې نه اوبه وڅښي، يو څاڅکی يې هم ترخولې نکړ. رسول الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

(صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او لښکر یې لماسختن راپسې راورسید ما عرض وکړ یا رسول الله ! دا خلک تږي دي، که له ماسره سل کسان ولیږې ،نو زه به د دوی ټول آسونه ورنه واخلم، او دوی به هم ټول لاس تړلي درته راولم. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: : (**یا بن الأکوع. ملکت فأسجح**). اې د اکوع زویه! برلاسی شوې یې، نو لږ نرمي وکړه. بیایې وفرمایل: (**إنهم لیقرون الآن في غطفان**). چې اوس دوی ته په بنو غطفان کې میلمستیا کیږي یعنې دوی به اوس د هغوی میلمانه وي.

بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**خیر فرساننا الیوم أبو قتادة، وخیر رجالتنا سلمة**). نن ورځ زمونږ تر ټولو غوره شهسوار ابو قتاده دی، او له ټولو نه غوره پلی مو سلمه دی. سلمه وایي چې بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دوې برخې راته راکړې یوه برخه د پلي او بله د سواره، او بیا یې زه پخپله عضباء نومې اوښه ورسره سپوره کړم او مدینې ته راستانه شوو. پدې غزا کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ابن ام مکتوم خلیفه ټاکلی ؤ، او د غزا بیرغ یې مقداد بن عمرو ته ورکړی ؤ.[1]

---

[1]. زاد المعاد ۲/ ۱۲۰. او دوه وروستي مصدرونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خیبر غزا

د ۷ کال د محرم میاشت

خیبر لوی ښار وُ، ښه فصلونه او مضبوط برجونه يې درلودل، د مدينې منورې شمال ته ۶۰ یا ۸۰ ميله ليرې پروت وُ، اوس د يوه کلي حيثيت لري، هوا يې هم ډيره ښه نده.

د خیبر غزا سبب

د حديبيې لـه سولې نـه وروسته رسـول الله (صلى الله عليـه و الـه و صحبه و سـلم) د مخالف مثلث له لوی قوت (قريشو) نه بې غمه شو، د هغوی له اړخه يې زړه جمع شو، نو نيت يې وکړ چې ددې مثلث له دوو نورو اضلاعو يا برخو سره حساب تصفيه کړي. او دايې ضروري وګڼله چې په سيمه کې د امن او امنيت ټينګولو پخاطر د يهودو او نجد د نورو قبايلو خطر هم له مينځه يوړل شي، ترڅو مسلمانانو له جګړې نه فارغ او د الهي دين دعوت ته وزګار شي.

څرنګه چې خيبر د مسلمانانو په خلاف د ټولو توطئو، او سازشونو داسې مرکز وُ چې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) په ضد ټول جنګونه او فعاليتونه له همدې ځايه تنظيميدل نو مسلمانانو ته په کار وه چې لومړی همدا شيطاني ځاله ورانه کړي.

د يادونې وړ ده چې د خيبر يهودانو د احزاب په غزا کې د مسلمانانو په خلاف ټول عربي قبيلې راوپارلې، بني قريظه يې ديته اړ کړل چې له رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره غدر او خيانت وکړي. هغوی پدې هم بسنه ونکړه بلکه په مدينه کې د ننه يې هم له منافقينو سره اړيکې ټينګې کړې، له غطفان او په صحرا کې ميشته کوچيانو سره يې تماسونه ونيول، پخپله يې هم د جګړې تياري نيوله، په همدې اساس مسلمانان له سختو مشکلاتو سره مخ وو. يهودانو د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ترور توطئه جوړه کړه، رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) مجبور شو ددې شرارتونو د مخنيوي پخاطر پوځي تحرکات ولري، او د يهودي لښکر ځينې شيطان مشران لکه سلام بن ابي حقيق، او اسير بن رزام له مينځه يوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خبره پدې هم پای ته نه رسیدله، د یهودانو خطر لوی ؤ، او ددې خطر له مینځه وړلو یوه لوی او جدي اقدام ته ضرورت درلود. مسلمانانو تر هغې پورې ددې فرصت نه درلود چې له یهودانو سره مقابله وکړي تر څو پورې یې چې له لوي دښمن (قریشو) سره د سولې تړون نه ؤ کړی، او کله چې مسلمانان د قریشو له شر نه بې غمه شول نو د یهودانو مقابلې ته یې وخت وموند.

د خیبر په لور

ابن اسحاق وایي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له حدیبیې نه راستون شو، ذي الحجه او د محرم میاشتې څو ورځې یې همدلته مدینه کې تیرې کړې، او بیا په همدې محرم میاشت کې د خیبر په لور روان شو. مفسرین وایي چې خیبر هغه وعده وه چې الله تعالی پدې آیت کې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره کړې وه:

((**وَعَدَكُمْ اللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا فَعَجَّلَ لَكُمْ هَذِه**)) (الفتح: ۲۰)

[الله تعالی له تاسو سره د ډیرو غنائمو او ولجو وعده کړیده چې وا به یې خلئ تاسې، نو الله تعالی ژر درکړل دا غنائم.]

اسلامي لښکر

منافقان او د کمزوري ایمان خاوندان د حدیبیې په غزا کې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره نه وو تللي، سستي يې کړې وه، الله تعالی د دوی په هکله خپل رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته داسې امر وفرمایه:

((**سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انطَلَقْتُمْ إِلَى مَغَانِمَ لِتَأْخُذُوهَا ذَرُونَا نَتَّبِعْكُمْ يُرِيدُونَ أَنْ يُبَدِّلُوا كَلامَ اللَّه قُلْ لَنْ تَتَّبِعُونَا كَذَلِكُمْ قَالَ اللَّهُ مِنْ قَبْلُ فَسَيَقُولُونَ بَلْ تَحْسُدُونَنَا بَلْ كَانُوا لا يَفْقَهُونَ إِلاَّ قَلِيلاً**)) (۴۸:۱۵)

[ژر به ووایي (تاته وروسته پاتې کیدونکي (خلک) کله چې روان شئ تاسې غنیمتونو (د خیبر ته) د پاره ددې) چې واخلئ تاسې هغه غنائم، پرېږدئ مونږ چې په تاسې پسې درشو اراده لري دوی چې بدل کړي حکم د الله. ووایه اې محمده! چې له سره به متابعت ونکړئ تاسې زمونږ، همداسې فرمایلي وو الله پخوا بیا به ووایي چې کینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوئ ستاسې له مونږ سره بلکه دوی نه پوهيدل مګر لږ.]
همدا وه کله چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د خيبر په لور روانيده، نو اعلان يې وکړ چې يوازې هغه کسان به ورسره ځي چې په جهاد کې برخه اخيستل غواړي. پدې ترتيب سره له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره يوازې تر ونې لاندې بيعت کوونکي چې شميره يې ۱۴۰۰ تنه وو روان شول.
په مدينه کې يې سباع بن عرفطه غفاري خليفه وټاکه. ابن اسحاق وايي چې نميله بن عبدالله ليثي يې خليفه ټاکلی ؤ، خو محققين وايي چې لومړنی روايت قوي دی.[1]
په همدې وخت کې ابوهريره (رضي الله عنه) پـداسې حـال کې مدينې تـه هجرت وکړ چې په اسلام مشرف شوی ؤ، د سهار په لمانځه کې يې په سباع بن عرفطه پسې اقتدا وکړه. او کله چې له لمانځه نه فارغ شو سباع ته ورغی، هغه څه توښه ورکړه او روان شو په رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پسې ور ورسيد.
رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې په هکله له مسلمانانو سره خبره وکړه او هغوی پخپلو غنيمتونو کې هغه (ابو هريره) او ملګري يې ورسره شريک کړل.

له يهودانو سره د منافقانو تماس

منافقانو د يهودانو په ګټه کار کاوه، د منافقانو رئيس عبدالله بن ابي بن سلول د خيبر يهودانو ته احوال وليږه چې متوجه اوسئ محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ستاسې په لور در روان شويدی، متوجه اوسئ، خپل تدابير ونيسئ، ګورئ همت له لاسه ورنکړئ، ورنه ونه ويريږئ، تاسې د شمير او وسايلو له پلوه له هغه نه پياوړي ياست، د محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) قوم ډير لږ دی، هغوی تش لاسي هم دي، وسلې نلري.
يهودانو ته چې د ابن ابي خبر ورسيد کنانه بن ابي حقيق او هوذه بن قيس يې غطفان قبيلې ته واستول او د کمک غوښتنه يې ورنه وکړه.
بني غطفان قبيله د يهودانو ملګرې وه او د مسلمانانو په خلاف يې له دوی سره مرسته کوله. پدې غوښتنې سره يهودانو دا وړانديز هم وکړ که دوی پر مسلمانانو بريالي شول نو د خيبر د ميوو نيمه برخه به بنو غطفان ته ورکوي.

[1]. فتح الباري ۷/ ۴۶۵. زاد المعاد ۲/ ۱۳۳.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خیبر لار

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خیبر ته د رسیدو پخاطر لومړی د عصر نومي غره په لور لاړ، بیا له صهباء نومي سیمې نه تیر شو، ورپسې رجیع ته ورسید هغه چې له غطفان نه یې د یوې شپې، ورځې مزل درلود. د غطفان قبیلې خلکو تیاري نیولې وه او د خیبر په لور وخوځیدل تر څو د یهودانو مرسته وکړي، دوی لا خیبر ته نه وو رسیدلي چې له شا نه یې شور او ځوږ تر غوږو شو، ګمان یې وکړ لکه چې مسلمانانو یې پر اولادونو او مالونو حمله کړې، همدا وه چې بیرته ستانه شول، او د خیبر یهودان یې یوازې پریښودل. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغه دوه لارښوونکي راوغوښتل کوم چې مسلمانانو ته یې لاره ښووله، له دوی نه د یوه نوم حسیل ؤ. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل چې داسې لار راوښیئ چې خیبر ته د شمال یعنې شام له لوري ورتاو شو، تر څو شام ته د یهودانو د تیښتې لاره بند کړو، او همدا راز د دوی او غطفان تر مینځ لاره هم غوڅه شي.

له لارښوونکو نه یوه وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا لار زه درته ښیم! روان شو تر څو یوې څلور لارې ته ورسید هلته یې عرض وکړ یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! له دې ټولو لارو نه خپل مقصد ته رسیدلی شو، اوس ستا خوښه په کومه لاړ شو؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر ورته وکړ چې د هرې یوې لارې نوم ورته واخلي. هغه وویل: دا لار حزن نومیږي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: دا دې وي، پدې نه ځو. هغه بیا وویل ددې بلې لارې نوم شاش دی. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا هم خوښه نه شوه. هغه وویل دریمه لار د حاطب په نامه یادیږي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغه هم خوښه نکړه. پدې وخت کې حسیل وویل: چې اوس یوازې یوه لاره پاتې ده: عمر (رضي الله عنه) وویل: د هغې نوم څه دی؟ هغه وویل: نوم یې مرحب دی. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په همدې مرحب نومې لار باندې تګ خوښ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لارې په اوږدو کې واقع شوې ځنې پیښې

۱- سلمه بن اکوع (رضي الله عنه) وايي: له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره د خیبر په لور روان وو، د شپې مو مزل کاوه چې یوه کس عامر ته وویل: څه خو راته واوروه، عامر شاعر ؤ، راکوز شو پیل یې وکړ داسې بدلې یې بللې:

اللهم لولا انت ما اهتدینا و لا تصدقنا ولا صلینا

فاغفر فداء لك ما اتقینا و ثبت الاقدام ان لاقینا

والقین سکینة علینا انا اذا صیح بنا ابینا

و بالصیاح عولوا علینا

[اې الله! که ته نه وای نو مونږ به هدایت نه وای موندلی، نه به مو صدقه ورکړې وای او نه به مو لمونځ ادا کړی وای، خدایه! مونږ له تا قربان، بښنه راته وکړې، چې تقوی غوره کړو او که له دښمن سره مخامخ شوو ثبات را په برخه کړې او سکون راباندې نازل کړې مونږ ته چې آواز وشي نو مونږ ځواب نه وایو، غرور کوو، او د چیغو په ډګر کې خلک باور راباندې لري.]

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د آواز په اوریدو سره وویل : (**من هذا السائق**). دا آواز ویونکی څوک دی؟ ورته وویل شول چې دا عامر بن اکوع دی. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**یرحمه الله**).[الله تعالی دې رحم پرې وکړي.]

له اصحابو (رضي الله عنهم) نه یوه کس وویل: ستاسو دعا د هغه په حق کې لازمه شوه، اوس د هغه شهادت واجب شو، تاسو ولې مونږ د هغه له وجود نه لا زیات نه برخمن کولو؟! یعني کاشکې د عمر د اوږدوالي دعا مو ورته کړې وای[6].

اصحاب (رضي الله عنهم) پدې پوهیدل چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د جنګ په وخت کې چاته په ځانګړې توګه دعا وکړي نو هغه حتماً په شهادت رسیدونکی دی.[۲]

د خیبر په غزا کې هم همداسې وشول او حضرت عامر (رضي الله عنه) شهید شو. همدا وجه وه چې اصحابو (رضي الله عنهم) رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)

---

[6]. صحیح بخاري باب غزوه خیبر۶۰۳/۲. صحیح مسلم باب غزوه دي قرد و غیرها ۲/ ۱۱۵.

[2]. صحیح مسلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته عرض وکړ چې ولې یې هغه ته د اوږده عمر دعا ونکړه تر څو دوی له ده نه نور هم مستفید شوی وای.

۲- رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خیبر سره نژدې د صهباء په وادي کې د لمازدیګر لمونځ ادا کړ. بیا یې توښې راوغوښتلې، ټولو خپلې خپلې توښې راوړې چې ټول میده شوي غنم وو، امر یې وکړ چې ټول دلته واچوي، واچول شول. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحابو (رضي الله عنهم) ورنه وخوړل. بیا د ماښام لمانځه ته پورته شو، مبارکه خوله یې ومینځله، اصحابو (رضي الله عنهم) هم خپلې خولې ومینځلې او په زاړه اوداسه یې لمونځ ادا کړ، ورپسې یې د ماخستن لمونځ هم وکړ.[۱]

اسلامي لښکر د خیبر په لمنو کې

هغه شپه چې په سهار یې جګړه پیل شوه مسلمانانو خیبر ته نژدې تیره کړه، یهودان نه وو ورباندې خبر. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) عادت ؤ چې کوم قوم ته به د شپې ورسید، نو تر سهاره به نه ورنژدې کیده، حمله به یې نه وربانډې کوله، دا شپه یې هم همداسې وکړل. سهار وختي پاځید د سهار لمونځ یې په تیاره کې ادا کړ مسلمانان روان شول د خیبر په لور یې مخه کړه، هلته یهودان د ناخبرۍ په حالت کې له بیلچو، ټسکورو او تبرونو سره د خپلو ځمکو او پټیو په لور روان وو، کله یې چې اسلامي لښکر ولید ویې ویل: قسم په خدای چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) راغلی، منډې یې کړل بیرته خپل ښارته ننوتل. په همدې وخت کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**الله أكبر، خربت خيبر، الله أكبر، خربت خيبر، إنا إذا نزلنا بساحة قوم فساء صباح المنـــذرين**). الله اکبر، خیبر وران شو، الله اکبر خیبر وران شو، مونږ چې د کوم قوم ساحې ته ورشو نو د ګواښل شویو خلکو سهار خراب وي.[۲]

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د خپل لښکر لپاره یو ځای غوره کړ. حباب بن منذر (رضي الله عنه) ورته راغی عرض یې وکړ: یا رسول الله (صلی الله علیه

---

[۱]. مغازي الواقدي غزوه خیبر ص ۱۱۲..

[۲]. صحیح بخاري باب غزوه خیبر۲/ ۶۰۳-۶۰۴.

(c) ketabton.com: The Digital Library

و اله و صحبه و سلم) دا ځای دې د الله په امر غوره کړیدی، او که تا خپله د جنګي تاکتیک په توګه انتخاب کړیدی؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: دا زما شخصي نظر دی. منذر ورته وویل: دغه ځای له نطاه برجونو سره ډیر نژدې دی د یهودانو ټول جنګیالي په همدې برج کې دي، هغوی زمونږ په احوال خبر دي، مونږ ګوري، پداسې حال کې چې مونږ نه دوی وینو او نه یې په هکله پوره معلومات لرو. د هغوی غشي مونږ ته رارسیږي، خو زمونږ غشي دوی ته نه رسیږي، دلته مونږ د هغوی له شبخون نه هم په امن نه یو. بله دا چې دا ځای د خرما د ونو په منځ کې واقع دی، ژور هم دی، ځمکه یې هم خرابه ده، غوره به وي چې بل مناسب ځای وټاکې. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: سمې خبره دې وکړه، وروسته یې د لښکر لپاره بل ځای غوره کړ.

کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خیبر ته نژدی شو ویې فرمایل: (قفوا). **فوقف الجیش، فقال: (اللهم رب السموات السبع وما أظللن، ورب الأرضین السبع وما أقللن، ورب الشیاطین وما أضللن، ورب الریاح وما أذرین، فإنا نسألك خیر هذه القریة، وخیر أهلها، وخیر ما فیها، ونعوذ بك من شر هذه القریة، وشر أهلها، وشر ما فیها، أقدموا، بسم الله)**. ودریږئ، ټول لښکر ودرید، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: اې د اوو آسمانونو او تر آسمانو لاندې د ټولو مخلوقاتو لویه ربه! اې د اوو ځمکو او پکې د ټولو موجوداتو ربه! اې د شیطانانو او د دوی له خوا د ګمراه شویو ربه! مونږ له تا نه ددې کلي خیر غواړو، ددې کلي د اوسیدونکو او ټولو له شر نه تا ته پناه در وړو. بیا یې وفرمایل: روان شئ، مخ په وړاندې د خدای په نامه سره.[1]

د جنګ تیاري او د خیبر برجونه

پر خیبر له حملې نه مخکې شپه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: **(لأعطین الرایة غدًا رجلاً یحب الله ورسوله ویحبه الله ورسوله، [یفتح الله علی یدیه]) فلما أصبح الناس غدوا علی رسول الله صلی الله علیه وسلم، کلهم یرجو أن یعطاها، فقال: (أین علي بن أبي طالب؟) فقالوا: یا رسول الله، هو یشتکي**

[1]. ابن هشام ۲/ ۳۲۹.

عينيه، قال: (فأرسلوا إليه)، فأتي به فبصق رسول الله صلى الله عليه وسلم في عينيه، ودعا له، فبرئ، كأن لم يكن به وجع، فأعطاه الراية، فقال: يا رسول الله، أقاتلهم حتى يكونوا مثلنا، قال: (انفذ على رسلك، حتى تنزل بساحتهم، ثم ادعهم إلى الإسلام، وأخبرهم بما يجب عليهم من حق الله فيه، فوالله، لأن يهدي الله بك رجلا واحدًا خير لك من أن يكون لك حمر النعم).

سهار به بیرغ داسې شخص ته ورکوم چې لـه الله تعالی او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره محبت لري، الله او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هم ورسره مینه لري. کله چې سهار شو، اصحاب (رضي الله عنهم) ټول د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورتلل هر یوه دا تمه لرله چې بیرغ به ده ته ورکړل شي. پدې وخت کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: علي (رضي الله عنه) چیرته دی؟ اصحابو (رضي الله عنهم) ورته وویل: هغه خو د سترګو تکلیف لري.[1] ویې فرمایل: را ويې غواړئ. څوک لاړل او علي (رضي الله عنه) یې راووست. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې سترګې پخپلو مبارکو لاړو ورلمدې کړې، دعا یې ورته وکړه او سترګې یې داسې جوړې شوې لکه چې هیڅ مرض نه وو پکې، بیایې بیرغ ورکړ. علي (رضي الله عنه) عرض وکړ یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! تر هغې پورې به ورسره جنګیږم تر څو هغوی زمونږ په شان مسلمانان شي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: په اطمینان سره لاړ شه تر څو د دوی ساحې ته ورسیږې، هلته هغوی ته د اسلام بلنه ورکړه، د الله تعالی حقوق ورته بیان کړه، قسم په خدای که الله تعالی ستا په لاس یوه سړي ته هدایت وکړي، نو دا له سرو اوښانو نه درته غوره دی.[2]

خیبر په دوو برخو ویشل شوی و
<u>په لومړنۍ برخه کې یې دا پنځه برجونه وو:</u>

---

[1]. د همدې رنځ له کبله علي (رضي الله عنه) په سر کې لـه لښکر نـه پاتې شوی و، خو وروسته ورپسې راغلی ؤ.

[2]. صحیح بخاري ۲/ ۵۰۵-۶۰۶. ځینې روایات وایي چې علي (رضي الله عنه) ته بیرغ د برجونو د فتحې لپاره د څو هڅو له ناکامۍ نه وروسته ورکړل شو، خو د محققینو رایه هغه ده کومه چې مونږ ذکر کړېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱- د ناعم برج. ۲- د صعب بن معاذ برج. ۳- د قلعه زبیر برج. ۴- د ابي برج. ۵- د نزار برج.
لومړي درې برجونه په نطاه نومې سیمه او دوه نور په شق نومې سیمه کې پراته وو.
د خیبر په دوهمه برخه کې چې په کتیبه سره یې شهرت درلود درې برجونه پراته وو چې نومونه یې دا دي:
۱- د قموص برج دا د بني نضیر د مشر ابي حقیق برج ؤ. ۲- د وطیح برج. ۳ – د سلالم برج. په خیبر کې لدې آتو برجونو نه علاوه نور برجونه او کلا ګانې هم وې، خو هغه نورې ددې آتو په شان لویې او مضبوطې نه وې.
د جګړې زیات شدت د خیبر په لومړنۍ برخه کې ؤ، دوهمه برخه که څه هم جنګیالان پکې ډیر وو خو ټول بیله جګړې تسلیم شول.

د جګړې پیل او د ناعم برج فتح کیدل

مسلمانانو لومړی پر ناعم برج حمله وکړه، همدلته د یهودو لومړنۍ دفاعي کربنه هم وه. دې برج که له یوې خوا زیات استراتیژیک اهمیت درلود له بل پلوه د یهودانو مشهور قهرمان مرحب هغه چې په زرو شمار ؤ هم همدلته اوسیده.
علي (رضي الله عنه) مسلمانان د همدې برج په لوري مرش کړل، هلته یې یهودانو ته د اسلام بلنه ورکړه خو هغوی اسلام و نه مانه، د خپل مشر مرحب تر مشرۍ لاندې د مسلمانانو مقابلې ته راووتل. مرحب را وړاندې شو او مسلمانانو ته یې د مقابلې چیلنج ورکړ. سلمه بن اکوع وایي: په خیبر کې د هغوی مشر مرحب د جګړې میدان ته راوړاندې شو، توره یې په لاس کې وه او دا شعر یې وایه:

قد علمت خیبر اني مرحب   شاکي السلاح بطل مجرب
اذا الحروب اقبلت تلهب

[د خیبر خلک پدې پوه دي چې زه مرحب یم، مسلح یم، د جنګ او جګړې په دوران کې تجربه کار اتل یم.
سلمه وایي دده مقابلې ته زما تره (عامر) ورووت او ویې ویل:

قد علمت خیبر اني عامر   شاکي السلاح بطل مغامر

(c) ketabton.com: The Digital Library

[خیبر وال پدې خبر دي چې زه عامر یم، بیباکه، وسله په لاس اتل یم.]
دواړو یو پر بل د ګوزار هڅه وکړه، د مرحب توره زما د تره عامر په ډال ولګیده، عامر هڅه وکړه چې له لاندې نه په مرحب ګوزار وکړي، خو توره یې لنډه وه، که څه هم غوښتل يې د یهودي په پنډۍ ګوزار وکړي خو توره یې پخپله ګونډه برابره شوه، سخت زخمي شو، او بیا له همدې ټپ نه وفات شو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دده په هکله فرمایلي: (إن له لأجرين — وجمع بين إصبعيه — إنه لَجَاهِدٌ مُجَاهِد، قَلَّ عربي مَشَى بها مثْلَه). دده (عامر) لپاره دوه اجرونه دي او پخپلو دوو مبارکو ګوتو یې اشاره وکړه، ده داسې جهاد وکړ چې په عربو کې به دده په شان مجاهد کم موندل شي[1].
داسې ښکاري چې مرحب به بیا د مقابلې غږ کړی وي، او هماغه خپل شعر به یې وایه او په میدان کې به تاویده. همدا وه چې دا ځل یې د مقابلې لپاره علي (رضي الله عنه) ووت، او دا شعر یې ووایه:

انا الذي سمتني امي حیدره كليث غابات كريه المنظره

اوفيهم بالصاع كيل السندره

[زه هغه څوک یم چې مور مې حیدر (زمری) نوم راباندې ایښی دی، زه لکه د ځنګل د پاچا (زمري) په شان هیبتناک یم. زه د ټولو د نیزو پوره حساب ورکوم.]
علي (رضي الله عنه) دا شعر زمزمه کړ او په مرحب یې داسې ګوزار وکړ چې ځای په ځای یې نسکور کړ، وروسته د همده په لاس خیبر فتح شو.[2]
کله چې علي (رضي الله عنه) د یهودانو برجونو ته ورلنډ شو، یوه یهودي له برج نه راوکتل او ویې ویل: ته څوک یې؟ ده ځواب ورکړ چې زه علي بن ابي طالب (کرم الله وجهه) یم. یهودي وویل: قسم په هغه کتاب چې پر موسی (علیه السلام) نازل شویدی چې تاسې برلاسي شوئ. بیا د مرحب ورور یاسر راووت او ویې ویل: څوک راسره مقابله کوي؟ له مسلمانانو نه زبیر (رضي الله عنه) مقابلې ته ور وړاندې شو، مور یې صفیه (رضي الله عنها) وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! هسې نه چې زوی مې مړ نه شي؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)

---

[1]. مسلم باب غزوه خیبر ۱۲۲/۲ ،باب غزوه دي قرد ۱۱۵/۲ . صحیح البخاري باب غزوه خیبر ۲/ ۶۰۳
[2]. د مرحب د قاتل، د قتل د نېټې او د دغه برج د فتحې په اړه د مصادرو تر منځ لوی اختلاف وجود لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفرمايل: (**بل ابنك يقتله**).نه، بلکه ستا زوی به هغه وژني. همغه وه چې زبير (رضي الله عنه) يدې وتوانيد چې يهودی (ياسر) ووژني.
د ناعم برج په شاو خوا کې سختې جګړې وشوې، يو شمير وتلي يهودان پکې مړه شول، د نورو يهودانو روحيات کمزوري شول، د مسلمانانو د مقابلې توان يې له لاسه ورکړ. ځينې مصادر وايي چې دا جګړه څو ورځې روانه وه، مسلمانان له سخت مقاومت سره مخ وو، په پای کې يهودان بې وسه شول، د مقابلې توان يې بايلود، او له همدې برج نه صعب نومي برج ته واوښتل، او مسلمانانو د ناعم برج فتحه کړ.

د صعب بن معاذ د برج فتحه کول

په ناعم نومي برج پسې دوهم مهم برج د صعب په نامه يادېده. پر دې برج د بريد قومانده د حباب بن منذر انصاري په غاړه وه، مسلمانانو برج درې ورځې کلا بند کړ، په دريمه ورځ رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ددې برج د فتحې لپاره خاصه دعا وکړه.
ابن اسحاق روايت کوي چې د اسلم قبيلې بني سهم کورنۍ مسلمانان د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغلل عرض يې وکړ: مونږ ستړي شوي يوو، هيڅ مو په لاس کې نشته. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**اللهم إنك قد عرفت حالهم، وأن ليست بهم قوة، وأن ليس بيدي شيء أعطيهم إياه، فافتح عليهم أعظم حصونها عنهم غَنَاء، وأكثرها طعامًا ووَدَكًا**).خدايه ته د دوی په حال خبر يې، دوی وس نلري، زه هم څه نلرم چې ورېې کړم، خدايه! ته د دوی په لاس تر ټولو لوی برج فتحه کړې تر څو څه شی يې لاسته ورشي، هغه برج د دوی په لاس فتح کړې چې ډېره غله او ډېر غوړي وي پکې. کله چې سهار شو، الله تعالی د دوی په لاس د صعب بن معاذ برج فتحه کړ. او پدې برج کې له ټولو برجو نه زيات خواړه او وازدې يعنې غوړي وو.[1]
کله چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) اصحاب (رضي الله عنهم) پر برج باندې د حملې لپاره استول، نو د بني اسلم قبيلې کسان له نورو نه مخکې وو. د برج مخې ته مقابله او جګړه وشوه، په پای کې په همدې ورځ له لمر لويدو نه مخکې برج فتحه شو. مسلمانانو پدې لوی برج کې د هغه زمانې يو شمير توپونه او ټانکونه

---

[1]. ابن هشام ۲/ ۳۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په غنیمت ونیول.
د ابن اسحاق په روایت پدې ورځو کې مسلمانان له سختې لوږې سره مخ شوي وو، او له ډیرې لوږې یې خره ذبح کړي وو او د همدې خرو غوښې یې په دیګونو کې بار کړې وې. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې له مسئلې خبر شو د اهلي خره د غوښې له خوړولو نه یې نهي وکړه، او دادیګونه واړول شول.

د زبیر د کلا فتح

د ناعم او صعب برجونو له فتح کولو وروسته یهودان ټول د زبیر کلا ته لاړل. دغه یوه ډیره مضبوط کلا وه، موقعیت یې هم داسې و چې آسونه او پیاده ځواکونه نه شوای ورباندې ورختلی. همدا وجه وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) محاصره کړه، محاصره دری ورځې اوږده شوه. یو یهودي راغی او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې عرض وکړ چې یا ابا القاسم! که ته یوه میاشت هم محاصرې ته ادامه ورکړې یهودانو ته څه مشکل نشته ځکه چې له دوی سره خواړه شته د اوبو مشکل یې هم نشته، د شپې له خوا د خپل ضرورت وړ اوبه اخلي او بیرته پخپله کلا کې ځای نیسي، خو که تا اوبه ورباندې بندې کړې، نو دوی به مجبور شي چې بیرون ته راووزي. همدا وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) اوبه ورباندې بندې کړې، دوی راووتل او سخته جګړه یې وکړه. یو شمیر مسلمانان شهیدان شول، لس کسه یهودان هم ولګیدل، بالاخره رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بریالی شو او دا کلا یې هم فتحه کړه.

د اُبي د کلا فتحه

کله چې د زبیر کلا هم د مسلمانانو په لاس فتحه شوه، یهودان د ابي کلا ته لاړل او هلته یې سنګر ونیو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا کلا هم محاصره کړه، د محاصرې په دوران کې دوه یهودي اتلان یو په بل پسې راووتل او د مقابلې ټېر یې وواهه. مقابله وشوه دواړه د مسلمانانو په لاس ووژل شول. لدې دوو یهودی جنګیالیو نه یو د مشهور مسلمان اتل د سرې لنګۍ خاوند ابو دجانه سماک بن خرشه انصاري په لاس ووژل شو. کله چې ابو دجانه دغه یهودی وواژه نو د کلا په لور یې مخه کړه، مسلمانان هم ورپسې ورغلل ګرمه جګړه ونښته، مسلمانان کلا ته ورد ننه شول، یهودان په تېښته بریالي شول او ځانونه یې د نزار برج ته ورسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نزار برج فتحه

د خیبر پدې برخه کې نزار تر ټولو زیات مضبوط برج ؤ، یهودانو باور درلود چې مسلمانان به په هیڅصورت کې هم دغه برج ونه شي نیولی، دوی پدې برج دومره زړه تړلی و چې خپل اولادونه او ښځې یې هم همدلته ورسره ساتلي وو.

مسلمانانو هم دغه برج کلک کلا بند کړ، په یهودو یې سخت فشار راووست، خو څرنګه چې برج د غره په څوکه کې پروت ؤ، ورننوتل ګران وو. یهودانو هم دا جرائت نه درلود چې له برج نه د باندې راووزي، خو د برج له درز نه یې د غشو او ډبرو په ویشتلو سره سخت مقاومت وکړ. کله چې د نزار برج محاصره اوږده شوه، مسلمانان ونه توانیدل برج ونیسي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ چې د هغه وخت توپونه ورته نصب شي، داسې ښکاري چې مسلمانانو به هم د توپ څه ډزې کړې وي او په همدې ګولیو سره یې د برج په دیوالونو کې درزونه پیدا کړل، او له همدې لارې نه د ننه ور داخل شول. په برج کې د ننه سخته جګړه ونښته چې په نتیجه کې یې یهودانو ماتې وخوړه، ډیر تلفات یې ورکړل پدې هم ونه توانیدل چې د پخوا په شان بل برج ته پناه یوسي، بلکه څوک چې په تیښته بریالي شول هغوی خپل اولادونه او ښځې مسلمانانو ته پریښودلی. او پدې ترتیب او ددې برج په فتحې سره د خیبر د لومړنۍ برخې (نطاه او شق) ټول برجونه فتحه شول، که څه هم پدې برخه کې یو شمیر نور واړه برجونه هم وو، خو د نزار برج له سقوط نه وروسته یهودانو پخپله هغه واړه برجونه خوشي کړل او ټول د خیبر دوهمې برخې ته منتقل شول.

د خیبر د دوهمې برخې فتحه

د نطاه او شق له فتحې نه وروسته، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د بني نضیر قبیلې د نورو برجونو چې په کتیبه کې پراته او وطیح، قموص او سلالم نومیدل، په لور توجه وکړه، چیرته چې ټول یهودان راټول شوي وو.

سیرت لیکونکي پدې برجونو کې د جګړې د پیښیدو په هکله اختلاف لري. د ابن اسحاق له روایت نه داسې ښکاري چې د قموص برج د فتح کیدو په وخت کې جګړه شوې وي، او دا برج په جګړې سره فتحه شوی نه د خبرو له لارې[1].

واقدي وايي چې: د خیبر دغه برخه د خبرو له لارې فتحه شوې، خو دا هم کیدای شي

---

[1]. ابن هشام ۲/ ۳۳۱- ۳۳۶- ۳۳۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د قموص برج په شاو خوا کې لومړی جګړه شوې وي او بیا د خبرو له لارې تسلیم شوې وي. او پاته دوه نور برجونه بیله جګړې تسلیم شویدي. په هر حال رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دې برخې (کتیبه) ته له راتګ نه وروسته یهودان کلا بند کړل، چې پوره ۱۴ ورځې محاصره وو. په پای کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) اراده وکړه چې دا برجونه هم په توپونو وولي، خو کله چې یهودان پوه شول چې نور وژل کیږي نو د سولې او خبرو وړاندیز یې وکړ.

خبرې او مذاکرات

ابن ابي حقیق د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته څوک واستول او ورته ویې ویل: آیا خوښه دې ده چې خبرې سره وکړو؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا وړاندیز ومانه، هغه راغی خبرې پیل شوې، او پدې سره جوړ شول چې په برجونو کې موجود یهودي جنګیالان به ټول په امن وي، د یهودانو اولادونه به د دوی وي، اسیران کیږي به نه، خو هغوی به ټول له خیبر نه وزي، خپلې ځمکې، مالونه، سره او سپین به ټول رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته سپاري، خپل آسونه، وسلې، نیزې او نور ټول به پریږدي، یوازې هغه څه به ورسره وړی شي چې په غاړه یې وي لکه جامې. خو د ابو داود په یوه روایت کې راځي چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا ورسره ومنله چې یهودان به له خیبر نه د وتلو په وخت د دومره مال د وړلو اجازه لري چې اوښ یې وړی شي.[1] په همدې اتفاق وشو او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وویل: **(وبرئت منكم ذمة الله وذمة رسوله إن كتمتموني شيئا)**[2].

که څه مو پټ کړل، نو الله ته به یې ځواب ورکوئ. د الله او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ذمه درنه خلاصه ده. پدې ترتیب سره تړون وشو او خیبر د مسلمانانو په لاس فتحه شو. او برجونه ورته وسپارل شول.

د ابي حقیق د دوو زامنو وژل کیدل

سره لدې چې دا تړون وشو، خو د حقیق زامنو ډیر مالونه پټ کړل، هغه ژې یې هم پټ

---

[1] . سنن ابي داؤد، باب ما جاء في حكم خيبر ۷٦/۲.
[2] . زاد المعاد ۱۳٦/۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل چې د حيي بن اخطب بې شميره دارايي او ګاڼې وې پکې کومې چې د بني نضير د شړلو په وخت يې له ځان سره خيبر ته راوړې وې.
ابن اسحاق روايت کوي: کنانه بن ابي حقيق (الربيع) چې د بني نضير خزانې وې ورسره، د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راوستل شو، پوښتنه يې ورنه وکړه چې د بنو نضير خزانې چيرته دي؟ ده سره لدې چې د خزانې ساتونکی ؤ انکار وکړ، پدې وخت کې يو بل يهودی راغی او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته يې وويل چې ما به هر سهار کنانه ليده چې دغې مخروبې ځمکې ته به راته. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) کنانه ته وويل: (أرأيت إن وجدناه عندك أأقتلك؟)ګوره که چيرته دغه خزانه له تاسره پيدا شوه نو آيا بيا دې ووژنو؟ کنانه وويل: هو، که له ما سره وموندل شوه نو ومې وژنئ. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ چې دغه خرابه وکيندل شي. له کيندلو وروسته څه اندازه مالونه لاسته راغلل، بيا له کنانه نه پوښتنه وشوه چې نور مالونه چيرته دي؟ هغه بيا هم انکار وکړ، همدا وه چې زبير (رضي الله عنه) ته وظيفه ورکړل شوه چې کنانه تعذيب کړي تر څو د خزانې ځای په ګوته کړي.
زبير (رضي الله عنه) په چقماق باندې په سينه سينه کې واهه تر څو مرګ حال شو، وروسته رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) محمد بن مسلمه (رضي الله عنه) ته وسپاره، او هغه يې د خپل ورور محمود په بدل کې سر پرې کړ. (محمود د مسلمه زوی چې د محمد ورور ؤ د ناعم برج تر څنګ ناست ؤ چې يهودانو د ميچنې تيږهورباندې غورځولې او په شهادت يې رسولی ؤ.)
ابن قيم وايي چې: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ابي حقيق د دواړو زامنو د وژلو امرکړی ؤ، او په دوی باندې د کنانه د تره زوی شاهدي ويلې وه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د حيي بن اخطب لور صفيه هم په اسارت ونيوله، صفيه پدغه وخت کې د کنانه بن ابي حقيق په نکاح کې وه.

د غنيمتونو ويش

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) فيصله وکړه چې يهودان له خيبر نه وشړي، خو هغوی ورته راغلل عرض يې وکړ چې مونږ ددې ځمکې په هکله له تاسې نه زيات معلومات او تجربه لرو، مونږ همدلته پريږدئ دا ځمکې به درته کاله کوو. له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او اصحابو (رضي الله عنهم) سره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره وخت او فرصت و او نه هم دومره کسان وو ورسره چې دلته په ځمکه کار وکړي، همدا وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فیصله وکړه چې یهودان به پدې ځمکو کار کوي په بدل کې به یې د ټولو حاصلاتو او میوو نیمه برخه دوی ته ورکول کیږي. او دا فیصله به تر هغې پورې عملي وي تر څو پورې چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خوښه وي. یهودان همدلته پاتې شول او عبدالله بن رواحه (رضي الله عنه) به د حاصلاتو په اړه د تخمین په اساس فیصله کوله یعنې تخمیني اندازه به یې معلوموله. همدا راز رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د خیبر ځمکې په ۳۶ برخو وویشلې، بیا هره برخه په سلو برخو مشتمله وه پدې حساب سره ټولې درې زره شپږ سوه بــــرخې وې. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او مسلمانانو حصه نیمه یعنی ۱۸۰۰ برخې وې، شخصاً د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یوه برخه وه او هغه هم لکه د بل هر مسلمان د بــرخې په اندازه، او پاتې نیمه بله برخه چې (۱۸۰۰) نورې برخې کیدلې هغه یې د خاصو حالاتو، ځان او مسلمانانو د مشکلاتو یا ټولنیزو ستونزو لپاره وساتله. او دا نیمه برخه ځمکه یې لدې امله په ۱۸۰۰ برخو وویشله چې دا په حقیقت کې د الله له طرفه د حدیبیې د ټولو غازیانو حاضر وو که غائب لپاره یو نعمت، روزي او بدله وه. د حدیبیې غازیان ۱۴۰۰کسان وو، دوه سوه آسونه هم ورسره وو، د هر آس لپاره دوې برخې وې، پدې حساب ټولې برخې یو زر اته سوه شوې چې د سواره لپاره دری او د پلي لپاره یوازې یوه برخه وه.[١]

د خیبر غنیمتونه بې حسابه وو، بخاري له ابن عمر (رضي الله عنهما) نه روایت کوي چې وایي: د خیبر تر فتحې پورې مونږ په نس نه وو ماړه شوي، همدا راز عائشه (رضي الله عنها) وایي: کله چې خیبر فتحه شو نو مونږ وویل اوس به په خرماوو ماړه شو.[٢]

او کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خیبر نه بیرته مدینې ته تشریف راوړ، نو ټولو مهاجرینو هغه باغونه بیرته خپلو انصارو وروڼو ته ورکړل چې دوی ته یې د مرستې په دود ورکړي وو، ځکه اوس خو مهاجرین هم په خیبر کې د مال، باغ اوخرما خاوندان شوي وو.[٣]

---

(1). زاد المعاد ۲/ ۱۳۷ – ۱۳۸.

(2)، صحیح بخاري ۲/ ۶۰۹.

(3). زاد المعاد ۲/ ۱۳۷، صحیح مسلم ۲/ ۹۶.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جعفر بن ابي طالب او اشعريانو (رضي الله عنهم) راتګ

د خيبر د غزا په دوران کې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د تره زوی جعفر بن ابي طالب (رضي الله عنه) او ملګري يې له ابو موسی اشعري او ملګرو سره يې راورسيدل. ابو موسی (رضي الله عنه) وايي: مونږ په يمن کې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د وتلو خبر واوريد، همدا وه چې زه او دوه ورونه مې له څو پنځوس کسانو سره يو ځای د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په لور د هجرت سفر پيل کړ، په کښتۍ کې سپاره شوو، خو کښتۍ د حبشې په لور يووړو، هلته مو له جعفر او ملګرو سره يې ملاقات وشو، هغوی راته وويل: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مونږ دلته راليږلي يوو او همدلته يې د پاتې کيدو امر راته کړيدی، تاسی هم راسره پاتې شئ، نو ورسره پاتې شوو. تر څو وروسته روان شوو او پداسې وخت کې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورسيدو چې خيبر يې فتحه کړی و، مونږ چې ور ورسيدو نو مونږ ته يې هم په غنيمت کې برخه راکړه. غايبانو ته يې (هغه چې په غزا کې نه وو ورسره) د خيبر له غنيمتونو نه څه ورنکړل، يوازې مونږ د جعفر ملګرو ته يې برخه راکړه او بس [1].

کله چې جعفر (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورسيد هرکلی يې ورته ووايه، ښکل يې کړ او ويې فرمايل: (والله ما أدري بأيهما أفرح؟ بفتح خيبر أم بقدوم جعفر). والله که پوهيږم په کومه خوشالي خوښي وکړم، د خيبر په فتحه او که د جعفر په راتګ[2]؟

جعفر (رضي الله عنه) او ملګري يې وروسته له هغې راغلي وو چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نجاشي ته عمرو بن اميه الضمري ليږلئ او د مسلمانانو د بيرته ليږلو خبره يې ورته کړې وه، نو نجاشي هغوی په دوو کښتيو کې ورواستول. د جعفر (رضي الله عنه) ملګري ۱۶ نارينه وو، ښځې او اولادونه يې هم ورسره وو. او نور مسلمانان مخکې له حبشې نه مدينې ته راغلي وو.[3]

---

(1). صحيح بخاري ۱/ ۴۴۳. فتح الباري ۴۸۴/۷تر ۴۸۷.

(2). زاد المعاد ۲/ ۱۳۹ .

(3). محاضرات تاريخ الامم الاسلاميه للخضري ۱۲۸/۱ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

له صفيه (رضي الله عنها) سره د رسول الله (ﷺ) واده

مخکې مو وويل چې د صفيه (رضي الله عنها) ميړه کنانه بن ابي حقيق د غدر په سزا کې ووژل شو، نو صفيه (رضي الله عنها) په اسارت ونيول شوه. کله چې اسيراني ښځې ټولې راغونډې شوې، دحيه بن خليفه کلبي راغی او له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه يې د يوی وينځې سوال وکړ. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: لاړ شه او له اسيرو ښځو نه يوه واخله. دحيه لاړ او په صفيه بنت حيي يې لاس کيښود، پدې وخت کې يو صحابي د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغی او ورته ويې ويل: يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! تا دحيه ته د بنو نضير او بنو قريظه قبيلې سرداره يعنی صفيه ورکړه! دغه ميرمن خويوازې ستاسې له شان سره ښايي! رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: احوال ورکړئ چې هغه راولي. دحيه سره له صفيې راغی. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وکتل او ويې ويل: ددې په بدل کې بله اسيره واخله. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) صفيه (رضي الله عنها) اسلام ته راوبلله، هغې اسلام ومانه، په اسلام مشرف شوه، نو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) آزاده کړه او په نکاح يې کړه، او مهر يې همدا آزادي وه. د مدينې په لار چې د سد صهباء سيمې ته ورسيدل صفيه (رضي الله عنها) له حيض نه پاکه شوه، نو ام سليم ورته جوړه کړه، د شپې يې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته واستوله، او پدې ترتيب سره دا واده تر سره شو. سهار يې د خرما، ميده شويو اوړو او غوړيو نه تياره شوې شوروا وليمه ورکړه، درې ورځې يې د لارې په اوږدو کې د واده د شپو په توګه ورسره تيرې کړې.[1]

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د صفيه (رضي الله عنها) په مخ کې شين والی وليد ورته ويې ويل چې دا څه دي؟ دې وويل: يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! ما ستا له راتګ نه مخکې خوب وليد چې سپوږمۍ له خپل ځای نه بيځايه شوه او زما په غيږ کې راولويده. پدې وخت کې م ی ستا په هکله هيڅ معلومات نه درلودل، دغه کيسه او خوب مې خپل ميړه ته ووايه، هغه په مخ ووهلم او راته ويې ويل لکه چې د هغه پاچا هيله لرې چې په مدينه کې دی.[2]

---

[1]. صحيح بخاري ١/ ٢، ٥۴/۶٠۴_۶٠۶، زاد المعاد ٢/ ١٣٧.

[2]. ابن هشام ٢/ ٢٣۶، زاد المعاد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زهرو ککړ پسه

د خيبر لـه فـتحې نـه وروسـته پداسې حـال کې چې رسـول الله (صلى الله عليـه و الـه و صحبه و سلم) د فـاتح لاربښود پـه حيث دلتـه ځـای پـه ځـای شـوی ؤ د سـلام بـن مشـکم ښځې زينب بنت حارث يو کباب شوی پسه ورتـه راوړ. نومـوړې پوښتنـه کړې وه چې د پسه کوم غړی د رسول الله (صلى الله عليـه و الـه و صـحبه و سـلم) ډيـر خوښيـږي، ورتـه ويلی شوي ؤ چې لاس يا ځکينۍ پښې. نو په همدې پښه کې يې ډير زهر ورتـه واچـول بيا يې ټول پسه په زهروککړکړ، بيا يې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته راووړ او مخې ته يې ورته کيښود. رسـول الله (صـلى الله عليـه و الـه و صـحبه و سـلم) همدا پښه چې ډير زهر پکې ؤ راونيوله، غوښه يې ورنـه بيلـه کړه ويې ژوولـه خـو تيـره يې نه شوه، بيرته يې تپ کړه. ويې فرمايل: (**إن هذا العظم ليخبرني أنه مســـموم**).دا هډوکی راته وايي چې زهر پـــکې گډ شويدي. بيـا يـې هغـه ښځه راوغوښتلـه ،ورتـه وويـې ويـل : (**ما حملك على ذلـــك؟**) ولې دې دا کـار کړی؟ ښځې اعـتراف وکړ وې ويل: **ما ويل که محمد** (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) پاچا وي، نو پـدې سره به ورنه بې غمه شو، او که رسول وي، نو حتماً بـه خبر ورکړل شي او دا غوښـه بـه ونه خوري. وروسته رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) عفـوه ورتـه وکړه. د غوښې خوړلو په وخت کې له رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره بشـر بن البراء بن معرور هم ؤ هغه يوه اندازه غوښه وخوړله چې له امله يې مړ شو.

دې ښځې ته د عفوې په اړه مختلف روايتونه رانقـل شـويدي، ځيـنې وايـي عفـوه ورتـه وشوه او نـور وايـي چې ووژل شـوه، خـو اتفـاق بيـا پـدې شـويدی چې لومړی رسـول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) عفوه ورته وکړه، خو کله چې بشر مړ شو، نو دغه ښځه يې ورباندې قصاص کړه.[1]

د خيبر په غزا کې د شهيدانو او مشرکينو د مړيو شميره

پـه خيبـر غـزا کـې ۱۶ مسـلمانان پـه شـهادت ورسـيدل، څلـور قريشـان، يـو لـه اشـجع قبيلې، يو له اسلم قبيلې يو د خيبر له خلکو او نور انصار (رضي الله عنهم) وو.

بل روايت وايي چې ددې غزا د شـهيدانو شـميره ۱۸ تنـه وه. منصـور پـوري دغـه شـمير

---

[1]. زاد المعاد ۲/ ۱۳۹ . فتح الباري: ۷/ ۴۹۷. اصلـه کـيسه پـه بخاري ۱/۴٤۹، ۲/۸٦۰،٦۲۰ او ابـن هشام ۲/۳۳۷_۳۳۸ کې ذکر شويده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹ تنه ښوودلی او وايي : سیرت لیکونکو د خیبر شهیدانو شمیره پنځلس ښودلې ده، خو ما له ډیرې ځیرنې وروسته ۲۳ نومونه موندلي، چې یو نوم رنیف بن حبیب یوازې په طبري کې، بل رنیف بن وائله یوازې په واقدي کې راغلی دی، یو (بشر بن براء) په زهرو لړلي پسه له امله مړ شو، یو بل کس (بشر بن عبدالمنذر) داسې دی چې ځنې وايي په خیبر کې شهید شوی او نور وايي چې په بدر کې په شهادت رسیدلی دی، خو صحیح روایت دا دی چې په بدر کې شهید شویدی.[1] له یهودانو نه پدې غزا کې۹۳ کسه وژل شویدي.

فدک

خیبر ته له رسیدو نه وروسته رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) محیصه بن مسعود (رضي الله عنه) د فدک یهودانو ته واستاوه، تر څو هغوی اسلام ته راوبولي، خو هغوی خبره اوریده کړه.
خو کله چې خیبر فتح شو، نو الله تعالی یې په زړونو کې رعب واچاوه، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې د سولې وړاندیز وکړ او ویې ویل چې: د خیبر د یهودانو په شان دوی هم د فدک په نیمایي حاصلاتو سره سولې ته تیار دي.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دوی وړاندیز ومانه، د فدک سیمه ټوله خاص د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لپاره وه. ځکه دلته مسلمانانو هیڅ ډول جنګ او جدل نه و کړی.[2]

وادي القِری

کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د خیبر له فتحې نه فارغ شو، نو د وادي القری په لور یې مخه کړه، هلته یو شمیر یهودان چې څه عربان هم ورسره وو اوسیدل.
دې سیمې ته له رسیدو سره سم د یهودانو له لوري پر مسلمانانو د غشو باران وشو، د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یو غلام (مدعم) هم ووژل شو. خلکو وویل: جنت یې دې مبارک وي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)

---
[1]. رحمه للعالمین ۲/ ۲۶۸ تر ۲۷۰.
[2]. ابن هشام ۲/ ۳۳۷ - ۳۵۳ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفرمایـل: (كلا، والذي نفسي بيده، إن الشَّمْلَة التي أخذها يوم خيبر من المغـــانم، لم تصبها المقاسم، لتشتعل عليه نارًا)، فلما سمع بذلك الناس جاء رجل إلى النبي صلى الله عليه وسلم بشِرَاك أو شراكين، فقال النبي صلى الله عليه وسلم: (شراك من نار أو شراكان من نار). نه داسې نده، قسم په هغه ذات چې زما ژوند يې په واک کې دی، هغه شمله (يو ډول پراخه جامه ده) به چې له ويش نه مخکې يې د خيبر له ولجو نه اخيستې وه په ده باندې اور بلوي. اصحابو (رضي الله عنهم) چې دا خبره واوريدله، نو هر يو لاړ چا يوه او چا به دوې تسمې رانيولې وې راوړلې به يې. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) فرمايل: د اور يوه تسمه د اور دوې تسمې .[1]

بيا رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) خپل لښکر د مقابلې لپاره تيار کړ، په ليکو يې برابر کړل، عمومي بيرغ يې سعد بن عباده ته ورکړ. يو جنډه يې حباب بن منذر، بله يې سهل بن حنيف، دريمه يې عباد بن بشر ته ورکړه. وروسته يې يهودانو ته د اسلام بلنه ورکړه خو هغوی اسلام ونه مانه، يو کس يې مقابلې ته راووت، مخې ته زبير بن عوام ورغی او هغه يې رانسکور کړ. وروسته بل راوړاندې شو هغه يې هم وواژه. وروسته دريم د مقابلې ميدان ته راغی، د مسلمانانو له اړخه علي (رضي الله عنه) ورمخې ته شو او هغه يې په ځای کړ. پدې ترتيب سره مقابله روانه وه تر څو له يهودانو نه ۱۱ تنه ووژل شول. هر کله به چې يو ورنه وژل کيده نور به اسلام ته رابلل کيدل. پدې ورځ به د لمانځه په وخت کې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) لمونځ په جماعت ادا کړ، بيا به يې يهودانو ته د اسلام بلنه ورکوله، هغوی به اسلام نه مانه، پدې ترتيب سره تر لماسختن پورې جګړه روانه وه، وروسته سهار شو، لمر د نيزې په اندازه هسک شوی ؤ چې يهودان په زور سره تسليم شول مالونه يې ټول ولجه شول. مسلمانانو ته ډير مالونه او سامانونه په لاس ورغلل، رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) همدلته د قرى په وادي (سيمه) کې څلور ورځې پاتې شو، غنيمتونه يې په اصحابو وويشل، خو ونې، ځمکې او باغونه يې لکه د خيبر د ځمکو په شان له يهودانو سره پريښودل.[2]

---

[1]. صحيح بخاري ۲/ ۶۰۸

[2].زاد المعاد ۲/ ۱۴۶ . ۱۴۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

تيماء

د تيماء يهودان چې د خيبر، فدک او وادي قرى له فتحې نه خبر شول، فورا يې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته د سولې وړانديز وکړ. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) هم د دوی وړانديز ومانه سوله يې ورسره وکړه، او خپل مالونه يې همدوی ته پريښودل[1].

او داسې تړون يې ورسره وليکه: دا د بني عاديا لپاره د محمد رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) تړون دی، دوی به محفوظ او خوندي وي، جزيه به ورکوي، دښمني به نه ورسره کيږي او نه به له خپلې خاورې نه شړل کيږي، دا تړون به هميشنی وي. تړون ليک د خالد بن سعيد په لاس وليکل شو[2].

د مدينې په لور

پدې پسې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د مدينې په لور روان شو. د سفر په جريان کې خلک يوې درې ته ورسيدل په لوړ آواز يې الله الكبر، الله اكبر، لا اله الا الله، ويل، رسول (صلى الله عليه وسلم) ورته وفرمايل: **(أربعوا علـــى أنفســـكم، إنكـــم لا تدعون أصَمَّ ولا غائبا، إنكم تدعون سميعا قريبا).**

[له ځان سره لږ نرمي وکړئ، تاسو خو کوم کاڼه ياغائب ته دعا نه کوئ، بلکه تاسو هغه ذات ته فرياد کوئ چې اوريدونکی او نږدې دی.]

يوه شپه يې مزل وکړ، د شپې په وروستۍ برخه کې يې د لارې په اوږدو کې واړول، ويده شو، خو له ويده کيدو نه مخکې يې بلال ته وويل: بيدار اوسه، چې د سهار لمانځه ته مو راويښ کړې.

بلال (رضي الله عنه) خپل پيتيې ته ډډه وهلې او خوب وړی و. او کله چې لمر ښه تود شو، راويښ شول. لومړی او تر ټولو د مخه رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) راويښ شو. بيا لدې وادي (درې) نه ووت، لږ مخکې لاړ، او هلته يې د سهار لمونځ په جماعت سره ادا کړ. په بل روايت کې راغلي چې دغه کيسه په بل سفر کې

[1]. زاد المعاد ۲/ ۱۴۷.

[2].ابن سعد ۲۷۹/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيښنه شوې وه.[۳]
د خيبر غزا له حوادثو نه دا څرګنديږي چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ۷ ه کال د صفر په وروستۍ برخه او يا ربيع الاول په مياشت کې مدينې ته ستون شويدی.

د ابان بن سعيد سريه

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د يوه ماهر قوماندان په حيث پدې ښه پوهيده چې له حرامو مياشتو نه اخوا د مدينې خوشي او خالي پريښودل په ځای عمل ندی، ځکه د مدينې شا و خوا پراته اعراب د مناسب فرصت انتظار باسي، او پدې تمه دي چې په غلچکي بريد سره مسلمانانو ته زيان واړوي مالونه يې لوټ او غلا کړي.
همدا وجه وه چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ابان بن سعيد په مشرۍ يوه سريه نجد ته وليږله تر څو اعراب ووېروي. ددې سريې سره همزمان خپله رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د خيبر په لور روان شو. ابان بن سعيد د خپلې دندې له سرته رسولو نه وروسته بيرته راستون، او په خيبر کې له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره پداسې وخت کې يو ځای شو چې خيبر فتحه شوی و. موثق روايت دا دی چې دغه سريه د ۷ ه کال د صفر په مياشت کې وه، ددې سريې کيسه بخاري هم رانقل کړيده.[۱]
ابن حجر وايي: زه ددې سريې په هکله معلومات نلرم.[۲]

---

[۳]. ابن هشام ۲/ ۳۴۰. زاد المعاد ۱۴۷/۲.
(1). صحيح البخاري ۲/ ۶۰۸ -٦٠٩.
(2). فتح الباري ۷/ ۴۹۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـه اووم هجري کال کې

د ذات الرقاع غزا

وروسته له هغې چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پدې وتوانيد د کفر د مثلث دوې (ضلعې) برخې درې ورې کړي، نو د دريمې برخې ماتولو ته يې پام شو. دغه دريمه ډله د نجد په دښتو او ميرو کې پراته سخت زړي اعراب او کوچيان وو چې وخت نا وخت به يې شوکې او ډاکې اچولې. څرنگه چې دا کوچيان په کوم ښار يا کلي کې نه اوسيدل، د کلاګانو او برجونو خاوندان نه وو چې کلا بند ، او له مينځه يووړل شي بلکه په پراخو سيمو کې تيت او پرک پراته وو، نو بری وربانـدې گران وُ. د دوی مشکل د مکې او خيبر له خلکو نه ډير لوی وُ، د دې ډول شر او فساد په وړاندې يوازې تاديبي عمليات کيدلی شوای او بس.

پرکوچيانو باندې د فشار اچولو، او د مدينې په شاو خوا کې د بريد لپاره راټولو شويو اعرابو د ماتولو په نيت رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ديو لړ تاديبي پوځي عملياتو پيل وکړ، غزا ته لاړ، او دغه غزا په تاريخ کې د ذات الرقاع په نوم شهرت لري.

زياتره سيرت ليکونکي عقيده لري چې دغه غزا په څلورم هجري کال کې پيښه شويده، خو د ابو موسی اشعري او ابو هريره (رضي الله عنهما) گډون پکې دا څرگندوي چې بايد دا غزا د خيبر له فتحې نه وروسته شوې وي، همدا وجه ده چې سيي روايت دا ښيي چې دغه غزا د ۷ هـ کال په ربيع الاول کې شويده.

ددې غزا کيسه داسې ده: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته خبر راغی چې د غطفان قبيلې د انمار يا بني ثعلبه او بني محارب کورنۍ پر مدينه د بريد لپاره راټولې شويدې، نو د دوی د مقابلې لپاره د ۴۰۰ يا ۷۰۰ کسه غازيانو په ملگرتيا له مدينې نه ووت.

ابوذر (رضي الله عنه) او په بل روايت يې عثمان بن عفان (رضي الله عنه) په مدينه کې خپل خليفه وټاکه، مخکې لاړ، او له مدينې نه د دوو ورځو په مزل ليرې نخل نومې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمې ته ورسید ، هلته د غطفان قبیلې له یو شمیر کسانو سره مخ شو خو جګړه ونه شوه، مګر رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په همدې ورځ د خوف لمونځ ادا کړ.

امام بخاري له ابو موسی اشعري (رضي الله عنه) نه روایت کوي وایي: مونږ لـه رسـول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره په یوه غـزا کې روان وو، مونږ ۶ کسـان وو چې پـه نوبـت سـره بـه پـه یـوه اوښ سـپریدو. پښـې مـو ټـاکې او زخمـي شـوې، وپړسیدې، زما پښې هم زخمي شوې نوکان مې ولویدل، نو مونږ به خپلې پښې په ټوټو کې پټولې، او له همدې وجې نه دې غزا ته ذات الرقاع یعنی د ټوټو او پیوندونو جګړه ویل کیږي.[۱]

بخاري بل روایت له جابر (رضي الله عنه) نه رانقل کړی وایي: په ذات الرقاع غزا کې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره ملګري وو، هر چیرتـه بـه چې ښـه سیوره لرونکې ونه راغله هغه به مو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تـه پریښوده. یو ځل رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تر ونې لاندې تشریف کیښود ، نور اصحاب (رضي الله عنهم) په اغزي لرونکو ونو کې سره تیت شول هر چا ځانته سیوره لټوله، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپله توره په ونـه کې راوځړوله. جابر (رضي الله عنه) وایي: مونږ ټول ویده شو، پـه همدې وخت کې یـو مشرک راغی، د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) توره یې واخیستله پـه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې غږ وکړ چې اوس رانـه ویریږې کـه نه؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (لا) نه. هغه ورته وویل: نـو څوک بـه دې رانـه خلاص کړي؟ رسول الله (صـلی الله علیـه و الـه و صحبه و سلم) وویل: (الله). الله به مې ساتي.

جابر زیاتوي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مونږ ته آواز وکړ، ورغلو که وینو چې یو اعرابي ورسره ناست دی. رسول الله (صلی الله علیـه و الـه و صحبه و سلم) راته وفرمایل: (إن هذا اخترط سيفي وأنا نائم، فاستيقظت وهو في يده صَلْتًا. فقال لي: من يمنعك مني؟ قلت: الله، فها هو ذا جالس). زه ویده وم او دې سړي مې توره اخیستې وه، زه پداسې حال کې راویښ شوم چې توره یې په لاس کې راتـه نیـولې وه، راته ویې ویل: څوک بـه دې رانـه ژغوري؟ مـا ورتـه وویـل: الله تعالی. دا دی تاسې

---

[۱]. صحیح البخاري ۲/ ۵۹۲. مسلم ۲/ ۱۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وينئ چې اوس له ما سره ناست دی. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغه اعرابي ته هيڅ هم ونه ويل، معاف يې کړ.
په بل روايت کې راځي چې: لمونځ ادا شو، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) يوې ډلې اصحابو (رضي الله عنهم) ته دوه رکعته لمونځ ورکړ، بيا دا ډله لاړه، نور پاتې اصحاب (رضي الله عنهم) راغلل او دوه رکعته پاتې لمونځ يې وروسته ادا کړ، او پدې ترتيب رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پخپله څلور رکعته لمونځ ادا کړ، خو اصحابو دوه دوه رکعته لمونځ وروسته وکړ.[۱]
د اعرابي کيسه ابو عوانه هم راوړيده په هغې کې راځي چې: توره د اعرابي له لاسه پريوته. او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) واخيسته ورته ويې فرمايل: (من يمنعك مني؟) څوک به دې رانه ژغوري؟ اعرابي ورته وويل: تر ټولو غوره نيونکی اوسه، رحم رابانډې وکړه! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: (تشهد أن لا إله إلا الله وأني رسول الله؟) د شهادت کلمه ووايه. اعرابي وويل: عهد درسره کوم چې په خلاف به دې جګړه ونکړم، او نه به له هغه قوم سره ملګرتيا وکړم چې ستا په خلاف جنګيږي. راوي وايي: نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) عفوه ورته وکړه او پرې يې ښود، هغه لاړ خپل قوم ته ورغی او ورته ويې ويل: زه تاسې ته له ټولو انسانانو نه د غوره شخصيت له لوري راغلی يم.[۲]
بخاري وايي چې مسدد له ابو عوانه هغه له ابي بشر نه روايت کوي چې: ددغه اعرابي نوم غورث بن حارث ؤ[۳]. ابن حجر وايي: د واقدي د روايت په اساس د دغه اعرابي نوم دعثور ؤ او اسلام يې هم راوړی ؤ، خو داسې ښکاري لکه چې دا دواړه دوې بيلې بيلې کيسې وي چې په دوو غزاګانو کې واقع شويدي.[۴]
له دې غزا نه د بيرته ستنيدو په وخت کې د مشرکانو يوه ښځه د مسلمانانو په اسارت کې راغله، ددې ښځې ميړه قسم وکړ چې تر هغې پورې به بيرته نه ګرځي تر څو يې د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له اصحابو (رضي الله عنهم) نه د کوم چا وينه نه وي تويې کړې، په همدې اساس د شپې له مخې راغی، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دوو کسانو ته د پيرې امر کړی ؤ، دا دواړه چې يو يې عباد

---

(1). صحيح بخاري ۱/ ۴۰۷– ۴۰۸، ۲/ ۵۹۳
(2). مختصر سيره الرسول. ۲/ ۲۶۴ . فتح الباري ۷/۴۱۶.
(3). صحيح بخاري ۲/ ۵۹۳.
(4). فتح الباري ۷/ ۴۲۸.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بن بشر او بل یې عمار بن یاسر ؤ د پیرې په دوران کې هغه وخت د نوموړي مشرک تر برید لاندې راغلل چې عباد لمونځ کاوه په لمانځه ولاړ ؤ، مشرک په غشي وویشت. هغه غشی له بدن نه ویوست خو لمونځ یې پرې نه ښود بیا یې په دریو نورو غشو وویشت، خو بیا یې هم لمونځ پرې نه ښود، کله یې چې پای ته ورساوه سلام یې وګرزاوه خپل ملګری یې راویښ کړ، هغه چې دده دا حالت ولید ورته ویې ویل: سبحان الله، ولې دې زه نه راویښولم؟ عباد ورته وویل: ما داسې سورت تلاوت کاوه، چې زړه مې ونه منله تلاوت نیمګړی پریږدم.[1]

ددې غزا له برکته د سخت زړو عربانو په زړونو کې ویره ولیده، او لدینه وروسته د غطفان قبیلې دغه کورنیو د سر پورته کولو جرات ونکړ، ورور ورو یې ځواک اوبه کیده تر څو ټولې سلامې شوې او افراد یې ټول په اسلام مشر شول. ځینو خو یې بیا د مکې په فتحه کې برخه درلوده د حنین په غزا کې شریک وو، او د غنیمت له مالونو نه یې خپله برخه تر لاسه کړه. د مکې له فتحې نه وروسته رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ځینو کورنیو ته زکات راټولونکي واستول، دوی ورته زکاتونه ورکړل، پدې ډول سره د کفر مثلث مات شو، او په ټوله سیمه کې امن او آرامي حاکمه شوه، نور مسلمانانو دا توان درلود چې یو ځای بل ځای له پیښیدونکو وړو مشکلاتو سره په ډیره اسانۍ مقابله وکړي شي. ویلی شو چې ددې غزا په نتیجه کې د لویو لویو ښارونو او سیمو فتحه کیدلو ته لاره اواره شوه.

د همدې کال نور عسکري عملیات

له غزا نه وروسته رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د اووم هجري کال تر شوال میاشتې پورې په مدینه کې پاتې شو پدې مدت کې یې دا عسکري عملیات تر سره کړیدي:

١-د غالب بن عبدالله لیثي سریه: د ٧ هجري کال د صفر یا ربیع الاول په میاشت کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) غالب په قدید سیمه کې د بني ملوح مقابلې ته ولیږه. ځکه دې قوم د بشیر بن سوید ملګري په شهادت رسولي وو. نو دغه ډله اصحاب یې له هغوی نه د انتقام پخاطر ور واستول. هغوی ورغلل د

[1]. زاد المعاد ١١٢/٢. د تفصیلاتو لپاره ابن هشام ٢/ ٢٠٣ – ٢٠٩ ، زاد المعاد ٢/ ١١٠ او فتح الباري ٧/ ٤١٧ تر ٤٢٨ وګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې لـه مخې یې برید وربانـدې وکړ، یـو شـمیر یې ورنـه ووژل او څـاروي یـې ورنـه راوستل. پدې وخت کې د دښمن زیات شمیر لښکر ورپسې راغی، او پداسې حال کې چې مسلمانانو ته ډیر ورلنډ شوی ؤ باران وشو او لـوی سیل راغـی د دواړو لښکرو تر مینځ حایل واقع شو، او مسلمانان وتوانیدل په بریالیتوب سره شاتګ وکړي.

۲- د ۷ هـ کـال پـه جمـادي الثانیـه کـې د حسـمی سـریه: ددې پـېښې تفصیلات مخکې پاچایانو ته د لیکونو په فصل کې تیر شویدي.

۳- د ۷ ه کال د شعبان په میاشت کې تربـه تـه د عمر بـن خطاب (رضـي الله عنه) سریه: پدې سریه کې له عمر (رضي الله عنه) سره ۳۰ مجاهدین وو، د شپې به یې مزل کاوه او د ورځې له خوا به پټیدل، خو بیـا هم د هوازن قبیلې خلک وربانـدې خبر شول او د د دوی له رسیدو نه مخکې وتښتیدل، کله چې عمر (رضي الله عنـه) ورغـی هیڅوک هم په ګوتو ورنه غلل.

۴- د ۷ ه کال د شعبان په میاشت کې د بشـیر بـن سعد انصاري سریه: ده تـه وظیفه ورکړل شوه چې د فدک سره خوا کې بني مره باندې حملـه وکړي. لـه ده سـره هم (۳۰) کسان وو، ورغی له برید نه وروسته یې یـو شـمیر څـاروي او پسـونه او نـور ورنـه ولجه کړل بیرته را روان شول، خو د دښمن له خوا تعقیب او تر برید لاندې ونیول شول، جګړه وشوه تر څو د بشیر او ملګرو یې ټول غشـي تمام شـول، او پـدې ترتیـب سره لـه بشیر نه پرته ټول اصحاب (رضي الله عنهم) په شهادت ورسیدل، بشـیر پخپلـه پـه ټپـي حالت کې فدک ته ځان ویوست او هلته ترهغې پورې لـه یهودانـو سره پـاتې شـو تـر څـو زخمونه یې جوړ شول بیا مدینې ته ستون شو.

۵- د ۷ ه کال په رمضان میاشت کې د غالب بن عبدالله لیثي سریه: دا سریه د بني عوال، او په میفعه کې د بني عبد بن ثعلبه په خلاف وه. یو بل روایت وایې چې دا د جهینه قبیلې د حرقات کورنۍ په خلاف وه. پدې سریه کې لـه اسـامه بـن زیـد (رضـي الله عنهما) سره یو سل دیرش مجاهدین وو، د دښمن له افرادو نه یې څوکسـان ووژل او یو شمیر څاروي یې ورنه په غنیمت ونیول. پـه همـدې سریه کې اسـامه (رضـي الله عنـه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تن چې نوم یې نهیک بن مرداس ؤ وروسته له هغې وواژه چې په خوله یې لا اله الا الله کلمه وویله. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) اسامه ته وویل: (**أقتلته بعد ما قال: لا إله إلا الله؟**) آیا د لا اله الا الله ویلو وروسته دې وواژه؟! اسامه وویل: کلمه یې د ځان ژغورلو په خاطر وویله! رسول (صلی الله علیه وسلم) ورته وفرمایل: (**فهلا شققت عن قلبه فتعلم أصادق هو أم کاذب؟**).آیا تا یې سینه چاک کړې وه چې رښتیا او دروغ یې درته ځرګند شوي وي.

۶- د عبدالله بن رواحه سریه: نوموړی له ۳۰ کسانو سره د ۷ هـ کال د شوال په میاشت کې د خیبر په لور واستول شو. سبب یې دا ؤ چې اسیر او یا بشیر بن رزام د غطفان قبیلې خلک د مسلمانانو په خلاف راټولول، مسلمانانو اسیر له دیرشو کسانو سره راویوست او دا تمه یې ورکړه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به د خیبر ولایت ده ته ورکوي، هماغه وه چې هغه له ۳۰ ملګرو سره راووت او ورسره روان شو، خو کله چې د قرقره نیار سیمې ته ورسیدل د دواړو ډلو تر مینځ سوء تفاهم را مینځته شو او په نتیجه کې اسیر سره له ټولو ملګرو یې ووژل شو.

۷ - د بشیر بن سعد انصاري سریه: د ۷ هـ کال په شوال میاشت کې په یمن او جبار کې د میشته اعرابو په خلاف چې د غطفان قبیلې سیمه وه ۳۰۰ مسلمانان واستول شول. ددې لښکر وظیفه دا وه چې له هغې ډلې سره مقابله وکړي کومه چې د مدینې پر ځنډو یې د حملې لپاره تیاري نیوله. مسلمانانو به د شپې مزل کاوه د ورځې به یې کمین نیوه، کله چې مشرکین د بشیر له راتګ نه خبر شول وتښتیدل، مسلمانانو ډیرې ولجې ونیولې، دوه کسان یې هم ورنه اسیران کړل، مدینې ته یې راوستل، او هلته دواړو اسلام راوړ.

۸- د ابي حدرد اسلمي سریه: ابن قیم وایي چې دا په اووم هجري کال له عمره القضاء نه مخکې کې وه. لنډیز یې داسې دی چې د جشم بن معاویه قبیلې یو سړی له ډیر شمیر لښکرو سره غابه ته راغی او غوښتل یې قیس قبیله د مسلمانانو په خلاف راوپاروي. همدا وه چې رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې مقابلې ته ابو حدرد واستاوه، له ده سره دوه کسان وو. ابو حدرد له ډیرې حکیمانه استراتیژۍ نه کار واخیست، دښمن ته کلکه ماتې ورکړه، ډیر اوښان او پسونه یې ورنه ولجه کړل.[1]

---

[1]. زاد المعاد ۲/ ۱۴۹ – ۱۵۰ (تفصیل لپاره رحمه للعالمین، زاد المعاد، تلقیح فهوم الاثر او مختصر سیره الرسول وګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قضاء عمره

حاکم وايي: دا خبره په تواتر سره ثابته ده چې کله د ذي القعدې میاشت رابره شوه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) ته امر وکړ چې د قضاء شوې عمرې د ادا لپاره ځانونه تیار کړي، چا چې په حدیبیه کې برخه درلوده هغه ټول به ځي. همدا وه چې ټول روان شول، په حدیبیې کې له ګډون کوونکو سربیره څه نور اصحاب هم د عمرې په نیت ووتل، د ټولو شمیره په ښځو او ماشومانو سربیره دوه زره کسان وو.[1]

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په مدینه کې عویف ابا رهم غفاري خلیفه وټاکه. شپیته څاروي یې ورسره روان کړل او ناجیه بن جندب اسلمی یې پدې وګماره چې ددې اوښانو پالنه او ساتنه وکړي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له ذي الحلیفه نه احرام وتاړه، تلبیه یې ویله، مسلمانانو هم دده مبارک پیروي کوله، تلبیه ویونکي ورپسې روان وو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د جګړې لپاره تیاري نیولې وه، وسله یې ورسره اخیستې وه، ځکه د قریشو له خیانت نه یې ویره درلوده، خو کله چې یاجج نومې سیمې ته ورسید ټولې وسلې لکه ډالونه، نیزې، غشي یې همدلته کیښودل، د اوس بن خولي انصاري تر مشرۍ لاندې یوه دوه سوه کسیزه ډله یې د وسلو په ساتنه مکلفه کړه او خپله له نورو مسلمانانو سره چې یوازې تورې ورسره وې هغه هم په تیکیو کې مخ په وړاندې لاړ.[2]

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مکې ته د داخلیدو په وخت کې په خپله قصواء نومې اوښه سپور ؤ، مسلمانان تورې په لاس د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) شاو خوا ته روان وو، ټولو تلبیه ویله او مکې ته داخل شول.

مکې ته د مسلمانانو د داخلیدو په وخت کې مشرکان د کعبې شریفې شمال ته پراته قعیقعان نومي غره ته لاړل او له هغه ځای نه یې مسلمانانو ته کتل، یو بل ته یې

(1). فتح الباري ۷/ ۷۰۰.

(2) .نفس المصدر، زاد المعاد ۱۵۱/۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل چې: اوس به داسې کسان راځي چې د یثرب تبې یې زور ایستلی دی. همدا وجه وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له مخکې نه خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) ته امر کړی وُ چې د طواف په لومړیو دریو دورو کې به اوږې اچوي، د قوت مظاهره دې وکړي او په چستۍ او چالاکۍ سره دې طواف ادا کړي. ددې امر حکمت دا وُ تر څو مشرکان وګوري چې مسلمانان د دوی د تصور خلاف زور او قوت لري[1]. همدا راز رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر کړی وُ چې د احرام په دوران کې ټول بنۍ اوږی لوڅې پرېږدي او د څادر دواړه خواوې په چپې اوږې واچوي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مکې ته له هغه کنډو نه داخل شو چې لار یې حجون ته رسیده. مشرکان په لیکو ولاړ وو او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې کتل، چې تلبیه یې ویله راغی پخپلې نیزې سره یې حجر اسود لمس کړه، طواف یې وکړ، مسلمانانو هم طواف کاوه، عبدالله بن رواحه (رضي الله عنه) پداسې حال کې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مخې مخې ته روان وُ چې توره یې په لاس کې وه او لاندیني اشعار یې زمزمه کول:

خــلوا بني المشركين عن سبيله	خــلوا فكل الخير في رسوله
قــد انزل الرحمن في تــنزيله	في صحف تتلى على رسوله
يــا رب اني مــؤمن بقيــله	اني رايت الــحق في قبــوله
بان خير القتــل في سبيــله	اليــوم نضربكم على تنزيله
ضربا يزيل الــهام عن مقيله	و يذهل الخليل عن خليله [2]

[اې د مشرکینو زوزاته! دده لاره پرېږدئ، لاره یې پرېږدئ چې ټول خیر د الله په رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) کې دی. رحمن رب پخپل کتاب کې نازل کړی، پداسې صحیفو کې چې دده پر رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې تلاوت کیږي. اې ربه! زه د هغه په قول ایمان لرم، او ددې خبرې منل حق بولم، چې بهترین مرګ هغه دی چې د الله په لار کې وي. نن به مونږ په تاسو د هغه کتاب مطابق ګوزارونه کوو، داسې ګوزار چې ککرۍ پرې کوي او داسې ګوزار چې دوست له دوست نه غافل او بې خبر ګرزوي.]

---

[1] صحیح البخاري ۱/ ۲۱۸- ۲/ ۶۱۱،۶۱۰ . صحیح مسلم ۱/ ۴۱۲

[2]. د اشعارو ترتیب مونږ پدې ترتیب برابر کړیدی، خو په کتابونو کې په مختلف ډول راوړل شویدی..

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انس (رضي الله عنه) په روايت کې راځي چې عمر (رضي الله عنه) وويل: اې ابن رواحه! د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) په وړاندې او په حرم شريف کې شعر وایې؟ رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: (**خَلِّ عنه يا عمر، فلهو أسرع فيهم من نضح النبل**).پريږده اې عمره! پر مشرکينو ددې شعر اغيزه تر غشو هم زياته ده.[1]

د طواف په دريو لومړيو دورو کې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) او مسلمانانو په قوت او چالاکۍ سره اوږې اچولې، کله چې مشرکينو پدې حالت کې وليدل نو يو بل ته يې وويل: زمونږ خو ګمان و چې دا خلک به تبې وهلي او کمزوري شوي به وي، ګورئ دوی له هر چا نه پياوړي او چالاک دي!![2]

په طواف پسې يې د صفا او مروه تر منځ سعي وکړه، بيا يې هغه ځای ته وکتل چيرته چې د ذبحې اوښان درول شوي وو، ويې فرمايل: (**هذا المنحر، وكل فجاج مكة منحر**). دا د نحر (قربانۍ) ځای دی، د مکې هره کنده د نحر ځای دی. په همدې ترتيب سره يې له مروه سره خوا کې قرباني وکړه او هملته يې سر وخراوه. مسلمانانو هم د خپل رهبر پوره متابعت او پيروي کوله. بيايې يوه ډله خلک ياجج ته وليږل تر څو هلته د وسلې ساتنه وکړي، او په هغه ځای کې توظيف شوي خلک مکې ته راشي او خپل د عمرې مناسک ادا کړي.

رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) درې ورځې په مکه کې پاتې شو، په څلورمه ورځ سهار مشرکين ورته راغلل، او اصحابو (رضي الله عنهم) ته يې وويل: خپل رهبر ته ووایاست چې وخت مو پوره شوی. همدا وه چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له مکې نه وخوځيد او لاړ په سرف نومې سيمه کې يې واړول.

هغه وخت چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له مکې نه روان شو د حمزه (رضي الله عنه) لور ورپسې را روانه شوه چيغې يې پسې وهلې اې زما کاکا! اې کاکا! علي (رضي الله عنه) په غيږ کې راونيوله. بيا د علي، جعفر او زيد (رضي الله عنهم) تر مينځ وربانډې دعوه شوه، هر يوه غوښتل چې له ځان سره يې بوزي او کفالت بې په غاړه واخلي، خو رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) داسې فيصله او

[1]. الترمذي، ابواب الاستئذان والادب، باب ما جاء في انشاد الشعر ۱۰۷/۲.

(2). مسلم ۱/ ۴۱۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امر يې وکړ چې دا نجلۍ به له جعفر (رضي الله عنه) سره وي ځکه چې نجلۍ خاله د جعفر (رضي الله عنه) ښځه وه.
په همدې سفر کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له ميمونه بنت حارث عامريه (رضي الله عنها) سره واده وکړ. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مکې ته له داخليدو نه مخکې جعفر بن ابي طالب (رضي الله عنه) حضرت ميمونه (رضي الله عنها) ته ورليږلی ؤ، هغې خپل صلاحيت او اختيار عباس (رضي الله عنه) ته سپارلی ؤ، ځکه خور يې ام الفضل (رضي الله عنها) د حضرت عباس (رضي الله عنه) ښځه وه. عباس (رضي الله عنه) فيصله وکړه چې ميمونه (رضي الله عنها) رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته نکاح کړي. او کله چې له مکې نه روان شو نو ابو رافع ته يې وظيفه ورکړه چې ميمونه (رضي الله عنها) ورته راولي، همدا وه چې نکاح وشوه او په سرف سيمه کې مبارک واده تر سره شو[١].
دغې عمرې ته ځکه د قضاء عمره وايي چې دا د حديبيې د عمرې قضاء و او يا دا چې دا عمره د حديبيې د سولې د تړون او مصالحې چې په عربي کې ورته قضا او مقاضاه ويل کيږي، مطابق ترسره شوه، زياترو همدا دوهمه وجه تاييد کړيده[٢] ددې عمرې څلور نومونه دي: قضاء، قضيه، قصاص او صلح[٣].

لدې عمرې نه وروسته څو نورې سريې

١- د ابن ابي عوجاء سريه: د ٧ هـ کال په ذي الحجه مياشت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ابن ابي عوجاء د ٥٠ کسانو په مشرۍ بني سليم ته وليږه، تر څو هغوی اسلام ته راوبولي. هغوی په ځواب کې ورته وويل: مونږ اسلام ته ضرورت نلرو، په نتيجه کې سخته جګړه وشوه، ابو عوجاء ټپي شو، او له دښمن نه دوه کسان په اسارت ونيول شول.

٢- د غالب بن عبدالله سريه: د ٧ هجري کال په صفر مياشت کې غالب بن عبدالله د ٢٠٠ کسانو په مشرۍ د فدک هغې سيمې ته واستول شو چيرته چې د بشير

---
(١). زاد المعاد ٢/ ١٥٢ .
(٢). زاد المعاد – ١/ ١٧٢ فتح البارى ٧/ ٥٠٠ .
(٣). فتح الباري ٧/٥٠٠.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بن سعد ملګري په شهادت رسیدلي وو. دوی د دښمن څه افراد ووژل او یو شمیر حیوانات یې ورنه ولجه کړل.

۳- د ذات اطلح سریه: د آتم هجري په ربیع الاول میاشت کې بنو قضاعه پر مسلمانانو د برید لپاره زیات شمیر کسان راغونډ کړي وو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د کعب بن عمیر انصاري په مشرۍ (**۱۵**) کسان ورواستول. هغوی له دښمن سره له مخامخ کیدو وروسته لومړی د اسلام بلنه ورکړه، خو هغوی د دوی دعوت ونه مانه، جګړه پیل شوه په نتیجه کې ټول مسلمانان په شهادت ورسیدل، یوازې یو کس د شهیدانو له مینځ نه ژوندی راووت او یا را وایستل شو او بس.[۱]

۴- د ذات عرق سریه: د ۸ هـ کال په ربیع الاول میاشت کې د بنو هوازن په خلاف وه. بني هوازن به وخت نا وخت د مسلمانانو له دښمنانو سره مرستې کولې، همدا وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) شجاع بن وهب اسدي له **۲۵** کسانو سره د دوی مقابلې ته واستاوه، هغوی لاړل او له دښمنانو نه یې زیات څاروي ولجه کړل او سالم بیرته راستانه شول.[۲]

---

(1). رحمه للعالمین ۲۳۱/۲

(2). رحمه للعالمین، تلقیح فهوم اهل الاثر لابن الجوزي ص ۳۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټه جګړه

د موټه جګړه تر ټولو سخته او خونړۍ جګړه ده چې مسلمانانو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په ژوند کې کړیده. همدا جګړه د نصرانیانو د سیمو او هیوادونو د فتحې او نیولو پیلامه وه. داجګړه د ۸ هـ کال په جمادي الاولی چې د ۶۲۹ کال د سپتمبر یا اګست میاشتې سره سمون خوري واقع شویده.

موټه چې د میم په پیښ او همزه په سکون ویل کیږي د شام په لاندینۍ برخه بلقاء کې پرته یوه سیمه ده چې له بیت المقدس نه ډیره فاصله نلري تقریبا دوه منزله ورنه لیرې ده.

د جګړې سبب

ددې جګړې سبب دا دی چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د حارث بن عمیر ازدي په لاس د بصری واکمن ته لیک واستاوه. د لارې په اوږدو کې د قیصر له لوري د شام د بلقاء حاکم شرحبیل بن عمرو غساني لاره ورته ونیوه، هغه یې ونیو او بیا یې په شهادت ورساوه.

د سفیرانو وژل نه یوازې ډیر لوی جرم بلکه د جنګ د اعلان په معنی وُ. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پدې سره ډیر په غوسه شو فوراً یې درې زره کسیز لښکر تیار کړ.[1] چې له احزاب غزا نه پرته په هیڅ یوه غزا کې همدومره زیات شمیر غازیانو برخه نه ده اخیستې.

د لښکر مشران او د رسول الله (ﷺ) لارښوونې

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ددې لښکر مشري زید بن حارثه (رضي الله عنه) ته وسپارله، او ویې فرمایل : (**إن قتل زید فجعفر، وإن قتل جعفر فعبد الله**

---

[1] زاد المعاد ۲. ۱۵۵ فتح الباري ۷ / ۵۱۱ .

بن رواحة). که زيد شهيد شو، نو په ځای به يې جعفر (رضي الله عنه) قوماندان وي، که هغه هم شهيد شو، نو عبدالله بن رواحه به دغه دنده په غاړه اخلي[1]. دوی ته يې سپينه جنډه ورکړه چې زيد بن حارثه ته يې وسپارله.[2]

رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) لښکر او مشرانو ته يې هدايت وکړ چې لومړی به د حارث بن عمير د شهادت ځای ته ورشي، له همغه ځای نه به خلک اسلام ته راوبولي، که اسلام يې راووړ نو ښه او که نه نو د الله په توکل سره به بريد ورباندې وکړي. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: (**اغزوا بسم الله، في سبيل الله، مَنْ كفر بالله، لا تغدروا، ولا تغلوا، ولا تقتلوا وليداً ولا امرأة، ولا كبيراً فانياً، ولا منعزلاً بصومعة، ولا تقطعوا نخلاً ولا شجرة، ولا تهدموا بناء**). د الله په نامه سره د الله په لار کې د کفارو په خلاف وجنګيږئ، غدر او خيانت مه کوئ، عهد مه ماتوئ، واړه، ښځې، زاړه او په عبادت بوخت راهبان مه وژنئ، ونې او بوټي مه پرې کوئ، کلي او کورونه مه ورانوئ.[3]

له لښکر سره په مخه ښه او د عبدالله بن رواحه (رضي الله عنه) ژړا

لښکر تيار شو، خلک راټول شول، د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له خوا ټاکل شويو قوماندانانو سره يې په مخه ښه وکړه. پدې وخت کې عبدالله بن رواحه (رضي الله عنه) خپلی ا وښکې کنترول نه شوای کړی، په ژړا شو. سوال ورنه وشو ولې ژاړې؟ عبدالله وويل: قسم په خدای په دنيا پسې نه ژاړم، له تاسې نه د جدايۍ په سبب هم ژړا نه کوم. د ژړا سبب مې دا دی چې ما له رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه د قرآنکريم تلاوت اوريدلی چې په يوه آيت کې يې د دوزخ ياد راغلی او داسې فرمايي: ((**وَإِنْ مِنْكُمْ إِلاَّ وَارِدُهَا كَانَ عَلَى رَبِّكَ حَتْماً مَقْضِيّاً**)) (مريم: ٧١) **[د تاسې هر يو به دوزخ ته داخليږي، دا د الله حکم او فيصله ده.]** نه پوهيږم چې يو ځل دې اورته داخل شم بيا به څنګه ور نه وزم؟ مسلمانانو ورته وويل: الله تعالى مو مل شه. الله مو ساتندوی شه، الله مو بيرته سالم او غانم راوله. په ځواب

[1]. صحيح البخاري باب غزوه موته من ارض الشام ٢/ ٦١١ .
[2]. مختصر سيره الرسول للشيخ عبد الله النجدي ص ٣٢٧ .
[3].نفس المصدر، رحمه للعالمين ٢/ ٢٧١ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې عبدالله بن رواحه (رضي الله عنه) دا شعر ووایه.

لکنني اســـال الرحمن مغفرة — وضربة ذات فرغ تقذف الزبدا
او طعنة بیدي حران مجهزة — بحربة تنفذ الاحشاء و الکبدا
حتی یقال اذا مروا علی جدثي — ارشده الله من غاز و قد رشدا

[خو زه له رحمن رب نه د مغفرت سوال کوم، ورنه غواړم چې هډوکي ماتونکی او ماغزه شیندونکی ګوزار مې په برخه کړي، یا د داسې نیزه باز د لاس ګوزار غواړم چې ینه او کولمې مې پرې کړي، تر څو چې کله مې خلک په قبر تیریږي نو وایي دا د هغه غازي قبر دی چې الله هدایت ورته کړی او په نیغه لاره برابر ؤ.

پدې پسې لښکر روان شو، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پخپله تر وداع نـــومې غونډۍ پورې ورسره ملګرې ؤ هلته ودرید او په مخه ښه یې ورته وویله.[1]

اسلامي لښکر او ترینګلي حالات

د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د اصحابو (رضي الله عنهم) دا لښکر روان شو، د شمال په لور تر معان پورې مخکې لاړ، دغه سیمه له شمالي حجاز سره خوا کې پرته ده. هلته استخباراتو خبر ورته راوړ چې هرقل د بلقاء په مآب نومې منطقه کې له یو لک لښکر سره ځای په ځای شویدی، او یو لک نور کسان د نورو قبایلو لکه لخم، جذام، بلقین، بهراء او یلي هم ورسره یو ځای شویدی.

په معان کې مشورتي غونډه

مسلمانانو له دومره لوی لښکر سره د مقابلې لپاره تیاري نه درلوده، هغوی ته دا حالت ناڅاپي او نابېره پیښ شوی ؤ حیران وو چې دا درې زره کسیز لښکر به څه ډول پر دوه لکه لښکر باندې حمله کوي؟ دوه ورځې په معان کې پاتې شول، مشورې یې کولې، یو ځل یې وویل: راځئ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته لیک ولیږو د دښمن د لښکر په هکله خبر ورکړو، هغه به یا نور کسان راولیږي، او یا به بل څه هدایت راکړي چې مونږ به یې عملي کړو.

---

[1]. ابن هشام ۳۷۳/۲ ، ۳۷۴ . زادالمعاد ۱۵۶/۲. مختصر سیره الرسول للشیخ النجدي ص ۳۲۷ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله بن رواحه (رضي الله عنه) ددې نظریې مخالفت وکړ، خلک یې وهڅول ویې ویل: اې ملګرو! تاسې چې له څه نه ویره لرئ هغه هماغه شهادت دی چې په لټه کې یې تردې ځایه راغلي یاست، جګړه خو د افرادو په ډیرښت او قوت نده، مونږ خو له دښمنانو سره په ځواک او ډیرښت نه جنګیږو بلکه مونږ په هغه دین ورسره جنګیږو چې الله تعالی عزت پرې راکړئ، توکل په خدای وکړئ، ملاوې وتړئ، یا به بریالي شئ او یا به مو شهادت په برخه شي! په پای کې ټولو همدا د عبدالله (رضي الله عنه) رایه ومنله او د مقابلې فیصله یې وکړه.

اسلامي لښکر پر دښمن ناتار جوړوي

اسلامي لښکر دوې ورځې په معان کې پاتې شو، وروسته د دښمن په لور وخوځید، او د بلقاء سیمې په مشارف نومي کلي کې د هرقل له سپایانو سره مخ شو. دښمن مخکې راغی، مسلمانان د موټه خوا ته کاږه شول او هلته یې سنګر ونیو، د جګړې تیاري یې ونیوله، د میمنې (ښي اړخ) مشري یې قطبه بن قتاده عذري او د کیڼې خوا قومانده یې عباده بن مالک انصاري ته ورکړه.

د جګړې پیل او اتلو مجاهدینو شهادت

په موټه کې دواړې لښکرې سره مخامخ شوې، سخت جنګ ونښت، درې زره مسلمانانو د دوه لکو جګړه مارانو مقابله کوله. عجیبه صحنه او سخته جګړه وه، خو د ایمان قوت تاریخونه جوړوي جنډه د زید بن حارثه (رضي الله عنه) په لاس کې وه، په ډیره میړانه جنګیده، تر هغې پورې یې پر دښمن حملې کولې تر څو د دښمن په نیزو سره سوری سوری شو او د شهادت جام یې په سر واړاوه.

پده پسې جعفر بن ابي طالب (رضي الله عنه) جنډه پورته کړه، په بې ساري توګه جنګیده، کله چې جګړه ډیره تنده شوه، ستړی شو، نو له خپل سره تور بخون آس نه کوز شو د هغه پښې یې ووهلې جګړې ته یې ادامه ورکړه تر څو ښی لاس یې پرې شو، جنډه یې په چپ لاس کې ونیوه، همداسې جنګیده تر څو چپ لاس یې هم پرې شو، بیا یې جنډه په دواړو متو په غیږ کې ونیوه او همداسې اوچته یې نیولې وه تر څو په شهادت ورسید. په یوه روایت کې راځي چې یوه رومي داسې ګوزار پرې وکړ چې په نیمایي سره دوې ټوټې شو. الله تعالی دده د دواړو لاسونو په بدل کې په جنت کې دوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزرونه ورکړل، چیرته یې چې زړه وې هلته پرې الوزي او همدا وجه ده چې په جعفر طیار یا جعفر ذي جناحین سره شهرت لري. امام بخاري له نافع نه روایت کوي چې ابن عمر (رضي الله عنهما) ورته ویلي چې د جعفر (رضي الله عنه) له شهادت نه وروسته زه دده جسد ته ودریدم، پنځوس د نیزو، تورو او غشو ټپونه یې خوړلي وُو، یو ټپ یې هم په شا نه وُ لګیدلی ټول یې په مخ او سینه خوړلي وو.[1]

په بل روایت کې راځي چې ابن عمر (رضي الله عنهما) وایي: زه پدې غزا کې حاضر وم، د جعفر (رضي الله عنه) په لټون کې وو چې د شهیدانو په مینځ کې مو ومونډ ،ومو لیدل چې له نوي (۹۰) نه زیات د تورې، نیزې او غشو ګوزارونه یې خوړلي دي.[2]

او له نافع نه د العمري په روایت کې دا هم شته چې دا ټول ټپونه یې په سینه وو.[3]

کله چې جعفر بن ابي طالب (رضي الله عنه) لدې بې ساري او اتلانه جګړې نه وروسته په شهادت ورسید، نو جنډه عبدالله بن رواحه (رضي الله عنه) پورته کړه، پخپل آس سپور وُ، د دښمن په لور ورغی. د حملې تیاري یې کوله پدې وخت کې څه متردد غوندې شو، آس یې لږ کوږ هم شو، خو فوراً یې دا شعر ووایه:

اقسمت یا نفس لتنزلنه	کارهة او لتطاوعنه
ان اجلب الناس وشدوا الرنه	مالي اراك تكرهين الجنه

[اې نفسه! قسم دی چې حتماً به مقابلې ته وردانګې، په خفګان وي که په خوشالۍ دا به کیږي، که خلکو جنګ پیل کړی او نیزې یې نیولې دي نو زه ولې تا له جنت نه په تیښته کې وینم؟]

بیایې د مقابلې میدان ته وردانګل، پدې وخت کې یې د تره زوی‌یو له غوښې ډک هډوکی ورته راوړ، ورته ویې ویل دا واخله او ځان څه ناڅه ورباندې تقویه کړه، دا څو ورځې خو ډیر کړیدلی یې! ورنه وایې خیست یو کپ یې ورنه وکړ نور یې ایسته واچاوه، توره یې واخیستله په جګړه یې پیل وکړ او د ژوند تر وروستۍ لحظې پورې په پوره میړانه وجنګید ترڅو په شهادت ورسید.

---

[1]. بخاري ۲ / ۶۱۱

(2). بخاري ۲/ ۶۱۱

[3]. فتح الباري ۵۱۲/۷ . لدې احادیثو نه په ظاهر دا معلومیږي چې دواړه یې د ټپونو په هکله اختلاف لر، خو دا داسې جمع کیدلی شي چې د ټپونو زیاتوالی یې د غشو د لګیدو له امله یاد شویدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسلامي جنډه د سیف الله په لاس کې

پدې وخت کې د بني عجلان قبیلې یو کس چې ثابت بن ارقم نومیده رامخې ته شو، جنډه یې پورته کړه، غږ یې وکړ، اې مسلمانانو! یو کس خپل مشر وټاکئ. دوی ورته وویل: همدا ته مو مشر. ده وویل نه، زه دا کار نه کوم، بالاخره ټول په خالد بن ولید (رضي الله عنه) باندې راضي او سلا شول. خالد (رضي الله عنه) جنډه پورته کړه سخته جګړه یې وکړه. بخاري ورنه روایت کوي چې وایي: د موته په ورځ زما په لاس کې نهه (۹) تورې ماتې شوې، په پای کې یوازې یوه یماني وړه غوندې توره راسره پاتې شوه. په بل لفظ کې راځي چې وایي: د موته په ورځ مې نهه (۹) تورې په لاس کې کړې شوې یوازې زما یمني توري تاب راوړ او راسره پاتې شوه.[۱]

د موته په ورځ مخکې لدینه چې څه خبر راشي رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته د وحي په واسطه خبر ورکړ شو او هغه داسې وفرمایل: (**أخذ الراية زيد فأصيب، ثم أخذ جعفر فأصيب، ثم أخذ ابن رواحة فأصيب ـــ وعيناه تذرفان ـــ حتى أخذ الراية سيف من سيوف الله، حتى فتح الله عليهم**).د جګړې په میدان کې زید په شهادت ورسید، بیا جنډه جعفر پورته کړه هغه هم شهید شو، بیا عبدالله بن رواحه جنډه پورته کړه هغه هم په شهادت ورسید. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا خبرې کولې او له مبارکو سترګو نه یې اوښکې روانې وې، زیاته یې کړه بیا جنډه سیف الله پورته کړه او د همده په لاس د مسلمانانو بری په برخه شو.[۲]

د جګړې پای

که څه هم مسلمانانو بې ساري مقاومت کاوه، او په بې ساري میړانه جنګیدل، خو بیا هم دا تصور کمزوری ښکاریده چې بری به هم د دوی په برخه وي، ځکه د دښمن په مقابله کې د دوی شمیر ډیر کم او وسایل یې هم لږ وو، خو خالد بن ولید (رضي الله عنه) خپل مهارت او حکمت په کار واچاوه او مسلمانانو ته یې نجات ورکړ.

---

[1]. صحیح بخاري باب غزوه موته من ارض الشام۲/ ۶۱۱

[2]. صحیح بخاري ۲/ ۶۱۱ -۳. نفس المصدر ٦١١/٢ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې جګړې د پایلې په اړه مختلف روایتونه راغلي دي، له صحیح روایتو نه دا څرګندیږي چې خالد (رضي الله عنه) ټوله ورځ د دښمن مقابله وکړه، خو دا یې ضروري ګڼله چې باید له یوې کامیابې استراتیژۍ نه ګټه واخیستله شي تر څو مسلمانان نجات ومومي او مشرکین داسې وویرول شي چې د مسلمانانو د تعقیب جرات ونه شي کړی، ځکه هغه پوهیده که چیرې مسلمانان د عقب نشینۍ په وخت کې د دوی تر ګوزار لاندې راشي نو بیا به یې ژغورل ممکن نه وي. همدا وه چې د جګړې په دوهمه ورځ یې جنګي استراتیژي بدله کړه، د لښکر ترتیب یې بدل کړ، له سره یې ځایونه ورته وټاکل، مقدمه یې د ساقې په ځای ودروله او میمنه یې د میسرې په ځای او میسره د میمنې په ځای توظیف کړه،کله چې د دښمن له لښکرو سره مخامخ شول نو دکفارو ټولیو هر یوه له خپل مخ سره نوي کسان ولیدل، فکر وکړ لکه چیګ مدد او کومک ورته راغلی دی، یو ځل یې په زړونو کې ویره پیدا شوه، دښمنان د ویرې او تشویش په حالت کې وو چې خالد (رضي الله عنه) د ورو ورو عقب نشینۍ یا په شاتګ امر وکړ. دوی داسې په شاتګ کاوه چې د لښکر په تنظیم کې هیڅ بدلون نه لیدل کیده رومیان هم نه ورپسې راتلل ځکه هغوی دا ګمان کاوه لکه چې مسلمانان چل ورسره کوي غواړي رومیان د صحرا په لورې بوزي او هلته یې حساب تصفیه کړي.
پدې ترتیب سره دښمن په شا شو، او د مسلمانانو په تعقیب پسې یې هیڅ هڅه ونکړه، او مسلمانان پدې وتوانیدل چې روغ رمټ مدینې ته ستانه شي.[1]

د دواړو خواوو مړي

پدې جګړه کې ۱۲ مسلمانان په شهادت ورسیدل، د کفارو د مړیو شمیره پوره نده معلومه خو داسې ښکاري چې له هغوی نه به زیات کسان وژل شوي وي.

د جګړې اغیزې

که څه هم مسلمانانو لدې جګړې نه مطلوب هدف تر لاسه نه شوای کړای او خپل کسات یې وا نه شوی اخیستلی، خو بیا یې هم د دوی لپاره ګټورې اغیزې درلودې. پدې سره ټول عرب ویرې او ډار ونیول، د مسلمانانو رعب پرې ولوید، هغه وخت رومیان زبر ځواک وو او عربانو ګمان کاوه چې لدوی سره ټکر یعنې بربادي او خودکشي، نو پدې جګړې سره دا ګمان هم غلط ثابت شو.

---

[1]. فتح الباري ۷/ ۵۱۳. زاد المعاد ۲/ ۱۵۶ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه دوه لکـه عسـکرو سـره د دری زره مسـلمانو سـپایانو مقابلـه داسـې یـوه بـې سـاري مقابلـه وه چـې د تـاریخ لـه عجـایبو نـه شـمیرل کیـږي. دې جګـړې دا ثابتـه کـړه چـې مسلمانان هسې ندي لکه څرنګه چې عربانو او رومیانو تصور کاوه، له دوی سره د الله تعالی مرستې دي. همدا وجه وه چې ددې جګړې نه وروسته ډیرې سر کشې قبیلې اسلام تـه سلامي شوې، بنو سلیم، اشجع، غطفان، فزاره او ذبیان قبیلې پـه اسلام مشرفې شوې.

همدغه جګړه له بـلې خوا له رومیانو سره د لویو خونړیو جګړو پیلامه وه، او پـه پـای کې د همدې جګړې له برکته د رومیانو ډیر ښارونه فتح شول.

د ذات السلاسل سریه

کلـه چې رسـول الله (صلی الله علیـه و الـه و صحبه و سلم) د شـام پـه غـاړو کې د پرتـو عربي قبایلو په اهدافو او دریځ پوه شو او ویې لیدل چې دغه قبیلې په جګړه کې د مسلمانانو په خلاف د رومیانو خواته ودریدلې، نو دا ضروري ورته ښکاره شوه چې د رومیـانو او دې عربـانو تـر میـنځ بیلتـون راوسـتل شـي تـر څـو پـه راتلـونکې کـې د مسلمانانو په خلاف دومره لوی ائتلاف جوړ نه شي.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ددې کار د عملي کولو لپاره عمرو بـن العاص غوره کړ، ځکه د ده انا یعنې د پلار مور له "بلي" قبیلې څخه وه. د ۸ هـ کـال پـه جمادي الاخره کې یې دوی ته واستاوه تر څو همکاري یې ترلاسه کړي. پـه یـوه روایت کې خو لا دا راغلي چې دوی ته خبر را ورسید چې د قضاعه قبیلې خلک راټول شـوي او د مدینې په لور راتلل غـواړي، نـو رسـول الله (صلی الله علیـه و الـه و صحبه و سلم) عمرو ته وظیفه ورکړه چې هغـوی تـه ورشـي او خبرې ورسره وکـړي. کیـدای شـي همـدا دواړه سببونه سره یو ځای شوي وي.

رسول الله (صلی الله علیـه و الـه و صحبه و سلم) عمـرو بـن العـاص (رضـي الله عنـه) تـه سپینه جنډه ورکـړه، یـوه بلـه یـې تـوره هـم ورسـره ورکـړه، دری سـوه مخـور مهـاجرین او انصار یې دده تـر قومانـدی لانـدې ورکـړل. لـه دوی سـره دیـرش آسـونه هـم وو. امـر یـې ورته وکړ چې له بلي، عذره او بلقین قبیلـو نـه مرسـته وغـواړي. عمـرو (رضـي الله عنـه) روان شو د شپې به یې مزل کاوه او د ورځې له مخې بـه یـې چیرتـه کمـین نیـوه، او کلـه چې هغوی ته ورلنډ شو نو خبر شو چې د دښمن شمیره ډیره زیاتـه ده. رسـول الله (صلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته يې د رافع بن مکيث جهيني په لاس احوال وليږه، او د نورې مرستې غوښتنه يې ورنه وکړه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په ځواب کې ابو عبيده بن الجراح (رضي الله عنه) له دوو سوو کسانو سره د هغه مرستې ته ورولیږه، جنډه يې ورکړه. پدې ډله کې مشهور اصحاب لکه ابوبکر او عمر هم شامل وو، دوی ته يې امر وکړ چې لاړ شي او له عمرو سره يو ځای شي. دواړه به يو موټی وي، اختلاف به نه کوي. کله چې دوی هلته ورسيدل ابو عبيده اراده وکړه چې په لمانځه کې د خلکو امامت وکړي، خو عمرو (رضي الله عنه) ورته وويل: چې امير زه يم، ته خو مې مرستې ته راغلی يې. همدا وه چې ابو عبيده (رضي الله عنه) هم دده خبر ومنله، اطاعت يې ورنه وکړ، او عمرو به په لمانځه کې د خلکو امامت کاوه. اسلامي لښکر د قضاعه تر سيمې پورې مخکې لاړ، د هغوی د سيمې ليرې ليرې ځايونو ته ورغلل، هلته له يو شمير کسانو سره مخ شول، بريد يې ورباندې وکړ خو د دښمن ټول افراد وتښتيدل او تيت و پرک شول. وروسته عمرو بن العاص عوف بن مالک اشجعي له خپل اړخه رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته له مکمل احوال سره وليږه، او هغه يې پخپل بري او په ټولو تفصيلاتو آګاه کړ.

ذات السلاسل د لومړني سين په پيښې يا زور سره لوستل کيږي، دا د يوې سيمې نوم دی چې د قری وادي شا ته او له مدينې نه د لسو ورځو مزل په اندازه ليرې پرته ده. ابن اسحاق وايي چې مسلمانانو د جذام په سيمه کې له سلسل نومې چينې سره واړول او له همدې کبله دې ځګرې ته ذات السلاسل وايي.[1]

د ابو قتاده سريه

دا د ۸ هـ کال د شعبان په مياشت کې وه، سبب يې دا ؤ چې بني غطفان په خضره نومې سيمه کې چې په نجد کې پرته او په محارب قبيلې پورې مربوطه وه را ټول شوي وو، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د هغوی مقابلې ته اباقتاده (رضي الله عنه) له (۱۵) کسانو سره واستاوه. دوې لاړل له دښمن نه يې يو شمير کسان ووژل، څه يې ورنه اسيران کړل، ولجې يې لاسته راوړلې. او له پنځلسو ورځو سفر نه وروسته بيرته ستانه شول.[2]

---

[1]. ابن هشام ۲/ ۶۲۳ تر ۲۲۶ - زاد المعاد ۲/ ۱۵۷

[2]. رحمه للعالمين ۲/ ۲۴۴. تلقيح فهوم اهل الاثر ص ۳۳.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مکې فتحه

ابن قيم وايي: د مکې فتحه هغه لويه سوبه ده چې الله تعالى د خپل دين، رسول (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) او مؤمنو بندګانو د عزت او له کفارو او مشرکانو نه د خپلې خونې او وطن د آزادی سبب وګرزوله. دا هغه سوبه ده چې د آسمان اوسيدونکي پرې خوښ شول، د عزت د څلې څوکه يې پاس له آسمان سره ولګيده، له برکته يې ډلې ډلې، خلک په اسلام مشرف شول، او د ځمکې مخ يې په نور روښانه او سوکاله کړ.[١]

د غزا سبب

مخکې مو وويل چې د حديبې د سولې يوه ماده دا وه چې عربي قبايل اجازه لري، کولې شي پخپله خوښه له محمد (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) او يا قريشو سره تړون او ائتلاف وکړي، له تړون نه وروسته همدا قبيله د همغه اړخ يوه برخه بلل کيږي، او تيری وربانديې د سولې له تړون نه مخالفت او پر همغه بله ډله تيری شميرل کيږي.د همدې مادې په اساس خزاعه له محمد (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) او بنوبکر له قريشو سره تړون او ائتلاف لاسليک کړ، او پدې ترتيب دا دواړه قبيلې يوه د بلې له تيري او جګړې نه په امن شوه. د دوی تر منځ زړه دښمني وه چې د اسلام له برکته يې تر مينځ اوربند وشو. پدې وخت کې بنوبکر يو ځل بيا د کسات په فکر کې شول. د ٨ هـ کال د شعبان په مياشت کې نوفل بن معاويه د يلي د بنوبکر له يو شمير کسانو سره د شپې له مخې پر خزاعه باندې شبخون وکړ، له "وتير" نومې چينې سره يې د هغوی يو شمير کسان ورووژل، او پدې ترتيب د جګړې اوربل شو. د جګړې په جريان کې قريشو له بنوبکر سره مرسته وکړه، وسلې يې ورکړې، د شپې يې څه جنګيالان هم ور واستول په نتيجه کې بنو خزاعه مجبور شول حرم ته پناه يوسي.

هلته د بنوبکر خلکو نوفل ته وويل: دا دی مونږ حرم ته داخل شوو، د خدای روی ومنه، د خپل رب حرمت وساته وويريږه! خو نوفل ډيره غټه او د کفر خبره وکړه ويې

---

[1]. زاد المعاد ٢/ ١٦٠

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل: اې بنوبکر! نن اله "خدای" نشته، خپل وار او کسات واخلئ، قسم چې تاسې په حرم کې د ننه غلا کوئ، نو خپل انتقام ولې نه پکې اخلئ؟

خزاعه چې مکې ته پناه یووړه هلته یې د بدیل بن ورقاء خزاعي او خپل مولی (ملګري) رافع کورته مخه کړه، هلته ننوتل. عمرو بن سالم خزاعي په منډه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورغی، مدینې ته لـه رسیدو وروسته د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په حضور کې ودرید، هغه (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له اصحابو (رضي الله عنهم) سره په جومات کې تشریف درلود، عمرو دا شعرونه ورته وویل:

یــا رب اني ناشـــد محمدا — حلفنا و حـــلف ابیه الاتلدا
قدکنتم ولدا و کـــنا والدا — ثـــمة اسلمنا ولم نـــترغ یدا
فانصر هداك الله نصرا ایدا — وادع عبـــادالله یـــاتوا مددا
فیـــهم رسول الله قد تجردا — ابیض مثل البدر یسمو صعدا
ان سیم خسفا وجهه تر بدا — في فیلق کالبحریجري مزبـــدا
ان قریشـــا اخلفوك الموعدا — و نقضـــوا میثاقـــك الموکدا
و جعلوا لي في کداء رصدا — و زعموا ان لست ادعو احدا
و هم اذل، و اقـــل عددا — هم بیـــتونا بالـــوتیر هـــجدا
و قتلـــونا رکعـــا و ســـجدا

[اې ربه! زه محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته دده عهد او دده د پلار پخوانی عهد وریادوم، تاسو اولادونه وئ او مونږ پلرونه وو (دا ځکه د قصي ښځه چې د عبد مناف مور وه او حبی نومیدله له بنو خزاعه قبیلې څخه وه نو بنو خزاعه د بني مطلب ماماخیل کیدل). بیا مونږ ستاسې اطاعت وکړ او هیڅ سرغړونه مو ونه کړه، الله دې تاسې ته هدایت وکړي، کلک مدد مو وکړئ، خلک هم مدد او مرستې ته راوغواړه هغوی مرستې ته راځي د دوی په مینځ کې وسله په لاس د سپوږمۍ په شان سپین او ګلالی رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دی چې د کمال په لوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچتیږي. که پر هغوی ظلم وشي په سپکه ورته وکتل شي نو د مخ یې رنګ یې بدل شي، او د خروشان سمندر په شان د لښکر په منځ کې تشریف راوړي، په رښتیا سره چې قریشو ستاسې د عهد مخالفت کړیدی، او کلک تړون یې مات کړیدی هغوی ما ته په کداء کې کنده او کمین نیولی و، او ګمان یې کاوه چې زه به څوک خبر نه شم کړای پداسې حال کې چې هغوی ډیر کم، ذلیل او خوار دي. هغوی "وتیر" کې پر مونږ حمله وکړه او مونږ یې د رکوع او سجدې په حالت کې ووژلو.]

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په ځواب کې ورته وفرمایل: (**نصرت یا عمرو بن سالم**). اې عمرو بن سالم! ستا سره مرسته وشوه. پدې پسې په آسمان کې یوه ټوکره وریځ راښکاره شوه، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**إن هذه السحابة لتستهل بنصر بني كعب**). دې وریځې د بنو کعب د بری زیری راوړی. بیا بدیل بن ورقاء خزاعی د خپلې قبیلې له څو کسانو سره ووت، روان شو او ځان یې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورساوه، له حالاتو یې خبر کړ، دا یې ورته وویل چې له دوی نه څو کسان مړه شوي او قریشو پدې جګړه کې د بنو بکر مرسته کړې، دا احوال یې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورساوه او بیرته مکې ته ستون شو.

ابوسفیان د تړون د تجدید هڅه کوي

قریشو چې څه وکړل هغه له تړون نه څرګنده خلاف ورزي، لوی غدر او خیانت وُ، ددې خیانت لپاره یې هیڅ دلیل او بهانه نه درلوده. همدا وه چې هغوی هم ډیر ژر پخپل غدر پوه شول. د وضعې نزاکت یې درک کړ، مشورتي شوری یې راوبلله. غونډې فیصله وکړه چې ابو سفیان مدینې ته لاړ شي او هلته له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره تړون نوی او تجدید کړي.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له مخکې نه خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) ته ویلي وو چې قریش به له خپل غدر او خیانت نه وروسته څه ډول اقدام کوي؟ هغه (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فرمایلي وو: (**كأنكم بأبي سفيان قد جاءكم ليشد العَقْدَ، ويزيد في المدة**). کیدای شي ابو سفیان د تړون د نوي کیدو او مودې د تمدید لپاره درته راشي. ابو سفیان د قریشو د فیصلې مطابق روان شو، په عسفان سیمه کې له بدیل بن ورقاء سره مخ شو چې له مدینې نه مکې ته روان وُ. ګمان یې وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورغلی، نو ورته ویې ویل: بدیله! له کوم ځای نه ر ا غلې ؟ هغه ورته وویل: له خزاعه سره پدې دره او دې ساحل کې وګرزیدم. ابو سفیان ورته وویل: د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضورته نه وې ورغلئ؟ ده ورته وویل: نه. بدیل چې مکې ته لاړ ابو سفیان وویل: که مدینې ته تللی وي نو اوښې ته به یې (نوی) یعنې د خرما د دانو کنجاړه ورکړې وي، لاړ او د بدیل د ا وښې ځای یې وکوت، پچه یې راوخیستله او ماته یې کړه ویې لیدل چې د خرماوو د دانو اثار پکې شته، دا یې چې ولیده نو ویې ویل قسم په خدای چې بدیل د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورغلی دی.

په هر حال ابوسفیان مدینې ته ورسید، د خپلې لور ام حبیبه (رضي الله عنها) کورته ورغی، هلته یې اراده وکړه چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په فرش کیني، خو ام حبیبه (رضي الله عنها) هغه فرش ورنه ټول کړ. ده ورته وویل: لورې! دا فرش دې زما لپاره مناسب و نه باله، او که دې زه ددې وړ ونه بللم چې وربانددې کینم؟ دې وفرمایل: دا د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فرش دی، ته مشرک یې او ددې وړ نه یې چې وربانددې کېنې. ده ورته وویل: قسم په خدای چې له ما نه وروسته په شر او بدۍ اخته شوې یې. بیا ابوسفیان ووت او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورغی، خبرې یې ورته وکړې، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هیڅ ځواب ورنکړ. ورپسې ابوبکر (رضي الله عنه) ته ورغی هغه ته یې وویل چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې شفاعت وکړې. ابوبکر (رضي الله عنه) د نه ځواب ورکړ. بیا عمر (رضي الله عنه) ته ورغی، او همدا غوښتنه یې ورنه وکړه. هغه ورته وویل: زه به رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ستاسې شفاعت کوم؟ قسم په خدای که له ورو لرګیو پرته بل هیڅ ونلرم هم له تاسې سره به جهاد کوم. بیا د علي (رضي الله عنه) کره ورغی، هلته فاطمه (رضي الله عنها) هم وه، حسن (رضي الله عنه) وړوکی ؤ او د دوی په غیږ کې لوبیده. ابو سفیان وویل: یا علي (رضي الله عنه)! ته له نورو نه د نسب او خپلوۍ له پلوه ډیر را نژدې یې، زه د یوه ضرورت پخاطر راغلی یم، نه غواړم تش لاس او نامراده بیرته ستون شم، هیله ده رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته زما شفاعت وکړې! ده ورته وویل: افسوس ستا په حال اې ابو سفیانه! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) اوس داسې فیصله کړیده، چې مونږ نه شو کولی پدې رابطه خبرې ورسره وکړو. ابو سفیان د فـــا طم ې (رضي الله عنها) لوري ته وکتل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ویې ویل: کیدای شي چې خپل زوی حسن ته امر وکړې چې هغه د خلکو په مینځ کې مونږ ته د پناه راکولو غږ وکړي، هغه به پدې سره تر پایه د عربانو سردار وي؟ فاطمي (رضي الله عنها) وویل: زما زوی اوس پدې موقف کې ندی چې چا ته پناه ورکړي، هغه به څوک وي چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په حضور کې چا ته پناه ورکړای شي ؟! یعنې هیڅوک د هغه د ارادې خلاف چا ته پناه نه ورکوي.

ددې خبرو په اوریدو سره د ابو سفیان په سترګو تیاره شوه، علي (رضي الله عنه) ته یې په ډیره مایوسۍ، ناهیلۍ او خفګان کې وویل: فکر کوم چې حالات ډیر راباندې تنګ شول، مشکل زیات شو، اوس مشوره راکړه څه وکړم؟علي (رضي الله عنه) ورته وویل: زما په فکر خو هیڅ چاره نه ده درته پاتې، خو څرنګه چې ته د بني کنانه مشر یې، نو لاړ شه د خلکو په مینځ کې پناه وغواړه، او بیا لاړ شه خپل کور ته ستون شه. ابو سفیان وویل: دا به مې څه په درد وخوري؟ علي (رضي الله عنه) وویل: فکر نه کوم چې ګټه درته ولري، خو بله چاره نشته. همدا وه چې ابو سفیان جومات ته لاړ، هلته ودرید ویې ویل: اې خلکو! ما تاسې ته پناه راوړې ده، دا خبره یې وکړه لاړ او پخپل اوښ سپور شو. هلته چې قریشو ته ورسید هغوی ورته وویل: څه دې راوړي؟ ده وویل: لاړم له محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره مې خبرې وکړې، خو هغه هیڅ ځواب را نکړ، بیا ابوبکر ته ورغلم له هغه نه مې هم خیر و نه لید. بیا عمر ته ورغلم د هغه موقف خو ډیر تند وُ، بیا علي (رضي الله عنه) ته ورغلم هغه مې له ټولو نه نرم وموند، بیا یې څه مشوره راکړه هغه مې عملي کړه، خو نه پوهیږم چې څه ګټه به ولري او که نه؟ دوی ورته وویل: د څه مشوره یې درکړه؟ ده وویل: راته ویې ویل چې د خلکو په وړاندې پناه غوښتنه اعلان کړم، ما همداسې وکړل. دوی وویل: آیا محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ستا پناه قبوله کړه؟ ده وویل: نه. دوی ورته وویل: علي (رضي الله عنه) خو ملنډې درباندې وهلې دي. ده وویل نه: بله هیڅ چاره نه وه، همدا یوازینۍ لاره او چاره وه.

د جګړې تیاري

د طبراني د روایت په اساس مخکې لدینه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته د قریشو له خوا د تړون د ماتیدو خبر راشي، رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) عائشې (رضي الله عنها) ته امر کړی وُ چې د سفر تیاري ونیسي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سامان یې ورته برابر کړي، هیڅوک هم نه وو خبر. ابوبکر (رضي الله عنه) یوه ورځ د عائشه (رضي الله عنها) کورته ورغی ورته ویې ویل دا څه سامان دی تیار کړی زما لورې! دې ورته وویل: و الله که خبره یم. ابوبکر وویل: " دا وخت خو له رومیانو سره د جګړې هم ندی، نه پوهیږم رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) کومې خوا ته ځي؟ عائشې وویل: زه هم نه یم خبره. له همدې نه درې ورځې وروسته سهار عمرو بن سالم خزاعي له ۴۰ سپرو کسانو سره راورسید ، او هغه مخکې تیر شوي اشعار یې وویل. همدلته خلک پوه شول چې قریشو عهدمات کړیدی، په عمرو پسې بدیل بیا ابو سفیان راغی، نو اصحاب پوه شول، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د تیاری امر ورته وکړ، او پدې یې خبر کړل چې د مکې په لور روانیږي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا دعا هم وکړه: (اللّهم خذ العیون والأخبار عن قریش حتی نبغتها في بلادها). اې ربه! ته د قریشو سترګې پټې کړې، جاسوسان یې غافل کړې تر هغې پورې خبر مه ورکوې تر څو مونږ ناڅاپي برید ورباندې وکړو. ددې لپاره چې خبر یې پټ ساتلی وي رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ۸ هـ کال د روژې په لومړۍنیټه د ابو قتاده بن ربعي په مشری یو آته کسیز ګروپ د اضم درې ته واستاوه. دغه سیمه له مدینې نه ۳۶ میله لیرې د ذي خشب او ذي مروه تر مینځ پرته وه. دا ددې لپاره تر څو خلک داسې ګمان وکړي چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دې خوا ته حرکت کوي. دا ګروپ لاړ تر ټاکل شوي نقطې پورې ورسید او همدلته مکې ته د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له تګ نه خبر شول، او مکې ته وروسته ورغلل. دا ګروپ له عامر بن اضبط سره مخامخ شو، هغه د مسلمانۍ سلام ورباندې واچاوه، خو محلم بن جثامه چې له پخوا نه یې څه ستونزه ورسره درلوده هغه وواژه اوښ او سامان یې ورنه واخیستل، همغه وه چې الله تعالی دا آیت را نازل کړ: (ولا تقولوا لمن القی الیکم السلام لست مومنا)) الایـــه. [مه وایئ هغه چاته چې سلام یې دربانده واچاوه چې مومن نه یې] بیا یې محلم د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضورته وړاندې کړ چې مغفرت ورته وغواړي، خو کله چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په وړاندې ودرید، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: خدایه! محلم مه بښې! بښنه مه ورته کوې! دا دعا یې درې ځله تکرار کړه. محلم ورنه روان شو او اوښکې یې په څادر یا کمیس پاکولې. ابن اسحاق وایي: د محلم قوم ګمان کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وروسته رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مغفرت ورته وغوښت. (زاد المعاد ۲/ ۱۵۰ ابن هشام ۲/ ۶۲۶ تر ۶۲۸).

□ پدې وخت کې حاطب بن ابي بلتعه یو لیک ولیکه قریشو ته یې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د تیارۍ او ارادې په هکله خبر پکې لیکلی و ، یوې ښځې ته یې ورکړ تر څو د اجرت په بدل کې یې قریشو ته ورسوي. نوموړې ښځې دغه لیک پخپلو کوڅیو کې پټ کړ او روانه شوه.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته غیبي خبر ورکړ شو چې حاطب لیک لیږلی دی، فوراً یې علي او مقداد (رضي الله عنهما) ته وظیفه ورکړه چې پدې ښځې پسې ورشي، امر یې ورته وکړ : (**انطلقوا حتى تأتوا رَوْضَةَ خَاخ، فإن بها ظعينة معها كتاب إلى قريش**). لاړ شئ د روضه خاخ سیمې ته ورشئ هلته یوه مسافره ده او ورسره د قریشو لپاره یو لیک دی. هغوی په ډیره بیړه ورپسې ورغلل، آسونه یې ځغلول چې په هماغه ځای کې یې همغه ښځه ولیده، ورته ویې ویل: له تا سره یو لیک دی؟ دې ورته وویل: نه، له ماسره لیک نشته. دوی یې بار تلاشي کړ، خو لیک په لاس ور نه غی.

علي (رضي الله عنه) ورته وویل: په خدای قسم رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دروغ نه وایي، مونږ هم دروغ نه وایو، یا به لیک راکوې او یا به دې جامې هم تلاشي کوو لوڅوو به دې!! ښځې چې دا حالت او جدیت ولید، نو ویې ویل: لږ اخوا شئ، هغوی بلې خوا ته لاړل، دې خپلې کوڅۍ خلاصې کړې،لیک یې ورنه راویوست او دوی ته یې ورکړ. هغوی بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته راوړ. پدې لیک کې داسې لیکل شوي و: د حاطب بن ابي بلتعه له خوا قریشو! ته وروسته پکې لیکل شوي و چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ستاسې په لور دروانیږي، خبر اوسئ. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حاطب راوغوښت ورته ویې ویل چې دا ولې؟ ده وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! حوصله وکړه، زه مسلمان یم، نه مرتد شوی یم او نه مې دین بدل کړی دی، څرنګه چې زه قریشي نه یم، خو ورسره تړلی یم، زما اولادونه او کورنۍ هلته له دوی سره دي، ورسره داسې اړیکې او خپلوي هم نلرم چې زما د اولادونو حمایت وکړي، د نورو اصحابو خو هلته خپلوان شته چې دفاع ورنه وکړي، په همدې خاطر ما وغوښتل چې د دوی داسې ملاتړ حاصل کړم چې زما د اهل او اولاد ساتنه وکړي. عمر (رضي الله عنه) وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! اجازه راکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سر یې غوځ کړم، ده له الله او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره خیانت کړیدی، دا منافق شویدی. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**إنه قد شهد بدراً، وما یدریك یا عمر لعل الله قد اطلع علی أهل بدر فقال: اعملوا ما شئتم فقد غفرت لکم**). نه یې خبر چې حاطب په بدر غزا کې برخه اخیستې ده، او نه یې خبر اې عمره! چې الله تعالی د بدر ټولو غازیانو ته خبر ورکړیدی فرمایلي یې دي: هر څه چې کوئ ویې کړئ، ما (الله تعالی) عفوه درته کړې ده. ددې فرمودې په اوریدو سره د عمر (رضي الله عنه) له سترګو اوښکې روانې شوې، او ویې ویل الله او رسول ښه پوهیږي[7].

پدې ترتیب سره الله تعالی د مسلمانانو راز پټ وساته، د قریشو غوږونه کاڼه او سترګې یې پټې شوې، جاوسوسان ټول غافل شول او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د جنګي تیاری په هکله هیڅ خبر نه شول.

اسلامي لښکر د مکې په لور

د آتم هجري کال د روژې په لسمه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مدینه د مکې په نیت پریښوده، لس زره اصحاب (رضي الله عنهم) ورسره ملګري وو، ابو رهم غفاري یې د مدینې خلیفه وټاکه او پخپله مکې ته روان شو.

د لارې په اوږدو کې په جحفه یا لږ اخوا سیمه کې یې تره عباس (رضي الله عنه) په مخه ورته راغی، هغه له اسلام راوړلو نه وروسته له خپل اهل و عیال سره د هجرت لاره نیولې وه چې همدلته له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره مخامخ شو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې ابواء ته ورسید د تره زوی یې ابو سفیان بن حارث او د عمه زوی یې عبدالله بن ابي امیه هم په مخه ورته راغلل، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مخ ترې واړاوه ځکه له دوی نه یې ډیر تکلیفونه او اذیتونه لیدلي وو. ام سلمه (رضي الله عنها) ورته وویل: دا نه ښایي چې د تره او ترور زوی دې د ستا په حضور کې تر ټولو بدبخت وي. علي (رضي الله عنه) ابو سفیان بن حارث ته وویل: ځان د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مخ ته ورسوه او هغه خبره ورته وکړه چې د یوسف (علیه السلام) ورونو یوسف

[7] صحیح البخاري ۲/ ۴۲۲- ۲/ ۶۱۲۱۶۳ .

(علیه السلام) تـه کـړې وه ((قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ آثَرَكَ اللَّهُ عَلَيْنَا وَإِنْ كُنَّا لَخَاطِئِينَ)) (یوسف: ۹۱)[قسم خورو چې الله تا ته پر مونږ فضیلت در کړیدی. او مونږ پـه غلطه او خطا کاران وو.]

ځکه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نـه خوښوي څوك لـه ده نـه زیاتـه غوره خبره وکړي، هیڅوك هـم لـه ده نـه زیات د ښـې خبـرې خاوند ندی. ابو سفیان همـداسې وکـړل د رسـول الله (صلی الله علیـه و الـه و صحبه و سلم) مخې ته ورغـی او همـدا خبـره یـې ورتـه وکـړه. پـه ځـواب کـې رسـول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل:

((لا تَثْرِيبَ عَلَيْكُمْ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ)) (یوسف: ۹۲)

[ترجمه: نن هیڅ ملامتیا نشته درباندې، الله به ښـه درته کوي او هغه له ټولو نه زیات مهربان دی.]

بیا ابو سفیان دا شعرونه وویل:

لعمـــرك اني حين احمل راية | لتغلب خيل اللات خيل محمد
لكالمـــدلج الحيران اظلم ليله | فهذا اواني حين اهدى فاهتدي
هداني هاد غير نفسي و دلني | على الله من طـــردته كل مطرد

[ستا په عمر قسم! هغه وخت چې ما ددې لپاره جنډه پورته کړې وه چې د لات لښکرې به د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پر لښکرو غلبـه مومي، زمـا مثـال د هغـه مسـافر ؤ چې د شپې پـه تیـاره کـې حیـران او سرگردان وي، خـو اوس هغـه وخت راغلـی دی چې د هدایت لاره ومـومم او پـه سمه روان شـم، مـا تـه یـوه لارښـود هدایت وکړ، همدې هادي د الله لور ته بوتلم، که څه هم مـا هغـه تـه ډیـر تکلیـف رسـولی او لـه ځان نه مې شړلی ؤ.]

پدې سره رسول الله (صلی الله علیه و الـه و صحبه و سلم) هغـه پـه سینه وواهـه او ورتـه ویې فرمایل: (أنتَ طَرَّدْتَني كل مُطَرَّد؟)[1]. [تا زه له ځان او وطن نه شړلی وم].

ابو سفیان ښه مسلمان شو، او ویل شوي پخپـل ژونـد کـې یـې د حیـا لـه مخـې د رسـول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پـه وړانـدې سـر پورتـه نکـړ. رسـول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هم مینه ورسره لرله د جنت زیری یې ورکړی و، او فرمایـل به یې: هیله لرم د حمزه خلیفه شي. کله چې د ابوسفیـان ځنکدن ؤ خلکـو وربانـدې ژړل.

[1]. زاد المعاد ۲/۱٦۲_۱٦۳.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده ويل: مه ژاړئ قسم په خدای چې له اسلام نه وروسته مې هيڅ د ګناه خبره په ژبه نده راوړې.

اسلامي لښکر له مرالظهران سره اړوي

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) سره روان ؤ، ټولو روژه نيولې وه، مخکې لاړل تر څو د عسفان او قديد تر مينځ پرتې کديد نومې چينې ته ورسيدل، هلته رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) روژه ماته کړه، مسلمانانو هم دده اطاعت وکړ، ټولو روژه ماته کړه[1].

بيا روان شول، ماښام يې په مرالظهران (وادي فاطمه) کې يې واړول. اصحابو ته يې امر وکړ هغوی ټولو اورونه بل کړل، لس زره اورونه بل شول. عمر (رضي الله عنه) ته يې وظيفه ورکړه چې د پيرې د امورو مشري په غاړه واخلي.

ابو سفيان د رسول الله (ﷺ) په حضور کې

عباس (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په سپينه قاطره (کچره) سپور شو، لاړ کتل يې تر څو کوم بوټوه او يا بل څوک پيدا کړي چې قريشو ته خبر يوسي او ورته ووايي چې راشي او له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه مکې ته له داخليدو نه مخکې د امن سوال وکړي. ځکه د الله په کرم سره قريش هيڅ خبر نه وو د ويرې او خوف په حالت کې وو. ابو سفيان به له مکې نه د باندې ووت حالات او لارې به يې څارلې. پدې ورځ هم چې حکيم بن حزام او بديل بن ورقاء هم ورسره ملګري وو راوتلی و خبرونه يې تعقيبول. عباس (رضي الله عنه) وايي: زه د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په قاطره سپور وم چې د ابو سفيان آواز مې واوريد، له بديل سره يې خبرې کولې.دواړه د بيرته ستنيدو په حال کې وو. ابوسفيان ورته وايي: ما د نننۍ شپې په شان دومره زيات اورونه او لښکرې کله هم ندي ليدلې. بديل ورته ويل: کيدای شي دا به د خزاعه قبيلې خلک وي، چې جګړې سورولي دي. ابو سفيان ورته وايي: خزاعه لدينه ډيرکم او کمزوري دي، هغوی دومره عسکر له کومه کړل چې دومره اورونه بل کړي! عباس (رضي الله عنه) زياتوي: ما غږ

[1]. صحيح البخاري ٦١٣/٢.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربانديږ وکړ اې ابو حنظله! ابو سفیان وپیژندلم ویې ویل: ابو الفضل يې؟ ما وویل: هو. ده راته وویل: مور او پلار مې درنه جار، څه کوې؟ ما ورته وویل: دا دی رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خپل لښکر سره راغلی، سهار دې قریشو ته خیر وي، د قریشو تباهي ده. ابو سفیان وویل: وایه، چاره څه ده؟ مور او پلار مې له تا قربان؟ ما ورته وویل: قسم په خدای که د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لاس دربانديږ بر شو نو سر به دې قلم کړي، راځه له ما سره پدې قاطره سپور شه تر څو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته دې ورولم او امن درته وغواړم. ابو سفیان راغی او را سره سپور شو، او دواړه نور ملګري یې بیرته ستانه شول.

عباس وایي: ابو سفیان مې چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راوست، له هر اور ځای نه به چې تیریدو هغوی به راته ویل چې دا څوک دی؟ خو کله به یې چې زه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پر قاطره ولیدم، نو یو بل ته به یې وویل د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تره دی. همداسې روان وو تر څو د عمر (رضي الله عنه) ځای ته ورسیدو، مونږ یې چې ولیدو، را پاڅید ویل یې دا څوک دی؟ راغی او چې ابوسفیان یې له ما سره ولید ویې ویل: دا د خدای دښمن ابو سفیان. الحمد لله چې بې له کوم تړون او عهد نه په لاس راغی، بیا په منډه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په لور روان شو، ما قاطره ورپسې وځغلوله، ترینه مخکې شوم، هلته له قاطرې نه کوز شوم فوراً د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته ورغلم، عمر (رضي الله عنه) هم راغی ویې ویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ابو سفیان راغلی، اجازه راکړه چې سر یې پرې کړم. عباس وایي: ما ورته وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ما هغه ته پناه ورکړیده. بیا د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خوا ته کیناستم خبرې مې ورسره پیل کړې او له ځان سره مې ویل چې نن شپه به له ما پرته بل څوک ورسره مجلس ونکړي. عمر (رضي الله عنه) چې ډیر اصرار وکړ نو ما ورته وویل: عمره! لږ حوصله وکړه. که ابو سفیان ستا له قبیلې بني عدي بن کعب څخه وای، نو بیا به دې دا خبرې نه کولې. عمر وویل: پریږده عباسه! قسم په خدای چې ستا په اسلام د خپل پلار خطاب له اسلام نه زیات خوشاله شوم، دا ځکه چې زه پوهیږم چې ستا په اسلام راوړلو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د خطاب له مسلمانیدو نه زیات خوشاله دی. پدې پسې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (اذهب به یا عباس إلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

رحلك، فإذا أصبحت فأتني به). اې عباسه! ابوسفيان خپلې مېنې ته درسره بوزه، سهار يې راته راوله. سهار مې ورووست. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: **(ويحك يا أبا سفيان، ألم يأن لك أن تعلم أن لا إله إلا الله؟)** افسوس ستا په حال اې ابو سفيانه، آيا اوس هم پدې اعتراف نه کوې چې الله يو دی، او نه غواړې ووايې: لا اله الا الله. ابو سفيان وويل: مور او پلار مې له تا قربان. ته څومره مهربان، کريم او نژدې دوست يې. زه فکر کوم که له الله (جل جلاله) پرته بل خدای موجود وای نو زما به يې څه مدد کړی وای! رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: **(ويحك يا أبا سفيان، ألم يأن لك أن تعلم أني رسول الله؟)** افسوس ستا په حال اې ابو سفيانه! آيا اوس پدې باور نلرې چې زه (محمد) د الله رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يم؟ ابو سفيان وويل: مور او پلار مې درنه قربان، ته بې حده زيات مهربان، کريم او نژدې دوست يې، پدې اړه (ستا د رسالت) مې لا تر اوسه په زړه کې څه خو شته. عباس ورته وويل: خوار شې، اسلام راوړه او د شهادت کلمه ووايه، مخکې لدينه چې سر دې قلم شي د (**لا اله الا الله محمد رسول الله**) مبارکه کلمه ووايه. همغه وه چې ابو سفيان په اسلام مشرف شو او د شهادت کلمه يې وويله. عباس وويل: يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! ابو سفيان داسې شخص دی چې فخر او وياړ يې ډير خوښيږي ده ته يو څه ورکړه! رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: **(نعم، من دخل دار أبي سفيان فهو آمن، ومن أغلق عليه بابه فهو آمن، ومن دخل المسجد الحرام فهو آمن)**. څوک چې د ابو سفيان کور ته داخل شو هغه په امن دی، چا چې د خپل کور دروازه ورپسې بنده کړه هغه هم په امن دی، څوک چې مسجد حرام ته داخل شو هغه هم په امن دی. يعنې دا درې ډوله خلک په امن دي.

اسلامي لښکر له مرالظهران نه د مکې په لور

د اتم هجري کال د رمضان مياشتې په اوولسمه د سه شنبې ورځې په سهار رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)، مرالظهران د مکې په لور پريښود. عباس (رضي الله عنه) ته يې امر وکړ چې ابو سفيان د درې په تنګۍ کې د غره له پزې سره ودروي تر څو د الله تعالی لښکرې پخپلو سترګو وګوري. عباس (رضي الله عنه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې وکړل د درې په تنګه برخه کې یې ابو سفیان ودراوه، د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لښکرې تیریدلې، هرې قبیلې بیل بیرغ درلود، هر یوه به چې لدې ځای نه تیریدله ابو سفیان به پوښتنه کوله دا څوک دي؟ عباس (رضي الله عنه) به ورته معرفي کوله مثلاً ورته ویل به یې چې دا سلیم قبیله ده. ابو سفیان به ویل چې: له سلیم سره زما څه کار. بیا به یې بله ورته معرفي کوله چې دا مزینه قبیله ده، ده به همدغه خبره کوله چې له دوی سره زما څه. تر څو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خپل شنه ګروپ سره راښکاره شو، انصار او مهاجرین ورسره ملګري وو، ټول وسله بند وو ابو سفیان چې دا مؤمن لښکر ولید پوښتنه یې وکړه ویې ویل سبحان الله، دا څوک دي اې عباسه ؟ عباس (رضي الله عنه) ورته وویل: دا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دی چې د انصارو او مهاجرینو په منځ کې روان دی. ابو سفیان وویل: هیڅوک هم د دوی مقابله نه شي کولی، او زیاته یې کړه، ابو فضله! ستا د وراره پاچایي ډیره لویه شوه. ابو الفضل عباس ورته وویل: دا نبوت دی زما وراره د الله رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دی. ابو سفیان وویل بې شکه چې دا عظمت د نبوت دی، اوس همدا ویل سیي دی. د انصارو جنډه له سعد بن عباده (رضي الله عنه) سره وه، کله چې له ابو سفیان سره مخ شو ورته ویې ویل: نن د جنګ ورځ ده، نن به دا حرمت له مینځه ځي، الله به نن قریش خوار او ذلیل کړي.

خو کله چې ابو سفیان له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره مخامخ شو عرض یې وکړ یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! آیا د سعد خبره دې واوریدله؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: څه یې وویل. خبره یې ورته وکړه، پدې ترځ کې عثمان او عبدالرحمن بن عوف وویل: مونږ هم ویره لرو هسې نه سعد په قریشو کې څه مرګ ژوبله ونکړي! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**بل اليوم يوم تُعَظَّم فيه الكعبة، اليوم يوم أعـز الله فيـه قريشاً**). نن د کعبې د درناوي او احترام ورځ ده، نن د قریشو د عزت او سر لوړۍ ورځ ده. بیا یې له سعد (رضي الله عنه) نه د جنډې اخستلو حکم وکړ، او دده زوی قیس بن سعد (رضي الله عنه) ته یې وسپارله. ددې معنی دا ده چې ګویا جنډه له سعد نه وانه خستله شوه ځکه قومانده ورسره پاتې شوه. او په بل روایت سره جنډه زبیر (رضي الله عنه) ته ورکړل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قریش په ناڅاپي توګه د اسلامي لښکر په وړاندې

کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ابو سفیان د دریدو له ځای نه تیر شو، نو عباس (رضي الله عنه) ورته وویل: ابو سفیانه! زرکوه خپل قوم ته نجات ورکړه، ویې ژغوره. ابو سفیان په منډه ځان مکې ته ورساوه او په لوړ آواز سره یې چیغه وکړه: اې قریشو! دا دی محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) راورسید، له هغه سره دومره لښکر دی چې هیڅوک یې هم مقابله نه شي کولی، واورئ! څوک چې د ابوسفیان کور ته داخل شو هغه په امن دی. ددې خبرې په اوریدو سره یې ښځه هند بنت عتبه راغلله او خپل میړه (ابوسفیان) یې له بریتونو راونیو او ویې ویل: مړ کړئ دا له غوړیو نه ډک ژی، مړ کړئ دا د نریو پنډیو خاوند، بدې دې وي دې مخکښ خبر راوړونکي ته. ابو سفیان بیا وویل: افسوس ستاسې په حال، دا به هیڅ ستاسې په درد و نه خوري، ګورئ غره نه شئ دا ښځه مو تیر نه باسي له محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره دومره لښکر دی چې حساب یې نشته، څوک چې د ابو سفیان کورته داخل شو هغه په امن دی. قریشو ورته وویل: الله دې خوار کړه، ستا کور به مونږ ته څه ګټه راورسوي؟ ده ورته وویل: څوک چې پخپل کور ننوزي او دروازه ورپسې بنده کړي هغه هم په امن دی، چا چې جومات ته پناه یووړه هغه هم په امن دی. همدا وه چې خلک تیت شول څوک خپلو کورونو او څوک جوماتو ته ننوتل، خو ځینې اوباشان یې وهڅول، او د مقابلې خبره یې ورته وکړه، ویل یې که دوی غالب شول نو مونږ به ورسره وو، او که ووژل شول، نو څه چې غواړي هغه به ورکړو. پدې ترتیب سره یو شمیر جاهل او لویدلي خلک، له عکرمه بن ابي جهل سره راغونډ شول، له دوی سره صفوان بن امیه او سهیل بن عمرو هم وو، په خندمه کې یې له مسلمانانو سره د مقابلې لپاره سنګر ونیو. پدې ډله کې د بني بکر قبیلې یو کس چې حماس بن قیس نومیده هم ملګری و، ده چې کله وسلې برابرولې ښځې یې ورته وویل: دا وسلې د څه لپاره تیاروې؟ ده وویل: له محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحابو سره د مقابلې لپاره. ښځې یې وویل: قسم په خدای چې هیڅوک د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مقابله نه شي کولی. ده ورته وویل: زه غواړم چې د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ځینې ملګري ستا خادمان کړم بیا یې دا شعر ووایه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ان يقبلوا اليوم فما لي علة هذا سلاح كامل و اله

و ذو غرارين سريع السله

[که هغوی نن مقابلې ته راغلل نو زه به هیڅ عذر ونلرم، ټوله وسله، نیزې، او دوه تیغه لـر ونـکی توري هر څه پوره دي، یعني بالکل مقابلې ته تیاریم.]
په خندمه نومي ځای کې مقابلې ته راټولو شویو کسانـو کې همدغه کس هم و چې لـه محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره د جګړې لپاره راغلی و.

اسلامي لښکر په ذي طوی کې

رسـول الله (صـلی الله علیـه و الـه و صـحبه و سـلم) مخکـې روان ؤ تـر څـو ذي طـوی تـه ورسید، د الهي لوی نعمت یعنی مکې د فـــتحې د شـــکرانې په دود یې خپـل مبارک سر د الله تعالی د عظمت، رحمت او کرم پـه وړاندي لـه ډیري تواضـع نـه دومره خم کړی ؤ چې د مبارکې ږیرې ویښتان یې نژدې د اوښې له ځل سره لګیدل. رسـول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په همدې ځای کې خپـل لښکر تقسـیم کـړ: خالـد بن ولید (رضي الله عنـه) تـه یـې د ښـي اړخ قومانـده وسـپارله پـدې طرف کـې د اسـلم، سلیم، غفار، مزینه، جهینه او ځینې نورې عربي قبیلې وې. هغه ته یې امـر وکـړ چـې د مکې له لاندینۍ برخې نه داخل شي، او ورته ویې ویل: (**إن عرض لكم أحـــد مـــن قريش فاحصدوهم حصداً، حتى توافوني علـــى الصـــفا**). ((کـه څـوک مـو مخـې او مقـابلې ته راغلل نو له مینځه یې یوسئ او پدې ترتیب سره بـه صفا کې لـه مـا سـره یوځای شئ)). د کیڼې خوا قومانده له زبیر بن عوام (رضي الله عنه) سره وه د رسـول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بیـرغ هم لـه ده سره ؤ. هغـه یـې مـامور کـړ چـې د مکې له پورتنۍ برخې (کداء) نه داخل شي، او پـه حجـون کـې دې لـه خپـل بیـرغ سره د رسـول الله (صـلی الله علیـه و الـه و صـحبه و سـلم) د رسـیدو انتظـار کـوي. ابـو عبیـده (رضي الله عنه) له پلیو او بې وسلې سپایانو سره وؤ هغـه تـه یـې امـر وکـړ چـې د مکـې وسطي لار پـه مخکې ونیسـي او لـه همغـې لارې نـه پـه مکـه کـې د رسـول الله (صـلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضورته حاضر شي.

اسلامي لښکر په مکه مکرمه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول لښکر روان و، هر ګروپ په ټاکل شوي لار د مکې په لور وخوځید. خالد (رضي الله عنه) له خپلو ملګریو سره مخکې لاړ ځوک یې چې مخې ته ودرید له مینځه یې یووړ، دده له ملګرو نه هم دوه کسان کرز بن جابر فهري او خنیس بن خالد بن ربیعه په شهادت ورسیدل. دوی دواړه له لښکر نه ګوښي په بیله لار روان وو چې د مشرکینو تر برید لاندې راغلل او شهیدان شول.

خالد (رضي الله عنه) په خندمه کې د مشرکینو له اوباشانو او کم عقلانو سره مخ شو، څه نښته وشوه چې په ترڅ کې یې ۱۲ تنه مشرکین ووژل شول او نور وتښتیدل. حماس بن قیس هغه چې له ډیر پخوا نه یې مقابلې ته وسلې تیـــا روله هم له جګړې نه وتښتید، کور ته لاړ او خپلې ښځې ته یې وویل: دروازه راپسې بنده کړه. ښځې یې ورته وویل: هغه ستا غوري څه شوې؟!، ده په ځواب کې دا شعر ورته وو ایه:

انك لوشهـــدت يوم الخندمه — اذ فر صفوان و فر عكرمه

و استقبلتنا بالسيوف المسلمه — يقطعن كل ساعد و جمجمه

ضربا فلا يسمع الا غـــمغمه — لـــهم نهيت خلفنا و همهمه

لم تنــطقي في اللوم ادنى كلمه

[که تا د خندمه صحنه لیـــدلې وای چې صفوان او عکرمه وتښتیدل، مونږ ته د (مسلمانانو) له خوا نه په تورو سره هرکلی وویل شو داسې تورې چې سرونه او پښې یې ریـبلې، د تورې ګوزارونه به یې کول او د زمریانو په شان آوازونه به یې کول په مونږ پسې وو، که تا دا لیدلې وای نو د ملامتیا یوه خبره به دې هم نه وای کړې.]

خالد (رضي الله عنه) مکې ته داخل شو او ځان یې په صفا کې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورساوه. زبیر (رضي الله عنه) هم مخکې لاړ د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بیرغ یې په حجون کې له فتح جومات سره پورته کړ، او ورباندې یې د پوستکي (چرم) یوه خیمه ودروله او هملته انتظار ئ تر څو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تشریف راوړ.

رسول الله (ﷺ) مسجد حرام ته داخلیږي او بتان نسکوروي

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حرکت وکړ مهاجرین او انصار چار چاپیر ورنه روان وو مسجد حرام ته یې تشریف یووړ حجر اسود ته ورغی لمس یې کړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

طواف يې وکړ، نيزه يې په لاس کې وه، پدې وخت کې په بيت الله او شاو خوا کې (۳۶۰) بتان وو، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به بتان پخپله نيزه وهل او فرمايل به يې: ((وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقاً)) (الاسراء: ۸۱) [او وايه چې حق راغی او باطل له مينځه لاړ، بيشکه باطل له مينځه تلونکی دی.] ((قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبْدِئُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيدُ)) (سبا: ٤٩) [او وايه حق راغی باطل نه د نوي کار توان لري او نه تير شوی کار بيرته را ګرځولی شي.] رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دا ويل او بتان به پرمخې رانسکوريدل.

بتان ټول نسکور شول

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پخپله اوښه سپور ؤ طواف يې کاوه، احرام يې هم نه و تړلی، کله يې چې طواف وکړ، نو عثمان بن طلحه يې راوغوښت د کعبې شريفې کليانې يې ورنه واخيستلې امر يې وکړ چې دروازه دې خلاصه شي. دروازه خلاصه شوه، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ور داخل شو هلته يې عکسونه وليدل، د عکسونو په منځ کې يې د ابراهيم (عليه السلام) او اسماعيل (عليه السلام) عکسونه هم وليدل چې دواړه په غشو څه سره ويشي. پدې وخت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**قاتلهم الله، والله ما استقسما بها قط**). ((الله تعالی دې مشرکان خوار او تباه کړي، قسم په خدای ابراهيم او اسماعيل (عليهما السلام) کله هم به غشو سره تقسيم ندی کړی)). هلته له لرګي نه جوړه شوې يوه کوتره هم وه هغه يې پخپل مبارک لاس ماته کړه او امر يې وفرمايه چې دلته موجود ټول عکسونه دې له مينځه يووړل شي.

رسول (ﷺ) په کعبه کې لمونځ کوي او قريشو ته خطبه اوروي

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) کعبې شريفې ته له داخليدو نه وروسته دروازه ورپسې بنده کړه، اسامه او بلال (رضي الله عنهما) هم ورسره وو. د دروازې ديوال ته مخامخ ودريد، په داسې ځای کې ولاړ ؤ چې له ديوال نه يې درې ګزه فاصله درلوده، دوې ستنې يې چپې او يوه ستنه يې ښۍ خوا ته او درې ستنې يې شا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وي. هغه وخت د کعبې شریفې چت په شپږو ستنو ولاړ و، بیا یې هملته لمونځ ادا کړ. وروسته یې په بیت الله کې وګرزید، تکبیر یې وایه، د توحید نعره یې په ژبه وه، دروازه یې پرانیستله، قریش په زیات شمیر کې جومات ته راغلي وو، لیکې لیکې ناست وو، انتظار یې یوست چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به څه معامله ورسره کوي؟ پداسې حال کې چې قریش ټول د لاندې ناست وو، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د کعبې د دروازې دواړه څنګ دری. ونیولې ویې فرمایل: (**لا إله إلا الله وحده لا شريك له، صدق وعده، ونصر عبده، وهزم الأحزاب وحده، ألا كل مأثُرَة أو مال أو دم فهو تحت قدمي هاتين، إلا سِدَانَة البيت وسِقاية الحاج، ألاوقتيل الخطأ شبه العمد ــــ السوط والعصا ــــ ففيه الدية مغلظة، مائة من الإبل أربعون منها في بطونها أولاد.**

يا معشر قريش إن الله قد أذهب عنكم نخوة الجاهلية وتعظمها بالآباء، الناس من آدم، وآدم من تراب ثم تلا هذه الآية: {يا أيها الناس إنا خلقناكم من ذكر وأنثى وجعلناكم شعوبا وقبائل لتعارفوا إن أكرمكم عند الله أتقاكم إن الله عليم خبير}(الحجرات : ۱۳). له یوه الله پرته بل څوک د عبادت وړ ندي، الله یو دی شریک نلري، الله خپله وعده ریښتوني کړه، له خپل بنده سره یې مرسته وکړه، ټولو احزابو ته یې ماتې ورکړه، واورئ! د بیت الله شریفې د کلیانو له ساتنې، او حاجیانو ته له اوبو ورکولو نه پرته نورې ټولې ویاړنې، کمالات، خون او مال ټول زما تر پښو لاندې دي، یعنې دا ټول ملغی اعلانوم، واورئ! په سهوه سره قتل، شبه عمد چې په متروکه (دره) یا ډنډه سره وي، پدې ډول قتل سره مغلظ یا سخت دیت لازمیږي ددې دیت اندازه سل اوښان دي چې څلویښت به یې حمل (بار لرونکې) اوښانې وي.
اې قریشو! الله تعالی له تاسې نه د جاهلیت د زمانې بیځایه غیرت، غرور په پلار او نیکونو ویاړ له مینځه یوور، ټول انسانان له آدم (علیه السلام) نه او آدم (علیه السلام) له خاورو نه پیدا شویدی.
[اې خلکو تاسې مو له یوه نارینه او ښځې نه پیدا کړي یاست، بیا مو په څانګو او قبیلو ددې پخاطر سره ویشلي یاستئ چې یو بل سره وپیژنئ، د الله په نزد تر ټولو زیات د قدر او منزلت خاوند هغه دی چې د زیاتې تقوی خاوند وي، الله تعالی په هرڅه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم او خبر دی.]

نن په تاسې ملامتیا نشته

بیایې زیاته کړه: (**یا معشر قریش ما ترون أني فاعل بکم؟**) **قالوا: خیرًا، أخ کـریم وابن أخ کریم، قال:** (**فإني أقول لکم کما قال یوسف لإخوته: {لاَ تَثْرَیبَ عَلَیْکُمُ} اذهبوا فأنتم الطلقاء**).اې قریشو! څه فکر کوئ زه به څه ډول معامله درسره وکړم؟ دوی وویل: **حتماً** به ښه **معامله** راسره کوې، ته مهربان ورور او مهربان وراره یې. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: زه نن هغه خبره درته کوم کومه چې یوسف (علیه السلام) خپلو ورونو ته کړې وه **[** نن په تاسې باندې ملامتیا نشته**]** ورځئ تاسې آزاد یاست.

د بیت الله شریف کلیاني بیرته خپل اهل ته سپارل

پدې پسې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په جومات کې کیناست، علي (رضي الله عنه) ورغی د بیت الله کلیانۍ یې په لاس کې وې، ویې ویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! حجاجو ته د اوبو ورکولو له دندې سره د حجابت (کلیانو ساتلو) دنده هم راوسپاره. په بل روایت کې راځي چې دا خبره عباس (رضي الله عنه) ورته کړې وه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (**أین عثمان بن طلحة؟**). عثمان بن طلحه چیرته دی؟ هغه راوغوښتل شو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (**هاك مفتاحك یا عثمان، الیوم یوم بر ووفاء**). واخله عثمانه دا کلیانۍ بیرته واخله، نن د وفا او نیکۍ ورځ ده. ابن سعد په طبقات کې روایت کوي چې د کلیانو ورکولو په وخت کې یې داسې ورته وفرمایل: (**خذوها خالدة تالدة، لا ینزعها منکم إلا ظالم، یا عثمان إن الله استأمنکم علی بیته، فکلوا مما یصل إلیکم من هذا البیت بالمعروف**).واخلئ دا کلیانې واخلئ، د تل لپاره یې واخلئ، دا به له ظالم نه پرته بل څوک نه درنه اخلي، اې عثمانه! الله تعالی خپله خونه تاسې ته امانت در کړیده، د الله تعالی لدې خونې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه په لاس درځي له هغې نه په حلاله او شرعي توګه استفاده وکړئ.

بلال (رضي الله عنه) د کعبې معظمې په بام آذان کوي

د لمانځه وخت شو، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل موذن بلال (رضي الله عنه) ته امر وکړ چې د کعبې بام ته وخيژي او آذان وکړي. پدې وخت کې ابو سفيان بن حرب، عتاب بن اسيد او حارث بن هشام د کعبې په صحن کې ناست وو، عتاب وويل: زما پلار اسيد بختور ؤ چې دا حالت يې ونه ليد، ددې شخص آواز يې وانه وريد او هغه څه يې وا نه وريدل چې د غوسې سبب يې کيدل. حارث وويل: که زه پدې پوه شم چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په حق دی، نو حتماً به يې پيروي کوم. ابو سفيان ورته وايي: زه خو هيڅ نه وايم، ځکه که هر څه ووايم دا شګې به راباندې شاهدي ووايي، دغه کاڼي به مې احوال افشا کړي. همدا وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تشريف راوړ ورته ويې فرمايل: زه پوه شوم چې تاسې څه ويلي، او دوی چې څه ويلي وو هماغه خبرې يې ورته تکرار کړې. حارث او عتاب وويل: مونږ شاهدي وايو چې ته د الله رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) يې، قسم په خدای که زمونږ خبرې هيچا هم اوريدلې وي، يعنې هيڅوک داسې نه وو چې مونږ ووايو هغه به درته دا خبرې رسولې وي.

د فتحې يا شکرانې لمونځ

په همدې ورځ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ام هانئ بنت ابي طالب (رضي الله عنها) کور ته تشريف يووړ، غسل يې وکړ او هملته يې اته رکعته لمونځ ادا کړ، دا د ضحی (غرمې) وخت ؤ.

ځينې ګمان کوي چې دغه لمونځ د څاښت(ضحی) لمونځ ؤ، خو صحيح دا ده چې دا د څاښت نه، بلکه د فتحې يا شکرانې لمونځ ؤ. ام هانئ په خپل کور کې خپلو دوو ليورو ته پناه ورکړې وه، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: (**قد أجرنا من أجرت يا أم هـــانئ**).چا ته چې تا پناه ورکړيده زمونږ قبوله ده، مونږ هم پناه ورکوو يا ام هانئ! که څه هم علي (رضي الله عنه) غوښتل چې هغه دواړه ووژني، خو ام هانئ دروازه ورپسې بنده کړه، او له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه يې دا وغوښتل چې ددې پناه قبوله کړي، چې هغه همداسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل.

د څو لویو مجرمینو د وژلو حکم

د فتحې په ورځ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د نهو لویو مجرمینو د قتل امر صادر کړ، هغوی یې مباح الدم او بلل او امر یې وکړ چې که د کعبې تر پردو لاندې هم په لاس راشي باید ووژل شي. ددغه مجرمینو نومونه دا وو: عبدالعزی بن خطل، عبدالله بن ابي سرح، عکرمه بن ابي جهل، حارث بن نفیل بن وهب، مقیس بن صبابه، هبار بن اسود، د ابن خطل دوې ډماني چې دواړو به تل د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هجوه کوله، ساره چې د بني مطلب خادمه وه دا همغه ښځه ده چې قریشو ته یې د حاطب لیک راوړه او ورسره ونیول شو.

ابن ابي سرح خو نجات وموند ځکه عثمان (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راووست، د هغه شفاعت یې وکړ تر څو چې اسلام یې ومنل شو، لومړی رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) څه شیبه پدې خاطر سکوت غوره کړ چې ګوندې اصحاب ورپاڅیږي او ابن ابي سرح ووژني، خو داسې و نه شول نو عفوه یې ورته وکړه، او له مرګ نه وژغورل شو. ابن ابي سرح مخکې اسلام راوړی او هجرت یې کړی وُ، خو بیا بیرته مرتد شوی او مکې ته ستون شوی وُ.

عکرمه یمن ته وتښتید، ښځې یې دده لپاره له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه امن وغوښت، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امن ورته اعلان کړ. ښځه یې ورپسې ورغله رایې ووست په اسلام مشرف او ښه مسلمان شو. ابن خطل د کعبې په پردو کې پټ شوی وُ، ځان یې ورپورې نښلولی و، پدې وخت کې یو صحابي (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغی او خبر یې ورکړ، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل مړ یې کړئ، هغه لاړ او همدلته یې وواژه.

مقیس بن صبابه د نمیله بن عبدالله له لاسه ووژل شو. مقیس مخکې اسلام راوړی وُ، مدینې ته تللی او هلته یې یو انصاري وژلی وو بیا بیرته مرتد شوی او مکې ته راستون شوی وُ. حارث چې په مکه کې به یې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ډیر زیان او اذیت رساوه د علي (رضي الله عنه) په لاس جهنم ته واستول شو. هبار بن اسود هغه څوک وُ چې د زینب (رضي الله عنها) د هجرت په وخت کې یې د هغې اوښه تریولې وه چې په نتیجه کې زینب (رضي الله عنها) له اوښ نه پر یوه تیږه لویدلې او خپل ماشوم یې ضایع کړی وُ. همدغه هبار چې مباح الدم اعلان شوی وُ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

فتحې په ورځ وتښتید وروسته په اسلام مشرف شو او ریښتونی مسلمان ورنه جوړ شو. هغه دوې وینځې دماني چې د وژلو امر یې شوی ؤ یوه یې ووژل شوه او بلې ته یې امن وغوښتل شو، پناه ورکړل شوه په اسلام مشرفه او نجات یې وموند. همدا راز ساره هم مسلمانه شوه او امان ورکړل شو.
ابن حجر وایي: ابو معشر وایي: د مباح الدم اعلان شویو په ډله کې حارث بن طلاطل خزاعي هم شامل ؤ چې د علي (رضي الله عنه) په لاس په هلاکت ورسید. حاکم په همدې ډله کې د کعب بن زهیر نوم هم راوړی دی. دده کیسه مشهوره ده، خو هغه وروسته راغی، اسلام یې راوړ. او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ډیره مدحه یې وکړه. همدا راز حاکم پدې جمله کې د وحشي بن حرب، هند بنت عتبه چې د ابو سفیان ښځه وه او مسلمانه شوه، ارنب چې د ابن خطل وینځه وه او ووژل شوه او ام اسعد چې هغه هم په قتل ورسیده نومونه هم راوړیدي. (لدې جملې نه یوازې دوې وروستۍ ښځې (ارنب – ام سعد) وژل شوې دي دا د ابن اسحاق روایت دی) او پدې ترتیب هغه کسان چې د وژلو حکم یې شوی و ۱۴ تنه وو چې ۸ یې نارینه او ۶ یې ښځې وې امکان لري چې ام سعد او ارنب هماغه د ابن خطل وینځې وي، په نومونو، او یا لقبونو او کنیه نومونو کې به یې اختلاف پیدا شوی وي.[1]

صفوان بن امیه او فضاله بن عمیر اسلام راوړي

که څه هم رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د صفوان د وژلو حکم نه ؤ کړی او هغه یې مباح الدم نه ؤ بللی، خو څرنګه چې د قریشو د مخورو مشرانو له ډلې څخه و، وویرید او له مکې نه وتښتید.
عمیر بن وهب جمحي له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه امن ورته وغوښت، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې غوښتنه ومنله، امن یې ورکړ او خپله هغه مبارکه لنګۍ (دستار) یې ورولیږله چې مکې ته ورسره راغلی و.
عمیر ورپسې ورغی هغه په جده کې ؤ پداسې حال کې یې ونیو چې په کښتۍ کې د یمن په لور روانیدونکی ؤ، د امن خبر یې ور ورساوه او بیرته یې راوګرځاوه. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغی او ورته ویې ویل: دوې میاشتې مهلت راکړه چې په مسئله کې ښه غور وکړم. رسول الله (صلی الله علیه و اله

[1]. فتح الباري ۸/ ۱۱_۱۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: (**أنت بالخيار أربعـــة أشـــهر**). څلور مياشتې مهلت درکوم.

هماغه وه چې وروسته صفوان په اسلام مشرف شو، ښځه يې له ده نه مخکې مسلمانه شوې وه، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په هماغه زړه نکاح دوی ته د ګډ ژوند اجازه ورکړه. فضاله چې ډېر ميړنی شخص وُ، کله چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) طواف کاوه، هغه راغی نيت يې درلود رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په قتل ورسوي، خو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) هغه ته دده د بدې ارادې په هکله خبر ورکړ، پدې ترتيب سره هغه هم په ايمان مشرف شو.

د فتحې په دوهمه ورځ د رسول الله (ﷺ) خطبه

د فتحې په دوهمه ورځ رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د خطبې لپاره پورته شو، خلک ورته ناست وو. خطبه يې په حمد او ثنا سره پيل کړه ويې فرمايل: (**أيها الناس، إن الله حرم مكة يوم خلق السموات والأرض، فهي حرام بحرمة الله إلى يوم القيامة، فلا يحل لامرئ يؤمن بالله واليوم الآخر أن يسفك فيها دماً، أو يعضد بها شجرة، فإن أحد ترخص لقتال رسول الله صلى الله عليه وسلم فقولوا: إن الله أذن لرسولة ولم يأذن لكم، وإنما حلت لي ساعة من نهار، وقد عادت حرمتها اليوم كحرمتها بالأمس، فليبلغ الشاهد الغائب**).

اې خلکو! الله تعالی له هغې ورځې نه چې ځمکه او آسمان يې پيدا کړيدي مکې ته حرمت ورکړيدی او تر قيامته پورې د الله تعالی په حکم د همدې حرمت درلودونکې ده، هيڅ مؤمن ته هغه چې په الله او آخرت ايمان لري نده روا چې په مکه کې د چا وينه توېې کړي، يا د مکې ونه پرې کړي. که چا په مکه کې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په جنګ استدلال کاوه، نو ورته ووايئ چې الله تعالی خپل رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته اجازه ورکړې وه خو تاسې ته يې اجازه نده درکړې، ما ته د ورځې يوه برخه حلاله وګرزول شوه، خو نن بيرته د پرون په شان د مکې حرمت اعاده شو. موجود کسان دې دغه لارښوونې غايبينو ته ورسوي. په بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

روايت کې راغلي چې وي فرمايل: (**لا يعضد شوكه، ولا ينفر صيده ولا تلتقط ساقطته إلا من عرفها، ولا يختلى خلاه)، فقال العباس: يا رسول الله، إلا الإذخر، فإنه لقينهم وبيوتهم، فقال:** (إلا الإذخر). د مکې اغزي پرې کول هم ندي روا، ښکار يې له ځايه نه پورته کول کيږي، په ځمکه پراته بې مالکه شيان يې نه اخيستل کيږي، يعنې چا ته نده روا چې په لارو کې موندل شوي شيان واخلي، خو هغه کسان چې دا شيان و پيژني يعنې خپل يې وي او يا يې مالک ته ورسولی شي نو بيا ورته روا ده چې پورته يې کړي. او نه ده روا چې ځوک ددې ځای واښه پرې کړي يعنې د وښو پرې کول هم جواز نلري. عباس (رضي الله عنه) عرض وکړ يا رسول الله! له اذخر (يو ډول بوټی دی) پرته ځکه دا يې د کورونو او وينځو لپاره دی. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: بيله اذخر څخه. مطلب دا چې دا بوټی مستثنی شو، پرې کول يې جواز لري.

پدې ورځ خزاعه قبيلې له بني ليث قبيلې نه يو کس د خپل مړي په بدل کې چې د جاهليت په دوران کې بني ليث وژلی ؤ وواژه. پدې هکله رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) داسې وفرمايل: (**يا معشر خزاعة، ارفعو أيديكم عن القتل، فلقد كثر القتل إن نفع، ولقد قتلتم قتيلا لأدينه، فمن قتل بعد مقامي هذا فأهله بخير النظرين، إن شاءوا فدم قاتله، وإن شاءوا فعقله**).

اې خزاعه والو! له وژلو نه ډډه وکړئ که په وژلو کې ګټه وي، نو بس دې ډير مو وژلي دي، تاسې داسې څوک وواژه چې بايد زه يې ديت ورکړم که چا لدينه وروسته څوک ووژل، نو د مقتول کورنۍ کولی شي په خپله خوښه يا قاتل ووژني (قصاص شي) او يا دا چې د مقتول ديت تر لاسه کړي. په بل روايت کې راغلي، د يمن يو اوسيدونکی چې ابو شاه نوميده پورته شو او عرض يې وکړ يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! ماته څه وليکه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**اكتبوا لابي شاه**). ابو شاه ته وليکئ[1].

د انصارو انديښنه

[1] . صحيح البخاري ١/٢٢، ٢١٦_٢٤٧_٣٢٨_٣٢٩+٢/٦١٥_٦١٧. صحيح مسلم١/٤٣٧_٤٣٩. ابن هشام ٢/٤١٥تر ٤١٦. ابو داود ١/٢٧٦.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خوا مکه مکرمه فتحه شوه، هغه مکه چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) کور، وطن، اصلي ټاټوبی ؤ. انصارو پخپل مینځ کې سره وویل: اوس چې الله تعالی خپل رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مکې په فتحې سره ونازاوه، او خپل ټاټوبی یې ورته فتح کړ، نو آیا فکر نه کوئ چې دې به همدلته پاتې شي؟! دا خبرې یې پداسې وخت کې کولې چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په صفا ولاړ ؤ لاسونه یې په دعا پورته نیولي و. کله چې له دعا نه فارغ شو، انصارو ته یې وویل: (**ماذا قلتم؟**) څه مو سره وویل؟ دوی ځواب ورکړ هیڅ مو هم ندي ویلي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) اصرار وکړ تر څو هغوی خپله خبره ورته وکړه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (**معـاذ الله، المحیـا محیاکم، والممات مماتکم**). الله ته پناه وړم، مرګ به مې له تاسې سره وي، او ژوند به مې هم له تاسې سره وي.

بیعت

وروسته له هغې چې د الله په کرم سره مکه فتحه شوه، د مکې خلکو ته حقیقت څرګند شو، په حق پوه شول باوري شول چې له اسلام پرته بله د نجات او بري لاره نشته، نو په اسلام مشرف شول او له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره د بیعت لپاره راټول شول. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په صفا ناست و خلک ورته راتلل او بیعت یې ورسره کاوه، عمر (رضي الله عنه) لاندې ولاړ ؤ خلک یې تنظیمول. خلکو ټول پدې بیعت ورسره وکړ چې د توان په اندازه به د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر مني او پیروي به یې کوي.

په تفسیر مدارک کې راځي[1]: وروسته له هغې چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د نارینه وو له بیعت نه فارغ شو، نو ښځو ورسره بیعت پیل کړ. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هملته صفا کې تشریف درلود عمر لاندې ورنه ناست و. ښځې به ر اتـلـې او عمر به د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په امر بیعت ورنه اخیست، او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خبره به یې ورته رسوله. په همدې وخت هند بنت عتبه راغله ځان یې پیچلی او

[1] . تفسیر المدارک د بیعت آیت ته دې مراجعه وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټ کړی وُ، له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه ويريدله چې ويې نه پيژني ځکه له حمزه (رضي الله عنه) سره يې ډير ظلم کړی وُ، همدا وجه وه چې پداسې حال کې بيعت ته راغله چې ځان يې ښه پيچلی وُ.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ښځو ته وفرمايل: (أبايعكن علـــى ألا تشركن بالله شيئا).

پدې بيعت درنه اخلم چې له الله تعالی سره به هيڅ شريک نه نيسئ، عمر (رضي الله عنه) په همدې سره چې له الله سره به شريک نه نيسئ له ښځو نه بيعت واخيست. بيا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (ولا تسرقن) پدې به بيعت کوئ چې غلا به نه کوئ، پدې وخت کې هندې وويل: ابو سفيان ډير سخت او بخيل سړی دی، که فرضا زه د هغه له مال نه څه اندازه واخلم، نو آيا دا هم غلا شميرل کيږي؟ ابو سفيان وويل: ځه، څه دې چې زما له مال نه واخيستل يا دې اخيستي هغه درته حلال دي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وخندل، هنده يې وپيژندله او ويې فرمايل: (وإنك لهند؟) ته هنده يې؟ دې وويل: هو، زه هنده يم عفوه راته وکړه، يا نبي الله، الله تعالی دې تا ته عفوه وکړي!

بيا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (ولا يـــزنين). پدې به بيعت کوئ چې زنا به نه کوئ، هند وويل: آيا اصيله ښځه هم زنا کوي؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (ولا يقتلن أولادهـــن). د بيعت بل ټکی به دا وي چې خپل اولاد به نه وژنئ. هند وويل: مونږ خو هغوی واړه لوی کړل، خو تـــا سړی راته ووژل، تاسې پوه شه او دوی، د بدر په ورځ ددې زوی حنظله بن ابي سفيان وژل شوی وُ. پدې سره عمر (رضي الله عنه) دومره وخندل چې پريوت، او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هم مسکی شو. بيا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (ولا يأتين ببهتان) پدې به بيعت کوئ چې بهتان به نه کوئ، هند وويل: بهتان ډير بد کار دی، يا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! ستا ټول امرونه ډير نيک او غوره دي.

بيا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (ولا يعصـــينك في معروف) پدې به بيعت راسره کوئ چې په نيکۍ کې به سرغړونه نه کوئ، هميشه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې امر منئ، هند وویل: دلته چې درته راغلي یوو، نو دا مو په زړه کې نشته چې بیا به دې نافرماني کوو. هند چې کله ستنه شوه، د خپل بت په ماتولو یې شروع وکړه او ویل یې مونږ په تا غولیدلي او تیروتلي وو.

په مکه کې د رسول الله (ﷺ)هستوګنه

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نولس (۱۹) ورځې په مکه کې پاتې شو، خلک یې اسلام ته رابلل، د هدایت او تقوی لارښوونې یې ورته کولې. په همدې ورځو کې یې اسید خزاعي ته وظیفه ورکړه چې د حرم شریف پولې تازه او نوې کړي، نوي بریدونه یې ورته کېښودل. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د اسلامي بلنې لپاره یوه خوا بله خوا دعوتي ګروپونه واستول، دې ګروپونو ته یې همدارنګه امر کړی وُ چې د مکې په شاو خوا کې موجود بتان مات کړي. همدا وه چې ټول بتان مات شول. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له اړخه په مکه کې اعلان وشو: څوک چې په الله او آخرت ایمان لري باید پخپل کور کې بت ونه ساتي که له چاسره بت وي باید فوراً یې مات کړي.

جنګي ګروپونه او پلاوي

<u>۱- له فتحې نه وروسته</u> چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ډاډه شو، د آتم هجري کال د رمضان په **۲۵** مه یې خالد بن ولید (رضي الله عنه) ته وظیفه ورکړه چې عزی نومي بت ته ورشي او دړې وړې یې کړي. دغه بت په نخله نومه سیمه کې وُ دا د قریشو او ټولو بني کنانه تر ټولو لوی معبود وُ، منجوري یې له بني شیبان قبیلې سره وه. خالد له **۳۰** سپرلو سره ورغی او دړې وړې یې کړ. کله چې بیرته راغی رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پوښتنه ورنه وکړه : **(هل رأیت شیئا؟) قال : لا قال: (فإنك لم تهدمها فارجع إلیها فاهدمها) فرجع خالد متغیظًا قد جرد سیفه فخرجت إلیه امرأة عریانة سوداء ناشرة الرأس فجعل السادن یصیح بها، فضربها خالد فجزلها باثنتین، ثم رجع إلی رسول الله صلی الله علیه وسلم فأخبره، فقال: (نعم، تلك العزی، وقد أیست أن تعبد في بلادکم أبدا)**څه دې ولیدل؟ ده وویل: هیڅ مې هم و نه لیدل. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: نو بیا دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات کړې ندی، ورشه او مات یې کړه.
خالد (رضي الله عنه) بیا ور روان شو ښه په غوسه ؤ توره یې په لاس کې نیولې وه، که ګوري چې یوه لوڅه لغړه توره ببر سرې ښځه یې مخې ته راووتله، منجور چیغې پسې و هلې، خو خالد د تورې په ګوزار سره دوې ټوټې کړه بیا د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته حاضر شو او کیسه یې ورته وکړه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: هو، همدا ښځه عزی بت ؤ، هغه به نور تر قیامته دلته ونه نمانځل شي.

۲- په همدې میاشت کې یې عمرو بن عاص (رضي الله عنه) ته وظیفه ورکړه چې لاړ شي او سواع نومی بت ونړوي. دغه بت له مکې نه دری میله لیرې د رهاط په سیمه کې ؤ او هذیل قبیلې به یې عبادت کاوه. کله چې عمرو هلته ور ورسید منجور یې ورته وویل: څه غواړې؟ ده وویل: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر راته کړی چې دغه بت ونړوم. منجور ورته وویل: دا کار نه شې کولی. ده ورته وویل: ولې؟ هغه وویل: ددې کار اجازه نه درکول کیږي، یعنې لاس به دې نیول کیږي. عمرو ورته وویل: ته لا تر اوسه هم په غلطه روان یې، ستا په حال صد افسوس، آیا دغه بت وینې او اورې؟ چې ته یې په هکله دا تصور لرې؟ بیا ورنږدې شو او بت یې ټوټې کړ، خپلو ملګرو ته یې امر وکړ چې د بت د خزانو کوټې هم ونړوي، هغه یې ړنګې کړې خو هیڅ یې پکې ونه موندل، بیا یې منجور ته وویل: ودې لیدل څنګه شو؟ هغه وویل: الله ته تسلیم یم.

۳- په همدې میاشت کې یې سعد بن زید اشهلي (رضي الله عنه) ته امر وکړ چې له ۲۰ سپرو سره لاړ شي او منات بت ړنګ کړي. دغه بت په مشلل سیمه کې له قدید سره نژدې پروت و ؤ اوس، خزرج او غسان قبیلو به یې عبادت کاوه. کله چې سعد ورغی منجور یې ورته وویل: څه غواړې؟ ده ورته وویل: منات نړوم. ده ورته وویل: دا ته او دا منات. سعد ورخکې شو، دلته هم یوه توره بربنډه ببرسرې ښځه راووتله، ښیرې او نالې کوي، سینه ډبوي، منجور ورته وویل: اې مناته! پام دا له تا نه باغیان دي، نیسه یې! سعد ګوزار پرې وکړ او ویې وژله. بیا بت ته ورغی درې ورې یې کړ، دلته یې هم په خزانه کې هیڅ و نه موندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴- خالد چې د عزى له ماتولو نه بیرته راستون شو، رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) د همدې کال په شعبان میاشت کې بني جذیمه ته ولیږه تر څو هغوی اسلام ته رادعوت کړي. همدا وه چې له (۳۵۰) مهاجرو او انصارو او د بني سلیم له کسانو سره روان شو ورغی هغه خلک یې اسلام ته راوبلل. دوی ددې پر ځای چې ووایي اسلمنا یعني اسلام مو راوړیدی ویې ویل صبانا، صبانا یعني دین موبدل کړ، دین موبدل کړ، پدې خبرې سره خالد پیل ورباندې وکړ وژل یې او نیول يې، دومره اسیران یې ورنه ونیول چې هر کس ته یې یو اسیر ورکړ، یوه ورځ یې بیاخپلو ملګرو ته امر وکړ چې هر څوک دې خپل اسیر ووژني، ابن عمر او ملګرو یې دا امر ونه مانه. او کله چې د رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغلل دا کیسه یې ورته وکړه، رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل لاسونه پورته کړل او ویې فرمایل: (**اللهم إني أبرأ إلیك مما صنع خالدًا**). اې ربه! زه د خالد له کړو نه برائت اعلانوم، دا خبره یې دوه ځله تکرار کړه.[1]

د خالد له ملګرو نه یوازې د بني سلیم کسانو خپل بندیان وژلي وو، مهاجرینو او انصارو دا امر نه ؤ منلی. پدې پسې رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) علي (رضي الله عنه) واستاوه تر څو د هغې قبیلې د مړیو دیت ورکړي او د تاوان معاوضه یې ادا کړي. ددې پیښې په اړه د خالد او عبدالرحمن بن عوف تر مینځ سخت جنال را پیدا شوی ؤ، خبره ان رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورسیده چې بیایې خالد ته وفرمایل: (**مهلا یا خالد، دع عنك أصحابي، فوالله لو كان أحد ذهبا، ثم أنفقته في سبیل الله ما أدركت غدوة رجل من أصحابي ولا روحته**). پام کوه خالده! زما له اصحابو سره غرض مه لره، قسم په خدای که د احد غره په اندازه سره زر د خدای په لار کې خیرات ورکړې، زما د یوه صحابي د سهار او یا ماښام قدرې اجر به هم ونه موم ې.[2]

دا وه د مکې فتحه، همدا سرنوشت ټاکونکې غزا او لویه سوبه وه، په همدې سوبې سره شرک له منځه لاړ، له عربي جزیره نه د شرک تېغر ټول شو. مخکې زیاترو قبیلو د اسلام او کفر تر منځ د جګړې پایلې او نتیجې ته انتظار یوست. دوی دا باور

---

[1]. صحیح بخاري ۱/ ۴۵۰ . ۲/ ۶۲۲

(2). ددې غزا تفصیلات مو لدې کتابونو څخه اخستی دي: ابن هشام ۲/ ۲۸۹ تر۴۳۷. بخاري(کتاب الجهاد و کتاب المناسك او ۲/۶۱۲ تر ۶۲۲، فتح الباري ۳/۸تر ۲۷، مسلم۱/۴۳۷_۴۳۹، ۲/۱۰۲_۱۰۳_۱۳۰ زاد المعاد۲/۱۶۰تر۱۶۸، مختصره سیره الرسول۳۲۲_۳۵۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلود چې په حرم شريف کې به حتماً د حق غلبه وي. دوی ته دا باور هغه وخت پيدا شوی ؤ او ورنه په اثبات رسيدلی و چې نيمه پيړۍ مخکې اصحاب الفيل مات او هلاک شوي وو، و يې نه شوای کړای بيت الله شريف او حرم ونيسي. دوی ايمان درلود چې په حرم به د حق حاکميت وي. د حديبيې تړون ددې لويې فتحې سريزه او پيلامه وه. د هغه تړون له برکته خلک په امن شول يو له بل سره يې د اسلام په هکله مناقشې وکړې، په مکه کې پټ مسلمانان را ښکاره شول، او له همدې امله ډير خلک په اسلام مشرف شول، ومو ليدل چې د فتحې په ورځ د اسلامي لښکر شميره لس زرو ته رسيدلې وه.

د مکې په فتحې سره له ټولو حقايقو نه پردې پورته شوې، په ټوله عربي جزيره کې د اسلام او مسلمانانو سياسي او ديني حاکميت ثابت شو، په ديني او د نيوي لحاظ دواړو سره مشرتابه د دوی په لاس کې ولويده حالاتو د مسلمانانو په ګټه بدلون وموند، روښانه او ځلانده سوبه وشوه، پدې پسې نور حالات له هر پلوه د مسلمانانو په ګټه څرخيدل. هر څه د دوی په واک کې وو. نورو اقوامو او قبايلو بله چاره نه درلوده، مجبور وو ټول د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته حاضر شي پخپله په اسلام مشرف او نور خلک ورته راوبولي. په دې ډول سره په دوو راتلونکو کلونو کې ټول خلک د اسلام دعوت منلو او نورو ته رسولو لپاره تيار او چمتو شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريمه مرحله

دا مرحله د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ژوند وروستنۍ مرحله ده په همدې دوره کې د اسلامي دعوت ونې بار راوړ جهاد او کړاونو نتيجه ورکړه. او عربي جزيرې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او مسلمانانو د نه ستړويدونکو هلو ځلو، منډو ترړو او مشکلاتو په نتيجه کې پخه شوې ميوه وخوړه. د مکې فتحه هغه لويه کاميابي او ګټاڼ ؤ چې په لاسته راوړو سره يې د تاريخ مسير بدل شو، په دغه سوبې سره ماضي له راتلونکې نه بيله شوه، د جاهليت په زمانه کې قريش د ديني زعامت د سمبول په حيث پيژندل کيدل، خلکو ټولو هغوی د دين انصار بلل، ټولو د دوی ديني زعامت منلی ؤ، خو اوس د همدې ديني مشرانو (قريشو) تسليمي او له اسلام نه پيروي په حقيقت کې په ټوله عربي جزيره کې د بت پرستۍ د له مينځ تللو په معنی وه، حقيقت هم همداسې ؤ په همدې فتحې سره له جزيرې نه د بت پرستۍ ټغر ټول شو.

دا مرحله په دوو برخو ويشلی شو:

١- د جهاد او قتال برخه.

٢- اسلام ته د ولسونو او قبايلو تسليمي.

دا دواړه برخې يو له بل سره اوبدل شوې، يو له بل سره تړل شوې او يو په بل کې ننوتلې دي، خو مونږ زيار ايستلی هره برخه بيله تر نظر تيره کړو، څرنګه چې جهاد او قتال په مخکيني دور پورې ډير تړلی دی، نو ځکه مو لومړی د جهاد او قتال برخې ته ځای ورکړيدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حنین غزا

مکه مکرمه د ناڅاپي او داسې حملې په ترڅ کې فتحه شوه چې عربان يې حيران کړل، شاو خوا پرتې قبيلې له فتحې نه وروسته د داسې واقعيت په وړاندې ولاړې وې چې د بدلون او تغيير وس يې نه درلود. همدا وجه وه چې لـه ځو زوررورو، شريرو او کبرجنو پرته نورې ټولې قبيلې په اسلام مشرفې شوې. له هغې جملې نه چې کبر او سرکشي يې وکړه د هوازن او ثقيف قبيلې وې. دوی اسلام و نه مانه د مقابلې لاره يې خپله کړه، ورسره د قيس عيلان قبيلې ځينې کورنۍ لکه نصر، جشم، سعد بن بکر او د بني هلال ځينې کسان هم ملګري وو. دوی د ځان لپاره دا مناسبه و نه بلله چې اسلام ته سر کيږدي، فيصله يې وکړه چې له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره به ټکر کوي. لاړل خپل مشر مالک بن عوف نضري ته ورغلل له هغه نه راټول شول او د جګړې لپاره يې ملا وتړله.

د دښمن لښکرې په اوطاس کې

د دښمن ځواکونو عمومي قوماندان مالک بن عوف له خپلو لښکرو سره روان شو، له ټولو سره يې اولادونه ښځې او مالونه هم وو، مخکې تر اوطاس پورې ورسيدل. اوطاس حنين ته نژدې د هوازن قبيلې يوه دره وه. حنين او اوطاس دوې بيلې بيلې درې دي، حنين د ذي مجاز خوا ته پرته ده چې ددې ځای او عرفات د غره تر مينځ څه باندې لس ميله مسافه ده .[1]

د پوځي امورو ماهر بوډا د خپل مشر غلطي په ګوته کوي

کله چې مالک بن عوف په اوطاس کې واړول. د خلکو په مينځ کې دريد بن صمه هم و، نوموړی ډير زوړ، خو غيرتي، په جنګي امورو کې ماهر او تجربه کار سپين ږيری و. دريد له خپلو ملګرو نه پوښتنه وکړه اوس مونږ په کومه دره کې پراته يوو؟ دوی

(1). فتح الباري ۸/ ۲۷ - ۴۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وويل: په اوطاس دره کې يوو. دغه زاړه تجربه کار جنګي ماهر وويل: دا د آسونو د جنګ لپاره ډيره مناسبه دره ده، نه تيرې شته پکې نه ډيره نشيبه او ځوړه ده، نه ډيره کلکه ده او نه ډيره نرمه، ښه آس ځغلولو ته برابره ده.

بيا يې وويل دا څه دي د اوښ آواز مې تر غوږو شو، د خرو او پسونو آوازونه هم اوريدل کيږي، د ماشومانو ژړاګانې هم اورم دا څه دي؟ خلکو ورته وويل چې مالک بن عوف امر کړی چې ټول خلک بايد له ځان سره ښځې، اولادونه او مالونه ټول راولي. مالک يې راوغوښت او ددې کار د علت په هکله يې پوښتنه ترې وکړه. مالک ورته وويل زما هدف دا دی چې له خلکو سره چې مالونه او اولادونه وي، نو دوی به سخته جګړه او مقاومت وکړي، له خپل اولاد او مال نه د دفاع پخاطر به هر څه کوي. دريد ورته وويل: رښتيا چې شپون يې يعنې د مشرتابه وړ نه يې، څوک چې يو ځل ماتې وخوري بيا يې څه شی راټينګولې شي؟! که بری ستا وي نو يوازې وسله وال کسان به دې په درد وخوري او که ماتې دربانديې ګډه شوه نو د مال، اولاد او ښځو تاوان به هم در اوښتی وي، رسوا او شرميدلی به وې. بيا يې د ځينو سردارانو او قبيلو نه پوښتنه وکړه بيا يې ورته وويل: اې مالکه! تا د بني هوازن ماشومان او ښځې د سپرو تورزنو مقابلې ته راوستلې دي، دا مناسب کار ندی. دوی محفوظو، خوندي او د قوم هسکو مينو ته وليږه، د دوی له ليږلو نه وروسته په آسونو پښه واړوئ او له بې دينانو سره وجنګيږئ، که بريالي شوئ نو وروسته پاتې شوي به درسره يو ځای شي، او که ماتې مو وخوړه، نو ستاسې اولاد ، ښځې او مالونه خو به خوندي پاتې شوي وي! مالک ددې زاړه خبره ونه منله، د هغه نصيحت ته يې غوږ ونه نيو، او ويې ويل: زه داسې نه شم کولی ته زوړ شوی يې، عقل دې هم زوړ شويدی، قسم په خدای چې هوازن به يا زما اطاعت کوي او يا به دا توره پخپله خيټه منډم تر څو له شا مې ووزي. حقيقت دا دی چې اصلاً مالک نه غوښتل د دريد نوم لوړ شي، او پدې جګړه کې دده رول وي، پدې خبرې سره د هوازن خلکو وويل: مونږ ستا پيروي کوو. دريد وويل چې: دا داسې جګړه ده چې نه پوره ونډه پکې لرم او نه پوره ورنه بيل يم بيا يې دا شعر ووايه:

يا ليتني فيها جذع اخب فيها و اضع
اقود وطفاء الدمع كأنها شاة صدع

[کاشکی زه پدې ورځ ځوان وای، بريد ، حمله او منډه تړه مې کولی، هغه آس مې ځغلولی چې د متوسط يا برابر پسه په شان اوږده ويښتان لري.]

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دښمن جاسوسان

په همدې وخت کې هغه جاسوسان هم بيرته راورسيدل کوم چې مالک د مسلمانانو د حالاتو معلومولو پخاطر ليږلي وو. هغوی په ډير بد حالت کې راغلي وو، ټوک ټوک وو، روحيات يې لويدلي وو، مالک ورته وويل: خوار شئ دا څه دربانديې شوي؟ هغوی ورته وويل: مونږ وليدل چې سپين سپين خلک په تور بخونو آسونو سپاره دي، ددې منظر په ليدو سره له واکه ووتلو نور ټينګ نه شوو او پدې حالت ګرفتار شو.

د رسول الله (ﷺ) استخبارات

وروسته له هغې چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د دښمن څواکونو له تحرکاتو نه خبر شو، ابو حدرد اسلمي ته يې وظيفه ورکړه چې لاړ شي د دښمن په مينځ کې ځای ونيسي او مکمل احوال يې راوړي.

رسول الله (ﷺ) د حنين په لور

د آتم هجري کال د شوال په شپږمه د شنبې په ورځ مکې ته د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د راتګ په نولسمه ورځ، اسلامي لښکر چې شميره يې دولس زره تنه وه له مکې نه د حنين په لور روان شو. په اسلامي لښکر کې لس زره هغه مسلمانان وو چې د مکې په فتحه کې يې برخه درلوده او پاتې دوه زره نور د مکې خلک وو چې زياتره يې تازه په اسلام مشرف شوي وو. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) عتاب بن اسيد په مکه کې خليفه وټاکه، له صفوان بن اميه نه يې چې لا مشرک وُ سل زغرې عاريت واخيستلې او روان شو.

د شپې له خوا يو سپور راغی خبر يې راوړ چې: زه فلانې غره ته تللی وم، ومې ليدل چې هوازن قبيله ټوله له اولادونو، ښځو او مالونو سره راوتلې ده. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تبسم وکړ او ويې فرمايل: (**تلك غنيمة المسلمين غدًا إن شاء اللّه**). ان شاء الله سبا ته به دا ټول شيان د مسلمانانو له خوا ولجه نيول کيږي. په همغه شپه انس بن ابي مرثد غنوي[1] په رضا کارانه توګه پيره کوله.

---

[1]. سنن ابي داود و شرحه عون المعبود ۲/ ۳۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو د لارې په اوږدو کې یوه لویه شنه ونه ولیدله چې ذات انواط بلل کیدله. عربانو به په هغې باندې خپلې وسلې را ځوړولې او همدلته به یې ذبحه کوله او څه وخت به ورسره پاتې کیدل. له مسلمانانو نه هم ځینو وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! مونږ ته هم لکه د مشرکینو په شان یوه ذات انواط جوړه کړه! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (**الله أکبر، قلتم والذي نفس محمد بیده کما قال قوم موسی: اجعل لنا إلها کما لهم آلهة، قال: إنکم قوم تجهلون، إنها السَّنَنُ، لترکبن سُنَنَ من کان قبلکم**)[1].

الله اکبر، تاسې خو داسې خبره وکړه لکه څرنګه چې د موسی قوم موسی (علیه السلام) ته کړې وه. ورته ویلي یې وو، مونږ ته هم د دوی د خدایانو په شان خدای جوړ کړه! په ځواب کې موسی (علیه السلام) ورته ویلي وو چې تاسې نه پوهیږئ، رښتیا ده چې دا هماغه طریقه ده تاسې به حتما د پخوانیو قومونو لارې او طریقې تعقیبوئ.
ځینو مسلمانانو چې د لښکر دا دومره زیات شمیر لیدلی و، نو ویل یې نن خو به بالکل ماتې ونه خورو، خو دا خبره په رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ډیره سخته تمامه شوې وه.

اسلامي لښکر تر غلچکي برید لاندې

د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لښکر د چارشنبې په شپه د شوال په لسمه حنین ته ورسید. خو مالک بن عوف له مسلمانانو نه مخکې هلته رسیدلی و، خپل عسکر یې د درې په مهمو ځایونو، لارو او تنګیو کې ځای په ځای کړي وو، امر یې ورته کړی و چې دې ځای ته د مسلمانانو په رسیدو سره سم باید برید ورباندې وشي او په غشو وویشتل شي.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سهار وختي خپل لښکر تیار کړ، جنډې او بیرغونه یې وتړل په مسلمانانو یې وویشل، او په دره کې مخ په وړاندې روان شول. په همدې وخت کې په کمین کې ناست دښمن د غشو باران پرې جوړ کړ، سخته حمله یې ورباندې وکړه، مسلمانان مجبور شول شا تګ وکړي، خو منظم شاتګ نه، بلکه ماتې ورباندې ګډه شوه هر چا خپله مخه ونیوه، یو په بل خبر نه و، ابو سفیان

---

[1] . ٢- الترمذي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نوی مسلمان شوی ؤ ددې حالت په لیدو سره وویل اوس یې والله که څوک په سره بحیره کې هم راټینګ کړای شي!

جبله یا کلده چې د جنید زوی ؤ وویل: خبردار! دا دی نن جادو او سحر باطل او مات شو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ښي طرف ته مخ واړاوه او فرمایل یې: (هَلُمُّوا إلی أیها الناس، أنا رسول الله، أنا محمد بن عبد اللّه) اې خلکو! زما خوا ته راشئ، زه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یم، زه محمد بن عبدالله یم. پدې شیبو کې یوازې کم شمیره مهاجرین او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د کورنۍ غړي ورسره پاتې وو. همدلته یو ځل بیا د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بې مثله غیرت او میړانه په اثبات ورسیدله په پوره جرات او شجاعت سره یې مقابله کوله او فرمایل به یې: (أنــــا النبي لا كَذِبْ ** أنا ابــن عبد المطلب) زه رینښتونی پیغمبر یم، زه د عبدالمطلب زوی یم.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د غره په شان ولاړ ؤ ابو سفیان بن حارث یې د قاطرې واګې نیولې وې، عباس (رضي الله عنه) یې رکاب ته ولاړ ؤ د جګړې په همدې سختو لحظاتو کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) راکوز شو او له خپل رب نه یې د برې سوال وکړ، ویې ویل: (اللّهم أنزل نصرك). یا ربه! برې راکړې، نصرت را په برخه کړې!

مسلمانان بیرته راګرځي

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل تره عباس (رضي الله عنه) ته چې ښه لوړ غږ یې درلود امر وکړ چې خلکو ته چیغه وکړي. عباس (رضي الله عنه) وایي: ما په لوړ آواز غږ وکړ: چیرته دي د بیعه الرضوان یاران؟ وایي: ددې آواز په اوریده سره هغوی داسې را تاو شول او دومره په بیړه راغلل لکه چې غوا پخپل خوسي پسې ورځي، ټولو وویل: لبیک، لبیک[1]. ځینو به کوشش کاوه چې د خپل اوښ مخه راواړوي خو نه به یې شوای کولی، نو له اوښ نه به راکوزیده، هغه به یې پرېښود، له خپلې زغرې او تورې سره به د آواز په لور راته، پدې ترتیب سره تقریبا سل تنه راټول شول او په دښمن یې ورودانګل.

---

[1] صحیح مسلم ۲/۱۰۰.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې انصارو ته بلنه ورکړه، غږ یې وکړ اې انصارو! اې انصارو! بیا یې یوه یوه قبیله یادوله پدې ترتیب سره خبره بني حارث بن خزرج ته ورسیده.
مسلمانان ټول یو په بل پسې راتلل، ټول ګروپ ګروپ بیرته د جګړې میدان ته راغلل، سخته جګړه پیل شوه، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې د جګړې حالت ولید ویې فرمایل:
(الآن حَمِيَ الوَطِيسُ) اوس د جګړې تنور ګرم شو.
بیا یې یو موټی خاوري واخیستلې او د مشرکانو پر مخونو یې وروشیندلې او ویې فرمایل (شاهت الوجوه) [بد دې وي دا مخونه.] دا خاورې د مشرکینو په سترګو کې ولویدلې د ټولو سترګې ډکې شوې او په همدې ډول ورو ورو د کفر په لښکر کې ماتې ګډه شوه او د مقابلې توان یې له لاسه ورکړ.

د دښمن ماتې

د همدې یو موټي خاورو له شیندلو نه لږ وروسته په دښمنانو کې ماتې ګډه شوه، یوازې له ثقیف قبیلې نه ۷۰ تنه ووژل شول. مسلمانانو د هغوی مال، وسله، اهل اولاد ټول غنیمت کړل.
دې حالت ته الله تعالی داسې اشاره فرمایي:
((لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئاً وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُدْبِرِينَ (٢٥) ثُمَّ أَنزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنزَلَ جُنُوداً لَمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ)) (التوبة: ٢٥ – ٢٦)
[الله تعالی له تاسې سره په ډیرو ځایونو کې مدد کړیدی، او خصوصا د حنین په ورځ چې غره کړی تاسې ډیروالي ستاسې، دغه ډیروالي ستاسې هیڅ درد دوا نه کړ، له ویرې نه دا ارته ځمکه دربانديې تنګه شوه، بیا مو شا کړه دښمن ته بیا الله خپل تسکین نازل کړ پر رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او مؤمنانو باندې، او داسې لښکرې یې راولیږلې چې نه وې لیدلې تاسې او کافرانو ته یې عذاب او جزا ورکړه، د کافرانو سزا همدا ده.]

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانان په دښمنانو پسې

دښمن ماتې وخوړه، ځینې یې طائف، نور یې نخله او یوه ډله یې اوطاس ته وتښتېدل. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ابو عامر اشعري د یوه ګروپ په مشرۍ اوطاس ته ولیږه. هلته څه کمه جګړه وشوه مشرکینو بیا ماتې وخوړه، خو ابو عامر (رضي الله عنه) هم په شهادت ورسید.

د سپرو مسلمانانو یو بل ګروپ په هغو مشرکینو پسې ورغی چې نخلې ته تښتېدلي وو. هلته ربیعه بن رفیع هغه زوړ درید بن صمه وواژه. زیات شمیر مشرکان طائف ته وتښتیدل چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د غنیمتونو له ټولولو وروسته هلته ورپسې ورغی.

غنیمتونه یا ولجې

ددې غزا ولجې ډیرې زیاتې وې، پدې ولجو کې ۶۰۰۰ اسیرانې (وینځې) ۲۴۰۰۰ اوښان، له څلویښت زرو نه زیات پسونه، ۴۰۰۰ اوقیه نقره یا سپین زر(اوقیه هغه وخت د زرو د اندازې یو مقیاس ؤ چې تقریبا له ۷ مثقالو سره برابره ده) چې ټول ۱۶۰ زره درهم کیدل. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ چې ټول غنیمتونه په جعرانه کې راټول شي، مسعود بن عمرو غفاري ته یې وظیفه ورکړه چې د هغې ساتنه وکړي، او د طائف له غزا نه مخکې یې د ویشلو حکم نه وکړی.

د اسیرو ښځو په ډله کې شیماء بنت حارث السعدیه چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) رضاعي خور کیدله هم وه کله چې هغه راوستل شوه، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل چادر ورته وغوړاوه، شیماء وربانـدې کیناستله، نیکي یې ورسره وکړه او خپل قوم ته یې ولیږله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طائف غزا

د طائف غزا پـه حقيقت کې د حنين د غزا ادامه ده، څکه د هوازن او ثقيف ماتې خوړلي لښکري له خپل قوماندان مالک بن عوف نضري سره يو ځاى لاړې، او ټول پـه طائف کې ميشته شول، هملته يې په کلاګانو کې ځايونـه ونيـول. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) چې په جعرانه کې د ولجو له ټولولو نه فارغ شو د همدې آتم کال په شوال مياشت کې د طائف په لور وخوځيد.
خالد (رضي الله عنـه) يې لـه زرو مخکښـانو سره مخکې وليـږه، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) هم ورپسې روان شو له نخله يماني، قرن المنازل ورپسې لـه ليه نه تير شو، هلته د مالک يوه کلا وه هغه يې ړنګه کړه، مخکې لاړ طائف تـه لـه رسيدو سره سم يې د طائف کلا محاصره کړه، نـژدې يې سنګر ورتـه ونيـو. ددغه کلابندۍموده لنډه نه وه. مسلم لـه انس (رضي الله عنه) نـه پـه روايت سره دا موده څلوېښت (۴۰) ورځې ښودلې ده، خو سيرت ليکونکو دغه موده د رواياتو پـه خلاف سره شل ورځې، يا ۱۸ ورځې او يا ۱۵ ورځې ښودلې ده.[۱]
د محاصرې په دوران کې دواړو خواوو يو پر بل د تيرو او غشو وارونه کول، پـه لومړي سر کې مسلمانان د محاصره شويو کفارو له خوا د غشو تر سخت بريد لاندې راغلل. يو شمير ورنه ټپيان او ۱۲ تنه شهيدان شول، په پاې کې مجبور شول خپل سنګر بدل کړي او په هغه ځاى کې يې نوې قرارګاه جوړه کړه چيرتـه چې اوس د طائف جومات دی.
رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) منجنيق يا د هغه وخت توپ نصب کړ په مشرکينو يې ګوزارونه وکړل، کلا درز وکړ، او څو تنو مسلمانانو د هغه وخت لـه ټانک نه په استفادې سره لـه همدې درز نـه کلا تـه د ننوتلو هڅه وکړه ترڅو اور ورتـه کړي، خو کفارو په اور سرې شوې اوسپنې پرې واچولې، هغوی لـه ټ ا نګ ونـــو نـه راووتل او کفارو په غشو سره څو تنه ورنه په شهادت ورسول.[۲]

---

(1). فتح الباري ۴۵/۸ .

(2). د هغه وخت ټانک د اوسني وخت د ټانک په شان نه و، بلکه دا به له لرګي نه جوړيده خلک به پکې ننوتل، بيا به د کلا بيخ ته ورټيل وهل کيده چې هلته پداسې حال کې چې پکې ناست کسان ديوال سوری کړي او يا له شته سوريو نه کلا ته د ننه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې وخت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له نوي جنګي تاکتيک نه کارواخيست او داسې اقدام يې وکړ چې کفار دې ته اړ باسي تسليم شي. پدې لړ کې يې د هغوی د انګورو د ونو او تاکونو قطع کولو او سيځلو امر وکړ، تاکونه پرې او وسوځول شول، همدا وه چې ثقيف غوښتنه وکړه چې د خدای پخاطر او د خپلوۍ په اساس دغه سلسله نوره بنده کړئ. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د دوی غوښتنه ومنله. د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له خوا آواز وشو هر غلام چې له کلا نه راووزي او زمونږ لوري ته راشي هغه آزاد دی. پدې اعلان پسې ۲۳ تنه راغلل[1]. پدې ډله کې يو هم ابوبکره ؤ، هغه د طائف له کلا نه راکوز شوی ؤ، او د لاندې د يوه څاه په څرخ باندې ناست ؤ پښې يې ځوړندې کړې وې، له همدې امله رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ابو بکره نوم ورباندې کيښود. دا ټول غلامان يې آزاد کړل، هر يو يې يوه يوه مسلمان ته وسپاره تر څو د دوی خرڅ و خوراک ورکړي، پدې کار سره کفار په غوسه شول، او دا ډير سخت ورباندې تمام شو.
محاصره اوږده شوه، د کلا فتحه کول سخت او مشکل ؤ، د کفارو په غشو او سرو شويو اوسپنو سره يو شمير مسلمانان زخميان او شهيدان شول، په کلا کې د ننه له کفارو سره د يوه کال آذوقه هم وه، له بيرون نه هم لاره موندل ورته ګران و. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له نوفل بن معاويه سره مشوره وکړه، نوفل ورته وويل: هغوی لکه ګيدړې په غارونو کې د ننه دي، که همدلته انتظار وباسې نو وبه يې نيسې، او که خوشي يې کړې نو زيان نه شي در رسولئ. همدا وه چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د محاصرې پای ته رسولو فيصله وکړه، عمر (رضي الله عنه) ته يې امر وکړ چې خلکو ته غږ وکړي چې: ((ان شاء الله سبا به روانيږو)). دا اعلان مسلمانانو ته عجيب ښکاره شو، سخت ورباندې تمام شو، ويې ويل: ځو به خو مخکې لدينه چې دا کلا فتحه کړو!! رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**اغدوا على القتال**).ځئ، سبا هم جنګ وکړئ.
مسلمانان سهار جنګ ته لاړل، يو شمير ورنه ټپيان شول. بيا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پخپله اعلان وکړ: (**إنا قافلون غداً إن شاء اللّه**).[ان شاء الله سبا به ستنيږو] مسلمانان دا ځل خوښ شول او ټول روان شول. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تبسم کاوه، او کله يې چې کوچ کاوه امر يې وکړ چې داسې وايي :

[1] . بخاري۲/٦٢٠ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

(**آيبون تائبون عابدون، لربنا حامدون**). يعنې په داسې حال کې بيرته ځو چې توبه ګار يوو، عبادت کوونکي او د خپل رب ثنا ويونکي يوو. چا عرض وکړ يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! ثقيف ته ښيرې وفرمايه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**اللّهم اهد ثقيفا، وائت بهم**). اې ربه ثقيف ته هدايت وکړې، او زما حضور ته يې راولې.

په جعرانه کې د ولجو ويشل

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له طائف نه ستون شو او څه د پاسه لس ورځې په جعرانه کې پاتې شو، غنيمت شوي مالونه يې نه ويشل انتظار يې يوست چې کيدای شي د هوازن نمايندګان راشي او خپل مالونه بيرته ور وسپاري، خو څوک را معلوم نه شول. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د غنيمتونو ويشل پيل کړل، تر څو د مکې مشران د قبايلو سرداران او نور مخور چې ډير حريص وو، پدې مالونو سره خوښ چوپ او قانع کړي. لومړی يې هغو کسانو ته چې نوي مسلمان شوي وو او ددې ضرورت ليدل کيده چې زړونه يې راجلب شي، تشويق او ترغيب شي، ښه برخه وركړه ، دې ډول خلکو ته مؤلفت القلوب ويل کيږي، همدوی ته يې له نورو نه مخکې ښه لويه برخه وربيله کړه.

ابو سفيان ته يې څلويښت اوقيې نقره (سپين زر) او سل اوښان ورکړل، خو لدې سره هم ابو سفيان وويل: زوی مې يزيد ؟ يعنې زوی ته مې هم برخه ورکړه! رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې زوی ته هم همدومره برخه ورکړه. ابو سفيان بيا وويل: هغه بل زوی مې معاويه؟ هغه ته هم څه ورکړه! هغه ته يې همدومره برخه ورکړه. وروسته يې حکيم بن حزام ته سل اوښان ورکړل، هغه د نورې برخې سوال وکړ، نور هم همدومره اوښان ورکړل شول. صفوان بن اميه ته يې هم درې ځله سل، سل، اوښان يعنې ټول ۳۰۰ اوښان ورکړل. دا په شفاء نومي کتاب کې راغلي[1].

او حارث بن کلده ته يې هم سل اوښان ورکړل، همدا راز د قريشو او نورو قبايلو سردارانو ته يې سل، سل اوښان ورکړل، نورو ته يې پنځوس، پنځوس اوښان، وروسته څلويښت، څلويښت اوښان ورکول، خلکو به ويل محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دومره بخشش ورکوي لکه چې له فقر نه بالکل ويره نلري.

په همدې وخت کې کوچيانو يو ځل چور جوړ کړ، په رسول الله (صلی الله عليه و اله و

[1] . الشفاء بتعريف حقوق المصطفى للقاضي عياض ٨٦/١.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صحبه و سلم) ورټول شول هر يوه مال ورنـه غوښت، رسـول الله (صـلى الله عليـه و الـه و صحبه و سلم) مجبور شو د يوې ونې خوا تـه ودريـد، چـادر يې پـه زور ورنـه كش شـو، ويې فرمايل: (**أيها الناس، ردوا علي ردائي، فو الذي نفسي بيده لو كـان عنـدي عدد شجر تهامة نعماً لقسمته عليكم، ثم ما ألفيتموني بخيلاً ولا جباناً ولا كـذاباً**).

[اې خلكو! چادر مې پرېږدئ، چادر مې راكړئ، قسـم پـه هغـه ذات چې زمـا مـرګ او ژوند يې په لاس كې دی، كه د تهامې د ونو په اندازه څاروي م ې لـرلـئ ټول بـه مې درباندې ويشلي وای، بله دا چې تاسې خو زه كله هم بخيـل، ډارن او دروغجـن نـه يـم ليدلئ.]

ورپسې د خپلې اوښې خوا ته ودريد، له بوكام نه يې يو ويښته راويوست په ګوتو كې يې نيولی و فرمايل يې:(**أيها الناس، واللّه مالي من فيئكم ولا هذه الوبرة إلا الخمس، والخمس مردود عليكم**).

[اې خلكو! په خدای قسم كه مې لدې غنيمتونو نه ددې ويښتـه پـه انـدازه هـم څـه شـی اخيستي وي، يوازې خمس (پنځمه برخه) زما حق ده، ګورئ چې هغه هم بيرته تاسې تـه دركول كيږي.]

مؤلفه القلوب ته لدې لويو لويو برخو وركولو نه وروسته يې زيد بـن ثابت تـه امـر وكړ چې غنيمتونه او خلک را حاضر كړي، ټول مالونـه يې وويشـل، چې هر پلـې كس تـه څلور اوښان، څلويښت پسونه ورسيدل، د سپرو برخـه دوولـس اوښـان او ۱۲۰ پسـونه وو. رسول الله (صلى الله عليه و الـه و صـحبه و سلم) پـه ډيـره حكيمانـه توګـه دا مالونـه وويشـل، ځكه ډير داسې كسان شته چې د خيټې له لارې اسلام ته راوستل كيدی شي، يعنې له مادي لارو نـه د حق پـه لـور رابلـل كيـدی شـي، لـدې ډول كسـانو سـره عقـل او منطق كارنه كوي، لومړی به يې خيټه ور ډكوې بيـا بـه يې حق تـه رابولې، دا كسـان هغو څارويو ته پاتې كيږي چې په شنو وښـو يـا شـفتلې سره يې پـه لاره بـوولی شـې، دا ډله انسانان هم همداسې مادي تشويقونو او اسبابو ته ضرورت لري تـر څـو ورو ورو لـه اسلام سره الفت او مينه پيدا كړي او په حق اعتراف وكړي.[1]

---

[1]. فقه السيره ص ۲۹۸ – ۲۹۹ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسول الله (ﷺ)لدې ويش نه د انصاروخفګان

په پيل کې اصحاب (رضي الله عنهم) د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ددې حکيمانه ويش او مدبرانه سياست په راز او ګټو پوه نه شول ددې ويش تر شا پټ اهداف يې درک نه شوای کړی، نو همدا وه چې ځينې اعتراضونه او انتقادات راولاړ شول. پدې ويش کې انصارو د زيات تاوان احساس کاوه، ځکه هغوی ته د حنين له بخششونو نه هيڅ ونه رسيدل. دوی خو هغه کسان وو چې د سختۍ او ماتې په وخت غړ پرې وشو او دوی په ډيره بيړه دجګړې ډګر ته راودانګل، جهاد يې کاوه او له رسول (صلی الله عليه وسلم) نه کلکه دفاع وکړه. او د همدوی دمقاومت له برکته ماتې په بري بدله شوه، خو اوس چې د ولجو د ويشلو وخت شو د همغو فراريانو او له جګړې نه په شا شويو کسانو لاسونه ډک دي، ډير بخششونه ورکړل شول، خو دوی (انصارو) ته هيڅ هم په برخه ونه رسيدل.[۲] دا تصور ددې سبب شو چې ناراضه شي.

ابن اسحاق له ابو سعيد خدري (رضي الله عنه) نه روايت کوي وايي: کله چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دا بخششونه په قريشو او نورو عربي قبيلو وويشل، او انصارو ته يې هيڅ برخه ورنکړه، دوی خفه شول او پدې هکله خبرې او پوښتنې راولاړې شوې. ځينو وويل: اوس خو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له خپل قوم سره يو ځای شو. سعد بن عباده (رضي الله عنه) رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته ورغی او عرض يې وکړ:يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! ستا لدې ويش نه انصار خفه شويدي، تا بخششونه خپل قوم ته ورکړل، نورو عربانو ته دې هم لويې برخې ورکړې، خو انصارو ته دې هيڅ ورنکړل! رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل :

(**فأين أنت من ذلك يا سعد؟**) ستا څه نظر دی اې سعده! ده وويل: زه خو هم د همدې قوم يو غړی يم. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: (**فاجمع لي قومك في هذه الحظيرة**). لاړ شه او خپل قوم دې پدې پنډ غالي کې را ته راغونډ کړه. سعد لاړ او انصار يې په يوه پنډ غالي کې راټول کړل، يو شمير مهاجرين

---

(2). فقه السيره ص ۲۹۸_۲۹۹ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم راغلل هغوی ته یې اجازه ورکړه ورسره کیناستل، ورپسې نور راغلل، خو هغوی ته یې اجازه ورنکړه. کله چې ټول راغونډ شول، سعد ورغی او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې وویل چې انصار را ټول شویدي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تشریف راوړو حمد او ثنا یې وویله بیایې وفرمایل: (**یا معشر الأنصار، ما قَالَةٌ بلغتني عنكم، وَجِدَةٌ وجدتموها على في أنفسكم؟ ألم آتكم ضلالاً فهداكم اللّه؟ وعالة فأغناكم اللّه؟ وأعداء فألف اللّه بين قلوبكم؟) قالــوا: بلـــى، اللّه ورسولـــه أَمَنُّ وأَفْضَلُ** . اې انصارو! ستاسې یوه خبره راته رارسیدلې ده، لکه چې تاسې له ما خفه شوي یاستئ؟ آیا داسې نده چې زه تاسې ته پداسې حالت کې درغلم چې تاسې ګمراهان وئ الله تعالی هدایت درته وکړ، تاسې بې وسه وئ الله تعالی وس او دارایي در کړه، یو د بل دښمنان وئ الله تعالی سره دوستان کړئ؟ انصارو وویل هو همداسې ده، پر مونږ باندې د الله تعالی او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) زیاته مهرباني او کرم دی او لــه هر څه نه راتـه غوره دي. بیا یې زیاته کړه: (**ألا تجيبوني يا معشر الأنصار؟**) اې انصارو ولې ځواب نه را کوئ؟ دوی وویل: د څه ځواب در کړو یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)؟! پر مونږ د الله او رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لوی فضل شویدی. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**أما واللّه لو شئتم لقلتم، فصَدَقْتُمْ ولصُدِّقْتُمْ: أتيتنا مُكَذَّبًا فصدقناك، ومخذولاً فنصرناك، وطريداً فآويناك، وعائلاً فآسَيْنَاك**).

قسم په الله که غواړئ چې وواییئ او که وواییئ ریښتوني به هم وئ، وواییئ چې یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! تـه مونږ تـه پداسې حالت کې راغلې چې خلکو دروغ در پورې تړل او مونږ دې تصدیق وکړ، چا مرسته نه درسره کوله مونږ دې مدد وکړ، چا ځای نه درکاوه او مونږ ځای درکړ، محتاج وې مونږ دې مرسته وکړه. بیا یې زیاته کړه: (**أوَجَدْتُمْ يا معشر الأنصار في أنفســكم في لَعَاعَةٍ من الدنيا تَأَلَّفْتُ بها قوماً لِيُسْلِمُوا، ووَكَلْتُكم إلى إسلامكم؟ ألا ترضــون يــا معشر الأنصار أن يذهب الناس بالشاة والبعير، وترجعوا برسول اللّه صلى الله عليه**

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسلم إلى رحالكم؟ فوالذي نفس محمد بيده، لولا الهجرة لكنت امرأ من الأنصار، ولو سلك الناس شِعْبًا، وسلكت الأنصار شعباً لسلكت شعب الأنصار، اللّهم ارحم الأنصار، وأبناء الأنصار، وأبناء أبناء الأنصار). [اې انصارو د ناچيزې مادي متاع په سبب له ما خفه نه شئ. ما غوښتل پدې بې ارزښته متاع سره د خلکو زړونه واخلم تر څو اسلام راوړي ستاسې په اسلام ډاډ څرګند شوی. اې انصارو! آیا دا مو نده خوښه چې خلک له اوښانو او پسونو سره روان وي او تاسې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره خپلې مېنې ته ستانه شئ؟ قسم په هغه ذات چې زما نفس د هغه په واک کې دی، که هجرت نه وی نو زه به له انصارو نه یو فرد وای، که ټول خلک په یوه لاره روان شي او انصار په بله زه به د انصارو په لاره ځم. اې الله ته په انصارو رحم وکړه، د انصارو په زامنو رحم وکړه او د انصارو په لمسیانو رحم وکړه.**]** پدې خبرو سره ټولو دومره وژړل چې ږيرې يې په اوښکو لمدې شوې، ټولو وويل: زمونږ لپاره رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) کافي دی، همدا عظیمه برخه راته بس ده. بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تشریف یوووړ. او دوی هم سره تیت شول[1].

د هوازن پلاوی

وروسته له هغې چې غنیمتونه وویشل شول، د هوازن قبیلې نمایندګان پداسې حال کې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغلل چې په اسلام مشرف شوي وو. دوی ۱۴ کسان وو، مشر يې زهير بن صُرَد وُ، ابو بُرقان چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) رضاعي تره کیده هم ورسره وُ. د نوموړي د نوم په هکله څه اختلاف شته ځینو يې نوم ابومروان او ابو ثروان هم بللی دی. هغوی له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه سوال وکړ چې احسان ورسره وکړي بندیان او مالونه يې بیرته ورکړي، او داسې خبرې يې وکړې چې د ټولو زړونه پرې وسوځیدل. ابن اسحاق وايي: پدې ډله کې نهه سرداران وو، چې اسلام يې راوړ،بیعت يې وکړ، بیا يې‌عرض وکړ: يا رسول الله (صلی الله علیه وسلم)! د تاسو له خوا په نیول شویو کسانو کې میندې، خویندې، ترورياني(عمه ګانې او خاله ګانې دي،چې دا ټولې د قومونو ناموس او غیرت شمیرل کیږي:

---

[1] . ابن هشام ۴۹۹/۲_۵۰۰. په بخاري کی هم دیته ورته روایت ذکر شویدی ۶۲۰/۲_۶۲۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فامنن علينا رسول اللّه في كـــرم ** فإنـــك المرء نرجـــوه وننتظر

امنن على نسوة قد كنت ترضعها ** إذ فوك تملؤه من محضها الدرر

[يا رسول الله(عليه السلام) د خپل كرم له مخې پر مونږ منت كيږده، ته هسې شخصيت يې چې مونږ تمه او هيله درته لرو، پر هغو ميرمنو احسان وكړه چې تا يې شيدې خوړلې او رضاعي اړيكې ورسره لرې.]

رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: : (**إن معي من تـــرون، وإن أحب الحديث إلى أصدقه، فأبناؤكم ونساؤكم أحب إليكم أم أمـــوالكم؟**) له ماسره خو دغه كسان شته چې تاسې يې وينئ، رښتيا خبرې ډيرې غوره ګڼم، دا راته ووايئ چې خپل اولادونه او ښځې ډيرې دربانديې ګرانې دي او كه خپل مالونه؟ دوى وويل: مونږ هيڅ شى له خپل نسب،ا ولاد، حسب او شرف سره نه برابره وو. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**إذا صليت الغداة ـــ أي صلاة الظهر ـــ فقوموا فقولوا: إنا نستشفع برسول اللّه صلى الله عليـــه وســـلم إلى المـــؤمنين، ونستشفع بالمؤمنين إلى رسول اللّه صلى الله عليه وسلم أن يرد إلينا سبينا**).كله مو چې د ماسپښين لمونځ ادا كړ پورته شئ او ووايئ چې مونږ رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) مسلمانانو ته او مسلمانان رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته شفيع وړاندې كوو چې زمونږ بنديان راته آزاد كړي. د ماسپښين لمونځ چې وشو، هغوى پورته شول او همدا خبرې يې وكړې، رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: : (**أما ما كان لي ولبني عبد المطلـــب فهـــو لكـــم، وسأسأل لكم النـــاس**).كوم شى چې په ما او بني مطلب پورې اړه لري هغه ټول ستاسې، او ستاسې لپاره له نورو خلكو نه همداسې غوښتنه كوم. مهاجرينو او انصارو وويل: له مونږ سره چې څه شيان شته هغه ټول د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) دي، خو الأَقْرَع بن حابس وويل: زه او بنو تميم دا مالونه او شيان بيرته نه وركوو. عُيَيْنَة بن حِصْن هم وويل: زه او بنو فزاره هم دا كار نه كوو. عباس بن مِرْدَاس هم همدا ډول خبره وكړه وېې ويل: زه او بنو سُلَيْم هم دا شيان نه ستردوو، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنو سلیم وویل: زمونږ شیان د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دي. عباس ورته وویل: تاسې زه توهین کړم. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**إن هؤلاء القوم قد جاءوا مسلمين، وقد كنت استأنيت سَبْيَهُمْ، وقد خيرتهم فلم يعدلوا بالأبناء والنساء شيئاً، فمن كان عنده منهن شيء فطابت نفسه بأن يرده فسبيل ذلك، ومن أحب أن يستمسك بحقه فليرد عليهم، وله بكل فريضة ست فرائض من أول ما يفيء الله علينا**). دا خلک پداسې وخت مونږ ته راغلي چې اسلام یې راوړیدی، ما خو د دوی د بندیانو په هکله څه انتظار هم ویوست اوس مې هم دوی ته اختیار ورکړ چې مالونه غواړي او که اولادونه، خو هغوی وویل هیڅ شی هم له خپلو اولادونو او ښځو سره نه برابروي، نو له چا سره چې د دوی اسیر شته که خوښه یې وي هغه دې بیرته دوی ته ورکړي، او که څوک نه غواړي له خپل حق نه تیر شي، نو غوره ورته دا ده چې اسیر بیرته ورکړي زه به د دوی د هرې برخې په عوض کې له راتلونکي غنیمت نه شپږ برخې ورکړم. خلکوپه ځواب کې وویل: مونږ ته د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خوښه له هرڅه نه غوره ده، یعنې دده پخاطر ټول اسیران بیرته دوی ته ورکوو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**إنا لا نعرف من رضي منكم ممن لم يرض، فارجعوا حتى يرفع إلينا عُرَفَاؤكم أمركم**). تاسې لاړ شئ تر څو ستاسې مشران او قومندانان ګزارش راکړي، ځکه اوس ما ته ستاسې راضي او ناراضي معلوم نه شو. بیا ټولو د هوازن قبیلې بندیان ځوانان وو که ماشومان او که ښځې ټول یې بیرته ورکړل، یوازې عیینه چې یوه زړه ښځه یې په برخه رسیدلې وه نه ورکوله، په پای کې یې له څه بحث نه وروسته هغه هم ورکړه. رسول اکرم (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هرې اسیرې ښځې ته یو یو جوړه قبطي جامې هم ورکړې.

عمره او مدینې ته ستنیدل

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په جعرانه کې د ولجو له ویش نه وروسته عمره ادا کړه او بیا یې مدینې منورې ته تشریف یووړ. عتاب بن اسید یې په مکه مکرمه کې خپل خلیفه وټاکه د کائناتو سردار د هجرت د اتم کال د ذي القعدې په ۲۴ مه بیرته مدینې ته ستون شو.

محمد غزالي وايي: د الله تعالی له لوري د ځرګندې فتحې له پیرزوینې وروسته مدینې

ته د ستنیدلو او لدینه آته کاله وړاندې هجرت تر منځ څومره فاصله او څومره توپیر موجود دی؟! وګورئ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پداسې حال کې مدینې ته هجرت کړی ؤ چې له مکې نه شړل شوی، تر تعقیب او څارنې لاندې ؤ، ګوښی ؤ، مسافر ؤ، د انس، الفت، ځای او ځای ګیر په لټه کې ؤ چې د مدینې اوسیدونکو ښه راغلاست ورته ووایه، دده راتګ یې نیکمرغي وبلله، ځای یې ورکړ، تود هرکلی یې ورته ووایه، اطاعت یې ورنه وکړ، ورته تسلیم شول، مرستې یې ورسره وکړې، له لاړښوونو څخه یې ګټه پورته کړه، دده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د حضور او موجودیت په بدل کې یې د ډېرو دښمنۍ ته تن ورکړ، خو دا دی اوس آته کاله وروسته بیرته همغه مدینې ته چې مخکې بې پناه پکې لټوله پداسې حال کې روان دی چې مکه یې فتحه کړې، د جاهلیت واکمني یې نسکوره او غرور یې ورمات کړی، د کفر او شرک زور اوبه شوی، د جاهلیت غرور تر پښو لاندې شوی، همغه جاهل او ګمراه خلک په اسلام مشرف او عزتمن شوي، اسلام ورته له هر څه محترم او مقدم شوی، همدا وجه ده چې مخکینۍ ګناوې یې ورته ښښل شوې الله تعالی فرمایي:

((إِنَّهُ مَنْ يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ)). (یوسف: ۹۰)

[ترجمه: چا چې تقوی او صبر وکړ نو الله تعالی د نیکو کارانو اجر نه ضایع کوي[1].]

---

[1] . فقه السیرة ۳۰۳. ددی غزواتو-دمکې فتحه، حنین او طائف- د تفصیل لپاره دا کتابونه وګورئ:زاد المعاد ۲/ ۱۲۰تر۲۰۱. اپن هشام ۲/۳۸۹ تر ۵۰۱. صحیح البخاري ۲/۲۱۲ تر ۲۲۲. فتح الباري ۸/۳تر۵۸.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مکې له فتحې وروسته
پلاوي او سرايا

لدې اوږده او برياليي سفر څخه له راتګ نه وروسته د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ډير پلاوي او وفدونه راغلل، همدا راز رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مختلفو سيمو ته واليان، موظفين او بلونکي واستول. او د هغو قوتونو په خلاف يې عسکري اجرآت وکړل کوم چې اسلام ته يې سر نه ايښود، کبر يې کاوه او په واقعيت يې اعتراف نه کاوه، په لاندې کرښو کې لدې وضعې نه په لنډه توګه داسې يادونه کوو:

د زکات راټولونکي

مخکې مو وويل چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د آتم هجري کال په وروستيو کې له مکې نه راستون شو، لږه موده وروسته د ۹ (نهم) هجري کال د محرم مياشت رابره شوه، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لاندينې کسان مختلفو قبايلو ته وليږل تر څو له هغوی نه د زکات مالونه راټول کړي:

۱- عيينه بن حصن بني تميم قبيلې ته
۲- يزيد بن حصين اسلم او غفار قبيلو ته.
۳- عباد بن بشر اشهلي سليم او مزينه قبيلو ته.
۴- رافع بن مکيث جهينه قبيلې ته.
۵- عمرو بن العاص بني فزاره ته.
۶- ضحاک بن سفيان بني کلاب ته.
۷- بشير بن سفيان بني کعب ته.
۸- ابن لتبيه ازدي بني ذبيان ته.
۹- مهاجر بن ابي اميه صنعاء ته. (نوموړی هملته ؤ چې اسود عنسي بغاوت او د نبوت دعوه وکړه).
۱۰- زياد بن لبيد حضر موت ته.
۱۱- عدي بن حاتم طيئ او بنو اسد ته.
۱۲- مالک بن نويره بني حنظله ته.
۱۳- زبر قان بن بدر د بني سعد يوی برخې ته.
۱۴- قيس بن عاصم د بني سعد بلې برخې ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵- علاء بن حضرمي بحرين ته.
۱۶- علي بن ابي طالب نجران ته (د صدقې او جزيې را ټولولو لپاره).
دا كسان ټول د نهم هجري كال په محرم مياشت كې ندي استول شوي، بلكه ځينې يې لدې نيټې نه وروسته هغه وخت ليږل شويدي چې مربوط قبايل په اسلام مشرف شوي.
خو ددې عاملينو يا د زكات راټولونكو موظفينو د ليږلو پيل د نهم كال په محرم مياشت كې وُ، دا هم د حديبيې تړون له مثبتو نتايجو څخه دی، او پدې دلالت كوي چې لدې تړون نه وروسته اسلام او مسلمانان ډير ځواكمن شويدي. د مكې له فتحې نه وروسته خو خلك ډله ډله په اسلام مشرف شوي او ډيرو خلكو د اسلام امر ته غاړه ايښې ده.

سرايا (جنګي ګروپونه)

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) كه له يوې خوا مختلفو قبايلو ته زكات راټولونكي وليږل، له بلې خوا دا هم يو ضرورت وُ چې بايد د عربي جزيرې امنيت په ځانګړې توګه د لارو ساتلو ته هم پاملرنه شوې واى. له همدې امله رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دا لاندې سرايا (واړه جنګي ګروپونه) يوې او بلې خوا ته واستول:

۱- د عيينه بن حصن فزاري سريه: د نهم هجري كال د محرم په مياشت كې يې د ۵۰ سپرو په مشرۍ بني تميم ته وليږه. پدې ډله كې له انصارو او مهاجرينو څخه هيڅوك نه وو. ددې سريې سبب دا وُ چې بنو تميم ځينې كورنۍ له زكات وركولو نه منعې كړې وې، او د مسلمانانو په خلاف يې راپارولې. عيينه وريسې ورغی، د شپې به يې مزل كاوه او د ورځې به يې كمين نيوه، تر څو ور ورسيد او په دښته كې يې حمله ورباندې وكړه هغوی وتښتېدل. عيينه وتوانيد يوولس سړي، يوويشت ښځې او ديرش ماشومان په اسارت ونيسي، هغوی يې له ځان سره مدينې ته راوستل، هلته يې د رملة بنت حارث په كور كې واچول. همدا وه چې د هغوی لس تنه مشران مدينې ته وريسې راغلل د رسول (صلی الله عليه وسلم) دروازې ته ودريدل، چيغې يې وهلې اې محمده (صلی الله عليه وسلم)! زمونږ فرياد واوره! رسول (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته تشريف راوړ، دوی له لمنې ونيو، خبرې يې ورسره پيل كړې. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) څه وخت ورسره ولاړ وُ، بيا يې تشريف يووړ د ماسپښين لمونځ يې ادا كړ او بيا په جومات كې كيناست. هغه خلك راغلل خپل څه وياړونه يې ياد كړل، خپل خطيب (وياند) عطارد بن حاجب يې رامخې ته كړ هغه څه خبرې وكړې. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د اسلام خطيب (وياند) ثابت بن قيس بن شماس ته امر وكړ چې د دوی د وياند ځواب ووايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د هغوی شاعر زبرقان بن بدر شعر ووایه مدح او ستاینه یې وکړه خپل ویاړونه یې یاد کړل، په ځواب کې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) شاعر حسان بن ثابت (رضي الله عنه) شعر ورته ووایه.
پدې پسې اقرع بن حابس وویل: بیشکه چې د دوی (مسلمانانو) ویاند زمونږ له ویاند نه غوره دی، او شاعر یې زمونږ له شاعر نه ډیر مخکې دی، آواز یې له مونږ نه لوړ او خبرې یې زمونږ له خبرو نه ډیرې درنې دي، دایې وویل بیا ټول په اسلام مشرف شول.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته ښې تحفې او سوغاتونه ورکړل، د دوی ښځې او اولادونه یې ورته وسپارل. سیرت لیکونکي عقیده لري چې دغه سریه د نهم هجري کال په محرم کې شویده، خو دا خبره د نقد او اعتراض وړ ده، ځکه لدې نه خو داسې څرګندیږي چې اقرع بن حابس لدې تاریخ نه مخکې اسلام ندی راوړی پداسې حال کې چې همدې اقرع خو د هوازن د اسیرانو د بیرته ورکولو په وخت کې ویلي و چې زه او بنو تمیم خپل بندیان بیرته نه ورکوو! دا ددې معنی لري چې باید اقرع له هوازن نه مخکې مسلمان شوی وي.

۲- د قطبه بن عامر سریه: د نهم هجري کال په صفر میاشت کې د خثعم یوې کورنۍ ته چې تربه ته نژدې (تباله) کې یې اړولي ؤ واستول شو. له قطبه سره شل کسان او لس اوښان وو چې په نوبت سره به پرې سپریدل. لاړل او پر هغوی یې برید وکړ، سخته جګړه ونښتله، دواړو خواوو ډیر تلفات ورکړل، قطبه له څو ملګرو سره یو ځای په شهادت ورسید، خو په پای کې مسلمانان پدې بریالي شول چې له کفارو نه څو ښځې په اسارت ونیسي، پسونه او اوښان ورنه غنیمت کړي.

۳- د ضحاک بن سفیان کلابي سریه: د نهم هجري کال د ربیع الاول په میاشت کې د کلاب قبیلې په لور. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا ګروپ ددې پخاطر ولیږه تر څو کلاب قبیله اسلام ته راوبولي، خو هغوی اسلام و نه مانه او له مسلمانانو سره په جنګ شول، په پای کې یې ماتې وخوړه، د سر تلفات یې هم ورکړل، او مسلمانان بیرته ستانه شول.

۴- د علقمه بن مجزز مدلجي سریه: د نهم هجري کال په ربیع الآخر میاشت کې د جدې د ساحلي برخو په لور وه. له علقمه سره دری سوه جنګیالان وو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وظیفه ورکړه چې د هغو حبشیانو مقابلې ته ورشي کوم چې په مکه او د جدې په شا و خوا ساحلی برخو کې د چور و چپاول لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راټول شوي وو. علقمه د بحر له لارې مخکې لاړ تر څو جزیرې ته ورسید، حبشیان خبر شول او ټول وتښتیدل[1].

۵ – د علي بن ابي طالب سریه: د نهم هجري کال په ربیع الاول میاشت کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغه ته وظیفه ورکړه چې لاړ شي او د طيئ قبیلې قلس نومی بت ویجاړ کړي. له ده سره (۱۵۰) تنه مجاهدین ملګري وو، چې سل اوښان او پنځوس آسان هم ورسره وو دوه بیرغونه چې یو لوی او رنګ یې سپین او بل وړوکی تور رنګی ؤ.
د سهار په وخت کې یې د حاتم پر کلي حمله وکړه، بت یې مات کړ، زیات شمیر پسونه او اوښان یې غنیمت کړل، زیات کسان یې بندیان کړل، د بندیانو په جمله کې د عدي بن حاتم خور هم وه. عدي پخپله شام ته وتښتید، مسلمانانو د بت په خزانو کې دری توري، دری زغرې او څه نور شیان وموندل، غنیمتونه یې سره وویشل، د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) برخه یې ورنه جدا کړه، خو د حاتم کورنۍ یې و نه ویشله، کله چې مدینې ته ستانه شول د حاتم لور له رسول الله (صلی الله علیه و سلم) نه د احسان سوال وکړ او ویې ویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و سلم) پلار مې مړ شو، ورونه مې ورک شول، سرپرست نه لرم، زه یوه زړه ښځه یم د چا خدمت نه شم کولی، احسان راباندې وکړه! رسول (صلی الله علیه و سلم) ورته وفرمایل: (**من وافدك؟**) سرپرست مو څوک دی؟ دې وویل: عدي بن حاتم. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**الذي فر من الله ورســوله؟**). هغه چې له الله او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه یې فرار کړیدی؟ دا يې وویل او ورنه لاړ.

د عدي خور بله ورځ بیا همداسې عرض وکړ، دریمه ورځ یې بیا تکرار کړ، همدا وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) احسان پرې وکړ، او هغه یې آزاده کړه. دلته یو صحابي چې په اغلب ګمان سره علي (رضي الله عنه) ؤ ورته وویل: له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه د ځان لپاره سورلۍ هم وغواړه! هغې د مرکب سوال وکړ. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مرکب هم ورکړ. بیا د حاتم لور لاړه او شام ته ورسیده هلته یې خپل ورور عدي ته وویل. دې

[1]. فتح الباري ۵۹/۸.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شخص (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دومره احسان راباندې وکړ چې ستا پلار به هم نه وي راباندې کړی، ويريږې او که تمه ورته لرې کـه هر څه وي **حتماً به** ورځې! هماغه وه چې عدي هم بې له امانه او بې ضمانته د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغی. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) هغه خپل کور ته بوته، هلته يې ورته وويل: **ما يُفرِّكَ؟ أيُفرُّك أن تقول: (لا إله إلا اللّه؟ فهل تعلم من إله سوى اللّه؟) قال: لا. ثم تكلم ساعة ثم قال: (إنما تفر أن يقال: اللّه أكبر، فهل تعلم شيئاً أكبر من الله؟) قال: لا. قال: (فإن اليهود مغضوب عليهم، وإن النصاري ضالون). قال: فإني حَنِيف مسلم، فانبسط وجهه فرحاً، وأمر به فنزل عند رجل من الأنصار، وجعل يأتي النبي صلى الله عليه وسلم طرفي النهار.**

ولې تبنتيدلی وې، آيا د کلمې ((**لا اله الا الله**)) نه دې فرار کړی؟ آيا له الله پرته بل حق معبود پيژنې؟ عدي وويل: نه. بيا څه نورې خبرې وشوې. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمايل: آيا لدې تبنتې چې وويل شي (**الله اكـبر**). آيا له خدای نه پرته بل لوی او غوره څيز پيژنې؟ عدي وويل: نه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: په يهودو د خدای قهر شوی، او نصرانيان بې لارې شويدي. عدي وويل: زه يو رينښتونی مسلمان يم. د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تندی له ډيرې خوشالۍ نه وغوړيده امر يې وکړ چې عدي ته دې د يوه انصاري په کور کې ځای ورکړل شي، پدې ترتيب سره به عدي سهار او ماښام د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته حاضر يده.[1]

ابن اسحاق روايت کوي چې عدي وايي: زه رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پخپل کور کې کينولم راته ويې فرمايل: **(إيه يا عدي بن حاتم، ألم تكن رَكُوسِيّا؟) قال: قلت: بلي، قال: قال: قلت: بلي. قال: قال: قلت أجل واللّه. قال: وعرفت أنه نبي مرسل، يعرف ما يُجْهَل.**

ايگ عدي! آيا ته رکوسي (هغه وخت د نصرانيت او صائبيت تر منځ د مشرکانو يو

[1]. زاد المعاد ۲/ ۲۰۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریم مروج مذهب ؤ) نه وې؟ ما وویل: هو. ده وفرمایل: (**أو لم تكن تسير في قومــك بالمِرْبَاع؟**).آیا د غنیمت څلورمه برخه به دې نه اخیستله؟ وایي: ورته ومې ویل: هو . راته ویې فرمایل: (**فإن ذلك لم يحل لك في دينك**). پداسې حال کې چې دې کار ستا په دین کې جواز نه درلود. ما ورته وویل: هو، په خدای قسم چې همداسې ده. عدي زیاتوي: همدلته پوه شوم چې دا د الله رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دی، ځکه له داسې څه نه معلومات لري چې ورته ویل شوي ندي[1].

احمد روایت کوي وایي چې: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**یا عدي، أسلم تسلم**). یا عدي! مسلمان شه تر څو په امن شې. عدي ورته وایي: زه خو دین لرم. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**أنــا أعلــم بدينك منك**). زه ستا د دین په هکله له تا نه ډېر معلومات لرم. عدي وایي: ته زما د دین په هکله له ما نه ډېر معلومات لرې؟ ویې فرمایل: (**نعم، ألست من الركوســية، وأنت تأكل مرباع قومك؟**). هو. آیا ته رکوسي نه یې؟ بیا یې راته وفرمایل: آیا د خپل قوم د غنیمت څلورمه برخه به دې نه خوړله؟ ما وویل : هو. همداسې ده. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**فإن هذا لا يحل لك في دينــك**). ستا په دین کې خو دا کار جواز نلري. عدي وایي چې دا خبره یې وفرمایله نو ورته تسلیم شوم[2].

بخاري هم له عدي نه په روایت سره وایي: **قال: بينا أنا عند النبي صلى الله عليه وسلم إذ أتاه رجل فشكا إليه الفاقة، ثم أتاه آخر فشكا إليه قطع السبيل، فقال: (يا عدي، هل رأيت الحيرة؟ فإن طالت بك حياة فلترين الظعينة ترتحل من الحيرة حتى تطوف بالكعبة، لا تخاف أحداً إلا اللّه، ولئن طالت بك حياة لتفتحن كنوز كسري، ولئن طالت بك حياة لترين الرجل يخرج ملء كفه من ذهب أو فضة، ويطلب من يقبله فلا يجد أحداً يقبله منه...) الحديث وفي آخره: قال عدي: فرأيت الظعينة ترتحل من**

---

[1]. ابن هشام **۵۸۱/۲**.

[2]. مسند الامام احمد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الحيرة حتى تطوف بالكعبة لا تخاف إلا اللّه. وكنت فيمن افتتح كنوز كسري بن هرمز، ولئن طالت بكم حياة لترون ما قال النبي أبو القاسم صلى الله عليه وسلم: (يخرج ملء كفه[1]).

کله چې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره ناست وم، یو سړی راغی له لوږې نه یې شکایت وکړ، وروسته بل څوک راغی چې له غلو نه یې شکایت درلود. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: اې عدي! حیره دې لیدلې ده؟ که ژوندی وې و به یې وینې، یوه ښځه به له حیره نه راځي، د کعبې طواف به کوي، او له الله پرته به د بل هیچا ویره ورسره نه وي. که دې عمر یاري درسره وکړه نو د کسری خزانې به فتحه کړې او که عمر دې اوږد و نو و به ګورې چې خلک به طلا او یا نقره په لاس کې ګرزوي، پدې لټه کې به وي چې څوک فقیر پیدا کړي او خیرات ورکړي، خو داسې غریب به نه مومي چې دده خیرات واخلي. دا حدیث شریف ډیر اوږد دی چې په وروستۍ برخه کې یې راځي: عدي وایي: ما پخپلو سترګو یوه ښځه ولیدله چې له حیره نه راغلې او د کعبې طواف یې کاوه او له الله پرته د بل هیچا ویره ورسره نه وه. زیاتوي: همدارنګه زه د هغو کسانو په ډله کې شامل وم چې د کسری بن هرمز خزانې مو فتحه کړې، که تاسو ژوندی وئ حتماً به همداسې حالت وګورئ لکه څرنګه چې ابو القاسم محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فرمایلي چې غني به پداسې حال کې چې لاس به یې له طلا او نقرې ډک وي، غریب به لټوي چې خیرات ورکړي، خو فقیر به نه مومي.

---

[1] . صحیح البخاري، مشکاة المصابیح ٥٢٤/٢ ته دی مراجعه وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تبوک غزا

۹ هجري کال د رجب میاشت

د مکې فتحه ډېره لویه کارنامه او د حق او باطل تر منځ پریکنده غزا وه. لدې سوبې نه وروسته مشرکینو ته د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په رسالت کې د شک ځای پاتې نه شو، د تاریخ مسیر بدلون ومونـد، خلک ډلې ډلې پـه اسلام مشرف شول. مخکې مو ولیدل چې ګومره وفدونه او نمایندګان د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خدمت تـه حاضر شول، او دا بـه هـم وګورو چې پـه حجـه الوداع کې د مسلمانانو شمیره څو ته لوړېږي، دا ټول د مکې د فتحې لـه برکتـه. پـدې ترتیـب سـره د رسـول الله (صـلی الله علیـه و الـه و صـحبه و سـلم) د حکومـت داخلـي ستونزې حل شوې، نور مسلمانانو دا فرصت درلود چې په پوره ډاډ سره د الله د دیـن زده کړه او تبلیغ وکړي او خلکو ته اسلام ورسوي.

ددې غزا سبب

مسلمانانو په جزیره کې د ننه مشکلات نه درلودل، خو دغه وخت بې موجبه د رومیانو له مخالفت او تهدید سره مخ شول، رومیان د هغه وخت زبر ځواک وُ.
په تیرو پاڼو کې مو ولوستل چې د بصری والي تـه د رسول الله (صلی الله علیـه و الـه و صحبه و سلم) قاصد حارث بن عمیر ازدي (رضي الله عنه) د شرحبیل بن عمرو غساني له خوا په شهادت ورسید او همدا د تیري پیل و. د همدې تیري په ځواب کې رسول الله (صلی الله علیـه و الـه و صـحبه و سلم) د زیـد بـن حارثـه (رضـي الله عنـه) پـه مشـری یـو لښکر ولیږه چې په موته کې له رومیانو سره ونښت، سخته جګړه یې وکړه خـو ویـې نـه شوای کولی له خپل ظالم او کبرجن دښمـن نـه پـوره انتقـام واخلـي. خـو د لیـرو او نـژدې عربانو پر زړونو یې ډېره غوره اغیـزه وکړه. د روم مشـر قیصـر دیتـه متوجـه و، او پـدې پوهیده چې د جګړې پایله ګومره د مسلمانانو پـه ګټـه وه او لـه مسـلمانانو سره یې د ځینو عربي قبایلو هم غړي او لـه روم نـه د اسـتقلال هڅې لـه پامـه نـه وې اچولې. او پـه ریښتیا سره چې دا هغه خطر و چې ګام په ګام د روم پولو ته ورنږدې کیده، له عربو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډ کې د شام پولې یې تهدیدولې.
همدې ته په توجه سره قیصر تصمیم ونیو چې باید مخکې لدینه چې مسلمانان په نه ماتیدونکي ځواک او خطر بدل شي، او مخکې لدینه چې د روم په خوا کې پرتو عربي برخو کې پاڅونونه او انقلابونه پیل شي باید د اسلامي دولت جرړې له بیخه وایستل او د مسلمانانو ځواک اوبه شي.
له همدې کبله له موته جګړې نه وروسته پوره یو کال قیصر د جنګ تیاري نیوله، له رومیانو او تر خپل کنټرول لاندې عربانو لکه آل غسان او نورو نه یې لوی لښکر جوړ کړ، او د فیصله کوونکي جنګ ټول وسایل یې برابر کړل.

د رومیانو د تیارۍ خبر په مدینه کې

مدینې ته دا خبرونه رارسیدل چې رومیانو له مسلمانانو سره د پریکنده جګړې تیاري نیولې ده. په مدینه کې د ننه له مسلمانانو سره تشویشونه پیدا شوي وو، حتی چې د یوه پردي او نا آشنا آواز په اوریدو سره به ډیرو داسې تصور کاوه چې ګویا رومیانو پر مدینه برید وکړ.
ددې حالت اندازه له هغه حالت نه ښه څرګندیدای شي چې عمر (رضي الله عنه) ورسره مخ شویدی. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په نهم هجري کال کې له خپلو بیبیانو سره ایلاء وکړه، (ایلاء دیته وایي چې څوک قسم وکړي چې زه به له خپلې ښځې سره جماع نه کوم نه به ورسره یوځای کیږم، که دا موده له څلورو میاشتو نه کمه وي پروا نلري یعنې له څلور میاشتو نه مخکې هر وخت کولی شي له خپلې ښځې سره یو ځای شي خو د قسم کفاره به ورکوي، او که څلور میاشتې تیرې شوې او نوموړې خپلې ښځې ته ورنږدې نه شو نو بیا به قاضي او محکمه مداخله کوي چې هغه دې یا ښځې ته رجوع وکړي یا دې طلاق ورکړي).
د یو شمیر اصحابو (رضي الله عنهم) په رایه د څلورو میاشتو له تیریدو وروسته طلاق واقع کیږي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په همدې کال له خپلو میرمنو نه خفه شوی و او یوه میاشت یې ایلاء وکړه، د خپل کور په بالاخانه کې اوسیده، په پیل کې مسلمانان (اصحاب) نه وو خبر، پدې حکم نه پوهیدل بلکه فکر یې کاوه لکه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپلو میرمنو ته طلاق ورکړیدی او پدې سره ټول له حده زیات خفه شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمر (رضي الله عنه) **دا کيسه داسې بيانوي:**

زما يو انصاري ملګری وُ، هغه به چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په مجلس کې حاضريده او زه به نه وم، نو د مجلس احوال به يې ماته راوړ، او که به زه موجود وم او هغه به نه وُ بيا به ما د مبارک مجلس ګزارش ورکاوه. مونږ دواړو په يوه سيمه کې ژوند کاوه، په نوبت به د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مجلس ته حاضريدو د غسان قبيلې د يوه پاچا دا خبر هم راته رسيدلی وُ چې پر مدينه د حملې نيت لري، نو لدې پلوه ويريدو او تشويش راسره وُ. يوه ورځ ناڅاپي زما انصاري دوست راغی دروازه يې ووهله او غږ يې وکړ: خلاصه کړه، خلاصه کړه! عمر (رضي الله عنه) وايي: ما ورته وويل: څه چل دی؟ آيا غساني حمله وکړه؟ هغه راته وويل: نه لدينه هم لويه پيښه شويده، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له خپلو ميرمنو نه بيل شويدی... د حديث تر پايه.[1]

په بل روايت کې راغلي چې عمر (رضي الله عنه) وايي: ما او انصاري دوست به خبرې سره کولې او ويل به مو چې غسانيان آسونه راته نعل کوي او د بريد تياري نيسي. ملګری مې يوه ورځ د خپل نوبت په اساس د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مجلس ته تللی وُ چې د شپې بيرته راغی دروازه يې په شدت سره وټکوله غږ يې وکړ چې عمر ويده دی؟ زه وويريدم فوراً ور ووتلم. هغه راته وويل: ډيره لويه پيښه شويده. ما ويل: څه دي؟ آيا غسانيان را ورسيدل؟ ويل يې نه، له دې نه هم لويه او مهمه پيښه، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خپلو ميرمنو ته طلاق ورکړيدی.[2]

دا کيسه پخپله دا ښيي چې مسلمانانو د روميانو له لوري څومره ويره او تشويش درلود. د روميانو خطر او لدې طرفه متوجه تهديد دومره لوی وُ چې منافقان يو ځل بيا را ژوندي او اميدوار شوي وو، که څه هم د سر په سترګو يې ليدل چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) څومره برياليتوبونه تر لاسه کړل، څومره قوت لري. د مسلمانانو همت او غيرت هم ورته ثابت وُ خو بيا هم پدې تمه وو چې کيدای شي روميان حمله وکړي او مسلمانان نابود کړي. د مسلمانانو کمزوري او تباهي د دوی هيله وه، پدې وخت کې دوی خپل شوم هدف لنډ ليدلو او له همدې امله يې د شر

(1). صحيح البخاري ۲/ ۷۳۰ .

(2). صحيح البخاري ۱/ ۳۳۴ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

او توطئو يوه اډه جوړه کړه. د شر دغه اډه يې د جومات په نوم ونوموله چې په اسلامي تاريخ کې ورته مسجد الضرار ويل کيږي. منافقانو هيله درلوده له همدې مرکز نه په استفادې سره د مسلمانانو تر مينځ نفاق واچوي، همدا به د کفر او کفارو لپاره مرکز او اډه وي. دوی چې دا جومات جوړ کړ له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه يې وغوښتل چې تشريف راوړي او لمونځ پکې ادا کړي، لدې کار نه يې هدف دا ؤ تر څو مسلمانان پرې وغولوي، او متوجه نه شي چې دوی دلته د اسلام په خلاف څه توطئې جوړوي. دوی لدې ځای نه د فساد او توطئې جوړونې مطمئنه او آرامه اډه جوړوله، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دلته لمونځ کول له غزا نه تر بيرته راتګ پورې وځنډاوه، ځکه پدې وخت کې غزا ته تياری باندې مصروف ؤ. پدې ترتيب سره منافقان پخپل هدف کې ناکام شول، الله تعالی وشرمول، او کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له غزا نه بيرته راستون شو د همدې مسجد د نړولو حکم يې وکړ، او مسجد وران شو.

د روميانو او غسان قبيلې د تياری خاص رپوټونه

دا و هغه حالت او خبرونه چې مسلمانان ورسره مخامخ وو، په همدې ډول حالاتو کې نبطيونو هغه چې له شام نه يې مدينې ته تيل يا غوړي راوړل خبر راوړ چې هرقل څلويښت زره کسيزه لښکر تيار کړيدی، مشر يې يو مخور رومي ټاکلی، لخم، جذام او نورې عربي قبيلې هم ورسره دي. د همدې لښکر لومړنی ټولګی (مقدمه) د بلقا سيمې ته رارسيدلې ده. پدې سره مسلمانان له لوی خطر او تهديد سره مواجه شول. يادونه بايد وکړو چې نبطيان د اسماعيل (ع) د زوی نابت اولاده وه، يو وخت يې په شمالي حجاز کې ښه برم درلود، خو ورو ورو مخ په ځوړ لاړل او عادي سوداګران او بزګران شول.

حالات نور هم ترينګلي شول

حالات ډير خراب او ترينګلي شول، د سختۍ او شديدې ګرمۍ موسم ؤ. مسلمانان له نورو ستونزو علاوه د وچکالۍ، بې وسۍ او د سوارۍ لپاره د څارويو له کمبود سره لاس او ګريوان وو. بله دا چې ميوې هم پخې شوې وې، د هر چا زړه دا غوښتل چې پخپل باغ کې تر سيوري لاندې وي پداسې وخت کې له کور نه وتل ډير ګران و، ګرمي هم وه، لاره ډيره اوږده او سخته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسول الله ﷺ پریکنده اقدام

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حالاتو او د شرایطو بدلون ته په ډیر دقت کتل، د پیښو اسباب او عواقب یې څیړل، باور یې درلود که په موجوده حالاتو کې له رومیانو سره له جګړې نه ډډه وشي، سستي وشي، دښمن فرصت ومومي د اسلامي دولت له پولو نه تیری وکړي د مدینې په لور مخکې راشي، دا به د مسلمانانو لپاره ډیرې ناوړې اغیزې ولري. جنګي ځواک، شهرت او حیثیت به یې صدمه ومومي، تشویشونه به راولاړ شي، او کیدای شي هغه مشرکان چې له حنین غزا نه وروسته د بشپړې نابودۍ په مورګه ولاړ وو بیرته ځانونه منظم کړي او هڅه وکړي چې بیا د ژوند او ځواک خاوندان شي. بل خطر دا و چې منافقانو هم پر مسلمانانو د پریکنده برید لپاره مناسب فرصت لټاوه، د فاسق ابو عامر له لارې یې د رومیانو له پاچا سره اړیکې ټینګې کړې وې. پلان یې جوړ کړی و چې د رومیانو د حملې په صورت کې به دوی له شا نه پر مسلمانانو د تورې ګوزار کوي. او که داسې شوي واې نو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او اصحابو (رضي الله عنهم) د اوږدو او سختو هلو ځلو، جنګونو او کوششونو نتیجه به اوبو وړې وای! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا ټول واقعیتونه درک کړي و، همدا وه چې له زیاتو مشکلاتو سره سره یې له رومیانو سره د دوی له پولو نه اخوا د جګړې او ټکر فیصله وکړه، امر یې وکړ چې باید رومیان فرصت و نه مومي د اسلامي حکومت د پولو او سرحدونو په لوري وړاندې تګ وکړي.

له رومیانو سره د جګړې لپاره د تیارۍ امر

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل تصمیم اصحابو (رضي الله عنهم) ته ورساوه، هغوی یې خبر کړل چې باید له رومیانو سره د جګړې تیاري ونیسي. د مکې او شاوخوا نورو سیمو قبایلو ته یې هم د تیارۍ فرمان صادر کړ. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سنت او عادت داسې و چې د جګړې په وخت کې به یې خپله لاره او خپل هدف پټ ساته له توریې نه به یې کار اخیست پدې معنی که غوښتل به یې د شمال په لوري لاړشي نو اعلان به یې داسې کاوه چې جنوب ته ځي، او یا بر عکس، خو دا ځل څرنګه چې شرایط ډیر سخت، تنګ او خطرناک وو نو په څرګنده توګه یې اعلان وکړ چې له رومیانو سره یې د جګړې پریکړه کړیده، ټول یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبر کړل تر څو د جګړې تیارئ ونیسي او جهاد ته يې تشويق کړل. په همدې ورځو کې د سوره برائت څو مبارک آيتونه نازل شول، چې مسلمانان هاند او جګړې ته هڅوي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپلو اصحابو ته د الله په لار کې د مالي قربانۍ اهميت هم بيان کړ او ديته يې وهڅول چې هر يو د خدای په لار کې خپل غوره مال په مصرف ورسوي.

جهاد ته په تیارۍ کې سيالي

له روميانو سره د جګړې لپاره د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له فرمان نه وروسته مسلمانانو يو له بل سره د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د امر په تعيمل کې سيالي کوله. هر چا په ډيره بيړه د جګړې تياري نيوله، مختلفې قبيلې او کورنۍ له هر لوري نه د مدينې په خوا را ماتې وې. ټول مسلمانان آماده شول، له منافقانو پرته ټولو د جګړې اراده کړې وه. ټول جګړې ته روان شول، يوازې درې کسه ريښتوني مسلمانان ورنه پاتې شول نور ټول وخوځيدل.

جګړې ته له روانيدو نه مخکې بې وسه، محتاج او فقير مسلمانان د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته راتلل د جګړې لپاره يې د سپرلۍ او وسايلو سوال کاوه خو کله به يې چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا لاندينی ځواب اوريده نو پداسې حال کې به بيرته ورنه تلل چې سترګې به يې له اوښکو ډکې وې: ((**لا أَجِدُ مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنْ الدَّمْعِ حَزَناً أَلاَّ يَجِدُوا مَا يُنفِقُونَ**)). (التوبة: **۹۲**)

[ترجمه: نو ويل تا دوی ته چې ستاسې د سپرلۍ لپاره څه نلرم، نو بيرته تلل دوی پداسې حال کې چې سترګې يې له اوښکو ډکې وې، او پدې خفه دي چې د جهاد په لارکې د نفقې لپاره څه نلري.**]**

مسلمانانو د الله په لار کې د مال او دارايۍ په خرڅولو کې هم يو له بل سره سيالي کوله د هر يوه هيله دا وه چې زيات اجر وګټي. عثمان (رضي الله عنه) هغه تجارتي کاروان چې د شام د تجارت لپاره يې تيار کړی وُ ټول رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورکړ، پدې کاروان کې دوه سوه اوښان سره له ځلونو او کجاوو، دوه سوه اوقيې يعنې **۵/ ۲۹** کيلو ګرامه نقره دا ټول يې د الله په لار کې صدقه کړل. دا ټول مجهز کاروان يې صدقه کړ، سل اوښان سره له ټولو لوازمو او زر ديناره (پنځه نيم کيلو سره زر) نور يې هم د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړل عرض يې وکړ چې دا هم د الله په لار کې په خرڅ ورسوئ. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پداسې حال کې چې دغه دينارونه يې په لاس کې اړول را اړول فرمايل يې: (**ما ضَرَّ عثمان ما عمل بعد اليـــوم**)[1]. لدې ورځې نه وروسته چې عثمان هر عمل وکړي هيڅ زيان نه ورسوي. عثمان (رضي الله عنه) پدې هم اکتفا ونکړه، نور مالونه يې هم خيرات کړل، ټول نهه سوه اوښان او سل آسونه يې صدقه کړل، البته د طلا او نقرې حساب خو يې لا بيل وئ.

عبدالرحمن بن عوف (رضي الله عنه) دوه سوه اوقيې نقره راوړه. ابوبکر (رضي الله عنه) خپل ټول مال چې څلور زره درهمه وو راوړل، د خپل اولاد لپاره يې الله او رسول کافي وبلل. عمر (رضي الله عنه) هم خپل نيم مال راوړ. عباس (رضي الله عنه) هم ډير څه راوړل. طلحه، سعد بن عباده، محمد بن مسلمه (رضي الله عنهم) هر يوه ډير څه حاضر کړل. عاصم بن عدي (رضي الله عنه) نوي وسقه خرما (يو وسق ۶۰ صاع کيږي او پدې حساب ټول ديارلس نيم زره کيلو يا ديارلس نيم ټنه خرما) راوړه. اصحابو (رضي الله عنهم) يو په بل پسې د خپل توان په اندازه مالونه راوړل، د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په حضور کې يې ايښودل، داسې کسان هم وو چې يوازې يو مُد يا دوه مُده يا کمې او زياتې خرماوې يې راوړلې.[يو مُد ۶۷۵ گرامه وزن لري] ښځو هم چې څه درلودل رايې وړل، چا به مشک راوړل، چا پايزيب، بنګړي، لښتۍ، ګوتيې او، ټول يې حاضر کړل. له منافقانو پرته هيچا هم بخل ونکړ، ډير څه جمع شول. ((**الَّذِينَ يَلْمِزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنْ الْمُؤْمِنِينَ فِـــي الصَّدَقَاتِ وَالَّذِينَ لا يَجِدُونَ إِلاَّ جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ....**))، (التوبه: ۷۹)

[ترجمه: هغه منافقان چې عيب وايي په خيرات کوونکو مؤمنانو باندې په ادا د صدقاتوکې او بل د هغو بې وزلو عيب وايي چې هيڅ نه مومي مګر په اندازه د توان او زيار خپل، پس مسخرې کوي دغه منافقان په دوی پورې...]

اسلامي لښکر د تبوک په لور

لښکر تيار شو، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) محمد بن مسلمه او په بل روايت سباع بن عرفطه په مدينه کې خپل خليفه وټاکه. علي (رضي الله عنه) ته يې

[1]. جامع الترمذي،مناقب عثمان بن عفان ۲۱۱/۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وظیفه ورکړه چې دده د کورنۍ سر پرستي وکړي. کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) روان شو منافقانو داسې خبرې وکړې چې علي (رضي الله عنه) هغه تحمل نه شوی کړی، روان شو له مدینې نه ووت او ځان یې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورساوه، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بیرته امر ورته وکړ چې لاړ شي او د خپلې کورنۍ سر پرستي وکړي او ورته ویې فرمایل: (**ألا ترضى أن تكون مني بمنزلة هارون من موسى، إلا أنه لا نبي بعدي**). اې علي! آیا دا دې نده خوښه چې زما په وړاندې داسې مقام ولرې لکه چې هارون یې د موسی (علیه السلام) په وړاندې لرې. خو له ما نه وروسته بل هیڅ پیغمبر نشته.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د پنجشنبې په ورځ د شمال په لور مدینه د تبوک په قصد پریښوده، د مجاهدینو شمیره ډیره زیاته وه، دیرش زره کسان جګړې ته روان وو، که څه هم ډیر مالونه راټول شول خو بیا هم ددې دومره لوی شمیر عسکرو لپاره کافي نه وو.

لښکر د سورلۍ او توښې له پلوه له مشکلاتو سره مخ و، هرو اتلسو کسانو ته یوه سورلۍ وه په نوبت به وربانديې سپریدل. غازیانو به له ډیرې لوږې د ونو پاڼې خوړلې د اکثرو کسانو شونډې وپړسیدلې، که څه هم اوښانو ته ډیره اړتیا وه خو بیا هم له ډیرې تندې او لوږې نه دیته مجبور شول څه اوښان حلال کړي، دومره تږي وو چې باید د اوښانو د خیټې اوبه یې څښلې وای. او څرنګه چې لښکر ډیرې سختۍ لیدلې نو دې لښکر ته جیش العسره یعني د سختیو لښکر هم ویل کیږي.

اسلامي لښکر د لارې په اوږدو کې د ثمودیانو له سیمې (حجر) نه تیر شو، ثمودیانو هلته وادي قری کې له تیږو نه لویې لویې خونې جوړې کړې وې. اصحابو(رضي الله عنهم) اراده وکړه ددې ځای له اوبو نه څه وڅښي، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ چې: (**لا تشربوا من مائها ولا تتوضأوا منه للصلاة، وما كان من عجين عجنتموه فاعلفوه الإبل، ولا تأكلوا منه شيئاً**). دا اوبه مه څښئ او مه اودس وربانديې کوئ او کوم اوړه مو چې پیدې اوبو خوشته کړي هغه خپلو اوښانو ته ورکړئ خپله یې مه خورئ. او زیاته یې کړه چې یوازې له هغې چینې نه اوبه وڅښئ له کومې نه به چې د صالح (علیه السلام) اوښې اوبه څښلې.

بخاري او مسلم له ابن عمر (رضي الله عنهما) نه روایت کوي وایي: کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له حجر نومې سیمې نه تیریده ویې فرمایل: (**لا تدخلوا مساكن الذين ظلموا أنفسهم أن يصيبكم ما أصابهم إلا أن تكونوا باكين**). د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چا کورونو ته مه داخليږئ چې پخپلو نفسونو يې ظلم کړيدی، هسې نه چې د دوی عذاب تاسې ته هم در ورسيږي، دلته پداسې حالت کې داخل شئ چې د الله له ويرې نه ژړا کوونکي وئ. بيا رسول (صلی الله عليه وسلم) خپل مبارک سر پټ کړ او په بيړه ، بيړه لدې درې نه ووت.[1]

د لارې په اوږدو کې غازيان سخت تږي شول، اوبو ته زيات اړ وو، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته يې شکايت وکړ رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د باران سوال وکړ، يو ځل وريځې رابښکاره شوې ښه باران وشو. خلکو اوبه وڅښلې او د ضرورت په اندازه يې ورسره واخيستلې. کله چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تبوک ته نژدې شو ويې فرمايل: (**إنكم ستأتون غداً إن شاء اللّه تعالی عين تبوك، وإنكم لن تأتوها حتی يَضْحَي النهار، فمن جاءها فلا يمس من مائها شيئاً حتی آتي**). [تاسې به سبا د تبوک چينې ته ورسيږئ (ان شاء الله) خو تر نيمې ورځې پورې به ور ونه رسيږئ، که له ما نه مخکې ور ورسيدئ نو ترهغې پورې اوبه مه ورنه چښئ تر څو زه نه وم راغلی.]

معاذ (رضي الله عنه) وايي مونږ پداسې حال کې چينې ته ورسيدو چې له مونږ نه مخکې دوه کسان ورسيدلي وو، د چينې اوبه لږ لږ روانې وې، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له هغو دوو کسانو نه پوښتنه وکړه : (**هل مسستما من مائها شيئاً؟**) آيا د چينې اوبو ته مو لاس وروړی دی؟ هغوی وويل: هو. بيا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ورته د خدای د ارادې او خپلې خوښې مطابق خبره وکړه. بيا يې په مبارکو لاسونو اوبه رابندې کړې تر څو يوه اندازه جمع شوې، مبارک مخ او لاسونه يې ورباندې پرې مينځل، نورې يې بيرته په چينه کې واچولې پدې سره يو ځل له چينې نه زياتې اوبه روانې شولې، خلکو وچښلې او د ضرورت په اندازه يې ورسره واخيستلې. بيا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**يوشك يا معاذ، إن طالت بك حياة أن تری ماهاهنا قد ملئ جناناً**). اې معاذه! که عمر ياري درسره وکړي، نو و به وينې چې يو وخت به دا سيمه ټوله د ميوو له باغونو ډکه وي.[2]

همدا راز رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د تبوک په لاره کې او په بل

[1]. صحيح بخاري ۲/ ۶۳۷.
(2). مسلم ۲/ ۲۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

روایت تبوک ته له رسیدو وروسته وفرمایل: (**تهب علیکم اللیلة ریح شدیدة، فلا یقم أحد منکم، فمن کان له بعـــیر فلیشـــد عقَالَـــه**). نن شپه به سخت باد دربانديږ راوالوزي، هیڅوک به نه دریږي، د اوښانو خاوندان دې د اوښانو ګونډې وتړي.

هماغه وه چې د شپې سخت باد راغی، یو سړی د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د امر په خلاف پاڅید ودرید، چې باد پورته کړ او ان د طيئ په غره یې وغورځاوه[1].

همدارنګه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) عادت داسې وؤ چې د لارې په اوږدو کې به یې د ماسپښین او لمازدیګر، ماښام او لماسختن لمونځونه یو ځای ادا کول یعنې د لمازدیګر لمونځ به یې د ماسپښین او لماسختن به یې د ماښام په وخت کې یو ځای ادا کاوه چې دیته جمع تقدیم وایي، او یا به یې د ماسپښین لمونځ د لمازدیګر او ماښام د لماسختن په وخت کې یو ځای ادا کول چې دیته جمع تاخیر وايي.

اسلامي لښکر په تبوک کې

اسلامي لښکر تبوك ته ورسید، له دښمن سره د مقابلې پوره تیاري یې درلوده، مرکز یې جوړ کړ. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ډیره مهمه خطبه وویله، په لنډو ټکو کې یې لوی مفاهیم ادا کړل، مسلمانان یې د دنیا او آخرت ښیګڼو ته راوبلل، د بدو اعمالو او شر له عواقبو نه یې وویرول، وي‌ی ګ‌و اښ‌ل. همدا راز د خوښۍ ځرګندونه یې وکړه، او دوې ته یې هم د خوښۍ او بري زیری ورکړ. پدې ترتیب سره یې د هغوی روحیات دومره لوړ کړل چې د وسایلو د کمبود او موادو د نشتوالي جبران پرې وشو. رومیانو چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د لښکر کشۍ خبر واورید ویرې واخیستل، د وړاندې تګ او مقابلې جرات یې نه شوی کولی، له پولو نه اخوا ښارونو کې سره تیت شول. دې کار د مسلمانانو لپاره په زړه پورې نتیجې درلودې، او مسلمانانو داسې سیاسي بریاوې لاسته راوړې چې د جنګ او وسلوالې مقابلې په حالت کې یې لاسته نه شوای راوړی. د ایله مشر یحنه بن روبه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغی او د جزیې په منلو سره یې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره سوله وکړه. د جرباء او اذرح خلک هم حاضر شول جزیه ورکول یې ومنل، رسول الله (صلی الله علیه و

[1]. صحیح مسلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اله و صحبه و سلم) هغوی ته یو لیک ولیکه. د ایله واکمن ته د لیکل شوي لیک متن داسې و:

(بسم اللّه الرحمن الرحيم، هذه أمنة من اللّه ومحمد النبي رسول اللّه ليحنة بن رؤبة وأهل أيلة، سفنهم وسياراتهم في البر والبحر لهم ذمة اللّه وذمة محمد النبي، ومن كان معه من أهل الشام وأهل البحر، فمن أحدث منهم حدثاً، فإنه لا يحول ماله دون نفسه، وإنه طيب لمن أخذه من الناس، وأنه لا يحل أن يمنعوا ماء يردونه، ولا طريقاً يريدونه من بر أو بحر). [بسم الله الرحمن الرحيم، دا د مهربان الله او محمد رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خوا د یحنه بن روبه او ایله د خلکو لپاره امان لیک دی. د دوی کښتۍ او ځمکني کاروانونه به ټول محفوظ او خوندي وي، الله او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې ذمه وار دي. دا تړون او عهد د دوی او د شام او سمندر ټولو هغو خلکو لپاره دی چې له دوی سره همکاري لري، او دیته ورته نظر ولري. که له دوی نه څوک د بد او نا مناسب کار مرتکب کیږي، نو مال یې د مجازاتو مخه نشي نیولی، او د جرم د ارتکاب په صورت کې د هغه مال نورو ته روا دی چې وایې خلي. همدا راز دوی اجازه لري له هرې چینې نه ګټه واخلي او له هرې بحري او ځمکنۍ لارې نه استفاده وکړي.] رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یو څلور سوه شل کسیز سپور ګروپ د خالد بن ولید (رضي الله عنه) په مشرۍ د دومه الجندل مشر اکیدر ته ولیږه، ورته ویې فرمایل: (إنــك ســتجده يصــيد البقر).اکیدر به پداسې حال کې ووینئ چې د غوایانو ښکار به کوي. خالد (رضي الله عنه) لاړ او کله چې د هغوی برجونه ورته ښکاره شول، یو نیلي رنګه غویی یې د قصر له دروازې سره ولیدل شو چې د قصر دروازه یې په ښکرو موښله، اکیدر هم ورپسې راغی او د هغه د ښکار هڅه یې کوله، شپه وه خو سپوږمۍ رڼا کوله، خالد (رضي الله عنه) اوملګري یې پدې وتوانیدل چې اکیدر ونیسي او بیا یې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضورته راووست.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هم د هغه دمرګ حکم ونکړ، بلکه سوله یې ورسره وکړه او هغه دا ومنله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته به له جزیې سره سره دوه زره اوښان، اته سوه وزې، څلور سوه زغرې او څلور سوه نیزې ورکوي، او پدې ترتیب سره یې له هغه سره هم د یحنه، دومه،تبوک، تیماء

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ايله په شان ترون وکړ.

د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د بريالي سياست په نتيجه کې هغه عربي قبايل چې له روميانو سره يې همکاري درلوده په بله و ا وښتې، په روميانو يې باور کم شو د مسلمانانو خوا ته نژدې شوې.

او پدې سره د مسلمانانو د حکومت دايره پراخه شوه، او د روم تر اصلي پولو پورې وغزيده د روميانو نوکران نور ختم شول خپله ماتې يې وليده او خبره مستقيماً په روميانو پورې مربوطه شوه.

بيرته د مدينې په لور

د مسلمانانو بريالی لښکر پداسې حال کې بيرته مدينې ته روان شو چې الله تعالی له جګړې او وسله والې نښتې پرته ډير برياليتوب ورپه برخه کړي وُ.

د لارې په اوږدو کې له يوې کږ ليچې غونډۍ سره دوولسو منافقانو د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د شهادت توطئه جوړه کړه. کيسه داسې وه چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لدې نقطې نه پداسې حال کې تيريده چې نور لښکر په دښته کې روان و، له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره يوازې دوه کسان موجود وو، عمار (رضي الله عنه) چې د اوښې واګې نيولې وې، او حذيفه (رضي الله عنه) چې ورپسې روان وُ.

منافقانو پدې وخت کې هڅه وکړه لدې فرصت نه ناوړه ګټه پورته کړي، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له خپلو دوو ملګرو سره روان و چې د پښو څپا او آواز يې واوريد پوه شو چې څوک ورپسې په منډه را روان دي ويې کتل چې څو نقاب پوشان په تيزۍ سره د دوی په لور راځي، فوراً يې حذيفه (رضي الله عنه) ته وظيفه ورکړه چې د هغوی مخه ونيسي. حذيفه هم د دوی د سورليو پر مخونو د ورسره موجود ډال ګوزارونه وکړل، پدې سره منافقان وډار شول او وتښتيدل. او د نور لښکر سره يو ځای شول. وروسته رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د همدې منافقانو نومونه حذيفه (رضي الله عنه) ته وښودل، او دا يې هم ورته وويل چې هغوی کوم شوم نيت او هدف درلود، خو ورته ويې فرمايل چې افشا کوه يې مه. له همدې وجې نه حذيفه (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) صاحب السر يعني د راز يار بلل کيږي.

الله تعالی د منافقانو ددې بدې ارادې په هکله فرمايي: ((وَهَمُّوا بِمَا لَمْ يَنَالُوا))

(c) ketabton.com: The Digital Library

(التوبة: ٧٤) [دوی د داسې کار هڅه وکړه چې پکې بريالي نه شول] يعنې هغوی غوښتل رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په شهادت ورسوي خو ويې نه شوی کولی خپل هدف تر لاسه کړي. کله چې مدينه را ښکاره شوه رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**هذه طَابَةُ، وهذا أحُدٌ، جبل يحبنا ونحبه**).دا طابه ده، هغه د احد غر دی، هغه احد چې له مونږ سره مينه لري او مونږ هم ورسره مينه لرو.

د مدينې اوسيدونکي چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له راتګ نه خبر شول، ښځې او ماشومان يې مخې ته را ووتل، په ډير احترام او درناوي يې هرکلی کاوه، او دا شعرونه يې ويل:

طلـــع البـــدرعلينا	**من ثنيات الودا ع**
وجب الشـــكرعلينا	**مادعـــالله دا ع** [1]

[د څورلسم سپوږمۍ راوختله، د وداع له غونډيو نه يې رابانديې رڼا واچوله، تر څو پورې چې د الله لوري ته دعوت روان دی تر هغې پورې پر مونږ شکر لازم دی.]

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د رجب په مياشت کې د تبوک په لور روان شوی وُ او د رمضـان پـه مياشـت کـې بيرتـه راسـتون شـو. ددې غـزا ټولـه مـوده پنځوس ورځې وه چې ديرش يې په تبوک او نورې يې په سفر کې تيرې شوې. د تبوک غزا د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وروستۍ غزا وه.

له غزا نه د پاتې شويو کيسه

بيرته پاتې شوي هغه چې بې عذره له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه پاتې شوي وو، غزا ته نه وو ورسره تللي. د دوی په هکله خاص حکم وشو چې بايد له ټولنې ګوښې کړی شي تر څو توبه يې قبوله شوه او بيرته په اسلامي ټولنه کې ومنل شول. د تبوک غزا د ځانګړو شرايطو درلودونکې وه، د مسلمانانو لپاره يې له هر پلوه د سخت امتحان حيثيت درلود په همدې جګړې سره مؤمنان له نورو نه بيل او وپيژندل شول. الله تعالی تل په سختيو سره رينښتوني له دروغجنو نه بيلوي، الله

---

[1]. دا د ابن قيم نظر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعـالی فرمـايي: (مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّى يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنْ الطَّيِّبِ)) (آل عمران: ۱۷۹)

[ترجمه: ندی الله چې پرېږدي مؤمنان مختلط ستاسې په شان، تر څو جلا کړي ناپاکه له پاکه څنې.]

کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د تبوک د غزا حکم صادر کړ، ټول مؤمنان روان شول، څوک چې پاتې شول مطلب یې دا ؤ چې په زړه کې یې نفاق دی. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته به چې وویل شول چې فلانی ندی راغلی په مدینه کې پاتی شویدی نو ده به فرمایل: (دعوه، فإن یكن فیـــه خـــیر فسیلحقه اللّه بكم، وإن یكن غیر ذلك فقد أراحكم منه). [پرې یې ږدئ، که خیر پکې وي نو الله تعالی به یې حتماً راولي، او که خیر نه وي پکې نو ښه ده خدای یې لـه شر نه وژغورلئ.]

له همدې کبله له ریښتینو مومنانو نه هیچا هم لدې غزا نـه سر و نـه غړاوه، یـوازې د عذر خاوندان پاتې شول او هغه منافقان و نه وتل کوم چې په الله او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې ایمان نـه ؤ. ځینو پـه دروغـو سره بهـانې جوړې کړې لـه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه یې د پـاتې کیدو اجازه واخیستله. لنډه دا چې یـوازې منافقـان او د عـذر خاونـدان پـاتې شـول، نـور ټـول لاړل، دلتـه دری کسان داسې هم وو چې له یوې خوا ریښتوني مؤمنان وو، عذر یې هم نه درلـود، او لـه بلې خوا له غزا نه هم پاتې شوي وو همدغو کسانو ته پاتې شوي وایي په همدوی الهي ازموینه راغله تر څو بریالي ورنه ووتل.

کله چې رسول الله (صلی الله علیـه و الـه و صحبه و سلم) لـه تبـوک نـه بیرتـه مدینې تـه تشریف راوړ، لومړی جومات ته لاړ، دوه رکعته لمونځ یې ادا کړ بیا یې لـه خلکـو سره خبرې شروع کړې. منافقان چې شمیره یې له اتیا[1] نـه زیاتـه وه راغلـل ډول ډول عذرونـه یې وړاندې کول، قسمونه یې خوړل، رسول الله (صلی الله علیـه و الـه و صحبه و سلم) به هم د دوی عذر مانه، د دوی ظاهري اعتراف به یې قبلاوه بیعت به یې ورنه اخیست د مغفرت دعا به یې ورته کوله او نور به یې خدای ته سپارل.

پدې ډله کې چې له رسول الله (صلی الله علیـه و الـه و صحبه و سلم) سره غـزا تـه نـه وو

---

[1]. واقدي ویلي چې دغه د انصارو د منافقانو وه، او د اعرابو(بدویانو) لکه بني غفار او نورو د عذر وړاندې کوونکو تعداد هم ۸۲ کسان وو.او عبد الله بن ابي او پیروان یې لدینه جدا وو او د هغوی شمیره هم زیاته وه. فتح الباري ۱۱۹/۸ وګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللي، دريٍ کسه داسيٍ وو چيٍ د کلک ایمان خاوندان وو، اوس یيٍ هم د رښتیا لاره غوره کړه، دروغ یيٍ ونه ویل اعتراف یيٍ وکړ چيٍ بيٍ عذره لديٍ غزا نه پاتيٍ شوي وو. دغه دری کسان کعب بن مالک، مراره بن ربیع او هلال بن امیه نومیدل. دوی ومنل چيٍ هیڅ عذر یيٍ نه درلود خو په غزا کيٍ یيٍ ګډون ونکړ، همدا وه چيٍ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ چيٍ باید دوی له ټولنيٍ نه ګوښي شي، مسلمانانو ته یيٍ وویل چيٍ له دوی سره اړیکيٍ وشلوي او خبريٍ کول ورسره بند کړي.

دوی له ټولنيٍ نه داسيٍ پريٍ او بیل شول چيٍ دا دومره لویه ځمکه وربانديٍ تنګه شوه، له ژوند نه ماړه شول له ځلوېښتو ورځو نه وروسته امر ورته وشو چيٍ له خپلو ښځو نه هم جدا شي، لس ورځيٍ نوريٍ هم له ټولو نه پردي وو، تر څو له پنځوس ورځيٍ بیلتون نه وروسته الله تعالی رحم پريٍ وکړ توبه یيٍ قبوله شوه او دا آیت شریف نازل شو:((وَعَلَى الثَّلاثَةِ الَّذِينَ خُلِّفُوا حَتَّى إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَنْ لا مَلْجَأَ مِنْ اللَّهِ إِلاَّ إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ.))(التوبة: ۱۱۸)

[په هغو دریو کسانو چيٍ بیرته پاتيٍ شوي وو تر هغه پوريٍ چيٍ تنګه شوه پر دوی دا ارته ځمکه او تنګ شول پر دوی زړونه د دوی او یقین یيٍ وکړ چيٍ نشته ځای د پناه له قهره د الله، پناه یوازيٍ له الله سره ده، بیا الله دوی ته د توبيٍ توفیق ورکړ بیشکه چيٍ الله ښه توبه قبلونکی ډیر رحم والا دی.]

پر دوی الهي رحم وشو، مسلمانان زیات خوشاله شول، دوی هم له ډیريٍ خوشالۍ نه صدقيٍ ورکړيٍ او دا یيٍ د ژوند تر ټولو نیکمرغه ورځ وه.

د هغو مؤمنانو په هکله چيٍ د عذر په اساس یيٍ په ديٍ غزا کيٍ ګډون نه و کړی، دا آیتونه را نازل شول: ((لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلا عَلَى الْمَرْضَى وَلا عَلَى الَّذِينَ لا يَجِدُونَ مَا يُنفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (۹۱) وَلا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لا أَجِدُ مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنْ الدَّمْعِ حَزَناً أَلاَّ يَجِدُوا مَا يُنفِقُونَ)) (التوبة: ۹۱– ۹۲)

[نشته هیڅ ګناه په کمزورېو او نه په رنځورانو او نه په هغو کسانو چيٍ نه مومي دوی هغه مال چيٍ ولګوي یيٍ په غزا کيٍ کله چيٍ اخلاص کوي له الله او رسول سره او نشته پر محسنانو ملامتیا. او نشته ګناه په هغو کسانو چيٍ تا ته راغلل تر څو د سورلۍ

لپاره څه ورکړي، تا ورته وويل ستاسې د سورلۍ لپاره څه نلرم، او دوی پداسې حال بيرته ستانه شول چې سترګې يې له اوښکو ډکې وې پدې غمجن وو چې د خدای په لار کې د لګښت لپاره څه نلري]
همدا راز رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) چې کله د بيرته ستنيدو په وخت کې مدينې ته را لنډ شو نو ويې فرمايل: (**إن بالمدينة رجالاً ما سرتم مَسِيراً، ولا قطعتم وادياً إلا كانوا معكم، حبسهم العُذْرُ**)، قالوا: **يا رسول اللّه، وهم بالمدينة؟ قال: (وهم بالمدينة)**. په مدينه کې داسې کسان شته چې ناست هلته دي خو ستاسې ټول ثواب يې ګټلی دی، په هره دښته او هره لاره چې تاسې تللي ياست د هغې ثواب دوی ته هم ور رسيدلی دی، ځکه دوی عذر درلود او عذر يې ددې مانع شو چې له تاسې نه پاتې شي. اصحابو (رضي الله عنهم) ورته وويل يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! دوی ته ثواب په مدينه کې ورکول کيږي؟ ده وفرمايل: هو همدا ثواب يې پداسې حال کې په برخه دی چې دوی په مدينه کې ناست دي.

د تبوک غزا پايلې او اغيزې

دې غزا په عربي جزيره کې د مسلمانانو د نفوذ د پراختيا او پياوړتيا په لار کې لويه اغيزه درلوده خلکو ته ثابته شوه چې دلته يوازې اسلام هغه ځواک دی چې د بقا او دوام چانس لري او مسلمانان له ټولو نه ځواکمن او د زيات نفوذ خاوندان دي.
پدې غزا سره د منافقانو او جاهلانو هيلې له خاورو سره خاورې شوې. دوی تمه درلوده چې ګوندې روميان به مسلمانان له مينځه يوسي خو هسې ونه شول، همدا وه چې دوی هم مجبور شول دېخوا ته مخه کړي، نورې لارې ورباندې بندې شوې، نو واقعيت ته تسليم شول. او لدينه وروسته نور داسې دليل نه و پاتې چې مسلمانان نرمې ورسره وکړي. الله تعالی امر وکړ چې سختي ورسره وشي، صدقې يې ونه منل شي د جنازې لمونځ يې ادا نه شي، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) بايد نور د دوی لپاره مغفرت و نه غواړي او په قبرونو يې ونه دريږي. امر وشو چې د مسجد ضرار په نامه جوړ شوی د شر مرکز ونړول شي. د قرانکريم آيتونه نازل شول منافقان يې داسې معرفي کړل لکه چې نومونه يې ياد کړي وي، ډير سپک او رسوا شول، نور ټولو پيژندل، پردې يې له مخونو پورته شوې. ددې غزا اغيزه دا وه چې د عربي پلاويو شميره ډيره شوه، که څه هم د مکې له فتحې نه وړاندې او وروسته د عربي قبايلو نمايندګان د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته راتلل خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له تبوک نه وروسته ددې ډول وفدونو شمير نور هم زيات شو.[1]

ددې غزا په هکله د قرآنکريم لارښوونې

د برائت سورت زيات آيتونه د همدې غزا د حالاتو او احکامو په هکله نازل شول. پدې آيتونو کې ځينې داسې دي چې غزا ته له روانيدو نه مخکې نازل شوي، ځينې د سفر په دوران کې او نور له غزا نه له بيرته ستنيدو نه وروسته نازل شويدي. ددې آيتونو په واسطه الله تعالی ددې غزا حالات او شرايط بيان کړي، د منافقانو حقيقت يې پکې څرګند او په ګوته کړيدی. د ريښتينو مجاهدينو مقام او فضيلت ته يې اشاره کړيده، د هغو دريو کسانو توبه پکې قبوله شوې چې بې عذره پاتې شوي وو او داسې نور.

ددې کال ځينې مهمې پيښې

پدې کال کې څه داسې پيښې شوې چې په تاريخ کې د ډير اهميت درلودونکې دي:

١- له تبوک څخه د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له ستنيدو نه وروسته د عويمر عجلاني او ميرمنې تر مينځ يې لعان واقع شو. لعان يعنې د ښځې او ميړه له خوا يو پر بل لعنت ويل.

ددې حکم تفصيل د نور سورت په نهم آيت کې راغلی دی چې لنډيز يې داسې دی: کوم کسان چې خپلو ښځو ته د زنا نسبت کوي او پدې هکله شاهدان ونلري، نو بايد لومړی ميړه څلور ځلې قسم وخوري او په قسم سره ووايي چې پخپله خبره کې صادق دی او پنځم ځل ووايي که دروغ يې ويلي وي نو د خدای لعنت دې ورباندې وي، لدينه وروسته حد په ښځه راځي، خو که ښځې هم لعان ووايه يعنې څلور ځلې په قسم سره يې د ميړه خبره دروغ وبلله او پنځم ځل يې وويل چې که دروغ وايي نو د الله غضب دې پرې وي پدې سره له حد نه نجات مومي خو دواړه سره جدا کيږي.

---

[1]. ددې غزا تفصيلات مو لدې کتابونونه اخيستي دي: ابن هشام ۲/۵۱۵تر۵۳۷.. زاد المعاد۳/۲تر۱۳، بخاري ۲/۶۳۳تر ۶۳۷، صحيح مسلم مه شرحه للنووي۲/۲۴۶، فتح الباري ۸/۱۱۰تر۱۲۶، مختصر سيره الرسول ۳۹۱تر۴۰۷.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲- له غامدي قبيلې نه يوه ښځه راغله د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په حضور کې يې په زنا اعتراف وکړ هغه وخت يې وړوکی ماشوم درلود، خو کله يې چې ماشوم له شيدو نه جدا شو، ډوډۍ خوړل يې شروع کړل نو هغه ښځه سنګساره شوه.

۳- د حبشې پاچا اصحمه وفات شو، او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې د جنازې غائبانه لمونځ ادا کړ.

۴- د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لور ام کلثوم (رضي الله عنها) چې د عثمان (رضي الله عنه) ميرمن وه وفات شوه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ډير غمګين شو او عثمان (رضي الله عنه) ته يې وفرمايل: (**لو كانت عنــدي ثالثة لزوجتكها**). که دريمه لور مې درلودی هغه به مې هم تا ته په نکاح درکړې وای.

۵- د منافقانو رئيس عبدالله بن ابي مړ شو. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) يې د جنازې لمونځ وکړ او د مغفرت دعا يې ورته وکړه. عمر (رضي الله عنه) مخالفت کاوه چې بايد جنازه يې ونه شي، له جنازې نه وروسته هغه آيتونه را نازل شول چې د عمر (رضي الله عنه) دريځ او خبره پکې تاييد شويده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابوبکر (رضي الله عنه) حج

(نهم هجري کال)

د همدې نهم هجري کال په ذي القعده یا ذي الحجه میاشت کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل یار ابوبکر (رضي الله عنه) د حاجیانو امیر وټاکه. امر یې ورته وکړ چې لاړ شي او د حج په دوران کې د مسلمانانو لارښوونه وکړي او مناسک ورباندې ادا کړي. وروسته د برائت سورت هغه آیتونه نازل شول چې د تساوي او برابرۍ په بنسټ یې له مشرکینو سره د شویو تړونونو ما تول اعلان کړل.

له همدې کبله رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) علي (رضي الله عنه) ته وظیفه ورکړه چې لاړ شي او په مکه کې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له خوا دا فرمان خلکو ته اعلان کړي. دغه کار د مالونو او نفسونو په اړه تړونونو کې د عربو د عاداتو مطابق و (د دوی دا دستور ؤ چې دا ډول اعلان به سړی یا پخپله کاوه او یا به یې د کورنۍ د کوم غړي په واسطه اعلاناوه، د کورنۍ له غړو پرته د بل چا له خوا به اعلان نه منل کیده).

علي (رضي الله عنه) روان شو او په عرج او یا په ضجنان کې یې له ابوبکر (رضي الله عنه) سره ملاقات وشو. ابوبکر (رضي الله عنه) پوښتنه ورنه وکړه چې امیر یې او که مامور؟ علي (رضي الله عنه) په ځواب کې وویل: نه، زه مامور یم.

بیا دواړه روان شول، ابوبکر (رضي الله عنه) د حج د مناسکو مشري وکړه، د اختر په ورځ علي (رضي الله عنه) له جمرې سره ودرید او خلکو ته یې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فرمان او پیغام ولوست.

پدې فرمان سره له ټولو مشرکینو سره تړونونه مات او لغوه شول، هغوی ته یې څلور میاشتې وخت ورکړ چې له سره فکر وکړي، له کومو مشرکینو سره چې تړون نه و شوی هغوی ته همدا مهلت وټاکل شو، خو هغه مشرکین چې مسلمانانو ته یې اذیت نه و رسولی او د مسلمانانو په خلاف یې له چاسره مرسته نه وه کړې هغوی ته اعلان وشو چې له دوی سره به تړون تر ټاکلې مودې پورې نافذ، د اعتبار وړ او عملي وي. ابوبکر (رضي الله عنه) ځینی کسان توظیف کړل چې اعلان وکړي لدې کال نه وروسته هیڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرک نه شي کولی د حج په مراسمو کې ګډون وکړي، هيچا ته اجازه نشته په بربنډ حالت کې طواف وکړي. ددې فرمان په اعلان سره په حقيقت کې له عربي جزيرې نه د بت او بت پرستۍ تېغر په کلي توګه ټول شو، دا اعلان شوه چې نور شرک ختم شو، د بت پرستۍ تاريخ پای ته ورسيد، او بيا به دلته بت پرستي رواج ونه مومي.[1]

[1]. صحيح بخاري ١/٢٢٠_٤٥١. ٢/٦٢٦_٦٢٧، زاد المعاد ٣/٢٥_٢٦، ابن هشام ٢/٥٤٣_٥٤٤_٥٤٥_٥٤٦.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسول الله ﷺ غزاګانو ته یو نظر

که د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) غزاګانو او دده له لوري استول شویو جنګي ګروپونو او پلاویو ته نظر وکړو، په نتایجو کې یې غور او دقت وکړو، نو دا به راته په ډاګه شي چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د تاریخ تر ټولو لوی او بې سیاله قوماندان و، په شجاعت او حکمت، تدبر او پوهه کې یې ساری نه درلود. او هغه لکه څرنګه چې د نبیانو سردار او سالار دی همداسې د جنګ په ډګر کې هم د با تدبیره، زړورو او بریالیو جنګ سالارانو سردار دی.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بې وخته او بې ضرورته جګړه نده کړې، او کله چې د جګړې ضرورت پیښ شوی، نو په پوره شجاعت، تدبیر او قاطعیت سره یې د جګړې امور ترتیب او عملي کړیدي. کله هم داسې نده شوې چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لښکر دې د جنګي استراتیژۍ، پلان او تګلارې د کمزورۍ له امله ماتې خوړلې وي، د مناسب ځای انتخاب، د لښکر تنظیم، مناسبه استراتیژي او نورو برخو کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا په اثبات رسولې ده چې هغه د نړۍ له هر بل جنګي قوماندان نه پوه او مخکې دی.
د احد او حنین د پیښو او ماتې سبب د یو شمیر غازیانو کمزوري او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د اوامرو مخالفت او هغه څه نه پلي کول و چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له پوځي اړخه لازمي بللي و. او پدې دواړو غزاګانو کې د مسلمانانو له ماتې نه وروسته د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نبوغ، شجاعت او حکمت په اثبات رسیږي. د احد په ورځ د جګړې په ډګر کې دومره استقامت او مقاومت کوي چې له امله یې د جګړې مخه په بله اوړي، ماتې بیرته په بري بدلیږي، همدا راز د حنین په غزا کې هم په پوره حکمت او دقت سره ماتې خوړلی لښکر مقاومت ته رابولي، او داسې یې تنظیموي چې دښمن یې نور په وړاندې مقاومت نه شي کولی، د دښمن روحیات ماتوي، حوصلې یې پریوزي او ماتې خوري. پدې ډول حالاتو کې ډیر لوی او زړور قوماندانان خپله روحیه له لاسه ورکوي، هر څه ورنه شړیږي او د ځان له ژغورنې پرته د بل څه په فکر کې نه وي، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه یوازې مقاومت کوي بلکه د دښمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

بری په ماتې بدلوي. مطلب دا چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) جنګي پوهه او حکمت دومره ؤ چې تاریخ یې ساری نلري.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د خپل حکیمانه جنګي تاکتیک او بریالۍ استراتیژۍ پواسطه وکولی شوای په عربي جزیره کې امنیت ټینګ کړي. د اسلام او سولې دښمنان له مینځه یوسي، مشرکان سولې ته اړ کړي او د اسلامي دعوت په وړاندې ټول خنډونه لیرې کړي هغه پخپل حکمت سره منافقان هم تجرید کړل، ریښتوني مومنان له دروغجنو او منافقانو نه بیل شول.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه یوازې پخپله عظیم لارښود او قوماندان ؤ، بلکه هغه ډیر نور نومیالي قوماندانان هم روزلي دي. او همدا د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په لاس روزل شوي قوماندانان وو چې د خپل لارښود له وفات نه وروسته یې د فارس او روم په مقابل کې جګړې وکړې، د شام او عراق په دښتو کې یې د مقابلې په ډګر کې پر دښمن غلبه ومونده، خپله برلاسي یې په اثبات ورسوله، او پخپل تدبر او حکمت سره یې وکولای شوای دښمنان مات کړي، او د وخت دوې امپراطورۍ دړې وړې کړي.
د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د جګړو او غزاګانو بله ګټه دا وه چې د مسلمانانو لپاره کور، ځمکه او کار پیدا شو، د بې وسه مهاجرینو مشکلات حل شول، هغوی هم جنګي وسایل او مصارف پیدا کړل. دا ټول مشکلات پداسې حال او داسې طریقې سره حل شول چې په هیچا هم یوه ذره ظلم و نه شو.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د جاهلیت د زمانې ټول دودونه بدل کړل، د هغې تورې دورې د جنګ اسباب او اهداف یې هم له مینځه یوړل. په جاهلیت کې د جنګ معنی او هدف چور، چپاول، ظلم، تیری، انتقام، د نورو حقوق تر پښو لاندې کول، د کلیو او کورونو ورانول، د بې ګناه خلکو بې ځایه وژل، د ښځو په عفت تیری، د ماشومانو، ښځو، زړو او بې وسانو پر حقوقو تیری، د فصلونو او ونو له مینځه وړل او په ځمکه کې هر ډول فساد خورول ؤ. هو جنګ د اسم او معنی دواړو له مخې بدل شو، جنګ په جهاد بدل شو چې هدف یې مقدس او سپیڅلی ؤ دا داسې جنګ و چې انسانیت پرې ویاړي، ددې جنګ هدف له ظلم او وحشت نه د انسان آزادي وه. پدې سره بې وسانو خپل حقوق تر لاسه کړل، د زورورو زور اوبه شو، د زور او ظلم دوره تیره شوه، حق او انصاف قایم شو. ددې جهاد هدف د هغو ښځو، ماشومانو او بو ډاګانو آزادي وه چې ویل به یې: اې ربه! مونږ لدې ظالمانو نه خلاص کړې، مونږ لدې کلي نه چې اوسیدونکي یې ظالمان دي وباسې، ربه! زمونږ چاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، زمونږ سره مرسته وکړي، او مونږ ته ولي او سرپرست پیدا کړي.
د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د جګړو هدف دا وُ چې ځمکه له فریب، چل، غدر، خیانت، تیري او فساد نه پاکه کړي. ځای یې انصاف، وفا، عدل، او پاکي ونیسي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د جنګ لپاره شریفانه او سپیڅلي قواعد وضع کړل او کله به یې چې کوم صحابي د لښکر قوماندان ټاکه نو د تقوی، عدل او انصاف توصیه به یې ورته کوله، امر به یې ورته کاوه چې له خلکو سره ښه معامله وکړي. سلیمان بن بریده له خپل پلار نه روایت کوي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به چې څوک د لښکر قوماندان وټاکه نو د تقوی او له مسلمانانو سره د نیکۍ امر به یې ورته کاوه او فرمایل به یې: (**اغزوا بسم اللّـــه، في سبيل اللّه، قاتلوا من كفر باللّه، اغزوا، فلا تغلوا، ولاتغدروا، ولا تمثلوا، ولا تقتلوا وليداً...) الحديث**.[د الله په لار کې د الله په نامه جنګیږئ، له کافرانو سره جګړه وکړئ، جنګ وکړئ خو خیانت، غدر، فریب او چل مه کوئ، څوک مه مثله کوئ (اندامونه یې مه پرې کوئ) ماشومان مه وژنئ....] همدا راز د نرمۍ امر به یې ورته کاوه فرمایل به یې: (**يسروا ولا تعسروا، وسكنوا ولا تنفروا**). آسانې کوئ، سختې پریږدئ، خلک خپل کړئ او له ځان نه یې مه بیزاروئ.[1]
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به د شپې له خوا پر دښمن برید نه کاوه، په اور د سوځیدو اجازه یې نه ورکوله د ماشومانو، ښځو او زړو له وژلو، او چور چپاول نه یې په کلکه سره نهي کوله، فرمایل به یې: (**إن النُّهْبَى ليست بأحـــل مـــن الميتة**).غلا او لوټ شوی مال د مرداري غوښې په شان مردار دی. د فصلونو له تباه کولو، ونو، بوټو له قطع کولو نه یې منع فرمایلې. او له خاصو ضروري شرایطو پرته یې کله هم د ونو د پرې کولو اجازه نده ورکړې. دمکې د فتحې په وخت کې یې فرمایلي: (**لا تجهزن على جريح، ولا تتبعن مدبراً، ولا تقتلن أســـيراً**). زخمي مه وژنئ، او څوک چې درنه تښتي هغه پسې مه ورځئ، او اسیر مه وژنئ. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فرمان صادر کړی وُ چې سفیر او قاصد به نه وژل کیږي، د ذمي (هغه مشرک چې له مسلمانانو سره عهد او تړون ولري) مرګ ندی روا.

[1]. صحيح مسلم ٢/ ٨٢- ٨٣ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) فرمايي:

(من قتل معاهداً لم يُرِحْ رائحة الجنة، وإن ريحها لتوجد من مسيرة أربعين عاماً). چا چې ذمي وواژه د جنت بوی به و نه مومي، پداسې حال کې چې د جنت بوی د څلويښتو کلو سفر په مسافه ليرې محسوسيږي.

دا او ديته نورې هغه اساسي لارښووني دي چې د جاهليت د زماني جنګ يې په مقدس جهاد بدل کړ.[1]

[1]. د تفصيلاتو لپاره : زاد المعاد ۲/ ۶۳ تر ۶۸ و الجهاد في الاسلام للاستاذ ابي الاعلی المودودي ص ۲۱۶ تر ۲۶۲ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک ډلې ډلې اسلام راوړي

لکه مخکې مو چې وويل د مکې فتحه هغه لويه سوبه وه چې پواسطه يې د بت پرستۍ ستنه له بيخه ووته. عربانو حق او باطل وپيژندل، شک او شبهې لـه زړونـو نـه ووتلې، ټولو د اسلام خوا ته رجوع وکړه، او ډلې ډلې خلک اسلام ته راتلل.

عمرو بن سلمه وايي: مونږ لـه يـوې داسې چينې سره اوسيدلو چې د خلکو لار وه را باندې پدې وخت کې ډير کاروانونه زمونږ له خوا سره تيريدل، پوښتنـه بـه مـو کولـه پـه خلکو څه شوي؟ او دا محمد (صلی الله عليـه و الـه و صحبه و سلم) څوک او څه کـاره دی؟ په ځواب کې به يې را ته ويل: محمد (صلی الله عليـه و الـه و صحبه و سلم) وايـي چې: هغـه د الله (جل جلالـه) رسـول (صلی الله عليـه و الـه و صحبه و سلم) دی او وحـي ورته راځي او الله داسې او هسې وحي ورتـه کړيـده، مـا بـه دا خبـره داسې پـه ذهـن کې ساتله لکه په زړه مې چې ليکل شوې وي.

عربان د مکې تر فتحې پورې په انتظار کې وو ويـل بـه يـې پريـږدئ محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او قوم يې چې سره معلومـه يـې کـړي، هر وخت کـه محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) برلاسی شو، نـو دا بـه ثابتـه شي چې هغـه پـه حق دی، او رېښتونی رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دی.

کله چې مکې فتحـه شـوه نـو هـرې قبيلې بـه هڅـه کولـه لـه نـورو نـه مخکې پـه اسلام مشرفه شي. عمرو زياتوي زما پلار هم له نورو نه مخکې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته حاضر او په اسلام مشرف شو، کله چې بيرته راغـی مونږ ته يې وويل: زه د هغه رېښتوني پيغمبر (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لـه لـوري تاسې ته راغلی يم چې فرمايي: دا لمونځ پدې وخت او دا پدې وخت کې ادا کړئ، کله چې د لمانځه وخت شي، نو يو کس بايد آذان وکړي، او بيادې هغه څوک امامت وکړي چې ډير قرآن کريم يې حفظ وي[1]. د حديث تر پايه.

لدې حديث نـه دا څرګنديږي چې د مکې فـتحې د اسلام او مسلمانانو پـه قـوت او د

---

[1] . صحيح البخاري۲/۲۱۵_۲۱۶.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرک په له مینځه وړلو کې زیات اثر درلود. لدې فتحې نه وروسته عربان اسلام ته تسلیم شول. تاریخ شاهد دی چې په نهم او لسم هجري کال کې مختلفې قبیلې ډلې ډلې مدینې منورې ته راغلې او په اسلام مشرفې شویدي. د خدای بندګانو ډلې ډلې اسلام راوړی، او پدې مرحله کې د مسلمانانو شمیره دومره زیاتیږي چې د مکې په فتحه کې لس زره کسیز لښکر د تبوک په غزا کې په دیرش زره کسیز لښکر بدلیږي. په ډیره لنډه موده کې د لښکر شمیره دومره زیاتیږي، لدې نه یو کال وروسته د حجه الوداع په دوران کې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره یو لک یا یو لک او څلویښت زره تنه برخه اخلي، او ټول د الله له رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره یو ځای تکبیر، تهلیل او تلبیه وایي.

پلاوي او استازي

هغه پلاوي چې د قومونو په نمایندګۍ د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته راغلي، سیرت لیکونکو يې شمیره اویا (۷۰) ښودلې ده، خو دلته د ټولو په هکله خبرې نه شو کولی. او څرنګه چې په مفصله کیسه کې یې ډیره ګنه نشته، نو په اختصار سره له هغو پلاویو نه یادونه کوو چې زیات تاریخي ارزښت لري، خو دا باید په یاد ولرو چې که څه هم د اکثرو قبیلو پلاوي د مکې له فتحې نه وروسته راغلي، خو د مکې له فتحې نه مخکې هم د ځینو قبایلو یو شمیر پلاوي د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغلي دي.

۱- عبدالقیس پلاوی: د دې قبیلې دوه هیئتونه استولي وو، چې لومړی یې په پنځم هجري کال یا له هغه نه هم مخکې ؤ.

ددې قوم یو کس چې منقذ بن حیان نومیده هر وخت به د تجارت لپاره مدینې ته راته، د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له هجرت نه وروسته هم مدینې ته راغی د اسلام په هکله یې معلومات تر لاسه کړل او مسلمان شو. بیایې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لیک او پیغام خپل قوم ته یووړ هغوی هم ټول په اسلام مشرف شول. وروسته یې د حرام په میاشت کې یو ۱۳ یا ۱۴ کسیز پلاوی مدینې ته ولیږه، دوی د همدې سفر په دوران کې د ایمان او هغو لوښو په هکله پوښتنه وکړه کوم چې شراب به یې پکې ساتل. ددې پلاوي مشر اشج عصري ؤ چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې په هکله فرمایلي: (**إن فيك خصلتين يحبهما**

(c) ketabton.com: The Digital Library

اللّه: الحلم والأناة.په تا کې دوه داسې صفتونه شته چې د الله او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خوښ دي دا صفتونه يو حلم دې او بل تاني (دقت).
ددې قبيلې دوهم هيئت له فتحې نه وروسته په هغه کال کې مدينې ته راغی چې د عام الوفود په نامه ياديږي. پدې پلاوي کې څلويښت تنه راغلي وو، له دوی سره جارود بن علاء عبدي هم وُ، نوموړی لدينه مخکې مسيحي وُ چې بيا په اسلام مشرف شو.[1]

۲- د دَوس قبيلې پلاوی: پداسې وخت کې چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په خيبر کې تشريف درلود، ددې قبيلې پلاوی راغی، مخکې پانږو کې مو وويل چې طفيل بن عمرو الدوسي له هجرت نه مخکې مسلمان شو، مکې ته راغلی وُ او هملته يې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په لاس ايمان راوړ، بيا خپلی قبيلې ته ستون شو، هغوی ته يې د اسلام بلنه ورکړه، خو قوم يې مثبت ځواب نه ورکاوه، طفيل ورنه ناهيلی شو بيرته د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضورته راغی، عرض يې وکړ: يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! دوس قبيلې ته ښيرې وکړه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**اللهم اهد دوساً**). اې ربه! ته دوس قبيلې ته هدايت وکړې. وروسته يې اسلام راوړ په اووم هجري کال کې چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په خيبر کې تشريف درلود طفيل د خپل قوم له ۷۰ يا ۸۰ کورنيو سره يو ځای مدينې ته راغی او ټول په اسلام مشرف شوي وو.

۳- د فروه بن عمرو جذامي استازی: فروه د روميانو تر حکم لاندې يو عربي قوماندان وُ له روم سره د نژدې پرتو عربي قبايلو قومانده يې په غاړه درلوده. مرکز يې په معان نومې سيمه کې وُ چې اوس د اردن په جنوب کې پرته ده. فروه چې په اتم هجري کال کې د موته غزا په ترڅ کې د مسلمانانو شجاعت، مقاومت، صبر او تدبير وليد په اسلام مشرف شو او يو نماينده يې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته واستاوه، د خپل اسلام خبر يې ورکړ او يوه سپينه کچره يا قاطره يې هم ورته د تحفې په شکل وليږله.

---

[1]. شرح مسلم نووي ۱/ ۳۳ .فتح الباري ۸/۸۵_۸۶.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رومیان چې د فروه په اسلام خبر شول بندي یې کړ او ورته ویې ویل یا به اسلام پرېږدې او یا به دې سر پرې کوو، هغه په اسلام قایم پاتې شو، همغه وه چې رومیانو په فلسطین کې له عفراء نومې چینې سره په دار وځړاوه او سر یې پرې کړ.[1]

۴- د صُدَاء پلاوی: دا پلاوی هغه وخت راغی چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په اتم هجري کال کې له جعرانه څخه راستون شو. کیسه داسې وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یو څلور سوه کسیز جنګي ګروپ ته وظیفه ورکړه چې لاړ شي او د یمن هغه سیمه تر پښو لاندې کړي چیرته چې د صداء قبیله میشته وه. کله چې دغه ګروپ غازیان د قناه درې په پاسنۍ برخه کې ځای په ځای شول، زیاد بن حارث صدایي خبر شو چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سپایان د دوی سیمې ته راغلي، هماغه وه چې سیخ د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورغی عرض یې وکړ یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! ((زه د خپل قوم د نماینده په صفت درته راغلی یم. هیله ده خپل لښکر ته د بیرته ستنیدو امر وکړې، زه د خپل قوم ضامن یم، ضمانت یې کوم)). رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل سپایان له قناه درې نه راوغوښتل، زیاد هم لاړ خپل قوم یې تشویق کړ چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورشي، په نتیجه کې **۱۵** کسه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته راغلل په اسلام مشرف شول. بیا بیرته ستانه شول خپل قوم یې اسلام ته راوباله، او پدې توګه ددوی په منځ کې اسلام خور شو، د حجه الوداع په وخت کې له همدې قبیلې نه سل کسان د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته راغلل.

۵- کعب بن زهیر ابي سلمی د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په حضور کې: کعب د شاعرانو له کورنۍ او ډیر مشهور او معروف شاعر وُ. ده به د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هجوه کوله، په آتم هجري کال کې چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له طائف نه ستون شو د کعب ورور بجیر بن زهیر خپل ورور کعب ته لیک ولیکه چې پکې لیکلي یې و: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د قریشو یو شمیر هغه کسان ووژل کوم چې دده هجوه

[1]. زاد المعاد ۳/ ۴۵، تفهیم القران ۲/ ۱۶۹ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې کړې وه او زيان يې ورسولی و او نور يې له مکې نه تښتيدلي دي، که خپل ژوند درته ګران وي نو د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته ورشه، ځکه که څوک توبه وباسي او خدمت ته يې حاضر شي هغه نه وژني، که دا نه کوې نو د خپل ژوند څه چاره دې کوه.

کعب هم خپل ورور ته ځواب وليکه، د دواړو تر منځ خطونه تبادله شول، په پای کې په کعب باندې ځمکه تنګه شوه، تيکان يې ورک شو، وويريد او مجبور شو مدينې ته لاړ شي. هلته د جهينه قبيلې د يوه تن کره ورغی د سهار لمونځ يې له هغه سره ادا کړ بيا هغه سړي اشاره ورته وکړه، نو د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ورپاڅيد خپل لاسونه يې د هغه په مبارکو لاسونو کې کيښودل. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لا نه و پيژندلی چې دا کعب دی، کعب وويل : يا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)! کعب پناه درته راوړي، اسلام يې راوړی، ستا حضور ته راتلل غواړي امان درنه غواړي، که زه يې درته راولم، خپل حضور ته يې منې، توبه يې قبلوې؟! رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: هو. کعب وويل: زه پخپله کعب يم. يو انصاري پورته شو اجازه يې وغوښته چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) امر ورته وکړي چې د کعب سر پرې کړي. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**دعه عنك، فإنه قد جاء تائباً نازعاً عما كان عليه**).پرېږده هغه توبه ايستلی اسلام يې راوړی او تيره لاره يې بدله کړيده.

کعب پدې وخت کې خپله مشهوره قصيده وويله چې پيل يې داسې و:

بانت سعاد فقلبي اليوم متبول   **متيم اثرها لم يفد مكبول**

[سعاد را نه ليرې شوې زړه مې ورپسې نا آرام دی، زړه مې ورپسې کشال دی، د هغې د عشق په زنجير تړل شوی دی خو هغې يې هيڅ بدل او عوض ندی ورکړی.]

په همدې قصيده کې يې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مدح کړې او د خپلې پخوانۍ خطا ښښنه يې غوښتې، وايي:

نبئت ان رسول الله اوعدني   **و العفو عند رسول الله مامول**

مهلا هداك الذي اعطاك نافلةال   **قران فيها مواعيظ وتفصيل**

لا تاخذني باقوال الوشاة و لم   **اذنب ولو كثرت في الاقاويل**

(c) ketabton.com: The Digital Library

لقــد اقــوم مقاما لو يقــوم به	ارى و اسمع ما لو يسمع الفيــل
لظل يرعد الا ان يكــون له	من الـــرســول باذن الله تنويل
حتى وضعــت يميني ما انازعه	في كـــف ذي نقمات قيله القيل
فلهو اخوف عندي اذا اكلمه	و قيل انـــك منسوب و مسئول
من ضيغم بضراء الارض مخدره	في بطـــن عثـــر غيل دونه غيل
ا ن الرســـول لنور يستضاء به	مهـــند من سيوف الله مسلول

[خبر شوم چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) راته ګواښ کړيدی، خو عفوه د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) مامول ده، احتياط، هغه خدای دې هدايت درته وکړي، چې قرآنکريم يې درته هديه کړيدی، چې پکې نصيحتونه او د مسايلو تفصيلات دي، ما د چغلګرو په خبرو مه نيسه، زه بې ګناه يم که څه هم په هکله مې خبرې ډيرې شوي، زه پداسې ځاي کې ولاړ يم داسې څه اورم او وينم که هلته فيل ولاړ وای او دا يې اوريدلي وای نو لړزيدلی به وای، او تر هغې پورې به نه ؤ آرام شوی تر څو چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د الله په امر ورته عفوه او مهرباني وکړي تر دې پورې چې لاس مې بې له کوم مخالفته د هغه چا په مبارکو لاسونو کيښودل، چې د انتقام پوره توان لري او خبرې يې پوره مردانه او په ځای دي، په هغه شيبو کې چې زه ورسره خبرې کوم، هغه وخت چې راته ويل کيږي دغه او هغه خبره دې را رسيدلې او پدې هکله پوښتنه درنه کيږي، په همدې وخت کې هغه د عثر نومې سيمې له زمري نه ډير ويرونکی راته ښکاري، پدې سيمه کې يوې خوا بلې خوا ته ګڼې ونې دي. او زيات ځننور لري بيشکه چې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) داسې نُور دی چې نور ورنه ګټه اخلي، نور ورنه رڼا اخلي، او هغه د الله په تورو کې د هغه هندي تورې په شان دی چې د دښمن د مقابلې لپاره له تيکي نه ايستل شوې وي.]

ورپسې يې د قريشو مهاجرينو صفت او ستاينه وکړه، ځکه چې دده د راتګ په وخت کې له دوی نه يوه هم دده په هکله نا مناسبه خبره ونکړه، د انصارو مدحه يې ونکړه بلکه طنز يې پرې وکړ ځکه له دوی نه يوه تن دده د مرګ اجازه غوښتې وه، ويلي يې دي:

يمشون مشي الجمال الزهر يعصمهم	ضرب اذا عرد السود التنابيل

[قريش لکه د ښکليو سپينو اوښانو په شان روان وي توري وهونکي يې ساتنه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې هغوی را مخکې شي نو تور او کمزوري خلک لاره پرېږدي او تښتي.]
کعب له اسلام راوړلو نه وروسته، هغه وخت چې ایمان یې ښه په زړه کې ځای ونیو د انصارو صفت هم وکړ او د دوی په هکله یې تیره غلطي جبران کړه، هغه په یوه قصیده کې وایي:

من سره کرم الحياة فلا يزل — في مقنب من صالحي الانصار
ورثوا المكارم كابرا عن كابر — ان الخيـــار هم بنو الاخيار

[څوک چې شرافتمندانه او محترم ژوند غواړي هغه به د انصارو په یوه ځانګه کې اوسیږي انصار پشت په پشت بزرګان او قدرمن دي، دوی غوره دي د غوره بندګانو زامن دي.]

۶- د عذره قبیلې نمایندګان: ددې قبیلې دوولس کسیز پلاوی د حمزه بن نعمان په ګډون د نهم هجري کال د صفر په میاشت کې حاضر شو. کله چې پوښتنه ترې وشوه تاسې د کومې قبیلې یاستئ؟ ویاند یې وویل: مونږ له بنو عذره قبیلې څخه یو، مونږ د قصي مادري ورونه یو، مونږ هغه څوک یوو چې د قصي ملاتړ مو کړی، خزاعه او بنو بکر مو له مکې نه ایستلي، مونږ د صله رحمۍ او خپلوۍ خاوندان یوو. نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) تود هرکلی ورته ووایه، او د شام د فتحې زیری یې ورکړ، او له کاهنو (کوډګرو) ښځو نه له سوال کولو او د جاهلیت د زمانې په شان قربانۍ (ذبح) کولو نه یې منـــع کړل. د پلاوي غړي ټول په اسلام مشرف شول، څو ورځې یې په مدینه کې تیرې کړې، بیا خپلې مېنې ته ستانه شول.

۷- د بلي پلاوی: دغه هیات د نهم هجري کال په ربیع الاول میاشت کې مدینې ته راغی اسلام یې قبول کړ، درې شپې یې په مدینه کې تیرې کړې. د پلاوي مشر ابو الضبیب سوال وکړ چې آیا میلمه پالنه ثواب لري که نه؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (**نعم، وكل معروف صنعته إلى غني أو فقـــير فهـــو صدقة**). هره نیکي له غني سره وي که له فقیر سره صدقه ده. نوموړي د میلمستیا د مودې په هکله پوښتنه وکړه؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**ثلاثة أيام**). میلمستیا درې ورځې وي. ابو الضبیب سوال وکړ: ورک شوی پسه د چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**هي لك أو لأخيك أو للذنب**). هغه یا ستا دی، یا ستا د ورور او یا د لیوه. د ورک شوي اوښ په هکله یې هم پوښتنه وکړه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ځواب ورکړ: (**مالك وله؟ دعه حتى يجده صـــاحبه**). ته ورک شوې اوښ څه کوې، خوشی یې کړه تر څو مالک یې پیدا شي.

٨- د ثقيف نمايندګان: دا پلاوی د نهم هجري کال په رمضان میاشت کې له تبوک غزا نه وروسته مدینې ته راغی. ددې پلاوي د اسلام کیسه داسې ده: د ثقیف سردار عروه بن مسعود ثقفي د آتم هجري کال په ذي القعده کې له طائف غزا نه وروسته او مدینې ته له رسیدو نه مخکې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغلی ؤ اسلام یې راوړ، بیرته خپل قوم ته ستون شو او هغوی یې هم اسلام ته راوبلل. دده تمه دا وه چې قوم به یې ایمان راوړي، ځکه د خپل قوم په منځ کې يې زیات محبوبیت درلود یو منل شوی سردار ؤ، خلکو ته له خپلو ښځو او اولادونو نه هم زیات ګران ؤ، نو ځکه یې دا ګمان و چې قوم به یې بلنه او خبره مني، خو هغوی دا ځل دده د اسلامي بلنې په ځواب کې نه یوازې منفي ځواب ورکړ بلکه د غشو باران یې پرې جوړ کړ تر څو د اسلام په ګناه شهید شو.
لدینه وروسته ثقیف قبیله څو میاشتې همداسې سر ګردانه وه، بالاخره یې مشورې سره وکړې او پوه شول چې د مسلمانانو مقابله نه شي کولی، تصمیم یې ونیو یو کس د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته ولیږي. لومړی یې عبدیالیل بن عمرو غوره کړ تر څو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته ورشي، خو هغه وویرید او ویې ویل هسې نه له ده سره هم لکه د عروه په شان معامله وشي همدا وه چې د خپل قوم دا غوښتنه یې و نه منله او ورته ویې ویل: زه دا کار هغه وخت کولی شم چې څو نور کسان هم راسره ملګري کړئ! قوم دوه کسان له ثقیف او درې تنه له بني مالک نه ورسره ملګري کړل، پدې ترتیب سره شپږ کسان چې عثمان بن ابي العاص ثقفي هم ورسره ؤ د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته لاړل.
دوی چې مدینې ته ورسیدل، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ چې په جومات کې د ننه ورته یو ځای تیار شي تر څو هملته د قرآنکریم تلاوت واوري او مسلمانان د لمانځه په حالت کې وګوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پلاوي غړي څه موده همدلته پاتې شول، وخت نا وخت به د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) زیارت ته راتلل، هغه به اسلام ته رابلل. په پای کې د هیئت مشر له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه د امن او سولې د داسې تړون سوال او غوښتنه وکړه چې پکې دوې ته د زنا، شراب څښلو، سود خوړلو، او لمونځ نه کولو اجازه وي، لوی بت (لات) يې مات نشي او نور بتان به هم دوی پخپل لاس نه ماتوي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دوی دا یوه غوښتنه هم قبوله نکړه. هغوی بیا مشورې سره وکړې، بالاخره دې نتیجې ته ورسیدل چې له اسلام او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له پیروی او اطاعت نه پرته بله لاره او چاره نلري. همدا وه چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغلل او مسلمانان شول، خو یوه غوښتنه يې وکړه چې لات بت دې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مات کړي ثقیف ته دې دا کار نه سپاري، دا غوښتنه يې ومنل شوه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لیک ورته ولیکه، عثمان بن ابي العاص يې امیر ورته وټاکه ځکه هغه له نورو نه زیات د اسلام او قرآنکریم له زده کړې سره مینه لرله. د وفد غړي به هر سهار د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راتلل او عثمان به يې له خپل سامان سره پریښوده، خو کله به چې دوی د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له حضور نه بیرته راتلل د غرمې له مخې به ویده کیدل، عثمان به د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راته او ورته ویل به يې د قرآنکریم تلاوت راته واوروه! د دین د احکامو په هکله به يې هم سوالونه کول او که به يې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ونه موند نو بیا به د همدې غرض لپاره د ابوبکر (رضي الله عنه) خدمت ته ورته. دا همغه برکتي او مؤمن شخص ؤ چې د ارتداد په زمانه کې د خپل قوم لپاره لوی رحمت ثابت شو، ځکه هغه وخت چې دې قوم اراده وکړه له اسلام نه واوړي ده ورته وویل: اې د ثقیف خلکو! تاسې وروستی قوم یاستئ چې اسلام مو راوړ، اوس په کفر کې له نورو نه مه مخکې کیږئ! قوم يې خبره ومنله او په اسلام ثابت پاتې شول.

پلاوی له مدینې نه ستون شو، کله چې خپل قوم ته ورسیدل حقیقت يې ورنه پټ کړ، ځو ورځې يې د خپل اسلام خبره ورته ونه کړه، خو دا مشوره يې ورکړه چې جنګ ته زړه ښه نکړي ځانونه يې غمجن او خفه ښکارول او دا يې ورته وویل چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له دوی نه د اسلام راوړلو غوښتنه کړیده، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ويلي يې دي چې زنا، شراب، سود او نور ناروا کارونه به پرېږدي، که نه نو جنګ به ورسره کوي.
ثقيفيان چې ډېر کبرجن خلک وو مغرور شول، دوی درې ورځې يې د جنګ اراده درلوده، خو وروسته يې په زړونو کې ويره پيدا شوه او د پلاوي غړو ته يې وويل: لاړ شئ او د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د امر مطابق عمل وکړئ غوښتنې يې ومنئ. همدلته وه چې هغوی حقيقت ورته بيان کړ او هغه مطالب يې ورته وويل چې له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره يې منلي وو. پدې ترتيب سره ثقيف قبيله هم په اسلام مشرفه شوه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خالد (رضي الله عنه) ته وظيفه ورکړه چې د يوه ګروپ په مشرۍ لاړ شي او لات دړې وړې کړي. مغيره بن شعبه ګرز يا يو غټ تبر واخيست او خپلو ملګرو ته يې وويل: تاسې به د ثقيف په باره کې خندوم، هماغه وه چې يو ځل يې تبر پورته کړ پر لات يې وار وکړ بيا يې ځان وغورځاوه او منډه يې کړه، د طائف خلکو پداسې حال کې چې لړزيدل وويل: خدای د مغيره ورک کړي، دا دی د لات منجورې وواژه.
مغيره راسم شو او ويې ويل: خوار شئ، دا بت خو له خټو او تيږو نه جوړ شوی، بل څه ندی، وروسته يې په دروازه ګوزار وکړ ماته يې کړه، بيا يې په لوړ ديوال ور پورته شو، خلکو هم ورسره شروع وکړه ديوال يې ونړاوه، بت يې مات کړ، تهداب يې را لوڅ کړ هلته چې څه کالي، زيورات وو ټول يې را وايستل د ثقيف قبيلې خلک حيران دريان ولاړ وو.
خالد (رضي الله عنه) دا کالي او زيورات ټول د رسول (صلی الله عليه وسلم) حضور ته راوړل، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په همغه ورځ وويشل. د الله تعالی د نعمت او نصرت شکر يې ووايه، حمد او ثنا يې وويله.[1]

۹- د يمن د پاچايانو ليک: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) چې له تبوک نه راستون شو د حِمير د پاچايانو ليک ورته راغی. دغه مشران چې ليک يې راستولی و عبارت وو له: الحارث بن عبدکُلال، نعيم بن عبدکلال، النعمان، قَيل ذي رعين، هَمدان، او مُعافر وو. دوی مالک بن مره الرهاوي خپل نماينده وټاکه او رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته يې وليږه چې خبر ورکړي دوی په اسلام مشرف شوي او شرک يې پرې ايښی دی.

[1]. زاد المعاد ۲/۲۶ تر ۲۸ ابن هشام ۲/ ۵۳۷ تر۵۴۲.

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دوی ته اسلامي لارښوونې وکړې، د مومنانو مسووليتونه او حقوق يې ورته په ګوته کړل. او په همدې ليک کې يې دا ورته څرګنده کړه که معاهده کوونکي ټاکلی جزيه ورکړي، نو د دوی لپاره د الله تعالی او رسول الله (صلی الله عليه وسلم) عهد او ژمنه ده. يو ګروپ اصحاب يې د معاذ بن جبل (رضي الله عنهم) په مشرۍ د هغوی د رهنمايۍ او لارښوونې لپاره وليږل. معاذ (رضي الله عنه) يې د الكورة العليا چې د عدن له خوا د السکون او سکاسک تر منځ واقع ده، مسئول وټاکه چې د قاضي، د جنګ د قوماندان، جزيې او صدقاتود راټولولو او امامت دنده يې لرله. او ابو موسی الاشعري (رضي الله عنه) يې الكورة السفلی ته واستاوه چېرته چې زُبيد، مارب، زمع او الساحل قبيلې ميشته وې. او دواړو ته يې داسې امر وکړ: (**يسرا ولا تعسرا، وبشرا ولا تنفرا، وتطاوعا ولا تختلفا**). [آساني کوئ او له سختۍ نه ډډه کوئ، زيری ورکوئ، تشويقوئ يې او زړونه يې مه بدوئ، يو له بل سره مرسته کوئ او اختلاف مه کوئ.]

معاذ (رضي الله عنه) تر هغې په يمن کې پاتې و، تر څو رسول (صلی الله عليه وسلم) رحلت وکړ. او ابو موسی الاشعري (رضي الله عنه) په حجة الوداع کې د رسول اکرم (صلی الله عليه وسلم) خدمت ته ورسيد.

۱۰- د همدان پلاوی: دا پلاوی په نهم هجري کال کې له تبوک غزا نه وروسته را ورسيد. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ليک ورته وليکه او څه شيان يې چې دوی غوښتي وو ورکړل. مالک بن نمط يې د خپل قوم د مسلمانانو امير وټاکه، او د نورو لپاره يې خالد بن وليد (رضي الله عنه) ووليږه، چې اسلام ته يې را وبولي. هغه هلته شپږ مياشتې پاتې شو، هغوی يې اسلام ته رابلل، خو دوی اسلام ونه مانه، بيا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د خالد په ځای علي (رضي الله عنه) مقرر کړ، خالد (رضي الله عنه) را ستون شو. علي (رضي الله عنه) د همدان خلکو ته ورغی د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ليک يې ورته ولوست، اسلام ته يې را دعوت کړل، په همدې سره هغوی ټول په اسلام مشرف شول. علی (رضي الله عنه) د خپلې کاميابۍ او همدان قبيلې د اسلام زيری رسول الله (صلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ولیږه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته چي دا لیک ورسید له خوشالۍ نه په سجده پریوت او کله یې چې مبارک سر له سجدې نه پورته کړ ویې فرمایل: (**السلام علی همدان، السلام علی همدان**).سلام پر همدان، همدان دې سلامت وي.

۱۱- د بني فزاره نماینده ګان: دغه پلاوی په نهم هجري کال کې له تبوک نه له راستنیدو وروسته د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته حاضر شو، شمیره یې څه د پاسه لس تنه وو چې راغلل په اسلام یې اعتراف وکړ او ورسره جوخت یې د خپلې بدې ورځې، قحطۍ او وچکالۍ نه شکایتونه وکړل. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) منبر ته پورته شو لاسونه یې پورته کړل، د باران دعا یې وکړه ویې فرمایل: (**اللهم اسق بلادك وبهائمك، وانشر رحمتك، وأحْيِ بلدك الميت، اللهم اسقنا غَيْثاً مُغيثاً، مريئاً مَرِيعاً، طَبَقاً واسعاً، عاجلاً غير آجل، نافعاً غير ضار، اللّهم سقيا رحمة، لا سقيا عذاب، ولاهَدْم ولا غَرَق ولا مَحْق، اللّهم اسقنا الغيث، وانصرنا على الأعداء**). یا لویه خدایه! خپل ښارونه او چارپایان سیراب کړه! رحمتونه دې نازل کړه، دا مړ (وچ) ملک بیرته ژوندی کړه، خدایه! داسې باران راباندې وکړه چې درد مو دوا کړي، آرامي راته راوړي، ګټه را ورسوي، ډیر پراخ وي، زر وي وروسته نه، ګټور وي، تاوان ونلري! لویه خدایه! د رحمت باران غواړو، نه د عذاب باران او نه داسې باران چې نړوونکی، ډوبونکی او له مینځه وړونکی وي! لویه خدایه! پر مونږ باران وکړې، او پر دښمن برلاسي او نصرت را په برخه کړې! [1]

۱۲- د نجران پلاوی: نجران د مکې جنوب د یمن لور ته اوه منزله لیرې پروت لوی ښار دی. نجران دري اویا (۷۳) کلي درلودل، سپور په تیز رفتار سره په یوه ورځ کې ورسیدلی شوای.[2]
دلته یو لک مسیحي جنګیالان هم وو. د نجران هیئت په نهم هجري کال کې مدینې ته راغی. پدې پلاوي کې ۶۰ کسان وو، چې ۲۴ یې سرداران وو، دری یې هغه وو چې د نجران مشرتابه یې په غاړه وه:

---

[1]. زاد المعاد ۳/ ۴۸

[2]. فتح الباري ۸/ ۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف: عاقب چې نوم يې عبدالمسيح وُ، نوموړي د حکومت مشري په غاړه درلوده.
ب : سيد چې نوم يې ايهم يا شرحبيل وُ، ده د سياسي او فرهنگي چارو مسئووليت درلود.
ج: اسقف چې نوم يې ابو حارثه بن علقمه وُ او د ديني چارو رياست يا ديني مشرتابه ورسره وه.
دغه نمايندگان چې مديني ته راغلل له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره يې وکتل، يو له بل نه يې څه پوښتني وکړې. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) اسلام ته راوبلل، قرآنکريم يې ورته تلاوت کړ، دوی د اسلام له منلو نه معذرت وغوښت، د عيسی (عليه السلام) په هکله يې دده نظر وغوښت.
رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پدې ورځ ځواب ورنکړ تر څو دا مبارک آياتونه نازل شول: ((إِنَّ مَثَلَ عِيسَى عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ (٥٩) الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلا تَكُنْ مِنَ الْمُمْتَرِينَ (٦٠) فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَةَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ)). (آل عمران: ٥٩– ٦١)
[بيشکه صفت د عيسی په نزد د الله د آدم د صفت او مثال په شان دی. الله پيدا کړ آدم له خاورو څخه بيا يې وويل ده ته بشر شه پسې بشر شو. حق هغه دی چې راغلی دی له جانب د رب ستا، نو مه کيږئ له شک کوونکو نه، نو هر څوک چې جگړه او مناقشه کوي له تا سره په باره د عيسی (عليه السلام) کې وروسته له هغه چې حاصل شو تا ته صحيح علم د عيسی په بندگۍ او نبوت کې نو ووايه اې محمده (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) راځئ چې راوبولو زامن زموږ او زامن ستاسي او ښځې زموږ او ښځې ستاسي او ځانونه خپل او ځانونه ستاسي بيا به التجا وکړو په دعا کې نو و به گرځوو موږ (وبه وايو) لعنت د الله په دروغجنو باندې.]
چې سهار شو، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د همدې آيتونو په رڼا کې د عيسی (عليه السلام) په هکله خپل نظر وړاندې کړ بيا يې هغوی (نمايندگانو) ته يوه ورځ وخت ورکړ چې فکر او غور وکړي. وروسته دې کسانو د عيسی (عليه السلام) په هکله د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) رايه او نظريه ونه منله، اسلام يې هم را نهووړ.
بل سهار رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پداسې حال کې چې حسن او

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسین (رضي الله عنهما) یې پخپل چادر کې پټ کړي، فاطمه (رضي الله عنها) ورپسې شا ته روانه وه، راغی او له دې نصرانیانو نه یې وغوښتل چې راځئ اوس مباهله وکړو! (مباهله دې ته ویل کیږي چې ټول حاضر شي او بیا دعا او التجا وکړي چې الله دې دروغجن هلاک کړي).

هغوی چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) جدیت ولید، سره ګوښه شول خبرې یې سره وکړې، عاقب او سید ورته وویل چې مباهله نه کوو، ځکه که دا کار مو وکړ او هغه ریښتونی رسول وي، نو بیا به نه مونږ خیر وګورو او نه زمونږ راتلونکي نسلونه، ټول به هلاک شو، هیڅ به راته پاتې نه شي ټول به هلاک شو، بالاخره یې دا خبره سره غوټه کړه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به حکم ګرزوي. راغلل او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته یې عرض وکړ د فیصلې واک تا ته درکوو ته چې څه غواړې همغه به درکوو.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) جزیه ورباندې وټاکله. جزیه دوه زره جوړې (جامې او کالي) وې چې زر به یې په رجب او زر نورې به یې په صفر میاشت کې ورکوي. دا شرط یې همورباندې کیښود چې له هرو دوو حلو (جامو) سره به یوه اوقیه (۱۵۲ ګرامه سپین زر) هم ورکوي. ددې جزیې په مقابل کې یې دوی ته پوره دیني آزادي او د الله او رسول ذمه او ضمانت ورکړ او لیک یې ورته ولیکه.

دې نمایندګانو سوال وکړ چې یو امین شخص دوی ته واستوي. هماغه وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ددې امت امین یعنې ابو عبیده بن جراح (رضي الله عنه) ورولیږه تر څو جزیه ورنه راوړي.

وروسته بیا د اسلام نور په نجران کې هم خور شو. سیرت لیکونکي وایي چې :

عاقب او سید هم نجران ته له رسیدو نه وروسته په اسلام مشرف شول.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دوهم ځل علي (رضي الله عنه) ته وظیفه ورکړه چې له دوی نه صدقې او جزیه راوړي، څرګنده ده چې صدقه له مسلمان څخه اخستل کیږي[1].

۱۳- د بني حنیفه قبیلې پلاوی: دا اوولس کسیز پلاوی چې مسیلمه الکذاب بن ثمامه بن کبیر بن حبیب بن الحارث هم ورسره ؤ په نهم هجري کال کې مدینې ته

---

[1]. فتح الباري ۸/ ۹۴_۹۵. زاد المعاد ۳۹/۳تر ۴۱د نجران د پلاوې د څرنګوالي په اړه مختلف روایات راغلي، تردې چې ځنې محققین وایي چې د نجران پلاوی دوه ځله راغلی و. او مونږ پدې هکله هغه نظر وړاندې کړ چې راجح راته معلوم شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی[1].

د پلاوي غړي لومړی د يوه انصاري کره ورغلل، بيا د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته حاضر شول او اسلام يې راوړ. د مسيلمه الکذاب د اسلام په هکله مختلف روايتونه راغلي دي خو که دقت وشي دا څرګنديږي چې نوموړي اسلام نه و منلی، د تکبر، غرور، سرغړونې او قدرت غوښتنې څرګندونه يې کړې وه او د هيئت له نورو غړو سره د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته نه ؤ حاضر شوی. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په لومړي سر کې هڅه وکړه په قولي او فعلي نيکۍ او شفقت سره هغه راجلب کړي، خو کله يې چې وليدل چې نيکي اثر نه پرې کوي نو پخپل فراست سره يې د شر اثرات او نښانې پکې وليدلې.

لدينه مخکې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خوب ليدلی ؤ چې د ځمکې ټولې خزانې دده حضور ته راوړل شي او دوې کړې (د لاس حلقې) ورنه دده په مبارک لاس کې ولويږي. پدې سره رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ډير خفه شي او دا ډيرې ګرانې ورباندې تمامې شي، پدې وخت کې وحي ورته وشي چې پف يې کړه، کله يې چې پف کړې دواړه ورکې او ايسته شي. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ددې خوب تعبير داسې وکړ چې دا دواړه (کړې يا بنګړي) به دوه دروغجن وي چې له ده نه وروسته به ظهور کوي.

او کله چې مسيلمه الکذاب دا تکبر او انکار وکړ او ويې ويل: که محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له ده نه وروسته واک ما ته راسپاري نو پيروي به يې وکړم پدې وخت کې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پداسې حال کې هلته تشريف يووړ چې د خرما ونې يوه څانګه يې په لاس کې وه، شاعر يا خطيب يې ثابت بن قيس بن شماس هم ورسره و، له مسيلمه الکذاب او ملګرو سره يې ودريد خبرې يې ورته وکړې. په ځواب کې مسيلمه ورته وويل: که دې خوښه وي اوس به اختيار تا ته پريږدو، خو پدې شرط چې له تا نه وروسته واک زمونږ شي. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**لو سألتني هذه القطعة ما أعطيتكها، ولن تعدو أمر اللّه فيك، ولئن أدبرتَ ليعقرنك اللّه، واللّه إني لأراك الذي أرِيتُ فيه ما رأيتُ، وهذا ثابت يجيبك عني**). که دغه د خرما څانګه يا پوستکی را نه وغواړې هم در به يې

---

[1] . فتح الباري ۸۷/۸.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکړم، ته د خپل ځان په هکله د الله تعالی امر نه ﷺ بدلولی، که د شا واړوله، انکار دې وکړ الله تعالی به دې مات کړي، قسم په خدای چې زه تا هغه شخص ګڼم د کوم په هکله چې ما خوب لیدلی، نور به دا ثابت زما په عوض ستا پوښتنې ځوابوي. دا خبره یې وفرمایله او ورنه لاړ.[1]

په پای کې همغه څه وشول چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې وړاند وینه کړې وه. مسیلمه چې بیرته یمامه ته ستون شو، سوچونه یې کول او بالاخره یې دعوه وکړه چې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره په نبوت کې شریک کړی شویدی. په دروغو یې د نبوت دعوه وکړه، څه سجع ویل یې پیل کړل د خپل قوم لپاره یې د شرابو او زنا جواز ورکړ، لدې شر سره به یې دا شاهدي هم ویله چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د الله رسول دی. د بني حنیفه ځینې خلک پرې وغولیدل ددې دروغجن اطاعت یې وکړ، ورسره ملګري شول، خبره یې لویه شوه، تر دې حده چې د یمامه په رحمان مشهور شو.

مسیلمه لرې موده وروسته رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته لیک واستاوه چې پکې لیکلي یې وو: زه له تا سره په نبوت کې شریک کړای شوی یم، نیم واک زمونږ لپاره دی، او پاتـه نیم د قریشو لپاره. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې په ځواب کې لیک ورته ولیکه چې دا آیت یې هم پکې لیکلی و: ((إِنَّ الأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ)) (الاعـراف: ۱۲۸) [ځمکه د الله تعالی ده، چا ته یې چې زړه وي همغه ته یې ورکوي عاقبت د متقیانو دی.][2]

له ابن مسعود نه روایت دی وایي چې: ابن نواحه او ابن اثال د مسیلمه الکذاب د قاصدانو په توګه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغلل، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (**أتشهدان أني رسول الله؟**) آیا پدې شاهدي وایئ او ایمان لرئ چې زه د الله رسول یم؟ دوی وویل: مونږ شاهدي وایو چې مسیلمه د الله رسول دی. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**آمنت بالله ورسوله، لو کنت قاتلاً رسولاً لقتلتکما**). په الله او

(۱) صحیح البخاري باب وفد بني حنیفة، و باب قصة الاسود العنسي۲/۶۲۷_۶۲۸. فتح الباري ۸/۸۷ تر۹۳.
(۲) زاد المعاد ۳/ ۳۱- ۳۲ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) مې ايمان راوړی، که قاصد او نماينده مې وژلی، نو تاسې به مې حتماً وژلي وای.[1]

مسيلمه الکذاب د هجرت په لسم کال د نبوت دعوه وکړه او په ۱۲ هجري کال د ربيع الاول پـه مياشـت کـې د ابـوبکر (رضـي الله عنـه) د خلافت پـه وخت کـې د يمامـه پـه مشهوره جګړه کې د حمزه (رضي الله عنه) د قاتل وحشي په لاس ووژل شو.
دوهم دروغجن او د نبوت مدعي اسود عنسي وُ، چې په يمن کې را پيدا او بيا د فيروز له لاسه ووژل شو. فيروز د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له وفات نه يوه شپه او ورځ مخکې د اسود سر غوڅ کړ، رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته د وحي په واسطه خبر راغی او بيا دغه خبر له يمن نه د ابوبکر (رضي الله عنه) دخلافت په دوران کې راورسيد[2].

۱۴- د بني عامر بن صعصعه نمايندګان: پدې ډله کې د خدای دښمن عامر بن طفيل او اربد بن قيس چې د لبيد ميرنی ورور کيده، خالد بن جعفر، جبار بن اسلم او نور شيطانان شامل وو. عامر هغه وحشي ظالم وُ چې د بئر معونه له اصحابو (رضي الله عنهم) سره يې غدر او خيانت کړی و او ۷۰ کسان يې په شهادت رسولي وو.
کله چې دې هيئت مدينې ته د تګ اراده وکړه لوی شيطان عامر بن طفيل او اربد توطئه جوړه کړه او پدې سره متفق شول چې په چل او فريب سره به رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) په قتل رسوي مدينې ته چې ورسيدل، عامر له رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) سره خبرې شروع کړې، اربد د شا له لوري را تاو شو او د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) شا ته ودريد توره يې له تيکي را ايستله، لږ يې چې را وايستله نور يې لاس وچ شو او توره يې ونه شوای را ايستلی، او پدې ترتيب سره الله تعالی خپل رسول (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وساته.
رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) دواړو ته ښيرې وکړې، کله چې ستانه شول الله تعالی په اربد او اوښ يې تندر را نازل کړ دواړه يې وسيځل، عامر د يوې سلولي ښځې کره ورغی هلته يې په ستوني کې يوه غده (دانه) را پيدا شوه، او ويل به

[1]. امام احمد، مشکاه المصابيح ۲/ ۳۴۷ .
[2]. فتح الباري ۹۳/۸.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې: آیا د اوښ د غدې په شان غده؟! د سلولي ښځې په کور کې مرګ!!
بخاري روایت کوي چې عامر د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته راغی ویې ویل: د دریو شیانو وړاندیز کوم خوښه ستا کوم غوره کوې؟
لومړی دا چې د دښتې خلک به ستا او د کلیو او ښارونو ا وسیدونکي به زما وي، یا دا چې له تا نه وروسته به واک زما وي، او که نه نو د غطفان لښکرې چې زر آسونه او زر آسپې به وي پکې درباندې راولم.
لدینه وروسته هغه د یوې ښځې په کورکې په طاعون مرض اخته شو، او هلته به یې ویل: دا غده خو لکه د اوښ د غدې په شان ده، اوس به د همدې ښځې په کور کې مرم، آس مې راولئ، آس یې راغی پرې سپور شو او د آس په شا یې ساه ورکړه.

۱۵- د تُجیب پلاوی: دا وفد چې ۱۳ کسان وو پکې د خپل قوم له صدقو سره یو ځای راغی. د قرآنکریم او احادیثو زده کړه به یې کوله، له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه یې ډیر شیان وغوښتل او ډیرې پوښتنې یې ورنه وکړې.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغه ټول ورته ولیکل، ډیر پاتې نه شول، کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د تګ اجازه ورکړه، دوی لاړل او هغه ځوان یې ورته راولیږه چې له خپل سامان سره یې پرې ایښی ؤ.
ځوان راغی عرض یې وکړ: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! صرف ددې لپاره راغلی یم چې له الله نه راته مغفرت او رحمت وغواړې، دا دعا راته وکړې چې الله د زړه غنا را کړي.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) همدا دعا ورته وکړه. لدینه وروسته دا ځوان د بې حده زیات قناعت خاوند ؤ.
د ارتداد په وخت کې په اسلام ثابت او قایم پاتې شو، خپل قوم ته یې لارښوونه کوله هغوی هم په اسلام ثابت پاتې شول.
ددې پلاوي غړي په لسم هجري کال د حجه الوداع په وخت کې هم له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره مخامخ او په زیارت یې مشرف شویدي.

۱۶- د طيئ وفد: دا پلاوی چې زید الخیل هم پکې ؤ د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خدمت ته راغلل اسلام یې ومانه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د زید په هکله فرمایي: (**ما ذکر لي رجل من العرب بفضل، ثم جاءني**

(c) ketabton.com: The Digital Library

إلا رأيته دون ما يقال فيه ، إلا زيد الخيل، فإنه لم يبلغ كل ما فيه). ما ته چې تر اوسه د عربانو د کوم شخص ښيګنې يادې شوې بيا چې هغه راتـه راغلـی نـو ليـدلي مې دي چې په هغه کې بيا دومره ښيګڼې نه وي لکه څومره چې مـا اوريـدلې وي، يـوازې زيـد الخيل داسې شخصيت دی چې ښيګڼې يې ډيرې زيـــاتې دي او ټولې ماتـه نـه وې بيان شوې. او له همدې امله يې د زيد الخير نوم ورباندې کيښود.

پدې ترتيب سره په نهم او لسم هجري کال زيات پلاوي او نمايندګان مدينې ته راغلل. تاريخ او سيرت ليکونکو پدې لړ کې د يمن، ازد، د قضاعه له بني سعد نه هذيم، بني عامر بن قيس، بني اسد، بهراء، خولان، محارب، بنـي حـارث بـن کعـب، غـامد، بنـي منتفق، سلامان، بني عبس، مزينه، مراد، زبيد، کنده، ذي مره، غسـان، بنـي عـيش او نخع چې تر ټولو وروستی هيئت ؤ ياد کړيدی. د نخع پـلاوی چـې دوه سـوه کسـان وو د ۱۱ هجري کال د محرم په مياشت کې راغلی ؤ. نـور زيـاتره هيئتونـه پـه ۹ او ۱۰ کـال کې راغلي وو، ددې هيئتونو مسلسل راتلل پدې دلالـت کـوي چـې اسـلامي دعـوت پـه عربي جزيره باندې تسلط موندلی ؤ، د جزيرې ټولو اوسيـدونکو مسـلمانانو تـه د قـدر او احترام په سترګه کتل، هغوی پدې واقعيت باوري شوي وو چې د اسـلام لـه اطاعـت نه پرته بله لاره په مخکې نلري. مدينه منوره د عربي جزيرې پـه پايتخـت او مرکـز بدلـه شوې وه، خو دا هم نه شـو ويلـی چـې اسـلام پـه حقيقـي معنـی سـره ددې ټولـو خلکـو پـه زړونو کې ځای نيولی و. ډير داسې کسان وو چې له خپلو مشرانو نه د پيروۍ په اساس يې اسلام منلی ؤ، زړونه يې د جاهليت، قتل او غـارت لـه ميکروبونـو نـه بالکـل نـه وو صفا شوي، په بشپړه توګه د اسلام په قالب کې نه وو جوړ شـوي، قرانکريم دې مطلب ته داسې اشاره فرمايي:

((**الأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْراً وَنِفَاقاً وَأَجْدَرُ أَلاَّ يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ** (۹۷) **وَمِنْ الأَعْرَابِ مَنْ يَتَّخِذُ مَا يُنفِقُ مَغْرَماً وَيَتَرَبَّصُ بِكُـمْ الـدَّوَائِرَ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ**)) (التوبة: ۹۷– ۹۸).

[ترجمه: دغه بانډه چيان عرب (کوچيان) په کفر او نفاق کې ډير کلک او د هغـوی پـه هکله ددې خبرې امکانات زيات دي چې د هغه دين لـه حـدودو نـه بـې خبـره پـاتې شـي چـې الله پخپـل رسـول (صـلی الله عليـه و الـه و صـحبه و سـلم) نـازل کړيـدی پـدې بانډچيانوکې داسې کسان شته چې د خدای په لار کې چې څه لګوي نـو هغـه پـر خپـل ځان باندې د زور قلنګ ګڼي او ستاسې په باب د زمانې د څرخ انتظار باسـي، پداسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال کې چې د بدئ ځرخ پخپله پر دوی مسلط دی، الله اوريدونکی او عالم دی.]

وريسې بيا د نورو مدح او توصيف کوي فرمايي: ((وَمِنْ الأَعْرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنفِقُ قُرُبَاتٍ عِنْدَ اللَّهِ وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ أَلا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ سَيُدْخِلُهُمْ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ)) (التوبة: ۹۹) [ترجمه: او له همدې بانډه چيانو څخه ځني داسې دي چې په الله او ورځ د آخرت ايمان لري. او څه چې لګوي هغه الله ته د نژدې کيدو او له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه د رحمت د دعا ګانو اخيستلو وسيله ګرځوي، هو هغه د هغو لپاره د نژديوالي وسيله ده، الله به هغوی په رحمت کې داخل کړي الله غفور او رحم کوونکی دی.]

خو هغه ښاريان چې په مدينه، مکه، ثقيف، همدا راز زيات شمير چې په يمن او بحرين کې وو د هغوی ايمان قوي و او د همدوی له ډلې نه د مسلمانانو سرداران، مشران او لوی صحابيان (رضي الله عنهم) دي[1].

---

[1]. دا د خضري خبرې دي محاضرات في تاريخ الامم الاسلامية ۱/۱۴۴. د ياد شويو پلاويو د تفصيلاتو لپاره دې کتابونو ته مراجعه وکړه: صحيح البخاري۱/۲، ۱۳/۶۲۶تر۶۳۰. ابن هشام۲/۵۰۱تر۶۰۱. زاد المعاد۳/۲۶تر ۶۰. فتح الباري ۸/۸۳ تر ۱۰۳. رحمة للعالمين۱/۱۸۴ تر ۲۱۷.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلامي دعوت برى
او
اغيزې يې

مخکې له دينه چې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د ژوند د وروستنيو ورځو څيړنې او مطالعې ته يو ګام نور هم ورلنډ شو، غواړو په هغې ويارمنې، عظيمې او بې ساري کارنامې څه نا څه رڼا واچوو کومه چې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) په لاس تر سره شوې. هغه يې د ژوند ثمره ده او په همغې سره يې له نورو رسولانو (عليهم السلام) نه امتياز او برترې مونډلې ده. او د همغې عظيمې کارنامې په وجه الله تعالى د دواړو کونينو سردار بللى، او د ړومبنيو او وروستنيو د سيادت تاج يې ور په سر کړى دى.

رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته د الله تعالى له لوري امر وشو:

((يَا أَيُّهَا الْمُزَّمِّلُ (١) قُمْ اللَّيْلَ إِلاَّ قَلِيلاً)) (المزمل: ١– ٢) [اې نغښتونکيه د ځان په جامه کې! ودرېږه لمانځه ته په شپه کې مګر خو په لږه شپه کې.]

((يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ (١) قُمْ فَأَنذِرْ)) (المــدثر: ١–٢) [ترجمه: اې جامه کې نغښتونکيه! درېږه پورته شه او وويروه.]

د همدې الهي حکم د تعميل لپاره رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) ملا کلکه وتړله، او له ٢٠ کلونو نه زياته موده يې د ځمکې په مخ ددې عظيم امانت د ادا کولو په لار کې نه ستړې کيدونکې هلې ځلې وکړې. د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) په غاړه د ټول بشريت مسؤوليت پروت و، د عقيدې او په بيلابيلو ډګرونو کې د جهاد دروند مسؤوليت يې درلود.

رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) وظيفه درلوده د هغه ويده ضميرونو په خلاف جهاد وکړي چې د جاهليت په خرافاتو او باطلو تصوراتو کې ډوب شوي وو، د مادي شهواتو، هوسونو او غوښتنو په ځنځيرونو تړل شوي وو. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) چې پدې وتوانيد د څو غوره اشخاصو ضميرونه د جاهليت

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ډنډ او ځنځیرونو نه آزاد کړي، په خپل صف کې يې ودروي، او د اصحابو مقام ته يې ورسوي، نو د بل ډول جهاد ډګر ته داخل شو. دا داسې جهاد ؤ چې يو په بل پسې يې مختلفې مرحلې درلودې. دا جهاد د بې شميره او سوګند خوړلو دښمنانو په خلاف جهاد او مبارزه وه، هغه دښمنان چې په پوره توان سره يې ددې هڅه کوله د خير، راحت، هدايت او برکت دغه نوې ونه له بيخه وباسي او پرينږدي په ځمکه کې ريښې وغزوي او سيوري يې هرې خوا ته خواره شي. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) لا په عربي جزيره کې له جګړې نه بې غمه شوی نه و چې روميانو يې په خلاف د جګړې اور بل کړ، او د مقابلې لپاره بې تياري ونيوله.

دا بايد له ياده و نه باسو چې د جهاد او مبارزې پدې ټولو مراحلو کې د ويده ضمير په خلاف جګړه روانه وه. له ويده ضمير سره جګړه پای نلري، دا طولاني او هميشنۍ جګړه ده، ځکه د دې جګړې مقابل لوری شيطان دی. شيطان هيڅکله هم د انسان له اغوا، منحرف کولو څخه لاس نه اخلي، هغه تل هڅه کوي په انساني ضمير خپل واک قايم وساتي. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) د الهي دعوت په ميدان کې د غره په شان ثابت ولاړ ؤ، د جهاد او مقاومت لاره يې نيولې وه، د ژوند سختيو ته يې اوږه ورکړې وه. د مادي امکاناتو د شتون او موجوديت په صورت کې يې هم د زهد او تقوی لاره خپله کړې وه. رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) پخپلو اصحابو (رضي الله عنهم) او نورو انسانانو د رحمت، امن، برکت، او سکون سيوره غوړولې وه. د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) لاره د زحمت، کړاو، تکليف، صبر او مقاومت لار وه. هغه به د شپې د خپل رب عبادت کاوه د قرآنکريم تلاوت به يې کاوه، او د خپل رب په وړاندې به يې د عجز او تسليمۍ سر په سجده اېښود.[1] او د همدې عظيم عمل، صبر، ستړيا له برکته يې نور خلک له امن او سوکالۍ نه برخمن کړي وو.

پدې ترتيب سره رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له شل کاله نه زياته موده جهاد او جګړه وکړه. هيڅ ډول خنډ يې مخه ډب نه شوای کړی، په پای کې دعوت بريالی شو. دا يو بې ساري برياليتوب ؤ، خلک ورته حيران شول. ټوله عربي جزيره د محمد (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) تر واک لاندې راغله، د جاهليت جرړې له بيخه ووتلې، رنځور عقلونه روغ شول د بتانو عبادت يې پرينښود. هرې خوا ته د توحيد نور خور شو په هره سيمه او هره دښته کې د توحيد او آذان انګازې پورته

[1]. دا د سيد قطب خبرې دي، فی ظلال القرآن ۲۹ /۱۶۸ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې، د قرآن داعيان او قاريان شمال او جنوب ته لاړل قران به يې لوست او الهي احکام به يې پلي کول او پدې توګه هر چيرته د توحيد مدرسې جوړې شوې.
بيلابيلې او ګډې وډې قبيلې سره يو شوې، انسان د انسان له بـنـدګی نه آزاد شو، ټول د الله بندګان وګرزيدل. طبقاتي نظام ختم شو، هلته نور بادار او غلام، ظالم او مظلوم، حاکم او محکوم نه و، ټول خلک برابر او د يوه الله بندګان وو، ټول سره وروڼه وو، د جاهليت ټولې نښانې له مينځه لاړې. داسې يوه ټولنه جوړه شوه چې پکې عربي په عجمي، عجمي په عربي، تور په سره، سور په تور برتري نه درلوده، د برترئ معيار تقوی او ديناري وه ځکه انسانان ټول د آدم (عليه السلام) اولاده ده او آدم له خاورو نه پيدا شوی.
د اسلامي دعوت له برکته بې ساري عربي او انساني يووالی مينځته راغی، اجتماعي عدالت حاکم شو. بشريت نيکمرغه او سوکاله شو، د تاريخ مسير بدل شو، د ځمکې مخ بدلون وموند، فکر او افکار نوي شول. د اسلامي دعوت له پيل نه مخکې هر چيرته جاهليت حاکم ؤ، ضميرونه ويده وو، آرزوګانې ملوثې شوې وې، معيارونه لويدلي وو، د ظلم او جبر بازار ګرم ؤ. په ځينې ځايونو کې به عياشي او اسراف و، بل ځای به خلک له محروميت، فقر او لوږې نه ځوريدل. د کفر، طاغوت، او ګمراه ئ پاچايي وه. که څه هم د آسماني اديانو ځينې نښانې وې، خو هر څه تحريف شوي وو او ديناري ډيره کمزورې او له زړونو نه وتلې وه. کله چې د اسلامي بلنې رول پيل شو، اسلام د ژوند په ډګر کې خپل ځای ونيو، بشريت او بشري دماغ له وهم، خرافاتو، بندګۍ، غلامۍ، فساد، انحلال، ګمراهۍ او بې لارۍ نه پاک شو، ظلم، سرکشي، بې نظمي، استبداد او طبقاتي نظام پای ته ورسيد، د عفت، پاکۍ، آزادۍ، ابتکار، نوښت، پوهې، يقين، باور، اعتماد عدالت، کرامت دايمي او مخلصانه کار، ترقۍ او ايمان نوې دنيا آباده شوه.[۱]
د همدې لوی او ژور بدلون له برکته په عربي جزيره کې د تاريخ او انساني ژوند نوی باب پرانيستل شو، او دا د جزيرې په تاريخ کې زرين باب او داسې خوځښت و چې تاريخ يې مثال نلري.

[1]. دا هم د سيد قطب خبرې دي، چې د ما ذا خسر العالم بانحطاط المسلمين کتاب په مقدمه کې يې ليکلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حجة الوداع
د رسول الله (ﷺ) وروستی حج

د اسلامي بلنې کاروانه پای ته ورسیدل، رسالت ادا شو، د الهي دین په اساس او د قرآنکریم د هدایاتو په رڼا کې نوې ټولنه جوړه شوه. په عملي توګه عبادت یوازې د الله حق جوړ شو، د دروغجنو، بې وسه، او بې روحه خدایانو پاچایي رنګه شوه، اسلام حاکمیت ومومند. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپله دنده په پوره توګه ادا کړه. په همدې وخت کې د غیبي خبر په اساس د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په زړه کې دې خبرې ځای ونیو لکه چې نور یې په دنیا کې وخت مخ په پوره کیدو دی.

په لسم هجري کال یې چې معاذ (رضي الله عنه) یمن ته استوه ورته ویې فرمایل: (**یا معاذ، إنك عسى ألا تلقاني بعد عامي هذا، ولعلك أن تمر بمسجدي هذا وقبري**).اې معاذه! کیدای شي راتلونکی کال ما و نه وینې، ښایي ته به راتلونکی کال زما په جومات او زما په قبر تیر شې! ددې خبرې په اوریدو سره د معاذ (رضي الله عنه) اوښکې روانې شوې، او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په فراق کې یې په زار زار وژړل.

د الله تعالی اراده داسې وه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د خپل ۲۳ کلن دعوت، نه ستړي کیدونکو هلو ځلو، کړاوونو او زحمتونو میوه وخوري. هغه ونې بار راوړې چې له ۲۰ کلونو زیاته موده په وینو، اوښکو او خولو خړوبه شوې وه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپل هدف ته ورسید، د مکې په څنډو کې د عربي قبایلو له نمایندګانو او مشرانو سره ګوري، هغوی ټول ورته راغلي الهي احکام او لارښوونې ورنه زده کوي، په مقابل کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له هغوی نه دا اعتراف اخلي چې ده ورته دین او رسالت رسولی، الهي امانت یې په مکمله توګه دوی ته سپارلی، او امت ته یې نصیحت کړی او د ټولو خیر یې غوښتی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د حج اراده وفرمايله. اعلان وشو، بې شميره خلک مديني ته راغلل. ټولو دا تمه درلوده چې په رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پسې اقتدا وکړي، او يو ځای حج ورسره ادا کړي.[۱]

همدا وه چې د شنبې په ورځ چې دذي القعدې مياشتې څلور ورځې لا پاتې وې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د سفر تياري ونيوله.[۲] خپل مبارک ويښتان يې ږومنځ کړل، تيل يې ووهل، لنګ او څادر يې واغوستل، د قربانۍ څاروي ته يې قلاده (غاړه کۍ) واچاوله، او له ماسپښين نه وروسته يې حرکت وکړ، چې له لمازديګر نه مخکې ذي الحليفه ته ورسيد، هلته يې د لمازديګر لمونځ قصر(دوه رکعته) وکړ. شپه يې هملته تيره کړه سهار يې اصحابو (رضي الله عنهم) ته وفرمايل: (**أتاني الليلة آت من ربي فقال: صَلِّ في هذا الوادي المبارك وقل: عمرة في حجة**). د شپې د الله له لوري راتلونکی راته راغی او راته ويې ويل چې پدې مبارکه دره کې لمونځ وکړه او ووايه: حج او عمره.[۳]

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له ماسپښين لمانځه نه مخکې غسل وکړ، بيا عائشې (رضي الله عنها) پخپل لاس خوشبويي ورباندې ووهله په مبارک بدن او سر يې داسې خوشبويي ور ووهله چې ذريره او مشک پکې ګډ و. په مبارکه ږيره يې د خوشبويۍ آثار له ورايه ښکاريدل چې ويې هم نه مينځل، بيا يې خپل لنګ او چادر واغوست بيا يې د ماسپښين لمونځ وکړ ورپسې يې د لمانځه په ځای د حج او عمرې دواړو په نيت احرام وتاړه تلبيه يې وويله. بيا د باندې ووت په قصوا نومې اوښه سپور شو تلبيه يې وويله، روان شو چې آزاد ميدان ته ورسيد هلته يې هم تلبيه وويله.

روان ؤ تر څو مکې ته ورلنډ شو، شپه يې په ذي طوی کې وکړه د سهار له لمانځه نه وروسته يې غسل وکړ او مکې ته داخل شو. دا د لسم کال د ذي الحجې څلورمه د يکشنبې ورځ وه. په لارو کې يې اته ورځې تيرې شوې وې.

کله چې مسجد حرام ته داخل شو د بيت الله شريف طواف يې وکړ، د صفا او مروه تر مينځ يې سعي وکړه، احرام يې خلاص نکړ ځکه چې د حج قران نيت يې کړې ؤ او د قربانۍ څاروي يې ورسره راوستلی و. له سعي نه وروسته يې د مکې په پورتنۍ سيمه

---

(1). مسلم عن جابر باب حجی النبي۱/ ۳۹۴

(2). فتح الباري ۸/ ۱۰۴

(3). بخاري عن عمر ۱/ ۲۰۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

(حجون) کې واړول، او بیا یې د حج له طواف نه پرته د بیت الله بل طواف ونکړ. او لـه کومو کسانو سره چې د قربانۍ څاروي نه وو، هغوی ته يې امر وکړ چې لومړنی احرام یې یوازې د عمرې لپاره وګرزوي، یعنې لـه طواف او سعې نـه وروسته بایـد احـرام خلاص کړي، ځانونه له احرام نه وباسي، خو څرنګه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پخپله احرام نه ؤ خلاص کړی، نـو اصحاب (رضي الله عنهم) پـه شک کې ولویدل متردد شول. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (لو استقبلت من أمري ما استدبرت ما أهديت، ولولا أن معي الهدي لأحللت).کـه زه د خپلې معاملې په رابطه پـه هغـه څه چې اوس وربانـدې پـوه یـم مخکـې پـوه شـوی وای، نو د قربانۍ څاروی به مې نه ؤ راسره راوستلی، که دا څاروی نـه وای راسـره، نـو له احرام نه به مې ځان حلالاوه. په همدې امر سره هغو اصحابو (رضي الله عنهم) چې د قربانۍ څاروي نه وو ورسره ټولو اطاعت وکړ او احرام یې خلاص کړ.

د ترویه یعنې د ذي الحجې په اتمه رسول الله (صلی الله علیـه و الـه و صـحبه و سـلم) د منی په طرف روان شو، هلته یې د ماسپښین، لمازدیګر، ماښام، لماخستن او سهار لمونځونه ادا کړل. د سهار له لمانځه وروسته یې لږ ځنډ وکړ تر څو لمر څوک وواهـه بیا د عرفات په لور روان شو، هلتـه ورتـه خیمـه وهل شوې وه، نو هملتـه یـې تشـریف یووړ، تر څو زوال وشو. امر یې وفرمایه چې او ښـه یـې (قصـواء) آمـاده کـړای شـي، د میدان منځ ته راغی، شا و خوا ته یې یو لک څلویښت یا یو لک څلور څلویښت زره خلک را غونډ شوي وو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پدې وخت کې دا خطبه ولوستله:

(أيها الناس، اسمعوا قولي، فإني لا أدري لعلى لا ألقاكم بعد عامي هذا بهذا الموقف أبداً)[1]. (إن دماءكم وأموالكم حرام عليكم كحرمة يومكم هذا، في شهركم هذا، في بلدكم هذا. ألا كل شيء من أمر الجاهلية تحت قدمي موضوع، ودماء الجاهلية موضوعة، وإن أول دم أضع من دمائنا دم ابن ربيعة بن الحارث ـــ وكان مسترضعاً في بني سعد فقتلته هُذَيْل ـــ وربا الجاهلية موضوع، وأول ربا أضع من ربانا ربا عباس بن عبد المطلب، فإنه موضوع كله).(فاتقوا اللّه في النساء، فإنكم أخذتموهن بأمانة اللّه، واستحللتم فروجهن بكلمة اللّه، ولكم عليهن ألا يوطئن فرشكم أحداً

[1] . ابن هشام۲/۲۰۳.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تكرهونه، فإن فعلن ذلك فاضربوهن ضرباً غير مُبَرِّح، ولهن عليكم رزقهن وكسوهٰن بالمعروف).

(وقد تركت فيكم ما لن تضلوا بعده إن اعتصمتم به، كتاب اللّه[1]).

(أيها الناس، إنه لا نبي بعدي، ولا أمة بعدكم، ألا فاعبدوا ربكم، وصلوا خمسكم، وصوموا شهركم، وأدوا زكاة أموالكم، طيبة بها أنفسكم، وتحجون بيت ربكم، وأطيعوا أولات أمركم، تدخلوا جنة ربكم[2]). (وأنتم تسألون عني، فما أنتم قائلون؟) قالوا: نشهد أنك قد بلغت وأديت ونصحت. فقال بأصبعه السبابة يرفعها إلى السماء، وينكتها إلى الناس: (اللهم اشهد) ثلاث مرات[3]. وكان الذي يصرخ في الناس بقول رسول اللّه صلى الله عليه وسلم ـــ وهو بعرفة ـــ ربيعة بن أمية ابن خَلَف[4].

اې خلكو! زما خبره واورئ، نه پوهېږم، ښايي له سږ كال نه وروسته نور تاسې پېدې ځای كې د تل لپاره و نه وينم. ستاسې وينې او مالونه په تاسې باندې د تاسې پېدې ښار كې د تاسې ددې مياشتې ددې ورځې د حرمت په شان حرام دي. خبر اوسئ چې د جاهليت ټول امور او شيان زما تر پښو لاندې ايښودل شوي، د جاهليت د زمانې وينې هدر او لغوه دي. لومړنۍ وينې چې زه يې له خپلو وينو نه هدر اعلانوم هغه د ابن ربيعه بن حارث وينې دي. (ابن ربيعه په بني سعد قبيله كې يوې دايې ته د شيدو خوړلو لپاره وركړل شوی و او د هذيل قبيلې له لاسه په قتل رسيدلی و). د جاهليت د زمانې د سود معاملې هم لغوه دي، او لومړنۍ د سود معامله چې زه يې ملغی اعلانوم هغه د عباس د سود معامله ده، هغه معامله ټوله لغوه او بې اعتباره ده. د ښځو په حق كې له الله نه ووېرېږئ، ځكه تاسې هغوی د الهي امانت په اساس خپلې كړيدي، او د خدای په امر او كلمې سره مو د جنسي استفادې لپاره حلال ګرزولې دي،

[1]. مسلم ۳۹۷/۱.
[2]. معدن الاعمال، رواه ابن ماجة و ابن عساكر، رحمة للعالمين۲٦۳/۱.
[3]. مسلم۳۹۷/۱.
[4]. ابن هشام ٦۰٥/۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر هغوی ستاسې حق دا دی چې ستاسې په کور او فرش کې داسې چا ته اجازه ورنکړي چې ستاسې نه خوښیږي، که دا کار یې وکړ، نو تادیبا یې ووهئ داسې وهل چې کلک او ډیر دردوونکي نه وي. او پر تاسې باندي د هغوی حق دا دی چې په ښه او مناسبه طریقه ورته خوراک او لباس برابر کړئ. ما تاسې ته داسې څه پرې ایښې دي چې که منګولې پرې ونښلوئ نو کله به هم ګمراه او بې لارې نه شئ، او هغه قرآنکریم دی.

اې خلکو! له ما نه وروسته نبي نشته، او له تاسې نه وروسته بل امت نشته. خبردار اوسئ، د خپل رب عبادت کوئ، پنځه وخته لمونځ ادا کوئ، د رمضان میاشت روژه نیسئ، پخپله خوښه د خپلو مالونو زکات ورکوئ. د بیت الله حج کوئ، د خپلو آمرینو اطاعت کوئ نو د خپل رب جنت ته به داخل شئ.

له تاسې نه زما په هکله پوښتنه کیږي، تاسې به څه وایئ؟ حاضرینو وویل: مونږ شاهدي وایو چې تا د الله دین مونږ ته رارسولی دی، خپل رسالت دې ادا کړیدی، نصیحت دې کړی او خیر دې غوښتی دی. بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پخپله ښه یعني د شهادت ګوته چې د آسمان لوري ته یې نیولې وه او د خلکو خوا ته یې کږوله اشاره وکړه، او ویې فرمایل: اې خدایه! شاهد اوسه، اې خدایه شاهد اوسه! اې خدایه شاهد اوسه! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې دا خبرې کولې، ربیعه بن امیه بن خلف هغه په لوړ آواز نورو خلکو ته رسولې.

د الله رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې خطبه ولوستله، دا آیت شریف نازل شو: {**الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الإِسْلاَمَ دِينًا**}. (المائده: ۳)

[ما خپل دین ستاسې لپاره بشپړ کړ، او خپل نعمت مې درباندې تمام کړ او اسلام مې ددین په حیث درته غوره کړ.] عمر (رضي الله عنه) چې دا آیت شریف واورید ویې ژړل، رسول (علیله السلام) پوښتنه ترې وکړه ولې ژاړې؟ ده وویل: په کمال پسې نقصان وي. ورته ویې فرمایل: (**صدقت**) رښتیا دې وویل.[1]

له خطبې وروسته بلال (رضي الله عنه) آذان او اقامت ووایه، د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په امامت د ماسپښین لمونځ ادا شو، ورپسې اقامت وویل شو او د لمازدیګر لمونځ ادا شو. ددې دواړو لمونځونو تر منځ یې بل هیڅ لمونځ

---

[1]. بخاري عن ابن عمر، رحمه للعالمین ۱/ ۲۶۵.

ونکړ. بيا رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پخپله اوښه سپور شو او موقف (په عرفات د دريدو ځای) ته راغی د ا وښې (قصواء) خيټه يې د پرښو (تيرو) خوا ته کړه، حبل مشاه (د پليو لارې) ته مخامخ داسې ودريد چې مخ يې قبلې ته وُ او تر لمر پريوتو پورې لاس په دعا ولاړ وُ. له لمر لويدو وروسته د مزدلفې په لور روان شو، اسامه (رضي الله عنه) يې له ځان سره سپور کړې وُ، په مزدلفه کې يې د ماښام او لماسختن لمونځونه په يوه آذان او دوو اقامتونو ادا کړل، او د دواړو تر منځ يې بل لمونځ ونکړ. بيايې استراحت وکړ او تر سهاره ويده وُ. د سهار لمونځ يې ښه په رڼا کې له آذان او اقامت وروسته ادا کړ، بيا پخپله اوښه سپور شو او مشعر الحرام ته يې تشريف يوور، هلته مخ په قبله ودريد، د الله ذکر يې کاوه ((**الله اکبر، لا الــه الا الله وحده لا شريك له**)) کلمه يې ويله، تر ځو ښه رڼا شوه. بيايې له لمر ختو نه مخکې د منی په طرف حرکت وکړ، فضل بن عباس (رضي الله عنه) يې له ځان سره په اوښه سپور کړی وُ. د محسر درې ته چې ورسيدل، اوښه يې لږ تيره کړه ، لږ مخکې لاړ ، بيا يې لويې جمرې ته وتلې منځنۍ لاره ونيوله او جمره الاولی يا جمره العقبه ته چې هغه وخت يوه ونه هم ورسره وه ورسيد. جمره يې په اوو وړو شګو وويشتله هر ځل به يې تکبير وايه، او د درې له منځ نه به يې داسې ويشتله لکه څوک چې نښه ولي. بيا د ذبحې ځای ته راغی ۶۳ اوښان يې پخپل مبارک لاس ذبح کړل، نور يې علي (رضي الله عنه) ته وسپارل چې دده په نمايندګۍ يې ذبح او حلال کړي. پدې ترتيب سره علي (رضي الله عنه) ۳۷ اوښان حلال کړل او ټول ۱۰۰ اوښان برابر شول. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پخپله قربانۍ کې علي (رضي الله عنه) هم ورسره شريک کړ، بيا يې امر وکړ چې له هر اوښ نه يوه يوه ټوټه غوښه واخيستل شي، يو ځای پخه شي. همداسې وشول غوښه پخه شوه، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او علي (رضي الله عنه) غوښه وخوړله او شوربا يې وڅښله. ورپسې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پخپله اوښه سپور شو او د طواف افاضه (د حج د وروستي طواف) پخاطر مکې ته روان شو. د بيت الله شريف طواف يې ورکړ د ماسپښين لمونځ يې وکړ. بيا د زمزم اوبو ته ورغی، هلته يې وليدل چې د عبدالمطلب اولاده خلکو ته اوبه ورکوي، ده ورته وفرمايل: (**انزعوا بني عبد المطلب، فلولا أن يغلبكم الناس على سقايتكم لنزعت معكـــم**). اې د عبدالمطلب زامنو او اولادې! اوبه راوکاږئ، که ددې ويره نه وئ چې خلک به را ډير شي ټول به اوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوباسي نو ما به هم اوبه درسره را ایستلې واى! یعنې که زه اوبه را ایستل پیل کړم، نو اصحاب (رضي الله عنهم) به ټول همدې کار ته را وړاندې شي، بنو عبدالمطلب به نظم و نه شي ساتلئ او حاجیانو ته د اوبو ورکولو په شرف ګټلو کې به خلل واقع شي. هغوى یوه ډولچه رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته هم ورکړه چې اوبه یې ورنه وڅښلې.[1]

رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) د عید یعنې د ذي الحجې په لسمه ورځ له لمر ختلو نه وروسته پداسې حال کې چې پخپله شهباء نومې کچره سپور وُ خطبه وویله، علي (رضي الله عنه) یې خبرې په لوړ آواز تکرارولې او خلکو ته یې رسولې خلک څوک ناست او څوک ولاړ وو.[2]

پدې خطبه کې یې هم د عرفات د خطبې ځنې مطالب بیان کړل.

بخاري او مسلم له ابوبکر (رضي الله عنه) نه روایت کوي وایي: رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) د عید په ورځ په خطبه کې داسې وفرمایل: (**إن الزمان قد استدار كهيئته يوم خلق الله السموات والأرض، السنة اثنا عشر شهراً، منها أربعة حرم، ثلاث متواليات، ذو القعدة وذو الحجة والمحرم، ورجب مُضَر الذي بين جمادي وشعبان**). زمانه خپل لومړني شکل ته اوښتې ده، د هغې ورځې په شان ده په کومه چې آسمانونه او ځمکه پیدا شول. کال دولس میاشتې دی، څلور میاشتې یې حرامې دي، دا څلور حرامې میاشتې درى مسلسلې یوه په بله پسې دي او هغه ذي العقده، ذي الحجه او محرم دي، څلورمه یې رجب مضر ده چې د جمادي او شعبان تر منځ ده.

بیا یې وفرمایل: (**أي شهر هذا؟**) دا کومه میاشت ده؟ ابوبکر وایي مونږ وویل: الله او رسول ښه پوهیږي. رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) هم چپ پاتې شو مونږ ګمان وکړ لکه چې دا میاشت په بل نوم نوموي، بیا یې وفرمایل: (**ألـيس ذا الحجة؟**) آیا دا د ذي الحجې میاشت نده؟ مونږ وویل: بلې همدا ذي الحجه ده. ویې فرمایل: (**أي بلد هذا؟**) دا کوم ښار دی؟ مونږ عرض وکړ الله او رسول ښه عالم دی. رسول الله (صلى الله علیه و اله و صحبه و سلم) چپ شو، مونږ ګمان وکړ لکه چې بل نوم ورباندې ږدي. بیا یې وفرمایل: (**أليست البلدة؟**) آیا دا مکه نده؟ مونږ وویل: هو

[1]. مسلم عن جابر ۱/ ۳۹۷تر ۴۰۰.

[2]. ابو داود ۱باب اي وقت يخطب يوم النحر/ ۲۷۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا مکه ده. بیا یې وفرمایل: (**فأي یوم هذا؟**) نن کومه ورځ ده؟ مونږ وویل: الله او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ښه پوهیږي. چپ و، ګمان مو کاوه لکه چې کوم نوم ورته لټوي. بیا یې وفرمایل: (**ألیس یوم النحر؟**) دا د نحر (قربانۍ) ورځ نده؟ مونږ وویل: هو، همدا د قربانۍ ورځ ده. بیا یې وفرمایل: (**فإن دماءکم وأموالکم وأعراضکم علیکم حرام کحرمة یومکم هذا، في بلدکم هذا، في شهرکم هذا،** (**وستلقون ربکم، فیسألکم عن أعمالکم، ألا فلا ترجعوا بعدي ضلالاً یضرب بعضکم رقاب بعض، ألا هل بلغت؟**) **قالوا: نعم، قال:** (**اللهم اشهد، فلیبلغ الشاهد الغائب، فَرُبَّ مُبَلَّغ أوعي من سامع**[1]). خبر اوسئ چې ستاسې وینې، مالونه، عزت او آبرو په تاسې باندې پدې ښار کې ددې میاشتې ددې ورځې د حرمت په شان حرام دي. تاسې به له خپل رب سره مخ کیږئ، هغه به ستاسې د عملونو پوښتنه کوي، خبر اوسئ! له ما نه وروسته بې لارې نه شئ داسې نه شئ چې یو د بل غاړې به پرې کوئ. خبر اوسئ آیا ما خپل امانت ادا کړ خبره مې ورسوله؟ دوی (اصحابو) وویل: هو تا تبلیغ وکړ، امانت دې ادا کړ. ویې فرمایل: اې الله ته شاهد اوسه، حاضرین دې دا خبره غائبو ته ورسوي، ډیر هغه کسان چې تبلیغ ورته رسول کیږي له اوریدونکو نه پوه او زیرک وي.

په بل روایت کې راځي چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پدې خطبه کې وفرمایل: (**ألا لا یجني جَانٍ إلا علی نفسه، ألا لا یجني جان علی ولده، ولا مولود علی والده، ألا إن الشیطان قد یئس أن یُعْبَد في بلدکم هذا أبداً، ولکن ستکون له طاعة فیما تحتقرون من أعمالکم، فسیرضی به**[2]).

خبردار! جاني (مجرم) یوازې د خپل ځان په حقه کې جنایت کوي (یعنې سزا د هغه چا لپاره ده چې جرم او ګناه وکړي) خبر اوسئ چې هیڅ جنایتکار پخپل زوی تجاوز او تیری نه کوي، او نه زوی په پلار ظلم او تیری کوي (ددې مطلب دا دې چې پلار د زوی او زوی د پلار په ګناه نه مجازات کیږي). خبر اوسئ ! شیطان لدینه بالکل نا امیده شوی چې بیا به یې ستاسې په دې ښار کې عبادت وشي، خو په هغه کارونو او

---

[1]. صحیح بخاري باب الخطبة ایام منی ۱/ ۲۳۴.

[2]. تر مذي ۲/ ۳۸_۱۳۵. ابن ماجه في الحج، مشکاة المصابیح ۲۳۴/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امورو کې به چې تاسې یې واړه او بې ارزښته شمیرئ د شیطان پیروي کیږي، او هغه به پدې هم خوشاله وي.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د تشریق ورځې (د ذي الحجې ۱۱-۱۲-۱۳) په منی کې تیرې کړې، خپل مناسک یې ادا کړل، خلکو ته یې د حج احکام وښودل. تل به یې د الله ذکر کاوه، د ابراهیم (علیه السلام) سنت یې را ژوندي کړل، د شرک نښانې یې له مینځه یوړې په ځینې ورځو کې یې خطبې هم وویلې.

ابو داود له سراء بنت نبهان نه روایت کوي وایي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ذي الحجي په دوولسم خطبه وویله او ویې فرمایل: (**أليس هذا أوسط أيام التشريق**[1]).آیا نن د تشریق د ورځو منځنۍ ورځ نده؟ دغه خطبه هم لکه دعید د ورځې خطبې په شان وه چې د نصر سورت له نازلیدو وروسته یې وویله. د عید په څلورمه یعنې د ذي الحجي په ۱۳ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له منی نه روان شو، له ابطح نه لاندې را کوز شو او د بني کنانه په خیف کې یې واړول. د ورځې پاتې برخه او شپه یې هملته تیره کړه، د ماسپښین، لمازدیگر، ماښام او لماسختن لمونځونه یې هملته ادا کړل. بیا لږه ویده شو، بیا په اوښه سپور شو مکې ته راغی د بیت الله طواف یعنې طواف وداع یې وکړ، اصحابو ته یې هم ددې طواف امر وکړ.

د حج د مناسکو د بشپړیدو وروسته یې خپلو سپرو یارانو ته د تگ حکم وکړ، او هغوی یې د مدینې په لور د تگ لپاره تشویق کړل، خو دا ددې لپاره نه چې لاړ شي او هلته آرام وکړي بلکه ددې لپاره چې لاړ شي او د الله په لار کې د جهاد او مبارزې لړۍ جاري او دوامداره وساتي.[2]

---

[1]. ابو داوُد ۱ باب اي یوم یخطب بمنی/ ۲۲۹.

[2]. د نبي (علیه السلام) د حج د تفصیلاتو لپاره دا کتابونه وگوره: البخاري کتاب المناسک ۱/ ۲۳۱. مسلم باب حجة النبي . فتح الباري ج ۳ و ۸/ ۱۰۳تر ۱۱۰. ابن هشام ۲/ ۲۰۱ تر۲۰۵. زاد المعاد ۱/ ۱۹۲_۲۱۸ تر ۲۴۰.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستی پوځي تحرک

د رومیانو طاغوت همداسې د ناروا لاره نیولې وه، له کبر نه یې حق ته غاړه نه ایښوده، د اسلام او مسلمان د ژوندي پاتې کېدو په حق یې اعتراف نه کاوه. بلکه څوک به چې په اسلام مشرفیدل هغه به یې وژل. لکه چې فروه بن عمرو الجذامي چې د رومیانو له خوا د معان والي وُ او د اسلام په ګناه د رومیانو له خوا ووژل شو.

د رومیانو د دې کبر او غرور د ماتولو په نیت رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ۱۱ هجري کال په صفر میاشت کې یو لوی لښکر تیار کړ، اسامه بن زید بن حارثه یې د لښکر قوماندان وټاکه . امر یې ورته وکړ چې د فلسطین داروم او بلقاء سیمو ته به ځي، تر څو رومیان وویریږي، او هلته پولو کې پراته عربان جرات او حوصله پیدا کړي، او دا ورته ثابته شي چې د کلیسا د واکدارانو مقابله ممکنه ده او داسې نده چې څوک یې د ظلم مخه نشي نیولی. او تر څو له خلکو سره دا تصور پیدا نه شي چې اسلام منل یعنې مرګ او ځان وژنه یعنې دا چې مسلمانان ځان په خطر کې و نه شمیري بلکه مطمئن شي چې ددوی د دفاع لپاره اقدامات کیږي.

اصحابو د اسامه د قیادت په هکله څه خبرې وکړې ځکه هغه ډیر کشر وُ خبره څه نا څه وځنډیده خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**إن تطعنوا في إمارته، فقد كنتم تطعنون في إمارة أبيه من قبل، وايم الله، إن كان لخليقاً للإمـــارة، وإن كان من أحب الناس إلي، و إن هذا من أحب الناس إلي بعـــده**[1]). [تاسې که اوس دده د امارت په هکله اعتراض کوئ، لدینه مخکې مو دده د پلار د امارت په هکله هم نیوکې درلودې، پداسې حال کې چې قسم په خدای هغه د قیادت اهلیت درلود، او زما ډیر خوږ دوست وُ له ټولو نه راته ګران وُ، اوس همدا (اسامه) له ټولو نه راته نژدی او ګران دی.]

همدا وه چې خلک ټول راضي شول له اسامه نه راتاو شول، په لښکر کې یې راټول شول، تر څو جرف نومې سیمې ته ورسیدل. دغه ځای درې میله د مدینې نه لیرې وُ

[1]. صحیح بخاري باب بعث النبي (ص) اسامه۲/ ۶۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته يې واړول، خو څرنګه چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) رنځور وُ، د دوی زړونه د هغه خوا ته کشال وو له ډېره غمه مخکې لاړ نه شول، هملته يې الهي فيصلې ته انتظار يوست. بيا د الله اراده داسې وه چې همدا لښکر د ابوبکر (رضي الله عنه) د خلافت لومړنی لښکر و چې له مدينې نه د باندې واستول شو.[1]

[1]. ابن هشام ۲/ ۶۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

له فاني دنیا نه رحلت

د رحلت نښانې

کله چې دعوت بشپړ شو، اسلام حاکم او مسلط شو، د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په زړه کې له ژوند او فاني دنیا نه د رحلت آثار او احساس پیدا شو، دغه احساس دده مبارک په قول او عمل کې ښه څرګند و.

د لسم هجري کال د رمضان په میاشت کې یې شل ورځې په اعتکاف کې تیرې کړې، پداسې حال کې چې نور کلونه به یې یوازې لس ورځې اعتکاف کاوه. په همدې کال او همدې میاشت کې جبریل (علیه السلام) دوه ځله قرآنکریم ورته تکرار کړ او د حجه الوداع په مراسمو کې یې وفرمایل: (**إني لا أدري لعلى لا ألقاكم بعد عامي هذا بهذا الموقف أبداً**). ښایي له سږني کال نه وروسته د تل لپاره تاسې پدې ځای کې و نه وینم. له جمره العقبه سره یې هم وفرمایل: (**خذوا عني مناسككم، فلعلي لا أحج بعد عامي هذا**). د حج مناسک له ما نه زده کړئ، ښایي زه بیا کله هم حج ونکړم. د تشریق په ورځو کې د ((النصر)) سورت ورباندې نازل شو، د همدې سورت له نازلیدو نه هغه پوه شوچې ژوند یې پای ته رسیدلی دی، نور د رخصتۍ وخت دی.

د ۱۱ هجري کال په صفر میاشت کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) احد ته تشریف یووړ، شهیدانو ته یې داسې دعا وکړه لکه له ژوندیو او مړیو نه چې بیلیدونکی او تلونکی وي. بیا خپل منبر ته راغی ویې فرمایل: (**إني فرط لكم، وأنا شهيد عليكم، وإني والله لأنظر إلى حوضي الآن، وإني أعطيت مفاتيح خزائن الأرض، أو مفاتيح الأرض، وإني والله ما أخاف عليكم أن تشركوا بعدي، ولكني أخاف عليكم أن تنافسوا فيها**). زه ستاسې د کاراوان مشر او پر تاسې ګواه یم، قسم په خدای چې زه همدا اوس خپل حوض ته ګورم، ما ته د دنیا د ټولو خزانو کلیانې راکړل شویدي، (او یا د ځمکې کلیانې را کړل شویدي) زه لدینه ویره نلرم چې تاسې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ما نه وروسته مشرکان شئ، زما ویره لدینه ده چې په دنیا کې به یو له بل سره په سیالۍ او مقابله اخته شئ.[1]

یوه شپه نا وخته له کور نه ووت، بقیع ته یې تشریف یووړ هلته ښخو شویو مسلمانانو ته یې د مغفرت دعا وکړه ویې فرمایل: (السلام علیکم یـا أهل المقابر، لِیَهْنَ لکم ما أصبحتم فیه بما أصبح الناس فیه، أقبلت الفتن کقطع اللیل المظلم، یتبع آخرها أولها، والآخرة شر من الأولی)، وبشرهم قائلاً: (إنا بکم للاحقـون). اې د قبرونو خاوندانو، سلام دې درباندې وي! په کوم حالت کې چې خلک دي د هغوی په نسبت ستاسې دا خپل حال مبارک شه، فتنې او فساد لکه د شپې د تیارو په شان داسې راغلې دي، یو په بل پسې را روانې دي، وروستۍ یې له لومړنۍ نه ډیره بده او خرابه ده. او همدلته یې هغوی ته د خپل ورتګ زیری هم ورکړ ویې فرمایل: موږ تاسې ته درتلونکي یوو.

د ناروغتیا پیل

د ۱۱ هجري کال د صفر میاشتې په ۲۹ مه د دوشنبې په ورځ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په بقیع کې په یوه جنازه کې برخه درلوده. کور ته د ستنیدو په لار کې یې په مبارک سر درد شو، سختی تبې ونیو، دومره ګرم ؤ چې د لمدې شوې پټۍ په سر به یې هم حرارت محسوسیده. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ۱۱ ورځې د بیمارۍ په حالت کې خلکو ته لمونځ ورکاوه، د بیمارۍ ټوله موده یې ۱۳ یا ۱۴ ورځې وه.

وروستۍ اونۍ

د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مرض زیات شو، زیات په تکلیف شو، له خپلو میرمنو نه به یې پوښتنه کوله: (أین أنا غداً؟ أین أنا غداً؟) سبا مې له چاسره نوبت دی؟ زه سبا له چا سره یم؟ درنې میرمنې یې په هدف پوه شوې اجازه یې ورکړه هر چیرته یې چې زړه وي همهلته دې پاتې شي. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پداسې حال کې چې د فضل بن عباس او علي (رضي الله عنهم) په اوږو

[1]. متفق علیه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې تکيه کړې وه د عائشې (رضي الله عنها) کور ته ورغی، مبارک سر يې تړلی و، مبارکې پښې يې پر ځمکه ښنبيدلې او د عائشې (رضي الله عنها) کور ته ننوت او هملته يې د مبارک ژوند وروستۍ اونۍ تيره کړه.
عائشې (رضي الله عنها) به معوذتين (الفلق، الناس سورتونه) ورباندې لوستل او په هغه دعاګانو به يې دماوه کومې يې چې له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه زده کړې وې. دا سورتونه به يې لوستل په رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) به يې چپول او کوفول، او د برکت په نيت به يې مبارک بدن دده په خپل مبارک لاس مسح کاوه.

له رحلت نه پنځه ورځې وړاندې

له وفات نه پنځه ورځې وړاندې د چارشنبې په ورځ د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په مبارک بدن سخت دردونه راغلل، مرض يې دومره ډېر شو چې د الله حبيب (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پرکاله شو، بيهوشي پرې راغله ويې فرمايل: (هريقوا علي سبع قِرَب من آبار شتي، حتی أخرج إلی الناس، فأعهد إليهم). اوبه راباندې واچوئ! له بيلابيلو څاګانو نه اوه ژيه اوبه راباندې تويې کړئ، تر څو وکولی شم خلکو ته ورشم وصيت ورته وکړم. دهمدې امر په اساس په يوه لګن کې کينول شو، اوبه ورباندې واچول شوې تر څو په خود راغی، ويې فرمايل: (حسبکم، حسبکم).بس دي، بس دي.

پدې سره يې لږ آرامي وشوه مرض يې کم شو، جومات ته يې پداسې حال کې تشريف يووړ چې مبارک سر يې تړلی وُ، په منبر کيناست، دا يې وروستی مجلس و، له حمد او ثنا وروسته يې خلکو ته وفرمايل: (أيها الناس، إلي). اې خلکو دلته راشئ! خلک ټول ورته راټول شول، بيا يې پخپلو خبرو کې وفرمايل: (لعنة الله علی اليهود والنصاری، اتخذوا قبور أنبيائهم مساجد) — وفي رواية: (قاتل الله اليهود والنصاری، اتخذوا قبور أنبيائهم مساجد) — وقال: (لا تتخذوا قبري وثناً يعبد).

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یهودو او نصرانیانو دې د الله لعنت وي، چې د خپلو رسولانو له قبرونوڅخه يې جوماتونه جوړ کړيدي.[1] په بل روایت کې راځي چې ویې فرمایل: الله تعالی دې یهود او نصاری هلاک کړي، دوی د خپلو رسولانو له قبرونو نه جوماتونه جوړ کړیدي. بیا یې زیاته کړه: زما له قبر نه بت مه جوړوئ چې عبادت یې وشي.[2] یعنې زما د قبر عبادت ونکړئ.

بیایې خپل مبارک نفس یا ځان د محاکمې او انتقام (قصاص) لپاره مخ کې کړ ویې فرمایل: (من كنت جلدت له ظَهْرًا فهذا ظهري فليستقد منه، ومن كنت شتمت له عِرْضاً فهذا عرضي فليستقد منه). که څوک مې په شا وهلي وي دا ده زما شا، زه حاضر یم انتقام دې واخلي، که چا ته مې بده خبره کړې وي، د هغه آبرو مې تویې کړې وي، دا دی زه حاضر یم له ما نه دې خپل وار واخلي. بیا له منبر نه راکوز شو د ماسپښین لمونځ یې وکړ. بیا بیرته منبر ته پورته شو، کیناست او خپله خبره یې تکرار کړه. د دښمنۍ او نورو په هکله یې خبره وکړه، پدې وخت کې یوه شخص وویل: زما په تا باندې درې درهمه دي! رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (أعطه یا فضل). اې فضل! درې درهمه ورکړه. بیا یې د انصارو په هکله وصیت وکړ ویې فرمایل: (أوصيكم بالأنصار، فإنهم كِرْشِي وعَيْبَتِي، وقد قضوا الذي عليهم وبقي الذي لهم، فاقبلوا من مُحْسِنهم، وتجاوزوا عن مسيئهم)، وفي رواية أنه قال: (إن الناس يكثرون، وتَقِلُّ الأنصار حتى يكونوا كالملح في الطعام، فمن ولي منكم أمراً يضر فيه أحداً أو ينفعه فليقبل من محسنهم، ويتجاوز عن مسيئهم). زه تاسې ته د انصارو په هکله د نیکۍ وصیت کوم، هغوی زما زړه او جګر دي، هغوی خپل مسوولیت ادا کړیدی، خو حقوق یې پاتې دي، د هغوی د نیکو کارانو نیکۍ ومنئ او د ګنهګارانو له ګناه نه تیر شئ. په بل روایت کې راځي چې ویې فرمایل: د خلکو شمیره زیاتیږي، خو انصار کمیږي، بالاخره به دومره کم شي لکه مالګه په طعام کې. که له تاسو نه چا ته داسې دنده او کار وسپارل شو چې د ګټې او زیان رسولو توان یې درلود، نو د انصارو نیکي دې ومني او د مقصرینو له ګناه نه یې دې تیر شي[3].

---

(1). بخاري ۱/ ۲۲ - موطا الامام مالک ص ۳۲۰

(2). موطا الامام مالک ص ۲۵.

(3). بخاري ۱/ ۵۳۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې وفرمایل: (**إن عبداً خیره الله بین أن یؤتیه من زهرة الدنیا ما شاء، وبین ما عنده، فاختار ما عنده**). الله تعالی خپل یوه بنده ته اختیار ورکړیدی چې خوښه یې د دنیا له شان، شوکت، زیب او زینت نه چې څه غواړي اخلي او که هغه څه اخلي چې له الله سره دي، همدې بنده د دنیا په مقابل کې هغه څه خوښ کړل چې له الله تعالی سره دي.

ابو سعید الخدري وایي ددې خبرې په اوریدو سره ابوبکر (رضي الله عنه) په ژړا شو ویې ویل: یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! زمونږ مور او پلار له تا قربان شه، ټول دې له تا قربانوي. راوي وایي مونږ د ابوبکر ژړا ته حیران شوو، ځینو وویل: دې شیخ ته وګورئ، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د هغه بنده په هکله خبرې کوي چې الله تعالی د دنیا او آخرت په مینځ کې اختیار من کړیدی، خو دا شیخ یعنې ابوبکر (رضي الله عنه) رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته وایي میندې او پلرونه درنه قربانوو! ابو سعید (رضي الله عنه) وایي مونږ هغه وخت نه وو پوه شوي، وروسته پوه شوو چې همدا اختیار من شوی بنده پخپله رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وُ، او ابوبکر (رضي الله عنه) له مونږ نه ډیر پوهیده.[۱]

بیا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**إن من أمنّ الناس علي في صحبته وماله أبو بکر، ولو کنت متخذاً خلیلاً غیر ربي لا تخذت أبا بکر خلیلاً، ولکن أخوة الإسلام ومودته، لا یبقین في المسجد باب إلا سد، إلا باب أبي بکر**).

له ما سره د ملګرتیا او مالي همکارۍ له وجې نه تر ټولو زیات احسان او نیکي ابوبکر (رضي الله عنه) کړیده، که له الله پرته مې خلیل (دوست) نیولی، نو ابوبکر به مې خلیل وای، خو له هغه سره مې د ورورۍ او اسلام اړیکې دي، ددې جومات ټولې دروازې دې بندې شي، یوازې د ابوبکر (رضي الله عنه) دروازه دې خلاصه وي او نه دې بندیږي.[۲]

---

(1). متفق علیه

(2). متفق علیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلور ورځې له رحلت نه مخکې

له رحلت نه څلور ورځې وړاندې د پنجشنبې په ورځ د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مرض ډير سخت شوی ؤ، په همدې حالت کې يې وفرمايل: (**هلمـــوا أكتب لكم كتاباً لن تضلوا بعده**). زرکوئ، راشئ چې يو ليک درته وليکم، تر څو وروسته هيڅ ګمراه او بې لارې نه شئ. په خونه کې څو کسه اصحاب ناست وو چې عمر (رضي الله عنه) هم پکې و، هغه وويل: په رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مرض زيات شوی، سخت په تکليف دی، ستاسې سره قرآنکريم شته، همغه درته کافي دی. پدې سره د حاضرو اصحابو (رضي الله عنهم) تر مينځ اختلاف پيدا شو، غالمغال جوړ شو،ځينو ويل راوړئ چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) څه درته وليکي، نورو د عمر (رضي الله عنه) قول تاييداوه، په همدې ترتيب شور جوړ شو او رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمايل: (**قوموا عـــني**). لاړ شئ، رانه لاړ شئ.[1]

وأوصى ذلك اليوم بثلاث: أوصى بإخراج اليهود والنصاري والمشركين من جزيرة العرب، وأوصى بإجازة الوفود بنحو ما كان يجيزهم، أما الثالث فنســـيه الـــراوي. ولعله الوصية بالاعتصام بالكتاب والسنة، أو تنفيذ جيش أسامة، أو هي: (الصـــلاة وما ملكت أيمانكم).

په همدې ورځ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) درې اوامر صادر کړل يعنې د دريو شيانو توصيه يې وکړه : امر يې وکړ چې يهود ، نصرانيان او مشرکان دې له عربي جزيرې نه اخراج شي، بل امر يې دا ؤ چې له نمايندګانو سره دې دده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د سنت مطابق نيکه معامله کيږي او په ښې طريقې سره دې رخصتيږي، خو دريم امر يې د راوي هير شويدی کيدای شي دريم امر په قرآنکريم او سنتو د عمل کولو په هکله وي او يا د اسامه د لښکر په هکله دده د حکم د تعميل په اړه وي او يا د لمانځه د پابندۍ او غلامانو سره د نيکۍ په هکله وي.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د همدې پنجشنبې تر ورځې که څه هم ډير په تکليف ؤ خو د لمونځونو امامت يې کاوه پدې ورځ يې هم خلکو ته د ماښام لمونځ ورکړ، د والمرسلات عرفا سورت يې پکې تلاوت کړ.[1]

---

[1]. بخاري عن ام الفضل باب مرض النبي ۰ عليه السلام، ۲/ ۶۳۷

[1]. متفق عليه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو لماسختن یې بیماري ډیره زیاته شوه ونه توانید جومات ته تشریف یوسي. عائشه (رضي الله عنها) وایي: لماسختن رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پوښتنه وکړه : (أصلی الناس؟) آیا خلکو لمونځ کړئ؟ مونږ ورته وویل: نه، یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! هغوی ستا انتظار باسي، ویې فرمایل: (ضعوا لي ماء في المخْضَب). په لګن کې لږ اوبه راته واچوئ، مونږ اوبه ورته واچولې، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) غسل وکړ او غوښتل یې لاړ شي خو بیهوشه شو، او کله چې په حال راغی ویې فرمایل: (أصَلّی الناس؟) آیا خلکو لمونځ ادا کړئ؟ دوهم او دریم ځل یې همداسې فرمایل، زمونږ ځواب به داسې ؤ چې نه یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغوی ستا په انتظار ناست دي، ده به غسل وکړ هڅه به یې وکړه لاړ شي خو بیهوشي به ورباندې راغله، نو بالاخره یې ابوبکر (رضي الله عنه) ته خبر ولیږه چې امامت وکړي او په خلکو لمونځ ادا کړي. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مریضۍ په ورځو کې حضرت ابوبکر (رضي الله عنه) د ۱۷ لمونځونو امامت کړیدی.[۲]

عائشې (رضي الله عنها) درې، څلور ځلې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حضور ته عرض وکړ چې امامت له ابوبکر (رضي الله عنه) نه واخلې ځکه ویریده هسې نه خلک یې پلار په بدفالۍ او بدشګونۍ ونیسي، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورته وفرمایل: (إنکن لأنتن صواحب یوسف، مروا أبا بکـــر فلیصل بالناس).تاسې د یوسف (علیه السلام) ملګرې یاستئ، یعنې په زړه کې مو یو څه دي او په خوله بل څه وایئ، ابوبکر ته امر وکړئ چې خلکو ته لمونځ ورکړي. عائشې (رضي الله عنها) په خوله عرض وکړ، یا رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم)! ابوبکر چې ستا په ځای ودریږي له ډیرې ژړا نه خلکو ته قرآنکریم نه شي اورولئ، دا یې د خولې خبره وه خو په زړه کې یې دا هم وه چې که رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لدې مرض نه وفات شي هسې نه چې خلک د ابوبکر (رضي الله عنه) امامت په بدفالۍ ونیسي او همدا عقیده یې په زړه کې پخه شي، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) امر وکړ ابوبکر ته ووایئ چې د خلکو امامت وکړي.

---

[۲]. بخاري ۹۹/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه رحلـت نـه دری ورځې وړانـدې

جابر (رضي الله عنه) وايي:له رحلت نه درى ورځې وړاندې مې له نبي (صلى الله عليه و سلم) نه واوريدل چې فرمايل يې: (ألا لا يموت أحد منكم إلا وهو يحسن الظن بالله).د تاسو هر يوه ته ښايي پداسې حال کې ومري چې په الله تعالى يې ګمان نيک وي.

له رحلت نه يوه يا دوې ورځې وړاندې

د شنبې يا يکشنبې په ورځ د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) صحت څه نا څه ښه وُ، د دوو کسانو په مرسته يې جومات ته تشريف يووړ، پدې وخت کې ابوبکر (رضي الله عنه) خلکو ته د ماسپښين لمونځ ورکاوه، خو کله چې ابوبکر وليدل رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) تشريف راوړ کوښښ يې وکړ په شا شي، ولې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) اشاره ورته وکړه چې په شا نه شي او ويې فرمايل: ما د ابوبکر چپی خوا تـه کينوئ، همغه وه چې د ابوبکر چـپې خوا ته کينول شو، ابوبکر (رضي الله عنه) به د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) په لمانځه پسې اقتدا وکړه او دده مبارک تکبير به يې تکراراوه او خلکو ته به يې رساوه[1].

له رحلت نه يوه ورځ مخکې

د يکشنبې په ورځ يعنې له رحلت نه يوه ورځ مخکې رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) خپل ټول غلامان آزاد کړل، اوه (۷) ديناره يې درلودل هغه يې هم صدقه کړل، خپله وسله يې هم مسلمانانو ته ورکړه. د شپې له خوا عائشې (رضي الله عنها) د چراغ لپاره تيل له کومې ګاونډۍ نه پور واخيستل، او په همدې وخت کې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) زغره د ۳۰ صاعه تقريباً ۷۵ کيلو ګرامه وربشو په بدل کې له يوه يهودي سره ګرو وه.

د رسول الله ﷺ د مبارک ژوند آخرينۍ ورځ

---

[1] . صحيح البخاري ۹۸/۱_۹۹.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انس بن مالک (رضي الله عنه) روايت کوي چې د دوشنبې په سهار ابوبکر خلکو ته لمونځ ورکاوه، ناڅاپه خلک متوجه شول چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د عائشې (رضي الله عنها) د کوټې پرده پورته کړې او دوی ته ګوري، دوی په لمانځه ولاړ وو. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ددې حالت په ليدو سره تبسم وکړ، ابوبکر (رضي الله عنه) فکر وکړ چې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تشريف راوړي نو له خپل ځای نه په شا شو چې صف ته ورسيږي.

انس (رضي الله عنه) وايي: د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په ليدو سره مسلمانان دومره خوشاله شول چې نژدې وه لمونځ پريږدي، او د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خدمت او پوښتنې ته ورشي، خو رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پخپل مبارک لاس اشاره وفرمايله چې خپل لمونځ پوره کړي، بيا يې خپلې حجرې ته تشريف يووړ او پرده يې را کوزه کړه.[1]

لدينه وروسته په رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د بل لمانځه وخت رانغی. چې غرمه شوه رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خپله ګرانه لور فاطمه (رضي الله عنها) راوغوښتله پټ په غوږ کې يې څه ورته وويل: فاطمه (رضي الله عنها) په ژړا شوه، بيا يې بله خبره پټه ورته وکړه په هغې سره فاطمه (رضي الله عنها) په خندا شوه.

عائشه (رضي الله عنها) وايي: وروسته مې له فاطمې (رضي الله عنها) نه ددې موضوع په هکله وپوښتل، هغې راته وويل: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پټ راته وويل: زه رحلت کوم، له همدې مرض نه وفات کيږم، ما ددې خبرې په اوريدو سره وژړل، بيا يې راته وويل چې زما په کورنۍ کې به ته له ټولو نه لومړی په ما پسې راځې، زه پدې سره خوشاله شوم او ومې خندل.[2]

همدا راز رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) فاطمې (رضي الله عنها) ته زيری ورکړ چې ته د ټولې دنيا د ښځو سرداره يې[1] ځنې روايتونه پدې دلالت کوي چې له فاطمې (رضي الله عنها) سره د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) دا خبرې او دا زيری د ژوند په وروستۍ ورځ نه بلکه وروستۍ اونۍ اواز کې و.

---

[1]. صحيح بخاري باب مرض النبي (عليه السلام) ۲/ ۶۴۰

[2]. بخاري ۲/ ۶۳۸

[1]. رحمة للعالمين ۱/ ۲۸۲.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاطمی (رضي الله عنها) چې د خپل محبوب پلار دا مرض او درد ولید، چیغه یې کړه، وای، په پلار مې څه حال دی، څومره په تکلیف دی؟ رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**لیس علی أبیك کرب بعد الیوم**). ستا پلار به له نن نه وروسته هیڅ غم او درد ونهویني.[۲]

بیا یې حسن او حسین (رضي الله عنهما) راوغوښتل دواړه یې مچې کړل او د دوی په هکله یې د نیکۍ وصیت وکړ، بیا یې خپلې میرمنې راوغوښتلې ټولو ته یې وعظ او نصیحت وکړ، هماغه وه چې درد او مرض یې زیات شو، په بدن کې یې د هغو زهرو اثر ښکاره شو چې په خیبر کې یې خوړلي وُ، فرمایل به یې: (**یا عائشة، ما أزال أجد ألم الطعام الذي أکلت بخیبر، فهذا أوان وجدت انقطاع أبْهَرِي من ذلك السم**). اې عائشه! د هغه طعام درد احساسوم کوم مې چې په خیبرکې خوړلی وُ، فکر کوم چې د ملا رګ مې له هغه زهرو نه پرې شویدی.[۳]

پر مبارک مخ یې څادر پروت و، چې په تنګ شو څادر یې ایسته کړ او خلکو ته یې د وصیت او نصیحت په توګه چې همدا یې وروستی نصیحت و، وفرمایل: (**لعنة الله علی الیهود والنصاری، اتخذوا قبور أنبیائهم مساجد ـ یحذر ما صنعوا ـ لا یبقین دینان بأرض العرب**). پر یهودو او نصرانیانودې د الله لعنت وي، د خپلو نبیانو قبرونه یې په عبادتخانو بدل کړي،ـ لدینه مطلب د خلکو منع کول وـ په عربي سیمه کې دوه دینونه ته پاتې کیږي. او خلکو ته یې د نصیحت په توګه فرمایل: (**الصلاة، الصلاة، وما ملکت أیمانکم**[۴]). د لمانځه او هغو غلامانو خیال ساتئ چې تر لاس لاندې مو دي. همدا فرموده یې د ځان کندن په وخت کې څو ځله تکرار کړه.

ځنکدن

د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ځنکدن را لنډ شو، عائشې (رضي الله عنها) ځانته را تکیه کړ، تکیه یې وربانديې کړې وه. له همدې امله به عائشې

---

[۲]. صحیح بخاري ۲/ ۶۴۱ .
[۳]. صحیح بخاري ۲/ ۶۳۷ .
[۴]. نفس المصدر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(رضي الله عنها) همیشه ویل: پر ما باندې د الله تعالی له رحمتونو او نعمتونو څخه یو دا دی چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) زما په کور کې، زما د نوبت په ورځ او زما د غاړې او لمنې تر مینځ وفات شوی، او الله تعالی د ده(صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د وفات په وخت زما د خولې لاړې د هغه له مبارکو لاړو سره ګډې کړې. عبدالرحمن بن ابوبکر (رضي الله عنهما) زما کور ته راغی، په لاس کې یې مسواک و، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په ما باندې تکیه کړې وه، متوجه شوم چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د هغه د مسواک په لور ګوري، پوه شوم چې مسواک غواړي، عرض مې وکړ: مسواک درته واخلم؟ ده په اشاره سره پوه کړم چې هو. ما هغه مسواک ورنه واخیست، د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لپاره کلک ؤ عرض مې وکړ درته نرم یې کړم؟ په مبارک سر یې اشاره وکړه، چې هو. ما ورته نرم کړ او ورمې کړ هغه ډیر ښه استعمال کړ.

په یوه روایت کې دا هم راغلي چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په ډیره ښه طریقه مسواک وواهه، له خوا سره یې د اوبو منګی ایښې و، دواړه لاسونه به یې پکې غوټه کړل او پر مبارک مخ به یې راکش کړل او فرمایل به یې: (**لا إله إلا الله، إن للموت سكرات...**) **الحديث.** [**له یوه الله پرته بل د عبادت وړ نشته، بیشکه چې مرګ سختۍ لري.**][1] کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مسواک استعمال کړ، مبارک لاس یا ګوته یې پورته کړه سترګې یې چت ته ونیولې مبارکې شونډې یې وخوځیدې، عائشې (رضي الله عنها) غوږ ورته ونیو او وایې وریدل چې فرمایې: ((**مع الذين انعمت عليهم من النبيين و الصديقين و الشهداء و الصالحين و حسن اولئك رفيقا اللهم اغفر لي و ارحمني و الحقني بالرفيق الاعلى اللهم الرفيق الاعلى**)) [2] [**له هغو کسانو سره چې نعمت دې ورکړی له انبیاوو (علیهم السلام)، صدیقانو، شهیدانو او صالحینو نه، هغوی ډیر غوره ملګري دي اې خدایه! عفوه راته وکړې، رحم راباندې وکړې او ما له رفیق اعلی سره یو ځای کړې، اې خدایه رفیق اعلی درنه غواړم.**] دا وروستۍ کلمه یې درې ځله تکرار کړله مبارک لاس یې په اړخ ولوید او له رفیق اعلی سره یو ځای شو. ((**انا لله و انا اليه راجعون**))

---

[1]. بخاري باب مرض النبي ٠ علیه السلام) ۶۴/۲.

[2] بخاري همغه باب .او اخر ما تكلم به النبي (علیه السلام)۲۳۸/۲تر ۲۴۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه وخت د د وشنبې ورځ غرمه مهال د سختې ګرمۍ وخت ؤ، د هجرت یوولسم کال د ربیع الاول ۱۲ نیټه وه. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مبارک عمر ۶۳ کاله او څلور ورځې و.

پر اصحابو (رضي الله عنهم) د غمونو انبارونه

د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د رحلت دردونکی خبرخور شو د مدینې په اوسیدونکو قیامت جوړ شو، په سترګو یې تپه تیاره شوه. انس (رضي الله عنه) وایي: ما مدینې ته د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د راتګ له ورځې نه بله زیاته روښانه او نیکمرغه ورځ نده لیدلې، او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د وفات له ورځې نه مې بله زیاته تیاره او د ر د ونکې ورځ نده لیدلې.[۱]

کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) رحلت وکړ فاطمې (رضي الله عنها) وویل: وای پلار جانه! ستا غم جبریل (علیه السلام) ته ژاړو![۲]

د عمر (رضي الله عنه) دریځ

عمر (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د وفات د خبر په اوریدو سره له خود نه ووت دا یې نه شوای منلی، حیران ؤ، دهشت اخیستی ؤ.

ویل به یې: ځینې منافقان ګمان کوي چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) رحلت کړیدی، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) رحلت ندی کړی، بلکه خپل رب ته ورغلی لکه موسی بن عمران (علیه السلام) چې خپل رب ته ورغلی و او ۴۰ ورځې له خپل قوم نه غایب شوی و، دا وروسته له هغې چې وویل شول مړشویدی خو هغه بیرته ورته راغی، قسم په خدای چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هم بیرته راځي، او د هغو کسانو لاسونه او پښې به پرې کوي چې ګمان کوي او وایې وفات شویدی[۱].

---

[1]. الدارمي. مشکاة المصابیح ۵۴۷/۲.

(2). بخاري باب مرض النبي (علیه السلام) ۲/ ۲۴۱

[۱] . ابن هشام ٦٥٥/٢.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابوبکر (رضي الله عنه) درېځ

ابوبکر (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د رحلت په وخت کې له مدینې نه د باندې په سنح نومې کلي کې وُ، په آس سپور راغی مخامخ جومات ته داخل شو له چا سره یې خبرې نه کولې، د عائشې (رضي الله عنها) کور ته ورغی او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له مبارک سر سره ودرید.

پر هغه مبارک یمني لیکه دار چادر غوړول شوی و، چادر یې له مبارک مخ نه پورته کړ، مبارک مخ یې مچې کړ، ویې ژړل او ویې ویل: مور او پلار مې له تا قربان، الله تعالی تا ته دوه ځله مرګ نه درکوي، کوم مرګ یې چې درته ټاکلی وُ هغه درته راغی.

بیا د باندې راووت. هلته عمر (رضي الله عنه) له خلکو سره په مناقشه بوخت وُ ابوبکر وویل: اې عمره! کېنه. عمر نه کیناست خلک ټول له عمر نه ابوبکر ته راغلل، ابوبکر وویل: اما بعد: چا چې د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) عبادت کاوه هغه دې پوه شي چې محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفات شو، او څوک چې د الله عبادت کوي هغه دې پوه شي چې الله د محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خدای ژوندی دی مرګ نه لري. الله تعالی فرمایي: ((**وَمَا مُحَمَّدٌ إِلاَّ رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِيْن مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقِبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئاً وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ**)) (آل عمران: ۱۴۴)

[نه دی محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مګر یو رسول د الله په تحقیق سره له ده نه مخکې ډېر رسولان تیر شویدي آیا نو که مړ شي محمد یا شهید کړی شي نو بیرته به وګرځئ تاسې به پوندو خپلو (کفر ته) او هر څوک چې بیرته وګرځیده په پوندو خپلو (کفر ته) نو الله ته به هیڅ زیان ونه رسوي او ژر به جزا ورکړي الله شکر ګزارو ته.]

ابن عباس (رضي الله عنهما) وایي: کله چې ابوبکر دا آیت تلاوت کړ خلک داسې شول لکه چې دا آیت همدا اوس نازل شوی وي، او پدې سره ټولو همدا آیت شریف تلاوت کاوه. ابن مسیب وایي: عمر (رضي الله عنه) وویل: په خدای قسم کله چې ابوبکر دا آیت تلاوت کړ، بالکل بې حسه شوم، په لاره نه شوای تلی، پښې مې بې سیکه شوې او دا آیت مې چې ولوست په ځمکه ولویدم او پوه شوم چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفات شوی دی.[1]

[1]. بخاري ۲/ ۶۴۰_۶۴۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجهيز، تکفين او تدفين

د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له تجهيز او تدفين نه مخکې د خلافت په اړه اختلاف پيدا شو، د انصارو او مهاجرينو تر مينځ بحث او مناقشه پيل شوه. دوی په سقيفه بني ساعده کې راټول شوي وو، د خلافت په هکله يې ډير بحث وکړ په پای کې يې په اتفاق سره ابوبکر (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) خليفه وټاکه. د خلافت په هکله دا بحث او مناقشه د دوشنبې تر ماښام پورې جاري وه، پدې شپه هم د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) تجهيز او تدفين و نه شو.

سهار شو پر رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) باندې هماغه يمني چادر غوړيدلی وُ، کورنۍ يې دروازې ورپسې بندې کړې وې، د سه شنبې په ورځ يې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته غسل ورکړ، خو جامې يې همداسې په غاړه کې وې. عباس. علي، د عباس زامنو فضل او قثم (رضي الله عنهم) رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ته غسل ورکړ. له دوی سره شقران چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) ازاد شوی غلام وُ، اسامه بن زيد، اوس بن خولي(رضي الله عنهم) هم ملګري وو. عباس، قثم او فضل به په يوه اړخ او بل اړخ اړاوه، اسامه او شقران اوبه ورباندې اچولی او علي (رضي الله عنهم) به غسل ورکاوه، اوس (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مبارک جسد په خپله سينه تکيه کړی وُ.

وروسته يې رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په دريو يمني کتاني جامو کې ونغښت، پدې کې کميس او عمامه (لنګي) نه وه[۲] دا جامې يې کفن وې.

بيا د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د دفن کولو په هکله سره مخالف شول، تر څو ابوبکر (رضي الله عنه) وويل: ما له رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) نه اوريدلي چې فرمايي: (**ما قبض نبي إلا دفن حيث يقبض**).هر پيغمبر په هغه ځای کې دفن کيږي چيرته چې وفات شوی وي. په همدې اساس ابو طلحه انصاري (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) هغه بستره چې پرې وفات شوی وُ پورته کړه او ترينه لاندې ځای ژور شو او قبر ورته جوړ

[۲]. متفق عليه. بخاري ۱۲۹/۱. مسلم ۲۰۲/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. قبر يې لحد وُ، خلک به لس لس تنه راتلل او په رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) به يې لمونځ کاوه، د لمانځه امام يې نه وُ. لومړی د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) کورنۍ او خپلوانو لمونځ پرې وکړ، ورپسې مهاجرينو، بيا انصارو، له نارينه و نه وروسته ښځو، ورپسې ماشومانو په رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) لمونځ ادا کړ. پدې ډول د سه شنبې ورځ هم تيره شوه او د چارشنبې شپه را داخله شوه. عائشه (رضي الله عنها) وايي: مونږ تر هغې پورې د رسول الله (صلى الله عليه و اله و صحبه و سلم) له دفن کولو نه خبر نه وو تر څو د چارشنبې په نيمايي شپه کې مو د بيلچو آواز واوريد.[1]

---

[1]. مختصر سيره الرسول للشيخ عبدالله النجدي ص ۴۷۱. د نبي (عليه السلام) د رحلت په هکله دا کتابونه وګوره: بخاري باب مرض النبي (عليه السلام)، فتح الباري، صحيح مسلم، مشکاة المصابيح باب وفاة النبي (عليه السلام). ابن هشام ۲۴۹/۲ تر ۲۶۵. تلقيح فهوم اهل الاثر ص ۳۸_۳۹. رحمة للعالمين ۲۷۷/۱ تر ۲۸۲. مونږ عام تاريخونه له وروستي مصدر نه اخستي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارکه نبوي کورنۍ

۱ - له هجرت نه مخکې په مکه کې نبوي کورنۍ عبارت وه له: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او خدیجه (رضي الله عنها) . د واده په وخت کې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) **۲۵** کلن او خدیجه (رضي الله عنها) **۴۰** کلنه وه، او تر څو چې ژوندۍ وه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) بل واده ونکړ.
له خدیجې (رضي الله عنها) نه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) لونې او زامن پیدا شول، خو زامن یې یو هم ژوندي پاتې نه شو. او لونې یې عبارت دي له: زینب، رقیه، ام کلثوم او فاطمه (رضي الله عنهن). زینب (رضي الله عنها) له هجرت نه مخکې د خپلې ترور (خاله) له زوی ابو العاص بن الربیع سره واده کړی وُ. رقیه او ام کلثوم یې یوه په بله پسې عثمان (رضي الله عنهم) ته په نکاح ورکړې وې، فاطمه چې له علي (رضي الله عنه) سره یې د بدر او احد په مینځ کې واده کړې وُ. د فاطمې (رضي الله عنها) اولادونه حسن، حسین، زینب او ام کلثوم (رضي الله عنهم) وو.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د خپل امت په نسبت له نورو امتیازاتو او ځانګړتیاوو نه علاوه یو امتیاز دا درلود چې له څلور نه له زیاتو ښځو سره نکاح ورته روا وه. ددې امر تر شا ډیر حکمتونه او رازونه پټ وو. نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له **۱۳** ښځو سره نکاح کړې وه، د رحلت په وخت کې یې نهه (**۹**) میرمنې ژوندۍ وې. دوې دده مبارک په ژوند کې وفات شوې وې چې یوه خدیجه او بله ام المساکین زینب بنت خزیمه (رضي الله عنهما) وه، او دوې میرمنې یې داسې وې چې ورسره یو ځای شوی نه و.
دلته د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د نورو بیبیانو نومونه او ژوند په لاندې ډول وړاندې کوو:

۲ - سوده بنت زمعه (رضي الله عنها): رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د بعثت په لسم کال د خدیجې (رضي الله عنها) له وفات نه څو ورځې وروسته واده ورسره کړی وُ. سوده مخکې د خپل تره له زوی سکران سره واده کړی وُ، وروسته هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفات شو، کونډه شوه او بیا یې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره د ګډ ژوند شرف تر لاسه کړ.

۳- عائشه بنت ابی بکر (رضي الله عنهما): رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورسره د بعثت په یوولسم کال له سوده سره له واده نه یو کال وروسته د شوال په میاشت کې یعنې له هجرت نه دوه کاله او پنځه میاشتې مخکې نکاح کړې وه، چې دغه وخت عائشه (رضي الله عنها) (۶) کلنه وه، بیا له هجرت نه اوه میاشتې وروسته کله چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) عمر **۵۶** کاله او د عائشې (رضي الله عنها) عمر (۹) کاله وُ په مدینه کې د لومړي هجري کال د شوال په میاشت کې واده وکړ. عائشه یوازینۍ پیغله ده چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ورسره واده کړی، نورې میرمنې یې ټولې کونډې وې. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له عائشې سره ډیره مینه درلوده، عائشه (رضي الله عنها) له نورو نه ډیره هوښیاره، فقیهه او عالمه میرمن وه.

۴- حفصه بنت عمر (رضي الله عنهما): د نوموړې میړه خنیس بن حذافه سهمي د بدر او احد تر مینځ مړ شو، نو وروسته په دریم هجري کال کې یې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره د نکاح شرف وګاټه.

۵- زینب بنت خزیمه (رضي الله عنها): دغه بي بي له بني هلال بن عامر بن صعصعه کورنۍ څخه وه. له فقیرانو او بیوزلانو سره یې ډیره همدردي لرله، نیکي به یې ورسره کوله او له همدې کبله په ام المساکین د مسکینانو په نوم مشهور وه. لومړې یې له عبدالله بن جحش (رضي الله عنه) سره واده کړی و، هغه د احد په غزا کې په شهادت ورسید، او د هجرت په څلورم کال رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نکاح ورسره وکړه، خو له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره له واده نه دوې یا درې میاشتې وروسته وفات شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶- ام سلمه هند بنت ابي اميه (رضي الله عنها): لومړنی میړه یې ابو سلمه (رضي الله عنه) و، هغه د څلورم هجري کال په جمادي الاخر کې وفات شو، نو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په همدې کال د شوال په میاشت کې واده ورسره وکړ.

۷- زینب بنت جحش (رضي الله عنها) بن رئاب چې له بني اسد بن خزیمه قبیلې څخه وه. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د عمه لور هم کیدله، لومړی یې له زید بن حارثه (رضي الله عنه) سره واده وکړ. وروسته زید طلاقه کړه، او الله تعالی رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته داسې حکم وکړ: ((**فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَراً زَوَّجْنَاكَهَا**)) [وروسته له دینه چې زید ورسره یو ځای شو مونږ هغه تا ته په نکاح در کړه.]
پدې هکله د احزاب سورت څو آیتونه نازل شول، پدې آیتونو کې د نسبتي زوی (پسر خواندگی) مسئله ښه توضیح شویده چې وروسته به اشاره ورته وکړو. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د پنځم هجري کال په ذي القعده کې له زینب سره واده وکړ.

۸- جویریه بنت حارث (رضي الله عنها): حارث د بني مصطلق کورنۍ سردار و، جویریه له غزا نه وروسته اسیره شوه، لومړی د ثابت بن قیس بن شماس په برخه ورسیده، هغه مکاتبه ورسره وکړه یعنې د پیسو په مقابل کې یې د آزادۍ موافقه ورسره وکړه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پیسې ورکړې آزاده شوه او د شپږم هجري کال په شعبان میاشت کې یې واده ورسره وکړ.

۹- ام حبیبه رمله بنت ابي سفیان (رضي الله عنها): نوموړې د عبیدالله بن جحش ښځه وه. دواړو حبشې ته هجرت وکړ، خو میړه یې هلته مرتد شو، مسیحي شو او هملته مړ شو، ام حبیبه پخپل دین قایمه وه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په اووم هجري کال د محرم په میاشت کې د عمرو بن امیه ضمري په لاس نجاشي ته لیک ولیږه چې له ام حبیبه سره یې د واده هیله پکې څرګنده کړې وه، نو هغه یې هملته د نکاح عقد وتاړه او له شرحبیل بن حسنه (رضي الله عنه) سره یې ورته راولیږله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰- صفیه بنت حیي بن اخطب (رضي الله عنها): صفیه په خیبر کې د مسلمانانو په اسارت کې ولویده، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغه د ځان لپاره غوره کړه، آزاده یې کړه او په ۷ هجري کال کې د خیبر له فتحې وروسته نکاح ورسره وکړه.

۱۱- میمونه بنت حارث (رضي الله عنها): دا د عباس (رضي الله عنه) د ښځې ام الفضل لبابه بنت حارث (رضي الله عنها) خور وه. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په عمره القضاء کې یعنې د اووم هجري کال په ذي القعده کې له احرام نه له حلالیدو وروسته نکاح ورسره وکړه.

دا وې هغه یوولس میرمنې چې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره یې د نکاح او واده شرف حاصل کړی ؤ. خدیجه او ام المساکین (رضي الله عنهما) د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په ژوند وفات شوې، خو نهه (۹) نورې میرمنې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د رحلت په وخت کې ژوندۍ وې او دوې ښځې داسې وې چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د نکاح عقد ورسره تړلی و، خو واده یې ورسره و نه شو، هغه یوه له بني کلاب او بله له کنده کورنۍ ځخه وه چې په جونیه سره یې شهرت درلود. پدې هکله د روایتونو تر مینځ ځه اختلاف شته چې د تفصیلاتو بیانول یې ضروري نه شمیرو.

د وینځو په هکله ویلی شو چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له دوو وینځو سره یو ځای شوی و چې یوه یې ماریه قبطي (رضي الله عنها) وه چې د مصر مقوقس ورکړې وه او له هغې ځخه یې یو زوی درلود چې نوم یې ابراهیم ؤ. ابراهیم ماشوم ؤ چې وفات شو، د وفات نیټه یې د لسم هجري کال د شوال ۲۸ یا ۲۹ تاریخ ؤ چې د ۶۳۲م کال د جنوري له ۲۷ مې سره سمون خوري. بله وینځه یې ریحانه بنت زید نضري یا قرظي (رضي الله عنها) وه چې د بني قریظه په غزا کې په اسارت ونیول شوه، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغه د ځان لپاره غوره کړه. ځینې روایتونه وایي چې ریحانه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) میرمن وه چې له اسارت نه وروسته یې آزاده او په نکاح کړې وه، خو ابن قیم لومړنۍ خبرې او روایت ته ترجیح ورکوي. ابو عبیده دوې نورې میرمنې هم د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د میرمنو په ډله کې شاملوي چې یوه یې جمیله وه چې په اسارت

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیول شوې وه او بله هغه وینځه وه چې زینب بنت جحش (رضي الله عنها) رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته ورکړې وه.[۱]

که د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مبارک ژوند ته په ځیر وکتل شي، نو دا به له ورایه ښکاره شي چې لدې دومره ودونو نه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هدف د جنسي غریزې اشباع کول نه ؤ ځکه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ځوانۍ لومړني تقریبا دیرش کاله له یوې څلویښت کلنې ښځې (خدیجه (رضي الله عنها)) او بیا سوده (رضي الله عنها) سره تیر کړیدي.

د ځوانۍ عمر یې له همدې زړو میرمنو سره تیر شویدی، نو آیا دا معقوله ده چې له ځوانۍ نه وروسته د پخوالي په عمر کې دې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) جنسي قوت دومره زیات شوې وي چې یو بل پسې (۹) نهه ودونه وکړي؟ که واقعیت ته وکتل شي او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ژوند مراحل تر نظر تیر شي، نو دا په ډاګه شي چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د هر واده شا ته هغه لوی مقاصد وو چې د عامو ودونو له مقاصدو نه ډیر لوی وو، دا ودونه د مادي غرض لپاره نه بلکه د ډیرو سترو اهدافو پخاطر وو.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پرخپلو څلورو یارانو کوم چې د الله او اسلام په لار کې یې ډیر مشکلات ګاللي او په آزموینه کې بریالي وتلي وو ډیر عنایت او شفقت کړی له هغوی سره یې خپلې اړیکې ډیرې ټینګې ساتلې، او د همدې اړیکو د لا زیات ټینګیدو پخاطر یې له عائشه بنت ابوبکر (رضي الله عنهما) او حفصه بنت عمر (رضي الله عنهما) سره واده وکړ، رقیه او وروسته ام کلثوم یې عثمان، او فاطمه یې علي (رضي الله عنهم) ته په نکاح ورکړې.

هغه وخت عربانو خپلوي او دوستي ډیره پالله، خپلوانو ته یې زیات احترام درلود، په دوستۍ سره د قبایلو تر مینځ اړیکې مضبوطیدلې، دښمنۍ او جګړې وربانديې پای ته رسیدلې، او له خپلوانو سره دښمني او جګړه د شرم او بې ننګۍ خبره بلل کیدله.

له همدې امله رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وغوښتل د خپلوۍ او ودونو له لارې ځینې قبیلې د ځان کړي، له همدې لارې له اسلام سره د هغوی دښمني او عداوت ختم کړي. ام سلمه (رضي الله عنها) له بني مخزوم قبیلې څخه وه، ابوجهل او خالد هم له همدې قبیلې څخه وو، له ام سلمه (رضي الله عنها) سره له واده نه وروسته خالد د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په خلاف د احد د غزا

---

[1]. زاد المعاد ۱/ ۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شان سخته دښمني او کلک دریغ نه درلود ، بلکه څه وخت وروسته پخپله خوښه مسلمان شو. همدا راز ابو سفیان له هغې نه وروسته چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې لور ام حبیبه نکاح کړه د مسلمانانو په خلاف جګړه ونکړه. له جویریه او صفیه سره له واده نه وروسته د یهودانو دوې قبیلې بني مصطلق او بني نضیر هم پداسې عمل لاس ندی پورې کړی چې په دښمنۍ دلالت وکړي بلکه جویریه خو د خپل قوم لپاره تر ټولو نه زیاته برکتي ښځه وه ځکه لدې سره له واده نه وروسته اصحابو (رضي الله عنهم) د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د خپلوۍ د درناوي په خاطر د هغې د قوم سل کورنۍ آزادې کړې او ټولو به ویل: دوی د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خپلوان دي باید آزاد شي، څرګنده ده چې دې احسان او نیکۍ د هغوی پر زړونو ډیره مثبته اغیزه درلوده.

د اسلام او مسلمانانو په خلاف د دښمنۍ د کمولو او له مختلفو قبایلو سره د دوستۍ له ټینګولو نه علاوه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د ودونو ستر هدف دا ؤ چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) غوښتل له خپلو میرمنو نه د داعیانو او معلمانو کار واخلي، ځکه هغه (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پدې مکلف ؤ چې دا له تمدن، فرهنګ او ثقافت نه لیرې او پردی قوم داسې وروزي چې د ژوند په ټولو آدابو او اخلاقو سمبال وي. هغه (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نوې ټولنه جوړوله، او د ټولنې حاکمو اصولو دا اجازه نه ورکوله چې نارینه او ښځینه دې سره ګډ وي، او دا ممکنه نه وه چې د عربي ټولنې ښځې دې خپل نوی اسلامي فرهنګ او ثقافت مخامخ له نارینه وو نه زده کړي. ښځې د ټولنې یوه مهمه برخه وه او د هغوی پوهه، روزنه او ښوونه لکه د نارینه وو په شان ضروري او لازمي وه، بناءً رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مجبور وو ددې لوی عمل د ادا کولو پخاطر د ښځو د روزنې او ښوونې پخاطر د مختلفو عمرونو درلودونکې ښځې غوره کړي، د مختلفو عمرونو او مختلفو صلاحیتونو خاوندانې ښځې په نکاح کړي، هغوی په اسلام او اسلامي اخلاقو وروزي، د دین احکام ور زده کړي او داسې معلمانې ورنه جوړې کړي چې وکولې شي په بریالیتوب سره ښاري او بانډه والې میرمنې وروزي، هغوی ته د اسلام پیغام ورسوي، زړو او ځوانو ښځو ته اسلامي آداب او اخلاق په عملي توګه ور زده کړي او ښځو ته د تبلیغ دنده ادا کړي. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) قدرمنو میرمنو (رضي الله عنهن) د اسلام د مبلغانو رول ادا کړی، هغوی په ډیره ښه توګه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و

(c) ketabton.com: The Digital Library

صحبه و سلم) کورني او ژوندني حالات ښځو ته انتقالول، هغوی به په ټولو امورو کې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه زده کړه کوله او بیا به یې نورو ښځو ته ښوونه کوله. دا دنده هغو بيبيانو ډېره ښه ادا کړېده چې ډېر عمر ژوندی وې لکه عائشه (رضي الله عنها)، نوموړې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) زيات شمير مبارک اقوال او سپيڅلي اعمال نورو ته رسولي دي.

د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) يو واده داسې ؤ چې په هغه سره د جاهلي دور يو زوړ عادت او رواج مات شو، په عربانو کې زوي نيول (پسر خواندگی) رواج درلود. پسر خوانده به د اصلي او نسبي زوی په شان ټول حقوق درلودل او په هر څه کې به د نسبي زوی په شان معامله ورسره کيدله. دا رواج دومره خور شوی و چې له مينځه وړل يې آسانه او ساده کار نه ؤ، څرگنده ده چې دې رواج د طلاق، نکاح، ميراث او نورو معاملاتو په برخه کې له اسلامي احکامو سره تعارض درلود، پدې عادت او رواج کې نور ډېر داسې مفاسد او فتنې پټې وې چې اسلام د هغو د له مينځه وړلو لپاره راغلي و. د همدې جاهلي عادت د ابطال او له مينځه وړلو لپاره الله تعالی خپل رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته امر وکړ چې له زينب بنت جحش سره نکاح وکړي. زينب (رضي الله عنها) د زيد ښځه وه، زيد د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پسر خوانده ؤ يعنې هغه يې په فرزندی يا زوی توب نيولی ؤ. زيد چې له زينب سره واده وکړ، له واده نه وروسته د دواړو تر مينځ د گډ ژوند شرايط نه وو برابر، اختلاف يې سره درلود، نو زيد اراده وکړه طلاقه یې کړي.

دا داسې وخت ؤ چې کافران له هرې خوا نه پر مسلمانانو د حملې په حال کې وو، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مشرکانو، يهودانو او منافقانو له تبليغاتو نه ويريده، او دا تشويش يې درلود چې هسې نه دښمنان لدينه هم دده په خلاف د يوې تبليغاتي وسيلې په توگه کار واخلي، نو خوښه يې نه وه چې زيد خپله ښځه زينب طلاقه کړي. متردد ؤ او څرگنده ده چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دا تردد او تمايل له هغه عزم او عزيمت سره پوره برابري نه درلوده، کوم چې له امله یې د الله تعالی له خوا را استول شوی و. الله تعالی پدې مساله کې عتاب ورته وکړ او ويې فرمايل: (وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ)) (الاحزاب: ۳۷)

(c) ketabton.com: The Digital Library

[او کله چې تا وويل هغه (زيد) ته چې انعام کړی و الله پر هغه او انعام کړی و تا پر هغه (په آزادولو سره) چې خپله ښځه وساته او وويرېږه له الله ته حال دا چې پټولـه تا پـه زړه کې هغه خبره چې الله يې ښکاره کوونکی و او ته ويريدې لـه خلکو نـه او الله ډېر لايق دی چې ويره ورنه ولرې.]

په پای کې زيد هغه طلاقه کړه او له عدت نه وروسته رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) واده ورسره وکړ. دا نکاح هغه وخت وشوه چې بني قريظه محاصره شوي وو. دا نکاح د الله په امر وشوه او الله دا وربانديې واجبه کړې وه هيڅ اختيار او مجال يې نه و ورکړی، رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) پدې هکله هيڅ بله لاره او اختيار نه درلود. الله تعالى فرمايي: ((فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَراً زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَراً وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولاً)) (الاحزاب: ۳۷) [کله چې پوره کړ زيد له هغې (زينب) نه خپل غرض (او طلاقه يې کړه او عدت يې پوره شو) نو په نکاح درکړه مونږ تا ته دغه (زينب) د پاره ددې چې نه وي پر مؤمنانو سختي او ويال په نکاح کولو د ښځو د ادعياوو کې کله چې تمام کړي دوی خپل غرض ورنه او د الله امر نافذ دی.]

ددې حکم تر شا دا حکمت پروت و تر څو پدې سره د فرزندی او پسر خواندګی په نامه مشهور شوی جاهلي دود له مينځه يوسي، الله تعالی دې ته اشاره فرمايي: (ادْعُوهُمْ لِآبَائِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ)) (الاحزاب: ٥)

[وبولئ تاسې دغه ادعياء (پسر خواندګان) پلرونو د دوی ته دغه ډېر غوره دی په نزد د الله.]

((مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ))
(الاحزاب:٤٠) [ندی محمد (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) حقيقي پلار د هيڅ يو تن له سړيو ستاسې نه، ليکن رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) او خاتم د رسولانو دی.]

ډېر عادتونه او رواجونه داسې وي چې په تشه خبره او قول سره نه پرېښودل کيږي، بلکه د هغه له مينځه وړل له قول سره عملي مثال ته هم ضرورت لري. همدېته ورته يوه پېښه د عمرة الحديبيه په وخت کې هم وشوه هغه مسلمانان او اصحاب (رضي الله عنهم) چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د پزې اوبه هم ځمکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته نه پرېږدي بلکه د عروه بن مسعود ثقفي په خوله هغه را اخلي او په بدن يې موښي، د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د اوداسه د اوبو په را اخيستلو کې يو له بل سره مقابله کوي، همدوی وو چې له خپل ګران رهبر سره يې د مرګ بيعت کړی، په همدې ډله کې ابوبکر، عمر او نور ياران وو، همدغو اصحابو (رضي الله عنهم) ته چې له تړون نه وروسته امر کيږي لاړ شئ خپل د قربانۍ څاروي حلال کړئ، ځانونه له احرام نه خلاص کړئ، وينو چې په قولي امر سره يو هم د حکم تعميل نه کوي، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ددې صحنې په ليدو سره غمګين او خوابدی کيږي، خو کله چې ام سلمه (رضي الله عنها) مشوره ورکړه چې لومړی خپله قرباني ذبح کړي، له هيچا سره څه خبره ونکړي، نو بيا به ټول همدا کار عملي کوي. همداسې وشول رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) چې خپله د قربانۍ څاروی حلال کړ، اصحاب (رضي الله عنهم) ټول پاڅيدل د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) متابعت يې وکړ. د همدې مثال په رڼا کې د قولي او عملي حکم تر مينځ توپير معلومولی شو، او وينو چې عملي حکم څه ډول اغيزه او اثر لري.

له زينب بنت جحش (رضي الله عنها) سره د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له نکاح نه وروسته منافقانو ډير زهرجن تبليغات وکړل، ډيرې شبهې يې را ولاړې کړې، تردې حده چې ځينې کمزوري مسلمانان ترې متاثر هم شول، پدې وخت کې يو بل مشکل دا و چې له زينب سره واده د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پنځم واده کيده، او مسلمانانو ته خو له څلورو نه د زياتو ودونو جواز نه و، نو دلته دوه مشکله وو: لومړی دا چې دا د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پنځم واده کيده، بله دا چې زيد د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) پسر خوانده و چې د جاهلي عادت مطابق د هغه له طلاقې شوې ښځې سره واده نه و روا. د همدې مشکلاتو د حل لپاره الله تعالی د احزاب سورت څو آيتونه را نازل کړل دا موضوع ګانې يې ښې وڅيړلې او مسلمانانو ته يې وښودله چې پسر خواندګي په اسلام کې اصل نلري او بله دا چې الله تعالی خپل رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته د ودونو په هکله داسې امتياز ورکړيدی چې بل چا ته نشته، دده لپاره له څلورو نه زيات ودونه روا دي، او د لوړو اهدافو پخاطر الله تعالی خپل رسول (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته دا ځانګړتيا ورکړيده.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له امهات المؤمنين (رضي الله عنهن) سره ډير د شرف، عزت اطمينان، احسان او نېکۍ ژوند وکړ. ټولې بيبيانې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرف، قناعت، صبر، تواضع، خدمت او حق پیژندنې نمونه وې، که څه هم رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ډیر د محرومیت ژوند تیراوه. انس (رضي الله عنه) وايي: فکر نه کوم چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به تر وفاته نرمه ډوډۍ خوړلې وي او یا یې دې پخپلو سترګوکباب شوی پسه لیدلی وي[1].

عائشه (رضي الله عنها) وايي: ډیر ځله داسې کیدله چې دوې، دوې میاشتې به مسلسل او د دریمې میاشتې تر رابره کیدو پورې به د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په کور کې اور نه بلیده. عروه ورته وویل: ژوند مو په څه تیراوه؟ عائشه وفرمایل: په اوبو او خرما[2]. پدې هکله ډیر روایات را نقل شویدي.

لدې اقتصادي مشکلاتو سره سره د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) میرمنو هیڅ اعتراض نه درلود، قانع وې، یوازې یو ځل یې له خپل ژوند او سخت حالت نه شکایت وکړ، خو پدې کې هم لوی حکمت پروت و دا د احکامو د تشریع علت شو، او په همدې مناسبت دا آیت نازل شو:

((يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لأَزْوَاجِكَ إِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسَرِّحْكُنَّ سَرَاحاً جَمِيلاً (٢٨) وَإِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالدَّارَ الآخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنْكُنَّ أَجْراً عَظِيماً). (الاحزاب: ٢٨– ٢٩)

[اې نبي! ووایه ته ښځو خپلو ته که چیرې تاسې غواړئ همدغه ژوندون د دنیا او ښایست ددې بې ارزښته ژوندون، نو راشئ چې فایده در ورسوم او خوشې کړم تاسې په نیکۍ سره او که اراده لرئ د الله او د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) او د آخرت پس بیشکه الله تیار کړی دی د صالحینو د تاسې لپاره ډیر لوی اجر.]

دې عظیمو میرمنو د شرف او عزت په حکم ټولو دنیا ته شا کړه، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یې له هر څه نه غوره وباله یوې هم دا خوښه نکړه چې د دنیا مال او متاع دې وغواړي.

ددې میرمنو تر مینځ سره لدې چې شمیره یې ډیره وه، داسې څه مشکل ندې پیښ شوی کوم چې معمولاً د بنو تر مینځ واقع کیږي، خو کله نا کله به د انساني کمزورۍ له امله څه ستونزې پیښیدلې. او چې کله څه غلطي ور نه شوې الله تعالی عتاب

[1] . صحیح البخاري ٢/٩٥٢.
[2] . نفس المصدر والصفحة.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته کړی او دوی بیا هغه ندی تکرار کړی. الله تعالی فرمایي: ﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ﴾. (التحریم:۱) د پنځم ایت تر پایه [اې رسوله ولې حراموې هغه څه چې الله درته حلال کړي دي.]

په پای کې وایم چې د میرمنو د تعدد په هکله بحث ته ضرورت نشته ځکه ددې مسئلې یعنې د ښځو د تعدد زیات مخالفین هغه کسان دي چې د غربي تمدن نمایندګي کوي، خو که د اروپا او غربي نړۍ ژوند ته وګورو د هغوی هغه مشکلات او ستونزې تر نظر تیرې کړو، هلته کیدونکي هغه جرایم او جنایات وګورو چې وربانديې راغلي، هغه بدبختۍ او مصیبتونه وشمیرو کوم چې له همدې اصل (تعدد) نه د انحراف او انکار له امله وربانديې رالویدلي دي، نو بیا ددې ضرورت نه پاتی کیږي چې ددې نظر د ابطال په هکله نور استدلال وشي، د اروپایانو او ټولو غربیانو عملي ژوند ددې لپاره ښه دلیل دی چې تعدد مشکل او نقص نه بلکه ضرورت او حل دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسول الله (ﷺ) صفات او اخلاق

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د داسې جسماني او اخلاقي کمال، جمال او ښکلا خاوند وُ چې په ژبه یې وصف او بیان نه شي کېدلی. زړونه دده په محبت او دوستۍ ودان و، هره سینه یې له قدر او درناوي ډکه وه، خلکو دده له عظمت او کرم نه ځانونه قربانول. د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په شان قدر او منزلت د هیچا نه وُ او نه دی او نه به په راتلونکي کې شي، چا چې ژوند ورسره کړی دده د مینې او محبت بندیوان شوی، اصحابو (رضي الله عنهم) دومره مینه ورسره درلوده چې پخپله یې مرګ قبلاوه خو دا یې نه غوښتل د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) یو نوک خوږ شي.

له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره د خلکو د مینې او محبت یو علت دا وُ چې هغه (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دومره کمال خاوند وُ چې هر څوک یې خپلولی شوای. په راتلونکو کرښو کې به په مختصره توګه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د جمال او کمال په هکله را نقل شوي روایات تر نظر تیر کړو، خو مخکې لدینه چې ددې عظیم لاربنود د کمال او ښکلا په هکله څه ووایو پدې اعتراف کوو چې مونږ په هیڅ صورت هم د هغه (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) حق په قلم او ژبه سره نه شو ادا کولی.

د رسول الله ﷺ اخلاقي کمال او شمایل

کله چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د هجرت په سفر کې د ام معبد خزاعي له خیمې نه تیر شو، له ام معبد سره یې ملاقات وشو، نوموړې خپل میړه ته دده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) صفات بیان کړل او پدې هکله یې داسې وویل: یو شخص مې ولید چې ډیر ښکلی او باوقاره وُ، ځلیدونکی مخ او غوره اخلاق یې درلودل، نه مریض وُ او نه یې اندامونه غیر متناسب وو، ډیر ښکلی او برابر وُ. زړه راښکونکی سر او مخ یې درلودل، تورې سترګې، لوړ آواز، اوږده غاړه، ګڼه ږیره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږده بانه، نښتې نرۍ وروځې او اوږده تور ويښتان يې درلودل، چې چپ به ؤ ځانګړی وقار يې درلود او که خبرې به يې کولې عظمت او لوړوالی به يې له واريه ښکاريده. له ليرې نه ډير با هيبته او دروند ښکاريده او له نژدې نه ډير خوږ، شيرين زبانه ؤ، خبرې يې لنډې او مقبولې وې، نه يې زياتې خبرې کولې او نه له اندازې نه کمې، خبرې يې لکه ملغلرې وې. د متوسطې ونې خاوند ؤ نه ډير لوړ او نه ډير ټيټ ؤ، د داسې يوې ځانګې په شان ؤ لکه چې د دوو ځانګو تر مينځ واقع شي او له دواړو نه وتلې او غوره وي، ملګرو يې ډيره مينه ورسره درلوده، چې ده به خبرې کولې ملګري به يې چوپ وو، امر به يې چې وکړ ټول به يې تعميل ته ولاړيدل، امر يې منل کيده، نه بد خوی ؤ او نه ظالم. (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم)[1]

علي بن ابي طالب (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په وصف کې وايي: نه ډير بې اندازې لوړ او نه ډير ټيټ ؤ، متوسطه ښکلې ونه يې درلوده، ښه چار شانه ؤ، ويښتان يې نه ډير نرم ؤ او نه ډير تاو تاو، مبارک مخ يې غوښن نه ؤ ګرد او سور رنګه ؤ، سترګې يې غټې بادامي، بانه يې اوږده او ګڼ، اوږې يې پلنې، له ټټر نه تر ګيډې يا نامه پورې يې نري ويښان وو، نور جسم يې ويښتان نه درلودل د لاسونو او پښو ګوتې يې غوښنې وې، د تګ په وخت کې به د مخې لور ته مايل ؤ تا به ويل چې په ځوړ کوزيږي، که چا ته به يې التفات او توجه کوله نو په ټول بدن سره به ورته ملتف کيده.

د دواړو اوږو تر مينځ يې د نبوت مهر ؤ، له ټولو نه زيات مهربان او ښونکی ؤ، د زياتې حوصلې درلودونکی ؤ چا به چې ژوند ورسره تير کړ، معرفت به يې ورسره حاصل شو، نو ډيره مينه به يې ورسره پيدا کيدله، چا به يې چې صفت کاوه ويل به يې: دده په شان شخص مې نه مخکې ليدلی او نه وروسته.[2]

په بل روايت کې له علي (رضي الله عنه) نه رانقل شوي چې وايي: د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) مبارک سر لوی او په غوښو ډک ؤ له ټټر نه ترنامه پورې يې ويښتان وو، د تګ په وخت کې به د مخې خوا ته مايل ؤ ته به وايې لکه چې په ځوړ کوزيږي.[3] جابر بن سمره (رضي الله عنه) وايي: د رسول الله (صلی الله عليه و

(1). زاد المعاد ۲/ ۴۵

(2). ابن هشام ۱/ ۴۰۱_۴۰۲. جامع الترمذي مع شرحه تحفة الاحوذي ۳۰۳/۴.

(3). المصدر الاخير.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اله و صحبه و سلم) مبارکه خوله لويه وه، په سترګو کې يې لږ څه سوروالی وُ، پوندې يې ډنګرې او بې غوښې وې.[۴]

ابو طفيل (رضي الله عنه) وايي: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) سپين، نمکين، ښکلی او د متوسط قامت او معتدل بدن خاوند وُ[۱].

انس بن مالک (رضي الله عنه) وايي: د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) لاسونه غټ او پلن وو، رنګ يې ښکلی وُ نه ډير بې نمکه سپين او نه ډير ګندمي (غنم رنګه) وُ، پداسې حال کې وفات شو چې په سر او ږيره کې يې له شلو نه زيات سپين ويښتان نه وو.[۲] او وايي: په مبارکو شقيقو کې يې سپين والی و. او په بل روايت کې وايي: په مبارک سر کې يې ځای ځای سپين ويښتان وو[۳].

ابو جحيفه وايي: ما يې تر لاندينۍ شونډې لاندې سپين والی ليدلی[۴]. عبدالله بن بسر (رضي الله عنه) وايي: په مبارکه زنې يې څو تاره سپين ويښتان وو[۵].

براء (رضي الله عنه) وايي: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) چار شانه وُ، اوږې يې پلنې وې، ويښتان يې د غوږو تر نرميو پورې اوږده وو، ما هغه په سرو جامو کې ليدلی، چې دده د ښکلا په شان ښکلا مې نده ليدلې. [۶]

رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په لومړيو کې له اهل کتابو سره د موافقت پخاطر خپل مبارک ويښتان له مخې نه شا ته ږومنځول، خو وروسته يې ويښتان په دوو برخو ويشل.[۷]

براء وايي: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له ټولو نه زيات خوش اخلاقه او ښکلی و.[۸] پوښتنه ترې وشوه چې آيا مخ يې لکه د تورې په شان داسې ځليده؟ ويې ويل: نه، د تورې په شان نه بلکه مخ يې لکه د سپوږمۍ په شان ځليده. په بل روايت کې راځي چې مخ يې ګردی وُ[۹].

---

(٤). صحيح مسلم ٢/ ٢٥٨.

(١). صحيح مسلم ٢/٢٥٨..

(٢). صحيح بخاري ١/ ٥٠٢.

(٣). بخاري، مسلم ٢/٢٥٩.

(٤). بخاري ٥٠١_٥٠٢.

٥ .نفس المصدر ١/٥٠٢.

(٦). نفس المصدر.

(٧). صحيح بخاری ١/٥٠٣.

(٨). نفس المصدر ١/٥٠٢. مسلم ٢/٢٥٨..

(٩). بخاري ١/٥٠٢. صحيح مسلم ٢/٢٥٩.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الرُبیع بنت معوذ (رضي الله عنها) وایي: د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مخ ته به دې چې وکتل تا به ویل لمر ته ګورم.[۱۰]

جابر بن سمره (رضي الله عنه) وایي: یوه شپه مې چې سپوږمۍ بره راختلې وه رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته وکتل، بیا مې سپوږمۍ ته وکتل، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سرې جامې اغوستې وې، ومې کتل چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مې په سترګو کې له سپوږمۍ نه زیات ښکلی او ځلیدونکی ښکاریده[۱].

ابو هریره (رضي الله عنه) وایي: له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه زیات ښکلی شی مې ندی لیدلې، تا به ویل لمر یې په مخ کې شعلې وهي، څوک مې هم په تګ کې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه تیز ندی لیدلې، داسې به روان و تا به ویل لکه چې ځمکه یې تر پښو لاندې منډې وهي، مونږ به ورپسې ستړي شوو خو هغه به نه ستړی کیده.[۲]

کعب بن مالک (رضي الله عنه) وایي: د خوشالۍ په وخت کې به د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مخ داسې شعلې وهلې تا به ویل د سپوږمۍ ټوټه ده[۳].

یو ځل د عائشې (رضي الله عنها) په کور کې خولې شو، مبارک مخ یې داسې په ځلا شو چې عائشې (رضي الله عنها) یې په هکله د ابو کبیر هذیلي دا شعر ووایه:

و اذا نظرت الی اسرة وجهه   برقت کبرق العارض المتهلل[۴]

[چې د مخ لیکو ته یې وګورې نو داسې ځلیږي لکه ځلیدونکې وریځ چې د آسمان په څنډو کې ځلیږي.] ابوبکر (رضي الله عنه) به چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته وکتل نو ویل به یې:

امین مصطفی بالخـــیر یدعو   کضوء البـــدر زایله الظلام[۵]

[امین دی مصطفی (غوره شوی) د نیکۍ لور ته بلنه کوي، لکه د څوارلسم سپوږمۍ داسې ځلیږي چې هیڅ تیاره پکې نشته.]

---

(۱۰). رواه الدارمي. مشکاة المصابیح ۵۱۷/۲.

[۱]. ترمذي في الشمائل ص ۲. الدارمي. مشکاة المصابیح ۵۱۸/۲.

(13) جامع الترمذي مع شرحه تحفة الاحوذي ۳۰۲/۴. مشکاة المصابیح ۵۱۸/۲.

[۲]. ترمذي

[۳]. بخاری ۱/ ۵۰۲.

[٤]. رحمه للعالمین. ۱/ ۱۷۲.

[٥]. خلاصه السیر ص ۲۰.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمر (رضي الله عنه) به یې په وصف کې د مثال په توګه د زهیر هغه شعر وایه چې د هرم بن سنان په هکله یې ویلی و:

لوکنت من شئ سوی البشر　　　　کنـــت المضئ لیـــلة البدر

[که ته له بشر نه پرته بل څه وای، نو پخپله رڼا به د څوارلسم سپوږمۍ په شان شپه رڼا کوله] بیا به یې ویل رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) همداسې ؤ[1].

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به چې په قهر شو مخ به یې رنګین شو تا به ویل په مخ یې د انار دانې ماتې شوې دي[2].

جابر بن سمره (رضي الله عنه) وایي: پونډې یې نرۍ وې، له تبسم نه لوړه خندا یې نکوله که به مو ورته کتل ګمان به مو کاوه چې سترګې یې په رنجو تورې کړیدي پداسې حال کې چې په حقیقت کې به یې رانجه نه واستعمال کړې.[3]

ابن عباس (رضي الله عنهما) وایي: د مخې د دواړو غاښونو تر مینځ یې کمه فاصله وه، خبرې به یې چې کولې تا به ویل د غاښونو له منځ نه یې نور راوځي[4].

ښکلې غاړه یې درلوده لکه سپین زر داسې به ځلیده، ګڼ باڼه او ګڼه ږیره یې درلوده، تنده یې پراخه وه، وروځې یې سره وصل وې، لوړه پزه، او ګلالی مخ یې درلود. له ټټر نه تر نامه پورې یې ویښتان وو، دا ویښتان لکه د یوې ځانګې په شان وو، په بدن یې نور ویښتان نه وو، یوازې متې او اوږې یې له ویښتانو ډکې وې. سینه او خیټه یې برابره، پراخه سینه، غټ غټ بندونه او پلن لاسونه یې درلودل، مناسب قامت یې درلود، خیټه یې له لوړې نه ډیره وړه وه، پښې یې له ځمکې نه لوړې وې (موزه پای ؤ) اندامونه یې موزون او قوي وو، په ډیره تواضع او وقار به روان ؤ.[5]

انس (رضي الله عنه) وایي: داسې ابریشمي او ورېښمینه ټوټه مې نده لیدلې چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له لاسونو نه زیاته نرمه وي، او نه مې دده (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مبارک بدن د ښکلې بوی په شان خوشبویي لیدلې. په بل روایت کې راځي چې: داسې مشک او عنبر مې ندي بوی کړي

---

[1] . خلاصة السیر ص ۲۰.
[2] . مشکاة المصابیح ۲۲/۱. الترمذي ابواب القدر ۳۵/۲.
[3]. الترمذي. مع شرحه تحفة الاحوذي ۳۰۲/۴.
[4] . رواه الدارمي. مشکاة المصابیح ۵۱۸/۲.
[5]. خلاصه السیر ۱۹ – ۲۰.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د بدن له مبارک بوی نه زیاته خوشبویي ولري.[۶]

ابو جحیفه (رضي الله عنه) وایي: د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) دواړه لاسونه مې ونیول په خپل مخ مې کیښودل ومې لیدل چې له واورې نه یخ او له مشکو نه زیات خوشبودار وو.[۱]

جابر بن سمره (رضي الله عنه) وایي: د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) خولې له ټولو عطرو نه زیاتې خوشبوداره وې. جابر (رضي الله عنه) وایي: زه ماشوم وم، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) مې غومبورې ته لاس راووړ، د شقفت لاس یې پرې راکاږه، ومې ولیدل چې مبارک لاسونه یې یخ او داسې خوشبودار وو تا به ویل همدا اوس یې د عطار له خلتې نه را ایستلي دي.[۲]

انس وایي: خولې يې لکه ملغرلې داسې وې .ام سلیم (رضي الله عنها) وایي: د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د مطهر بدن ښکلی بوی یا خولې له غوره عطرو نه هم غوره وې[۳].

جابر (رضي الله عنه) وایي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به چې په کومه لاره لاړ، که بل څوک به په همدې لاره لاړل، نو د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له مبارک بوی نه به پدې پوهیده چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) په همدې لاره تللی دی یعنی دد ه له خوشبویی نه پدې پوهیده چې هغه پدې لاره تللی دی، دده خوشبویې او یا دده د خولو خوشبویي به د دوی د لارې رهنما وه.[۴]

د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د دواړو اوږو تر منځ د کوترې د هګۍ په اندازه د نبوت مهر لګیدلی ؤ رنګ یې د مبارک بدن د رنګ په شان ؤ، د چپې اوږې خوا ته پدې نرم هډوکي ؤ، او د نخود په اندازه دانې غوندې وربانديې شګکاریدلې[۵].

---

[۶]. صحیح بخاري ۱/ ۵۰۳. صحیح مسلم ۲/۲۵۷.
[۱]. صحیح بخاري ۱/ ۵۰۲
[۲]. مسلم ۲/ ۲۵۶
[۳]. نفس المصدر.
[۴]الدارمي، مشکاه المصابیح ۲/۵۱۷ .
[۵]. صحیح مسلم ۲/۲۵۹_۲٦۰.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوره اخلاق او روحاني کمال

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د بې ساري فصاحت او بلاغت خاوند وُ سلیسې، رواني، لنډې، با معنی او بې تکلفه خبرې یې ځانګړتیا وه.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته جوامع الکلم و الحکم ورکړل شوی و، یعنې د داسې بیاني کمال در لودونکی و چې زیات مفاهیم به یې په ډیرو لنډو ټکو کې بیانول او د ډیر زیات حکمت او کمال خاوند وُ.

د عربانو په مختلفو لهجو ښه پوهیده او له هرې قبیلې سره به یې به د همغې قبیلې پخپله لهجه خبرې کولې، په حاضر جوابۍ کې لکه د کوچیانو (بانډه والو) په شان وُ، د کلماتو په نظم، غوراوي او استعمال کې لکه د ښار اوسیدونکی داسې وُ په الهي مرستې سره چې د وحي په صورت کې ورته راتله د زیات حلم، حوصلې، مهربانۍ او ښېنې خاوند وُ د قدرت په وخت کې عفوه، د مشکلاتو په وړاندې صبر او مقاومت هغه صفتونه وو چې الله تعالی ور باندې لورولي وو. انسان که هر څومره حلیم او برده بار شي خو بیا هم کله نا کله له سختۍ نه کار اخلي، خو رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) داسې حلیم وُ چې که هر څومره به اذیت او زیان به ورواوښت د صبر او حوصلې لمن یې نه پریښوده، د هر جاهل په وړاندې یې له حلم نه کار اخیست.

عائشه (رضي الله عنها) وایي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به کـــه د دوو کارونو تر مینځ د اختیار او واک حق درلود، نو هغه کار به یې غوره کاوه چې آسانه به وُ، خو دا په هغه صورت کې چې آسانه کار به ګناه نه وه، ځکه هغه (صلی الله علیه وسلم) له ګناه نه تر ټولو زیات پاک او لیرې وُ. رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) کله هم خپل انتقام له چا نه ندی اخیستی، خو د شریعت مخالفت یې نه شوای زغملی، او پدې صورت کې به یې د الله لپاره انتقام اخیست[1]. هغه له قهر نه ډیر لیرې، رضا او نـرمۍ ته ډیر نژدې وُ.

رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له ټولو نه زیات سخي او کریم وُ، داسې بخششونه به یې ورکول تا به ویل لکه چې له فقر نه بالکل ویره نلري. ابن عباس (رضي الله عنهما) وایي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له ټولو نه

(۱). صحیح بخاري ۱/ ۵۰۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات سخي و، په رمضان کې به چې جبريل ورته راتـه سـخاوت يې نـور هـم زياتيـده. د رمضان په مياشت کې به هره شپه جبريل ورته راته قرآنکريم بـه يـې ورتـه تـلاوت کـاوه. رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د خير او نيکۍ په کـارونو کـې د سـهار له نسيم نه زيات مهربانه لطيف او خوځنده و. [1]

جابر (رضي الله عنه) وايي: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) هيڅکله هـم د چا د سوال په ځواب کې (لا) نه ندي ويلي. [2]

په شجاعت، له نورو سره مرسته، همکارۍ او تعـاون کـې سـارى نلـري. د عمـل پـه ډګـر کې يې په اثبات رسولې چې له هر چا نه د زيات غيـرت او شـجاعت خاونـد و، پداسـې مواقعو کې يې مقاومت کړی چې بل چا هلته د مقاومت وس نه درلود، په ډيرو سـختو حالاتو او شيبو کې به د غره په شان په ځای ولاړ و، نه يوازې په شا تګ به يې نـه کـاوه بلکه مخ په وړاندې به روان و. داسې قهرمان او پهلوان بـه نـه وي چې يـو او يـا څـو ځلـه يې له ميدان نه عقب نشيني نه وي کړې، خو رسول الله (صلی الله عليـه و الـه و صـحبه و سلم) پخپـل ژونـد کـې عقب نشـيني او پـه شـا تـګ نـدی کـړی. علي (رضـي الله عنـه) وايي: کله بـه چې جګـړه ښـه ګرمـه شـوه، سـترګې بـه سـرې شـوې، مونـږ بـه د رسـول الله (صلی الله عليـه و الـه و صحبه و سلم) خوا ته ورتلو او دده په حمايت کې بـه مـو ځانونـه ساتل، هيڅوک به هم له رسول الله (صلی الله عليـه و الـه و صـحبه و سـلم) نـه دښمـن تـه زيات ورلنډ نه و. [3]

انس (رضي الله عنه) وايي: يـوه شـپه د مـدينې خلکـو د خطـر احسـاس وکـړ، غـږ يـې تـر غوږو شو، يوه ډله خلک په غږ پسې ووتـل، د لارې پـه اوږدو کـې يـې رسـول الله (صـلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) وليد چې بيرته را روان دی، د ابو طلحه په شا توري آس سپور دی، له ټولو نه مخکې په هغه غږ پسې وروتلی و، توره يې په غاړه کې پرته وه او فرمايل يې: ((مه ويريږئ، مه ويريږئ)). [4]

په حيا او چشم پوشۍ کې له ټولو نه لوړ او مخکې و، ابو سعيد خدري (رضي الله عنه) وايي: رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) له مستورې پيغلې نـه زياتـه حيـا

---

[1]. بخاري ۱/ ۵۰۲ .

[2]. بخاری ۱/ ۵۰۲ .

[3]. الشفا ۱ للقاضي عياض ۱/ ۸۹ .

[4]. مسلم ۲/ ۲۵۲ ، بخاري ۴۰۷/۱ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلوده. له کوم شي نه به یې چې نفرت کیده او بد به یې ورنه راغلل نو د کراهت نښانې به یې په مخ کې ښکاره کیدلې.[5]
چا ته به یې مخامخ ډیر نه کتل، بلکه مبارکې سترګې به یې یوې او بلې خوا ته اړولې، ځمکې ته به یې له آسمان نه ډیر کتل، ډیر غور، تدبر او تفکر به یې کاوه، کوم څه به چې د چا نه خوښیدل هغه به یې نه یادول، چا ته به یې چې نصیحت کاوه او یا به یې چې د چا عیب بیاناوه، نو نوم به یې نه ورته اخیست بلکه ویل به یې: د هغه چا حال به څه وي چې داسې او هسې کارونه کوي. د فرزذق د لاندیني قول تر ټولو غوره مصداق و:

یغضي حیاء و یغضی من مهابته فــلا یکلـــم الا حین یبتسم

[خپلې سترګې له حیا نه پټوي پداسې حال کې چې له هیبت نه یې د نورو سترګې پټیږي، یوازې هغه وخت خبرې ورسره کیږي چې په شونډو یې تبسم وي.]
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د زیات عدل، عفت، صدق، امانت او استقامت درلودونکی و.
دښمنان له دوستانو نه مخکې دده په امانت، صداقت او عفت اعتراف کوي، له اسلام نه مخکې په امین مشهور شوی و ټولو به خپل امانتونه له ده سره ایښودل. او ټولو به د حکم په توګه مراجعه ورته کوله.
امام ترمذي روایت کوي چې ابو جهل رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ته وویل: مونږ تا دروغجن نه شمیرو بلکه دا څه دي چې راوړي هغه دروغ بولو، همدا وه چې الله تعالی دا آیت نازل کړ[1]:
((فَإِنَّهُمْ لا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ)) (الانعام: ۳۳) **[هغوی تا دروغجن نه ګڼي بلکه دا ظالمان د الله آیتونه نه مني.]**
هرقل (هیراکلیوس) له ابوسفیان نه پوښتنه وکړه: آیا تاسو له محمد (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه مخکې لدینه چې د نبوت دعوه وکړي دروغ اوریدلي؟ ابو سفیان ځواب ورکړ: نه.
رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ډیر متواضع او بې کبره شخص و، دا یې نه خوښیدل چې خلک لکه د شاهانو په شان معامله ورسره وکړي او ورته پورته

---
[5]. صحیح بخاري ۱/ ۵۰۴ .
[1]. مشکاه المصابیح۲/ ۵۲۱ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي. د فقیرانو پوښتنه به یې کوله، مرسته به یې ورسره کوله، د غلامانو دعوت او بلنه به یې قبلوله او د اصحابو (رضي الله عنهم) په مینځ کې به د عادي شخص په توګه ناست وُ.

عائشه (رضي الله عنها) وایي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به خپلې (پڼې) بوټونه پخپله ګنډل (پیوندول)، جامې به یې هم ګنډلې او پیوندولې، پخپل کور کې به یې پخپل لاس کار کاوه. هغه لکه د نورو انسانانو په شان یو انسان وُ جامې به یې ګنډلې، میږې به یې لوشلې او خپل خدمت به یې پخپله کاوه.[1]

حضرت نبي (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) ډیر با وفا، د زیات صله رحم خاوند، مشفق، مهربانه او رحیم انسان وُ له هر چا نه په غوره اخلاقو کې وړاندې وُ. بده خبره یې نده کړې، په چا یې لعنت ندی ویلی په بازار کې یې هم غالمغال ندی جوړ کړی. په هره نیکۍ کې د کمال درجې ته رسیدلې وُ. د بدۍ ځواب یې په بدۍ نه ورکاوه، تل به یې نورو ته عفوه، بښنه کوله، دا یې هم نه وُ خوښ چې نور خلک دې شا ته ورپسې روان وي. په خوراک، جامه او پوښاک کې به یې د خپل ځان او غلامانو تر مینځ توپیر نه کاوه، اوف قدرې یې هم نه ویل. د غلام او خادم کارونه به یې هم پخپله کول، کله یې هم خادم او غلام ته سخته خبره نده کړې وربانديې په غوسه شوی ندی، په تقصیر یې رټلی ندی. مسکینان یې خوښیدل ناسته ولاړه یې ورسره درلوده، جنازې ته به یې حاضریده، او فقیرانو ته یې په کمه سترګه نه کتل.

یو ځل رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) د یوه سفر په دوران کې امر وکړ چې یو پسه دې حلال او پوخ شي! یو کس پسه راونیو ذبح کاوه یې، بل د پخولو بند و بست وکړ، رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) وفرمایل: (**وعلي جمع الحطب**)، **فقالوا: نحن نكفيك. فقال: (قد علمت أنكم تكفوني ولكني أكره أن أتميز عليكم، فإن الله يكره من عبده أن يراه متميزاً بين أصحابه)، وقام وجمع الحطب.** زه به خس او خاشاک راټول کړم. اصحابو (رضي الله عنهم) ورته وویل: مونږ یې ستا په ځای راټولوو. ده ورته وفرمایل: زه پوهیږم چې تاسې زما په عوض دا کار کوئ، خو زه دا نه خوښوم، چې ځانته دا امتیاز ورکړم، ځکه الله تعالی دا نه خوښوي چې یو بنده دې د نورو په مینځ کې ځانته په امتیاز قایل وي. دا یې وفرمایل پاڅید او خس یې راټول کړل.[2]

---

[1]. مشکاه ۲ المصابیح/ ۵۲۰ .

[2]. خلاصه السیر ص ۲۲ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوره به وي دلته د هند بن ابي هاله له خولې نه د رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) صفت واورو:
هغې به ویل: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) به همیشه غمګین ښکاریده، ډیر تفکر او تدبر به یې کاوه، څه خاص آسایش او سهولیات یې نه درلودل، بې ضرورته به یې خبرې نه کولې، زیات به خاموش وُ، خبره به یې چې پیل کړه پای ته به یې رسوله، بې تکلفه خبرې به یې کولې، خوله به یې دې خوا اخوا نه کوله زیات مفاهیم به یې په لنډو ټکو کې بیانول، خبره به یې مکمله او بشپړه وه، ډیر نرم او شیرین وُ، بدخویه او سخت معامله نه وُ. نعمت به که هر څومره وړوکی و لوی یې شمیره. د هیڅ شي (خوراک) یې بد نه ګڼل، څه به یې چې خوړل نه به یې ستایل او نه به یې بدي بیانوله، که به حق تر پښو لاندې شو دومره به په غوسه شو چې هیڅوک یې مخې ته نه شوی دریدلای. د حق لپاره به یې انتقام اخیست، د خپل ځان لپاره نه په غوسه کیده او نه یې شخصي انتقام اخیست. اشاره به یې چې کوله نو په ټول لاس سره به یې کوله د تعجب په وخت کې به یې مخ بـــلې خوا ته اړاوه که به خوشاله و نو سترګې به یې ښکته وې، خندا یې یوازې تبسم وه، او غاښونه به یې لکه ملغلرې داسې ځلیدل.
یوازې هغه خبرې به یې کولې چې ضروري به وې، اصحاب به یې سره یو کول، نه دا چې هغوی سره بیل او تیت کړي. د هر قوم مشر ته به یې د مشر په سترګه کتل او هغه به یې د خپل قوم مسوول ټاکه. ځان به یې د نورو له شر نه محفوظ ساته. د خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) خوښه به یې مراعاتوله، د خلکو د حالاتو په هکله به یې له خلکو نه پوښتنې کولې، تل به یې له اعتدال نه کار اخیست او اختلاف یې نه کاوه. ددې له امله چې نور څوک غفلت ونکړي د هیڅ غفلت اجازه یې نه ورکوله، د هر ډول حالاتو د مقابلې لپاره پوره تیار وُ د حق په لار کې یې هیڅ کوتاهي نه کوله او د نورو په حق یې کله هم تجاوز ندی کړی.
ملګری یې هغه وُ چې غوره خیر غوښتونکی به وُ، د نورو غمخور او مرستندوی دده په وړاندې ډیر محترم او د لوړ مقام خاوند و. تل به یې د الله ذکر کاوه د ځان لپاره یې ځانګړی ځای نه و غوره کړی، مجلس ته به چې ورغی هلته به کیناست چیرته به چې ځای خالي وُ، او همدا یې امر هم وُ. ټولو ته یې په یوه سترګه کتل د هر چا د حقوقو رعایت یې کاوه چا به چې د ضرورت په وخت کې کیناوه، او یا به یې ودراوه نو تر هغې پورې به ورسره ناست او یا ولاړ وُ تر څو به د هغه ضرورت رفع شو، د هغه سوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به یې په پوره صبر غوږ نیوه او په ډیره ښه طریقه به یې ځواب ورکاوه. اصحاب (رضي الله عنهم) نورو سترګې یې په وړاندې برابر وو، هغه ډیر ورته نژدی وُ چې د زیاتې تقوی درلودونکی به وُ، مجلس یې د حلم، صبر، حیا، امانت او صداقت مجلس وُ، هلته به غالمغال نه وُ، یو له بل سره به همکاري او نرمي کیدله. د لوی او مشر درناوی به کیده او په فقیر او محتاج به رحم کیده، د بې وسه لاس نیوی به کیده. تل به خوښ و، خوش اخلاقه او مهربانه وُ، هیڅ بدخویه، بدګفتاره، سخت زړی او غالمغالي نه وُ، له دریو شیانو نه یې ځان پاک ساتلی وُ : له ریا نه، بل له زیات خوراک، زیاتو خبرو، او دریم له بې هدفه کار نه.

د چا بدي یې نه بیانوله، بد یې نه ورته ویل، عیبونه یې نه پسې راپلټل، بې ثوابه خبره یې نه کوله، خبرې به یې چې کولې د مجلس ملګري به یې ټول متوجه کیدل غوږ به یې ورته نیوه، خبره به یې نه اخلالوله، بل چا به چې خبره ورته کوله غوږ به یې ورته ایښود او تر هغې پورې به چوپ وُ تر څو به د هغه خبره خلاصه شوه. د خندا په خبره به یې خندل د تعجب په وخت کې به یې تعجب کاوه د نورو د نامناسبې خبرې په مقابل کې به یې له زغم او صبر نه کار اخیست. فرمایل به یې: د حاجتمند حاجت پوره کړئ. د نیکۍ په بدل کې به یې له چا نه د شکرانې تمه نه کوله.[1]

خارجه بن زید (رضي الله عنه) وایي: رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) له ټولو نه د زیات وقار درلودونکی وُ، په آسانۍ او بې ضرورته به یې خبره نه کوله. زیاتره به خاموش وُ، د نا مناسبې خبرې په اوریدو سره به یې مخ ګرزاوه. خندا یې د تبسم تر حده وه. خبرې یې په اندازه برابرې وې، نه به یې زیاتې کولې او نه له حده کمې، دده په وړاندې به اصحابو (رضي الله عنهم) هم یوازې تبسم کاوه، او دده په درناوي کې به یې په زوره نه خندل[2].

لنډه دا چې رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) هغه کامل انسان وُ چې مثال نه لري، الله تعالی هغه ته ادب ورکړی وُ او الله تعالی د هغه د غوره او لوړو اخلاقو په اړه فرمایي: ((وَإِنَّكَ لَعَلى خُلُقٍ عَظِيمٍ)) (القلم: ٤) [ته د لویو اخلاقو خاوند یې.]

همدا د کمال صفات او ځانګړتیاوې وې چې خلک یې له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) سره نژدې کړي وو، د همدې صفاتو له برکته یې د هر چا په زړه کې

[1].الشفا للقاضي عیاض ۱/ ۱۲۱تر ۱۲۶. - شمائل الترمذي .

[2] . نفس المصدر ۱۰۷/۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای او لوړ مقام درلود. د همدې غوره اخلاقو په وجه هغه داسې يو رهبر ؤ چې زړونه وريوري ترلي وو، د همدې کمالاتو په سبب هغه خپل مغرور، خود خواه او سرکش قوم د ځان کړ، او همغه جاهل خلک داسې شول چې ډله ډله د الله تعالی په دين مشرفيدل او اسلام ته يې غاړه ايښودله.
دا صفتونه مو چې ياد کړل دا د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د کمالانو او غوره اخلاقو يوه ډيره کوچنۍ نمونه ده، د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) په عظمت او حقيقت پوهيدل او د هغه بيانول يو ناممکن کار دی. د داسې يو انسان صفت به څوک وکړای شي چې اخلاق يې قرآن کريم وي. بيشکه چې د رسول الله (صلی الله عليه و اله و صحبه و سلم) د عظمت حقيقت بيانول د چا له وسه ندي پوره.

اللهم صل علی سيدنا محمد و علی آل سيدنا محمد کما صليت علی سيدنا ابراهيم و علی آل سيدنا ابراهيم انك حميد مجيد. اللهم بارك علی سيدنا محمد و علی آل سيدنا محمد کما بارکت علی سيدنا ابراهيم و علی آل سيدنا ابراهيم انك حميد مجيد.

سلطان محمود صلاح
پيښور – حيات آباد
۱/۷/ ۲۰۰۲م = ۱۰/ ۴/ ۱۳۸۱ هـ ش

د مراجعې پای
د جمعې ورځ ۴/۸/ ۲۰۰۶ م.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب مراجع

۱. اخبار الكرام باخبار المسجد الحرام، شهاب الدين احمد بن محمد الاسدي المكي (۱۹۲۲هـ) المطبعة ا لسلفية بنارس الهند ۱۳۹۲هـ/۱۹۷۲م.

۲. الادب المفرد، محمد بن اسماعيل البخاري (۲۵۶هـ) طبع استنابول ۱۳۰۴هـ.

۳. الاعلام، خير الدين الزركلي. الطبعة الثانية القاهرة ۱۹۴۵م.

۴. البداية والنهاية، اسماعيل بن كثير الدمشقي مطبعة السعادة مصر ۱۹۳۲م.

۵. بلوغ المرام من ادلة الاحكام، احمد بن حجر العسقلاني (۷۷۳_۸۵۲هـ) المطبع القيومي كانفور الهند۱۳۲۳ هـ.

۶. تاريخ ارض القرآن، السيد سليمان الندوي (۱۳۷۳ هـ) معارف پريس اعظم كده، الهند ۱۹۵۵م (الطبعة الرابعة).

۷. تاريخ اسلام، شاه اكبر خان نجيب آبادي مكتبة رحمت يوبند يوبي الهند.

۸. تاريخ الامم و الملوك، ابن جرير الطبري المطبعة الحسينية المصرية.

۹. تاريخ عمر بن الخطاب، ابو الفرج عبدالرحمن بن الجوزي مطبعة التوفيق الادبية بمصر.

۱۰. تحفة الاحوذي، ابو العلى عبدالرحمن الماركفوري (۱۳۳۵هـ_۱۹۳۵م) جيد برقي پريس دهلي الهند ۱۳۴۲_۱۳۵۳هـ.

۱۱. تفسير ابن كثير، اسماعيل بن كثير الدمشقي دار الاندلس بيروت.

۱۲. تفهيم القرآن، الاستاذ السيد ابو الاعلى المودودي ، مركزي مكتبة جماعت اسلامي الهند.

۱۳. تلقيح فهوم الاثر، ابو الفرج عبد الرحمن بن الجوزي (۵۹۷ هـ) جيد برقي پريس دهلي الهند.

۱۴. جامع الترمذي ، ابو عيسى محمد بن عيسى بن سورة الترمذي (۲۰۹_۲۷۹هـ) المكتبة الرشيدية دهلي الهند.

۱۵. الجهاد في الاسلام، (اردو)، الاستاذ السيد ابو الاعلى المودودي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسلامک پبليکشنز لميتد لاهور باکستان.
۱۶.خلاصة السير، محب الدين ابو جعفر احمد بن عبدالله الطبري ۶۷۴هـ دهلي پرنټنګ پريس دهلي الهند ۱۳۴۳هـ.
۱۷.رحمة للعالمين، محمد سليمان المنصور فوري (م ۱۹۳۰م) حنيف بک ډيپو دهلي.
۱۸.رسول اکرم کي سياسي زندګي (اردو) الدکتور حميد ال،له پاريس سالم کمپني ديوبنديو- بي الهند ۱۹۶۳م.
۱۹.الروض الانف، ابو القاسم عبد الرحمن بن عبد الله السهيلي (۵۰۸- ۵۸۱ هـ) المطبعة الجمالية بمصر ۱۳۳۲هـ-۱۹۱۴م.
۲۰.زاد المعاد، شمس الدين ابو عبد الله محمد بن بکر بن ايوب المعروف بابن القيم (۶۹۱_ ۷۵۱) المطبعة المصرية الطبعة الاولى ۱۳۴۷_ ۱۹۲۸م.
۲۱.سفر التکوين.
۲۲.سنن ابن ماجة، ابو عبد الله محمد بن يزيد بن ماجة القزويني، (۲۰۹_۲۷۳هـ).
۲۳.سنن ابي داؤد، ابو داؤد سليمان بن الاشعث السجستاني (۲۰۲_۲۷۵هـ) ج ا المطبع المجيدي کانفور الهند ۱۳۷۵هـ، ۲ المکتبة الرحيمية ديوبند يو بي الهند.
۲۴. سنن النسائي، ابو عبدالرحمن احمد بن شعيب النسائي (۲۱۵_۳۰۳ هـ) المکتبة السلفية لاهور باکستان.
۲۵.السيرة الحلبية، ابن برهان الدين.
۲۶.السيرة النبوية، ابو محمد عبدالملک بن هشام بن ايوب الحميري، ۲۱۳ او ۲۱۸هـ) شرکة مکتبة و مطبعة مصطفى البابي الحلبي و اولاده بمصر المطبعة الثانية ۱۳۷۵ هـ_۱۹۵۵م.
۲۷. شرح شذور الذهب، ابو محمد عبد الله جمال الدين بن يوسف المعروف بابن هشام الانصاري (۷۰۸_۷۶۱) مطبعة السعادة بمصر.
۲۸. شرح صحيح مسلم، ابو زکريا محيي الدين يحيى بن شرف النووي (۶۷۶ هـ) المکتبة الرشيدية دهلي الهند ۱۳۷۶هـ.
۲۹. شرح المواهب اللدنية، الزرقاني نسخة عتيقة مخرومة الاوائل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۰. الشفا بتعريف حقوق المصطفى، القاضي عياض، مطبعة عثمانية استانبول ۱۳۱۲هـ.

۳۱.صحيح البخاري، محمد بن اسماعيل البخاري (۲۵۶ هـ) المكتبة الرحيمية (ديوبند الهند) ۱۳۸۴ _۱۳۸۷هـ.

۳۲. صحيح مسلم، مسلم بن الحجاج القشيري المكتبة الرشيدية دهلي الهند ۱۳۷۶هـ.

۳۳.صحيفة حبقوق.

۳۴. صلح الحديبية، محمد احمد باشميل (الطبعة الثانية) دار الفكر ۱۳۹۱هـ _۱۹۷۱م.

۳۵.الطبقات الكبرى، محمد بن سعد مطبعة بريل ليدن ۱۳۲۲ هـ.

۳۶.عون المعبود شرح ابي داؤد، ابو الطيب شمس الحق العظيم آبادي (الطبعة الاولى الهندية).

۳۷. غزوة احد، محمد احمد باشميل (الطبعة الثانية).

۳۸. غزوة بدر الكبرى، محمد احمد باشميل (الطبعة الثانية) ۱۳۷۶ هـ _ ۱۹۷۶م.

۳۹. غزوة خيبر، محمد احمد باشميل (الطبعة الثانية) دار الفكر ۱۳۹۱_۱۹۷۱.

۴۰. غزوة بني قريظة، محمد احمد باشميل (الطبعة الاولى) ۱۳۷۶ هـ_۱۹۶۶م.

۴۱.فتح الباري، احمد بن علي بن حجر العسقلاني (۷۷۳_۸۵۲) المطبعة السلفية و مكتبتها الروضة القاهرة.

۴۲. فقه السيرة، محمد الغزالي، دار الكتاب العربي بمصر الطبعة الثانية ۱۳۷۵ هـ=۱۹۵۵م.

۴۳. في ظلال القرآن، سيد قطب، دار احياء العربي بيروت لبنان الطبعة الثالثة.

۴۴. القرآن الكريم.

۴۵. قلب جزيرة العرب، فؤاد حمزة ، المطبعة السلفية و مكتبتها، الروضة بمصر۱۳۵۲ هـ_۱۹۲۳م.

۴۶.ما ذا خسر العالم بانحطاط المسلمين، السيد ابو الحسن علي الحسني الندوي، الطبعة الرابعة مكتبة دار العروبة القاهرة ۱۳۸۱ هـ_۱۹۶۱م.

۴۷.محاضرات تاريخ الامم الاسلامية، الشيخ محمد الخضري بک، المكتبة

(c) ketabton.com: The Digital Library

التجارية الكبرى بمصر، الطبعة الثامنة ۱۳۸۲ هـ.
۴۸. مختصر سيرة الرسول، شيخ الاسلام محمد بن عبد الوهاب التميمي النجدي (م ۱۲۲۰) مطبعة السنة المحمدية القاهرة الطبعة الاولى ۱۳۷۵ هـ _۱۹۵۲م.
۴۹. مختصر سيرة الرسول، الشيخ عبد الله بن محمد النجدي آل الشيخ (م بمصر ۱۲۴۲هـ
۵۰. مدارک التنزيل، النسفي.
۵۱. مرقاة المفاتيح ج۲، الشيخ ابو الحسن عبيد الله الرحماني المباركفوري نامي پريس لكنهو الهند ۱۳۷۸ هـ _۱۹۵۸م.
۵۲. مروج الذهب، ابو الحسن علي المسعودي مطبعة الشرق الاسلامية القاهرة.
۵۳. المستدرک، ابو عبد الله محمد الحاكم النيسابوري دائرة المعارف العثمانية حيدر آباد الهند.
۵۴. مسند احمد، الامام احمد بن محمد حنبل الشيباني ۲۲۴ هـ.
۵۵. مسند الدارمي، ابو محمد عبد الله بن عبد الرحمن الدارمي ۱۸۱_ ۲۵۵ هـ.
۵۲. معجم البلدان، ياقوت الحموي.
۵۷. مشكاة المصابيح، ولي الدين محمد بن عبد الله التبريزي، المكتبة الرحيمية ديوبند يوبي الهند.
۵۸. المواهب اللدنية، القسطلاني المطبعة الشرفية ۱۳۳۲ هـ، ۱۹۰۷م.
۵۹. موطا الامام مالک، الامام مالک بن انس الاصبحي (م۱۲۹هـ) المكتبة الرحيمية ديوبند يوبي الهند.
۲۰. وفاء الوفا، علي بن احمد السمهودي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library